ROBYN YOUNG

FRĂȚIA TEMPLIERILOR. CARTEA I

ANIMA TEMPLI

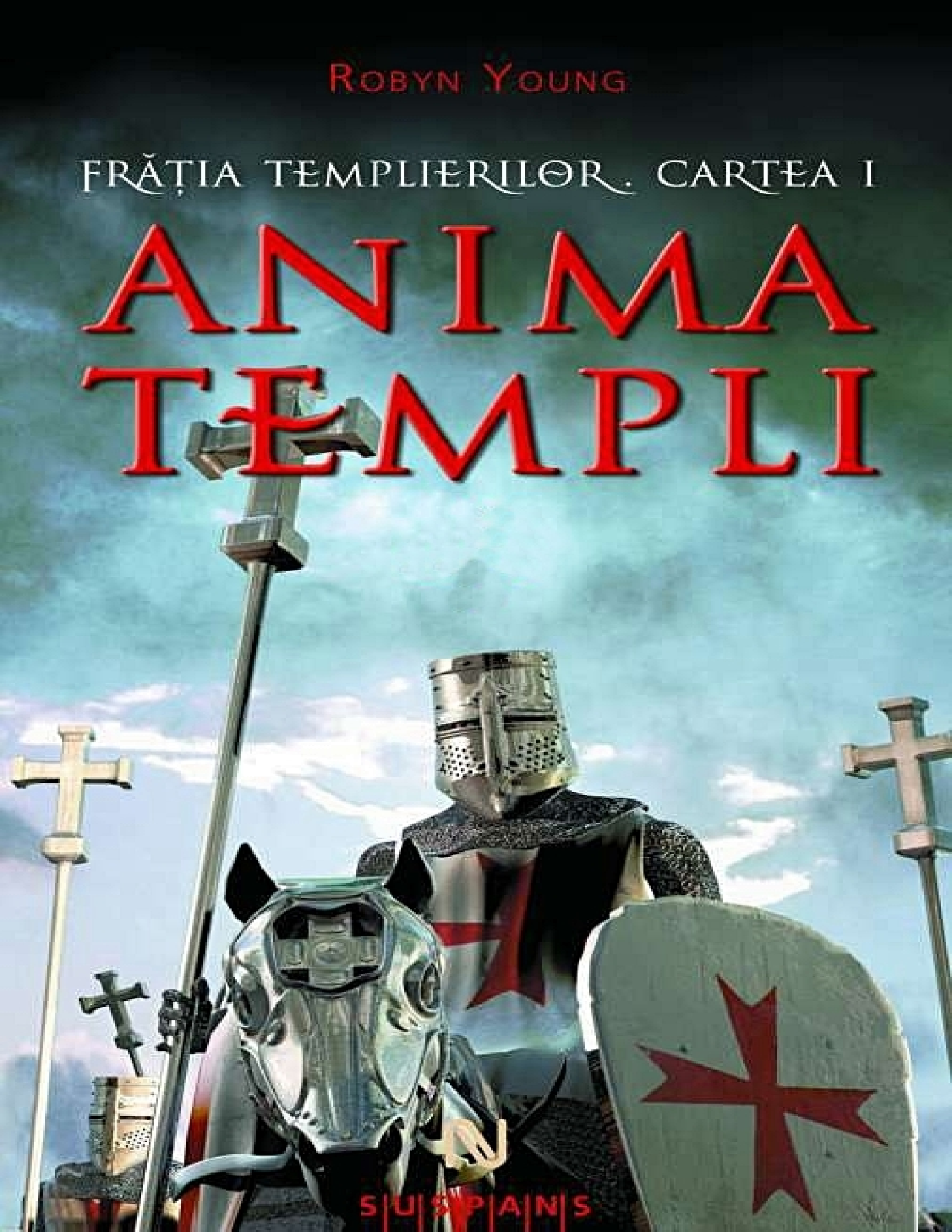

SUSPANS

Robyn Young s-a născut în Oxford, Anglia, în 1975. Autoare de romane istorice a căror acţiune este plasată în Evul Mediu, a studiat la Universitatea Sussex din Brighton, unde a obținut diploma de master în scriere creativă. În 2006 a publicat primul volum din trilogia *Frăția Templierilor, Anima Templi,* urmat în 2007 de *Crusade* și în 2008 de *Requiem*.

ROBYN YOUNG

FRĂȚIA TEMPLIERILOR. CARTEA I

ANIMA TEMPLI

Traducere din limba engleză
BOGDAN MARCHIDANU

CUPRINS

PROLOG Din Cartea Graalului
PARTEA ÎNTÂI
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
PARTEA A DOUA
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30

Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
PARTEA A TREIA
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
NOTA AUTORULUI
GLOSAR

PROLOG
Din Cartea Graalului

Mai strălucitor ca soarele e acest lac,
Fierbând ca un cazan adânc,
Și deși nicio vietate nu ar putea suporta,
Acest furnal înfricoșător de fierbințeală topită,
Perceval zărea acolo creaturi,
Cele mai multe întunecate și prea înfiorătoare de privit.
Zbătându-se sub suprafața vălurită,
Ca niște flăcări stacojii, de chihlimbar sau aurii,
Se găseau chestii cu aripi și colți și cozi,
Ca și cum din abis se târâseră în sus.
Dar pe mal stătea un cavaler,
Îmbrăcat cu mantie de un alb neprihănit,
Cu o cruce roșie gravată pe piept,
Și cu o lumină sfântă licărind în jurul lui.
Spre Perceval se întoarse acest cavaler,
Care își ridică brațele spre lac,
Și cu o voce poruncitoare și fermă
Îi spuse lui Perceval să arunce comorile în ape.
Perceval rămase neclintit ca o stâncă,
Inima i se opri și degetele îi înghețară,
Simțea că nu putea îndura să arunce
Aceste prețioase comori din mâinile care le țineau.
Atunci cavalerul a vorbit încă o dată
Cu o voce ca o săgeată care pătrunde adânc:
Suntem frați, Perceval,
Frăția nu te-ar lăsa să greșești.
Tot ce s-a pierdut va fi regăsit.
Tot ce a murit va trăi din nou.
Atunci Perceval, cu credința renăscută,
Se aplecă și aruncă comorile.
Crucea din aur strălucitor și pur
Galbenă ca soarele de dimineață;

Candelabrul cu șapte brațe
Din argint stins, lucitor;
Iar la urmă semiluna din plumb bătut
Cu suprafața ei întunecată ca umbra.

Dintr-odată se înălță un cântec
Din multe voci îngemănate într-una.
Purtat de briză, dulce și pur,
Umplu văzduhul ca revărsatul de zori.
Acum lacul nu mai era de foc
Ci de albastrul liniștit al apei limpezi,
Iar din el răsărea un om de aur
Cu ochi argintii și părul negru ca smoala.
Perceval căzu în genunchi
Și plânse, și plânse de bucurie amarnică.
Își ridică brațele și strigă tare,
Binecuvântat fii Tu, Doamne!

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Ayn Jalut (Izvorul lui Goliat), Regatul Ierusalimului
3 septembrie 1260

Soarele se apropia de zenit, dominând cerul și transformând galbenul profund al deșertului într-un alb spălăcit. Ereții dădeau târcoale vârfurilor dealurilor care înconjurau câmpia Ayn Jalut, țipetele lor stridente străpungând aerul încins de căldură. La marginea de vest a câmpiei, acolo unde dealurile își întindeau poalele golașe până la nisipuri, două mii de oameni așteptau călare pe cai protejați cu armuri. Oțelul prea încins ca să fie atins al săbiilor și scuturilor sclipea. Deși pieptarele de protecție și turbanele nu reușeau să-i apere de razele turbate ale soarelui, niciunul din cei două mii de oameni nu se plângea.

Călare pe calul său negru în avangarda regimentului Bahri, comandantul oamenilor, Baybars Bundukdari, întinse mâna după burduful de piele în care își ținea apa și care era legat de centură alături de două pumnale cu lamele deja îndoite și pe alocuri uzate. După ce luă o înghițitură, omul își arcui umerii ca să-și mai dezmorțească încheieturile înțepenite. Banda turbanului alb era udă de transpirație, iar armura din zale de lanț pe care o purta pe sub îmbrăcămintea albastră părea neobișnuit de grea. Dimineața se transforma încet în prânz, iar căldura se intensifica, și, deși apa uda gâtlejul uscat al lui Baybars, ea nu putea stinge setea profundă care îl ardea în rărunchi.

— Amir Baybars, murmură unul din ofițerii tineri călare de lângă el. Timpul trece. Trupa de cercetași ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— Se vor întoarce curând, Ismail. Ai răbdare.

În vreme ce lega la loc burduful cu apă la centură, Baybars privi rândurile tăcute de soldați ai regimentului Bahri care se înșirau pe nisip în spatele lui. Pe chipurile bărbaților se citea aceeași expresie sumbră pe care o văzuse de multe ori înainte de bătălie. Curând acele expresii aveau să se schimbe. Baybars văzuse războinici mândri care se albeau atunci când se confruntau cu armate similare ca mărime cu a lor. Dar când sosea clipa, acești oameni aveau să se bată fără ezitare, căci erau soldați ai armatei mamelucilor: războinicii-sclavi ai Egiptului.

— Amir?

— Ce e, Ismail?

— N-avem nicio veste de la iscoade de când s-au ivit zorile. Dacă au fost prinși? Baybars se încruntă și Ismail își dori să fi tăcut din gură.

În general, nimic nu ieșea în evidență la Baybars; la fel ca majoritatea oamenilor din subordine, era un bărbat înalt și zvelt, cu păr castaniu-închis și piele de culoarea scorțișoarei. Uitătura lui însă era complet aparte. Un defect, o steluță albă în centrul pupilei ochiului stâng, conferea privirii o îndrăzneală ieșită din comun; era unul din atributele care îi aduseseră porecla – Arbaleta. Ca subofițer, Ismail se simțea mereu ca o muscă prinsă în plasa de păianjen atunci când devenea ținta privirii acelor ochi albaștri ca oțelul.

— Așa cum am mai spus, ai răbdare.

— Da, Amir.

Privirea lui Baybars se îmblânzi când Ismail își plecă puțin capul. Nu cu mulți ani în urmă, Baybars însuși așteptase în prima linie prima lui bătălie. Mamelucii se confruntaseră cu francii pe câmpul plin de praf din apropierea satului Herbiya. El condusese atacul cavaleriei și în decurs de câteva ore inamicul fusese zdrobit, iar sângele creștinilor pătase nisipul. Cu voia Domnului, și astăzi avea să fie la fel.

Undeva în depărtare, de pe întinderea de nisip se înălța o coloană subțire de praf. Treptat, coloana începu să capete forma a șapte călăreți cu siluetele deformate de aburii căldurii. Baybars lovi pântecele calului cu călcâiele și ieși din rânduri, urmat de ofițerii lui.

În vreme ce se apropia cu repeziciune, șeful grupului de iscoade îl văzu pe Baybars și întoarse calul spre el. Se opri în fața comandantului trăgând tare de frâu. Pielea bidiviului era plină de sudoare, iar botul îi era înspumat.

— Amir Baybars, icni călărețul, salutând. Vin mongolii.

— Ce efective au?

— E unul din tumanele lor, Amir.

— Zece mii. Și comandantul lor?

— Informațiile noastre sugerează că sunt conduși de general, Kitbogha.

— V-au văzut?

— Ne-am asigurat de asta. Avangarda lor nu e departe de noi, iar corpul principal de armată o urmează îndeaproape. Șeful patrulei își apropie calul de Baybars și își coborî vocea, astfel încât ceilalți ofițeri fuseră obligați să-și întindă gâturile ca să-l audă. Forța lor e mare, Amir, și și-au adus multe mașini de război, deși spionii noștri spun că asta nu este decât o treime din armata lor.

— Dacă tai capul bestiei, corpul va cădea de la sine, replică Baybars.

În depărtare răsună țipătul strident al unei goarne mongole. Altele i se alăturară rapid până când spațiul imens dintre dealuri se umplu de un cor discordant și pătrunzător de sunete. Simțind încordarea călăreților, caii mamelucilor începură să fornăie și să necheze. Baybars dădu din cap înspre șeful grupului de iscoade, apoi se întoarse către ofițerii săi.

— La semnalul meu sunați retragerea. Îi făcu semn lui Ismail. Vei călări alături de mine.

— Da, Amir, replică bărbatul, pe al cărui chip se citea clar mândria.

Timp de zece sau douăzeci de secunde, nu se auziră decât goarnele îndepărtate și vuietul neîncetat al vântului peste câmpie. Un nor de praf acoperi încet cerul înspre est pe măsură ce primele rânduri ale armatei mongole își făceau apariția pe crestele dealurilor. Călăreții se opriră puțin în vârf, apoi începură să coboare spre șes ca o maree neagră strălucind datorită reflectării razelor soarelui în oțelul armelor.

În spatele avangărzii venea armata principală, condusă de cavaleria ușoară înarmată cu lănci și arcuri, apoi însuși Kitbogha. Conducătorul mongol era flancat de războinici veterani, cu coifuri de fier și armuri din piei de animale, legate cu benzi din piele. Fiecare om dispunea de doi cai liberi, iar în spatele acestei coloane masive veneau mașinile de asediu și căruțele încărcate cu bogățiile jefuite de mongoli în timpul raidurilor asupra satelor și orașelor. Căruțele erau conduse de femei care erau înarmate cu niște arcuri imense ținute la spate. Întemeietorul Imperiului Mongol, Gingis Han, murise cu treizeci și trei de ani în urmă, dar măreția structurii fondate de el supraviețuia pe baza forței armate de genul celei cu care aveau să se confrunte acum mamelucii.

Baybars anticipase de luni de zile înfruntarea, dar dorința de a se bate mocnea în el de mult mai multă vreme. Trecuseră douăzeci de ani de când mongolii invadaseră tărâmul lui natal, pârjolind pământurile

și ucigând cirezile tribului său; douăzeci de ani de când semenii săi fuseseră obligați să fugă din calea atacurilor și să ceară ajutorul căpeteniei din satul învecinat care îi trădase și îi vânduse negustorilor de sclavi din Siria. Pentru Baybars, ocazia de a se răzbuna pe oamenii care facilitaseră trimiterea lui în robie se ivise abia în urmă cu câteva luni, când un emisar mongol sosise în Cairo.

Solul cerea sultanului mamelucilor, Kutuz, să se supună hanului. Pe lângă recentul asalt devastator al mongolilor asupra orașului musulman Bagdad, cererea aceea impertinentă îl determinase pe sultan să treacă la acțiune. Cu excepția lui Allah, mamelucii nu se supuneau nimănui. În vreme ce Kutuz și guvernatorii săi militari, printre care se număra și Baybars, începuseră să întocmească planurile de luptă, emisarul mongol avusese timp câteva zile ca să mediteze la greșeala lui îngropat până la gât în nisip în afara zidurilor cetății, înainte ca soarele și vulturii să-l omoare de viu. Acum Baybars avea să le dea o lecție similară celor care îl trimiseseră.

Baybars așteptă ca primele linii ale cavaleriei grele să ajungă la jumătatea câmpiei, apoi își întoarse calul ca să-și privească oamenii. Scoase unul din paloșe de la centură și îl ridică deasupra capului. Razele soarelui se reflectară în oțelul curbat, făcându-l să strălucească precum o stea.

— Războinici ai Egiptului, strigă el. A venit și vremea noastră, și cu această victorie vom face din dușmanul nostru doar o grămadă de stârvuri mai înaltă decât dealurile din jur și mai lată ca deșertul.

— Victorie! tunară soldații regimentului Bahri. În numele lui Allah!

Se întoarseră ca unul din fața armatei care se apropia și își îndemnară caii spre dealuri. Crezând că inamicul se retrăgea înspăimântat, mongolii scoaseră un strigăt imens de satisfacție și își îmboldiră caii să galopeze și mai tare.

Înspre vest, dealurile se întindeau în linie continuă, dar pe o adâncime mică erau despărțite de o falie care forma un canion larg. Baybars și oamenii lui plonjară prin deschizătură, călărind cu furie, iar primele rânduri ale avangărzii mongole se luaseră după ei prin norii de praf ridicați de caii mamelucilor. Îi urma corpul principal de armată al mongolilor, care trecu zgomotos prin canion, făcând ca o ploaie de pietre și de nisip să se desprindă de pe coastele dealurilor. La semnalul

lui Baybars, regimentul Bahri își opri caii și se întoarse, formând o barieră în calea atacatorilor. Brusc, canionul se umplu de sunete de goarne și de ropotul asurzitor de tobe.

Pe una din crestele canionului apăruse o siluetă, neagră pe fundalul soarelui. Era Kutuz. Nu era singur. Alături de el, pe vârf, mult deasupra fundului văii, se aflau mii de mameluci. Cavaleria, formată în majoritate din arcași, era dispusă pe culori după diversele regimente cărora îi aparţineau: purpuriu, violet, portocaliu, negru. Dealurile deveniseră parcă o imensă pânză multicoloră cu luciri argintii acolo unde razele soarelui se reflectau în oţelul armelor sau al coifurilor. Infanteria aștepta purtând săbii, buzdugane și arcuri, iar un mic și periculos corp de beduini și mercenari kurzi flanca forţa principală cu două aripi umane, înarmate cu sulițe lungi de doi metri.

Acum, că mongolii erau prinși în capcană, lui Baybars nu-i mai rămăsese decât să strângă laţul.

După sunetul goarnelor se auzi strigătul de război al mamelucilor, mugetul vocilor combinate acoperind, pentru câteva clipe, bătaia tobelor. Cavaleria mamelucă atacă. Câţiva cai se prăbușiră în timpul șarjei în nori de praf, strivindu-i sub ei pe călăreţii ale căror urlete se pierdură în tunetul asurzitor de copite. Mulţi alţi călăreţi se repeziră la ţintele lor în vreme ce alte două regimente de mameluci măturară câmpia Ayn Jalut pentru a împinge ariergarda forţelor mongole în canion. Baybars își agită sabia deasupra capului și scoase strigătul de atac. Oamenii regimentului Bahri îi ţinură isonul:

— *Allahu akbar! Allahu akbar!*

Cele două armate se ciocniră într-un vârtej imens de praf, urlete și zgomote de oţel lovit de oţel. În primele secunde căzură sute de oameni din ambele tabere, cadavrele îngreunând înaintarea celor rămași în viaţă. Caii se ridicau pe picioarele din spate, aruncându-și călăreţii spre nicăieri, iar oamenii urlau de durere în pragul morţii, împroșcând în jur cu sânge. Mongolii erau călăreţi renumiţi, însă locul era prea strâmt pentru manevre eficiente. În vreme ce mamelucii își croiau neîncetat drum prin grosul corpului principal al armatei vrăjmașe, cavaleria beduină împiedica avangarda mongolă să atace pe flancuri. Săgeţile zburau sfârâind cu miile de pe dealuri și din când în când câte o minge portocalie de foc exploda în furnicarul de trupuri atunci când

mamelucii aruncau cu catapultele oale de lut pline cu păcură aprinsă. Mongolii loviți de aceste proiectile ardeau ca niște torțe, urlând în agonie, în vreme ce caii lor o luau razna, împrăștiind focul și confuzia printre combatanți.

Baybars roti unul din paloșele sale într-un arc feroce și izbi în masa de carne, desprinzând cu totul capul unui om de pe umeri prin forța loviturii. Un alt mongol, cu fața plină de sângele camaradului căzut, luă imediat locul mortului. Baybars îl tăie cu ambele lui arme în vreme ce calul de sub el fu izbit și tot mai mulți oameni se avântau în iureș. Alături de Baybars, Ismail era plin de sânge și urlă isteric când își împinse spada înainte prin vizorul coifului unui mongol. Lama se înțepeni acolo câteva clipe, înfiptă bine în țeasta nefericitului, după care Ismail reuși să o elibereze și se roti în șa în căutarea unei alte ținte.

Armele lui Baybars dansau în mâinile lui. Alți doi dușmani căzură pradă loviturilor lui năucitoare.

Kitbogha, generalul mongol, lupta cu disperare, rotindu-și sabia cu mișcări ca de coasă care separau țeste și rupeau membre. Deși era înconjurat, nimeni nu părea capabil să îl atingă. Gândurile lui Baybars se îndreptară spre recompensa ce îl aștepta pe acela care îl captura sau îl omora pe șeful dușmanilor, dar drumul către acesta îi era blocat de un zid de luptători și o pădure de săbii arcuite. Se feri când un tânăr îl atacă feroce, rotind un buzdugan, și uită pe moment de Kitbogha pentru a reuși să rămână în viață.

După ce primele linii au căzut sau au fost împinse înapoi, femeile și copiii mongoli ajunseră să lupte alături de bărbați. Deși mamelucii cunoșteau această practică, acum, văzându-i, s-au simțit descumpăniți. Cu părul lor lung și încâlcit, cu fețele schimonosite de ură, femeile luptau la fel de bine și poate cu mai multă înverșunare decât bărbații. Temându-se de efectul unui asemenea fenomen asupra trupelor, un comandant mameluc își ridică vocea deasupra tuturor și scoase un urlet sălbatic de luptă, preluat aproape imediat de alții. Numele lui Allah umplu aerul, reverberându-se de dealuri și răsunând în urechile mamelucilor, care astfel găsiră forțe noi pentru a lupta mai departe. În iureșul bătăliei orice alt gând era dat la o parte și mamelucii își croiră drum, tăind în stânga și în dreapta pe toți cei care li se împotriveau.

Pentru războinicii sclavi, armata mongolă devenise un animal inform, lipsit de vârstă și de sex, care trebuia distrus bucată cu bucată.

În cele din urmă, loviturile cu spada deveniră tot mai grele. Rămași fără cai și înlănțuiți în luptă, oamenii se sprijineau unul de celălalt ca să pareze loviturile. Gemetele și țipetele erau punctate de urlete atunci când oțelul lamelor găsea câte o țintă mai înceată. Mongolii efectuaseră un ultim atac-fulger împotriva infanteriei, sperând să străpungă bariera și să cadă în spatele mamelucilor, dar infanteriștii rezistaseră pe poziție și doar câțiva călăreți mongoli reușiseră să treacă de rândurile de sulițe. Aceștia fuseseră întâmpinați de călăreți mameluci și imediat dispersați. Kitbogha căzuse, calul fiindu-i doborât de vălmășeala de oameni din jurul lui. Victorioși, mamelucii îi tăiaseră capul și acum îl arătau mongolilor dispersați. Supranumiți „groaza popoarelor", mongolii fuseseră învinși. Iar faptul că o știau și ei era foarte important.

Lovit în grumaz de o săgeată rătăcită, calul lui Baybars se prăbușise, aruncându-și călărețul din șa. Acum, comandantul mamelucilor lupta pe jos, cu cizmele năclăite de sânge. Sângele care era peste tot. Era în aer și în gura lui, i se scurgea din barbă și tot el făcea alunecoase mânerele paloșelor din mâinile lui. Baybars se întinse în față și atacă un alt inamic. Mongolul se prăbuși pe nisip cu un țipăt care se opri brusc. Când nimeni nu luă locul războinicului căzut, Baybars se opri.

Praful acoperise soarele, colorând în galben aerul. O pală de vânt risipi norii și Baybars zări, mult deasupra căruțelor și mașinilor de război mongole, steagul capitulării. Privi în jurul lui și nu văzu decât mormane de cadavre. Mirosul sângelui și al măruntaielor despicate umplea aerul și vânătorii înaripați de stârvuri din înaltul cerului se adunaseră deja deasupra tuturor, țipând triumfători în așteptarea ospățului. Morții zăceau întinși unii peste alții, iar printre armurile de piele ale inamicilor se vedeau petice din îmbrăcămintea viu colorată a mamelucilor. În apropiere, într-o grămadă de cadavre, zăcea Ismail, pe spate, cu pieptul despicat de o sabie mongolă.

Baybars se duse într-acolo. Se aplecă să închidă ochii tânărului, ridicându-se când îl strigă unul din ofițeri. Războinicul sângera abundent din rana de la tâmplă și avea privirea încețoșată.

— Amir, rosti el cu voce răgușită. Care sunt ordinele?

Baybars privi dezastrul din jur. În doar câteva ore decimaseră armata mongolă, omorând peste șapte mii de oameni. Câțiva mameluci căzuseră în genunchi, plângând de fericire că se terminase totul, dar și mai mulți își strigau triumful în vreme ce își croiau drum spre supraviețuitorii care se strânseseră în jurul căruțelor dispersate. Baybars știa că trebuia să redobândească negreșit controlul asupra propriilor oameni, altfel elanul lor îi putea determina să-l jefuiască pe inamic și să-i ucidă pe supraviețuitori. Mongolii care rămăseseră în viață, mai ales femeile și copiii, puteau aduce bani frumoși pe piețele de sclavi. Arătă înspre dușmanii rămași în viață.

— Ai grijă să se predea și vezi ca niciunul să nu fie ucis. Avem nevoie de sclavi pentru vânzare, nu de alte cadavre de ars.

Ofițerul se grăbi să transmită ordinul. Baybars își băgă paloșele la centură și privi în jur după un cal. Găsi un animal cu scările pline de sânge. Îl încălecă și porni spre trupele lui. Peste tot, ceilalți comandanți mameluci se adresau regimentelor lor. Baybars se uită la chipurile obosite, dar sfidătoare ale soldaților și simți cum îl cuprinde exaltarea.

— Frații mei, strigă el, simțind cum vorbele îi ard gâtlejul uscat. Astăzi, Allah ne-a luminat. Am învins pentru gloria Lui, iar dușmanul nostru a pierit. Făcu o pauză pentru ovații, apoi ridică mâna ca să ceară liniște. Dar sărbătorirea trebuie să mai aștepte, pentru că mai avem multe de făcut. Căutați-vă ofițerii.

Ovațiile continuară, dar deja trupele începeau să se regrupeze. Baybars se îndreptă spre ofițerii săi și făcu semn la doi dintre ei.

— Vreau ca trupurile oamenilor noștri să fie îngropate până la apusul soarelui. Ardeți-i pe mongolii morți și căutați-i prin jur pe dușmanii care au încercat să scape cu fuga. Răniții să fie duși în tabăra noastră. Vin și eu acolo după ce se termină totul. Baybars îl căută cu privirea pe Kutuz. Unde e sultanul?

— S-a retras în tabără cam acum o oră, Amir, răspunse unul dintre ofițeri. A fost rănit în bătălie.

— Rău?

— Nu, Amir, cred că rana a fost superficială. Acum e cu doftorii.

Baybars îi concedie pe ofițeri și se îndreptă spre prizonierii care erau strânși laolaltă. Mamelucii inspectau căruțele și aruncau tot ce găseau de valoare într-o grămadă care se înălța văzând cu ochii pe nisipul

sângeriu. Se auzi un țipăt când doi soldați scoaseră târâș trei copii din ascunzătoarea lor de sub o căruță. O femeie, pe care Baybars o socoti a fi mama lor, sări în picioare și fugi spre ei. Chiar și cu mâinile legate la spate era o apariție feroce, scuipând ca un șarpe și lovind cu picioarele goale. Unul dintre soldați o reduse la tăcere cu pumnii, după care îi apucă pe ea și pe doi dintre copii de păr și începu să-i tragă spre grupul tot mai mare de captivi. Baybars se uită la prizonieri și întâlni privirea îngrozită a unui băiat care stătea îngenuncheat în fața lui. În ochii măriți de spaimă ai băiatului se văzu pe sine, cu douăzeci de ani în urmă.

Născut ca turc Kipchak pe malurile mării Negre, Baybars nu știuse nimic despre război sau sclavie înainte de invazia mongolilor. După ce fusese despărțit de familia lui și vândut la licitație pe piețele din Siria, slujise la patru stăpâni înainte ca un ofițer din armata egipteană să îl cumpere și să îl ducă la Cairo ca să fie instruit pentru a deveni mameluc. În tabăra de pe malurile Nilului, alături de mulți alți băieți cumpărați pentru armata sultanului, fusese îmbrăcat, înarmat și învățat să se bată. Acum, la treizeci și șapte de ani, ajunsese comandantul formidabilului regiment Bahri. Însă, în ciuda averii acumulate și a sclavilor de care dispunea, amintirile primului său an de servitute erau încă amare.

Baybars făcu un semn celui care supraveghea operațiunea de luare în posesie a prizonierilor și prăzilor de război.

— Asigură-te că toată prada ajunge în tabără. Oricine va fura de la sultan va ajunge să-și regrete fapta. Folosește mașinile de război stricate drept combustibil pentru ruguri și ia restul.

— Cum poruncești, Amir.

Cu scările calului lovind nisipul roșu, Baybars se îndreptă spre tabăra mamelucilor, unde îl aștepta sultanul Kutuz. Avea trupul obosit, dar inima ușoară. Pentru prima dată de când mongolii declanșaseră invadarea Siriei, mamelucii inversaseră sorții. Nu avea să le ia prea mult până la zdrobirea restului hoardei și odată cu asta Kutuz avea să își poată îndrepta atenția către o chestiune mai importantă. Baybars zâmbi. Era o expresie extrem de rară, care părea ciudată pe chipul lui.

Capitolul 2

Poarta Saint-Martin, Paris
3 septembrie 1260

Tânărul călugăr alerga pe alee, gâfâind. Patina pe băltoacele de noroi și rouă care acopereau solul. Aproape că se sufoca din pricina miasmei de dejecţii umane și mâncare stricată. Alunecă, întinse o mână ca să prindă o ieșitură ascuțită a zidului clădirii de lângă el, își regăsi echilibrul, apoi continuă să fugă. La stânga lui, printre clădiri, zări întinderea neagră a apelor Senei. Cerul începea să se lumineze spre est, iar turnul Notre Dame reflecta licărul slab al zorilor, dar în labirintul de alei care se încrucișau printre casele pescarilor și locuinţele insalubre era încă întuneric. Părul i se lipise de ţeastă din pricina transpiraţiei. Tânărul se îndepărtă de fluviu și se îndreptă spre nord, către poarta Saint-Martin. Din când în când, risca să arunce o privire peste umăr. Nu văzu pe nimeni și nu auzi alt zgomot în afară de cel făcut de pașii lui.

De îndată ce dădea cartea mai departe avea să se elibereze. Când clopotele aveau să bată pentru slujba de dimineaţă, el va fi fost să se găsească deja pe drumul către Rouen și către o viaţă nouă. Se opri la capătul unei alei și se aplecă înainte icnind după aer, cu o mână pe coapsă și cu cealaltă strângând bine o carte legată în piele. O mișcare îi atrase atenţia. Un bărbat înalt, cu o pelerină cenușie, apăruse în celălalt capăt al aleii și venea grăbit spre el. Tânărul se răsuci pe călcâie și o luă iar la fugă.

Alergă în zigzag printre clădiri, cu intenţia de a se pierde de acei pași care acum răsunau în urma lui. Urmăritorul era însă priceput și distanţa dintre ei se micșora. În faţă se ridicau zidurile orașului. Mâna i se strânse mai mult pe carte. Aceasta însemna o sentinţă, iar el nu știa deloc dacă de moarte sau de întemniţare, dar fără dovadă era imposibil să fie condamnat. Călugărul se furișă printr-un pasaj îngust între două șiruri de prăvălii. În faţa ușii unui negustor de vinuri stăteau rânduite mai multe butoaie. Tânărul privi peste umăr. Auzi pașii, dar nu-și zări

urmăritorul. Ascunse cartea legată în piele în spatele butoaielor și continuă să alerge. Dacă scăpa, se putea întoarce oricând după ea.

N-avea să scape.

Alergă încă trei străzi înainte de a fi prins lângă prăvălia unui măcelar, unde pământul era roșu din pricina sacrificărilor de animale din ziua precedentă. Țipă când bărbatul înalt îl prinse și îl împinse cu putere în zid.

— Dă-mi-o!

Cuvintele individului aveau un puternic accent. În ciuda glugii care îi acoperea fața, se vedea clar că avea tenul măsliniu.

— Ai înnebunit? Dă-mi drumul! icni tânărul, zbătându-se în van.

Atacatorul scoase un pumnal.

— N-am timp de joacă. Dă-mi cartea!

— Nu mă omorî! Te rog!

— Știm că ai furat-o, rosti omul, ridicând pumnalul.

Tânărul icni.

— A trebuit! Spunea că va...! O, Doamne! Își lăsă capul în jos și începu să plângă. Nu vreau să mor!

— Cine te-a obligat să o iei?

Însă tânărul continua să plângă.

Cu un oftat, atacatorul se dădu un pas înapoi și băgă pumnalul în teacă.

— Nu-ți voi face niciun rău dacă îmi spui ce am nevoie să aflu.

Tânărul își ridică privirea.

— M-ai urmărit de la preceptoriu?

— Da.

— Omul pe care... Jean? E...?

Călugărului i se stinse vocea. Pe obraji i se prelinseră lacrimi.

— Trăiește.

Tânărul expiră cu putere.

Undeva în spatele lor se auzi un zgomot. Omul în haine cenușii se întoarse și cercetă cu privirea clădirile din preajmă. Nu văzu nimic, așa că reveni la călugăr.

— Dă-mi cartea și ne putem întoarce împreună la preceptoriu. Voi avea grijă să nu pățești nimic dacă îmi spui adevărul. Pentru început, zi-mi cine te-a pus să o furi.

Tânărul ezită, apoi deschise gura. Se auzi un clinchet ascuţit, apoi un șuierat ușor. Bărbatul în haine cenușii se feri din instinct. O secundă mai târziu, în gâtul călugărului se înfipse săgeata unei arbalete. Cu ochii măriţi, tânărul se prăbuși la pământ, fără a scoate vreun sunet. Celălalt bărbat se răsuci pe călcâie la timp ca să zărească o umbră deplasându-se pe acoperișurile întunecate de deasupra pasajului de trecere, făcându-se apoi nevăzut. Înjură și se lăsă pe vine lângă călugăr, ale cărui picioare se zbăteau spasmodic.

— Unde ai pus cartea? *Unde?*

Din gura tânărului ţâșni sânge. Picioarele i se rigidizară, iar capul îi căzu pe spate. Bărbatul în haine cenușii înjură din nou și percheziționă trupul călugărului, chiar dacă era clar că acesta nu avea la el nimic în afara hainelor cu care era îmbrăcat. Auzi niște voci și ridică privirea. Trei bărbaţi intraseră pe alee. Erau îmbrăcaţi cu hainele stacojii ale paznicilor orașului.

— Cine-i acolo? strigă unul dintre ei, ridicând torţa pe care o ţinea în mână. Flacăra tremura în bătaia brizei de dimineaţă. Tu de colo!

Zărise o siluetă aplecată asupra a ceva căzut pe jos.

Fără a le da ascultare, bărbatul în haine cenușii o luă la fugă.

— După el! le ordonă cel cu torţa camarazilor săi.

Omul se apropie și înjură când flacăra dezvălui privirii tunica neagră a călugărului mort, cu crucea roșie a Ordinului Templului pe piept.

La câteva străduţe depărtare, negustorul de vinuri Antoine de Pont-Eveque stătea în prăvălia lui, oftând din pricina unor socoteli încurcate, când auzi strigătele de afară. Curios, se ridică de la masă, deschise ușa din spate ca să vadă ce se întâmplă. Aleea era pustie, iar cerul de deasupra acoperișurilor începea să se lumineze. Strigătele se stingeau. Căscând, Antoine se răsuci pe călcâie ca să intre în prăvălie. Se opri, cu privirea atrasă de ceva aflat pe sol. Obiectul era pe jumătate ascuns de șirurile de butoaie goale și negustorul se îndoi că l-ar fi zărit dacă nu ar fi sclipit în lumina palidă a zorilor. Gemând, se aplecă să-l ridice. Era o carte, destul de groasă și îmbrăcată în piele bine lustruită. Literele de pe copertă erau aurii, în relief. Antoine nu știa să citească, dar cartea era meșteșugit făcută, ceea ce îl făcu să se întrebe cum era posibil ca o persoană să arunce sau să piardă un obiect atât de scump. Inițial, se gândi s-o lase unde o găsise, dar, după ce furișă câteva priviri vinovate

în jur, o luă în prăvălie cu el și închise ușa. Mulţumit de descoperire, Antoine puse cartea pe raftul prăfuit de sub tejghea și se întoarse, cu mari ezitări, la socotelile lui. Avea să-l roage pe fratele lui, dacă nemernicul îl va mai vizita vreodată, să-i spună despre ce era vorba în ea.

Templul Nou, Londra
3 septembrie 1260

O companie de cavaleri se adunase pentru ceremonia de iniţiere în capitulul Templului Nou. Oamenii stăteau tăcuţi pe bănci, cu faţa spre o estradă înălţată, pe care se găsea un altar. Un sergent în vârstă de optsprezece ani ședea îngenuncheat, singur, pe dalele de piatră, cu spatele la cavaleri și cu capul plecat în faţa altarului. Tânărul își dăduse jos tunica neagră, iar pieptul lui gol lucea arămiu la lumina dată de făclii. Pâlpâind în locașurile lor de pe pereţi, flăcările nu reușeau să risipească atmosfera lugubră din încăpere astfel încât majoritatea participanţilor la adunare erau ascunși de umbre. Ajutat de doi clerici îmbrăcaţi în negru, un preot urcă treptele estradei. Se postă în faţa adunării, ţinând în mâini o carte legată în piele, în vreme ce ajutoarele lui pregăteau altarul. După ce așezară vasele sfinţite, clericii păşiră în spatele altarului, unde aşteptau doi cavaleri îmbrăcaţi, ca toţi templierii, în mantii lungi, albe, cu o cruce roșie în dreptul inimii.

Preotul își drese glasul și îi privi pe cei aflaţi în încăpere.

— *Ecce quam bonum et quam jocundum habitare fratres în unum.*

— Amin! replică un cor de voci.

Preotul se uită la cavaleri.

— În numele Domnului nostru, Iisus Hristos, și în numele Mariei, Maica Preabinecuvântată, vă urez bun venit, fraţii mei! Ne-am adunat ca unul aici pentru acest ritual sfânt și tot ca unul vom purcede mai departe. Își coborî privirea asupra sergentului îngenuncheat. Din ce motiv ai venit aici?

Sergentul se chinui să-și amintească vorbele pe care trebuia să le rostească și pe care le învăţase în cursul nopţii de reculegere.

— Am venit ca să mă pun cu trupul și sufletul la dispoziţia Templului.

— În numele cui te pui la dispoziție?

— În numele lui Dumnezeu și în numele lui Hugues de Payns, fondatorul sfântului nostru ordin, care, lepădându-se de această viață de păcat și întuneric, s-a descotorosit de treburile lumești și... Sergentul făcu o pauză, cu inima bătându-i nebunește în piept. Și luând mantia și crucea a călătorit până în Outremer, pământul de dincolo de mare, ca să-i treacă pe necredincioși prin sabie și foc. Și care, odată ajuns acolo, a jurat să-i protejeze pe toți pelerinii creștini pe drumurile lor din Țara Sfântă.

— Și acum vrei să accepți mantia Templului, știind că prin asta și tu te vei lepăda de treburile lumești și, urmând pașii fondatorului nostru, vei deveni un slujitor adevărat și umil al Dumnezeului Atotputernic?

Când sergentul încuviință, preotul luă un urcior de lut de pe altar și turnă cu atenție conținutul într-o cădelniță de aur. Amestecul rășinos de tămâie și mirt se aprinse la contactul cu cărbunii încinși și din cădelniță apăru un nor de fum care îl învălui pe sergent. Preotul tuși și făcu un pas în spate. Cei doi cavaleri de lângă altar păși în față.

Unul dintre ei își scoase sabia din teacă și o îndreptă spre sergent.

— Ne vezi acum cu haine frumoase și cu arme puternice? Privește aceste lucruri cu mare înțelepciune, căci privești cu ochi care nu pot vedea și inimă care nu poate înțelege austeritatea ordinului nostru. Căci, atunci când vei vrea să fii de partea asta a mării, vei fi dincolo, când vei vrea să mănânci, te vei înfometa și când vei vrea să dormi, vei rămâne treaz. Poți accepta aceste lucruri pentru gloria Domnului și siguranța sufletului tău?

— Da, cavalere, răspunse cu solemnitate sergentul.

— Atunci răspunde adevărat la următoarele întrebări.

Cavalerii se întoarseră la locurile lor și preotul începu să citească din carte, vocea lui trezind ecouri în încăperea capitulului.

— Crezi în credința creștină, așa cum este ea instituită de Biserica Romei? Ești fiul unui cavaler, născut dintr-o cununie legitimă? Ai dăruit ceva cuiva din acest ordin ca să fii primit drept cavaler? Ești sănătos la trup și nu ascunzi vreun rău care te-ar face nepotrivit să servești Templul?

Sergentul răspunse răspicat la toate întrebările și preotul înclină din cap.

— Foarte bine.

Înmânã cartea unuia din ajutoarele lui, care se apropie de sergent și i-o puse în față.

— Vei respecta Legea Templului, zise clericul, scrisă pentru noi de sfântul binecuvântat, Bernard de Clairvaux, care la fondarea ordinului nostru ne-a sprijinit și al cărui spirit sălășluiește în noi. Vei învăța legile noastre, așa cum sunt scrise aici, și vei jura să le respecți. Jură că vei fi întotdeauna credincios ordinului, supunându-te fără crâcnire tuturor ordinelor care îți vor fi date. Dar numai dacă ordinul vine direct de la un oficial al Templului, acești oficiali fiind mai întâi Marele Maestru, care ne conduce cu înțelepciune din scaunul lui din orașul Acra; Inspectorul Regatului Franței, comandantul fortărețelor noastre vestice; Mareșalul; Seneșalul; apoi Maeștrii tuturor regatelor în care ființăm, în Est și în Vest. Te vei supune, de asemenea, comandanților tăi în bătălie și Maestrului oricărui preceptoriu unde te vei afla în vreme de război sau de pace și vei fi întotdeauna respectuos cu frații tăi de arme, cu care legătura împărtășită acum este mai groasă ca sângele. Jură că îți vei păstra castitatea și vrei trăi fără posesiuni, cu excepția celor oferite ție de către Maeștrii tăi. Jură, de asemenea, că vei sprijini cauza noastră din Outremer, Pământul Sfânt, apărând garnizoanele și proprietățile pe care le deținem în Regatul Ierusalimului împotriva tuturor dușmanilor și, la nevoie, dându-ți viața pentru a le apăra. Și mai jură că nu vei părăsi niciodată Ordinul Templului, în afara cazului că îți este îngăduit de către Maeștri, căci prin acest jurământ ni te alături nouă și așa va fi mereu în ochii Domnului.

Sergentul puse o mână pe carte și jură că va face toate acele lucruri.

Clericul urcă treptele și puse cartea învelită în piele pe altar. Revenind la locul lui, preotul se aplecă și, cu blândețe și aproape cu dragoste, apucă o cutie mică neagră, aurită. Desfăcu capacul și scoase de acolo un flacon de cristal, a cărui suprafață multifațetată licări în lumina făcliilor.

— Priviți la sângele lui Hristos, murmură preotul. În acest flacon sunt trei picături aduse nouă cu aproape două secole în urmă de la biserica Sfântului Mormânt de către Hugues de Payns, fondator al ordinului nostru, în numele căruia te vei supune cu totul și ai cărui pași îi vei urma. Privește sângele și fii primit în rândurile noastre.

Audiența oftă și sergentul privi uluit: nu i se spusese nimic despre această parte a ceremoniei.

— Te vei dărui întru totul, trup și spirit?

— Da.

— Atunci apleacă-ți capul în fața acestui altar, îi ceru preotul, și cere binecuvântările Domnului, ale Fecioarei și ale tuturor sfinților.

Cu obrazul lipit de perete, Will Campbell urmări cum sergentul se întinde pe dalele de piatră, cu brațele desfăcute precum crucile de pe mantiile cavalerilor, înalt pentru cei treisprezece ani ai lui, Will se mișcă ușor, simțind cum picioarele încep să-i amorțească. Șoarecii roseseră cu tenacitate în timp o piatră de la baza peretelui care separa încăperea capitulului de cămara bucătăriei, formând o deschizătură extrem de îngustă. Cămara din jurul lui era scufundată în penumbră. Prin crăpăturile ușii care ducea spre bucătărie pătrundeau săgeți slabe de lumină. Mirosea a excremente de rozătoare și grâne putrezite. Cei doi saci mari pe care Will îi pusese între el și deschizătură îl protejau întru câtva de frigul care venea dinspre podeaua de piatră, dar îi asigurau și o acoperire dacă ar fi fost descoperit.

— Ai văzut destul?

Will își desprinse obrazul de perete și se uită la tânărul îndesat care stătea în spatele lui, ghemuit și sprijinit de un sac de grâne.

— De ce? Vrei să te uiți și tu?

— Nu, murmură tânărul, întinzându-și picioarele și strâmbându-se de durere când sângele reîncepu să circule. Vreau să plec.

Will clătină din cap.

— Cum e posibil să nu vrei să vezi? Nici măcar... Se încruntă, încercând să găsească un argument bun. Nici măcar *papa* nu a asistat la inițierea unui cavaler. Asta e șansa ta de a asista la cea mai secretă ceremonie a ordinului, Simon.

— Da, secretă. Simon își înclină capul. Există un motiv pentru care e secretă. Înseamnă că nimeni nu trebuie să o vadă. Doar cavalerii și preoții au voie să participe, iar tu nu ești așa ceva. Bătu cu piciorul în podea. Iar piciorul meu a adormit de tot.

Will își dădu ochii peste cap.

— Atunci du-te. Ne vedem mai târziu.

— Poate printre gratiile unei celule, în temniță. Ascultă-ți și tu măcar o dată prietenul mai mare.

— Mai mare? Cu un an, doar.

— Un an ca vârstă. Simon bătu cu degetul în frunte. Dar cu cel puțin douăzeci în gândire. Oftă și își încrucișă brațele la piept. Nu, rămân. Cine altcineva ar fi atât de prost ca să-ți păzească spatele?

Will se întoarse la îndeletnicirea lui. Preotul cobora de pe estradă ținând o sabie în mână. Sergentul cu pieptul gol se ridică în picioare, ținându-și capul plecat.

În imaginația lui, Will îl văzuse pe preot de o mie de ori apropiindu-se de el cu sabia și se văzuse pe sine băgându-și sabia în teacă. Mai presus de toate însă își imaginase mâna tatălui său ținându-l cu fermitate de umăr în vreme ce el era acceptat drept cavaler templier, îmbrăcat cu mantia albă, simbolul curățării de toate păcatele trecutului.

— Am auzit că postează arcași pe acoperișurile preceptoriilor atunci când au loc asemenea ceremonii, continuă Simon, lovind o umflătură a sacului care îl deranja. Dacă vom fi prinși, probabil că ne vor omorî.

Will nu-i răspunse.

Simon se așeză la loc.

— Sau poate că ne dau afară. Gemu și lovi iarăși cu putere în sac. Sau ne trimit la Merlan.

Se scutură înfiorat la o asemenea perspectivă. Cu un an în urmă, când ajunsese la preceptoriu, unul dintre sergenții mai vârstnici îi povestise despre Merlan. Închisoarea templierilor din Franța își dobândise o reputație înfiorătoare în decursul anilor, iar cuvintele sergentului îl afectaseră profund pe Simon.

— Merlan, murmură Will, fără a-și lua privirea de la preot, e pentru trădători și ucigași.

— Și pentru spioni.

Ușile bucătăriei se deschiseră cu zgomot. Dârele de lumină care pătrundeau prin crăpături își intensificară strălucirea din pricina razelor de soare care umpleau încăperea alăturată. Will se ghemui, cu spatele la perete. Simon își făcu loc printre saci și se adăposti în spațiul de lângă tovarășul său în timp ce de ei se apropiau pași grei. Se auzi zgomot de ceva scăpat pe jos, apoi o înjurătură, urmată de un zgomot

de frecare. Pașii se opriră. Ignorându-l pe Simon, care clătina din cap, Will ieși de la adăpostul sacilor. Se duse la ușă și se uită printr-una dintre crăpături.

Bucătăria era o încăpere mare, dreptunghiulară, împărțită de două șiruri lungi de banchete, unde se pregătea mâncarea. Într-unul din capete, aproape de uși, se găsea o vatră pântecoasă în care ardea focul. Pereții erau plini de rafturi pe care se aflau vase, borcane și oale. Pe podea erau înghesuite butoaie cu bere și coșuri pline cu legume, iar de tavan spânzurau cârlige în care erau atârnați iepuri, hălci de carne sărată de porc și pești uscați. Pe una din banchete ședea un bărbat masiv, îmbrăcat cu tunica maro a servitorilor. Will gemu în sinea lui. Era Peter, șeful bucătăriei. Bărbatul puse un coș cu legume pe banchetă, apoi luă un cuțit. Will îl văzu pe Simon ridicându-se. Îi zări claia de păr castaniu ivindu-se deasupra sacilor.

— Cine e? întrebă încet Simon.

Will se duse la el și se lăsă pe vine.

— Peter, șopti el. Se pare că va sta aici o vreme.

Simon se strâmbă.

Will dădu din cap înspre ușă.

— Va trebui să plecăm.

— *Să plecăm?*

— Nu putem sta aici toată ziua. Trebuia să lustruiesc armura lui sir Owein.

— Cu el acolo?

Fără a-i lăsa lui Simon timp de a se împotrivi, Will se duse la ușă și o deschise.

Peter înlemni, cu cuțitul ridicat.

— Pe Dumnezeu din Ceruri!

Își reveni repede, iar ochii i se îngustară văzându-l pe Will. Lăsă jos cuțitul și își șterse mâinile de tunică. Privirea i se opri asupra lui Simon, care ieși pe lângă Will și închise ușa cămării.

— Ce făceați voi doi acolo?

— Am auzit un zgomot, răspunse Will, cu calm. Am intrat să vedem ce...

Peter îl împinse într-o parte și deschise larg ușa.

— Aţi dat iarăşi iama printre raţii? Inspectă cu privirea umbra din cămară, dar nu văzu nimic nelalocul lui. Ce-aţi furat data trecută? Pâine?

— Prăjitură, îl corectă Will. Şi nu am furat, am...

— Şi tu? se întoarse Peter spre Simon. Ce treabă are un grăjdar la bucătărie?

Simon îşi înfipse degetele în centură şi ridică din umeri, mutându-se de pe un picior pe altul.

— S-a rupt mătura de la grajd, răspunse Will. Am venit să luăm una cu împrumut.

— Şi e nevoie de doi ca voi pentru a o duce, nu?

Will îl privi fără să răspundă.

Peter se încruntă. Lucra la preceptoriu de treizeci de ani şi refuza să-şi lase inteligenţa insultată de către aceşti adolescenţi obraznici. Dar nu avea autoritatea de a-i obliga să mărturisească. Privi spre cămară, apoi spre Will, după care se dădu bătut cu un geamăt de iritare.

— Luaţi-vă mătura şi spălaţi putina! Se întoarse la treburile lui şi luă cuţitul cu un gest nervos. Dar, dacă îl mai văd o dată pe vreunul dintre voi aici, o să-i spun Maestrului.

Will traversă repede bucătăria şi se opri să ia mătura sprijinită de perete lângă vatră. Apoi ieşi din încăpere, clipind din pricina soarelui strălucitor. Se întoarse, zâmbind, către Simon, care îl urma.

— Uite.

— Ce drăguţ, rosti Simon când Will îi întinse mătura. Sper că ţi-ai satisfăcut curiozitatea. Dacă ne-ar fi găsit un cavaler...? Inspiră adânc. Data viitoare când vei avea nevoie de cineva care să-ţi ţină de şase, sper să mă aflu în Ţara Sfântă. Cred că voi fi mai în siguranţă acolo. Clătină din cap, dar îi oferi lui Will un zâmbet generos care îi dezveli dinţii stricaţi din faţă, sparţi atunci când un cal îl lovise cu copita. Te mai văd înainte de nonă?

Will strâmbă din nas când auzi de slujba de după-amiază. Nici măcar nu-şi începuse munca zilnică, iar dimineaţa se apropia deja de sfârşit. Ziua părea să nu aibă suficiente ore pentru toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă, oricât de repede ar fi încercat el să se mişte. Între mese, antrenamentele cu sabia şi muncile sordide pe care trebuia să le îndeplinească pentru maestrul lui, Will nu prea mai găsea timp şi

pentru altceva, nici măcar pentru cele șapte slujbe închinate Domnului. La fel ca în cazul tuturor sergenților, ziua lui Will începea înainte de ivirea zorilor cu slujba matin, când capela, indiferent că afară era vară sau iarnă, era rece și întunecoasă. După aceea, Will se îngrijea de calul stăpânului său, după care i se încredințau următoarele sarcini. În jurul orei șase era slujba prime, iar după aceea, Will și ceilalți sergenți ascultau o predică din scripturi, după care reveneau la capelă pentru slujbele terce și sext. După-amiezile, între prânz, munci și instruire, participa la nonă. La asfințit era slujba vesper, urmată de cină, iar ziua se încheia cu compline. Poate că unii templieri erau mândri de renumele de călugări-soldați, dar Will ajunsese să urască faptul că petrecea mai mult timp în capelă decât în propriul pat. Tocmai voia să se plângă despre asta lui Simon, care ajunsese să-i cunoască prea bine nemulțumirile, când auzi pe cineva strigându-i numele.

Un băiat scund, roșcovan alerga spre ei, împrăștiind în goană găinile care umpleau curtea.

— Will, am un mesaj de la sir Owein. Vrea să te vadă imediat în sala cea mare.

— A spus și de ce?

— Nu, răspunse băiatul. Dar nu părea mulțumit.

— Crezi că a aflat cu ce ne-am ocupat? murmură Simon.

— Doar dacă vede prin ziduri.

Will zâmbi, apoi o luă la goană prin curte, soarele încălzindu-i cu generozitate spatele. Străbătu repede pasajul care ducea dincolo de grădina plină de arome din fața bucătăriei și ieși într-o altă curte mare, înconjurată de clădiri cenușii din piatră. Dincolo de clădiri, în dreapta, se înălța capela, o structură înaltă și grațioasă construită cu navă rotundă în amintirea bisericii Sfântului Mormânt din Ierusalim. Will își croi drum către dormitoarele cavalerilor, care se găseau în capătul îndepărtat al curții, lângă capelă, evitând în fugă grupuri de sergenți, scutieri care antrenau caii și servitori care își îndeplineau cu râvnă diversele lor însărcinări. Templul Nou, principalul preceptoriu englez, era și cel mai mare din regat. Pe lângă reședințe oficiale și particulare mari, ansamblul de clădiri cuprindea un teren de instrucție, o armurărie, grajduri și un doc privat pentru ambarcațiuni pe malul

Tamisei, găzduind în mod obișnuit până la o sută de cavaleri și câteva sute de sergenți și de muncitori de diverse categorii.

Will ajunse la ușile clădirii cu două etaje construite în jurul mănăstirii. Se strecură și goni mai departe de-a lungul pasajului boltit. Pașii stârneau ecou pe dale. Ajuns sus, se opri în fața unei uși masive de stejar, gâfâind, după care ciocăni. Se uită în jos și văzu că tunica lui neagră era plină de praful adunat din cămara de provizii. Își curăță repede haina cu mâneca, în timp ce ușa se deschise spre interior, dezvăluind privirii silueta impunătoare a lui Owein ap Gwyn.

Cavalerul îi făcu semn să intre.

— Treci înăuntru.

Sala cea mare, o încăpere împărțită de câțiva templieri de rang înalt, era rece și întunecoasă. De un perete de sprijinea un jilț, iar mai multe scaune înalte se odihneau într-un colț umbros, parțial ascuns privirii de un paravan de lemn. Sub fereastra care dădea spre o pajiște cu iarbă bine îngrijită se vedeau o masă și o banchetă. O bucată de sticlă verde din vitraliu dădea o tentă verzuie luminii care cădea peste vrafurile de manuscrise și pergamente de pe masă. Will își ținu capul sus, uitându-se fix la priveliștea de dincolo de fereastră, în vreme ce ușa se trânti cu zgomot în spatele lui. Habar n-avea de ce îl chemase stăpânul, dar spera să nu-l țină prea mult acolo. Dacă reușea să lustruiască bine armura lui Owein înainte de nonă, poate că avea să petreacă o oră în aer liber înainte de ședința de instrucție din acea după-amiază. Nu mai avea prea mult timp pentru antrenamente, căci turnirul se apropia cu repeziciune. Owein veni și se postă în fața lui. Will citi iritarea în înclinarea sprâncenelor și în ochii lui cu luciri cenușii de oțel. Toate speranțele lui se spulberară.

— Mi s-a spus că vreți să mă vedeți, domnule.

— Îți dai seama cât de norocos ești, sergent? îl întrebă Owein, cu un accent de Powys, regiunea lui natală, parcă și mai puternic de supărare.

— Norocos, domnule?

— Să fii în poziția în care ești? O poziție refuzată atâtora de rangul tău și care îți acordă tutela unui maestru-cavaler?

— Da, domnule.

— Și atunci de ce nu-mi execuți ordinele, trădându-mă atât pe mine, cât și poziția pe care o ai?

Will nu răspunse.

— Ai amuţit?

— Nu, domnule. Dar nu pot răspunde dacă nu știu ce am făcut ca să vă nemulţumesc.

— Nu știi ce ai făcut ca să mă nemulţumești? Tonul lui Owein se înăspri și mai mult. Atunci poate că nu gura, ci memoria ta are probleme. Care e prima ta datorie după matin, sergent?

— Să am grijă de calul dumneavoastră, domnule, răspunse Will, dându-și seama ce trebuia să se fi petrecut.

— Și atunci de ce când am trecut pe lângă grajduri am văzut ieslea de fân goală și calul meu nețesălat?

După prima slujbă a dimineţii, Will neglijase această sarcină pentru a cerceta gaura pe care o descoperise în zidul dintre cămară și sala de iniţiere. Cu o noapte în urmă, îl rugase pe unul din sergenţii cu care împărţea dormitorul să hrănească în locul lui calul lui Owein. Probabil că uitase să o facă.

— Îmi pare rău, domnule, zise Will pe un ton umil. Am dormit prea mult.

Owein își miji ochii. Înconjură masa și se așeză pe bancheta din spatele ei. Își puse coatele pe tăblie și își împreună mâinile.

— De câte ori am auzit scuza asta? Și toate celelalte? Pari incapabil să îndeplinești cele mai simple ordine. Legea Templului nu a fost scrisă ca să fie încălcată, iar eu n-o să mai tolerez așa ceva!

Will era surprins: înainte făcuse rele mai mari decât să uite să dea de mâncare calului stăpânului său. Începu să se neliniștească.

— Ca să fii templier trebuie să fii dispus la multe sacrificii și la respectarea multor legi, continuă Owein. Te instruiești ca să devii soldat! Un războinic al lui Hristos! Într-o bună zi, sergent, vei fi chemat cu siguranţă sub arme, iar dacă acum nu poţi îndeplini niște sarcini simple, nu văd cum poţi spera să menţii ordinea ca un cavaler pe câmpul de bătălie. Toţi oamenii din Templu trebuie să se supună, complet, poruncilor date de superiori, oricât de banale ar părea, pentru că altfel întregul nostru ordin s-ar duce de râpă. Ţi-i poţi imagina pe Inspectorul din Paris sau pe Maestrul de Pairaud de aici, din Londra, neducând la îndeplinire vreo sarcină dată lor de Marele Maestru Berard? Nereușind, de pildă, să trimită numărul solicitat de oameni și

cai care să ajute la întărirea vreuneia dintre fortărețele noastre din Palestina doar pentru că nu s-au trezit la timp în dimineața plecării vasului? Owein îl sfredeli cu privirea pe Will. Ei bine, poți? Văzând că băiatul nu răspunde, cavalerul clătină iritat din cap. Mai e doar o lună până la turnir. Mă gândesc serios să nu te las să participi.

Will se uită fix la Owein câteva secunde, apoi scoase un oftat de ușurare. Stăpânul n-avea să-i interzică participarea la o asemenea întrecere căci voia la fel de mult ca el să câștige. Era o amenințare deșartă, și Owein o știa.

Cavalerul îl studie pe băiatul înalt și deșirat, cu tunica plină de praf și cu o ținută dreaptă și mândră. Părul lui negru și ciufulit îi acoperea fruntea, câteva șuvițe ajungându-i până la ochii verzi și umbrindu-i privirea. Pomeții ascuțiți și nasul lung, acvilin, îi dădeau deja un aspect de adult, făcându-l pe Owein să constate cu surprindere cât de mult începea băiatul să semene cu tatăl lui. Cavalerul știa prea bine că furia și amenințările nu aveau niciun efect asupra lui Will. Și asta, își spuse el cu amărăciune, pentru că el însuși nu putea rămâne prea mult timp supărat pe băiat și nici nu-i putea aplica pedepse dure așa cum făceau ceilalți cavaleri.

Se uită scurt la paravanul de lemn care împărțea încăperea, apoi iarăși la Will. După câteva clipe, se ridică în picioare și privi afară, pe fereastră, meditând.

Will se simți iar neliniștit din pricina tăcerii care se lăsase. Rareori îl văzuse pe Owein atât de gânditor și atât de tăcut, amenințător de tăcut. Poate că se înșela: poate că stăpânul chiar avea să-i interzică să participe la turnir. Sau poate că era vorba de ceva și mai rău, poate... În mintea băiatului se ivi cuvântul „izgonire". După ceea ce păru o eternitate, Owein se întoarse spre el.

— Știu ce s-a întâmplat în Scoția, William. Cavalerul văzu cum ochii băiatului se măresc, apoi cum se îngustează până la a deveni două fante, evitând să se uite direct la el. Nu așa te vei perfecționa. Ce ar gândi tatăl tău despre comportamentul tău? Când se va întoarce din Țara Sfântă aș vrea să pot să te laud. Nu vreau să fiu obligat să-i spun că sunt dezamăgit.

Will îi primi cuvintele ca pe un pumn greu în stomac. Simțea că nu mai are aer, că i se face rău și îl ia cu amețeală.

— De unde...? De unde aţi aflat?

— Mi-a povestit tatăl tău înainte de a pleca.

— V-a povestit? replică Will cu voce slabă. Își lăsă bărbia în piept, clătină din cap, apoi își ridică privirea. Îmi pot primi pedeapsa și pot fi lăsat să plec, domnule?

Pentru Owein fu ca și cum o mască picase de pe chipul lui Will. Fragilitatea dispăruse aproape imediat după ce apăruse. Se uită la vena care pulsa în dreptul tâmplei băiatului în timp ce acesta scrâșnea din dinți. Cavalerul recunoscu hotărârea împietrită. O văzuse pe chipul lui James Campbell când îl sfătuise să nu facă o cerere de transfer de la preceptoriul Templului în cetatea Acra. James nu fusese chemat să participe la cruciadă și, deși îl avea pe Will în Londra și o soție tânără și fiice în Scoția, refuzase să-i asculte sfatul. Owein se întrebă dacă reușise vreodată să ajungă la sufletul băiatului. Hotărî că era timpul să vorbească deschis.

— Nu, sergent Campbell, nu ți se permite să pleci. Nu am terminat.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, domnule, rosti Will cu voce joasă. N-o voi face!

— Nici nu va trebui, rosti Owein calm, așezându-se pe bancă, dacă vei începe să te comporți ca un sergent adevărat, așa cum știu că poți fi. Văzu că atrăsese atenția băiatului, așa că merse mai departe: Ai o minte ascuțită, William, iar entuziasmul și talentul tău pe terenul de instrucție sunt lăudabile. Dar refuzi să te supui celor mai elementare obligații ale ordinului nostru. Crezi că fondatorii au scris Legea pentru amuzamentul lor? Cu toții trebuie să urmăm idealurile statuate de ei ca să ne îndeplinim rolul de războinici ai lui Hristos pe Pământ. Nu ajunge să știi cum să te bați. Bernard de Clairvaux însuși ne-a spus că este inutil să-i ataci pe dușmani din exterior dacă nu-i învingi mai întâi pe dușmanii dinlăuntrul tău. Înțelegi, William?

— Da, domnule, replică încetișor Will.

Cuvintele atinseseră ceva profund din sufletul lui.

— Nu poți continua să-ți periclitezi poziția prin nesocotirea Legii ori de câte ori crezi că e plictisitoare sau lipsită de logică. Trebuie să începi să mi te supui, William, să-ți îndeplinești *toate* îndatoririle, nu doar pe cele care îți fac plăcere. Trebuie să înveți ce e disciplina, altfel nu îți vei găsi locul în acest ordin. E clar?

— Da, sir Owein.

Cavalerul se lăsă pe spate, mulţumit că Will ascultase și înţelesese.

— Bine. Luă unul din stilurile cu înscrisuri de pe masă. Desfășură pergamentul și îl netezi cu palma. Atunci următoarea ta sarcină va fi să-mi duci scutul la întâlnirea dintre regele Henric și Maestrul de Pairaud.

— Regele? Vine aici, domnule?

— Peste douăsprezece zile. Owein își ridică privirea de pe pergament. Iar vizita sa este una privată, așa că ţi se interzice să vorbești despre ea.

— Aveţi cuvântul meu, domnule!

— Până atunci, vei fi trimis la grajduri ca pedeapsă pentru că ţi-ai neglijat îndatoririle în această dimineaţă. Asta în plus faţă de sarcinile zilnice. Asta-i tot, sergent. Ești liber.

Will înclină capul și porni spre ușă.

— Și, William...

— Domnule?

— Poate că amenințările mele ţi s-au părut deșarte în trecut. Dar, dacă vei continua să-mi pui la încercare răbdarea, nu voi ezita să te dau afară din ordin. Ferește-te de probleme. Bunul Dumnezeu știe prea bine că necazurile se lipesc de tine ca râia de câinii vagabonzi, iar data viitoare când mai dai de vreun bucluc s-ar putea să te muște rău de tot.

— Da, domnule.

După plecarea lui Will, Owein își frecă tâmplele.

— Ești mult prea îngăduitor cu băiatul, frate. Din spatele paravanului de lemn, unde stătuse pe tot parcursul întâlnirii, apăru un cavaler înalt, cu părul cărunt și un petic din piele prins peste ochiul stâng. Bărbatul se apropie de Owein, cu un teanc de suluri de pergament în mână. A duce scutul unui templier reprezintă o mare onoare, acum și mai mare dată fiind ocazia. Pedeapsa pe care a primit-o pare mai mult o recompensă.

Owein studie pergamentul din faţa lui.

— Poate că responsabilitatea dată îl va mai tempera, frate.

— Sau îl va duce la nesocotiri și mai mari. Mă tem că afecţiunea pe care i-o porţi băiatului te-a orbit. Nu ești tatăl lui.

Owein își ridică privirea și se încruntă. Deschise gura ca să protesteze, dar celălalt cavaler continuă:

— Băieții cu vârsta și familia lui sunt ca niște câini. Răspund mai bine la bici decât la vorbă bună.

— Nu sunt de acord.

Cavalerul ridică ușor din umeri și puse sulurile de pergament pe masă.

— Decizia îți aparține, desigur. Eu doar mi-am spus părerea.

— Am luat notă de părerea ta, Jacques, răspunse Owein, cu blândețe, dar și cu fermitate. Ridică pergamentele. Le-ai citit pe toate?

— Da. Jacques se duse la fereastră și privi afară, spre proprietățile Templului. Frunzele copacilor începeau să se vestejească, devenind maronii și zdrențuite pe margini. Maestrul de Pairaud ce spune? Crede că Henric ne va accepta cererile?

— Da. De vreme ce mă ocup de această chestiune de câteva luni, Maestrul de Pairaud m-a lăsat să decid în ce fel vom proceda în cursul întâlnirii. I-am împărtășit părerea mea și am convenit că ar trebui să punem cap la cap nu doar rapoartele de trezorerie legate de împrumuturile acordate Casei Regale în ultimul an, ci și de modul în care noi credem că s-au cheltuit aceste fonduri. Voi avea nevoie de ajutorul tău în privința câtorva detalii.

— Îl ai.

Owein dădu din cap în semn de mulțumire.

— Toate astea slujesc la întărirea cauzei noastre.

— Oricât de solidă ar fi această cauză, regele nu va fi mulțumit.

— Nu va fi, așa e. Dar, deși eu unul cred că ar trebui să ne purtăm cu mănuși într-o asemenea chestiune, Henric nu prea are de ales decât să accepte cererile Templului. Iar dacă refuză, îi putem cere papei să-i ordone să facă asta.

— E nevoie de prudență, frate. Poate că Templul este mai presus de autoritatea regelui, dar el ne poate îngreuna viața. A mai făcut-o și înainte, când a încercat să confiște câteva din proprietățile noastre. În plus, adăugă Jacques cu o mină sumbră, acum avem probleme mai importante decât mărunțele invidii ale monarhilor. Își trase un jilț și se așeză în fața lui Owein. Ai vorbit cu maestrul de dimineață. Ți-a spus dacă a mai primit vreun raport din Outremer?

— Vom discuta asta la următoarea întâlnire a capitulului, dar nu, nu a mai primit nimic de când am aflat despre atacurile mongolilor asupra Alepului, Damascului și Bagdadului și despre reacția mamelucilor în vederea contracarării hoardei. Iar asta, pentru mine, reprezintă un îndemn suficient de puternic ca să avem o confruntare cu regele în privința datoriilor sale cât mai curând. Vom avea nevoie de orice sursă posibilă de fonduri pentru a face față acestei noi amenințări. Dacă mamelucii se luptă cu mongolii și câștigă, ne vom trezi cu întreaga lor armată mărșăluind triumfătoare și încrezătoare prin teritoriile noastre. Owein ordonă sulurile de pergament de pe masă și clătină din cap. Nu-mi vine în minte niciun pericol imediat mai mare.

Capitolul 3

Ayn Jalut (Izvorul lui Goliat), Regatul Ierusalimului
3 septembrie 1260

Era mare agitație în tabăra mamelucă. Armata se pregătea cu zgomot și bucurie să-și sărbătorească victoria. Oamenii cântau, în vreme ce ofițerii erau obligați să-și strige ordinele, încercând să mențină controlul asupra a ceea ce, la prima vedere, putea fi socotit drept un haos generalizat.

Când ajunse la cortul sultanului, Baybars își înfrână calul și sări din șa. Legă animalul de un par și se opri să privească dealurile aflate mult dedesubtul lui. Soarele coborâse deja sub înălțimi și acum arunca umbre peste întreaga vale. Baybars auzea ecoul vag al topoarelor lovind lemnul mașinilor de război mongole, care erau distruse pentru a fi transformate în ruguri pentru morții lor. Privirea i se mută spre șirul de mameluci răniți care părăseau încet câmpul de bătălie, târându-se pe coasta dealului. Cei în stare să meargă erau ajutați de camarazii lor, iar cei mai puțin norocoși erau duși în căruțe care se zdruncinau cumplit pe terenul accidentat. Până în zori doctorii aveau să fie epuizați de muncă, dar și mai epuizați aveau să fie săpătorii de morminte. Baybars se apropie de cort. Intrarea era păzită de doi războinici îmbrăcați în alb din regimentul Mu'izziyya, garda regală a sultanului. Aceștia se dădură la o parte la apropierea lui și își înclinară capetele.

Atmosfera din interiorul cortului mirosea a lemn de santal, iar lămpile cu ulei aruncau o lumină caldă, untoasă. Baybars avu nevoie de câteva clipe ca să se obișnuiască puțin cu semiîntunericul. Când reuși, privirea îi fu atrasă în primul rând de tronul aflat pe o platformă de lemn acoperită cu o tapițerie din mătase albă. Era un obiect magnific, tapițat cu mătăsuri scumpe, cu brațele terminate cu capete de lei sculptate în aur, amenințându-i cu boturile căscate pe toți cei care se apropiau. Tronul era gol acum. Baybars privi în jur până când ochii i se opriră asupra unui divan parțial ascuns de o plasă. Sultanul Kutuz, stăpânul mamelucilor și conducătorul Egiptului, stătea tolănit pe perne. Mantia lui din brocart de culoarea jadului era strâns înfășurată

în jurul trupului masiv, iar barba lungă și neagră fusese dată cu ulei parfumat. Ca de obicei, sultanul nu era singur. Baybars le aruncă o privire scurtă celorlalți bărbați care se aflau în cort. Se autoeducase ca la intrarea într-un spațiu închis să vadă cine se găsea acolo și câți erau înarmați. În prezența sultanului, invariabil înăuntru se găseau toți cei care contau, cu excepția servitorilor. Baybars nutrea de mult convingerea că poziția lui Kutuz era preponderent determinată de clica de curteni care-i erau mereu prin preajmă decât de panglica subțire din aur care îi încercuia fruntea. Slujitori purtând tăvi cu fructe și pocale cu băuturi se mișcau cu agilitate printre consilierii regali și guvernatorii militari ai diverselor regimente de mameluci care stăteau în grupuri mici, discutând încet între ei. În umbrele aruncate de făclii se vedeau gărzile regimentului Mu'izziyya.

O pală de aer rece pătrunse în cort odată cu un mesager care se grăbi spre unul din guvernatori. Fumul emanat de recipientele în care ardea lemn de santal formă vălătuci. Kutuz își ridică privirea, ochii lui negri fixându-se asupra lui Baybars.

— Amir, rosti sultanul. Vino aici. Așteptă ca Baybars să se apropie de divan. Te felicit, rosti el, în timp ce comandantul se înclina ceremonios. Datorită planului tău am obținut prima noastră victorie împotriva mongolilor. Sprijinindu-se de perne, Kutuz luă un pocal de pe una din tăvi. Care crezi că ar trebui să fie următoarea mișcare? Aruncă o privire spre bărbații care stăteau într-o parte a cortului. Unii dintre sfătuitorii mei au sugerat să ne retragem.

Baybars nu-și dezlipi privirea de la sultan.

— Ar trebui să atacăm forțele mongole rămase, stăpâne. Restul și-au luat zborul spre est, iar rapoartele de la graniță arată că sunt preocupați de stabilitatea tronului din Mongolia. Ar fi bine să nu le dăm timp să se reorganizeze.

— E dificil, se auzi vocea unuia dintre guvernatori. Drumul spre est e lung și...

— Nu, i-o reteză Kutuz. Baybars are dreptate. Trebuie să lovim câtă vreme putem dacă vrem să obținem un succes deplin. Făcu semn unui scrib, care ședea la o masă mai retrasă. Am întocmit o scrisoare către conducătorii occidentali din Acra, informându-i de victoria noastră și

cerându-le să ne sprijine campania. Trimite-l pe unul dintre ofițerii tăi să i-o înmâneze personal Marelui Maestru al cavalerilor teutoni.

Baybars luă pergamentul fără nicio tragere de inimă. A cere dușmanului permisiunea de a intra pe teritoriile lui, teritorii *furate*, îl jignise, iar resturile pe care mamelucii le culeseseră din Acra în cursul campaniei lor prin Palestina îi întăriseră ura. În vreme ce armata își făcuse tabăra în afara zidurilor orașului, cavalerii teutoni, un ordin militar provenit din Regatul Germaniei, îl invitaseră pe Kutuz în fortăreața lor, pentru a sărbători la masa lor. Sultanul le propusese atunci o alianță militară împotriva mongolilor. Negocierile dintre forțele creștine și cele musulmane nu erau ceva ieșit din comun. Din perioada primelor cruciade se încheiaseră numeroase asemenea alianțe, la îndemnul papei creștin, pentru curățarea locului în care se născuse Mântuitorul lor de necredincioșii amăgiți cu promisiunea de absolvire a păcatelor în viața următoare și cu pământuri și bogății în aceasta. În teritoriile de peste mări și țări, creștinii deveniseră ei înșiși necredincioși și, în timp, învățaseră să negocieze cu dușmanul până la nivelul la care comerțul și chiar amiciţiile ajunseseră să înflorească și în timpul conflictelor. În acea zi însă, deși le permiseseră mamelucilor să le traverseze teritoriile, conducătorii creștini refuzaseră categoric să încheie un tratat de alianță militară.

Stând tăcut lângă sultan în timpul festinului, Baybars urmărise încruntat cum servitori musulmani serveau la mese. În Acra, cei pe care musulmanii îi numeau *al-Firinjah* – francii – dețineau puterea. Era un termen folosit în sens larg pentru elitele de războinici ai Vestului, indiferent de naționalitatea lor. Francii aveau în comun două lucruri: credința lor creștină romanică și faptul că veniseră neinvitați în Est. În orașele și fortărețele conduse de franci, creștinilor, evreilor și musulmanilor li se îngăduia să muncească, să-și practice religia și să-și organizeze propriile administrații. Însă ceea ce francii socoteau toleranță pentru Baybars era o insultă. Creștinii occidentali, care ocupaseră prin forță Țara Sfântă, îi înrobiseră poporul și prosperau în urma jafurilor practicate. Conducătorii din Acra puteau încerca să se ascundă în spatele rafinamentului, al pomezilor și al mătăsurilor, dar Baybars vedea murdăria Vestului, convins că tot săpunul din Palestina nu ar fi putut să-i spele. Baybars îl privi stăruitor pe Kutuz.

— Mai degrabă aș purta război contra francilor decât să le transmit un mesaj, stăpâne.

Kutuz bătu darabana pe brațul divanului.

— Deocamdată trebuie să ne concentrăm forțele asupra unui singur dușman, Amir. Mongolii trebuie să plătească negreșit cu vârf și îndesat pentru insulta pe care mi-au adus-o.

— Și pentru cei optzeci de mii de musulmani pe care i-au ucis la Bagdad? ripostă Baybars.

— Și pentru ei, replică sultanul după o mică pauză. Goli potirul și îl dădu unui servitor. Cel puțin francii îmi respectă poziția.

— Fac asta, stăpâne, pentru că se tem ca mongolii să nu le cucerească teritoriile. Nu vor să ridice sabia, așa că ne-au lăsat pe noi să le ducem bătălia.

Baybars îl privi pe sultan cu îndrăzneală. În cort se lăsă o tăcere tensionată, întreruptă doar de pașii servitorilor și de sunetele atenuate ale taberei militare de afară. Kutuz fu primul care își întoarse privirea.

— Ți-ai primit ordinele, Amir.

Baybars nu replică. Avea timp, în cursul campaniei militare, să-l determine pe sultan să-i accepte părerea.

— Mai e și problema recompensei, stăpâne.

Kutuz se lăsă pe spate, încuviințând scurt din cap și tensiunea acumulată în cort se risipi cu un oftat general de ușurare.

— Soldații care luptă în războaie se vor bucura întotdeauna de pradă, Baybars. Făcu semn unuia din consilieri. Umpleți un cufăr cu aur pentru Amir.

— Nu aur caut eu, stăpâne.

Kutuz se încruntă.

— Nu? Atunci ce vrei?

— Guvernarea cetății Alep, stăpâne.

Sultanul rămase tăcut câteva secunde. În spatele lui, unii dintre consilieri se agitară neliniștiți. Kutuz izbucni în râs.

— Ceri un oraș aflat sub ocupația mongolilor?

— Nu va mai fi multă vreme așa, stăpâne. Nu și acum, după ce le-am distrus o treime din efective și ne pregătim să atacăm fortărețele lor pentru a termina ce am început.

Zâmbetul lui Kutuz se șterse.

— Ce joc faci?

— Niciun joc, stăpâne.

— De ce soliciți o asemenea recompensă? Ce să faci tu cu Alepul când cea mai mare dorință a ta e să-mi conduci armata în războiul împotriva creștinilor?

— Poziția de guvernator nu mă va împiedica să slujesc această cauză.

Kutuz își încrucișă brațele la piept.

— Amir, zise el cu o blândețe contrazisă însă de duritatea privirii, nu pricep de ce vrei să te întorci într-un loc atât de plin de amintiri.

Baybars îngheță. Știa că sultanului îi plăcea să afle totul despre ofițerii lui, inclusiv trecutul lor. Dar nu credea că exista cineva, nici chiar Kutuz, care să cunoască ce i se întâmplase în Alep.

Observând că a atins o coardă sensibilă, Kutuz schiță un zâmbet.

— V-am servit pe dumneavoastră și pe predecesorii dumneavoastră de la vârsta de optsprezece ani. Vocea profundă a lui Baybars umplea cortul, astfel că aceia aflați acolo se opriră să-l asculte. În tot acest timp, am băgat spaima în dușmanii Islamului și am contribuit la triumful cauzei noastre. Am condus trupele în bătălia de la Herbiya și am omorât cinci mii de creștini. Am ajutat la capturarea regelui francilor, Ludovic, la Mansurah și i-am omorât trei sute din cei mai buni cavaleri.

— Îți sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine, Amir Baybars, dar mă tem că n-aș putea da un asemenea giuvaier, chiar dacă m-aș afla în postura de a-l da.

— Recunoscător, stăpâne? Baybars vorbea cu același calm, dar își încleștase pumnii. Dacă n-aș fi fost eu, n-ai fi avut un tron pe care să stai.

Kutuz se ridică repede de pe divan, împrăștiind pernele din jurul lui.

— Uiți cine ești, *Amir!* În numele lui Allah, ar trebui să pun să fii biciuit!

Se repezi spre tron și păși pe estradă. Întorcându-se, se așeză și luă capetele de leu.

— Cer iertare, stăpâne, dar cred că merit această recompensă.

— Pleacă! îi ordonă Kutuz. Pleacă acum și să nu te întorci până ce nu meditezi la statutul unui sultan și la cel al unui comandant și până

ce nu înțelegi diferența dintre ele. Nu vei avea Alepul niciodată, Baybars. Mă auzi? *Niciodată!*

Cu coada ochiului, Baybars îi zări pe câțiva membri ai gărzii personale a sultanului făcând câțiva pași în față. Mâinile li se încleștaseră pe mânerele săbiilor. Se forță să se încline în fața lui Kutuz, apoi ieși din cort strângând cu putere pergamentul.

În vreme ce străbătea tabăra mamelucilor, oamenii se dădeau înapoi zărind furia care i se întipărise pe chip ca un giulgiu. Soarele apusese în spatele dealurilor, iar în canion ardeau rugurile mongolilor morți, flăcările ridicându-se în înaltul cerului purpuriu. Aerul înghețat al deșertului era plin de râsete și strigăte de victorie. De undeva, de mai aproape, se auzeau țipetele unei femei. Când ajunse la cortul lui, Baybars îl deschise cu un gest violent. Se opri la intrare. În mijloc stătea un ofițer mameluc, un bărbat zvelt cu un chip ce exprima sinceritate și cu un nas ușor acvilin.

— Amir! Nu ne-am întâlnit în bătălie, dar am auzit deja zeci de povești despre faptele tale.

Baybars îi dădu săbiile servitorului său, care aștepta în apropiere. Ofițerul veni și îl îmbrățișă.

— Când trec prin tabără nu aud decât oameni care îți slăvesc numele. Te venerează. Ofițerul făcu un gest către un divan jos, în fața căruia se găsea un cufăr plin cu platouri încărcate de curmale și cărnuri condimentate. Dă-ți jos armura și bea cu mine ca să sărbătorim.

— Vremea sărbătoririi a trecut, Omar.

— Amir?

Baybars aruncă o privire spre servitori. Cel care îi luase săbiile începuse să le curețe. Alți doi scormoneau cărbunii în vasele de încălzit, iar un al patrulea turna apă într-o cadă din argint.

— Lăsați-ne singuri.

Servitorii ridicară surprinși privirile, dar după ce zăriră expresia de pe chipul stăpânului lor se grăbiră să plece. Baybars aruncă pergamentul pe cufăr și își scoase armura plină de sânge, lăsând-o să cadă în nisip. Se așeză cu greutate pe divan și înșfăcă un pocal cu kumiz. Bău cu nesaț. Laptele fermentat de iapă îi ungea gâtul.

Omar se așeză lângă el.

— Sadeek? insistă el, revenind, acum că servitorii plecaseră, la apelativul mai familiar de *prieten*. În cei optsprezece ani de când te cunosc, nu te-am văzut niciodată înfuriat de o victorie. Care e motivul?

— Kutuz.

Omar așteptă ca el să continue și rămase tăcut câtă vreme Baybars îi povesti despre refuzul sultanului de a-i îndeplini cererea. După ce prietenul său termină, Omar se lăsă pe spate și clătină din cap.

— În mod sigur Kutuz se teme de tine. Reputația te precede, iar el e foarte conștient de puterea armatei de a da jos un sultan. În definitiv, și el a urcat pe tron prin forță. Kutuz domnește de doar un an și poziția lui nu e sigură în rândul tuturor regimentelor. Aș spune că el crede că vei avea o putere prea mare dacă ți-ar da Alepul. O putere pe care tu ai putea să o folosești împotriva lui. Omar își depărtă brațele. Cu toate acestea, nu văd ce ai putea face. Cuvântul sultanului e lege.

— Trebuie să moară, rosti Baybars încet.

Atât de încet, încât Omar nu fu sigur că auzise bine.

— Sadeek?

Baybars îi aruncă o privire.

— Îl voi ucide și voi pune un conducător mai potrivit pe tron. Un conducător care își va recompensa ofițerii. Un conducător care să le aducă victoriile pe care aceștia le merită.

Privirea lui Omar se îndreptă spre intrarea în cort. Copertina era deschisă și afară se vedeau flăcările tremurânde ale torțelor și umbrele oamenilor care stivuiau prada obținută pe câmpul de bătălie.

— Nici măcar să nu gândești așa ceva, murmură el. Mai bine dormi puțin. Mâine e o nouă zi și poate că furia ta se va stinge odată cu visele.

— Omar, poate că ești unul dintre cei mai buni ofițeri ai mei și ca un frate pentru mine. Dar dacă tu crezi așa ceva, atunci poate că nu mă cunoști deloc. Ai fost acolo când l-am omorât pe Turanshah, ayyubitul. Mâna mea a ținut sabia care a luat viața sultanului. O pot face din nou.

— Da, replică Omar încetișor. Am fost acolo.

Se uită în ochii lui Baybars și nu zări nicio urmă de îndoială. Omar mai văzuse acea privire.

În acea zi, cu zece ani în urmă, se odihnea alături de alți ofițeri din regimentul Bahri după victoria împotriva francilor la Mansurah, o victorie al cărei artizan fusese Baybars. Pe atunci, regimentul Bahri

alcătuia garda personală a sultanului Ayyub, ai cărui predecesori formaseră și crescuseră armata mamelucă. Cu puțin timp înainte de bătălia de la Mansurah, Ayyub murise, iar pe tron se urcase Turanshah, moștenitorul lui. Turanshah îi batjocorise pe mameluci punându-și apropiații în pozițiile-cheie, așa că Aibek, comandantul regimentului Bahri, îi ceruse lui Baybars să îndrepte situația cu puterea de convingere a oțelului rece. Târziu în acea noapte, Baybars se dusese la Omar și la alți ofițeri, în vreme ce Turanshah organizase un banchet. Cu săbiile ascunse sub haine, trupa de asalt pătrunsese în forță în sala unde se ținea petrecerea. Turanshah se refugiase într-un turn de pe malurile Nilului, însă Baybars îl urmărise ca un copoi și ordonase ca turnului să i se dea foc. Văzând că flăcările devorează lemnul, sultanul sărise în apele fluviului și de acolo, ca un șobolan pe jumătate înecat, ceruse îndurare pentru viața lui. Baybars sărise de pe mal și curmase viața sultanului și dinastia ayyubiților cu o singură lovitură, dându-le puterea mamelucilor și transformând sclavii în stăpâni. Omar n-avea să uite niciodată clipa în care Baybars își înfipsese sabia în pântecele lui Turanshah, cu chipul schimonosit de ură.

Acum, Omar clătină din cap.

— De data asta nu va merge. Kutuz este în permanență înconjurat de gărzi. Ai fi omorât.

O voce din umbră îi făcu pe amândoi să tresară violent, iar Baybars se întinse din instinct după pumnalul ascuns în cizmă.

— O, va merge. Va merge! Va merge!

Cuvintele fuseră urmate de un chicotit și Baybars se liniști.

— Vino aici.

O clipă mai târziu, o siluetă se materializă din umbre. Era un bătrân cu un rânjet știrb, păr negru ciufulit și o piele închisă la culoare, zbârcită precum coaja unui fruct uscat. Individul purta un veșmânt jerpelit din bumbac, era desculț și avea tălpile pline de cicatrici. Unghiile de la picioare erau galbene, iar ochii îi erau lăptoși de la cataractă. Omar se relaxă puțin când îl recunoscu pe Khadir, ghicitorul lui Baybars. De mijlocul bătrânului atârna un pumnal cu mâner de aur, pe care era incrustat un rubin mare, fațetat. Pumnalul era singurul indiciu că sărmanul om fusese odinioară războinic în cadrul faimosului Ordin al Asasinilor, un grup de războinici de elită radicali înființat în

Persia înainte de prima cruciadă. Șiiți, o minoritate musulmană care se separase de sunniții tradiționaliști după controversele referitoare la succesiunea profetului Mahomed, Asasinii urmăreau distrugerea dușmanilor credinței lor și făcuseră asta cu o eficiență brutală. Din fortărețele lor secrete ascunse în munții Siriei, se furișau neobservați și se aruncau ca niște păianjeni negri, tăcuți și letali, asupra țintelor alese, otrava și pumnalul fiind modalitățile lor preferate de a ucide. În decursul anilor, cruciații, arabii, turcii și mongolii învățaseră pe bună dreptate să se teamă de ei. Din când în când însă, aceștia îi foloseau pentru scopurile lor personale, contra unui preț exorbitant, căci nu existau profesioniști mai buni ai crimei.

Omar nu știa de ce Khadir părăsise ordinul. Se zvonea că ghicitorul fusese dat afară, dar motivele reale ale îndepărtării sale rămăseseră incerte. Tot ce știa cu certitudine Omar era că bătrânul ajunsese în Cairo, îmbrăcat cu aceleași haine jerpelite ca și acum, la scurt timp după ce lui Baybars i se încredințase conducerea regimentului Bahri, și îi oferise noului comandant serviciile și loialitatea sa.

În vreme ce Khadir se apropia de luminile pâlpâitoare ale vaselor cu tăciuni aprinși, Omar observă vipera încolăcită pe mâna bătrânului.

— Vorbește, îi ceru Baybars.

Khadir se așeză pe nisip, urmărind ca vrăjit cum șarpele se strânge în jurul încheieturii mâinii, după care sări iarăși în picioare. Privirea lui se opri asupra lui Baybars.

— Omoară-l pe Kutuz, rosti el cu răceală în voce. Vei avea sprijinul armatei.

— Ești sigur?

Khadir chicoti și se așeză din nou pe nisip, încrucișându-și picioarele. Prinse capul șarpelui între degetul mare și arătător, îl descolăci de pe braț și îi șopti ceva, după care îl lăsă să alunece pe sol. Vipera șerpui pe nisip înspre divan, lăsând în urma ei o dâră subțire. Omar rezistă impulsului de a-și ridica picioarele când șarpele îi trecu peste cizmă. Era o viperă tânără, dar oricum veninul ei era ucigător.

Khadir bătu din palme în vreme ce șarpele se apropia de Baybars.

— Vezi! Îți arată răspunsul!

— Vrăjitoriile lui sunt o insultă la adresa lui Allah, rosti încet Omar. N-ar trebui să-l lași să facă așa ceva.

Privirea lui Khadir se întoarse spre Omar, care se uită în altă parte, incapabil să întâlnească acei ochi albi.

Baybars urmărea șarpele care aluneca printre picioarele lui în căutarea întunericului de sub divan.

— Allah i-a dăruit acest dar, Omar, și el nu se înșală niciodată.

Înainte ca vipera să se facă nevăzută, Baybars își ridică cizma și zdrobi capul reptilei. Aruncă leșul șarpelui cu piciorul și se uită la Khadir. Ghicitorul își scărpina o rană de pe picior.

— Spui că armata m-ar sprijini, dar cum rămâne cu regimentul Mu'izziyya? Garda regală nu l-ar apăra pe Kutuz?

Khadir dădu din umeri și se ridică în picioare.

— Poate că da, dar loialitatea lor poate fi cumpărată cu aur, iar prada zilei de azi e păzită de oamenii *tăi*. Îndreptându-se spre divan, bătrânul luă de pe jos vipera moartă. După ce se uită trist la trupul ei zdrobit, ascunse șarpele sub haine. Îl privi pe Baybars cu ceva ce aducea a mândrie părintească. Văd un viitor luminos pentru tine, stăpâne. Naţiunile vor cădea și regii vor pieri, iar tu te vei ridica deasupra tuturor pe un munte de cranii și un râu de sânge. Vocea i se transformă într-o șoaptă în timp ce îngenunchea la picioarele lui Baybars. Dacă mâna ta va ţine pumnalul care îl va omorî pe Kutuz, vei deveni sultan!

Baybars izbucni în râs.

— Sultan? Atunci Alepul va fi cea mai neînsemnată comoară a mea.

Râsul i se stinse de pe buze în vreme ce mintea începu să rumege cuvintele bătrânului.

După ce Baybars îl detronase pe Turanshah, pe tron se urcase Aibek, cel care ordonase asasinatul, comandantul regimentului Bahri. Însă Baybars nu fusese recompensat așa cum se cuvenea pentru ceea ce făcuse, așa că, refuzând să-l slujească pe omul pe care îl ajutase să se ridice, părăsise Cairo. Se întorsese cu un an în urmă, după ce Kutuz îl detronase pe succesorul lui Aibek, sperând că noul sultan se va dovedi mai credincios decât ceilalţi faţă de oamenii lui și faţă de cauză. Dar fusese cumplit de dezamăgit.

Ridicându-se de pe divan, Baybars se duse la intrarea în cort. Afară cerul era roșu de la flăcările rugurilor, iar luna se ridicase deasupra deșertului. Dealurile se vedeau ca niște umbre negre, dispărând în întuneric la contactul cu șesul care se întindea în faţa lui Baybars. Spre

sud, Izvorul lui Goliat sclipea ca oțelul în lumina lunii. Francii ajunseseră odată în această zonă ca să-l provoace pe sultanul egiptean, Saladin, cu crucile și săbiile lor. Armata lor fusese înconjurată, rutele de aprovizionare le fuseseră tăiate, dar necredincioșii supraviețuiseră pescuindu-și hrana în firul de apă, iar Saladin, incapabil să le cotropească tabăra, fusese obligat să se retragă. De aproape două secole, francii le mâncau mâncarea, îi masacrau pe dreptcredincioși și le întinau locurile de rugăciune. Acolo unde odinioară fusese slăvit Allah acum se bălăceau în noroi porcii.

Stând acolo, cu privirea ațintită asupra Izvorului, Baybars începu să simtă cum ranchiuna era înlocuită de un sentiment de anticipare. Cuvintele lui Khadir trosneau ca un foc în mintea lui. Avea un destin și un rol de jucat în exterminarea francilor. O simțea înlăuntrul lui.

— Dacă aș fi sultan, murmură el, m-aș bate atât de aprig cu francii barbari că nici măcar vulturii n-ar mai avea ce să culeagă de pe oasele lor.

Omar veni lângă Baybars.

— Știu că îți dorești cu ardoare să le verși sângele, dar nu-i socoti pe franci niște sălbatici lipsiți de minte. Sunt războinici temerari și strategi vicleni și nu-ți va fi ușor să-i distrugi.

Baybars se întoarse spre Omar.

— Te înșeli. Sunt barbari. În Apus, francii trăiesc precum porcii. Casele lor sunt niște cocioabe, iar drumurile, stricate și pustii. Au privit spre Orient și au văzut frumusețea orașelor noastre, eleganța oamenilor noștri și marile noastre școli de învățătură. Au privit spre Orient și au vrut ce e aici pentru ei, așa că au venit cu cruciadele lor. Nu pentru Dumnezeul lor, ci pentru jaf. Baybars închise ochii. Fiecare zi pe care o trăiesc pe pământurile noastre trebuie răzbunată.

— Sultanul ți-a dat niște ordine, zise Omar. Cu mongolii trebuie să ne batem.

— Nu ne va lua mult ca să-i zdrobim. După asta vom întocmi și planuri pentru Kutuz. Baybars îl prinse pe Omar de umăr. O să fii alături de mine?

— Nu-i nevoie să întrebi așa ceva.

— Ia ce aur am, zise Baybars, arătând spre un cufăr mic, și îngrijește-te de plata ofițerilor. Plătește-i bine, căci dacă voi trece la

acțiune contra lui Kutuz trebuie să-i atrag pe cât mai mulți dintre ei la cauza noastră.

— Și după aceea?

— După aceea? Baybars se uită la Khadir, care stătea ghemuit pe nisip. Ochii bătrânului sclipeau în lumina roșie a vaselor de încălzit. După aceea ne pregătim de război.

Capitolul 4

Templul Nou, Londra
14 septembrie 1260

Săbiile de lemn se ciocniră cu un zgomot ascuțit. Will își întări strânsoarea în vreme ce brațul îi vibră din pricina șocului. Adversarul lui, un sergent cu păr auriu pe nume Garin de Lyon, se clătină când alunecă în noroi. În ultimele trei zile plouase torențial și câmpul mustea și era plin de bălțoace cu apă maronie. Înspre dreapta, terenul de instrucție se întindea până la malul Tamisei, pe care pâlcuri masive de arbuști și lăstăriș ascundeau privirii apa fluviului, înspre stânga și spate se înălțau clădirile preceptoriului, pe jumătate pierdute în ceață. Aerul era umed și răcoros, opunând o rezistență înverșunată razelor soarelui, dar chipurile băieților erau pline de broboane de sudoare. Tunica neagră a lui Will se strânsese în spate, făcându-l să se simtă inconfortabil. Will reuși să pareze din nou lovitura lui Garin. Fentând spre stânga, își roti și el sabia într-un arc mare spre celălalt tânăr.

Garin neutralizã lovitura și se dădu în spate ca să adopte poziția de luptă. Ochii lui albaștri îl urmăreau pe Will.

— Credeam că voi, scoțienii, sunteți câinii războinici ai Britaniei.

— Abia m-am încălzit, replică Will, rotindu-se în jurul lui. Și încă nu m-am decis ce ești tu azi.

Garin zâmbi.

— Ei bine, eu am ales ce ești. Ești un sarazin.

Will își înălță privirea spre cer.

— Iarăși? Își ridică sabia. Bine. Atunci tu ești un ospitalier.

Garin se strâmbă și scuipă pe jos. Cavalerii Sfântului Ioan, fondatorii azilelor pentru pelerini, erau de multă vreme rivali înverșunați ai templierilor. Or fi fost ambele ordine militare formate din nobili creștini care luptau pentru Dumnezeu și creștinătate, dar asta nu-i împiedica pe membrii lor să se războiască pentru pământuri, influențe comerciale și alte interese.

Will se întinse în față. Abia reuși să se ferească și să-și ridice sabia când Garin răspunse cu o lovitură puternică spre cap.

— Opriți-vă!

La ordinul instructorului, cei doi băieți se depărtară unul de celălalt, gâfâind. Cavalerul veni spre ei, cu poala mantiei plină de noroi.

— De Lyon, trebuie să-ți dezarmezi adversarul. Nu să încerci să-l omori.

— Îmi cer iertare, domnule, zise Garin, plecându-și capul. Lovitura a fost prost țintită.

— Da, așa e, fu de acord cavalerul, cu o căutătură plină de duritate, deloc diminuată de faptul că bărbatul avea doar un ochi. Celălalt era acoperit cu un petic uzat din piele. Continuați! lătră el, întorcându-se la marginea terenului pe care erau înșirați șaisprezece băieți de vârsta lui Will și Garin.

Nu toți sergenții Templului erau instruiți în arta luptei. Mulți aveau să slujească drept muncitori: bucătari, fierari, croitori sau grăjdari în numeroasele preceptorii și proprietăți ale Templului, fără să participe vreodată la război. Dar cei care urmau să ajungă cavaleri trebuiau să devină luptători destoinici până când împlineau optsprezece ani. Pe instruirea de bază – retorică, gramatică și logică, disciplinele în care erau instruiți majoritatea călugărilor din ordinele sfinte – nu se punea prea mult accent, deși sergenții erau obligați să învețe pe dinafară cele șase sute de articole ale Legii. Astfel că, până la cincisprezece ani, băieții puteau să galopeze înarmați cu lance și scut, dar, cu câteva excepții, printre care se numărau Will și Garin, majoritatea nu știau să-și scrie nici măcar numele.

Will se întoarse spre Garin, ținându-și bine arma în fața lui. Sabia de lemn era uzată de atâta folosire, iar marginile erau crăpate. Garin făcu prima mișcare, strigând în timp ce ataca. Will reuși să evite prima lovitură, dar Garin șarjă în continuare, forțându-l pe Will să se retragă cu o serie de lovituri scurte și puternice. Will își recuceri poziția și cei doi își încleștară săbiile. Se împinseră reciproc cu putere, căci niciunul nu voia să cedeze. Respirația lor se transforma în aburi, iar picioarele frământau noroiul într-un soi de clisă alunecoasă și neagră. Will mârâi în fața lui Garin și împinse sabia înainte. Garin făcu ochii mari când piciorul îi alunecă în lateral în noroi. Căzu. Cu o lovitură fulgerătoare, Will îi smulse arma din mână, aruncând-o în aer, după care se așeză

deasupra lui Garin, căzut pe spate, și îndreptă vârful sabiei spre gâtul lui. Din rândul sergenților de pe margine izbucniră câteva urale.

Cavalerul îi reduse la tăcere cu un gest scurt.

— Această luptă nu merită lăudată. Arătă înspre Will și Garin. Stați jos.

Will își îndepărtă sabia de la gâtul lui Garin și îi oferi băiatului mâna. Garin o acceptă și se sprijini de ea ca să se ridice și să-și recupereze arma. Se duseră în pas alergător pe margine, cu tunicile și ciorapii ude. Will se încruntă atunci când cavalerul începu să le vorbească băieților.

— Apărarea lui Campbell a fost slabă. O defensivă puternică i-ar fi îngăduit să-l slăbească pe de Lyon, al cărui asalt de deschidere a fost dezordonat și ușor de anticipat. Cavalerul se întoarse spre cei doi tineri și privirea i se aținti asupra lui Will. Astfel n-ai fi fost obligat să apelezi la metode atât de barbare ca să-l învingi pe de Lyon. Ultima ta mișcare n-a fost decât forță brută și n-a avut niciun pic de tehnică. Bine că măcar Campbell a folosit avantajul terenului. Se întoarse spre Garin. Unde ți-a fost echilibrul, de Lyon? Când Garin deschise gura ca să răspundă, cavalerul i-o reteză scurt: Brocart. Jay! Făcu semn spre doi sergenți care așteptau. Ocupați-vă locurile.

Will își flexă brațele, relaxându-și mușchii încordați, iar ceilalți doi sergenți se duseră în centrul terenului de instrucție. Will se uită la Garin, a cărui privire era ațintită asupra cavalerului.

— Unchiul tău e în buna lui dispoziție obișnuită.

— Cred că e preocupat de întâlnirea de mâine. Garin se întoarse spre Will. Am auzit că vei fi și tu acolo.

Will ezită. Amintirea amenințării lui Owein îi era încă proaspătă în minte, la fel ca și bășicile din palme după curățarea boxelor din grajduri, umplerea ieslelor cu fân și lustruirea șeilor.

Garin se apropie de el.

— Mie îmi poți spune, rosti el, asigurându-se că sergenții ceilalți nu puteau să-i audă. Și eu voi participa la întâlnirea cu regele. Voi purta scutul unchiului meu.

— Îmi pare rău, zise Will, relaxându-se. Owein mi-a interzis să vorbesc despre asta.

— Și unchiul meu mi-a interzis, dar de dimineață i-a scăpat faptul că vei fi și tu acolo. Garin se uită trist la Will. Mă tem că perspectiva prezenței tale la un eveniment atât de important îl nemulțumește.

Will se uită la cavalerul cu chipul sever care îi urmărea pe sergenții care se duelau. Jacques de Lyon, un comandant templier retras din activitate, se luptase cu musulmanii la Herbiya și Mansurah. În prima bătălie pierduse un ochi din pricina sabiei unui turc, iar în a doua, trei sute de camarazi cavaleri. La Templul Nou, rănile căpătate și temperamentul îi făcuseră pe ucenicii lui să-l poreclească „Ciclopul". Era un nume rostit doar în șoaptă, căci se zvonea că ultimul sergent care îl folosise în gura mare fusese exilat permanent într-o localitate invadată de muște la treizeci de kilometri sud de Antiohia.

— Tot ceea ce fac eu îl nemulțumește pe unchiul tău.

— Nu pe tine te-a vizat acum, murmură Garin, mușcându-și o unghie deja roasă și uitându-se cum cei doi sergenți care se duelau își dădeau târcoale. Își întoarse din nou privirea spre Will. Și îl poți învinovăți pentru asta? Trebuie să fii mai atent. Spune că vei fi exclus dacă mai încalci vreo regulă. A zis că se va asigura de asta.

Cei doi sergenți se aruncară unul asupra celuilalt. Brocart, mai scund decât celălalt, țipă când Jay îl antrenă într-o șarjă neelegantă, lovindu-l peste tibie cu latul sabiei.

— Cel puțin noi am fost mai buni decât ei, zise Will, pe când cei doi băieți care se duelau căzură împreună la pământ.

— Asculți ce spun?

Will îl privi pe Garin.

— Ce?

Băiatul îi aruncă o privire îndurerată.

— Spuneam că trebuie să fii atent. Ți-ai neglijat îndatoririle de dragul unei ore în plus de somn și ți-ai petrecut ultimele zece zile plătind pentru asta. Abia dacă te-am mai văzut.

— N-a fost de dragul somnului. Eu...

Will făcu o pauză, apoi își coborî vocea la nivelul unei șoapte și îi povesti prietenului său despre inițierea la care fusese martor împreună cu Simon.

— Ai *înnebunit?*

Garin clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— Trebuia să văd.

— Dar într-o zi o să iei parte la așa ceva.

Pe chipul lui Garin se citea neîncredere și încă ceva.

— Nu puteam aștepta cinci ani. Am discutat mereu despre asta, nu-i așa? Nu ne întrebam mereu ce se întâmplă acolo? Will se strâmbă. Aș fi văzut mai multe dacă servitorul ăla cu nasul ca un cioc nu ar fi intrat acolo.

— Și Simon? întrebă Garin. Pe el de ce-l implici?

— Aveam nevoie de cineva de încredere ca să-mi acopere spatele. Will se opri, observând expresia lui Garin. Te-aș fi rugat pe tine, se grăbi el să adauge, dar știam care va fi răspunsul. Știi că aș fi preferat să apelez la tine.

Garin clătină din cap, deși lui Will i se părea mai împăcat.

— N-a fost deloc corect să asiști la o inițiere, și cu atât mai puțin în compania unui grăjdar. Simon nu e la fel ca noi.

— Poartă aceeași tunică.

Garin oftă.

— Știi la ce mă refer. Simon e fiul unui tăbăcar. Noi suntem fii de cavaleri. Simon nu va ajunge niciodată cavaler, nu va fi niciodată nobil.

Will ridică din umeri.

— Dacă originea înnobilează un om, atunci eu sunt doar pe jumătate nobil. Cealaltă jumătate e la fel de umilă ca un grăjdar.

Garin râse încet.

— Nu e adevărat.

— Știi că e. Poate că tata e acum cavaler, dar bunicul nu a fost, iar mama a fost fiică de negustor. Nu ne-am născut toți cu avantajul moștenirii familiei tale.

— Dar tatăl tău e cavaler, și asta ajunge ca să fii nobil.

Când Garin se întoarse, tunica îi alunecă într-o parte, dând la iveală o pată purpurie chiar sub claviculă.

Will se încruntă și arătă spre semn.

— Cum ai căpătat chestia aia?

Garin urmări privirea lui Will și își îndreptă repede tunica.

— M-ai atins tu cu sabia ieri. Se forță să schițeze un zâmbet. Uneori nici tu nu-ți cunoști puterile.

Pe terenul de instrucție, Brocart îl dezarmă pe Jay cu o lovitură la încheietura mâinii, durerea făcându-l pe băiat să scape sabia. Sergenții de pe margine se agitară nervoși când Jacques veni spre ei urmat de cei doi combatanți, Jay ținându-se de mână. La sfârșitul antrenamentului, cavalerul îl pedepsea pe sergentul care luptase cel mai prost. Asta însemna de obicei zece ture de teren. Will îndepărtă o așchie de pe sabia lui, fără să-și facă deloc probleme. Oricât de mult îl displăcea Jacques, pe el niciodată nu-l pedepsise după vreun duel. Cavalerul îi cercetă pe fiecare în parte. Will se uită drept în ochii lui, dar Garin își plecă privirea.

Jacques trecu de amândoi, apoi se opri.

— De Lyon. Astăzi tu vei face ture.

Garin își înălță capul, surprins. Și ceilalți sergenți erau la fel de uimiți. În special Brocart, a cărui performanță fusese jalnică.

— Domnule?

Garin se străduia să-și păstreze calmul. Ca și Will, nici el nu fusese pedepsit până acum.

— M-ai auzit, rosti Jacques cu voce morocănoasă. Douăzeci de ture.

— Da, sir, murmură Garin. Mulțumesc.

După ce cavalerul se răsuci pe călcâie și Garin ieși din formație, Will atinse brațul prietenului său.

— Nu e corect, șopti el. Jacques greșește.

— Campbell!

Will își lăsă brațul în jos în timp ce cavalerul se apropia de el.

— Ce-ai spus? tună Jacques.

— Să spun, domnule?

Ochii lui Jacques se îngustară.

— Nu te juca așa cu mine, băiete. Ce i-ai spus lui de Lyon?

Will se uită scurt la Garin, care clătină ușor din cap.

— Nimic, domnule. Doar că... Se opri, căutând din priviri sprijin la ceilalți sergenți. Cu toții plecară ochii. Will se încruntă și se întoarse spre Jacques. Mă întrebam de ce l-ați ales pe Garin ca să alerge. Încercă să-și mențină vocea calmă, formulând cuvintele ca pe o întrebare. Nu credeam că el e cel mai slab pregătit.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Înțeleg, rosti Jacques, cu o voce amenințătoare prin calmul ei. Și atunci, după tine, cine ar merita să fie pedepsit?

Will se uită la camarazii lui, apoi din nou la Jacques.

— Haide, Campbell, insistă cavalerul. Dacă nu crezi că de Lyon a fost cel mai slab, atunci trebuie să ai idee cine a fost. Când Will vru să vorbească, Jacques ridică mâna. Se dădu înapoi, făcând un gest spre locul pe care îl ocupase. Un pas în față, domnule instructor!

Will se conformă ordinului. Privirea lui se furișă spre Brocart și Jay. Brocart se uita drept înainte, dar Jay îi susținu căutătura, încruntându-se, căci știa ce gândea camaradul lui.

— Ei bine? tună iarăși cavalerul.

Will rămase tăcut alte câteva clipe. În cele din urmă, clătină din cap.

— Nu știu, domnule.

— Mai tare! lătră Jacques, cu o voce șfichiuitoare ca un bici.

— Nu știu cine a fost cel mai slab, domnule.

— Bineînțeles, zise Jacques, cu un rictus. Se întoarse către ceilalți sergenți și arătă spre Will. Căci cum ar putea un băiat fără experiență de luptă, binecuvântat cu o ascendență nobiliară care abia se întinde pe parcursul unei generații și căruia i se îngăduie doar lauda de sine să aibă habar despre astfel de chestiuni?

Will observă rânjetul lui Jay. Garin privea fix în pământ.

— Pe viitor, Campbell, rosti Jacques, apropiindu-se de Will, ar fi bine să-ți păstrezi părerile pentru tine. Te vei simți mai puțin stânjenit. Cavalerul se aplecă până la nivelul lui Will. Să nu-mi mai pui *niciodată* la îndoială judecata, murmură el, împroșcându-i cu salivă obrazul. Se îndreptă de spate. De Lyon! tună el iarăși, fără a-și lua ochii de la Will. Campbell tocmai ți-a făcut rost de zece ture suplimentare.

Will se uită prostit la cavaler. Auzind o voce mică și răgușită mulțumindu-i cavalerului pentru pedeapsă, se întoarse spre Garin, încercând să-i transmită scuze din priviri și în același timp să-și ceară iertare. Numai că Garin nu se uita la nimeni. Ieși din formație și începu să alerge. Simțind că-i ia foc fața, Will îl urmări pe Jacques cum se îndreaptă spre clădirile preceptoriului. Mâinile îi tremurau, dornice să se transforme în pumni cu care să șteargă zâmbetul acela nenorocit de pe chipul Ciclopului. În jurul lui, ceilalți sergenți își strânseră armele în tăcere și părăsiră terenul de instrucție. Will prinse câteva priviri pline

de simpatie, dar și pe unele acuzatoare. Le ignoră pe toate și îl urmări pe Garin cum aleargă împleticit în jurul terenului noroios, care acum părea mai mare ca niciodată. După câteva momente, Will începu și el să alerge.

Jacques răsfoi pergamentele de pe masă până ce găsi ce căuta. Citi încet raportul, ochiul său fiind o pată în semiîntuneric. O făcea pentru a doua oară. Făclia era pe terminate, iar în încăpere era aproape beznă, cu excepția celor câteva raze de lună care pătrundeau pe fereastră și se reflectau de dalele de piatră. O bufniță țipă afară. Jacques își duse mâna la sprânceană. Cuvintele de pe pergament se transformau în niște linii negre lipsite de sens. Cavalerul îndepărtă peticul și-și masă pielea din jurul orbitei goale. Găvanul era plin de țesuturi cicatrizate. Cu toate că își pierduse ochiul cu șaisprezece ani în urmă, Jacques continua să aibă impresia că locul îl înțeapă ori de câte ori citea prea mult timp. De câteva ore, stătea singur în sala cea mare, neducându-se la masă și la ultima slujbă. Ceva mai devreme, Owein îi sugerase să se ducă la culcare, spunându-i că, dacă nu se pregătiseră bine până atunci pentru întâlnirea de a doua zi, n-aveau să mai fie niciodată. Jacques nu-l ascultase, încercând să se asigure că Henric nu putea să găsească nicio portiță de scăpare. Dar cavalerul era obosit. Puse pergamentul pe masă și se duse la fereastră ca să se bucure de adierea vântului de afară. Lumina lunii îi făcea pielea cenușie, iar umbrele contrastante îi ascuțeau pometii și nasul. Se văzu o sclipire albă când bufnița zbură din ascunzișul ei și dispăru dincolo de acoperișurile clădirilor. Jacques se răsuci pe călcâie când se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, rosti el, cu o voce răgușită.

În cadrul ușii apăru un servitor în tunică maro, cu o expresie de tulburare pe față.

— Îmi cer scuze, domnule, știu că e târziu, dar cineva vrea să vă vadă. El... în fine, sir, el insistă că e ceva urgent.

Jacques se încruntă, supărat din pricina întreruperii, dar și întrebându-se cine putea avea nevoie de îndrumarea unui servitor ca să ajungă la el.

— Poftește-l înăuntru.

Servitorul se dădu imediat la o parte și în cameră pătrunse o persoană înaltă, îmbrăcată cu o pelerină cenușie. Servitorul se feri pentru ca individul să nu-l atingă în trecere. Jacques făcu ochii mari când bărbatul își dădu jos gluga și înclină capul în semn de salut.

— Hasan, murmură cavalerul.

— Doriți ceva, sir? se auzi, ezitantă, vocea servitorului din cadrul ușii. Poate ceva de băut pentru... Privirea lui se furișă temătoare spre omul în cenușiu... oaspetele dumneavoastră?

— Nu, răspunse Jacques, continuând să-l privească pe vizitator. Lasă-ne singuri.

Servitorul se înclină recunoscător și închise ușa. Porni în grabă de-a lungul coridorului, făcându-și cruci.

Scoția
9 iunie 1257

Will se postă în ușă, sprijinindu-se de cadru. Focul din cămin sfârâia vesel. Pe capra de lemn erau șapte pești albi, spintecați, lucind argintii în lumina lumânărilor. Servitoarea urma să-i gătească pentru cină. La masă ședea James Campbell, cu spatele întors și picioarele întinse. Will putea zări chipul tatălui său doar din profil: bărbia ascuțită și sprânceana stufoasă deasupra unui nas drept. Părul era înspicat cu argintiu pe la tâmple, dar barba era neagră ca pana corbului. James privea spre ușa deschisă prin care pătrundea o adiere caldă care mirosea a mentă și coada-șoricelului. La lumina zilei, priveliștea de afară ar fi dezvăluit câmpiile și pădurile care se întindeau de la marginea micii proprietăți până în orașul Edinburgh care, în zilele senine, se vedea ca o pată cenușie la orizont. Acum totul era întunecat. Odată cu adierea vântului, de afară venea și sunetul gâlgâitor al unui pârâu care trecea printr-o cascadă stâncoasă, în drumul către un lac aflat la câțiva kilometri distanță spre vest.

James se întorsese acasă în acea seară după o săptămână petrecută la Balantrodoch, preceptoriul scoțian al Templului, acolo unde el îl ajuta pe maestru să țină registrul de cheltuieli și venituri. Pe spătarul scaunului atârna o mantie neagră. James era grămătic al Templului și, ca atare, îi era interzis să poarte hainele unui cavaler inițiat. Deși își

petrecea o mare parte din timp la Balantrodoch, muncind, trăind și rugându-se alături de membri ai ordinului, James nu depusese jurămintele de castitate și sărăcie, ci doar pe cel de supunere. Așa că se îngăduia să-și respecte în continuare îndatoririle de soț și tată, împărțindu-și timpul între Templu și proprietatea sa. Mantia neagră avea culoarea păcatului omenesc, căci doar cei puri aveau dreptul să poarte albul unui templier.

Will rămase lângă ușă, uitându-se cum pieptul tatălui său se ridică și coboară la fiecare respirație. Se îngrijorase atunci când părintele lui îl chemase pe un ton atât de neobișnuit de solemn. Din camera alăturată, unde surorile mai mari ale lui Will – Alycie și Ede – se jucau cu mezina familiei, Mary, răsunau râsete cristaline.

James Campbell se întoarse auzind zgomot și zâmbi văzându-l pe Will.

— Vino aici, William. Am ceva pentru tine.

După ce Will luă loc la masă, tatăl lui acoperi cu palma mâna lui mică. Degetele lungi ale lui James aveau pete maronii de la cerneala din rumeguș de stejar pe care o folosea ca să țină la zi registrele preceptoriului, iar palmele îi erau moi, deosebite de cele ale celor câțiva cavaleri pe care îi cunoscuse Will, palme cu pielea aspră și plină de bășicile provocate de folosirea îndelungată a sabiei. De-a lungul celor treisprezece ani de când lucra pentru Templu, James își petrecuse câteva anotimpuri alături de cavaleri, învățând cum să călărească armăsarii lor de luptă și cum să se bată, dar principala lui obligaţie era legată de ținerea registrelor. Pentru Will însă James era un războinic la fel de bun ca oricare dintre cei pe care-i cunoscuse; ba, în mintea băiatului, chiar mai bun, căci James putea să citească, să scrie, să socotească și vorbea latina la fel de bine ca papa. Will îl auzise chiar rostind câteva cuvinte într-o limbă muzicală și melodioasă despre care James îi spusese că era araba, limba sarazinilor.

— Îți amintești că vorbeam despre darul pe care bunicul tău mi l-a lăsat la moartea lui?

Will se gândi imediat la proprietate. Locuința spațioasă și confortabilă, cuibărită la poalele unui povârniș, cu hambarele și magaziile ei, aparţinuse pe vremuri bunicului său. Angus Campbell fusese un negustor bogat de vinuri care, iritat de certurile din familia

lui, își părăsise clanul pentru a se ocupa singur de afaceri. Ajuns bogat și cunoscut de lume, își crescuse fiul ca un gentleman, îi găsise o soție pe măsură, iar la scurt timp după nașterea primilor doi copii ai lui James, Angus îl introdusese pe acesta în societatea templierilor din Balantrodoch, unde în decursul timpului el își consolidase relații strânse de afaceri. La moartea lui, Angus lăsase aurul strâns ordinului, iar proprietatea, fiului său.

— Casa noastră?

— Nu casa. Altceva.

Will clătină din cap.

— Presupun că erai prea mic atunci ca să-ți amintești acum.

James se ridică și se duse spre foc. Ceva era proptit de marginea de piatră a căminului. Inițial, Will crezu că era un vătrai, dar când tatăl lui luă obiectul și se întoarse cu el la masă, Will văzu că era o sabie, un iatagan. Lama scurtă și curbată, care se lățea spre vârf, părea, după petele de pe marginea convexă, să fi fost folosită în luptă. Opritorul lamei era în formă de disc, iar mânerul era traversat de-a curmezișul de o bandă de argint pentru o prindere mai bună. Era o armă solidă, proiectată pentru un infanterist. Will privi cum tatăl său pune sabia pe masă.

— Această sabie e moștenită. Bunicul tău a primit-o de la tatăl lui și mi-a dat-o mie înainte de a muri. Acum e a ta, William.

Will se holbă la taică-său.

— O sabie adevărată?

— Nu poți lupta la nesfârșit cu un băț de lemn. James zâmbi. Ei bine, ziua când o vei folosi în luptă este încă departe și sper că, dacă Dumnezeu va voi, ziua aceea nu va veni niciodată. Dar cred că ești destul de mare ca să fie a ta acum. Am vorbit cu maestrul de la Balantrodoch și el te-a acceptat cu gradul de sergent pentru a fi instruit.

Will atinse încetișor mânerul. Oțelul era cald pentru că stătuse în apropierea focului.

— Chiar o să mă duc?

— Să te duci?

— La Balantrodoch.

James studie chipul fiului său.

— Eu te-am instruit cum am putut mai bine, William. Te-am învățat literele și cum să călărești și să te lupți, dar abilitățile tale trebuie rafinate de instructori mai buni decât mine. Într-o bună zi, William, vei primi mantia albă și vei fi acceptat drept cavaler al Templului, iar atunci, jur pe Dumnezeu, voi fi alături de tine!

Will se sprijini de spătarul scaunului, încercând să pătrundă bine cele auzite. Avea să devină sergent în Ordinul Templului. De când era mic, acel nume îl umplea de respect. Tatăl lui îi spusese că nu exista organizație pe pământ mai puternică decât Templul, cu excepția, evident, a Bisericii. Will ajunsese să stea pe pat în odaia pe care o împărțea cu sora lui mai mică și să se viseze cavaler, unul dintre cei mai mari oameni din lume, stând drept și plin de demnitate precum tatăl lui: nobil în spirit, onorabil în luptă, generos în inimă.

Will se îndreptă brusc pe scaun.

— Putem termina mai întâi barca?

James râse și își petrecu o mână prin părul lui Will.

— Nu vei ajunge sergentul meu decât peste mai bine de un an. Avem suficient timp ca să terminăm barca.

— Aia e sabia tatălui tău, James?

Will întoarse capul și o văzu pe maică-sa intrând, în brațe cu un vas de lut plin cu mentă. Era o femeie înaltă, îmbrăcată cu o rochie simplă de lână, cu părul de culoarea vișinei sălbatice. Rochia îi stătea bombată peste pântece datorită copilului pe care îl purta acolo. În urma ei venea Mary, sora lui Will, în vârstă de opt ani. Will se încruntă din pricina întreruperii, în vreme ce Mary fugi repede spre tatăl lor.

— Chiar așa, Isabel – zise James, prinzând-o pe Mary și aruncând-o în sus, spre bucuria fetei –, dar acum e sabia lui William.

Isabel ridică o sprânceană în direcția soțului ei și puse vasul pe masă.

— Nu mi-ar păsa nici dacă ar fi a papei. Ce caută pe masa mea?

James îi dădu drumul lui Mary și o trase pe Isabel, în ciuda protestelor ei, în poală.

Femeia îl lovi în joacă peste cap.

— Nu veți avea ce să mâncați dacă nu-mi dai drumul și nu iei bucata aia de fier de pe masă!

James se prefăcu a fi șocat.

— Aia e sabia clanului nostru, femeie, nu o bucată de fier!

— Noi nu avem clan, tată, remarcă Alycie, fata cea mai mare, în timp ce intra în bucătărie alături de Ede.

Ca și mama lor, amândouă aveau părul roșu-închis, în vreme ce al lui Mary era de culoarea mierii de albine.

— Așa e, fuse James de acord, mai ales după ce bunicul vostru a părăsit familia, dar oricum face parte din moștenirea noastră. Îi dădu drumul lui Isabel și apucă sabia. Uitați-vă. E din oțel scoțian de calitate.

Lovi puternic aerul cu arma. Lama sabiei prinse vasul cu mentă, care zbură de pe masă și se făcu țăndări într-un colț al încăperii. Will începu să râdă.

Templul Nou, Londra
15 septembrie 1260

Simțea mânerul rece sub degete. Sabia era puțin ruginită în jurul opritorului, iar benzile de argint de pe mâner nu mai erau chiar atât de bine prinse. Will întoarse privirea când auzi un sforăit de pe priciul alăturat. Lumina de la candela de veghe dansa, aruncând umbre asupra siluetelor celor opt sergenți care împărțeau aceeași încăpere cu el. La fel ca în toate camerele din aripa sergenților, dormitorul lui Will era o cameră întunecoasă, cu tavanul jos. Nouă priciuri erau aliniate de-a lungul unui perete, fiecare acoperit doar cu o pătură aspră din lână. De cealaltă parte a priciurilor se aflau două scrinuri mari cu hainele și cele câteva obiecte personale ale sergenților, precum și o masă pentru suportul lumânării. Prin fereastra îngustă se furișa un vânt rece, care flutura pânza de sac ce o acoperea și aducea cu el izul umed și sărat al Tamisei. Cum sergenților și cavalerilor li se interzicea să doarmă goi, Will era îmbrăcat cu o cămașă de piele și izmene, dar pentru că aerul era rece, își înfășurase în jurul umerilor și mantia lui scurtă de iarnă. Lumina candelei de veghe arunca umbre pe pereți și făcea pânzele de păianjen să sclipească argintii prin colțurile încăperii.

Will puse cu atenție sabia pe prici și își duse genunchii la piept, strâmbându-se de durere din cauza spatelui. De fiecare dată când se mișca, o săgeată dureroasă îi străpungea mușchii. Avea picioarele umflate și o băsică pe unul dintre călcâie, acolo unde îl rosese gheata.

Trecuse de miezul nopții și el era epuizat, iar starea de disconfort și gândurile îl împiedicau să adoarmă.

După ce îl ajunsese pe Garin din urmă pe terenul de instrucție, prietenul lui nu rostise nimic o vreme, așa că făcuseră împreună primele ture în tăcere. Într-un târziu, Garin vorbi.

— De ce faci asta?

Will ridicase din umeri, ca și cum n-ar fi avut nicio importanță.

— Mi-am zis că ți-ar prinde bine compania cuiva.

Era tot ce trebuia spus. Printre gâfâieli, cu părul în ochi, vorbiseră și râseseră pe tot parcursul executării pedepsei impuse de Jacques, încurajându-se reciproc atunci când terenul li se părea fără de sfârșit, iar picioarele îi ardeau de durere. După aceea, într-un mărunt, dar aducător de satisfacție act de rebeliune, Garin stătuse de pază cât timp Will se cățărase într-unul dintre pomii din livadă și culesese câteva mâini de prune. Ascunși printre stâlpii rotunzi din spatele capelei, devoraseră fructele în vreme ce soarele îndepărta ultimele rămășițe de ceață și le usca hainele. Pentru Will, amintirea felului în care fuseseră lucrurile însemna doar conștientizarea modului în care ele se schimbaseră în decursul timpului.

Trecuseră peste doi ani de când Will îl cunoscuse pe Garin, în dimineața când sosise la Templul Nou. Will, care nu ajunsese niciodată la Balantrodoch așa cum îi promisese tatăl lui, fusese condus direct pe terenul de instrucție, unde fusese prezentat sergenților alături de care avea să-și petreacă următorii șapte ani de viață. Garin ajunsese și el de scurt timp acolo, iar Will, care întregea grupul, fusese desemnat partenerul de antrenament al lui Garin. Ceilalți sergenți se dovediseră prietenoși și curioși, îmbulzindu-se în jurul lui, dar Garin stătuse deoparte. După ce evitase să răspundă la întrebările lor, Will luase sabia de lemn care îi fusese dată și urmase ordinele lui Jacques fără să scoată vreo vorbă. La orele de masă și la slujbe, stătuse singur, receptând vocile preoților care citeau din scripturi la cină și pe parcursul slujbelor doar ca pe un zumzet constant și plictisitor.

Lucrurile merseseră așa timp de aproape două săptămâni, iar interesul inițial al celorlalți față de Will se diminuase, după ce colegii trăseseră concluzia că nou-venitul era fie mut, fie foarte arogant. Poate că Will ar fi continuat să tacă încă multă vreme dacă nu ar fi existat

Garin. Acesta nu-l întrebase nimic despre casă sau familie. Nici de ce James Campbell era așa de rar văzut în afara sălii mari unde muncea alături de Jacques și Owein la registre în locul unui călugăr bolnav – îndatorirea care îi adusese pe James și pe fiul lui la Londra.

La câteva luni după sosirea lor acolo, James fusese primit în capitul și depusese ultimele sale două jurăminte: cel de castitate și cel de sărăcie. Will își văzuse, șocat, tatăl îmbrăcat cu mantia albă a cavalerilor. Omul care era aproape un străin pentru el, rezervat și formal, devenise acum de neatins, rece și distant în acea haină albă ca neaua. Cu tunica lui neagră, încă plin de păcate, încă uman, Will avusese acut senzația că își pierduse pe vecie tatăl. Taică-său îi spusese că maică-sa și surorile lui fuseseră duse la o mănăstire în apropiere de Balantrodoch, iar proprietatea fusese donată ordinului pentru ca James să devină cavaler. Femeile aveau să fie întreținute de Templu și, conform lui James, nu aveau să-și mai dorească nimic. Însă aceste amănunte nu ostoiseră durerea lui Will și nici nu-i diminuaseră senzația acută de responsabilitate pentru pierderea tatei, a familiei și a singurului loc din lume pe care îl cunoscuse și-l iubise.

Dezinteresul lui Garin față de lucrurile despre care Will nu dorea și nu putea să vorbească îl făcuse pe cel din urmă să se simtă mai confortabil, iar când Garin îi propusese ca ei doi să continue exercițiile în timpul liber, Will acceptase propunerea ca pe o binecuvântare. Cu ezitări, în cursul următoarelor săptămâni, Will începuse să vorbească, la început despre diverse mișcări cu sabia, apoi punându-i lui Garin tot felul de întrebări despre preceptoriu și, în cele din urmă, despre sine. Umbra care-l urmase din Scoția nu-l părăsea niciodată, dar când cei doi băieți erau împreună devenea invizibilă.

După ce tatăl lui plecase în Țara Sfântă, Will devenise tot mai îndrăzneț. Atât el, cât și Garin considerau șirul de corvezi și slujbe zilnice ca pe o limitare a libertății lor și se revoltaseră împotriva acelui regim strict. Nu erau singurii sergenți care făcuseră asta, dar, împreună, erau, așa cum îi definise Owein, ca sacul cu peticul. Într-o zi, cu o iarnă în urmă, când mlaștinile din afara porții de nord a Londrei înghețaseră, cei doi îndrăzniseră să părăsească pe furiș preceptoriul în toiul nopții ca să patineze. Legându-și bucăți de gheață de picioare cu ajutorul unor fâșii de piele, așa cum văzuseră că făceau

băieții din oraș, petrecuseră câteva ore de neuitat alergându-se unul pe celălalt pe gheață până când, pe jumătate înghețați și epuizați, se întorseseră la preceptoriu, jurând să nu povestească nimănui despre isprava lor.

Acum Will nu și-l mai putea imagina pe Garin făcând așa ceva. Întinse iarăși mâna după sabie, o puse în poală, pipăindu-i tăișul. Prietenul lui nu venise la masa de seară, iar când nici Garin și nici Jacques nu apăruseră la ultima slujbă a zilei, Will începuse să-și facă griji. Se întreba ce trebuia să facă. Răspunsul îi veni în minte imediat, ca de obicei: nu putea face nimic. Jacques era cavaler, iar el era un amărât de sergent, așa că nu avea nicio autoritate. Will își petrecu degetul peste mânerul sabiei, pipăind diferența subtilă dintre fier și argint. Uneori, avea impresia că știe cum se simte Garin. Iar alteori, se întreba dacă era mai rău să ai un unchi care te tratează rău sau un tată care nu vorbește deloc cu tine.

Capitolul 5

Templul Nou, Londra
15 septembrie 1260

Hasan se așeză pe un scaun și cercetă cu privirea sala cea mare.

Jacques dădu la o parte pergamentele de pe masă cu dosul palmei și se așeză și el. Îi oferi oaspetelui unul dintre cele două pocale de lângă el și zâmbi când Hasan refuză.

— E apă.

— Mulţumesc. Hasan acceptă pocalul și îi întoarse zâmbetul. Nu sunt obișnuit cu compania prietenilor. Mi-e greu să renunț la obiceiul de a refuza ceea ce mi se oferă cu cele mai bune intenţii.

Luă o înghițitură. Apa îi mai curăță gâtlejul de praful acumulat pe drum.

Jacques îl asculta cu atenţie, chinuindu-se cu accentul lui Hasan, care făcea ca o mare parte din vorbele lui să fie greu de înţeles.

— Îmi cer scuze, continuă Hasan, pentru surpriză și ora târzie, dar n-am avut timp să te avertizez în privința vizitei mele. Am ajuns la Londra în această seară.

Jacques respinse scuza cu o mișcare scurtă a mâinii.

— Ce te aduce aici, Hasan? N-am mai auzit de ceva vreme de fratele Everard.

Hasan puse pocalul pe masă.

— A fost furată Cartea Graalului.

Cavalerul era obișnuit cu felul de a vorbi direct al lui Hasan. În rarele ocazii în care cei doi se întâlneau, îl aprecia chiar foarte mult. Dar acum, dacă apariţia omului reprezentase în sine un șoc, ea nu se compara nici pe departe cu impactul brutal al cuvintelor sale. Jacques își înăbuși o exclamație și rămase tăcut câteva clipe, cumpănind asupra celor aflate.

— Când s-a întâmplat? întrebă el într-un târziu. Și cum?

— Acum douăsprezece zile. A fost luată din trezoreria preceptoriului de către un călugăr.

— Știi cine a furat-o?

Jacques își trecu o mână prin părul lui încărunțit și se luptă să-și stăpânească nerăbdarea.

— Jaful a fost descoperit atunci când trezorierul a dat peste trupul fără simțire al unuia dintre cei doi călugări care au grijă de sipete. Când și-a revenit, omul a spus că se dusese acolo atras de un zgomot. A fost atacat de unul din colegii lui, un călugăr tânăr pe nume Daniel Rulli, care l-a bătut cu un vas pentru pomeni până ce l-a lăsat lat.

— Și acest Rulli a furat cartea?

Hasan încuviință.

— Inspectorul ne-a cerut să cercetăm preceptoriul, dar fratele Everard era convins că Rulli își luase deja tălpășița. Am fost trimis în oraș ca să-l găsesc. L-am prins în apropiere de poarta Saint-Martin.

Hasan îi povesti lui Jacques ce-i spusese călugărul înainte de a fi ucis.

— A fost obligat să o fure?

— Așa a zis, frate.

Jacques se încruntă.

— Dacă a spus adevărul, putem să tragem concluzia că ucigașul și omul care l-a obligat pe Rulli să fure Cartea Graalului sunt una și aceeași persoană sau că cel puțin lucrează împreună?

— Cred că da. Pare de bun-simț să presupunem că Rulli se ducea să predea cartea. Poate că a fost ucis ca să nu dezvăluie unde se află sau identitatea celui care l-a forțat s-o fure, sau amândouă. Nu-mi dau seama de ce nu avea cartea la el. Poate că a ascuns-o undeva când și-a dat seama că sunt pe urmele lui.

— Sau poate că transferul avusese deja loc.

— Și asta e posibil. Din nefericire, nu l-am putut urmări pe ucigaș. Au apărut paznicii orașului și am fost obligat să fug. Mă îndoiesc că mi s-ar fi dat ocazia să explic de ce mă aflam în apropierea unui cadavru; singură înfățișarea mea m-ar fi condamnat în ochii lor. M-am întors să caut, dar n-am găsit nimic.

Jacques rămase tăcut. Luă o înghițitură zdravănă din propriul pocal, care era umplut cu vin.

— După ce m-am întors la preceptoriu, Everard s-a dus la Inspector și i-a cerut să-i ia la întrebări pe trezorier și pe cei doi călugări care, în afara lui Rulli și a Inspectorului, aveau acces la vistierie. Niciunul nu

avea habar de ce tânărul călugăr comisese o asemenea fărădelege sau cine l-ar fi putut obliga să o facă. L-am interogat și pe un camarad al lui Rulli, un sergent. Acesta ne-a spus că Rulli părea tulburat de câteva zile, dar nu știa de ce și a negat orice legătură cu furtul. Chiar și atunci când a fost amenințat cu încarcerarea la Merlan.

— Știe cineva ce s-a furat?

— Călugării și Inspectorul știu doar că este un document preţios care aparţine fratelui Everard. Habar n-au de adevărata ei importanţă.

— Măcar atât.

Jacques bău restul vinului dintr-o sorbitură.

— Când paznicii orașului au venit la preceptoriu ca să ne informeze despre moartea lui Rulli, Inspectorul a declarat că jaful a avut ca scop câștigul bănesc. Ancheta orchestrată de Templu și de seneșalul regelui nu a adus nimic nou.

— Înseamnă că regele a luat lucrurile în serios dacă a dispus ca șeful justiţiei să cerceteze cazul?

— A insistat Inspectorul.

Jacques se ridică și își mai turnă vin.

— Trezoreria din Paris conţine multe comori nepreţuite. În aur, cartea valorează foarte puţin. A mai fost luat și altceva?

— Absolut nimic. Ochii negri ai lui Hasan nu-l slăbeau pe cavaler. Pot vorbi deschis, frate?

— Bineînţeles.

— Oricât de periculoasă este situaţia, mă îndoiesc de capacitatea celui care a luat cartea de a înţelege ceva din ea. Pentru un cititor obișnuit nu pare altceva decât un poem dedicat Graalului, deși unul mai puţin ortodox.

— Mai puţin ortodox? replică Jacques, așezându-se din nou. Este o expresie prea blândă pentru ritualurile de sacrificiu și desacralizarea Crucii. Orice se ridică împotriva cuvântului Bisericii este considerat erezie, Hasan. Sunt convins că știi ce au păţit catarii.

Hasan încuviinţă. Nu se găsea în Apus când începuse cruciada împotriva catarilor, dar știa prea bine ce soartă avuseseră aceștia. Catarii, o sectă religioasă care se răspândise în regiunile sudice ale Regatului Franţei, recunoșteau doi dumnezei: unul al bunătăţii supreme, celălalt al răului absolut. Conform doctrinei lor, catarii

aderaseră la Vechiul și Noul Testament, considerându-le mai degrabă alegorii decât interpretări literale ale credinței. Credeau că dumnezeul cel rău crease lumea și tot ce se găsea în ea și, ca atare, tot ce era material era corupt. În consecință, catarii nu-l socoteau pe Iisus ca fiind cu adevărat uman și negau că divinul, care transcende Pământul viciat, ar fi făcut parte din ființa lui.

Susținând o experiență proprie a sacrului, catarii se opuseseră Bisericii, preoților și bogățiilor acumulate de aceștia. După ce învățătura lor se răspândise și devenise tot mai populară, Biserica i-a declarat eretici și a declanșat războiul împotriva lor. Cruciada fusese dusă pe pământ francez, durase treizeci și șase de ani și se încheiase cu exterminarea majorității sectanților. Lovitura cea mai dură împotriva catarilor fusese dată cu șaisprezece ani în urmă, odată cu asedierea ultimei lor fortărețe importante și cu arderea de vii a două sute de bărbați, femei și copii. În ochii Bisericii, erezia era o boală care trebuia tăiată de la rădăcină, chiar dacă asta implica amputarea unui membru, pentru a împiedica răspândirea infecției în restul organismului.

— În plus, continuă Jacques, punând pocalul jos, eu nu cred că acea carte va ajunge în mâinile unui cititor obișnuit, așa cum spui tu. E clar că acela care l-a obligat pe călugăr s-o fure știe că aparține Frăției. Altfel de ce s-ar fi deranjat să-l pună să sustragă ceva aparent atât de neimportant din vistieria noastră plină de bogății?

— Dar numai câțiva oameni din interiorul Templului știu de ea, ca să nu mai vorbim de cei din afara lui.

— Au existat întotdeauna zvonuri.

— Zvonuri, da, dar nimic mai mult, răspunse Hasan. Spiritul Templului este o legendă. În toți acești ani nimeni nu a reușit să-i dovedească existența.

— Pentru că nu există dovezi care pot fi găsite, ci doar mărturiile celor implicați, care au jurat sub amenințarea unei morți în chinuri să nu divulge niciodată secretele noastre. Iar cartea aia blestemată... Jacques se lăsă greoi pe spătarul scaunului. Nu toți cei care au părăsit cercul după despărțirea noastră sunt morți. Poate că nu-i mai sperie jurămintele pe care le-au rostit. Poate că unul sau mai mulți dintre ei au descoperit că Anima Templi își continuă munca și fără ei? Că planurile sunt încă în desfășurare? Poate că hoțul intenționează să

folosească acum Cartea Graalului ca dovadă împotriva noastră sau să ne șantajeze cu amenințarea dezvăluirii ei? Jacques clătină din cap. Să nu judeci greșit, Hasan. Chiar suntem în mare pericol câtă vreme acea carte e pierdută. Dacă planurile noastre ar fi dezvăluite, Templul ar putea fi distrus, Frăția s-ar putea confrunta cu moartea și tot ce am construit în ultimul secol s-ar putea irosi zadarnic. Și dacă Biserica va descoperi ultimul nostru plan? Ei bine, cred că nu s-a inventat încă o pedeapsă suficient de crudă pentru asta, nici măcar de către inchizitori. Jacques ridică pocalul, îl duse la buze, apoi îl puse jos fără să bea. Nu ne putem continua munca fără puterea Templului și fără resursele imense de bani și oameni pe care acesta ni le oferă din belșug.

Hasan tăcu și se gândi câteva clipe.

— Dacă hoțul a aflat de existența Frăției, poate de la un fost membru care ne-a divulgat secretele, cine ar putea fi? Cine ar vrea să ne distrugă pe noi, sau Templul?

— De-a lungul anilor ne-am făcut mulți dușmani: oameni care ne invidiază puterea și bogăția. Templul răspunde doar în fața papei și e mai presus de legile regilor și ale tribunalelor. În calitate de cavaleri, nu plătim taxe sau redevențe și avem dreptul să deschidem biserici prin intermediul cărora să obținem donații. Facem comerț aproape în toate regatele de partea asta a mării și avem mai multă influență ca oricine dincolo de ea. A ne deranja pe noi înseamnă o crimă, iar a ucide sau a răni pe unul dintre noi se pedepsește cu excomunicarea. Cine ar putea fi? Jacques își desfăcu brațele. Ospitalierii, mamelucii, negustorii din Genova sau din Pisa cărora le-am luat negoțul, diverși regi sau nobili, cavalerii teutoni? Lista e lungă.

— O să găsesc cartea, frate, promise Hasan, chiar dacă pentru asta va trebui să răstorn cu fundul în sus chiar patul regelui Ludovic.

Jacques se uită la pergamentele de pe masă. Conținutul lor îi ocupase gândurile în ultimele două săptămâni. Acum, acele documente nu păreau decât o joacă de copil.

— Cât mai poți rămâne?

— Cât ai nevoie de mine, deși, cu cât mă întorc mai repede, cu atât mai bine.

Jacques se duse la dulapul de lângă fereastră.

— Am treburi de rezolvat aici. Din nefericire, nu le pot lăsa baltă. S-ar ridica prea multe întrebări. Dar mă voi întoarce cu tine la Paris imediat ce am să pot ca să te ajut în căutările tale.

Deschizând ușile duble, băgă mâna în spatele unei Biblii de pe raftul de jos și scoase o cutie mică. Luă o cheie de pe raftul de sus, o descuie și scoase o pungă de piele. Luă de acolo câteva monede și i le dădu lui Hasan, după care puse la locurile lor cheia și cutia.

— O să le cer să-mi înșeueze calul pentru tine. Pe strada Friday e un han, la vest de Walbrook. Caută semnul semilunii. Dă-i hangiului aurul și spune-i numele meu și vei fi bine primit acolo. Trimit după tine imediat ce termin cu ce am de făcut aici.

Hasan schiță un zâmbet.

— Un loc unde să stau cu un nume potrivit. Înghesui monedele în punga de la centură. Everard se va bucura. M-a trimis aici imediat ce s-a încheiat ancheta Templului. Știu că speră să te poți întoarce cu mine.

— Sunt convins că preotul se va bucura. Deși nu o va arăta.

Hasan se ridică de pe scaun și își băgă mâna în sacul de pânză pe care îl ținuse în poală pe tot parcursul întâlnirii.

— Un ultim lucru, frate.

Jacques îl urmări pe Hasan cum scoate o teacă din piele, legată cu sârmă ca să stea bine închisă.

— Ce e? întrebă el, luând obiectul.

— Singura veste bună pe care o am.

Jacques desfăcu sârma și deschise teaca din piele, înăuntru era rulat un pergament. Când Jacques scoase documentul, simți mirosul mării, care se impregnase în pielea groasă și îngălbenită. Pergamentul era acoperit cu un scris îngrijit. Citi primele paragrafe, apoi se uită la Hasan.

— Chiar că sunt vești bune. Trebuie să mărturisesc că nu mă așteptam să realizeze asta atât de repede. Pot să-l păstrez? Aș vrea să-l citesc pe îndelete.

— Bineînțeles.

Jacques ascunse scrisoarea sub celelalte pergamente de pe masă și îi făcu semn lui Hasan spre ușă.

— Hai, te conduc la grajduri.

Fluviul Tamisa, Londra
15 septembrie 1260

Henric al III-lea, regele Angliei, își protejă ochii de soarele care se ivi de după un nor, transformând fluviul într-o imensă panglică de un argintiu orbitor. Era încă devreme, dar soarele arunca o căldură neobișnuită în creștetele monarhului și ale celor din numerosul său anturaj, paji, funcționari și gărzi care stăteau rigizi pe banchete sau în poziție de drepți. Se auzi un strigăt când căpitanul șlepului regal ordonă unei ambarcațiuni aflate la tribord să elibereze calea. Tamisa era plină de bărci de pescuit, vase ale negustorilor, echipajul impunătoarei nave regale văzându-se nevoit să negocieze cu toți pentru a-și putea continua fără probleme drumul în amonte, lungile sale vâsle scufundându-se și ridicându-se rapid.

Henric se pipăi în creștet, acolo unde părul se rărise, verificând efectul soarelui asupra pielii lui pătate de vârstă. Îi era frig, în ciuda căldurii și a hainelor din catifea neagră încheiate la guler și la manșete cu catarame în formă de lup. Regele se foi pe perna lui și încercă să prindă privirea fiului său cel mai mare, care stătea pe bancheta din spatele lui, însă prințul Edward se uita fix la doi bărbați dintr-o ambarcațiune de negoț, care acum vâsleau frenetic ca să se dea la o parte din calea șlepului. Henric își mută privirea spre bărbatul cu mantie neagră și pălărie, aflat în stânga lui. Fața omului părea mai palidă ca de obicei.

— Te deranjează apa, lord cancelar? întrebă Henric.

— Nu, Maiestate. Mă deranjează mișcarea.

— E cel mai rapid drum spre Templu din Turn, replică Henric, ca și cum asta i-ar fi atenuat celuilalt disconfortul.

Îi făcu semn pajului care se apropia cu o tavă cu băuturi să se îndepărteze.

— Măcar pe aici e mai liber decât pe drumul pe uscat, răspunse cancelarul, iar pentru asta sunt recunoscător. Cu cât ne văd mai puțini oameni intrând în Templu, cu atât mai bine. Se știe prea bine că afacerile Maiestății Voastre cu templierii le umplu trezoreria. E posibil ca oamenii să se întrebe de ce aveți nevoie de mai mult aur când luați atât de mult de la ei. Și așa noile taxe sunt destul de nepopulare.

Henric se încruntă.

— Taxele alea au fost mărite la propunerea dumitale, cancelare.

— Și vă asigur, Maiestate, că a fost un sfat bun. Eu doar vă spun ce este mai bine pentru dumneavoastră, iar astăzi cel mai bine pentru dumneavoastră este să faceți din vizita la Templu un eveniment cât mai puțin vizibil. Și-așa este destul de rău că acceptăm să ne întâlnim cu ei. Templierii devin tot mai lacomi.

Henric privi în gol dincolo de apă și își masă maxilarul, pe care îl simțea înțepenit. Pe malurile fluviului se înghesuiau, ca de obicei, negustori, curieri și vânători de chilipiruri. Străzile erau pline de oameni călare, șarete sau căruțe trase de boi. Dincolo de asta, orașul se înălța ca o pădure de clădiri din piatră și lemn, docuri de lemn, prăvălii, case și mănăstiri, întrerupte ici și colo de clopotnițele semețe ale capelelor și de acoperișul catedralei St Paul. Pe Henric îl apucă durerea de cap din cauza strălucirii soarelui, a mirosurilor dinspre docurile de pește și a mișcării continue a grupurilor de oameni.

— Somația lor a fost o dovadă de impertinență, Maiestate, continuă cancelarul văzând că regele nu spune nimic. Niciun detaliu despre ce se va discuta, doar insistența ca la întâlnire să participăm eu și personalul de la trezorerie.

Din cauza indignării, fața cancelarului se înroși brusc.

— Păi, asta e tot ce trebuie să știi, cancelare, rosti sec Henric, frecându-și sprânceana. Presupun că e vorba despre datoria noastră.

— Dar ați discutat recent pe tema asta cu unul dintre ei.

— Cu fratele Owein. Un om insistent. I-am spus că voi plăti datoria când voi putea și el a acceptat.

— Dacă așa stau lucrurile, Maiestate, de ce această adevărată somație?

Henric deschise gura ca să răspundă, dar fiul lui i-o luă înainte.

— Poate că vor să discute despre o altă cruciadă?

Regele și cancelarul își întoarseră privirile spre prinț.

Ochii de un cenușiu-deschis ai lui Edward sclipeau în razele reflectate de apă. În ciuda faptului că una dintre pleoape îi era căzută, dându-i aspectul cuiva mereu adâncit în gânduri, prințul era un bărbat chipeș. Avea glasul potolit și vorbea încet și cu grijă ca să-și mascheze ușoara bâlbâială care îl marca încă din copilărie.

— Cu siguranță e nevoie de așa ceva. Nu s-a mai organizat nicio campanie susținută spre Orient de la cea a regelui Ludovic, iar aceasta s-a sfârșit de șase ani. Acum am primit unele rapoarte care susțin că mongolii și-au extins invazia, iar mamelucii se pregătesc să mărșăluiască în Palestina ca să se bată cu ei.

— Deocamdată, replică Henric, trebuie să mă concentrez asupra problemelor interne decât pe necazurile externe care, într-o primă instanță, pot fi rezolvate de ordinele militare. În definitiv, aceasta este justificarea existenței lor.

— Au trecut zece ani de când ai luat Crucea, tată, rosti prințul cu voce blândă, dar cu un ton provocator. Credeam că vrei să pleci în cruciadă. Asta le-ai spus cavalerilor atunci când te-au întrebat la ce vei folosi banii pe care ți i-au împrumutat.

— Și o voi face. Toate la timpul lor.

Henric se întoarse marcând sfârșitul discuției, dar regele continuă să simtă în ceafă privirea lui Edward. Iar asta îi producea un disconfort. Cu un an în urmă la Curtea regală se răspândise zvonul că fiul lui era implicat într-un complot ce urmărea să-l răstoarne de pe tron, o conjurație condusă de Simon de Montfort, cumnatul lui Henric și cel pe care el îl făcuse conte de Leicester. Avusese o discuție dură cu Simon și cu fiul său, dar, fără dovezi, se văzuse în cele din urmă obligat să se împace cu ei. Incidentul săpase însă o prăpastie între el și Edward, prăpastie care părea să se adâncească pe zi ce trecea.

— Atunci va trebui să adoptăm o poziție fermă față de cavaleri, Maiestate, zise cancelarul pe un ton hotărât. Indiferent de ceea ce ne vor cere!

Henric se cufundă în tăcere în vreme ce barja trecea de zidurile orașului. În depărtare se înălța preceptoriul templierilor.

Templul Nou, Londra
15 septembrie 1260

Ușile capelei se închiseră cu zgomot și ultimii cavaleri se așezară pe locurile lor, în vreme ce preotul păși în spatele altarului. Will se furișă la locul lui din naos alături de ceilalți sergenți și îngenunche. Preotul deschise slujba terce cu obișnuita lui fervoare. Will își împreună

mâinile a rugă, dar nu gândurile spre Dumnezeu sau cele legate de întâlnirea cu regele îi umpleau mintea. Întârziase la slujbă și încă nu îl zărise pe Garin. Mijind ochii, cercetă cu privirea interiorul capelei și oftă ușurat când își zări prietenul. Garin era îngenuncheat cu câteva rânduri mai în față, cu capul plecat, părul lung acoperindu-i fața.

Will se foi neliniștit când preotul începu să citească scripturile. Participase la șapte asemenea lecturi zilnic timp de doi ani, asta neincluzând mesa, pe care o auzeau o dată pe zi după slujba sext, sau rugăciunile și pomelnicele pentru morți din fiecare după-amiază. Cu toate acestea, slujbele nu păreau să devină mai scurte. În plus, existau servicii religioase speciale pentru momente festive: Nașterea Domnului; Botezul Mântuitorului; Buna Vestire; Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului; Sărbătoarea Sfântului Ioan Botezătorul, astea fiind doar câteva dintre ele. Cel puțin în cazul unor asemenea ocazii speciale, după slujbă li se dădea mâncare bună.

Deranjat de agitația lui Will, un păianjen aflat într-una din spărturile dintre dalele de piatră o luă la fugă spre efigiile cavalerilor cu chipuri solemne și săbii de granit pe piept, încastrate în podea. Naosul era o încăpere mare, circulară, de pe ai cărei pereți vegheau capete de păcătoși și de demoni din piatră, cu fețele contorsionate în diferite expresii de durere și răutate. Urma apoi un coridor care ducea la altar. Acesta era compartimentat de stâlpi de piatră, care se înălțau până la tavanul boltit, cavalerii umplând acum băncile dintre coloane.

Într-un târziu, preotul își înălță mâinile.

— Ridicați-vă, frații lor. Umili servitori ai lui Dumnezeu, apărători ai adevăratei credințe și păstrători ai Legii Divine. Ridicați-vă ca să rostim împreună *Pater Noster*.

Will se conformă, cu picioarele tremurând, ca să rostească rugăciunea. Glasul lui se uni cu vocile celorlalți două sute șaizeci de bărbați din capelă. Cuvintele lor se împletiră până când vocile ajunseră să răsune ca una singură, ca un val care se sparge de țărm.

— *Pax vobiscum!*

Se auzi zgomot de picioare târșâite în vreme ce preotul închidea cartea de rugăciuni, ceea ce marca încheierea slujbei.

Will așteptă nerăbdător alături de ceilalți sergenți ieșirea din capelă a cavalerilor. Când îi veni rândul să plece, se grăbi să iasă, luând-o

înaintea celorlalți. După semiîntunericul din capelă, soarele părea excesiv de strălucitor, așa că Will își feri ochii în timp ce trecea pe sub arcada de la intrare. Sergenții mergeau în linie în urma cavalerilor, îndreptându-se spre sala mare. Clădirile din jurul curții principale erau aurii în dimineața de toamnă. Cerul era de un albastru magnific, puțin cețos, iar dinspre livadă venea miros de mere și prune, ca o aromă dulce care acoperea izul omniprezent de sudoare și excremente de cal ce umplea preceptoriul. Ceva din nuanța acelei lumini de dimineață, modul în care acum totul părea să fie iluminat dinăuntru, îi amintea lui Will de sosirea lui la Templul Nou.

Cu fundurile amorțite și obosiți de cele două săptămâni în care călăriseră după ce părăsiseră Edinburghul, el și tatăl lui ieșiseră din pădurea Middlesex, printre lanuri de porumb și plantații de viță-de-vie. Londra se întindea înaintea lor. Și atunci era toamnă, căci frunzele începuseră să rugинească. Se opriseră ca să-și adape caii la un pârâu și Will privise uimit la imensul oraș care îi aștepta. În afara zidurilor, spre dreapta, văzuse mai multe proprietăți impresionante de-a lungul malurilor fluviului, convins că una dintre ele aparținea Templului. Totul părea atât de mare și de spațios, încât Will își imaginase că în acele clădiri locuiau îngeri, nu oameni. Se întorsese, încântat, spre tatăl lui, dar fusese întâmpinat de rigiditatea tristă care marca fața lui James de câteva luni.

Acum Will se străduia să alunge acea amintire. Odată ce era învăluit de umbrele trecutului, reușea cu greu să le gonească, dar într-o asemenea zi refuza să lase întunecimea să-l cuprindă. Îl zări pe Garin printre sergenții care umpleau curtea capelei și coborî în grabă scările, silindu-se să zâmbească.

Garin întoarse privirea când Will se apropie de el.

— Vii la armurerie?

Will îl prinse de braț.

— Unde ai fost seara trecută?

Pe fața lui Garin apăru o grimasă.

— La infirmerie, cu fratele Michael și cu crampe puternice. Mi-a zis că e de la ceva ce am mâncat. Nu i-am spus nimic despre prune.

— Am crezut... Will se opri, izbucnind în râs ca să mascheze implicațiile legate de ceea ce rămăsese nerostit între ei. Asta o să ne

înveţe minte. Din fericire, am un stomac de fier.

— Ar trebui să luăm scuturile, zise Garin, traversând curtea. La întâlnirea asta nu vreau să întârzii.

Cei doi băieţi porniră spre armurerie, ignorând privirile curioase ale sergenţilor mai tineri.

După ce luară scuturile stăpânilor lor, Will și Garin se duseră spre curtea interioară. Will ţinea scutul lui Owein mai sus pe braţ, căci legăturile de piele îl zgâriau. Albite cu var și secţionate de crucea stacojie, scuturile erau aproape la fel de mari ca băieţii. Aflată în centrul aripii destinate cavalerilor, curtea interioară era mărginită de intrări străjuite de arcade care duceau spre nivelurile inferioare ale clădirilor. Îmbrobonată de rouă, iarba era de un verde fosforescent. În mijloc fusese așezată o capră lată pe post de masă, cu bănci de lemn, mai mulţi servitori agitându-se în jurul ei în dansul complex și inconfundabil al celor crescuţi pentru a servi, cărând bănci, tăvi cu mâncare și urcioare cu vin de la bucătării. Will se îndreptă spre Owein, urmat îndeaproape de Garin. Cavalerul discuta aprins cu unul dintre călugări. Owein ridică privirea. Will deschise gura ca să-și salute îndrumătorul, dar altcineva i-o luă înainte:

— Frate Owein.

Will se întoarse și îl văzu pe Jacques venind spre ei.

Ignorându-i pe Will și pe Garin, cavalerul dădu din cap înspre Owein.

— A sosit șlepul regal.

— Foarte bine, frate. Cred că suntem pregătiţi. Owein îi făcu semn lui Will. La locul tău, sergent, și, ţine minte, vorbești doar dacă ţi se cere s-o faci.

— Da, domnule.

Se îndreptară spre masă și spre băncile unde alţi doi sergenţi purtau scuturile maeștrilor lor. Garin se așează lângă Will, ţinând în faţa lui scutul, cu o singură mână. Privirea lui Will se furișă spre Jacques, care stătea, alături de Owein, la marginea pajiștii. Chipul sumbru al Ciclopului și atitudinea lui rigidă și arogantă îl făcură pe Will să se zbârlească. La scurt timp după aceea, băiatul auzi sunet de voci și zgomot de pași care se apropie. Ușile duble de la marginea curţii interioare se deschiseră larg.

În fruntea alaiului care păși pe pajiște se găsea Humbert de Pairaud, Maestrul Angliei. Era un bărbat masiv, cu pieptul lat și cu o coamă de păr negru, templierul părând să umple spațiul. Alături de Humbert mergea regele Henric. Părul lui încărunțit era buclat la vârfuri, după moda vremii, dar fața îi trăda vârsta înaintată. În dreapta suveranului se afla prințul Edward. Tânărul era aproape cu un cap mai înalt decât ceilalți și, la douăzeci și unu de ani, avea deja postura unui monarh. Cei trei erau urmați de un bărbat palid, cu obrajii scofâlciți, îmbrăcat în negru, de paji, funcționari regali și gărzi.

Owein păși în față și se înclină, mai întâi către maestru, apoi către rege și prinț.

— Lorzii mei, este o onoare să vă întâmpin în Templu. Lord cancelar, adăugă el, salutându-l cu un gest din cap pe bărbatul în negru.

Henric schiță un zâmbet.

— Sir Owein. Cât mă bucur să te văd așa curând după ultima noastră întrevedere.

Will se uită surprins la Owein. Nu știa că îndrumătorul lui se întâlnise cu regele.

— Maiestate, interveni Humbert, cu vocea îngroșată de vârstă și de autoritate, haideți să ne așezăm și să discutăm confortabil.

— Chiar așa, fu Henric de acord, privind contrariat aranjamentul din curte. Doi slujitori acoperiseră scaunul din capul mesei improvizate cu o bucată de mătase stacojie. Servitorii Templului se retraseră spre arcade în vreme ce regele luă loc, pajii învârtindu-se în jurul lui ca niște molii. Suveranul îi concedie pe toți cu un gest. Maestre templier, e un mister pentru mine cum puteți locui în asemenea fortărețe sărăcăcioase, zise el. Doar cei mai bogați oameni ai creștinătății își pot permite un pic de lux, nu?

— Noi îl slujim pe Domnul, Maiestate, replică Humbert imediat, așezându-se pe scaunul din stânga regelui. Nu ne interesează confortul cărnii noastre.

Will se dădu înapoi pentru a-i permite lui Owein să se așeze lângă maestru. Edward luă loc în dreapta regelui, urmat de trei cavaleri, între care și Jacques, și cinci funcționari: doi de la palat și trei de la Templu. Rămăsese un loc liber. Will presupuse că era pentru lordul cancelar,

care alesese să rămână în picioare în spatele regelui, ca un corb lipit de spătarul băncii.

Henric se uită la tăvile cu fructe și la urcioarele cu vin.

— Din fericire, aţi fost atât de amabili să ne oferiţi câteva plăceri lumești.

— Da, Maiestate. Humbert făcu semn unui servitor să toarne vin. Templul se bucură să-și întâmpine oaspeții în maniera și conform propriilor sale obiceiuri.

Henric îl fixă câteva clipe pe Humbert, apoi își mută privirea în altă parte, în vreme ce servitorul turnă vin într-un pocal, pe care i-l dădu regelui cu o plecăciune. Suveranul cercetă audiența și se opri asupra lui Will.

— Soldații voștri par să fie mai tineri cu fiecare an. Sau poate îmbătrânesc eu? Câţi ani ai, băiete?

— Treisprezece ani și opt luni, Maiestate.

Cu colțul ochiului, Will observă că Jacques se uita la el.

— Ah! exclamă Henric, fără să observe stânjeneala băiatului. Un scoţian, dacă nu mă înșală auzul?

— Da, Maiestate.

— Atunci ești privilegiat să fi fost supusul a două dintre cele mai frumoase doamne de pe aceste insule. Soţia mea și fata mea, Margaret.

Will se înclină, fără să spună însă nimic. Avea doar patru ani când Henric își măritase fata de zece ani cu regele Scoției. Dar, crescând cu ideile tatălui său legate de această problemă, înţelesese că, prin Margaret, Henric se apropiase mai mult de Scoţia – o ţară la care regii englezi râvneau de secole.

— Bătrânii trebuie să-și pună în tineri speranţele, continuă Henric, luând o înghiţitură de vin. Luna trecută l-am angajat pe cel mai bun artist din Anglia ca să-mi recreeze căderea Ierusalimului în apartamentele mele private din Turn. A fost epoca de aur a cavalerismului, când frăţiile erau ordine renumite și când oameni precum Godefroi de Bouillon mergeau pe urmele Domnului nostru Iisus Hristos, sacrificându-se pentru gloria lui Dumnezeu și a creștinătății. Poate că, adăugă el cu viclenie, zilele acelea nu au apus pentru totdeauna.

Humbert ridică o sprânceană.

— Maiestate, eram convins că banii pe care vi i-am împrumutat erau pentru planificata cruciadă din Palestina, nu pentru împodobirea pereţilor din palatele voastre.

— Nu-ţi face atâtea griji pentru aurul dumitale, de Pairaud, căci e cheltuit cu folos. Îţi pasă prea mult de asemenea lucruri. Templul se ocupă de negoţul de bunuri pe pământ și pe mare, taxează pelerinii pentru călătoria pe corăbiile sale, primește donaţii de la nobili și regi și, la împrumuturile de bani acordate pune o dobândă la fel de mare ca și blestemaţii ăia de evrei! Regele întâlni privirea lui Humbert. Cred că numele de soldaţii săraci ai lui Iisus Hristos, cum am auzit că vă place să vi se spună, nu reflectă întru totul adevărul.

— Templul trebuie să folosească toate mijloacele posibile pentru a obține bani în partea noastră de mare dacă vrem să continuăm lupta pe celelalte ţărmuri ale ei. Într-adevăr, e necesar să ne străduim ca ordinul să împlinească visul fiecărui bărbat, femeie și copil creștini în ultimele două secole: scoaterea Ierusalimului din mâinile sarazinilor și înființarea unei Ţări Sfinte creștine. Fiind și călugări, ne rugăm pentru asta, ca războinici formăm armate și trimitem oameni ca să fortifice garnizoanele noastre din Outremer, iar ca bărbaţi producem și vindem orice pentru a ne atinge scopul. Iar dacă noi nu vom reuși să facem asta, adăugă Humbert, fixându-l pe Henric cu privirea, atunci cine, Maiestate? Poate că Apusul încă tânjește după visul lui, dar acum sunt tot mai puțini cei care se grăbesc să-l vadă împlinit.

— Te ascunzi în spatele pioșeniei, maestre templier, ripostă Henric, iritat de cuvintele lui. Se știe prea bine că Templul, cu toate proprietăţile și bunurile sale, își construiește un imperiu în Apus. Un imperiu în care poate nici măcar un rege să nu mai poată să-și controleze regatul!

În curte se lăsă o tăcere apăsătoare. După câteva clipe, se auzi vocea moale a prinţului Edward.

— Aveți ceva vești noi dinspre Orient, maestre templier? În ultimul dumneavoastră raport ne-aţi informat că mongolii au atacat Bagdadul și alte câteva cetăţi. Există vreun motiv să credem că ne vor primejdui posesiunile?

Henric se încruntă la fiul lui, dar Humbert își îndreptă atenţia asupra lui Edward.

— Nu, nu am mai aflat nimic nou, alteță, răspunse maestrul templier. Dar cred că pericolul iminent nu vine din partea mongolilor. Pe mine mă îngrijorează mamelucii.

Henric pufni auzindu-i cuvintele.

— Kutuz, conducătorul lor, este un sclav! Ce putere poate avea?

— Un sclav-războinic, îl corectă Humbert. De fapt, nu mai e sclav. Fraţii mei și cu mine suntem convinși că mamelucii reprezintă o amenințare mai mare decât sunt dispuși să recunoască majoritatea suveranilor din Apus. Acum, doar mongolii îi împiedică să ne atace.

— Iar pentru asta ar trebui să le fim recunoscători, replică scurt Henric. Mongolii au de departe efective mai numeroase și am auzit că folosesc femei și copii creștini ca scuturi umane în bătălii. E bine că atenţia lor este îndreptată spre sarazini.

— Iertaţi-mă, Maiestate, dar vă înșelaţi. Da, mongolii sunt puternici. Dar Biserica i-a convertit deja pe mulţi dintre ei. În Bagdad, au fost uciși doar sarazini, creștinii fiind cruțați. Ultimele rapoarte primite din Ţara Sfântă susţin că mamelucii se pregătesc să mărșăluiască împotriva Palestinei. Spionii noștri din Cairo spun că îi vor ataca pe mongoli pentru că aceștia le-au insultat sultanul. Avangarda lor va fi sub comanda unuia dintre cei mai capabili comandanţi mameluci, Baybars.

— Baybars?

— I se spune Arbaleta. Expresia de pe chipul lui Humbert se aspri. El i-a măcelărit pe trei sute din cei mai buni oameni ai Templului. Baybars a condus masacrul de la Mansurah, Maiestate. Bătălia care a pus capăt cruciadei conduse de cumnatul vostru, regele Ludovic.

Will simţi cum Garin înţepenește. Știa motivul. Prietenul său își pierduse, la vârsta de patru ani, tatăl și doi fraţi în acea campanie militară. Jacques fusese singurul din familia de Lyon care supraviețuise masacrului de la Mansurah. Privirea lui Will se furișă spre cavaler. Ciclopul se încruntase. Avea o uitătură pierdută, de parcă mintea îi alerga în cu totul altă parte. Will întoarse capul, în vreme ce Humbert continuă:

— După ce armata lui Ludovic a cucerit orașul Damietta, s-au îndreptat spre sud, prin Egipt, avându-l în frunte pe fratele regelui, Robert de Artois. S-au întâlnit cu mamelucii în afara orașului

Mansurah. Artois a condus un asalt îndrăzneț asupra taberei mamelucilor, nesocotind ordinele regelui. Mulți soldați mameluci au fost măcelăriți, inclusiv șeful gărzii regale. Baybars l-a înlocuit și ne-a întins o capcană în Mansurah, știind că îi vom urmări oamenii în oraș. Pe străzile de acolo frații noștri au căzut cu sutele pradă săbiilor oamenilor lui Baybars. Mamelucii nu trebuie în niciun caz subestimați, Maiestate.

Prințul Edward se foi pe bancă.

— Avem suficiente forțe ca să contracarăm această amenințare, maestre templier?

— Da! exclamă Henric înainte ca Humbert să poată răspunde. Cei care au jurat să-i protejeze pe creștinii din Țara Sfântă nu pot să-și respecte jurământul?

— Ca întotdeauna, și aici se pune problema fondurilor, Maiestate, răspunse Owein.

Humbert îi aruncă o privire dură cavalerului.

— Mamelucii cunosc bine terenul în urma numeroaselor lor campanii, sire. Mai bine chiar decât coloniștii noștri, care și-au făurit o viață într-un oraș sau altul, mulțumindu-se să rămână acolo. Folosesc porumbei ca să trimită mesaje, iar spionii lor sunt pretutindeni. Acum ei sunt într-o poziție mai bună de atac decât suntem noi în apărare.

— Trebuie să acționăm decisiv, zise Edward. O cruciadă ar...

— Se spune, îl întrerupse Henric, punând mâna pe brațul fiului său, că o decizie pripită duce la un deznodământ dramatic. Poate că e nevoie de o cruciadă, dar trebuie să o planificăm cu mare atenție.

— Evident, tată, fu Edward de acord, cu o încuviințare politicoasă, dar cam rigidă, din cap.

Henric se lăsă pe spate.

— Ei bine, ce spui dumneata este foarte tulburător, maestre templier. Dar în acest moment eu pot face foarte puține lucruri, așa că, te întreb, de ce m-ai chemat aici?

— Dacă Maiestatea Voastră nu are nimic împotrivă, răspunse Humbert, fratele Owein va deschide discuția.

Cavalerul se întoarse spre Henric.

— Sire, v-am garantat folosirea trezoreriei Templului pentru depozitarea bunurilor Maiestății Voastre și accesul la fondurile noastre

în funcție de necesități, așa cum am procedat și cu tatăl dumneavoastră, regele Ioan, și cu fratele lui, regele Richard. În vreme ce Templul este mulțumit să ofere asistență monetară familiei regale...

— Așa sper și eu, îl întrerupse Henric. Doar bunul Dumnezeu știe câtă putere v-am acordat pe aceste pământuri în schimbul recompenselor mizere pe care mi le-ați acordat în câteva ocazii.

— Bunul Dumnezeu știe, zise Humbert, și puteți conta pe o răsplată pe măsură în Ceruri pentru bunăvoința pe care o arătați soldaților Lui pe pământ. Te rog să continui, frate Owein.

— Dar, chiar dacă vă facem acest serviciu cu plăcere, fondurile noastre nu sunt nelimitate. Owein întinse mâna spre unul din funcționarii Templului, care îi înmână un pergament rulat. Cavalerul împinse documentul peste masă, spre rege. După cum puteți vedea, Maiestate, datoriile voastre către noi au crescut considerabil în ultimul an.

Henric începu să citească pergamentul încruntându-se tot mai mult. Dădu documentul cancelarului, care îl luă, îl parcurse rapid, după care îl înapoie suveranului. Edward se aplecă în față ca să-l vadă și el. Regele își mângâie barbișonul și se uită la Owein.

— Banii ăștia mi-au fost dați cu bună-credință. Îi voi returna când voi putea, dar actuala mea situație nu-mi permite așa ceva.

— Maiestate, zise Owein, aruncând o privire scurtă spre Jacques, am aflat că de curând ați organizat o serie de petreceri la Cheapside pentru desfătarea curtenilor voștri francezi. Cine a plătit pentru ele?

Jacques dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Henric se uită urât la amândoi.

— Cu siguranță, cavalere, că poți înțelege poziția tatălui meu, zise Edward, ridicându-și privirea din pergament. Ca suveran al acestei națiuni, este de datoria lui să acorde oamenilor protecție în timp de război și distracții în timp de pace.

— Înțelegem prea bine, replică Owein, dând din cap cu respect în direcția prințului. Dar nu ne putem permite ca datoriile să rămână neplătite. Avem nevoie de tot aurul pe care îl putem strânge pentru a ne întări poziția din Țara Sfântă.

— Dar ce se întâmplă oare cu caritatea? izbucni Henric. Oare templierii sunt excluși de la această îndatorire creștină?

— Dacă sunteți în căutarea carității, sire, interveni Humbert, atunci, cu tot respectul, v-aș sugera să le cereți bani ospitalierilor.

Henric se făcu roșu la față.

— Câtă insolență! aruncă pergamentul pe masă. Vă veți primi curând blestemații voștri de bani! Am mărit taxele aici și pe pământurile mele din Gasconia, dar, vă avertizez, nu mă mai insultați, căci altfel nu veți vedea înapoi niciun bănuț!

— Timpul pentru a trage foloase de pe urma taxelor este prea lung, sire. Iar noi avem nevoie de bani cât mai curând.

— Iisuse Dumnezeule! Vreți să-mi vând hainele de pe mine? Nu pot culege aur din copaci și nici nu pot să-l fabric din plumb!

Owein se uită la Humbert, care încuviință tăcut.

— Există o cale de a rezolva problema, sire.

— Care, blestematule?

— Să ne încredințați bijuteriile Coroanei, Maiestate. Le vom păstra ca gaj până la plata datoriilor.

— *Ce?* tună regele.

Edward se îndreptă repede de spate, iar cancelarul se uită uluit la Owein. Will se străduia să-și păstreze chipul imobil.

— Este singura cale, Maiestate, întări Humbert.

Regele se ridică abrupt, răsturnând bancheta. Bucata de mătase stacojie alunecă în iarbă. Henric bătu cu pumnul în lemnul caprei, amenințând să răstoarne câteva pocale.

— Bijuteriile Coroanei sunt simbolurile neamului meu și podoabele regalității, nu ale unor soldați linge-blide care par să se considere mai presus de Dumnezeu!

Smulse pergamentul de pe masă, îl rupse în două și aruncă bucățile pe jos.

Humbert se ridică și el, păstrându-și însă vocea măsurată:

— Țin să vă amintesc că loialitatea Templului v-a fost mereu benefică și, așa cum ar spune unii, esențială pentru suveranitatea acestei națiuni. Ar fi o mare rușine, Maiestate, dacă ați pierde-o.

— Ar trebui să îți tai *capul!* ripostă Henric, indignat.

La marginile pajiștii, gărzile regale se agitară neliniștite. Doi cavaleri se ridicaseră deja de la masă, strângând mânerele săbiilor.

Edward își puse mâna pe brațul lui Henric.

— Haide, tată, cred că întâlnirea asta a luat sfârșit.

Henric îi aruncă lui Humbert o ultimă privire furioasă, apoi, smulgându-și brațul din strânsoarea fiului, porni să străbată pajiștea. Cu un gest scurt din cap înspre Humbert și Owein, Edward îl urmă, împreună cu restul alaiului regal.

Cancelarul rămase. Se uită la Humbert, cu buzele strânse.

— Veți fi oficial înștiințat de decizia regelui în termen de o lună, maestre templier.

Humbert aruncă o privire spre bucățile rupte de pergament, de pe iarbă.

— În încăperile mele private am copii după socoteli. Vrea Maiestatea Sa să le trimit la palat?

Cancelarul clătină din cap.

— O să le iau acum.

Humbert privi în jurul mesei.

— De Lyon, zise el, făcându-i semn lui Garin. Escortează-l pe lordul cancelar până la camerele mele. Ucenicul meu vă va da documentele care vă trebuie.

Garin se înclină adânc, apoi porni să străbată pajiștea împreună cu cancelarul. Will privi în jur când auzi vocea lui Owein în spatele lui.

— Nu a mers cum ne-am dorit. Sper doar ca regele să nu hotărască să se răzbune.

— Câinii care latră mușcă rareori, frate Owein, replică Humbert. Ultima dată când Henric a încercat să ne intimideze a dat repede înapoi când l-am amenințat cu pierderea tronului.

Capitolul 6

Câmpia Sharon, Regatul Ierusalimului
9 octombrie 1260

— Ne apropiem de ultima etapă, Amir.

Baybars abia auzi cuvintele sultanului. Aerul care îi înconjura vibra în bătaia tobelor. Când mamelucii aveau să se întoarcă la Cairo, sărbătorirea victoriei lor avea să dureze șapte zile. Tobele pe care le luaseră de la mongoli erau crăpate și înfipte în vârful parilor. Tăcute.

— Ne întoarcem triumfători acasă, continuă Kutuz, ridicându-și vocea peste zgomotul din jur. Așa cum știam că o vom face.

— Orașul îți va cinsti numele, stăpâne, zise Baybars, a cărui voce calmă nu trăda nimic din gândurile care i se învârtejeau în minte.

Kutuz zâmbi.

— Mongolii se vor gândi de două ori înainte de a mă provoca din nou, mai ales acum, după ce ne-am întărit poziția în Siria.

— Da, stăpâne, răspunse Baybars, privind peste umăr.

În spatele lui, armata mamelucă se întindea pe distanță de câțiva kilometri. Steagurile și stindardele de luptă erau ridicate deasupra căruțelor pline de pradă sau de sclavi. Sfătuitorii sultanului și ofițerii Mu'izziyya îi obturau vederea. Pentru câteva clipe, Baybars reuși să-l zărească pe Omar la ceva distanță în spate, conducând regimentul Bahri, apoi acesta se pierdu din nou în masa de oameni.

Baybars își întoarse atenția spre drum. Soarele asfințea, părând un ochi roșu care se închidea încet pe măsură ce se afunda la orizont. În depărtare, o bandă largă verde traversa câmpia Sharon, adăpostind un râu care se vărsa în mare la aproximativ treizeci și cinci kilometri distanță spre vest. Drumul traversa firul de apă în punctul de adâncime minimă, după care șerpuia spre sud. Armata se apropia rapid de Gaza, unde avea să se odihnească înainte de a parcurge etapa cea mai fierbinte a marșului, peste deșertul Sinai, în Egipt.

Cu colțul ochiului, Baybars îl studie pe Kutuz care stătea rigid în șa, încruntat. Sultanul avea dreptate: se întorceau acasă triumfători. Mamelucii reușiseră ceea ce nimeni altcineva nu ar fi fost capabil să

facă și nici măcar nu *îndrăznise:* se confruntaseră cu armata mongolă și o zdrobiseră. Pentru Baybars însă victoria avea un gust amar. În campania militară pierduse mai mult decât Alepul. Pierduse ocazia de a se răzbuna – o răzbunare pe care o plănuise și o derulase de-a lungul anilor de mii de ori în minte. De când începuseră marșul înapoi spre casă încercase să se concentreze asupra planurilor lui legate de Kutuz. Timpul se împuțina cu fiecare kilometru străbătut, dar Baybars nu găsise niciun moment prielnic ca să pună la punct amănuntele loviturii.

La cinci zile după bătălia de la Ayn Jalut, mamelucii mărșăluiau prin Damasc, cu mongolii căzând seceraţi pe capete înaintea lor. De acolo se duseseră în nord către Homs și Hamah, unde emirii care fugiseră din calea invaziei mongole fuseseră restauraţi, iar orașele înapoiate legii musulmane. Mongolii rezistaseră în Alep aproape o lună de zile, dar în cele din urmă mamelucii îi învinseseră și cuceriseră orașul. După încetarea luptelor, Kutuz inspectase străzile. Musulmanii, care suferiseră sub ocupația mongolă, ieșiseră cu prudență din casele lor ca să-și salute eliberatorul. În schimb, creștinii, care prosperaseră, fuseseră uciși.

Până la ajungerea cortegiului sultanului în piața centrală din Alep, vestea se răspândise și cetățenii musulmani se adunaseră deja cu sutele acolo jubilând și ovaționându-l pe noul lor stăpân. Baybars stătuse tăcut alături de Kutuz cât timp sultanul făcuse un spectacol elaborat din predarea controlului asupra orașului unui alt guvernator mameluc. La sfârșitul ceremoniei, când guvernatorii și ofițerii regimentelor se adunaseră în jurul lui Kutuz ca să-și felicite conducătorul triumfător, Baybars se pierduse în mulțime. După ce vorbise cu unul dintre soldații săi, se îndreptase spre platforma pentru sclavi care se înălța în mijlocul pieței.

Nu i se părea că trecuse atât de mult timp de când el însuși stătuse în lanțuri acolo, uitându-se fix la oamenii care îl măsurau cu privirea, de parcă ar fi fost un animal vândut la o licitație. Dincolo de piață, undeva la sud de moscheea orașului, se găsea casa în care slujise șase luni ca sclav.

Baybars se cățără pe scândurile de lemn, cu uralele armatei răsunându-i în urechi.

— *Allahu akbar!* Domnul fie preaslăvit!

Două ore mai târziu, Omar îl găsi stând la marginea platformei.

— Amir?

Baybars își ridică privirea, ușor surprins să constate cât de mult se deplasase soarele pe cerul orașului.

Omar se cățără alături de el.

— Te-am căutat, zise el, aranjându-și centura de care era prinsă sabia. Ai stat aici tot timpul?

— Da.

— Am vești pentru tine. Ofițerii au fost plătiți. Ai sprijinul lor.

Baybars dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Omar continuă:

— Înțeleg de ce ai stat aici în loc să te întorci în tabără. Kutuz s-a îmbătat cu victoria obținută și îi ridică osanale guvernatorului numit de el. Cred că a fost dezamăgit că n-ai fost acolo ca să fii martor la lăudăroșenia lui.

Baybars se mulțumi să continue să privească dincolo de piața devenită aurie în lumina începutului de seară. Mulțimile dispăruseră, dar un escadron de mameluci rămăsese să patruleze pe străzi, în vreme ce corpul principal de armată se retrăsese în afara orașului ca să-și ridice tabăra. Kutuz și apropiații lui se pregăteau să sărbătorească victoria. Baybars se întoarse spre Omar.

— Nu sultanul este motivul pentru care nu m-am aflat alături de oameni. Poate că n-am obținut Alepul, dar când Kutuz va fi mort nu laude va primi noul guvernator al orașului de la mine. Voi obține acest oraș destul de curând. Își roti privirile de jur împrejur. Pe lângă multe altele.

— Și atunci de ce să te ascunzi aici? Haide, vom organiza o sărbătoare a noastră.

— Nu mă ascund, aștept.

— Aștepți? replică Omar, nedumerit. Ce anume?

— Un vechi prieten.

Baybars se ridică, privind fix străzile care porneau din piață. Domul moscheii se vedea ca un clopot imens, auriu, suspendat deasupra acoperișurilor ascuțite și albe ale caselor.

Omar se ridică și el, urmând direcția privirii prietenului său.

— Nu mi-ai spus că știi pe cineva din oraș. Cât a trecut? Optsprezece ani de când ai fost aici?

— Nouăsprezece. Baybars își dusese mâinile la spate. Întoarce-te în tabără. Vin și eu în curând.

— Ofițerii au fost plătiți, dar momentul și locul n-au fost stabilite. Câtă vreme avem ocazia să vorbim singuri, ar trebui să punem la punct...

— Îmi nesocotești ordinul, ofițere? i-o reteză Baybars, fără a se uita la el.

— Iartă-mă, Amir, replică Omar, cu o voce din care răzbăteau surprindere și durere. Nu mi-am dat seama că e un ordin.

Se întoarse să plece, dar se opri când Baybars sări jos de pe platformă. Un soldat mameluc venea călare de pe una dintre străzile din apropiere. Omul privi în jur, apoi se îndreptă încet spre Baybars.

— Amir.

Soldatul descălecă și se înclină.

— Ai găsit casa?

— Da, Amir, dar omul pe care m-ai trimis să-l caut nu era acolo.

— Ce?

— Casa a fost abandonată de ceva vreme. Am întrebat în jur, dar puțini cunosc familia care locuia acolo. Am găsit un negustor care crede că-și amintește de cavalerul din Apus care a deținut cândva proprietatea. Crede că omul a murit, iar familia lui s-a întors acasă acum zece ani sau chiar mai mult.

Baybars făcu un pas în spate și se sprijini de marginea platformei.

— Asta-i tot, Amir? întrebă soldatul.

Baybars îi făcu semn să plece.

Soldatul făcu o plecăciune. Urcându-se din nou în șa, se îndepărtă la trap.

Omar sări jos lângă Baybars.

— Cine e cavalerul?

— Întoarce-te în tabără.

— Sadeek, vorbește cu mine, insistă Omar, frustrat. Nu mi-ai povestit niciodată ce ți s-a întâmplat în Alep, dar văd că locul ăsta te bântuie. Cavalerul a fost stăpânul tău de aici?

Omar icni când Baybars îl prinse de umeri și îl învârti, izbindu-l cu spatele de platformă.

— Am spus să *pleci!* Omar se uită fix în ochii lui, gâfâind. Baybars își lăsă mâinile să cadă și se dădu înapoi. Vom vorbi în curând. Ai cuvântul meu. Dar nu azi.

Plecă de acolo, lăsându-l pe Omar singur în piață în vreme ce chemarea la rugăciunea de seară umplea aerul.

Baybars strânse hățurile calului. În jurul lui, tobele continuau să bată constant, rapid și pe un ton jos, ca o inimă care o ia razna. Se străduia să se concentreze asupra problemelor imediate. Era comandant în armata mamelucă. Se luptase cu creștinii și mongolii, și învinsese. Fusese sclav și avea nume de sclav, dar nu avea să intre în posteritate ca sclav. Faptul că nu reușise să facă ce-și propusese în Alep îl afectase, dar acum nu mai dispunea de răgazul necesar ca să se gândească la trecut. Cavalerul plecase sau murise. Nu mai putea să se răzbune.

— Astăzi ești tăcut, Amir. S-a întâmplat ceva? îl întrebă Kutuz.

— Nu, stăpâne.

Sultanul îl cercetă pe comandant, dar chipul lui Baybars era impenetrabil. Era ca și cum s-ar fi uitat la un perete.

— Evident, vei fi foarte bine recompensat pentru contribuția ta la victorie după ce ajungem la Cairo.

— Generozitatea ta este apreciată, stăpâne.

— Luminate sultan!

Un cercetaș se îndrepta spre ei. Omul salută în vreme ce își struni calul și veni lângă Kutuz.

— Drumul trece pe lângă un sat, la cinci kilometri spre est, stăpâne.

— O altă așezare creștină?

— Da, stăpâne, se vede o biserică.

— O să trimit gărzile regimentului Mu'izziyya.

— Oamenii tăi sunt obosiți, stăpâne, interveni repede Baybars. Ar fi a patra așezare pe care o nimicesc în patru zile. Simt nevoia să-mi întind mădularele, așa că lasă-mă pe mine să iau regimentul Bahri.

Kutuz se gândi câteva clipe, apoi încuviință cu un gest scurt.

— Atunci du-te. Noi ne vom continua drumul spre Gaza. Sunt convins că nu e nevoie să-ți amintesc ce trebuie să faci.

— Nu, prealuminate. Fii sigur că toate lucrurile de valoare îți vor fi aduse ție.

Baybars izbi cu călcâiele în burta calului. La ordinul lui, cinci sute de oameni se desprinseră din corpul principal de armată și îl urmară. Mai multe căruțe ieșiră de pe drum după ei: cuștile de lemn fixate pe ele puteau primi și alți sclavi.

Satul era cuibărit între două pante domoale de deal, care se ridicau din câmpia Sharon și unde măslinii creșteau groși și deși. Cele șaizeci de locuințe erau înconjurate de o baricadă de țepe de lemn legate între ele; șirurile de colibe din paiantă erau dispuse în jurul a trei clădiri mai mari din piatră și al unei biserici. Focul din cămine se înălța spre cerul rozaliu. Fermierii care lucrau pe plantații se întorseseră seara acasă pe caprele carelor trase de vite.

Imediat ce ajunseră în perimetrul satului, mamelucii dărâmară gardul din țepe. Fermierii care-i văzuseră pe soldați îndreptându-se spre ei dinspre câmpie dăduseră alarma, iar acum satul era străbătut de un val de panică ce se răspândea de la colibă la colibă, în vreme ce clopotul bisericii bătea un avertisment inutil. Unii săteni se grăbiră să se înarmeze cu tot ce găsiseră la îndemână: pietre, coase, mături. Alții pledau pentru evacuarea satului, în vreme ce alții cereau o negociere cu intrușii. Dar mamelucii pătrunseseră deja în așezare.

Puținii fermieri care se adunaseră în spatele unui șir de care pentru a face față atacului se împrăștiară imediat ce călăreții se năpustiră asupra lor. Îmbrăcați cu armuri, soldații loviră cu săbiile și cu buzduganele lor ghintuite în capetele descoperite și spinările oamenilor care o luaseră la fugă. Bărbați și adolescenți în floarea vârstei căzură sub loviturile de sabie, fiind zdrobiți de copitele cailor care veneau în urmă. Reușind să evite lovitura îndreptată spre capul lui, un fermier o luă la goană. Trei soldați îl urmăriră, chiuind excitați de vânătoare. Mirosul puternic de măsline zdrobite umplu aerul când carele fuseră răsturnate de iureșul soldaților care năvăleau prin spărtura din baricada de lemn, fructele rostogolindu-se pe pământ ca niște mărgele de pe un șir de mătănii rupte.

Baybars intră în sat. Sătenii fugeau din calea lui, la adăpostul ipotetic al cocioabelor. Privi ulițele ce se deschideau în fața lui, în vreme ce soldații zdrobeau ultimele urme ale rezistenței fermierilor.

Pe teritoriul Palestinei existau multe asemenea sate, odinioară locuite în majoritate de copți, armeni și greci ortodocși, ale căror familii lucraseră acele pământuri timp de generații. Când își făcuseră apariția primii cruciați din Apus, relativa pace dintre creștinii nativi și stăpânii lor musulmani fusese distrusă de război. Ducii și prinții francilor luaseră în stăpânire Antiohia, Ierusalimul, Bethlehemul și Hebronul, preluând în scurt timp controlul asupra unei mari părți din sudul și centrul Palestinei, precum și din nordul Siriei. Cruciații împărțiseră acest teritoriu în patru state care formau noul lor imperiu: Outremer, pământul de dincolo de mare. Ele se numeau Regatul Ierusalimului, Principatul Antiohiei și Comitatele Edessa și Tripoli. Fiecare provincie era guvernată de case puternice ale nobilității apusene, iar peste toate acestea domnea noul rege creștin al Ierusalimului. De atunci, musulmanii recuceriseră unele orașe – printre care și Ierusalimul și unul dintre state, Edessa dar pentru Baybars aceste victorii nu erau suficiente.

Se uită la biserică. Cenușiul compact al zidurilor ei era un semn al influenței Apusului și al credinței romane a infidelilor.

— Ordine, Amir? întrebă unul dintre ofițeri, îndreptându-se călare spre el.

Baybars făcu semn spre colibe.

— Ardeți-le. Nu vom găsi nimic de valoare acolo. Arătă spre clădirile de piatră din jurul bisericii. Cercetați-le pe acelea.

Ofițerul plecă în galop ca să transmită ordinele.

În scurt timp, colibele începură să ardă după ce mamelucii porniră călare pe uliță, aruncând torțe aprinse peste acoperișurile joase din lemn. Fumul deveni tot mai gros și bărbații, femeile și copiii dinăuntru ieșiră din adăposturi înecându-se, doar ca să fie omorâți sau prinși pe drum. Din mijlocul satului se auziră zgomote puternice atunci când soldații începură să izbească în porțile clădirilor din piatră. Sunetul lemnului făcut țăndări fuse urmat de țipete. Conducătorul satului, ai cărui strămoși veniseră din Apus, fuse scos pe uliță împreună cu soția lui. Copiii lor fuseră împinși spre căruțe, de unde văzură oripilați cum părinții lor sunt obligați să îngenuncheze și cum mamelucii le tăiară capetele.

Baybars descălecă atunci când îl zări pe Omar îndreptându-se călare spre el. Împreună cu acesta venea un alt ofițer din regimentul Bahri, Kalawun, un bărbat înalt și plin de grație, cu o față osoasă și plăcută. Cei doi bărbați își opriră caii și se dădură la rândul lor jos din șa.

— Începeam să mă întreb dacă mai veniți, zise Baybars.

— Trebuie să vorbim, Amir, rosti încet Omar.

— Nu aici. Sultanul are ochi peste tot. Mă supraveghează de când am plecat din Ayn Jalut. Nu are încredere în mine.

— Atunci nu e atât de prost precum credeam, spuse Kalawun cu un început de zâmbet.

Cei trei se întoarseră când o femeie ieși în fugă, țipând, din coliba de lângă ei. O parte din acoperiș se prăbușise în interior, împroșcând scântei peste tot. Femeia ținea o legătură de cârpă, mică, albă, la sân. Când un soldat se repezi la ea, femeia se dădu într-o parte, încercând să se ferească. Dar soldatul fu mai rapid. Bărbatul își înfipse sabia în burta ei, apoi scoase lama într-un arc roșu de sânge. Legătura căzu din brațele femeii în vreme ce ea se prăbușea în praf. Soldatul privi surprins în jos când auzi un scâncet. Dădu la o parte pânza cu vârful armei și descoperi un bebeluș. Omul se uită nesigur la el, apoi îl văzu pe Baybars.

— Amir? îl strigă el, arătând spre bebelușul care începuse să urle. Ce să fac?

Comandantul se încruntă.

— Intenționezi să-l alăptezi tu?

Câțiva dintre mamelucii din preajmă râseră.

— Nu, Amir, replică soldatul, roșu la față.

Omul ridică sabia.

Omar se uită în altă parte. Poate că era o dovadă de compasiune să ucizi un bebeluș, care ar fi murit oricum lent din pricina expunerii la soare și a foamei dacă ar fi fost lăsat în viață, dar asta nu însemna că era obligat să vadă așa ceva. Când își întoarse iarăși privirea într-acolo, soldatul plecase deja, iar în jurul bebelușului se întindea o pată mare de sânge, colorând în roșu cârpele albe.

Baybars se uită spre biserică. Porțile erau închise; nimeni nu pătrunsese încă în acea clădire.

— Veniți, le spuse el lui Omar și lui Kalawun, îndreptându-se într-acolo.

Porțile bisericii scârțâiră și se crăpară când el se împinse în ele, apoi se blocară în ceva aflat de cealaltă parte. Înăuntru, Baybars auzi o voce de bărbat, tremurătoare, dar sfidătoare.

— Înapoi, diavolilor!

Împingând cu umărul în lemn, Baybars își croi drum înăuntru. Banca de lemn care bloca intrarea scrâșni pe podeaua de piatră în timp ce era și ea împinsă înapoi. Baybars intră, scoțându-și sabia, urmat de Omar și de Kalawun. Cuprinse încăperea dintr-o privire. Biserica era mică și neîmpodobită, cu excepția altarului sărăcăcios dintr-un capăt, deasupra căruia era suspendat un crucifix din lemn sculptat. Un preot bătrân, îmbrăcat cu o sutană ponosită, stătea în spatele altarului, apărându-se cu un suport de lumânări masiv, din fier. Încăperea era luminată doar de razele de lumină chihlimbarii care pătrundeau prin ferestrele înguste din ziduri. Afară, satul ardea.

Preotul îndreptă suportul spre Baybars.

— Înapoi, te avertizez! Era o arătare de om, dar în vocea lui se ghicea forța. N-ai dreptul să intri aici. Aici e casa Domnului!

— Biserica ta, preotule, replică Baybars, se găsește pe pământurile noastre. Avem tot dreptul.

— Este pământul Domnului!

— Tu și cei ca tine sunteți niște furnici, preocupați doar să vă construiți biserici și castele, fără să vă gândiți unde sunteți sau ce faceți. Sunteți o molimă.

— M-am născut aici. La fel ca poporul meu! țipă preotul, dând din mână înspre ferestrele prin care se auzeau trosnetele focului de afară.

— Fii și fiice de franci. Sângele de apusean e în voi toți. Sunteți cu toții mânjiți și nu poți nega asta.

— Nu! strigă preotul. *Asta* e casa noastră!

Ieși din spatele altarului și lovi în aer cu suportul.

Baybars făcu repede un pas în față, cu sabia ridicată. Preotul se feri, dar lovitura nu era îndreptată spre el. Lama tăie frânghia subțire care susținea crucifixul. Acesta căzu în fața altarului, pe podeaua de piatră și se crăpă. Baybars călcă pe el, iar cizma lui grea zdrobi chipul lui Hristos.

Preotul se uită dispreţuitor la el, apoi se aplecă și luă o bucată de lemn.

— Poate că te-ai născut pe aceste pământuri, dar duci cu tine mizeria Apusului. Baybars lovi cu piciorul resturile crucifixului. Ce am făcut aici vom face pe tot cuprinsul Palestinei. Se repezi la preot și îi aruncă suportul din mână cu latul sabiei. Bărbatul se albi și începu să tremure când vârful armei se opri în dreptul gâtului său. Dumnezeul tău, preotule, va plânge văzând cum ard bisericile și relicvele Lui. Cenușa creștinătăţii se va împrăștia în vânt și adierea acestuia va fi ca o boare dulce pentru toţi musulmanii.

— Vei muri încercând să faci asta, șopti preotul. Războinicii lui Hristos te vor zdrobi.

Baybars întinse brațul și lama pătrunse în gâtlejul preotului, apoi își continuă drumul, tăind carne și oase. Bătrânul horcăi, iar trupul lui fuse cuprins de un spasm când sabia ieși pe partea cealaltă. Baybars răsuci mânerul și sângele începu să gâlgâie din gura preotului. Mamelucul își retrase arma și prelatul se prăbuși într-o parte, peste altar, apoi se rostogoli pe podea. Baybars ridică sabia și începu să ciopârţească leșul, până când podeaua din jur fu inundată de sânge. Respiraţia lui devenise șuierătoare, iar ochii îi luceau înfricoșător în lumina palidă. Avea să se răzbune! Avea să se răzbune pe toţi! Baybars se răsuci ca ars când simţi o mână pe braţ și îl văzu pe Omar. Se împletici înapoi, gâfâind.

— E mort, Amir, zise ofiţerul.

Întorcându-și fața de la cadavrul hăcuit, Baybars își băgă mâna în punga de la centură și scoase o cârpă. Se uită la feţele întrebătoare ale lui Omar și Kalawun în vreme ce își ștergea lama sabiei de sânge.

— Ei bine? Vreţi să vorbim sau nu?

Kalawun făcu un pas în față.

— Omar mi-a spus de planul tău, Amir. Te voi sprijini când va sosi clipa.

Baybars dădu scurt din cap a mulţumire. Kalawun intrase în regimentul Bahri la doi ani după el și Omar. Urcase în ierarhie și își dovedise abilităţile la Damietta, unde participase la asasinarea lui Turanshah.

— Loialitatea ta va fi răsplătită.

— Nu va fi ușor, zise Omar. Sultanul este înconjurat de gărzi aproape tot timpul. Poate că cel mai bine ar fi să așteptăm să ajungem în Cairo.

— Nu, replică Baybars cu fermitate. Trebuie să se întâmple înainte. Kutuz nu trebuie să se bucure de siguranța citadelei, căci acolo va fi și mai greu de atacat.

— Atunci poate ceva otravă? sugeră Omar. L-am putea mitui pe unul din servitorii lui.

— E prea riscant. În plus, nu plătesc pe nimeni pentru ceea ce pot face singur.

După ce își curăță sabia, Baybars o bagă la loc, la centură.

— Și ce propui, Amir? întrebă Kalawun.

— Vom lovi când vom ajunge în Egipt. După ce vom traversa peninsula Sinai, ne vom opri la al-Salihiyya. Orașul e la doar o zi de Cairo, iar Kutuz va fi mai puțin temător în apropierea orașului său. Dacă reușim să îndepărtăm o parte din gărzi, avem o șansă.

Omar dădu încet din cap.

— De acord, dar încă nu mi-e clar cum vei urca pe tron după moartea sultanului. Cu siguranță că unul din guvernatorii lui va...

— Khadir va avea grijă de asta, i-o reteză Baybars.

Omar păru dintr-odată preocupat.

— Ar fi mai bine să-ți ții ghicitorul în lesă, Amir. Am auzit că Ordinul Asasinilor l-a izgonit pentru că era prea însetat de sânge, chiar și pentru ei. E periculos.

— Va avea grijă să-și îndeplinească sarcina. Sunteți cu mine?

— Da, Amir, răspunse Kalawun.

Omar încuviință, după o pauză.

— Suntem cu tine.

— Amir Baybars.

Cei trei se răsuciră când un soldat se ivi în ușa bisericii.

— Satul a fost cucerit, anunță bărbatul, înclinându-se. Acum încărcăm căruțele.

— Veniți, rosti Baybars spre Omar și Kalawun după plecarea soldatului. Haideți să-i ducem sultanului cea de pe urmă pradă.

Plecară împreună de la biserică. Flăcările se înălțau spre cer în vreme ce ultimele femei și copii erau băgați în cuști, mânați de la spate

de săbiile mamelucilor.

Kutuz se răsuci în șa și privi în depărtare, în întuneric. Dealurile care se înălțau din câmpie erau încoronate cu un ușor nimb portocaliu. Își imagina cu ușurință limbile de foc care semnalau faptul că Baybars cucerise așezarea. Kutuz își întoarse privirea la drum și își frecă ceafa. Își simțea umerii ca de plumb, și nu doar din pricina drumului lung străbătut.

De câteva săptămâni era neliniștit, sentiment ce crescuse în intensitate după ce plecaseră din Ayn Jalut. Avusese dubii și înainte de asta. Dar îndrăzneala cu care Baybars ceruse guvernarea orașului Alep dovedea mai presus de orice ambițiile lui nemăsurate. După ce-l refuzase, Kutuz se așteptase ca Baybars să fie furios sau trist; calmul care urmase îl îngrijora. Sultanul inspiră adânc și-l căută din ochi pe șeful său de stat-major. Acesta se afla puțin în spate.

— Am o vorbă cu tine, Aqtai, strigă el tare.

Bărbatul corpolent și cu ten măsliniu ridică privirea și își îndemnă imediat calul să meargă mai repede.

— Prealuminate sultan?

— Am nevoie de sfatul tău, zise Kutuz, în vreme ce omul veni lângă el.

— Cum te pot ajuta, mărite? întrebă Aqtai cu o voce mieroasă.

— Mi-a intrat o așchie sub piele. Vreau să o scot de acolo.

Capitolul 7

Templul Nou, Londra
13 octombrie 1260

Jacques luă o pană de gâscă din vasul de lut de pe masă și începu să o rotească absent între arătător și degetul mare în timp ce își privea nepotul.

— Știai că tatăl tău și cu mine am câștigat două asemenea turniruri când eram de vârsta ta? Ești aici de doi ani. A venit vremea să învingi.

Garin își ridică privirea, surprins de menționarea tatălui său. Jacques rareori vorbea despre fratele lui mort.

— Va fi prima mea ocazie de a face asta, domnule, rosti el încet. Anul trecut am fost bolnav și cu un an înainte abia îmi începusem antrenamentele.

— Anul ăsta va fi altceva, nu-i așa?

— Îmi voi da toată silința, domnule.

— Asigură-te de asta. De dimineață te-am menționat oaspeților noștri, iar maeștrii templelor noastre surori se așteaptă la fapte mari de la nepotul meu.

Garin înghiți în sec. În acea dimineață, maeștrii preceptoriilor scoțian și irlandez sosiseră cu escorta lor de cavaleri pentru marea întâlnire care avea să aibă loc peste patru zile. Capitulul general se întrunea în fiecare an ca să discute treburile Templului din Britania, iar a doua zi se organiza un turnir în onoarea evenimentului.

— Competiția va fi dură, domnule. Will este un luptător excelent și...

— Campbell este un țăran, i-o reteză Jacques, strângând pana de gâscă în pumn. Tu faci parte din familia de Lyon. Când vei candida pentru poziția de comandant, trecutul tău trebuie să vorbească de la sine. Campbell nu va fi niciodată comandant. Pentru el nu e important să câștige. Pentru tine însă este obligatoriu.

— Da, domnule.

Garin începu să-și roadă o unghie, apoi își prinse strâns mâinile la spate. Unchiul lui ura acel obicei.

Jacques oftă și se lăsă pe spate, aruncând pana pe masă.

— Ai o datorie față de familia ta. Cine altcineva să păstreze faima numelui tău, acum, când tatăl și fraţii tăi sunt morţi? Zilele mele de glorie au trecut. Mama ta a fost martora dispariţiei soţului și fiilor ei și, odată cu asta, a visurilor de reintrare a familiei în rândurile nobililor cavaleri, locul care i se cuvine pe drept. Se comportă cu demnitate, Garin, dar Cecilia mi-a spus că în multe nopţi adoarme plângând în bordeiul acela plin de umezeală. Pe vremuri avea bijuterii, parfumuri, rochii: tot ce și-ar fi dorit o femeie cu statutul ei. Acum nu mai are decât amintiri.

Garin se luptă cu lacrimile. Nu o văzuse niciodată pe mama lui comportându-se cu demnitate. Expresiile de pe chipul ei arătaseră întotdeauna ce simţea: furie, amărăciune, frustrare, ciudă. Îl durea fizic să se gândească la ea plângând noaptea în dormitor, speriată de râcâitul păsărilor pe acoperiș sau de trosnetele dușumelei. Pe mica proprietate din Rochester, plătită din pensia modestă pe care ea o primea de la Templu, lucrau trei menajere care-i găteau și-i făceau curăţenie, dar Garin știa că cele trei femei erau o replică palidă a armatei de servitori pe care Cecilia o comandase în Lyon, unde tatăl lui fusese un cavaler bogat înainte de a se alătura Templului.

— Promit că voi face ca lucrurile să fie mai bune pentru ea, domnule, șopti el.

Jacques își înmuie puţin tonul.

— Mama ta și cu mine am cheltuit enorm în termeni de timp și efort ca să te pregătim pentru a purta această povară. De la șase ani ai avut cei mai buni profesori pe care ea și-i putea permite, iar acum ești sub tutela mea. În anii în care am slujit Templul am căpătat o experienţă vastă. Poţi beneficia de pe urma ei, dacă ești dispus să înveţi.

— Sunt.

— Bun băiat.

Jacques zâmbi, o reţea fină de riduri apărându-i la colţul ochiului.

Garin fu surprins de reacţia lui. Făcu involuntar un pas înapoi când unchiul său se ridică și înconjură masa, îndreptându-se spre el.

Jacques își puse mâinile pe umerii nepotului său.

— Știu că am fost dur cu tine în ultimele luni. Dar a fost pentru binele tău, înţelegi?

— Da, domnule.

— Aici ai niște perspective extraordinare, Garin, mai mari chiar decât cea de comandant.

— Mai mari, domnule?

Jacques nu răspunse. Își luă mâinile de pe umerii lui Garin și se dădu înapoi. Zâmbetul i se șterse de pe buze.

— Acum du-te. Ne vedem pe teren, la antrenament.

Garin se înclină.

— Mulţumesc, domnule.

Se întoarse ca să plece, simțindu-și picioarele moi.

— Garin.

— Da, domnule?

— Fă-mă să fiu mândru.

După ce părăsi încăperea pentru a se îndrepta spre dormitor, Garin nu își făcu nicio iluzie în legătură cu sensul vorbelor unchiului său. „Fă-mă să fiu mândru" era doar o altă modalitate de a spune „Nu mă dezamăgi".

Garin găsi dormitorul gol, așa că închise ușa și se sprijini de ea. Sub fereastră stătea una dintre pisicile preceptoriului, într-un petic de lumină. Lângă ea era o pasăre. Ochii ei mici erau pe jumătate închiși, lipsiţi de viaţă și avea abdomenul sfâșiat. Garin se aplecă în vreme ce pisica veni spre el și începu să i se frece de picioare.

— Ar trebui să prinzi șoareci, rosti el mustrător, luând în braţe animalul și așezându-se pe priciul lui.

După ce se întinse, pisica sări pe burta lui, iar el începu să-i mângâie blana moale și neagră. Urma să fie comandant al Templului, dar îi invidia pe sergenţii care n-aveau perspectiva unui asemenea destin măreţ. Obosise să trăiască pe muchie de cuţit din pricina furiei unchiului său și obosise să-și poarte numele ca o piatră de moară în jurul gâtului.

Încă animată de uciderea păsării, pisica îl zgârie. Garin se ridică în capul oaselor, strâmbându-se și urmărind picăturile de sânge ce ţâșneau din palma lui. Privi stăruitor sângele, surprins de strălucirea lui, în vreme ce pisica i se așează în poală și începu să toarcă. Unchiul lui îi spusese că pentru a fi comandant trebuia să fii nemilos. Trebuia să înduri durerea, să treci peste greutăți și să știi cum să-i faci și pe alţii să

suporte aceleași lucruri. Garin își mușcă buza, dar nu-și putu reține lacrimile. Își lipi fața de blana caldă a pisicii și izbucni în plâns.

Apucând pe o scurtătură prin grădina capelei spre dormitoarele cavalerilor, Will trecu pe lângă pietrele funerare care ieșeau ca niște dinți din iarbă. Sări peste zidul jos care separa capela de livadă, dar se opri după câțiva pași auzind cântecul unei fete tinere. Deși nu înțelegea cuvintele, recunoscu limba țării lui Owein. Fata se plimba printre copaci. Se opri în lumina soarelui și se lăsă pe vine, întinzând mâna după un măr din iarbă. Will auzise de preceptoriile surorilor din Regatul Franței, dar intrarea unei femei într-una din principalele fortărețe ale ordinului era strict interzisă conform Legii, așa că fata părea să vină de pe altă planetă. Privind-o stăruitor, Will realiză că o mai văzuse și altă dată. Se întâmplase cam cu optsprezece luni în urmă, la puțin timp după plecarea tatălui său.

James Campbell de-abia se întorsese după o scurtă călătorie în care îl escortase pe Humbert de Pairaud la preceptoriul Templului din Paris când îl chemase pe Will în camera lui și îi spusese băiatului că fusese trimis la Acra. Will îl implorase să-l ia și pe el, dar James se dovedise neînduplecat. În dimineața plecării, trei săptămâni mai târziu, îl ținuse pe Will de mână doar câteva secunde, apoi, fără a-i spune nimic, urcase la bordul vasului de război amarat la docul Templului. Will rămăsese acolo până târziu în acea seară, multă vreme după ce vasul dispăruse, iar cenușiul Tamisei se transformase în negru.

A doua zi, își începuse ucenicia sub tutela lui Owein. Cavalerul se dovedise înțelegător față de situația lui Will, numai că și el plecase, brusc, după câteva zile. Owein lipsise mai bine de o lună, așa că Will îi fusese repartizat lui Jacques. Will nu știa de ce-l disprețuia Ciclopul, dar în cursul acelor câteva săptămâni și după, cavalerul îi dăduse de înțeles că nu-l socotea cu nimic mai presus decât noroiul de pe tălpile cizmelor lui. Iar felul în care îl trata Jacques îl durea și mai mult din pricina faptului că Owein și tatăl lui Will păruseră întotdeauna să-l stimeze pe cavaler. Pentru Will asta era similar cu o trădare.

Într-o seară, când Will lucra la grajduri, Owein se întorsese. Băiatul fusese surprins să vadă o fată cam de vârsta lui în spatele cavalerului. Cei doi fuseseră întâmpinați la grajduri de Humbert de Pairaud. Fata,

care sărise jos din șa fără niciun fel de ajutor, era înaltă și zveltă, pierdută în faldurile unei rochii pătate din pricina călătoriei și care părea cu câteva măsuri prea mare pentru ea. Părul ei lung era ciufulit, iar pielea albă era întinsă peste pomeții proeminenți. Lui Will i se păruse o creatură sălbatică, rece. Ochii ei mari și luminoși priveau în toate părțile, inclusiv la maestrul pe care ea îl studie cu atenție, ca și cum ar fi fost dreptul ei să facă asta. Fata plecase de acolo a doua zi de dimineață. Când Will întrebase cine era, Owein îi zisese că era nepoata lui și că nu mai putea rămâne în Powys, dar refuzase să-i spună mai multe despre ea.

Cât de diferit arăta acum nepoata lui Owein. Mlădioasă mai degrabă decât rigidă, cu obrajii împliniți și cu pielea bronzată de soarele verii, parcă în ciuda modei și a necesarei modestii. În vreme ce majoritatea fetelor își ascundeau părul sub o bonetă, al ei era lăsat liber în jurul umerilor, cu luciri arămii-aurii. În timp ce Will se îndrepta spre ea, fata își ridică privirea și se opri din cântat. Se ridică în picioare, cu poala rochiei plină de fructe.

— Bună!

Will rămase tăcut câteva clipe, neștiind sigur ce trebuia să spună.

— Ești nepoata lui sir Owein.

— Așa este. Ochii ei, de un verde mai deschis decât ai lui, scânteiau. Dar îmi place să mi se spună Elwen. Tu cine ești?

— Will Campbell, răspunse el, pus în dificultate de privirea ei iscoditoare.

— Sergentul unchiului meu, rosti ea, cu un început de zâmbet. Am auzit de tine.

— Da? făcu Will, încercând să pară nonșalant. Își încrucișă brațele la piept. Și ce ai auzit?

— Că vii din Scoția și ai mereu probleme pentru că tatăl tău e în Țara Sfântă și ție îți este dor de el.

— Nu știi *nimic* despre mine, ripostă Will, așa cum nu știe nici unchiul tău!

Elwen făcu un pas înapoi când detectă mânia din glasul băiatului.

— Îmi cer scuze. N-am vrut să te supăr.

Will își mută privirea în altă parte, luptându-se cu furia care îl cuprinsese dintr-odată.

— Ești doar o fată. Lovi iritat cu piciorul unul dintre merele de pe jos. Ce știi tu?

Elwen se îmbățoșă.

— Mai multe decât un băiat care își petrece zilele lovind cu bățul tot ce întâlnește în cale!

Se măsurară din priviri fără să mai spună nimic. Un strigăt îi făcu pe amândoi să se răsucească pe călcâie. Will înjură printre dinți când îl văzu pe preotul care ținuse slujba de dimineață venind spre ei, tivul sutanei negre măturând iarba.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici? tună prelatul, uitându-se urât la Will.

— Vorbeam, răspunse băiatul.

Cu colțul ochiului văzu că Elwen îl privea impasibilă.

— Și de ce, sergent, *vorbești* când sunt atâtea lucruri de făcut? Preotul se încruntă. Pentru ca lipsa de credință să nu se înstăpânească între aceste ziduri este nevoie de disciplină. Diavolul se exprimă prin indolență și nesupunere. Acestea sunt lucrările lui și acestea reprezintă un afront la adresa muncii Domnului nostru.

Elwen interveni:

— Noi doar...

— Tăcere, fetițo! i-o reteză preotul, răsucindu-se ca să o privească pentru prima dată. Cu mari ezitări am acceptat cererea lui sir Owein de a te găzdui aici.

— Tutorele meu e bolnav. N-am unde să mă duc.

— Maestrul ne-a asigurat că vei sta în camera ta. Dar văd că prezența ta este...

Preotul se opri când observă fructele pe care le adunase în poala rochiei și, dedesubt, picioarele ei goale și bronzate.

Will fu încântat să vadă roșeața din obrajii prelatului.

— Și ce mai e și asta? continuă el, îndreptând un deget spre mere. Furi, nu-i așa?

— Fur? Elwen păru jignită. Bineînțeles că nu. M-am gândit că servitorii pot face din ele o prăjitură pentru maestru.

Oprit din avântul lui, preotul deschise gura, apoi o închise la loc.

— Nu ar fi păcat să le las să putrezească? sugeră Elwen cu o voce dulce, întinzându-i un măr.

Will se văzu nevoit să-și mascheze zâmbetul cu dosul palmei. Elwen îi prinse privirea și expresia de pe chipul ei se mai îndulci.

Preotul se uită la amândoi, încruntat.

— La treburile tale, sergent! îi ordonă el în cele din urmă. Se întoarse către Elwen. Cât despre tine, o să te închid în camera ta, și acolo vei rămâne. Poate că maestrul, Domnul să-l țină în putere, consideră potrivit să încalce Legea după bunul plac, dar eu nu o să îngădui o asemenea violare flagrantă a ordinii din acest așezământ.

Întinse mâna ca s-o apuce de braţ, dar se opri la câţiva milimetri de pielea ei, ca și cum s-ar fi temut să o atingă. Până la urmă, fata i-o luă înainte. Cu fustele pline cu mere, Elwen plecă de acolo fără să mai spună nimic.

Clătinând admirativ din cap pentru îndrăzneala fetei, Will sări peste gardul livezii și pătrunse în curtea principală. Înainte de slujba de după-amiază trebuia să mai facă ceva, ceva ce amânase prea mult. „Scrie-i mamei tale“, îi spusese taică-său înainte de a pleca. Fusese singurul lucru pe care i-l ceruse, iar până în acel moment Will nu se conformase. Îl urmăreau încă amintirile legate de despărţirea lor din Scoţia, buzele mamei lui care îi mângâiau ușor obrazul și zâmbetul ei chinuit. Însă timpul vindeca rănile și acum avea măcar cu ce să se laude, căci purtase scutul maestrului său la o întâlnire cu regele.

Will ciocăni în ușa sălii mari, sperând ca înăuntru să se afle Owein și nu Jacques. Așteptă, apoi bătu din nou, mai tare de această dată. Niciun răspuns. După ce inspectă coridorul, Will deschise cu prudenţă ușa și privi înăuntru. Nimeni. Vru să închidă ușa la loc, dar se opri zărind un teanc de pergamente pe masă. Cuibărit sub pervaz, un porumbel își luă zborul la intrarea lui.

Documentele erau ordonate în trei teancuri. Will le cercetă repede, căutând un pergament gol. Toate tecile din piele fuseseră folosite. Deosebi scrisul curgător al lui Owein de cel ascuţit al lui Jacques. Ridică unul din pergamente, dar se opri când văzu, la capătul tecii din piele, pecetea regală în ceară roșie. Will se uită spre ușă, apoi din nou la document. Privirea lui cercetă curioasă actul. Adresată lui Humbert de Pairaud, scrisoarea era o cerere de reconsiderare a cererilor cavalerilor privitoare la bijuteriile Coroanei. Nimic deosebit, așa că Will se uită și pe restul documentelor. Erau înregistrări ale datoriilor lui Henric, ceea

ce îi captă interesul. Will lăsă chiar să-i scape un fluierat ușor când văzu câți bani împrumutase regele Angliei de la Templu în ultimii ani. După câteva clipe, puse documentele la loc. Privirea lui se îndreptă spre dulap. Se duse acolo și deschise ușile duble. Pe unul dintre rafturi, Will descoperi câteva pergamente goale, întinse mâna după unul din ele, dar nu reuși decât să le împrăștie. Când se aplecă să pună totul la loc, observă că unul era scris. Luă teaca de piele, o despături și scoase de acolo pergamentul îngălbenit, intrigat de faptul că un asemenea document se afla acolo și nu împreună cu celelalte misive. Era în latină, dar atenția lui Will fu atrasă mai degrabă de faptul că scrisul îngrijit nu părea firesc, ca și cum autorul se străduise să nu lase să se vadă că îi aparținea. Căută sigiliul, dar, la fel de ciudat, nu descoperi niciunul, după cum nu descoperi nici cui îi era adresată scrisoarea. Înscrisul avea însă o dată.

1 aprilie. Anno Domini 1260

Îmi cer scuze că nu am trimis de veste mai repede, dar până acum am avut prea puține de raportat. După ce am ajuns cu bine în toamna anului trecut, am luat legătura cu Frăția din Acra. Ei trimit salutări maestrului lor și cer să te informez că lucrarea de aici merge bine, deși mai încet decât ne-ar plăcea. Unul din frații noștri a trecut la cele sfinte în cursul iernii, rândurile noastre fiind astfel rărite. Ceilalți se întreabă când vei veni aici ca să-i introduci și pe alții în cercul nostru.

Sunt și alți factori care mi-au făcut misiunea mai dificilă decât se anticipa. Anul a început cu război și a continuat în același fel. În ianuarie, mongolii au năvălit în orașul Alep, iar până în martie au intrat în Damasc. Luna trecută am aflat că generalul lor, Kitbogha, a ordonat trupelor sale să cucerească orașul Nablus, forțele noastre fiind înconjurate. N-au încercat să ne atace și pe noi, dar amenințarea l-a făcut pe Marele Maestru Berard să întărească pozițiile Templului. Am încercat să negociem cu ei, dar până acum nu am reușit.

În ciuda acestor obstacole, am reușit să mă achit de sarcina încredințată. Contactul pe care l-am stabilit în tabăra mamelucă s-a dovedit deja foarte util și am învățat multe de la el. Frăția este optimistă în legătură cu beneficiile pe care le-am putea obține în viitor. Contactul

ocupă o poziție înaltă într-unul din regimentele lor – mai importantă decât am sperat noi – și va face tot ce poate ca să sprijine lucrarea noastră de aici. Sunt sigur că vei afla despre asta destul de curând prin canalele obișnuite, dar mamelucii se pregătesc acum de înfruntare cu mongolii la...

Will își ridică brusc privirea când auzi mișcare pe coridor. Strecură documentul înapoi în teanc și se furișă în spatele paravanului din lemn care compartimenta încăperea, chiar în clipa în care ușile fuseră deschise cu putere. Cu inima bătându-i nebunește, Will se ghemui. Auzi pași, apoi fâșâit de pergamente. După câteva secunde, îndrăzni să privească pe după paravan. Inima i-o luă și mai tare la goană când îl zări pe Jacques de Lyon aplecat deasupra documentelor de pe masă. Cavalerul luă unul din teancuri și se întoarse să plece, după care se opri și privi, încruntându-se, la ușile deschise ale dulapului. Străbătu încet încăperea, uitându-se în jurul lui. Will încremeni, dar cum stătea ghemuit era cu mult sub linia privirii lui Jacques ca să fie observat. Cavalerul se aplecă spre raftul cu pergamente nefolosite, de unde, fără nicio ezitare, scoase scrisoarea. Încruntat, puse misiva în teancul de documente pe care le luase, apoi propti bine ușile dulapului, apăsându-le de două ori cu mâna liberă ca să verifice că acestea rămâneau închise. Will așteptă ca ușile încăperii să se închidă și zgomotul pașilor să se stingă pe coridor înainte de a ieși de după paravan.

Palatul Westminster, Londra
13 octombrie 1260

Regele Henric se uita pe fereastră. Vitraliile îi pictau fața cu diamante roșii și albastre. Din mlaștinile care înconjurau labirintul de clădiri se ridicase deja o ceață deasă, care se încăpățâna să rămână la nivelul solului.

Romanii fondaseră o așezare pe insula formată la confluența celor două brațe ale râului Tyburn cu Tamisa. Insula Thorney fusese reședință regală încă de pe vremea lui Edward Confesorul, diferitele stiluri ale clădirilor stând mărturie pentru gusturile suveranilor care se succedaseră de atunci. În spatele palatului, zidurile albe ale

Westminster Abbey se ridicau spre cer, numeroasele dependințe îngrămădindu-se în jurul abației ca niște copii așezați la picioarele unui bunic înțelept. Lui Henric îi plăcea foarte mult palatul: nu era atât de auster ca Turnul Londrei și era mai aproape de oraș.

În spatele lui se auzi o tuse ușoară.

— Voiați să mă vedeți, Maiestate?

Henry se întoarse cu spatele la fereastră. Lordul cancelar îl privea într-o atitudine expectativă. Hainele simple, negre și tenul alb contrastau puternic cu acele culori vii ale încăperii în care se afla. Lungi de douăzeci și șapte de metri, pereții camerei erau decorați cu picturi și tapiserii. Ferestrele aveau vitralii, iar podeaua era acoperită cu covoare groase și bogat ornamentate. În cameră se găseau boluri imense cu plante, o masă de stejar și cinci fotolii sculptate, canapele și mai multe statuete și alte obiecte de decor. Oricine putea crede că se afla într-o trezorerie. Regele investise mult aur în proprietățile lui, dar pentru Camera Pictată cheltuise o adevărată avere.

Henric se duse la masa de stejar și luă de acolo un document.

— Asta a venit acum o oră.

Aruncă pergamentul spre cancelar.

În vreme ce demnitarul începu să-l citească, în încăpere intră prințul Edward. Părul îi era lipit de frunte din pricina transpirației, iar costumul de călărie și cizmele erau pline cu noroi.

— Tată, salută el, înclinându-și scurt capul și închizând ușa. Mă pregăteam să conduc o partidă de vânătoare, adăugă el, privind scurt spre cancelar. Mi s-a transmis că e vorba despre o urgență.

Henric îi arătă pergamentul pe care îl citea cancelarul.

— Citește chestia aia. Se așeză cu greutate pe una dintre canapele. Vor să le ducă la preceptoriul lor din Paris! Socotesc că cel mai bine e să păstreze bijuteriile cât mai departe de privirile și influența mea, blestemați să fie în iad!

Edward luă pergamentul de la cancelar și îl parcurse repede cu privirea.

— Ar trebui să cerem o nouă întâlnire, zise el, uitându-se la taică-său. Să încercăm să renegociem.

Henric își trecu o mână prin păr.

— La ce bun? Deja le-am cerut templierilor să-și reconsidere pretențiile. Făcu un gest înspre document. Răspunsul lor? O *cerere politicoasă* ca transferul să aibă loc în nouă zile!

— Ce veți face, Maiestate? întrebă cancelarul.

Henric se lăsă pe spate pe perne și închise ochii, simțind cum începe să-l doară capul.

— Dacă îi sfidez pe cavaleri, cancelare, ce crezi că vor face ei?

— E imposibil de spus cu certitudine, Maiestate, dar bănuiesc că vor cere aprobarea papei. Mă aștept să folosească actuala situație din Outremer pentru a întoarce decizia papală în favoarea lor. E posibil ca după aceea Sfântul Părinte să vă facă o rugăminte personală.

— Atunci nu pot decât să accept.

Edward se încruntă.

— Cedezi atât de ușor? Trebuie să fii mai ferm cu cavalerii. Fii tare pe poziție, așa cum ai fost la Templu. Tu ești regele, nu ei.

— Cu toată puterea pe care o au ar putea fi ei în locul meu.

— Bijuteriile Coroanei sunt ale noastre, tată. *Ale noastre.*

Henric făcu ochii mari și se uită urât la fiul lui.

— Crezi că vreau să fac asta? Ce opțiuni am? Să aștept un edict papal, apoi, după ce îl ignor, excomunicarea? Henric se ridică în picioare, ținându-se de frunte. Le vom înapoia banii atunci când vom putea, după care ne vom primi comoara înapoi. Până atunci, o vor păstra cavalerii. Cel puțin așa nu îmi vor mai sta în spate. Porni spre ușă, tivul mantiei din catifea măturând podeaua. Dă-le de știre cavalerilor, cancelare. Spune-le că le accept termenii. Nu mai suport să mă gândesc la asta.

Intenționând să protesteze, Edward vru să se ducă după rege, dar cancelarul îl opri înainte de a face vreun pas. Prințul se uită la mâna de pe brațul lui, apoi la omul care îl ținea pe loc. Ochii cenușii ai înaltului demnitar scânteiau.

Deși slujea Casa Regală de doar un an, cancelarul observase cel puțin o dată acea expresie pe chipul prințului. Străbătea coridoarele palatului către o întâlnire cu personalul când zări un tânăr paj care ducea un bol cu supă cum se împiedică și, din greșeală, răstoarnă și conținutul acestuia pe jos. Prințul Edward mergea chiar în fața băiatului, așa că o parte din lichid îi murdărise hainele. Prințul, pe care până atunci

cancelarul îl considerase un tânăr plăcut, decis și cu stăpânire de sine, îl obligase pe bietul paj înspăimântat să lingă supa de pe jos, apoi să-i cureţe și cizmele.

Cancelarul își luă mâna de pe braţul lui Edward.

— Iertaţi-mă, alteță, dar cred că tatăl dumneavoastră are dreptate. Nu poate decât să dea bijuteriile cavalerilor.

— Tata e bătrân și bolnav, rosti Edward pe un ton de gheaţă. Cine crezi că va trebui să achite datoriile după dispariția lui? Până când își vor primi banii, cavalerii vor păstra bijuteriile cu care se presupune că ar trebui să fiu încoronat. Refuz să-i las să ia ceea ce mi se cuvine de drept.

— Nici eu nu vreau ca templierii să ia această comoară, zise cancelarul. Dar ar putea exista o cale de a profita de situație fără să-l mai supăraţi sau să-l implicaţi pe tatăl dumneavoastră. Deși cred că va fi, probabil, nevoie de ajutorul... Cancelarul căută un termen politicos... valetului dumneavoastră.

— Continuă.

— Am descoperit ceva la preceptoriu, ceva care v-ar putea fi de folos.

Capitolul 8

Templul Nou, Londra
15 octombrie 1260

— Paris? întrebă Simon, neîncrezător.

— Mi-a spus Owein de dimineaţă, răspunse Will, zâmbind, în timp ce îşi ajuta prietenul să care un balot imens de fân. Voi escorta bijuteriile Coroanei.

— Doar tu? se miră Simon, uşor sardonic.

— Păi, cu Owein, alţi nouă cavaleri şi sergenţii lor şi cu regina Eleanor. Will dădu din cap în direcţia docurilor, unde arborele mare al unei nave se înălţa deasupra vârfurilor copacilor. O să navigăm cu *Endurance*.

— Cu epava aia? făcu Simon, strâmbând din nas. Nu pare în stare nici măcar să treacă de o băltoacă. Ridică puţin de capătul tău.

Will săltă balotul de fân. Picioarele îi alunecau pe solul umed. Plouase mult în ultimele două zile şi peste tot erau acum băltoace, inclusiv pe terenul de instruire. Rămăseseră doar trei zile până la turnir şi Will se rugase în cursul slujbelor să apară soarele pe cer. În acea zi rugile lui fuseseră răsplătite cu o dimineaţă rece, ceţoasă, care devenise însă răcoroasă şi plină de lumină. Împreună, el şi Simon ridicară balotul de fân peste pragul grajdului, după care îl lăsară jos. Will se aşeză greoi pe el, simţind căldura şi mirosul animalelor, în vreme ce Simon dispăru în magazie, unde se ţineau harnaşamentele. Grajdul era o încăpere lungă şi umbroasă. Caii de război erau ţinuţi într-un capăt, în vreme ce animalele de povară, folosite de sergenţi, se găseau în celălalt. Un băiat mătura podeaua. Praful stârnit se ridică şi-l făcu să strănute.

— Eşti pregătit pentru luptă? se auzi vocea lui Simon din magazie.

— Cât se poate de bine.

— Sir Jacques te împinge tare de la spate?

— Hm.

Will scoase un pai din balot şi îl răsuci în jurul degetului. În ultimele două zile, nu reuşise prea bine să se concentreze pe terenul de

instrucție. Jacques îl admonestase de câteva ori.

Dumnezeule din Ceruri, sergent, ești surd sau pur și simplu fricos? Nu te mai holba la mine și pune-ți nenorocitele alea de picioare în mișcare! Ai mare nevoie de exerciții!

Însă lui Will îi venise tare greu să nu se holbeze la cavaler. Nu se putea gândi decât la scrisoarea pe care o descoperise în sala cea mare și care părea să-i aparțină Ciclopului. Deși o mare parte din misivă era clară, existau anumite cuvinte la care Will revenea mereu, cuvinte a căror semnificație nu reușea s-o deslușească: *Frăția, maestrul lor, cercul nostru.* Știa că Templul avea o rețea de spioni care acționau în teritoriile ostile, dar scrisoarea părea să indice mai mult decât atât, un soi de legătură între Templu și dușman. Și de ce nu exista niciun sigiliu? Dacă ar fi reușit s-o citească în întregime...

— Vei câștiga, rosti Simon cu hotărâre, ieșind din magazie cu o șa, pe care o aruncă pe o bancă.

— Ce? zise Will, înălțându-și privirea. A, poate.

Ridică din umeri, dar zâmbi, încântat de câtă încredere în el avea prietenul său.

— Deci, reluă Simon, apucând o cârpă și un borcan cu ceară, cât vei sta la Paris?

— O săptămână. Will se apropie de Simon, care scosese din borcan o bucată de ceară galben-închis. Poate chiar mai mult?

Simon își privi prietenul și începu să lustruiască șaua.

— Sper să nu mă uiți când vei deveni un nobil cavaler și vei pleca peste mări.

— Niciodată! Tu ești pentru mine ca... Will clătină din cap, incapabil să găsească vorbele potrivite. Nu știu. Două lucruri care merg împreună.

— Musca și rahatul? sugeră Simon.

Izbucniră amândoi în râs.

În curte se auzi zgomot de copite. Simon lăsă cârpa jos, își șterse mâinile de tunică și se duse să-l întâmpine pe călăreț. Câteva clipe mai târziu, Will, care rămăsese înăuntru, auzi voci. Prima, cea a lui Simon, părea îngrijorată și nesigură; a doua, o voce de bărbat, îl făcu pe Will să tresară uimit. Porni spre intrare și îl văzu pe Simon apucând hățurile unui armăsar cu o stea albă în frunte. Will cunoștea acel cal: era al

Ciclopului. Nu-l recunoscu însă pe călăreț, cel care vorbise cu un accent pe care nu-l mai auzise până atunci. Omul purta o mantie cenușie cu gluga trasă peste față, dar când dădu din cap înspre Simon și se întoarse ca să plece, Will îi zări barba neagră și pielea mai închisă la culoare decât cea a englezilor. Îl urmări pe individ cum străbate pe jos curtea în direcția camerelor cavalerilor.

— Cine era? îl întrebă el pe Simon, care ducea calul în grajd.

— Nu știu. Pare a fi străin, nu crezi?

— De ce călărea calul Ciclopului?

— Cred că el trebuie să-l fi luat luna trecută. Șeful grajdului spunea că sir Jacques i-a împrumutat calul său unui tovarăș pentru câteva săptămâni. Simon aruncă hățurile peste un par de prindere și se aplecă să slăbească puțin chingile. Mai stai un pic pe aici? Ca să mă ajuți?

— Nu, răspunse Will, cu mintea în altă parte. Nu pot, se grăbi el să adauge, observând dezamăgirea celuilalt. Am instrucție.

— O să revii în curând? Nu te-am mai văzut de săptămâni întregi.

— Așa voi face.

Simon urmări cum Will se îndepărtează, apoi scoase șaua de pe armăsar și duse animalul în boxa lui. Se îndreptă spre balotul de fân și începu să taie cu un cuțit frânghia cu care fusese legat. O umbră blocă parțial lumina din cadrul ușii grajdului. Simon ridică privirea și văzu stând acolo un alt străin, care purta o mantie roșcată plină de pete.

Individul, cu păr lung și o față prelungă și ciupită de vărsat, îi aruncă lui Simon o privire disprețuitoare.

— Unde sunt dormitoarele sergenților?

Simon se îndreptă de spate. Punându-și cuțitul la centură, se apropie de om.

— Pe cine căutați?

Individul zâmbi, lăsând să se vadă o gură plină de resturi de dinți îngălbeniți. De centura lui atârna un pumnal curbat.

— Asta mă privește doar pe mine, băiete. Încotro?

Simon ezită, dar n-avea dreptul să-i ia la întrebări pe vizitatori sau să le refuze accesul în preceptoriu, oricât ar fi părut de străini locului sau, în acel caz, de urâți.

— De cealaltă parte a curții, răspunse el scurt, arătând spre clădirile din capătul îndepărtat al complexului. Cea înaltă de colo.

Turnul Londrei
17 octombrie 1260

Șlepul aluneca încet spre podul Londrei, după ce-i lăsase pe toți pasagerii, cu excepția unuia singur, la docurile Walbrook. Ghemuit pe o bancă de la pupa, Garin urmări cu privirea căruțele care treceau pe lângă capelă și tarabele care se înșirau pe toată lungimea podului. Când barja trecu pe sub arcuri, zări capetele trădătorilor executați înfipte ca niște globuri în pari. Garin se înfășură mai bine în mantie ca să acopere crucea roșie de pe tunica neagră, îngrozit la gândul că putea fi recunoscut de cineva de pe maluri sau chiar de pe podul de deasupra. Ieșise singur din preceptoriu, fără aprobare. Gândul la asta îl făcea să amețească. Dincolo de anxietate însă în sufletul lui se cuibărise un sentiment de curiozitate și anticipare. Acest sentiment îl adusese până acolo, acesta și teama unui refuz. În oricare altă zi, nimic nu l-ar fi convins să părăsească preceptoriul, dar astăzi se întrunea capitulul, iar cavalerii aveau să stea închiși în marea sală aproape toată ziua. Nimeni nu avea să-i remarce lipsa.

Dincolo de pod priveliștea era dominată de Turnul Londrei, cu zidurile sale mari coborând spre șanțul lat care îl înconjura pe trei laturi. Barja viră spre interior și amară la doc înainte de a ajunge la ziduri: niciun vas de pasageri nu putea pătrunde prin poarta de acces dinspre apă fără o aprobare prealabilă. Imediat ce puntea de debarcare fu aruncată de unul dintre membrii echipajului, Garin se ridică de pe bancă și păși cu prudență pe mal. Urmând instrucțiunile primite, străbătu câteva alei până ce ajunse la zidul dinspre oraș al turnului. Aici dădu peste un pod îngust coborât peste șanț care ducea spre o poartă mică, boltită, tăiată în zidul turnului. Două gărzi regale în haine stacojii stăteau de-o parte și de cealaltă a ei. Unul dintre bărbați își scoase sabia când îl văzu pe Garin pășind pe pod.

— Rămâi unde ești!

Garin se conformă și așteptă ca paznicul să vină la el.

— Spune ce treabă ai.

— Mă numesc Garin de Lyon. Ezită. Eu… cred că sunt așteptat…

— Vino după mine!

Garin îl urmă pe individ pe pod. Al doilea paznic scoase un set de chei mari de la centură și descuie poarta. Omul deschise larg poarta și Garin zări o curte imensă care se întindea spre o fortăreață colosală, alb-cenușie, din piatră și marmură, ale cărei turle păreau să se înalțe până la cer. În jurul fortăreței erau grădini mărginite de copaci și mai multe dependințe, inclusiv o structură de lemn care domina curtea prin mărime.

— Dă-i drumul mai departe, rosti, nerăbdător, primul paznic.

— Încotro trebuie să mă duc? întrebă Garin, simțindu-și obrajii în flăcări.

— Cineva te va prelua din curte. Asta-i tot ce ni s-a spus.

Garin făcu câțiva pași și se strâmbă când auzi zgomotul metalic al porții care se închidea în urma lui. Auzi apoi cheia răsucindu-se în broasca mare și simți cum puțina încredere în sine pe care reușise să o capete până atunci îl părăsește ca o haină veche, lăsându-l dezbrăcat și insignifiant la baza imenselor ziduri crenelate de piatră. Porni mai departe fără să se grăbească.

Ajunse imediat la construcția de lemn și merse de-a lungul ei, strâmbând din nas când simți un miros neplăcut care venea dinăuntru. Câteva gărzi își făceau rondul, iar în apropierea fortăreței se vedeau mai multe siluete despre care Garin bănui că erau servitori, dar în afară de asta curtea era pustie. Garin se răsuci pe călcâie când auzi ceva asemănător unui târșâit venind din clădirea de lângă el. Curios, se apropie și își lipi ochii de crăpăturile dintre lemne. Nu vedea nimic în întunericul dinăuntru. Observă apoi o deschizătură pătrată tăiată în lemnul structurii. Se duse acolo și, ridicându-se pe vârfuri, se zgâi înăuntru. Mirosul era și mai puternic acolo. Ceva atârna chiar în fața deschizăturii. Semăna cu o bucată de piele cenușie și încrețită. Garin se săltă mai sus sprijinindu-se de marginile deschizăturii. Bucata de piele se mișcă și Garin se trezi brusc că se uită drept la un ochi imens și îngust. Ochiul clipi, iar spre Garin se răsuci un cap imens. Băiatul țipă când prin deschizătură se ivi un șarpe uriaș. Căzu și se lovi de cineva care stătea în spatele lui. Se întoarse și se trezi holbându-se la fața ciupită de vărsat a bărbatului care îl chemase acolo cu două zile în urmă. Dinspre structura de lemn se auzi un zgomot asemănător unei fanfare de trompete.

— *Ce...! Ce e?*

— Animalul favorit al regelui Henric, replică scurt omul. Grăbește-te. Punând o mână murdară pe umărul băiatului, individul îl îndreptă pe Garin spre turn. Mantia lui pătată flutura în bătaia vântului rece care mătura curtea. Te așteaptă.

— Dar *ce* e acolo? insistă Garin, privind peste umăr la șarpele care se agita prin gaură. Băiatul văzu că acesta era lipit de fața bestiei.

Individul, care-i spusese că se numește Rook, se încruntă, dar se forță să se stăpânească.

— Un elefant. Un cadou de la regele Ludovic. L-a adus din Egipt.

Luându-și privirea de la monstru, Garin se lăsă condus mai departe. Rook emana valuri de miros de transpirație și respirație urât mirositoare care îl făceau pe băiat să inspire mai mult pe gură, ca să le evite. Și așa avea o senzație de greață.

— Ai spus cuiva că vii aici?

Garin clătină din cap.

— Nu. Am făcut ce mi-ați zis. N-am spus nimănui și n-am fost văzut plecând.

Rook îl studie cu atenție pe băiat, cântărindu-l cu privirea. După câteva clipe, scoase un mormăit.

Garin aproape că trebuia să alerge ca să țină pasul cu Rook, care se grăbi și mai tare pe măsură ce se apropiau de clădirea principală. Merseră de-a lungul ei, trecând pe lângă mai multe gărzi care nu le acordară nicio atenție, apoi înconjurară clădirea și intrară printr-o ușă joasă de lemn. Părea o cale de acces pentru servitori; cu siguranță, își spuse Garin nervos, că pe acolo nu erau primiți de obicei oaspeții. Rook îl ținea acum pe băiat strâns de umăr. Îl conduse pe Garin de-a lungul unui coridor slab luminat, apoi în sus pe o scară în spirală tăiată într-un zid din capătul clădirii, mai mult împingându-l decât ghidându-l. Când ajunseră sus, Garin deja gâfâia. Acolo un șir de deschideri boltite dădeau înspre curtea pustie și, mai departe, înspre zidurile de pe malul Tamisei. Respirând și el greu, dar fără să încetinească, Rook îl conduse pe băiat către niște uși din lemn de stejar. Bătu de două ori, după care le deschise. În acel moment, Garin simți o dorință nestăvilită de a se răsuci pe călcâie și de a o lua la fugă. Nu mai era animat de curiozitate, iar în mintea lui nu mai exista decât întrebarea care îl frământase din

clipa în care se întâlnise cu Rook în preceptoriu: Ce putea să vrea de la el moștenitorul tronului Angliei? Dar Rook stătea chiar în spatele lui și Garin nu putea decât să meargă înainte. Încăperea era mare și întunecoasă. Draperii negre și grele acopereau ferestrele, blocând aproape total lumina zilei. Din când în când, câteva raze în care se vedeau particule de praf reușeau să treacă și să lumineze podelele mari și netede de piatră. În afară de asta, în cameră se afla o singură lumânare care ardea pe masa din lemn de stejar, la ale cărei capete se afla câte o banchetă. Garin zări conturul unui pat mare lipit de peretele îndepărtat al încăperii. Când reuși să se adapteze la semiîntuneric, băiatul își dădu seama că pereții erau decorați cu picturi. Miji ochii, încercând să vadă despre ce era vorba: clădiri; o pădure; soldați călări; un bărbat înalt în mantie neagră. Ajungând la ultima scenă, Garin aproape că țipă când pictura se desprinse de perete și veni spre el.

— Sergent de Lyon, rosti, zâmbind, prințul Edward. Mă bucur că ai venit!

Încă șocat, Garin uită să se încline.

Prințul nu păru ofensat.

— Te rog să iei loc, zise el, arătându-i bancheta din fața mesei.

Deși simțea că îi tremură picioarele, Garin se conformă, după ce-i aruncă o privire lui Rook, care se postase lângă ușa închisă.

Edward se așeză pe cealaltă banchetă. Lumânarea îi scotea în evidență maxilarele puternice și pometii ascuțiți. Prințul luă carafa pusă lângă două pocale.

— Vrei să bei ceva?

Garin își înghiți nodul din gât.

— Da. Adică, da, alteță.

— E de pe pământurile tatălui meu din Gasconia, zise Edward, turnând vinul în pocale și dându-i unul lui Garin. Cel mai bun vin din toată creștinătatea.

Fără să-l deguste, Garin luă câteva înghițituri mari, încercând să-și înmoaie gâtlejul uscat. După câteva clipe, simți tăria și căldura băuturii, așa că se relaxă ușor.

Edward umplu din nou pocalul băiatului.

— Să înțeleg că n-ai avut probleme să părăsești preceptoriul?

— Nu, alteță.

— Bine. Edward se lăsă pe spate, ținând pocalul în mâna lui cu degete lungi, pe care avea mai multe inele de aur cu pietre prețioase. Îmi cer scuze pentru că te-am chemat într-un mod atât de neobișnuit, Garin, dar am vrut să discut cu tine cât mai repede și, din pricina naturii delicate a cererii mele, păstrarea secretului era absolut necesară. Sper că nu te-am alarmat mai mult decât e nevoie.

— Nu, alteță.

Privind în jurul lui, Garin vedea silueta umbrită a lui Rook blocând ușa. Nu mărturisi că individul care îl convocase îl speriase mai tare decât solicitarea în sine. Rook îl încolțise în dormitor, îi spusese că prințul voia să-l vadă, îi dăduse bani pentru călătoria cu barja publică și nu plecase până ce Garin nu promisese că va veni la Turn.

— Motivul pentru care am vrut să te văd, continuă prințul, cu voce înceată și măsurată, este acela că eu cred că mă poți ajuta cu o problemă. Regele a fost de acord să înstrăineze bijuteriile Coroanei la cererea maestrului de Pairaud. În cinci zile, ele vor fi duse la Paris, unde vor fi păstrate până când regele își va plăti datoria către Templu.

Garin dădu din cap. Unchiul lui îi spusese cu o noapte în urmă că regele Henric acceptase cererea maestrului și că el, Garin, avea să facă parte din suita care va însoți bijuteriile. Știind asta, se simți și mai nesigur în privința motivului pentru care se găsea acolo.

Edward făcu o pauză ca să ia o înghițitură de vin și îl studie cu atenție pe băiat.

— O să fiu foarte sincer cu tine, Garin. Nu vreau ca bijuteriile să ajungă la ordinul vostru. Aparțin tatălui meu și moștenitorilor lui. Am încercat să discutăm cu cavalerii și le-am oferit alte modalități de plată, dar ei refuză dialogul și insistă asupra acesteia. Nu mi-au lăsat altă opțiune decât să rezolv chestiunea cu propriile mele mijloace. Bijuteriile vor ajunge la cavaleri – așa cum a promis tata –, dar eu le voi lua înapoi.

Garin se străduia să prindă înțelesul cuvintelor prințului.

— Alteță, dar eu...?

Edward ridică mâna ca să-l facă să tacă.

— Vreau să mă ajuți să fac asta, Garin. Mama mea, regina, va însoți bijuteriile la solicitarea tatălui meu, dar cavalerii nu ne-au împărtășit

detaliile călătoriei. Ca nepot al unuia dintre cavalerii implicați în aranjament, sunt sigur că tu cunoști aceste detalii.

Realizând ce îi cerea prințul, Garin sări ca ars. Se ridică în picioare, simțind că îl ia amețeala de la vin și de la revelația avută.

— Eu... îmi pare rău. Nu pot!

Aproape că se împiedică de banchetă îndreptându-se în grabă spre ușă, dorindu-și să ajungă la aer, la lumina zilei, departe de încăperea plină de umbre și de conspirațiile adulților.

În spatele lui se auzi vocea lui Edward.

— Nu vrei să repui în drepturi numele familiei tale? Nu vrei ca de Lyon să fie iarăși casa măreață și nobilă care a fost odinioară în Regatul Franței?

Garin ezită. Uitându-se înapoi la Edward, nu văzu că Rook făcuse un pas în față și că își scosese pumnalul curbat de la brâu.

— Nu asta i-ai spus lordului cancelar când l-ai însoțit spre camerele maestrului? întrebă Edward. Nu i-ai mărturisit că ți-e greu să fii nepotul unui cavaler de rang înalt? Că te simți apăsat de datoria care ți-a fost impusă de a reda bogăția și nobilitatea familiei tale?

Garin clătină din cap. Nu asta spusese.

— Eu pot face acest lucru pentru tine, Garin. Te pot face lord și îți pot dărui pământuri și titluri. Te pot face bogat.

Garin se opri. În spatele lui, pumnalul lui Rook strălucea.

— Trebuie doar să-mi spui ce știi despre voiaj. Atâta tot. Iar eu în schimb îți voi da tot ce-mi stă în puteri.

— Și dacă află cineva? șopti Garin, cu o voce care-i răsună ciudat în urechi.

— Nu va afla nimeni niciodată.

— Dar cum...? Garin se strădui să se uite în ochii prințului. Cum veți lua înapoi bijuteriile?

Edward își termină vinul și puse pocalul pe masă.

— Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu asta. Nimeni nu va avea de suferit. Ridicându-se în picioare, ocoli bancheta și se apropie de Garin. Pentru băiat, prințul înalt și chipeș semăna cu un războinic dintr-un poem antic, deopotrivă impresionant și înspăimântător, mai mult o legendă decât un om în carne și oase. Bijuteriile aparțin familiei mele. Eu fac doar ce trebuie ca să protejez proprietatea noastră, sunt

sigur că înțelegi asta. Prințul luă lumânarea de pe masă. Fă câțiva pași împreună cu mine, Garin.

Băiatul ezită, dar apoi îl urmă pe prinț spre peretele mare din spatele încăperii. Pe măsură ce se apropiau, flacăra lumânării dezvăluia picturile, petele negre transformându-se într-un evantai de culori.

— Tata a pus să i se picteze asta, zise Edward, ridicând lumânarea, în onoarea celor care și-au dat viața acum aproape două sute de ani pentru a smulge Ierusalimul din mâinile necredincioșilor.

Garin văzu un oraș înconjurat de ziduri. Ierusalim. Clădiri albe cu domuri aurii în formă de ceapă se înșirau pe un deal către structura imensă, bogat ornamentată, de pe culme, probabil Domul Stâncii, un important sanctuar islamic înainte de căderea orașului, după care fusese transformat în biserică. Întreaga scenă emana o frumusețe maiestuoasă, care îi dădea lui Garin senzația că putea să se așeze pe iarba pictată în fundal și să se plimbe printre pâlcurile de măslini înspre acele ziduri albe și înalte. Însă, pe măsură ce Edward mergea mai departe, imaginea se estompă și lumânarea dezvălui o nouă scenă. De această dată orașul era mai aproape și câteva clădiri erau ascunse de nori de fum. În fața zidurilor se afla o armată, o desfășurare uriașă de bărbați și mașini de război, cai, căruțe, corturi și drapele.

— Când papa Urban al II-lea a chemat la cruciadă în anul Domnului nostru 1095, mulți bărbați au ridicat Crucea – cavaleri, nobili, regi și țărani – și au plecat să smulgă Orașul Sfânt din mâinile necredincioșilor. Dar abia după patru ani, după o călătorie plină de pericole, în cursul căreia mulți și-au pierdut viața, au văzut aceste ziduri în fața lor. Edward arătă spre mașinile de asediu dispuse între oraș și tabăra cruciaților. Au avut nevoie de aproape o lună pentru a-și confecționa arme pentru bătălie. Apoi, pe 13 iulie, epuizați după lunga călătorie și numeroasele privațiuni pe care le îndură seră, și-au început asaltul.

Lumânarea se mișcă din nou, dezvăluind de această dată culori întunecate: negru și roșu-aprins pentru fumul și limbile de foc care se înălțau peste acoperișurile clădirilor; portocaliu și roșu-deschis pentru sânge.

— Au trecut Orașul Sfânt prin foc și sabie, împlinind într-o singură zi visul lor și pe al celor pe care îi lăsaseră în urmă. Ierusalimul era al

nostru. Cavalerii au curăţat străzile de sarazini și de evrei. Locurile sfinte unde Hristos i-a izgonit pe cămătari, mormântul unde El s-a sculat din morţi, locul unde a dormit odată Fecioara, toate au fost sanctificate de preoţii noștri. A fost o zi ca nicio alta. Ochii lui Edward sclipeau în lumina lumânării, iar pe chip i se citea emoţia. Îmi doresc să fi văzut toate astea.

Garin privi tăcut cum scena se lăţea și văzu râurile de sânge curgând pe străzi, bărbaţi și femei hăcuiţi de cavaleri, scoși cu forţa din moschei și case, munţi de aur și bunuri jefuite alături de mormane de cadavre. Expresia victorioasă de pe feţele cruciaţilor părea demonică în reflexiile luminoase ale incendiilor care le fuseseră pictate pe obraji.

Edward se întoarse spre Garin.

— Acum șaisprezece ani, sarazinii ne-au luat Ierusalimul. Trebuie să îl recucerim dacă vrem ca vieţile celor care ne-au desţelenit calea spre Orient să nu se fi irosit în zadar și dacă vrem să reaprindem speranţa creștinătăţii. Vrei ca ei să se roage la dumnezeul lor fals în sălile binecuvântate de preoţii noștri?

Garin nu știa ce să răspundă. Se mulţumi să clatine din cap.

— Dacă străunchiul meu, Richard Inimă-de-Leu, ar mai fi trăit, crezi că ar fi așteptat ca dușmanul să ne cucerească toate fortărețele înainte de a întreprinde ceva? Bineînţeles că nu. Expresia de pe chipul lui Edward deveni mai dură. Tata nu va conduce nicio cruciadă în această viaţă. Sunt sigur de asta. Dar eu o voi face. Bijuteriile îmi aparţin de drept și voi fi încoronat cu ele când voi deveni rege. Nici eu și nici tata nu ne permitem să plătim datoria către Templu când noi, *cu toţii,* avem nevoie de o nouă cruciadă. Vreau același lucru ca și templierii, dar o voi face în condiţiile mele, nu în ale lor. Înţelegi asta, Garin?

Rozându-și o unghie, băiatul încuviinţă.

Edward zâmbi, apoi se îndepărtă de perete și se îndreptă spre un cufăr pus la picioarele patului, lăsând picturile să se estompeze în întuneric.

Garin îl urmă cu prudenţă și văzu cum Edward săltă capacul cufărului și băgă mâna. Scoase de acolo o pungă de catifea pe care i-o dădu lui Garin.

— Ţine!

Punga scoase un clinchet când ateriză, moale și grea, în palma băiatului. Era plină cu bani.

— Ăsta e doar începutul, zise Edward, uitându-se la el cum strânge, cu ochii mari, punga în mână. Ajută-mă, Garin, și îți promit că te voi ajuta și eu. Nu vei pierde nimic. În serviciul meu vei avea doar de câștigat.

Garin se gândi la mama lui în locuința ei insalubră din Rochester, plângând în camera ei noaptea, vânzându-și rochiile și hainele pentru a-i asigura lui educația, lucru pe care ea i-l reamintea de câte ori avea ocazia. Probabil că banii din acea pungă îi puteau cumpăra toate rochiile pe care și le-ar fi putut dori. Apoi băiatul se gândi la unchiul lui și la toate eșecurile și greșelile lui. Putea oare să-l facă pe Jacques să fie mândru de el? Se străduise. Doamne, cât se mai străduise. Însă niciodată nu fusese suficient. Se uită la Edward.

— Veți repune în drepturi numele familiei mele? Ne veți face iarăși nobili?

— Cu timpul, da.

Garin se uită la chipul prințului. Zări viclenie acolo, ambiție și lipsă de scrupule, dar nu și intenția de a păcăli.

— Vreau doar ca mama să fie fericită, rosti el în șoaptă. Și ca unchiul să fie mândru de mine.

— Știu cât de greu este să împlinești așteptările familiei, zise încet prințul.

Garin clipi ca să-și alunge lacrimile.

— Nava noastră, *Endurance,* nu ne va duce până la Paris, zise el într-un suflet. Va fi încărcată cu mărfuri, lână de la țesătoriile ordinului din Londra, pentru a fi vândute în regatele Franței și Aragonului. *Endurance* va acosta la Honfleur, la gurile Senei, unde noi vom debarca împreună cu bijuteriile, după care va naviga mai departe spre baza noastră din La Rochelle.

— Vei fi în suită? întrebă imediat Edward.

— Da. Unchiul meu a trimis vorbă la preceptoriul din Paris, cerându-le ca un vas mic să ne întâmpine la Honfleur. Cred că regina va petrece noaptea într-una din clădirile pe care le deținem în port, după care vom naviga mai departe a doua zi de dimineață.

— Te-ai descurcat foarte bine, Garin. Sunt impresionat.

Garin își mușcă buza și privi în podea. Simțea că i se face rău.

— Și acum, zise Edward, cu un alt ton, cel mai bine ar fi să te întorci la preceptoriu. Să te ocupi de treburile tale zilnice ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă va trebui să te contactez din nou înainte de plecare, o să-l trimit pe Rook. Ascunde aurul într-un loc sigur, unde nu poate fi găsit. Edward porni spre ușă, dar se întoarse brusc și se uită la Garin, punându-și o mână pe umărul băiatului. Iar dacă spui cuiva despre această întâlnire, voi nega că a avut loc și mă voi asigura ca tu și familia ta să vă petreceți viața asta și cealaltă admirând priveliștea orașului de pe podul Londrei. Mă înțelegi?

Garin dădu repede din cap, cu mintea încă plină de imaginile acelor capete retezate și înfipte în pari. Își simțea vezica plină de la vin și de teamă și voia cu disperare să plece de acolo.

— Nu voi spune nimic, jur!

— Asigură-te de asta. Edward făcu un gest spre ușă. Așteaptă afară. Rook te va conduce jos.

Garin porni spre ușă. O clipă, Rook rămase pironit acolo, cu o privire amenințătoare, după care scoase un chicotit disprețuitor și se dădu la o parte, permițându-i băiatului să iasă în fugă pe coridor.

Rook închise ușa.

— Credeți că șobolanul ăsta va putea să-și țină gura? murmură el.

— Dacă nu credeam asta, nu-l lăsam să părăsească această încăpere, răspunse Edward cu voce joasă. Nu avem de ales. Va fi singura ocazie de a lua bijuteriile înapoi. Dacă vor ajunge în trezoreria din Paris mă îndoiesc că le vom mai vedea vreodată.

— Credeți că amărâtul va coopera dacă o să mai avem nevoie de el?

— Cred că da. Dar află tot ce poți despre familia lui ca să te asiguri de asta. Între timp trebuie să punem lucrurile în mișcare. Nu avem la dispoziție decât cinci zile.

— Nu vă faceți griji, bijuteriile nu vor ajunge niciodată în trezoreria templierilor.

Edward zâmbi.

— Mă bucur că eforturile mele de a te scăpa de sentință nu s-au irosit în zadar, Rook. Un om cu talentele tale nu ar trebui niciodată condamnat la spânzurătoare.

Bărbatul își înclină capul.

— Viața mea vă aparține.

Capitolul 9

Templul Nou, Londra
18 octombrie 1260

Will își scutură capul ca să-și dea la o parte părul din ochi. Atenția lui era îndreptată asupra sergentului cu umeri ca de taur din fața lui, un băiat mai mare cu un an ca el, pe nume Brian. Era obișnuit cu sabia de lemn de la antrenament, așa că acum lama de metal îi atârna grea în mână. Purta o vestă de piele netăbăcită ca protecție, glezniere și cotiere tot din piele apărându-i antebrațele și partea de jos a picioarelor. Se învârti în jurul sergentului, cu care nu se mai luptase până atunci. Will își dădu imediat seama cu ce fel de adversar se confrunta. Brian era puternic, dar lent.

Ignorând cele câteva strigăte de încurajare de pe margine, Will rămase locului, bine înfipt pe picioare. Brian atacă. Will pară prima lovitură, se ghemui ferindu-se de a doua și se răsuci, îndreptând sabia pe care o ținea cu ambele mâini spre spinarea adversarului. Armele nu aveau tăișul ascuțit pentru a evita rănirile serioase, dar forța loviturii îl făcu pe Brian să cadă în genunchi cu un geamăt. Ridicând sabia, Will o lăsă cu vârful în jos peste gâtul băiatului cu o mișcare care l-ar fi ucis dacă ar fi fost dusă până la capăt. Uralele care se auziră de pe marginile terenului le făcură pe cele câteva păsări aflate în stejarul din apropiere să-și ia zborul. Heraldul rosti numele lui Will, iar Brian se chinui să se ridice în picioare, după care îl îmbrățișă scurt pe învingător înainte de a părăsi terenul.

Uralele se stinseră imediat ce se ridică Humbert de Pairaud. Pe bancă, alături de maestrul Angliei, ședeau maeștrii Scoției și cel al Irlandei. Pe postamentul din fața lor se găseau premiile: o sabie pentru câștigătorul grupei de vârstă mai mare și, pentru grupul lui Will, o insignă cu doi cavaleri călărind un singur cal – o replică a sigiliului ordinului. Will se înclină în direcția celor trei maeștri.

— Îl declar pe William Campbell, sergent al lui sir Owein ap Gwyn, maestru al terenului! răsună vocea lui Humbert. Campbell va lupta în ultimul duel. Maestrul se uită la Will. Poți pleca, sergent.

Will se înclină din nou, apoi o luă la fugă spre cortul care fusese înălțat pe margine.

Cu doar o oră în urmă, Will ieșise al cincilea din cei treizeci de sergenți din grupa lui la cursa de galop. Ieșise al patrulea la echitație, aproape căzând de pe cal și nereușind să atingă de trei ori inelul cu lancea. Însă când Garin câștigase și Will văzuse cum victoria îi scapă printre degete, se ambiționase și ieșise primul în cursa de alergare pe jos și își învinsese cei trei adversari în dueluri. Îi amorțise brațul în care ținea sabia, dar simțea triumful ca pe un drog fierbinte în vene, înlăturându-i orice urmă de epuizare. Câștigase duel după duel și acum ajunsese la o singură luptă distanță de o posibilă victorie. Și-ar fi dorit ca tatăl lui să fi fost acolo să-l vadă.

Când intră în cort, Will îl văzu pe Garin lângă masa unde se găseau armele. Testa greutatea unei săbii, făcând diverse figuri cu ea prin aer. Într-unul din colțuri se afla un sergent mai în vârstă care își desfăcea legăturile vestei de piele. Afară, terenul era pregătit pentru următorul duel.

Punând arma la loc pe masă, Garin se uită la Will.

— Bine lucrat.

— Mulțumesc, răspunse Will, fără să observe lipsa de entuziasm din vocea prietenului său. Își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul brațului. Am avut un adversar puternic. N-am crezut că o să-l învinq. Zâmbi. Dacă o să câștigi duelul, ne vom întâlni în bătălia finală.

Garin dădu absent din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Garin ridică din umeri văzând că Will se încruntă. Nu există niciun premiu pentru locul doi.

— N-are nicio importanță, rosti Will, luat prin surprindere. Dacă ne vom lupta în duelul final vom fi amândoi campioni, indiferent de cine va câștiga. Așteptă ca sergentul mai în vârstă să-și scoată vesta și să iasă din cort. Unde ai fost ieri? îl întrebă el pe Garin, coborându-și vocea.

— Nicăieri, îi răspunse repede Garin. Adică am fost în armurerie, adăugă el, ducându-se să ia altă sabie de pe masă.

— Te-am căutat. Voiam să te întreb ceva. Will făcu o pauză. Când a fost unchiul tău ultima dată în Țara Sfântă?

— S-a întors după ce a fost rănit la Herbiya, după ce sarazinii au cucerit Ierusalimul. De ce?

Will își mușcă buza.

— A păstrat legătura cu cineva de-acolo, poate cu un străin, care poate l-a vizitat?

Garin se întoarse.

— De ce întrebi așa ceva? Dădu din mână înspre terenul de afară. În câteva clipe trebuie să ies și să mă bat. Despre ce e vorba?

Will se uită în jur, când îl auzi pe herald rostind numele lui Garin.

— Nimic. Doar o nelămurire de-a mea despre Țara Sfântă. Poate că ar trebui să-l întreb direct pe el. Ar fi mai bine să te duci. Își puse mâna pe umărul prietenului său. Mult noroc!

Garin rămase pe loc uitându-se la terenul din afara cortului, apoi ieși, strângând cu putere sabia.

Garin deschise atacul cu o serie de lovituri puternice care îl determină pe adversar să dea înapoi. Acesta își reveni și trecu la contraatac, cu un chip pe care se citea concentrarea. Cei doi începură să se tatoneze, ajungând în centrul terenului de luptă. Asistența încremenise, singurul sunet care se auzea fiind cel al săbiilor încleștate. La scurt timp după asaltul de deschidere, Garin reuși să taie tunica adversarului și să-i marcheze brațul cu o linie roșie. De pe margine se auziră chiote. Will nu-și mai văzuse niciodată prietenul luptând atât de bine. Garin se mișca grațios, fiecare lovitură fiind precisă și puternică, obosindu-și adversarul.

Garin pară câteva lovituri scurte, pivotă ușor pe picioare și se întoarse spre stânga adversarului. Două dintre fandările lui rapide ca un fulger fuseră respinse, celălalt sergent fiind însă nevoit să se răsucească pentru asta. Garin făcu o fentă spre dreapta, dar oponentul său nu căzu în capcană, ci păși în față ca să-l întâlnească. Se ciocniră cu forță, iar Garin se dezechilibră și căzu în genunchi. Dar lupta nu se terminase încă. Blocând loviturile celuilalt sergent, Garin se ridică în picioare și-și reluă șirul de fandări rapide, forțându-l pe adversar să se retragă. În acel moment, Garin aruncă o privire spre banca judecătorilor. Jacques discuta cu maestrul Irlandei.

Sabia deveni brusc extrem de grea în mâna lui Garin. Încheietura mâinii lui nu mai avea flexibilitate – permițându-i să execute mișcările

fluide executate la început –, ci deveni rigidă, asta însemnând că fiecare lovitură era mai lentă și fiecare parare, mai chinuitoare. Will îl văzu cum ratează ocazia de a-l atinge cu sabia din lateral și cum abia reușește să pareze o lovitură joasă, ca de coasă, îndreptată spre coapsa lui. Adversarul remarcase și el schimbarea și trecuse acum la atac. Sergenții începură să chiuie, simțind iminența victoriei. Garin dădu o nouă lovitură cu jumătate de inimă. Will văzu cum strânsoarea lui slăbește. Sabia îi căzu din mână, încercă să o recupereze, dar nu se dovedi suficient de rapid. Adversarul se repezi spre el și îi tăie vesta de piele. Sergentul scoase un strigăt de triumf, ridicându-și sabia, iar heraldul anunță încheierea luptei. Will se uită cum Garin rămâne pe loc, uitându-se fix la Jacques, fără să-ncerce să-și recupereze sabia. Cavalerul se ridicase în picioare, cu o expresie rece ca moartea. Garin porni spre cort, cu capul plecat. Will încercă să-și croiască drum prin mulțimea de sergenți entuziaști ca să se ducă după el, dar se opri când numele lui fu anunțat pentru duelul final. Ezită câteva clipe, apoi se îndreptă spre terenul de luptă.

Când intră în cort, Garin își smulse vesta și o aruncă pe jos. Se sprijini de bancă. Simțea cum nodul care se pusese în gât amenința să îl sufoce. Privirea i se înceţoșă și atunci clipi cu furie, hotărât să nu lase cale liberă lacrimilor. Dacă începea să plângă, nu se credea în stare să se mai oprească.

— Ieși.

Garin tresări auzind vocea. În deschizătura cortului era Jacques. Silueta lui înaltă umplea spațiul. Lumina din spatele lui era prea puternică pentru ca Garin să-i poată vedea fața, dar băiatul știa ce expresie se oglindea pe chipul unchiului său. Totul se citea în vocea lui. Garin simți cum în vintre i se formează un ghem, ca un șarpe al groazei care-i îngheață măruntaiele.

— Domnule, îngăimă el. Îmi pare rău... eu...

— Scutește-mă de scuzele tale, rosti Jacques cu același ton rece și dur pe care Garin îl ura. Vino cu mine.

— Dar turnirul...?

Garin se dădu în spate, lovindu-se de bancă în vreme ce Jacques făcu un pas înainte.

Cavalerul îl apucă de braţ pe băiat și îl scoase din cort. Pe jumătate împiedicându-se, pe jumătate alergând ca să țină pasul cu unchiul său, Garin se uită înapoi în vreme ce era tras spre clădirile preceptoriului și îl zări pe Will șarjând pe terenul de luptă, rotindu-și în același timp sabia.

În curte era liniște. Doar câțiva servitori își vedeau de treburile lor. Câțiva se uitară din curiozitate la Garin și la Jacques. Băiatul ar fi vrut să-i cheme și să îi implore să-l salveze. Dar era incapabil să vorbească și, oricum, n-o putea face: mândria lui nu putea fi atât de ușor învinsă, nici măcar de teroare. Când ajunseră în zona destinată cavalerilor, Jacques îl forţă să urce pe scări și deschise cu putere ușa de la sala cea mare.

— Înăuntru, zise el, împingându-l pe Garin.

Băiatul se întoarse, masându-și braţul, în vreme ce unchiul lui închidea ușa.

— Domnule, eu...

Vorbele îi rămaseră în gât când cavalerul îi trase cu sete un dos de palmă peste faţă, aruncându-l în masă, care se zgudui zdravăn. Un vas de lut se rostogoli și căzu pe podea, făcându-se ţăndări. Garin se lovi cu șoldul de colţul ascuţit al mesei și ţipă. Durerea se adăuga acum șocului primei lovituri primite. A doua palmă veni o clipă mai târziu, când Jacques făcu un pas înainte și îl lovi cu pumnul peste cap. Garin își ridică braţele ca să se apere.

— Te rog, unchiule! imploră el, ferindu-se în măsura în care putea, în vreme ce loviturile începură să curgă asupra lui. În ciuda forţei palmelor și pumnilor, dar și a sângelui care începuse să-i curgă din nas și din buza spartă, reuși să rămână în picioare. Ar fi fost mai rău dacă se prăbușea la podea. Unchiul și-ar fi folosit cizma. *Te rog!*

— Ţi-am spus că vreau să învingi! tună Jacques, gâfâind din pricina efortului. Ce ţi-am spus?

— Să înving, ţipă Garin, mi-ai spus să înving. Dar n-am putut... am...!

— Te-am văzut, neobrăzatule! Ai pierdut intenţionat lupta! Ca să-mi faci mie în ciudă, nu? Jacques îl prinse pe Garin de umeri și îl scutură zdravăn. *Nu-i așa?*

— Nu!

De afară se auziră chiote dinspre terenul de luptă. Jacques îi dădu drumul lui Garin. Printre urale se auzi numele lui Campbell strigat de herald. Deja roșie, fața lui Jacques deveni pământie. Cavalerul sudui amarnic, apoi se întoarse către nepotul lui.

— Auzi? L-ai lăsat pe nemernic să câștige!

Distras de strigăte, Garin își ridică prea târziu brațul ca să se protejeze de lovitura brutală care se abătu asupra feței lui. Șocul îl făcu să se împleticească până în colțul dinspre fereastră al încăperii. Rămase acolo câteva clipe, aproape suspendat în aer, apoi se scurse încet la podea. Obrajii în flăcări și amprenta roșie a palmei primite se adăugară la rănile mai vechi care începeau să se redeschidă. Își simțea fața plină de sânge, iar nasul începu să-i curgă.

— Ridică-te!

— Nici măcar nu te-ai uitat, zise Garin, luptându-se să vorbească și simțindu-și pieptul greu.

— Ce?

Garin se uită la unchiul lui, fără să mai încerce să-și oprească lacrimile.

— Nu m-ai privit luptând. Te-am văzut! Vorbeai cu maestrul Irlandei!

— Îi spuneam cât de impresionat sunt de tine! replică Jacques pe un ton plin de dispreț.

Garin clătină din cap, plângând de-a binelea acum.

— Nu e vorba doar de ziua de azi. Mereu e la fel. Vrei să fac totul. Se ridică, sprijinindu-se de perete, tremurând, dar adoptând o atitudine sfidătoare. Dar chiar și atunci când fac totul nu ești mulțumit. Cum să te mulțumesc? Nu mi-ai dat niciodată vreo ocazie!

— Ți-am dat toate ocaziile, băiete! Toate ocaziile pe care tatăl tău și cu mine nu le-am avut când...

— *Eu nu sunt tu!* țipă Garin, pășind în față, cu pumnii încleștați și cu ochii albaștri scăpărând de durere, umilință și furie. Nu sunt tu, nu sunt tata și nu sunt frații mei! Știu că nu sunt suficient de bun ca să fiu. *Știu* asta! Dar am încercat mereu să dau tot ce am mai bun!

Jacques își privi nepotul, pe care nu-l mai auzise niciodată vorbind atât de deschis și de plin de pasiune. Văzu sângele, lacrimile și

amprenta propriei palme pe chipul băiatului și în minte îi apăru imaginea fratelui său, Raoul de Lyon.

Pe o stradă prăfuită din orașul Mansurah, Raoul agoniza, cu spatele frânt și pieptul străbătut de trei săgeți. Calul îl aruncase din șa la scurt timp după ce un grup de soldați mameluci, sub comanda lui Baybars, aruncaseră drugi de lemn de pe acoperișuri ca să blocheze ulițele înguste ale orașului și să-i prindă pe cavaleri într-o capcană mortală. În apropiere, zăceau cadavrele celor doi fii mai mari ai lui Raoul. Lupta continuase, lăsând ulița plină de leșuri, și abia când zgomotele bătăliei se îndepărtaseră, Jacques îngenunchease lângă fratele lui și-i luase trupul însângerat și frânt în brațe.

— *Să ai grijă de soția și de fiul meu, frate,* rostise Raoul cu ultimele puteri.

Murise înainte ca Jacques să mai apuce să-i răspundă.

— Fac asta pentru tine, zise cavalerul, mai potolit acum, continuând să-l privească pe Garin. Trebuie să înțelegi asta.

Băiatul plângea prea tare ca să-i răspundă.

— Garin! Jacques se duse la el și își puse mâinile pe umerii lui. Uită-te la mine. Băiatul încercă să se întoarcă, dar cavalerul îl apucă de bărbie. Crezi că eu vreau să te pedepsesc? Mă obligi să fac asta când nu reușești să realizezi ceea ce eu știu că ești capabil să realizezi.

Garin îl privi pe Jacques. Ochiul drept începea să i se umfle și să i se închidă.

— Voi fi făcut cavaler, unchiule, rosti el cu greutate. Nu trebuie să mă pedepsești. Voi readuce onoarea familiei noastre și o voi face fericită pe mama. Nu va mai fi obligată să trăiască în casa aceea insalubră. Voi face toate astea, *jur!*

— Dar eu nu mă referem la a fi făcut cavaler, răspunse Jacques frustrat. Sunt alte lucruri pe care mi le doresc pentru tine. Lucruri despre care nu știi nimic. Se duse la fereastră și se sprijini de pervaz. Pe terenul de luptă, numele lui Will continua să fie scandat. Se întoarse către nepotul lui. Templul înseamnă mai mult decât știi tu. Făcu o pauză lungă. Aparţin unui grup de oameni, *fraţi,* din cadrul ordinului nostru. Acum am rămas puțini, dar încă suntem puternici. În ultimul secol, după înființarea Frăției noastre, mulţi ne-au slujit cauza, conștient sau nu. O vreme, regele Richard Inimă-de-Leu a fost unul

dintre patronii noștri. Dar noi lucrăm în secret și nici măcar Marele Maestru n-are habar de existența noastră. Ni se spune Anima Templi, Sufletul Templului.

Garin clătină uluit din cap.

— Nu pricep. Ce face grupul ăsta? Și în ce fel ești implicat?

Jacques ridică mâna.

— Încă nu-ți pot spune tot, dar cu timpul o voi face. Momentan, suntem cu toții în mare pericol. Ni s-a furat ceva foarte valoros care, dacă ajunge în mâinile cui nu trebuie, s-ar putea dovedi fatal pentru noi și poate chiar pentru Templu.

— Despre ce e vorba?

Jacques ezită. Pe chip i se citea în mod clar nehotărârea.

— Spune-mi, unchiule, îl imploră Garin. Dacă nu știu ce vrei de la mine, nu te voi mulțumi niciodată.

Cavalerul se uită iarăși la el. După câteva clipe lungi, vorbi, cu voce înceată:

— Se numește Cartea Graalului. Este codul nostru și conține ceremonia de inițiere și detalii ale planurilor noastre, planuri de care nimeni nu trebuie să afle până ce noi nu vom fi pregătiți să le punem în aplicare. După ce voi escorta bijuteriile Coroanei spre Paris, voi rămâne acolo ca să ajut la căutarea cărții. Se apropie de Garin. Vreau să mă însoțești și să te întâlnești cu conducătorul grupului nostru, Everard. Am sperat dintotdeauna că într-o bună zi îmi vei lua locul, dar ca să fii membru al Frăției trebuie să ai anumite calități, și doar un om cu mare tărie de caracter îl poate impresiona pe Everard. Îmi pare rău, Garin. Niciodată nu mi s-a părut că a-i învăța pe alții este ușor. Temându-mă să nu fiu acuzat că nu sunt imparțial, probabil că te-am tratat mai dur decât pe ceilalți. Dar intrarea în organizația noastră reprezintă o imensă responsabilitate, genul de responsabilitate pe care doar câțiva o pot purta pe umeri. De-asta te împing de la spate și de-asta tu trebuie să fii mai bun decât băieți precum Campbell. De-asta fac ce fac, încheie el, atingând obrazul nepotului său.

Oftă adânc și îl luă pe băiat în brațe.

Garin își pironi privirea în podea. Auzea bătăile inimii unchiului său, rapide și puternice. Închise ochii și în minte îi reveniră cuvintele prințului Edward: *Dacă vei spune cuiva despre această întrevedere... Mă*

voi asigura ca tu și familia ta să vă petreceți viața asta și cealaltă admirând priveliștea orașului de pe podul Londrei. Sângele care-i curgea din nas pătă mantia albă a unchiului său.

Templul Nou, Londra
19 octombrie 1260

Elwen se plimba nervoasă prin încăpere, cu brațele încrucișate la piept. Era îmbrăcată cu o pelerină cu mâneci strâmte din in verde-deschis, iar în talie avea o centură din mătase aurie. Bluza îi era largă, iar fusta lungă o făcea să pară și mai înaltă. Cina rămăsese neatinsă pe masa de lângă pat. Servitorul i-o adusese cu o oră în urmă, iar friptura se acoperise deja de o pojghiță de grăsime sleită. Elwen strâmbă din nas. Aflată în anexa de lângă camerele cavalerilor unde se găsea garderoba preceptoriului, încăperea era mică și mobilată spartan. Owein îi spusese că era magazia croitorului. Mirosea a lână și piele veche. Lângă fereastră se afla un dulap în care atârnau câteva rochii și o mantie albastru-închis. În afară de tava cu mâncare, pe masă se găseau o broderie și câteva ațe colorate. Terminase de cusut jumătate din model: două dealuri, printre care curgea un râu albastru.

Elwen se duse la fereastră. Norii alergau pe cer. Pentru câteva clipe, din spatele lor se ivi soarele și Elwen închise ochii din pricina strălucirii lui. Se răsuci pe călcâie când auzi o bătaie în ușă.

— Elwen?

Auzind vocea lui Owein, înfundată din pricina lemnului gros, fata trase drugul de protecție și deschise ușa.

— Unchiule! îl întâmpină ea cu un zâmbet.

Owein intră și închise ușa în urma lui. O trase pe fată spre el și o sărută pe frunte. Când se dădu înapoi, privirea îi căzu asupra tăvii cu mâncare.

— Nu te-ai atins de masă.

— Nu mi-e foame.

Owein pipăi.

— Nu te simți bine?

Elwen se îndepărtă.

— Nu, unchiule, doar că... Oftă adânc. Cât trebuie să mai stau aici? Mă simt ca la închisoare. Ieri nici măcar nu mi s-a permis să urmăresc turnirul. I-am auzit aclamând numele sergentului tău. El a învins?

— Trebuie să stai în camerele tale, replică Owein deopotrivă cu blândeţe şi cu fermitate. Nu putem abuza de bunăvoinţa maestrului. Dacă n-ar fi acceptat să te găzduiască aici, nu ştiu unde te-aş fi putut trimite.

— Îi sunt recunoscătoare pentru bunăvoinţă. Elwen se duse la masă, prefăcându-se că-şi studiază broderia. Dar o să înnebunesc dacă va mai trebui să stau închisă în camera asta multă vreme.

— De fapt, acesta e motivul pentru care am venit, Elwen. Vei pleca în curând.

— Protectoarea mea? Se simte mai bine?

Owein se uită în ochii fetei. Luând-o de mână, o conduse spre pat.

— Mă tem că nu, rosti el, îndemnând-o să ia loc. Protectoarea ta a murit, Elwen. Infirmeria din oraş m-a anunţat în această după-amiază. Evoluţia bolii a fost rapidă şi doctorul n-a mai putut face nimic. Owein se aşeză pe pat alături de Elwen şi îi înconjură umerii cu braţul. Îmi pare rău, dragostea mea. Ştiu că erai fericită acolo.

Fata îşi privea mâinile.

— Da. Rămase tăcută o vreme, după care, trăgând adânc aer în piept, îşi şterse lacrimile. Ce se va întâmpla cu mine? Voi rămâne aici?

Owein o strânse de umeri.

— Adăpostul acesta e doar temporar, Elwen. Templul nu e un loc potrivit pentru o femeie.

— Mă refeream la Londra. Elwen se răsuci spre el, cu ochii ei mari strălucind. Nu vreau să mă întorc în Powys, unchiule.

Owein zâmbi.

— Nici nu va trebui să o faci. Am trimis un mesaj unui camarad de-al meu din Bath. Charles s-a retras din serviciul activ acum câţiva ani, din pricina unei răni, şi acum are grijă de una dintre fermele unde sunt crescuţi caii pentru Templu. Are o proprietate în afara oraşului şi sunt convins că te va primi în casa lui.

— Bath? Vocea lui Elwen trăda dezamăgirea. Mie îmi place aici.

Owein o mângâie pe păr.

— Peste trei zile plec la Paris. Nu știu când mă voi întoarce, iar până atunci nu voi avea răgazul să-ți caut o locuință potrivită în oraș. Îți va plăcea la Bath. Proprietatea lui Charles este cu siguranță mai mare decât cele cu care ai fost obișnuită. Owein îi zâmbi în chip de încurajare. Charles are trei fete, una chiar de vârsta ta. Sub protecția lui vei primi educația necesară unei tinere doamne.

Elwen ridică un colț al păturii de pe pat și trase de un fir deșirat.

— Cât voi sta acolo?

— Cel mult un an, până când vei ajunge la vârsta potrivită.

— Vârsta potrivită? întrebă ea încet. Potrivită pentru ce anume?

— Pentru măritiș, de îndată ce-ți voi găsi un pretendent pe măsură.

— Unchiule! Elwen încercă să râdă. Dar nu vreau să mă mărit!

— Nu acum, bineînțeles, replică el.

— Nu! ripostă Elwen cu vehemență. Niciodată!

— Cu timpul te vei obișnui cu ideea, insistă Owein cu fermitate.

— E singura mea opțiune?

— Poți alege să te măriți sau să fii închisă într-o mănăstire.

— Nu vreau nici asta, replică ea imediat. Cel puțin lasă-mă să stau în Londra până când... Inspiră adânc. Până când îmi vei găsi un pretendent.

Owein își luă mâinile de pe umerii ei.

— Îmi pare rău, Elwen, dar nu poți rămâne aici. Ferma din Bath este cel mai bun adăpost pe care ți-l pot oferi și care-ți va aduce numeroase oportunități pentru viitor. Nu te-ai bucurat de îndrumările unui tată și știu că te-ai obișnuit cu libertatea, dar ai trecut de vârsta la care să faci ce vrei și să te duci unde vrei. Ai nevoie de o mână fermă care să te îndrume și de instruirea necesară unei tinere femei. I-am promis mamei tale că voi avea grijă de tine ca și cum ai fi fiica mea. Elwen deschise gura să riposteze, dar Owein i-o reteză scurt: Nu voi permite să se treacă peste voința mea. Se ridică de pe pat. Mă aștept să primesc vești de la Charles în următoarele săptămâni. Dacă totul decurge bine, când mă voi întoarce de la Paris vei pleca la Bath.

Se duse la ușă și o deschise. Privi înapoi spre fată ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar plecă fără a mai scoate vreo vorbă, închizând încetișor ușa după el.

Rămasă singură, Elwen se cuprinse cu braţele şi se duse în mijlocul încăperii micuţe. Simţea că pereţii se prăbuşesc peste ea. După ce mama ei rămăsese văduvă şi sărăcia o forţase să îşi ia o slujbă în gospodăria unui proprietar de pământuri, Owein o urcase în şaua calului şi o dusese la Londra. Când fata izbucnise în plâns, unchiul ei crezuse că o face de tristeţe. În realitate, Elwen plânsese de uşurare.

În Powys, mama ei pleca dimineaţa devreme, tăcută şi palidă, pentru o zi de muncă istovitoare ca servitoare. Elwen trebuia să-şi îndeplinească propriile sarcini, adică să cureţe cele două odăi ale cocioabei umede şi întunecoase, să hrănească scroafele şi cei câţiva pui amărâţi pe care îi ţineau. După ce îşi termina treburile alerga pe câmpurile care îi dădeau senzaţia de libertate, căutând copaci în care să se caţere sau copii cu care să se joace. Pe urmă erau după-amiezile reci, în care îi urmărea pe fermieri şi pe fiii acestora întorcându-se de pe izlazuri şi strigându-se unul pe celălalt de parcă erau o mare familie. Pe măsură ce trecuse timpul, mama lui Elwen devenise tot mai retrasă, până când ajunsese ca o umbră care se prelingea pe lângă viaţa copilei ei. Orice voce ridicată sau orice izbucnire în râs păreau să-i provoace dureri, astfel încât Elwen învăţase să trăiască în tăcere. Când ajunsese la Londra, fata stătuse primele trei zile lângă uşa casei protectoarei ei, ascultând pur şi simplu zgomotul oraşului.

Anii petrecuţi frecând podelele ca să aibă ce să pună pe masă seara o transformaseră pe mama ei într-o umbră de femeie, care nu mai putea să dăruiască sau să primească iubire, care uitase să mai simtă sau să viseze ceva. Owein nu înţelegea. El cunoştea doar genul de moarte care era adusă de vârful unei săbii.

— Will Campbell!

Will căra găleţi cu apă către grajd pentru a umple jgheaburile. Când se auzi strigat, ridică privirea şi văzu doi sergenţi venind spre el.

— Te-am urmărit luptându-te în turnir, zise unul dintre ei, un băiat pistruiat şi cu nasul cârn.

— Şi ce-i cu asta?

— Putem vedea insigna? întrebă celălalt.

Will oftă, dar lăsă găleţile jos şi îşi băgă mâna în buzunarul tunicii. Scoase de acolo premiul primit în turnir.

— Uite, zise el, dându-i insigna pistruiatului.

Băiatul o luă plin de respect și se lăsă pe vine ca să o studieze împreună cu prietenul lui. Will zări o ușă deschizându-se în clădirea de vizavi de el: infirmeria. Un sergent ieși de acolo.

— Cum ai făcut ultima mișcare? întrebă pistruiatul.

Will nu-i răspunse. Sergentul care ieșise din infirmerie era Garin. Will își dăduse seama că era el doar după păr, căci chipul îi era de nerecunoscut.

— Maică Precistă! icni el, neluând în seamă surprinderea sergenților la auzul blasfemiei.

Smulse insigna din mâinile celor doi și o luă la fugă. Prietenul lui avea ochiul drept umflat și închis, iar pleoapa părea nefiresc de roșie și de flască. Pielea din jur era de un vineţiu-închis, gălbuie și umflată pe margini. Și buza îi era umflată, iar pielea crăpase acolo unde fusese lovită. Întreaga parte dreaptă a feței părea borcănată, ca și cum Garin și-ar fi băgat o cârpă în gură, în dreptul obrazului.

— Garin? Cum...?

— Lasă-mă în pace, mormăi băiatul, cu o voce deformată ca și chipul.

Will puse insigna în buzunarul tunicii și îl prinse pe Garin de umăr.

— Ciclopul ţi-a făcut asta?

— Nu-i spune așa!

Garin își smulse brațul și porni în grabă spre pasajul care ducea la docul preceptoriului. Will îl urmă.

Endurance, nava care avea să-i ducă la Paris, era deja amarată. Carena rotundă, cu cele două catarge, marginile înalte și construcţiile de pe punțile de la pupa și prora o făceau să fie pântecoasă, menită transportului de mărfuri, spre deosebire de corăbiile de război zvelte. Deasupra punţilor, velele se încrucișau ca niște pânze de păianjen, iar de catargul de la prova flutura în vânt drapelul alb și negru al Templului, cel care-i însufleţea în luptă. De gardă pe navă, marinarii din echipaj își ridicară imediat privirile văzându-i pe cei doi sergenți apropiindu-se în grabă de docuri, apoi se întoarseră la jocul lor de dame.

Garin se opri, cu pumnii încleștaţi, apoi se lăsă să cadă pe platforma docului.

Will se așeză lângă el, privind înspre apă. Tamisa reflecta soarele ca o oglindă spartă, într-un milion de cioburi de lumină. Strălucirea apei îl făcea să lăcrimeze.

— Cum de a putut face așa ceva? Ești carne din carnea lui.

— Am pierdut turnirul. Era furios.

— Când s-a întâmplat?

— Ieri.

Will dădu din cap.

— Nu te-am văzut la cină. Eram îngrijorat.

Pe chipul lui Garin nu se putea citi nimic.

— Rănile nu mă deranjează. Le-am meritat. Am dat greș.

— Le-ai meritat? Will clătină din cap. Infirmierul ce a spus?

— Că ar trebui să văd din nou când se va redeschide ochiul.

— Iisuse!

— Poate că îmi va pune un petic peste ochi, zise Garin, uitându-se în altă parte. Scoase o pungă de pânză din buzunar. Era plină cu o substanță verde-închis, cu un miros înțepător. Fratele Michael mi-a dat o pomadă pentru umflătură.

Garin studie punga câteva clipe, apoi dădu s-o arunce în apele fluviului.

Will îl prinse de braț.

— Nu! Te va vindeca.

Garin se uită fix la el, apoi izbucni în râs.

Sunetul ascuțit și forțat îl irită pe Will. Acesta se bucură când râsetul fu brusc curmat.

— M-aș putea duce la Owein. Poate că vorbește el cu unchiul tău ca să-l roage să înceteze cu toate astea.

— Este o problemă de familie, ripostă imediat Garin. N-are nimic de-a face cu Owein... sau cu tine. Las-o baltă.

— Nemernicul a mers prea departe de data asta, murmură Will. Poate că ar fi mai bine să-l înfrunți.

— Așa cum ai făcut tu cu tatăl tău? i-o întoarse Garin.

— Situația nu era aceeași. Tata nu m-a bătut niciodată.

— Odată mi-ai spus că ți-ai fi dorit să o facă, replică Garin. Pumnii lui ar fi fost mai buni decât tăcerea, așa mi-ai zis.

Will scrâșni din dinți și se uită în altă parte.

— Nu discutăm despre mine acum.

— Unchiul vrea să mă învețe cum să fiu comandant. Vrea doar ce-i mai bun pentru familia noastră, la fel ca și mine. M-a pedepsit pentru că am greșit. Nu e un om rău. E vina mea că nu fac lucrurile așa cum trebuie.

— Cum poți spune asta? El a schimbat totul! *Tu* te-ai schimbat. Pe vremuri ne distram împreună, nu?

— Am aproape paisprezece ani, Will, la fel ca și tine. Dacă Owein nu te-ar fi ținut în brațe, probabil că ai fi fost dat afară de luni de zile din pricina tuturor regulilor pe care le-ai încălcat doar pentru că ai crezut că e distractiv. Trebuie să începi să te comporți ca un bărbat.

— Dacă a fi bărbat înseamnă să-ți pierzi simțul umorului, atunci o să rămân așa cum sunt acum. Iar majoritatea regulilor sunt *inutile*. Ne spun cum să tăiem brânza la masa de seară! Nu asta înseamnă să fii cavaler.

— Uneori, cred că nici măcar nu vrei să ajungi cavaler, zise Garin, pufnind.

— Nu mai încerca să schimbi subiectul, ripostă Will, iritat de cursul conversației. Unchiul tău n-ar fi trebuit să facă asta. A trecut dincolo de o simplă pedeapsă, așa cum ai numit-o tu.

Garin se strădui să râdă.

— Crezi că e prima persoană care mă bate? Mama mă lovea cu un băț când făceam ceva ce nu-i plăcea, iar profesorul meu... el era altfel. Dacă nu înțelegeam ce preda, el alegea centura. Ochii lui Garin aruncau scântei. Tu nu știi cum e să ai un nume cu pretenții și ce trebuie să faci pentru ca toată lumea să fie fericită. Se uită la prietenul lui. Nu înțelegi nimic, Will. Nu *știi*.

— Uite ce e, Garin, rosti Will încet, poate că există o cale de a-l face să nu te mai trateze astfel. Cred că pregătește ceva. În primul rând, și-a împrumutat calul cuiva, unui bărbat care...

— N-ai înțeles niciodată de ce mă tratează așa, îl întrerupse Garin, fără să-l asculte. Vrea să fac totul bine. Poate că dacă Owein te-ar fi tratat cu mai multă fermitate *ai fi ajuns* un sergent mai bun.

— Ce? exclamă Will, surprins.

— Ție îți ies toate pentru că ești bun la lupta cu sabia. Nu iei nimic în serios, dar n-ai să ajungi comandant, ca mine. Ești cu adevărat un

nimeni! Cuvintele lui Garin rămaseră suspendate în aer. Băiatul oftă adânc. N-am vrut să spun așa ceva, murmură el. Dar asta crede unchiul meu. Spune că nu ești un tovarăș bun pentru mine și că mi-ar fi interzis să mai vorbesc cu tine dacă n-am fi fost parteneri la antrenamente. Te învinuiește pentru o mulțime de lucruri pe care eu le fac prost.

— Aha.

Will își supse buza. Luă o piatră de pe jos și o aruncă spre carena navei. Piatra lovi lemnul cu un zgomot moale, apoi căzu în apă.

Will se ridică în picioare. Își băgă mâna în buzunarul tunicii și atinse cu degetele insigna primită ca premiu. Intenționase să i-o dăruiască tatălui său, ca dovadă, își zisese el, că acesta putea să fie mândru de el și era încă suficient de bun ca să-i fie fiu. Dar tatăl lui nu era acolo. Tatăl lui nu-l văzuse antrenându-se ore întregi în fiecare dimineață, nu-l văzuse câștigând turnirul, nu-l văzuse stând treaz noaptea, ținând blestemata aia de sabie și holbându-se în gol în întuneric, încercând să uite. Will se opri câteva clipe, apoi scoase insigna din buzunar. Pipăi siluetele celor doi cavaleri și i-o dădu prietenului său.

— Ține.

Garin se ridică și privi fix insigna.

— Nu vreau premiul tău, rosti el, bățos.

— Nu mai este un premiu, replică Will, luând mâna lui Garin și împingându-i insigna în palmă. Este un cadou.

Garin nu rosti nimic câteva clipe, apoi mâna lui strânse insigna.

— Mulțumesc, rosti el încet.

Will dădu din cap și își băgă mâinile în buzunarele tunicii. Garin deschise gura ca pentru a spune ceva, după care renunță și plecă de acolo. După ce prietenul său se îndepărtase, Will se așeză pe parapetul docului și se sprijini pe coate, urmărind o barcă de pescuit care urca pe fluviu. În acel loc, traficul era întotdeauna intens. Navele aduceau condimente, sticlă, textile și vin din Bruges, Antwerp, Veneția și chiar Acra pentru a fi vândute pe tot teritoriul Britaniei. Primăvara trecută, căpitanul unei galere de comerț genoveze se apropiase într-atât de mult de doc, încât îi aruncase lui Will două portocale mari și un pumn de curmale. În acea noapte, el și Garin avuseseră parte de un ospăț regesc.

Will luă o altă piatră din zid și o aruncă. Proiectilul lovi apa și dispăru, generând cercuri concentrice la suprafață. Garin se înșela. Will nu încălcase regulile pentru că i se părea distractiv. Nesfârșitele corvezi, rugăciuni și mese desfășurate într-o tăcere reverențioasă îl transformaseră într-un introvertit, dându-i răgazul să gândească. Gânduri care nu puteau fi alungate decât de lupta pe teren, de fiorul pe care-l genera, de concentrarea pe care o cerea. La fel se întâmpla și atunci când făcea ceva ce nu trebuia: emoția estompa umbrele și făcea amintirile să pălească.

Când începu să se lase seara și temperatura să scadă, Will porni încet prin pasajul îngust care ducea la preceptoriu. Trecu de armurerie și merse mai departe spre capelă. Pe zidul jos care înconjura cimitirul ședea o siluetă într-o mantie albastru-închis. Era Elwen. Fata privea spre livadă, iar părul lung îi flutura în vânt. Will vru să treacă mai departe, apoi se răzgândi.

— Elwen?

În ciuda înserării, băiatul văzu că fata plânsese.

— Ce vrei, Will Campbell? replică ea, privind în altă parte.

Will ridică din umeri și se întoarse să plece.

— Așteaptă! îl opri Elwen. Stai. Mi-ar face plăcere un pic de companie.

Will se așeză pe zid lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă băiatul, privind-o.

— Plec.

Curățându-și o unghie, tânăra îi povesti ce îi spusese Owein.

— Îmi pare rău, rosti el, stingherit, după ce ea termină.

Elwen se îmbătoșă auzind tonul lui.

— De ce să-ți pară rău? Nu tu trebuie să te măriți cu cine știe ce bătrân urât!

— Mă refeream la protectoarea ta. Îmi pare rău că a murit.

Elwen își șterse fața cu mâneca și îi evită privirea.

— Și mie, dar... Tonul ei se înmuie. Nu vreau să mă duc la Bath. Râse amar. Acum nu voi mai vedea Țara Sfântă, nu?

Will se uită la ea surprins.

— Vrei să faci un pelerinaj?

— Nu un pelerinaj. Elwen se întoarse spre el, netezind faldurile mantiei peste fustă. În satul în care locuiam era un om care fusese în Țara Sfântă. Mi-a spus că acolo sunt orașe cu castele și turnuri de aur, iar marea e atât de albastră că îți rănește ochii. Mi-a zis că sunt locuri unde nu plouă niciodată. În Powys ploua mereu. Ochii fetei scânteiau în ultimele licăriri ale luminii zilei. Vreau să văd totul. *Totul*. Totul și toate despre care obișnuiam să inventez povești. Dacă aș fi rămas în Powys n-ar mai fi trecut mult timp până ce mama m-ar fi căsătorit cu un fermier. Aș fi crescut porci și copii și n-aș fi văzut altceva în afara terenului din fața cocioabei în care aș fi locuit. Aveam o prietenă în Powys, de aceeași vârstă cu mine, care a fost promisă unui bărbat mai mare cu douăzeci de ani ca ea. Cred că acum e măritată și freacă podelele casei lui. Aceeași soartă mă așteaptă și pe mine aici. Elwen se ridică în picioare și își înfășură mai bine mantia în jurul trupului. Eu vreau să călătoresc, să văd diverse locuri, nu să îmbătrânesc săracă și nefericită ca toată lumea din locul în care m-am născut. Ca mama mea. Aș muri înainte să se întâmple asta, adăugă ea cu duritate. Chiar așa. Will deschise gura ca să spună ceva, dar ea i-o reteză. Și să nu-mi zici că doar bărbații pot călători. În Țara Sfântă au plecat o mulțime de femei și de fete. Protectoarea mea mi-a povestit despre Cruciada Copiilor.

— Cruciada Copiilor nu poate fi luată în discuție. Au ajuns doar până în Marsilia, unde au fost vânduți ca sclavi. Dar nu asta am vrut să zic. Vreau să spun că te înțeleg. Dacă aș putea, aș pleca și eu chiar mâine. Crede-mă.

— Pentru război, replică ea fără nicio intonație.

— Nu.

— Și atunci de ce te antrenezi dacă nu pentru luptă?

Will oftă.

— Voi pleca în Țara Sfântă ca să lupt, acceptă el, dar nu de asta vreau să mă duc acolo.

— Atunci de ce?

— Vreau să-mi văd tatăl.

— Deci am avut dreptate cu ce am spus? Ți-e dor de el?

Will se ridică de pe zid.

— Nu știi dacă nu vei vedea Țara Sfântă. Owein a spus că vei sta în Bath doar un an.

— Și tu crezi că *soțul* meu mă va lăsa să plec? Nu. Cred că voi fi prea ocupată cu copiii și făcutul pâinii. Asta fac nevestele, nu? Nu asta e datoria lor?

— Nu întotdeauna, răspunse, nesigur, Will.

— Nu? Mama ta nu făcea toate astea?

— Eu spun doar că nu știi niciodată ce se poate întâmpla. Pe lângă el trecură câțiva sergenți, pasul lor de marș bătătorind solul. O parte dintre ei se uitară întrebători la Elwen. Ar trebui să plec, încheie el.

— Mă bucur că te-am întâlnit din nou, Will Campbell.

Will dădu să plece, apoi se uită din nou la ea.

— Odată, Owein mi-a spus că un bărbat își croiește singur destinul. Poate că asta e valabil și pentru o femeie.

— Da, răspunse Elwen, schițând un zâmbet. Poate.

Capitolul 10

Honfleur, Normandia
22 octombrie 1260

Endurance tăia valurile cu grație, împrăștiind o ceață fină de stropi cu etrava. Cerul era de un albastru profund, lipsit de nori, iar vântul prielnic umflase pânzele triunghiulare. Pe vas se strigau tot felul de ordine.

Nava avea un căpitan templier și cinci cavaleri-ofițeri, dar restul echipajului era compus din sergenți și marinari angajați. Will se sprijini pe balustradă și privi apa. Mersese și înainte cu șlepul pe Tamisa, dar acele călătorii lente și adormitoare nu se comparau nici pe departe cu ceea ce experimenta el acum. Oriunde se întorcea nu vedea decât nemărginirea albastră. Parcă zbura. În apropiere de el, un sergent palid la față vomita zgomotos peste bord.

Will îl lăsă pe sergent să se chinuie și își îndreptă privirea la silueta care stătea pe duneta de deasupra lui. Picioarele lungi ale omului atârnau peste marginea punții, iar mantia cenușie era bine strânsă în jurul corpului. În lumina strălucitoare a zilei, gluga nu-i putea ascunde prea mult chipul. Totul era negru la el: ochii de un negru ca tăciunele, părul și barba, negre ca pana corbului, pielea, de un maroniu-închis. Will nu era singurul de pe vas care îl studiase. Ceva mai devreme, auzise doi sergenți mai vârstnici discutând în șoaptă despre străin.

— Ar putea fi genovez, șoptise unul, sau pisan. Dar habar n-am ce caută aici. Am auzit un cavaler spunând că e un camarad de-ai lui sir Jacques.

— Nu, murmurase celălalt sergent, uitându-se sumbru la bărbatul în mantie cenușie. Nu e din republicile maritime. Cred că e sarazin.

Primul sergent își făcuse cruce și își dusese imediat mâna la mânerul sabiei.

Acum Will își întoarse privirea, prefăcându-se că observase ceva în apă, în vreme ce individul se uită la el și zâmbi. Când Will îl cercetă din nou, omul privea în gol spre mare, cu o expresie gânditoare pe chip. Să fi fost sarazin? Will nu credea că așa ceva era posibil: un dușman al lui

Dumnezeu la bordul unei nave templiere? Se gândi însă imediat la accentul ciudat al individului și la scrisoarea pe care o descoperise în sala cea mare și deodată începu să aibă îndoieli.

Will îi aruncă o privire lui Garin, dornic să-i împărtășească preocupările sale legate de străin. Prietenul lui stătea singur pe una dintre banchetele de la pupa. Fața i se mai dezumflase, dar tot nu putea să-și țină ochiul drept deschis. Will făcu un pas spre el, după care se prăbuși pe banca de lângă sacul cu bunurile lui personale: o tunică de rezervă și sabia scurtă. În ultimele zile, Will încercase să-i vorbească prietenului său, dar fusese deranjat de indiferența afișată de acesta. Hotărâse că era mai bine să-l lase pe Garin să vină la el.

Will își întinse picioarele și privi spre cabina căpitanului de sub dunetă, a cărei ușă era întredeschisă. Cei zece cavaleri ai Templului ședeau înăuntru în jurul unei mese, mâncau și beau vin. Alături de scaunul lui Owein, pe podea, Will zări un cufăr mare și negru pe capacul căruia se găsea efigia regală, din aur. Bănuia că acolo se aflau bijuteriile Coroanei. Reginei Eleanor și suitei ei le fusese repartizată cabina alăturată.

După ce ieșiseră din estuarul Tamisei, regina urcase pe punte însoțită de două dintre doamnele ei de onoare. Părul ei castaniu-închis era strâns sub un coif de dantelă, dar câteva șuvițe rebele scăpaseră și îi încadrau chipul delicat. Rochia ei de mătase purpurie era brodată cu crini din aur, emblema regală a Franței. Eleanor, soția lui Henric originară din Provence, era sora lui Marguerite, consoarta regelui Ludovic al IX-lea.

Regina se uitase îngrijorată spre sud în vreme ce nava înconjura extremitatea estică a Angliei, iar la scurt timp după aceea se retrăsese în cabina ei, urmată de suită. Din când în când, printre faldurile draperiei stacojii ce acoperea fereastra cabinei se auziseră câteva acorduri de harfă.

Sprijinindu-și capul de balustradă, Will închise ochii.

Mai târziu îl treziră țipetele pescărușilor. Căscă, simțind un gust sărat pe buze. Soarele cobora spre orizont, iar marea reflecta contururile purpurii ale norilor. Se apropiau de uscat. Panglica verde din depărtare se transformă treptat în niște dealuri joase împestrițate de creste înalte și albe. Priveliștea îl dezamăgi pe Will. Crezuse că

Regatul Franței avea să-i ofere ceva asemănător unei revelații, dar câmpurile verzi și plajele stâncoase semănau perfect cu țărmul englez. Galera înconjură o peninsulă îngustă care ieșea ca un deget în mare și intră în estuarul larg al unui fluviu. Ascultându-i pe membrii echipajului, Will își dădu seama că ajunseseră la Honfleur.

Dealurile se despărțiră și scoaseră la iveală un mic port cuibărit într-un intrând al malului dinspre tribord. Dincolo de el, casele formau un inel în jurul unei piețe pline de oameni ale căror fețe erau aurii în lumina amurgului. Acolo erau și tarabe cu tot felul de mărfuri, deasupra cărora fluturau steaguri viu colorate în bătaia brizei. Peste apă reverberau râsete, acorduri muzicale și cuvinte rostite într-o limbă pe care Will nu o înțelegea. Băiatul își luă sacul, ținându-se bine pe picioare când nava acostă la docul din port. Jacques și bărbatul în mantie cenușie stăteau sub dunetă, discutând în șoaptă. Will se apropie de ei, dar cei doi tăcură când auziră vocea lui Owein.

— Salut, frate!

Will văzu un bărbat scund și rotofei, cu tonsură și o barbă stufoasă, gri-maronie, care mergea repede de-a lungul docului. Omul purta mantia neagră a preoților templieri.

Prelatul ridică o mână la auzul salutului lui Owein.

— *Pax tecum,* zise el, gâfâind.

Sudoarea îi licărea pe chelie.

Owein păși pe platforma aruncată la țărm ca să-i iasă în întâmpinare.

— *Et cum spiritu tuo.* Să înțeleg că ne așteptai?

— Humbert de Pairaud ne-a înștiințat săptămâna trecută. Camerele Maiestății Sale au fost deja pregătite, zise preotul, făcându-și buzele pungă, deși mă tem că adăpostul nostru este foarte sărăcăcios, mai potrivit pentru un călugăr decât pentru o regină.

— Sunt sigur că nu va fi o problemă pentru o noapte. Barca noastră e gata?

— Da, frate. Preotul arătă înspre celălalt capăt al portului. *Opinicus* a sosit de dimineață de la Paris.

Will se uită în direcția indicată și văzu un vas turtit și puternic, cu un catarg și o velă pătrată. Pe aceasta din urmă era desenat un opinicus – animalul heraldic deopotrivă leu, cămilă și dragon.

— Echipajul ia masa cu noi. Camerele noastre nu sunt departe de aici. Preotul arătă spre deal, în vârful căruia se vedea o clădire din piatră cenușie înconjurată de un zid dărăpănat. Veți veni și voi pentru masa și rugăciunea de seară? Aici suntem puțini și aflăm rareori vești despre frații noștri. Omul zâmbi angelic și își împreună mâinile pe abdomenul lui proeminent. Mergând pe urmele binecuvântatului Bernard de Clairvaux, serviciul nostru față de ordin se rezumă doar la chestiuni spirituale. Noi ne considerăm mai degrabă călugări decât războinici. Dar, adăugă repede preotul, ar fi o onoare pentru noi să cinăm într-o asemenea companie aleasă. Privi corabia și echipajul ei numeros. Deși ar putea fi dificil să hrănim atâtea guri.

— Poate mai târziu, răspunse Owein. Se uită la cer. Vom aștepta câteva ore, apoi o vom escorta pe regină spre proprietatea voastră. Cu cât atragem mai puțin atenția asupra prezenței ei, cu atât mai bine. Trimite echipajul de pe *Opinicus* pe corabia noastră.

Preotul păru jignit de comportamentul dur al lui Owein.

— Cum dorești, frate, rosti el bățos, după care plecă, potrivindu-și brâul în jurul mantiei.

Câteva ore mai târziu, Will se trezi pe doc păzind frumoasele cufere, scrinuri, lăzi și butoiașe pe care echipajul și sergenții le descărcau de pe *Endurance*. Cea mai mare parte a încărcăturii aparținea reginei, inclusiv harfa la care el o auzise cântând, dar o parte dintre lăzi și butoiașe, pline cu sare și bere, urmau să fie trimise preceptoriului din Paris. Auzind strigăte și chicoteli, Will se întoarse și văzu câțiva copii uitându-se curioși la el. Piața era încă plină de lume, deși era aproape miezul nopții. În jurul perimetrului fuseseră aprinse torțe, iar mirosul de carne friptă la proțap îi strânse dureros stomacul. Unul dintre sergenții mai vârstnici îi spusese că în localitate se sărbătorea ultima recoltă a toamnei. Multe femei purtau coroane de porumb, iar bărbații își puseseră măști grotești de lupi, ogari și cerbi. Priveliștea era sinistră din pricina acelor parodii de animale care dansau și se zvârcoleau la lumina torțelor sub umbrele aruncate de biserica din vârful dealului.

Will se întoarse și văzu doi marinari coborând o ladă pe pasarelă. În spatele lor venea o siluetă zveltă, care purta o mantie, albastru-închis, cu gluga trasă bine peste ochi, care se lupta cu o cutie care părea grea.

Omul se împiedică. Will sări să-l ajute, dar cei doi marinari, care deja lăsaseră lada jos, fuseră mai rapizi.

— Daţi-mi mie asta, dom'şoară, rosti unul dintre ei.

Femeia ezită.

— Mă îndoiesc că stăpâna dumitale ar vrea ca doamna ei de onoare să se rănească, rosti marinarul, luându-i cutia şi ridicând-o cu uşurinţă pe un umăr, sau ca bunurile ei să fie deteriorate.

Will auzi paşi în spatele lui şi văzu un bărbat înalt pe care nu-l recunoscu, aşa cum era îmbrăcat, cu o tunică de sergent.

— Unde e sir Owein? întrebă necunoscutul, privind spre navă.

— La bord, răspunse Will.

— Spune-i că *Opinicus* e gata. Voi trimite o parte din echipajul meu ca să ajute.

Will privi înapoi spre navă, în vreme ce bărbatul se întoarse spre doc. Marinarii de pe *Endurance* se duseseră după alte lăzi. Doamna de onoare a reginei nu se vedea nicăieri. Pe pasarelă se ivi Owein însoţit de Garin şi de un alt sergent. Cei doi cărau cufărul negru, cu emblema regală. Will îi relată lui Owein ce-i spusese omul de pe *Opinicus*.

— Bine, răspunse cavalerul. Sir Jacques va supraveghea încărcarea.

Se răsuci pe călcâie când îşi făcură apariţia trei cavaleri, regina şi suita ei.

— Sunteţi pregătită, Maiestate? o întrebă Owein pe suverană, în vreme ce unul dintre paji o susţinea.

Gărzile reginei cercetau neliniştite docul.

— Da, răspunse Eleanor cu o voce moale şi plină de muzicalitate. Lucrurile mele...?

Făcu un gest înspre grămada pe care o păzea Will.

— Vor fi încărcate imediat pe *Opinicus*, o asigură Owein. Veniţi, Maiestate, vă vom escorta spre camerele dumneavoastră.

Garin şi celălalt sergent intenţionau să pună cufărul negru lângă restul încărcăturii.

— Aş prefera ca bijuteriile soţului meu să rămână cu mine.

Se auzi un zgomot când Garin slăbi strânsoarea, şi cufărul se lovi de sol.

— Vă asigur, Maiestate, zise Owein, încruntându-se la Garin, care deja se apleca, roşu la faţă, ca să-şi îndrepte greşeala, că bijuteriile vor fi

în siguranţă la noi. Se uită la copiii care-i priveau cu gurile căscate pe regină și pe însoțitorii ei. Ar trebui să plecăm, rosti el, făcându-le semn celor trei cavaleri care i se alăturaseră pe doc.

Regina și suita ei trecură de zidul portului, flancaţi de Owein și de cavaleri. Grupul de copii se luă după ei, vorbind zgomotos, până când unul dintre templieri îi puse pe fugă stropșindu-se la ei.

— Cu asta totul e gata, rosti Jacques, ivindu-se pe pasarelă alături de ultimii sergenţi și cavaleri de pe navă. Bărbatul cu mantie cenușie îi însoţea.

Echipajul de pe *Endurance* trase pasarela la bord și desfăcu parâmele de prindere.

— Haideţi să mutăm lăzile astea, lătră Jacques. Repede.

Lăsă doi cavaleri și doi sergenţi să păzească încărcătura, apoi plecă împreună cu restul oamenilor spre *Opinicus,* ducând el însuși cufărul cu bijuteriile Coroanei.

Will se trezi cărând o ladă cu sare. Bărbatul cu mantie cenușie, pe care băiatul îl privi pe furiș, mergea în frunte, cu un sac pe umăr și un butoiaș în braţe. Zona era plină de umbre, căci doar câteva torţe luminau pietrele alunecoase. Grupul trecu pe drum pe lângă câţiva membri ai echipajului de pe *Opinicus,* care se grăbeau spre doc ca să ajute la cărat. Când ajunseră la barcă, Will lăsă lada jos în dreptul celor care urmau să fie încărcate. Vasul era mult mai mic decât *Endurance,* și avea o singură cabină sub puntea ridicată de la pupa.

Jacques dădu cufărul negru unuia dintre marinarii de pe barcă.

— Lasă-l aici, Hasan, zise el, arătând spre butoiașul pe care îl căra bărbatul cu mantie cenușie.

— Ce ţi-am spus, șuieră un sergent în spatele lui Will. Hasan e un nume arab!

— Campbell!

Will își întoarse privirea de la omul cu mantie cenușie, observând că Jacques se uita urât la el.

— Ajută-l pe de Lyon la restul lăzilor.

— Da, domnule, replică scurt Will.

Porni în grabă înapoi spre doc. Când ajunse la grămada de lăzi, nu-l văzu nicăieri pe prietenul lui.

— Unde e Garin? îl întrebă el pe unul dintre sergenţi.

Omul ridică indiferent din umeri.

— Cred că la *Opinicus*.

Se întoarse imediat ca să ia o ladă, pe care i-o dădu unui alt sergent.

Will inspectă docul, gândindu-se că trecuse pe lângă Garin fără să-l vadă. Când se uită spre piață, privirea se opri asupra unui bărbat înalt care se furișa printre tarabe. Hasan. Will se aplecă, prefăcându-se că își aranjează gheata, în vreme ce doi sergenți treceau pe lângă el, dar continuă să-l urmărească pe omul cu mantie cenușie. Hasan ocolea un grup de beţivi zgomotoși. După ce aruncă o privire în direcția lui *Opinicus*, individul se pierdu în mulţime. Curiozitatea învinse prudența. Will porni spre piață, ascunzându-se, ca să nu fie văzut de cavalerul ce ducea harfa reginei, în spatele unor lăzi putrezite care puțeau a pește.

După întunericul de pe doc, luminile focurilor și sunetele muzicii și cântecelor erau ameţitoare. O femeie solidă trecu dansând pe lângă Will, râzând, cu fustele fluturând. Hasan stătea lângă o tarabă la oarecare depărtare, inspectând șirurile de pâini și dulciuri. Will se apropie, atent să nu fie observat. În apropiere, un jongler îmbrăcat pestriț făcea scamatorii cu mere. Lângă el stătea întins un dulău. Omul aruncă merele sus în aer, răsuci un căruț și apoi prinse fructele în aplauzele mulţimii. Will păși peste câine, care deschise un ochi galben, și începu să mârâie. Băiatul se ridică pe vârfuri ca să vadă peste capetele oamenilor. Hasan lăsase în urmă taraba și se apropia de clădirile înalte din spatele pieţei. Will își croi drum prin masa de trupuri. Când ieși din mulţime, Hasan dispăruse.

Clopotul bisericii începu să bată miezul nopţii. Will nu mai putea rămâne mult timp acolo: Ciclopul avea să-i remarce în curând absența. Lângă clădirile din spatele pieţei mulţimea era mai puţin compactă. Will zări o mantie cenușie când o umbră o luă printr-unul din gangurile dintre clădiri. O luă la fugă, fără să se gândească o clipă ce ar face dacă ar fi prins cu Hasan, și se opri în fața intrării într-un gang îngust care mirosea a urină și a legume putrezite. În timp ce încerca să vadă ceva în întuneric, fu izbit de un val de zgomote și miros de bere din clădirea de lângă el. Doi bărbați ieșiră de acolo cu căni mari în mâini. Pe ușă era pictat un semn despre care Will bănui că indica un soi de casă de oaspeți sau un han. Nu-l putea vedea prea bine, dar părea

o oaie galbenă care stătea pe un câmp verde-albăstrui. Bătăile clopotului încetară. Will țipă când cineva îl prinse de la spate într-o strânsoare de fier. Fu tras cu sălbăticie în jos pe alee. Se luptă, încercând să se răsucească sau să lovească măcar cu picioarele, dar cel care îl ținea era puternic. Will se trezi lipit de zidul uneia dintre clădiri. Vru să fugă când strânsoarea slăbi puțin, dar încremeni simțind ceva rece și dur apăsat pe grumaz. Will ridică privirea spre cel care ținea pumnalul. În lumina slabă care venea dinspre piață văzu că ochii lui Hasan sclipeau.

Capitolul 11

Al-Salihiyya, Egipt
23 octombrie 1260

Baybars intră în cort în spatele a doi servitori care duceau o tavă mare cu fructe și o carafă cu kumiz. Trecând pe lângă ei, îl văzu pe Omar așezat pe una din pernele mari întinse pe carpetă, în fața unui cufăr. În afara câtorva piese de mobilier și a alămarului care lumina interiorul, restul cortului era gol.

Armata ajunsese la al-Salihiyya seara târziu, ecoul bătăilor tobelor trezindu-i pe locuitorii cetății cu mult timp înainte ca ei să se apropie de ziduri. Aflat la aproximativ treizeci de kilometri de Cairo, orașul fusese construit de sultanul Ayyub cu doisprezece ani în urmă ca un loc de popas pentru armată pe drumul de întoarcere din Palestina. Era ocupat de o mică garnizoană, de fermieri și de familiile lor. Imediat ce auziseră tobele, cu toții își părăsiseră așternuturile și se repeziseră să pregătească provizii proaspete pentru trupele obosite de drum. Mamelucii își ridicaseră tabăra dincolo de ziduri, pe un câmp cu iarbă deasă care lucea într-un argintiu translucid în lumina lunii.

Baybars găsi plăcut interiorul spațios al cortului în comparație cu aglomerația din tabăra militară de afară: pustietatea dinăuntru părea o replică a limpezimii gândurilor lui. Kutuz și guvernatorii lui ordonaseră ca pavilioanele lor să fie împodobite cu fastul obișnuit, dar confortul și fastul erau ultimele lucruri care-l preocupau pe Baybars. Îl salută pe Omar în vreme ce își desfăcea centura de care era prinsă sabia.

— Unde-i Kalawun?

— Ni se va alătura în curând, Amir. E...

Omar se opri, uitându-se la cei doi servitori.

Baybars îi urmări privirea.

— Plecați! le ordonă el slugilor, arătându-le deschizătura cortului.

Oamenii lăsară jos tăvile cu mâncare și se îndepărtară. Baybars își puse armele pe covor și îngenunche lângă Omar. Își înăbuși un căscat și își trecu mâinile prin păr, scărpinându-și țeasta. Kutuz îl ținuse ocupat

în ultimele trei ore cu pregătirile de tabără și acum trecuse de miezul nopții. Mărșăluiseră neîntrerupt nouă zile prin peninsula Sinai, sub razele nemiloase ale soarelui și acum Baybars își simțea pielea întinsă și fierbinte.

— Ar trebui să mănânci ceva, sadeek, zise Omar.

Baybars aruncă o privire platoului cu felii de portocală și curmale.

— Nu mi-e foame. Dar ceva de băut ar fi bine-venit, zise el, întinzând mâna după carafă.

Omar îl privi cum o golește.

— Kalawun se întâlnește cu ultimii guvernatori pe care crede că îi poate convinge să ne sprijine. Omar schiță un zâmbet. Cred că îi place noul său rol.

— Are darul persuasiunii, replică Baybars, punând carafa goală pe cufăr. Când el vorbește, oamenii ascultă. Iar limba lui e mai dulce decât a mea, recunoscu el, ridicând indiferent din umeri.

Se uitară amândoi spre deschizătura cortului când Kalawun păși înăuntru. Omul se înclină înspre Baybars.

— Amir!

— Cum te-ai descurcat cu guvernatorii?

— Cei doi cu care am vorbit nu vor face nicio mișcare ca să împiedice urcarea ta pe tron după moartea sultanului. Cred că tu ești cel mai îndreptățit să-l ocupi.

Baybars zâmbi cu amărăciune.

— Cât mă costă loialitatea lor?

— Doar o picătură din oceanul comorilor care te așteaptă în Citadelă. Kalawun se răsuci pe călcâie și deschise din nou intrarea cortului. Câtă vreme am stat pe afară am dat peste ceva ce îți aparține, Amir.

În cort își făcu apariția Khadir. Roba ghicitorului era umedă și plină de noroi. Omul ținea un iepure mort de urechi. Se îndreptă spre zona întunecată din spatele făcliei, puse animalul jos, cu labele întinse. Privindu-l, Omar avu senzația neplăcută a unui păianjen gata de atac, senzație pe care se străduia să o alunge. Nu înțelegea de ce insista Baybars ca acel individ periculos să se implice atât de mult în asemenea chestiuni importante. Asta îl irita și îl îngrijora deopotrivă.

— Unde ai fost? îl întrebă Baybars.

— La vânătoare, răspunse Khadir arțăgos.

Pumnalul cu mâner auriu care atârna de lanțul din jurul mijlocului era murdar de sânge. Omul întinse mâna și mângâie urechile iepurelui.

— Atât de moi, murmură el.

— Ai aflat ce aveam nevoie să știu? îl întrebă Baybars, în vreme ce Kalawun se așeză pe una din perne și luă o curmală de pe platou.

— Da, stăpâne. Khadir se îndreptă de spate și se uită la cei trei bărbați. Cheia spre tron poate fi întoarsă.

— Ce vrea să spună? îl întrebă Omar pe Baybars. Cheia spre tron?

— Aqtai, șeful de stat-major al sultanului. El are puterea de a da tronul unui succesor după moartea stăpânului său. Baybars se uită la Khadir. Ești sigur?

— L-am urmărit îndeaproape în aceste ultime săptămâni, stăpâne. Omul e un prost cu inima slabă. Va ceda repede dacă e presat. Khadir zâmbi. Timpul e potrivit. Steaua roșie a războiului domină cerul. Cere sânge.

— Atunci va avea parte de sânge. Baybars se întoarse spre Omar și Kalawun. Kutuz a dat dispoziție să ne odihnim aici o zi. Fără îndoială că vrea să le țină oamenilor un discurs în care să se laude cu marea lui victorie înainte de a-și face intrarea triumfală în Cairo. Cortul regal a fost ridicat sub zidurile orașului. După rugăciunea de la răsăritul soarelui, el își întrerupe postul, apoi doarme întotdeauna o oră. Acesta e momentul în care e vulnerabil și e departe de majoritatea gărzilor. Între cort și zid se află un crâng de lămâi cu un lăstăriș des dedesubt. La primele raze de lumină ne vom ascunde acolo, iar când Kutuz va adormi, noi ne vom croi drum prin spatele cortului și vom intra în compartimentul lui privat. Kalawun, tu îi vei neutraliza pe cei doi Mu'izziyya care îl păzesc, apoi te vei posta la intrarea dinspre zona tronului. Omar, tu îmi vei asigura spatele și te vei ocupa de servitorii care ar putea încerca să intervină. Eu îl voi ucide pe Kutuz.

Omar și Kalawun dădură din cap.

— Kalawun, cum nu avem prea mult timp la dispoziție, trebuie să te duci chiar acum la Aqtai. Trebuie să fie acolo la comiterea faptei ca să-mi acorde controlul asupra tronului. Amenință-l sau cumpără-l dacă poate fi cumpărat, nu-mi pasă, dar fă-l să accepte.

— Cum ordoni, Amir Baybars, zise Kalawun, ridicându-se în picioare.

— Aqtai s-a retras acum o oră, zise Baybars, uitându-se la Kalawun. Îl vei găsi în cortul lui.

Kalawun se furișă în noapte și traversă tabăra. Cum armata avea să stea doar o zi la al-Salihiyya, nu toate corturile fuseseră ridicate, mulți își făcuseră culcuș direct pe pământ, sub lumina stelelor, grupați în jurul focurilor de tabără. Tobele amuțiseră, așa că armata intrase parcă într-o stare de amorțire, întreruptă doar de mormăielile soldaților și de acordurile unui fluier. În umbrele de la marginea taberei, mașinile de asediu și căruțele aveau contururi bizare, iar cămilele erau duse în șir printre plantațiile de bumbac către unul din numeroasele pâraie care străbăteau câmpia. Kalawun trecu de cortul regal, în spatele căruia distinse zidurile joase ale orașului și casele din chirpici de dincolo de acestea. Pânza groasă de la intrarea în cort fusese dată deoparte și legată cu cordoane, astfel încât estrada pe care fusese așezat tronul sultanului se vedea de afară. Mai mulți Mu'izziyya ședeau țepeni și tăcuți la intrare. Kalawun trecu de ei, mergând prin iarba deasă pentru a nu face vreun zgomot, apropiindu-se de cortul mai mic al șefului de stat-major al sultanului.

— Ofițer Kalawun.

Kalawun se opri. Se răsuci pe călcâie și îl văzu pe unul dintre guvernatorii la care fusese trimis mai devreme ca să-l mituiască.

— Trebuie să vorbim, rosti acesta, venind în fața ofițerului.

Kalawun dădu respectuos din cap.

— În acest moment am o audiență la șeful de stat-major al sultanului. Putem să ne vedem după aceea.

— Dacă îți cauți cumva un aliat, zise guvernatorul, făcând semn spre cortul lui Aqtai, nu vei găsi așa ceva acolo.

— De unde atâta preocupare? întrebă Kalawun, încruntându-se.

— Am informații valoroase.

Kalawun privi în jur, apoi îi făcu semn guvernatorului să îl urmeze. Se îndepărtară de cortul lui Aqtai, la adăpostul întunericului.

— Spune-mi.

Guvernatorul schiță un zâmbet.

— Cum am spus, informația e valoroasă.

— Vei fi răsplătit.

Ofițerul făcu o pauză, apoi dădu din cap.

— Cu ajutorul șefului său de stat-major, sultanul a organizat o vânătoare după rugăciunea de dimineață, la care va fi invitat și Baybars. Kutuz vrea să-l omoare.

Kalawun icni.

— De ce ar vrea Kutuz așa ceva? A aflat de planurile noastre?

— Nu, răspunse guvernatorul. Cred că pune la cale moartea lui Baybars de ceva vreme. Sultanul știe că Baybars se bucură de sprijin în rândul oamenilor și nu doar printre cei din regimentul Bahri. Kutuz se teme că, în timp, ar putea să-l răstoarne printr-o revoltă armată.

— De unde știi asta?

— Kutuz crede că îi sunt loial. M-a invitat la o întâlnire cu Aqtai, în cursul căreia a pus la punct planul în detaliu.

Kalawun clătină din cap, analizând informațiile primite.

— Câți vor participa la această partidă de vânătoare?

— Kutuz, șase Mu'izziyya și cinci guvernatori, printre care mă număr și eu.

— Poți vorbi cu vreunul dintre ceilalți guvernatori înainte de vânătoare? Poate să-i convingi pe cei pe care Baybars nu i-a plătit încă pentru sprijinul lor?

— Cu unul, poate cu doi, răspunse guvernatorul.

— Baybars va avea grijă să fii răsplătit regește pentru loialitatea ta.

— Nici nu mă aștept la altceva.

Kalawun se făcu nevăzut în întuneric și se întoarse prin tabără. Ajuns în cort, îi găsi pe Baybars și pe Omar discutând.

— Amir, rosti el încet.

Baybars își ridică privirea.

Capitolul 12

Honfleur, Normandia
23 octombrie 1260

Hasan apăsă mai tare pumnalul pe gâtul lui Will.

— De ce mă urmărești? repetă el, accentul făcându-i cuvintele aproape de neînțeles. Răspunde!

— Nu o făceam, icni Will, forțându-se să-și ia privirea de la pumnal și să se uite în ochii bărbatului.

Hasan făcu o grimasă.

— Știu când am pe cineva pe urme. Mă cercetezi de când am plecat din Anglia. Să nu mă consideri un idiot.

— Voiam să văd unde vă duceți. I-am auzit pe ceilalți șușotind. Spuneau că sunteți sarazin. Nu au încredere în dumneavoastră.

— Înțeleg, rosti Hasan, gânditor. Deci m-ai urmărit ca să vezi... ce? Dacă mă opresc să ucid câțiva creștini, să violez călugărițe, să mănânc copii? Will zări o sclipire albă când individul zâmbi cu toată gura. Doar asta fac *sarazinii*, nu-i așa?

Hasan făcu un pas în spate. Luă cuțitul de la gâtul lui Will și scoase ceva din sacul pe care îl purta pe umăr. Băiatul nu îndrăznea să se miște.

— Uite, zise Hasan, arătându-i un coltuc de pâine. Asta făceam. Îmi cumpăram de mâncare. Puse pâinea la loc în sac și băgă pumnalul în teaca scurtă de piele de la șold. Ți-aș sugera să te întorci la corabie. Încetă să mai zâmbească. Ăsta nu e un loc sigur pentru copii, oricât de curajoși ar fi ei.

Will se îndepărtă de zid, continuând să se uite la Hasan, și se dădu înapoi. Se întoarse încet, cu inima bătându-i nebunește în piept, luând-o din nou prin gang. Simțea la fiecare pas privirea lui Hasan ațintită asupra lui. Când ajunse la capăt, se uită în urmă. Hasan continua să-l privească. Will o luă la fugă spre doc, aproape lovindu-se de un bărbat cu o mantie neagră care îl înjură birjărește printr-o mască albă care semăna cu un craniu.

Endurance dispăruse, înghițită de bezna de la gura fluviului. Will luă o ladă din grămada mult diminuată pentru a o duce pe *Opinicus*. Fu nevoit să se oprească de două ori și să lase lada jos, așteptând să-și mai recapete puterile. Una era să se bată cu sabia împotriva unui alt sergent și alta să fie amenințat de un bărbat cu un pumnal.

Pe partea laterală a lui *Opinicus* fuseseră fixate suporturi de torțe. Făcliile luminau parțial puntea și docul de dedesubt. Garin era colo, trăgând un cufăr în cabina în care fuseseră depozitate lucrurile reginei.

Owein îl urmărea de pe punte.

— Sergent! Cavalerul ridică un sac. Este al tău?

Will recunoscu bocceaua în care se găseau hainele și sabia lui.

— Da, domnule, zise el, punând lada pe platforma docului.

— Nu-l mai lăsa așa, oriunde. Owein îi aruncă sacul. Mă îndoiesc că regina s-ar bucura să găsească izmenele tale printre lucrurile ei.

Cavalerul le ordonă apoi la doi dintre sergenții de pe doc să urce pe pasarelă un cufăr care părea extrem de greu. Will se întrebă dacă ar fi trebuit să-i povestească lui Owein ce se întâmplase. Hasan era înarmat și în mod sigur periculos. Dar, dacă era un camarad de-al lui Jacques, poate că maestrul său știa că e sarazin. Will nu pricepea nimic. Iar scrisoarea găsită în sala cea mare avea legătură cu Hasan sau era vorba despre altceva? O mișcare îi atrase atenția. Cineva se furișa de-a lungul zidurilor din lemn ale docului, la adăpostul umbrelor. Silueta se lăsă brusc în jos în spatele unei grămezi de capcane pentru animale. Un cavaler de la prora lui *Opinicus* privea într-acolo. Când cavalerul se întoarse, necunoscutul își continuă drumul. Încruntându-se, Will merse de-a lungul peretelui și trecu de *Opinicus*. În spatele lui auzi un zăngănit, câteva strigăte și înjurături.

— Atenție cu aia, la naiba! se auzi vocea lui Owein.

Will își dădu seama că silueta care se furișa avea ceva familiar, ceva din felul în care gluga mantiei era trasă mult peste față. Brusc, făcu legătura: era doamna de onoare pe care o văzuse luptându-se cu lada pe *Endurance*. Will ieși din întuneric chiar în fața siluetei, și aceasta se opri.

— Ce faci aici?

Silueta se dădu înapoi.

— Te-a trimis regina? întrebă el, urmând-o.

Persoana misterioasă continuă să se dea înapoi până când se împiedică de niște funii aruncate pe jos în spatele ei. Se dezechilibră, iar gluga îi alunecă de pe față. În cădere, părul lui Elwen se eliberă din strânsoare. Dinspre barcă se auzi un alt zăngănit, urmat de câteva pleoscăituri zgomotoase și un țipăt. Una dintre pasarelele sprijinite de balustrada bărcii se răsturnase, trimițându-i în apa fluviului pe cei doi sergenți de pe ea și cufărul mare pe care îl cărau. Owein strigă la ei să recupereze lada înainte ca aceasta să se ducă la fund. Will rămase țintuit locului câteva clipe, apoi se repezi spre Elwen. Fata se chinui să scape din funiile în care se prinsese. Când Will îngenunche lângă ea, Elwen se opri și scoase un oftat de frustrare. Will își lăsă sacul jos și îndepărtă o bucată de funie de pe brațul fetei.

— Elwen? Cum ai reușit...?

Will se lăsă pe călcâie după ce o eliberă pe fată.

— Ce naiba faci aici?

Elwen era albă la față și tremura. Mantia albastră se deschisese în față, așa că Will putu vedea o pată întunecată pe rochia ei.

— Sânge? murmură el, întinzând mâna spre ea.

— Nu, răspunse ea, dându-i mâna la o parte cu forță și strângându-și mantia. Mi-a fost rău.

Se ridică cu greutate în picioare.

Owein continua să strige. Cei doi sergenți care căzuseră în apă încercau să înoate spre doc, ținând cu câte o mână cufărul. Un marinar de la bord aruncase o frânghie spre ei.

— La ce te-ai gândit? rosti Will, ridicându-se în picioare și uitându-se la fată. Cum ai ajuns la bordul lui *Endurance?*

— M-am ascuns în cală noaptea trecută când paznicii nu erau atenți. Elwen se încruntă. Mirosul. Spațiul a fost atât de mic și mie mi-a fost atât de rău, încât am crezut că o să mor. Privi de-a lungul docului spre locul unde Owein îngenunchease, încercând să ajungă la cufărul aflat pe jumătate în apă. Dar mi-am zis că după asta unchiul nu mă va mai trimite la Bath și că va trebui să mă asculte. Ridică din umeri. Ori asta, ori rămân aici, în port, și poate reușesc să ajung la Paris.

Will se holbă la ea cu un amestec de neîncredere și respect.

— Ești...

Se opri brusc când un grup de siluete îmbrăcate cu mantii negre ieși din umbra docului. Chipurile lor semănau cu niște cranii, albe ca varul în lumina torţelor. Ca unul, necunoscuţii o luară la fugă spre *Opinicus.* Se auzi un sunet aspru când majoritatea lor își scoaseră săbiile din teacă.

Will strigă ca să-și avertizeze tovarășii, dar cavalerii din barcă își scoseseră deja săbiile. Două dintre siluetele în mantii negre se desprinseră de grup, îndreptându-se spre Owein. Will strigă numele cavalerului în vreme ce, alături de el, Elwen ţipă. Templierul se întoarse. Preţ de o secundă înfiorătoare, sabia păru să se blocheze în teacă, apoi se eliberă din strânsoare, chiar în momentul în care unul dintre atacatori se repezea spre el. Se auzi zgomotul tipic de metal care se lovește de metal. Cei doi sergenţi care căzuseră în fluviu ieșiseră pe jumătate din apă la începerea asaltului. Acum lăsară cufărul din mâini, încercând să sară în barcă. Unul dintre ei se prăbuși imediat sub loviturile unui atacator și căzu în apă cu un geamăt care se stinse imediat ce băiatul dispăru în adâncuri.

— Bijuteriile! tună Owein, lovind cu sabia în șoldul unui atacator, care căzu răsucindu-se la pământ. Protejaţi bijuteriile!

Cel de-al doilea necunoscut îl atacă pe Owein, săbiile încleștându-se în aer, scoţând scântei.

Șaisprezece atacatori năvăliră pe *Opinicus,* alergând pe pasarele sau sărind direct peste balustradele mai joase. Lupte corp la corp începură de-a lungul punţii. Doi dintre marinarii de pe *Opinicus* primiră provocarea luptei alături de cavaleri și de cei trei sergenţi înarmaţi, dar restul echipajului, neinstruit și neînarmat, era o pradă ușoară. Trei oameni căzură imediat, în primul val al asaltului. Jacques se lupta cu doi dintre atacatori, mânuind cu măiestrie sabia, cu chipul încordat. Lipit de ușa cabinei, cu fața ca o mască a groazei, Garin își urmărea unchiul. Unul dintre cavaleri scoase un urlet înfiorător de durere când lama unei săbii îi crestă fața, tăindu-i obrazul până la os. Atacatorul își continuă asaltul și îl trimise pe cavaler peste bord. Owein, un alt cavaler și sergentul care nu fusese rănit scăpară de cei trei indivizi de pe doc și săriră la bord ca să-și ajute camarazii.

Will alergă spre navă, dar se opri, realizând că nu era înarmat. Elwen îl strânse tare de braţ.

— Ce facem? Vocea fetei trăda groaza. Will! Ce facem?

Băiatul își ținu respirația când îl văzu pe Owein cum respinge atacul unui individ solid cu o serie de lovituri rapide. Cavalerul se lăsă în jos, pivotă și își înfipse sabia în spatele omului, dar nu înainte ca brațul care ținea arma să fie tăiat adânc. Jacques neutralizase doi atacatori și acum se confrunta cu al treilea. Un alt cavaler căzu, dar și doi atacatori. Unul dintre marinarii neînarmați smulse o torță din suportul de pe partea laterală a vasului și începu să lovească în stânga și-n dreapta ca să se apere de săbii. Făclia dansă într-un mod straniu în aer. Se auzi un țipăt din partea din spate a vasului când Garin fu dat cu brutalitate la o parte de un individ masiv. Omul deschise cu violență ușa cabinei și intră aplecându-se, rostogolind un butoi în calea sergentului care se repezise spre el. Will se răsuci pe călcâie când își aminti de sac. Era lângă frânghii. Fugi până acolo și îl rupse. Scoase sabia scurtă, apoi o luă la fugă spre vas.

— *Nu!* strigă Elwen după el. *Will!*

Băiatul urcă în goană pasarela, apoi se năpusti pe punte. Se feri când unul dintre atacatori, care tocmai ucisese un alt sergent, se repezi spre el. Dându-se înapoi, Will se lovi de balustrada vasului, în vreme ce necunoscutul venea spre el, scoțând un mârâit înfiorător prin masca în formă de craniu. Will roti lama sabiei ca să contracareze lovitura, dar impactul îi făcu brațul să tremure, slăbindu-i strânsoarea pe mânerul armei. Will scrâșni și apucă sabia cu forță, în vreme ce necunoscutul îl ataca în valuri, fiecare lovitură fiind mai puternică și mai rapidă decât precedenta. În jur totul era un haos, dar privirea lui era fixată pe individul care îi viza pieptul și abdomenul cu sabia. Will se strecură prin spațiul dintre balustrada vasului și atacator, rotindu-se pe loc și lăsându-și capul pe spate exact când sabia celuilalt se abătu cu violență asupra lui, ratându-i cu câțiva milimetri țeasta.

Alunecoasă din pricina sângelui scurs și plină de cadavre, puntea vasului nu semăna deloc cu terenul de instrucție. Necunoscutul nu se oprea înainte de a ataca din nou. Săbiile nu erau făcute din lemn și nici nu aveau tăișul bont pentru a nu răni. Brusc, cu o siguranță înspăimântătoare, Will simți că avea să moară.

Sabia atacatorului coborî spre el încet, cumplit de încet. Arma lui era prea în lateral ca să poată bloca lovitura. Între pieptul lui și fierul

care urma să-i intre în carne nu se găsea nicio pavăză. Will făcu un pas în spate și închise ochii în ultima secundă, dar piciorul îi alunecă într-o baltă de sânge, iar băiatul căzu pe punte, cu arma despicând aerul. Auzi un strigăt de deasupra lui și se trezi împroșcat pe față de sânge fierbinte. Prin abdomenul atacatorului ieșise vârful unei săbii. Will se rostogoli ca să evite trupul care se prăbușea și îl văzu pe Hasan în spatele necunoscutului, cu sabia mânjită de sânge. Sarazinul o luă la fugă de-a lungul punții. Will se luptă să se ridice în picioare, în vreme ce dinspre doc se auzi un țipăt de fată. În vreme ce el să bătea, cele zece siluete în mantii negre rămase își croiseră drum spre cabina de pe punte. Două dintre ele duceau acum cufărul cu bijuteriile Coroanei. Ceilalți opt îi ghidau cu săbiile spre partea laterală a vasului. Owein fusese încolțit de doi atacatori care se băteau sălbatic. Unul dintre ei căzu străpuns de sabia lui Jacques, care lupta umăr la umăr cu Hasan. Cei care cărau cufărul ajunseră la pasarelă. Se năpustiră spre doc, dând drept peste Elwen care, văzându-l pe Owein în pericol, pornise în fugă spre vas.

În urma ciocnirii, Elwen se trezi pe jos. Unul dintre cărăuși lăsă din mână cufărul, care căzu pe pietre scoțând un zgomot înfiorător. Will strigă când îl văzu pe individ întorcându-se spre Elwen, cu sabia ridicată. Ceva se mișcă rapid, iar omul fu izbit de cineva ca de un berbece. Era Garin, care reuși să-l facă să scape sabia din mână. Se auzi o pârâitură sinistră, urmată de o pleoscăitură. Individul ajunsese în apa fluviului, lovindu-se în cădere cu capul de marginea galerei. Will sări de pe vas. Cel de-al doilea individ dăduse drumul sabiei și apucase cufărul. Omul o luă la fugă, dar Owein și un alt cavaler se luară imediat după el. Necunoscutul căzu, la doar câțiva metri de vas, după ce sabia lui Owein i se înfipse în spate. Cufărul se zdrobi de sol, revărsându-și conținutul pe pietre. O coroană incrustată cu pietre prețioase se rostogoli și se opri la marginea docului. În lumina torțelor se văzură inele, un glob imens și un sceptru, toate din aur.

Owein se răsuci pe călcâie și îi văzu pe Will și pe Garin, care între timp apucase sabia omului pe care îl trimisese în apele fluviului.

— Păziți bijuteriile! le strigă el.

Chipul i se contractă și mâna slăbi strânsoarea pe mânerul sabiei atunci când o văzu pe Elwen, care stătea în spatele băieților. Se întoarse

iar, cu atenţia distrasă, atunci când auzi un strigăt dinspre vas.

Garin scoase și el un ţipăt când își văzu unchiul prăbușindu-se după ce fusese străpuns de o sabie. Cel care îl omorâse căzu o clipă mai târziu sub loviturile furioase ale lui Hasan. Șase dintre atacatori săriră de pe vas. Trei alergară spre Owein, dar vederea bijuteriilor împrăștiate, imposibil de recuperat, și a cavalerilor care săreau de pe vas în spatele lor îi făcu să se răzgândească. Atacatorii se răsuciră pe călcâie și se alăturară în fugă tovarășilor lor. Patru cavaleri și doi sergenţi îi urmăriră de-a lungul docului, în vreme ce Garin trecu la atac, strigând numele unchiului său. La ceva distanţă de vas se strânseseră o mulţime de gură-cască, oameni care veniseră dinspre piaţă ca să vadă ce se întâmpla. Localnicii se dădură repede la o parte când siluetele în mantii negre își croiră drum printre ei, cu săbiile scoase din teci. Femeile începură să ţipe și își traseră copiii mai aproape.

Owein se întoarse spre nepoata lui.

— Elwen?

În spatele lui se auzi un geamăt. Cavalerul privi în jur. Omul pe care îl înjunghiase în spate se străduia să se ridice în genunchi, fără să mai aibă putere să strângă sabia în mână. Owein se duse spre el. Necunoscutul își ridică încet capul și își focaliză privirea asupra cavalerului.

— *Pax!* ţipă el, dând drumul sabiei. *Pax!*

— Ridică-te!

Omul se conformă, încet, cu capul plecat, respectuos. Will zări pumnalul abia când mâinile i se depărtară de trup. Băiatul strigă, prea târziu, căci individul se repezi cum putu la Owein și înfipse lama în pieptul cavalerului, drept în inima acestuia. Sabia templierului căzu pe pietre. Cavalerul se prăbuși pe spate, cu mâinile prinzând mânerul pumnalului ucigaș. Ţipătul muri pe buzele lui Will în vreme ce Owein era întins pe jos, zbătându-se și căscând gura ca un peşte pe uscat în căutarea aerului. Atacatorul se întoarse și plecă împleticindu-se. Privi peste umăr la auzul paşilor care se apropiau în spatele lui și ochii lui căprui se măriră prin masca în formă de craniu când văzură sabia scurtă din mâna lui Will îndreptându-se spre el. Lama îl lovi pe individ în cap, despicându-i ţeasta, iar din tâmpla omului ţâșni imediat un șuvoi de sânge. Individul căzu în genunchi. Will își trase sabia. Privirile

celor doi se încrucișară și băiatul ezită o fracțiune de secundă, care se păru înfiorător de lungă, înainte de a înfige lama în gâtul omului. Simți rezistența oaselor, apoi doar moliciunea cărnii străpunse de fier.

— *Owein!*

Will se răsuci pe călcâie și o zări pe Elwen aplecându-se deasupra cavalerului. Scoase sabia din gâtul inamicului și o luă la fugă. Elwen ținea capul unchiului său în mâini, strigându-l pe nume. Pumnalul ieșea din pieptul lui Owein, înfipt acolo până la plasele, iar pe buzele muribundului apăruse o spuzeală sângerie, ca o pată mare de culoarea vinului. Cavalerul avea ochii deschiși. Will se uită la maestrul lui, apoi la sabia scurtă din propria mână. Lama era acoperită de o peliculă de sânge. Simți că îi vine să vomite. În urechile lui răsunau țipetele lui Elwen. Lăsă sabia să cadă și se prăbuși în genunchi alături de fată. O prinse de umeri și încercă să o tragă înapoi ca să o facă să tacă. Mâinile ei erau pline de sânge.

— Hai să plecăm de aici!

Fata continua să țipe.

— *Elwen!* strigă el, trăgând-o de acolo.

Mâinile ei alunecară de pe obrajii lui Owein. Capul cavalerului căzu la pământ.

— *Nu!* urlă ea, lovindu-l pe Will cu pumnii. *Nu!*

Will îi prinse încheieturile și o trase spre el, ținând-o strâns în brațe, aproape zdrobind-o. Peste umărul ei se uită la chipul lui Owein, la gura lui înțepenită și la ochii lui care nu mai vedeau nimic.

Capitolul 13

Al-Salihiyya, Egipt
23octombrie 1260

Kutuz ședea pe tron și urmărea orizontul estic colorându-se în roz odată cu ivirea zorilor. Avea să fie o dimineață excelentă pentru iepuri, poate chiar pentru mistreți. Tabăra militară era în plină agitație. Oamenii își strângeau păturile, își spuneau rugăciunea sau își îngrijeau caii. Cei cinci guvernatori și cei șase Mu'izziyya pe care îi convocase la vânătoare așteptau la intrarea în cort. Niciun semn de la Baybars.

Kutuz se ridică de pe tron, coborî de pe estradă și merse prin iarbă spre locul unde servitorii îi întinseseră rogojina pentru rugăciune. Se întoarse cu fața spre Mecca odată cu apariția primelor raze de soare pe cer. La fel ca toți oamenii lui. Incantațiile lor umplură câmpia.

— *Bismillah arrahman arrabeem. Alhamdulilah, rabb al'alamin. Arrahman arraheem. Malik yawm addeen.*

După ce termină, îngenuncheat pe rogojină, Kutuz atinse iarba cu fruntea, absorbind mirosul de umed și proaspăt al vegetației. Se îndreptă de spate și zări trei siluete venind spre el. Se încruntă când îi văzu pe Omar și pe Kalawun flancându-l pe Baybars.

— Amir, rosti el, ridicându-se în picioare.

Baybars se înclină.

— Stăpâne!

— Invitația era doar pentru tine, Baybars, zise Kutuz, zâmbindu-le enigmatic ofițerilor care îl însoțeau.

Baybars păru surprins.

— Scuzele mele, stăpâne. Nu mi-am dat seama că vânătoarea trebuie să fie o chestiune privată. Se întoarse spre Omar și Kalawun. Plecați!

— Stai! îl opri Kutuz, ridicând mâna. Nu-i nevoie. Ofițerii tăi sunt bine-veniți să ni se alăture, Amir. Sultanul zâmbi. Sunt sigur că prada va fi suficientă pentru toți. Le făcu un semn servitorilor lui. Înșeuați încă doi cai. Kutuz porni spre iapa lui albă. Să călărim! rosti el tare spre cei care așteptau.

Chiar înainte de a urca în șa, sultanul își luă suliţa de vânătoare de la una dintre gărzile sale, apropiindu-se cât putu de mult.

— Spune-le celorlalţi, rosti el încet, că astăzi vor muri trei oameni.

Grupul ieși din tabără și se îndreptă spre nord, călărind peste câmpia care devenea aurie în lumina soarelui de dimineaţă. Caii săreau peste pâraie înguste și făceau poteci prin culturile de bumbac, rărite de recentele recoltări. Fermierii, care ieșiseră să strângă ultimele roade ale toamnei, se îndreptară de spate și se uitară la călăreţii care treceau pe lângă ei.

Kutuz își lăsă calul să stabilească ritmul, strângând pântecele iepei cu genunchii, simţind cum adierea vântului îi usucă pielea. Plecaseră de patru luni de zile, dar lui i se părea că trecuse mult mai mult timp. Când părăsiseră Egiptul, de abia începuse revărsarea Nilului: apele fluviului crescuseră acoperind delta și umflând pâraiele și canalele. De atunci apele se retrăseseră, lăsând în urmă solul fertil și înverzit. Kutuz se întorcea acasă triumfător, iar a doua zi, noaptea, întreg orașul Cairo avea să-l aclame.

Grupul se apropie de apele scânteietoare ale lacului Manzala, trecând pe lângă lagune și trunchiuri contorsionate de copaci, berzele și păsările sălbatice luându-și zborul din pricina zgomotului făcut de copitele cailor. Pe malurile lacului, unde iarba era scurtă și moale, pășteau bivoli. Doi oameni strigară când zăriră primii iepuri ţopăind peste întinderea de iarbă spre apă, cu trupurile lor agile înălţându-se și coborând, ca niște pete maronii într-o mare de verde. Kutuz strigă la rândul lui și oamenii începură vânătoarea, ridicându-și sulițele. Trei guvernatori se avântară pentru a înconjura iepurii. În scurt timp, aerul se umplu de chiote pe măsură ce animalele erau ucise unul câte unul. Kutuz aruncă suliţa, vârful acesteia străpungându-l pe ultimul dintre iepuri, care mai ţopăi o dată pe sol, după care rămase nemișcat.

Baybars își struni calul și se apropie de Omar și Kalawun, în vreme ce sultanul descăleca, iar gărzile se răspândeau ca să adune prada. Baybars sări din șa.

— Sunteţi gata? îi întrebă el pe ceilalţi doi, uitându-se la Kutuz.

— Da, Amir, răspunse Omar, descălecând și strângând mânerul sabiei.

Kalawun dădu din cap.

Aqtai se apropie de platourile cu mâncare așezate pe masă. În cort aerul era fierbinte și sufocant, așa că încercă să se răcorească făcându-și vânt cu mâna în timp ce lua o bucată de carne și o băga în gură, lingându-și grăsimea de pe degete. Roba lui lungă și albă de mătase se încreţea pe corpul mătăhălos, iar la subsuori i se formaseră două pete de la transpiraţie. Omul oftă și închise ochii când o adiere ușoară veni din spatele lui, apoi scoase un ţipăt când simţi că ceva ascuţit i se înfige în spate. Ţipătul lui fu iute curmat de o mână care îi astupă gura.

Aqtai clipi îngrozit când auzi o voce care îi șuieră la ureche:

— *Taci!*

Obiectul ascuţit i se înfipse și mai tare în spate și el se grăbi să încuviinţeze. Mâna dispăru, încet, de la gura lui, iar Aqtai se întoarse. Îl văzu pe Khadir zâmbindu-i. Ghicitorul ţinea un pumnal cu plăsele de aur îndreptat spre el.

— Ce faci? Aqtai arătă spre deschizătura cortului cu un deget tremurător și încercă să-și regăsească stăpânirea de sine. Ieși!

Fu surprins să își audă cuvinte sunând mai degrabă ca un chiţăit decât ca un ordin.

Khadir răsuci pumnalul între degete, rubinele de pe mâner sclipind sângerii în lumină.

— M-a trimis stăpânul meu. Vocea îi coborî la nivelul unei șoapte. Are un mesaj.

— Ce mesaj?

Khadir se apropie de Aqtai, cu pumnalul la câţiva centimetri de abdomenul lui. Aqtai se dădu înapoi și se lovi de masa din spatele lui, aproape răsturnând un urcior cu vin.

— Te rog, îl imploră el, nu mă omorî!

— Când stăpânul meu se va întoarce de la vânătoare, îţi cere să îl întâmpini în cortul regal.

— Dar ce vrea Amir Baybars de la mine? murmură Aqtai, cu privirea pironită asupra pumnalului.

— Amir Baybars nu mai există. Khadir chicoti. Nu pe el îl vei aștepta. Ridică încet pumnalul, atingând cu vârful roba fină de mătase. Opri arma în dreptul pieptului lui Aqtai. Îl vei întâmpina pe *sultanul* Baybars.

— Ce vrei să...

Aqtai se opri, cu ochii măriți.

— Îl vei întâmpina la cortul regal și îl vei ruga să se urce pe tron ca sultan al Egiptului și conducător al armatei mameluce.

— *Nu!* Aqtai ridică vocea. Baybars va fi mai întâi spânzurat!

Sări în stânga, vârful pumnalului trasându-i o linie roșie pe piele, și se repezi spre intrarea în cort.

Khadir fu mai rapid decât el și îl trânti la pământ cu o forță care îl ului pe Aqtai. Ghicitorul se așeză peste trupul șefului de stat-major al sultanului și își îndepărtă roba soioasă, dând la iveală cadavrul iepurelui pe care îl prinsese în acea dimineață și pe care îl legase, de urechi, la brâu cu o sfoară.

Khadir apucă animalul mort și îl ridică deasupra lui Aqtai, care stătea întins pe jos și gâfâia.

— Îi dau un nume acestei creaturi Aqtai. Khadir ridică pumnalul și despică botul iepurelui. Aqtai va vorbi doar atunci când îi vom spune noi să vorbească. Tăie una din urechile animalului. Aqtai nu va tolera nicio vorbă rea despre Baybars. Scoase unul din ochii creaturii și îl lăsă să cadă pe abdomenul lui Aqtai. Iar Aqtai va vedea doar puterea noului sultan. Așează iepurele pe pieptul bărbatului îngrozit. Iar dacă Aqtai nu va face toate astea... Khadir luă pumnalul și despică burta animalului. Sângele și măruntaiele purpuriu-vineții se revărsară peste mâinile prezicătorului, pătând roba lui Aqtai... Atunci Aqtai va muri.

Baybars străbătu întinderea de iarbă pe care fuseseră înșirați iepurii morți. Grupul se împrăștiase ca să recupereze sulițele, iar Omar și Kalawun îl urmăriseră pe sultan. Baybars se îndreptă spre Kutuz, care tocmai ridica unul dintre iepurii pe care-i ucisese.

Kutuz apucă animalul de urechi.

— Ne vom ospăta pe cinste la noapte! zise suveranul, arătând spre prada lor. Privi în jur, în vreme ce Baybars continua să se apropie. Bună vânătoare, nu-i așa, Amir?

— Da, răspunse Baybars, bună vânătoare.

Kutuz privi dincolo de Baybars spre cele două gărzi care stăteau în spatele comandantului. Le făcu un semn din cap. Cu atenția îndreptată

asupra lui Kutuz, Baybars nu observă că bărbații își scoseseră săbiile. Dar Omar o făcu.

— Stăpâne! rosti tare acesta, trăgându-și sabia din teacă.

Kutuz se întoarse spre el, luându-și privirea de la Baybars. Zâmbetul îi îngheță când văzu sabia în mâna lui Omar.

Ofițerul ridică arma și privi scurt spre oameni.

— Să ne aducem omagiul domnului nostru! strigă el, îngenunchind în fața lui Kutuz.

Guvernatorii se uitară unii la alții, apoi urmară exemplul lui Omar ca să nu pară lipsiți de respect. Kalawun îi imită. Mu'izziyya și Baybars, care îl privea încruntat pe Omar, rămaseră în picioare. Dar, după câteva clipe, își scoaseră și ei săbiile într-un gest de supunere și îngenunchează pe iarbă. Privirea lui Omar alunecă spre Baybars, care era în spatele sultanului. Omar schiță un zâmbet.

Kutuz se uită la toți, surprins.

— Stăpâne, rosti Omar. Pot să îți jur loialitate?

Sultanul râse și întinse mâna.

— Poți.

Omar luă mâna cu un gest ferm și o sărută.

Kutuz auzi un strigăt, apoi simți o durere ascuțită în spate. Căzu împleticindu-se în genunchi, privi în jos și văzu un vârf de sabie ivindu-se din stomacul lui. Atacatorul scoase sabia și din rană țâșni sânge, care i se scurse pe coapse. O durere cumplită îi cuprinse deodată trupul. Auzi în jurul lui zgomot de oțel izbit de oțel și, ca prin ceață, la periferia razei sale vizuale îl văzu pe Omar sărind în picioare și luând-o la fugă înainte, urmat de Kalawun, ca să-i atace gărzile. Încercă să se ridice, dar corpul nu ascultă comanda creierului. Reuși doar să înainteze câțiva centimetri în genunchi. Tuși ușor și își puse mâna pe iarba umedă, lângă un iepure mort. Zări o pereche de cizme și își ridică încet capul, pe care îl simțea greu ca o stâncă. Baybars stătea deasupra lui. Sabia lui era mânjită de sânge. Baybars lovi cu piciorul mâna care se sprijinea de iarbă, iar Kutuz se rostogoli pe spate. Simți răcoarea pământului cuprinzându-l și auzi o voce care părea să vină de foarte departe.

— Nu mai sunt sclavul tău.

Baybars se îndepărtă. Patru Mu'izziyya erau morți, iar ceilalți doi se predaseră. Se duse la Kalawun, care avea sabia îndreptată către cei doi guvernatori care continuau să țină armele în mâini.

— Aruncați săbiile! se răsti el la cei doi.

Unul dintre guvernatori protestă.

— Nu poți face așa ceva!

— Tocmai am făcut-o!

În imposibilitate de a riposta, cei doi lăsară să le cadă săbiile din mâini. Kalawun le ridică și dădu din cap înspre guvernatorul care îl informase despre planurile lui Kutuz.

Baybars se duse la marginea lacului. Lăsându-și arma pe nisip, intră în apă ca să-și spele sângele de pe mâini. Se îndreptă, ferindu-și ochii de strălucirea soarelui, și privi dincolo de oglinda de apă, acolo unde un stol de păsări flamingo survola maiestuos lacul ca un nor roz. Râse. Toate astea erau ale lui. Lacul, câmpia, păsările: cu toate îi aparțineau. Își afundă mâinile în apa limpede. Și aceasta era a lui. Pentru prima dată după mulți ani, poate chiar pentru prima dată în viață nu îl mai lega nimic: nici sclavia, nici loialitatea față de cineva. Era în sfârșit liber.

Vânătorii, acum mai puțini, se întoarseră în tabără, cu Omar, Kalawun și Baybars în frunte. Aduseseră cu ei iapa albă a sultanului și caii soldaților morți, dar, în ciuda protestelor gărzilor rămase în viață și ale guvernatorilor, Baybars lăsase corpul lui Kutuz, neîngropat, în iarba de pe marginea lacului. La trecerea grupului, soldații din tabără se opriră din treburile lor, privind caii fără călăreți. Baybars își opri bidiviul în fața cortului regal și sări din șa în vreme ce câțiva guvernatori veneau în fugă spre el. Ignorând apelurile lor, intră în cortul deschis. Aqtai stătea pe estrada de lângă tron, palid la față și tremurând din tot corpul. Khadir îl flanca. Baybars îl salută pe ghicitor și păși pe estradă ca să le vorbească acelora care se adunaseră în jurul cortului. Tot mai mulți veneau acolo, chemați de camarazii lor.

Vocea profundă a lui Baybars se făcu auzită în toată tabăra.

— Sultanul Kutuz a murit!

Aqtai făcu un pas în față impulsionat de privirea aruncată de Khadir.

— Amir Baybars, rosti el cu voce tremurătoare. Tronul îți aparține.

Murmurele mulțimii, care se stârniseră odată cu anunțul morții sultanului, deveniră o furtună de strigăte de stupoare și chiote de bucurie. Baybars se așeză pe tron, cu mâinile pe cei doi lei din aur de pe brațe.

Aqtai căzu în genunchi în fața lui.

— Îmi declar supunerea față de tine, Baybars Bundukdari, sultan al Egiptului!

Soldații și ofițerii regimentului Bahri fuseră primii care îl imitară pe Aqtai, urmați de celelalte regimente și de oamenii din companiile independente. Războinicii cu mantii albe din Mu'izziyya se uitară uluiți unul la celălalt, dându-și seama că fuseseră înlocuiți dintr-o lovitură: Bahri avea să devină iarăși regimentul de gardă regală. Unul câte unul, toți se înclinară în fața noului lider.

Kalawun și Omar se ridicară și se postară de o parte și de cealaltă a tronului. Kalawun își ridică sabia.

— Slavă lui Baybars al-Malik al-Zahir!

Armata mamelucă răspunse într-un singur glas, scandând numele lui Baybars.

— Slavă lui Baybars al-Malik al-Zahir! Slavă lui Baybars, Regele victorios!

Baybars se ridică de pe tron și se duse la marginea estradei. Își înălță mâinile, cerând tăcere.

— Kutuz intenționa să stea aici, în fața voastră, la noapte, și să vă țină un discurs de celebrare a marii noastre victorii împotriva mongolilor. Se auziră câteva chiote. Dar eu nu voi vorbi despre triumfuri. Voi vorbi despre eșecuri. Uralele se stinseră. Căci am dat greș. Vocea lui Baybars răsuna în tăcerea care se lăsase. Am lâncezit prea mult sub conducerea unor lideri fără voința de a ne conduce pe drumul către victorie. Ne-am obișnuit prea mult cu siguranța fortărețelor noastre, în vreme ce în Palestina oamenii noștri nu pot decât să lupte și să moară. Am îngăduit prea multă vreme Apusului să se furișeze ca o umbră pe pământurile care ne aparțin. Timp de aproape două sute de ani, Apusul și-a trimis soldații cu crucile și săbiile lor ca să ne distrugă. Vom fi sclavii lor pe vecie?

— Nu! se auziră mai multe voci.

— Vom sta cu mâinile încrucișate fără să facem nimic?

Strigătele deveniră mai puternice, pe măsură ce tot mai mulţi bărbaţi se făceau auziţi.

— Eu nu voi aștepta! tună Baybars. Își scoase sabia în vreme ce vocile erau estompate de un val de aplauze furtunoase. A trecut vremea așteptării. Veţi lupta alături de mine împotriva francilor?

Armata mamelucă răspunse într-un singur glas.

Baybars ridică sabia spre cer.

— Invoc Jihadul!

Capitolul 14

Templul din Paris
26 octombrie 1260

Cădea o burniță ușoară, îmbrobonând cu picături de apă capetele plecate ale oamenilor și încărcând pânza velei care atârna moale de catarg din pricina lipsei vântului. Totul era tăcut: vâslele nu scoteau niciun sunet în vreme ce intrau și ieșeau din apă, și nimeni nu vorbea. Orașul care se înălța dincolo de curba fluviului era mascat de o ceață apoasă; părea un monstru întunecat care se mărea cu fiecare mișcare a vâslelor. În fața lor, fâșia de apă se despărțea în două brațe, înconjurând o insulă care adăpostea mai multe structuri mărețe și impozante, catedrala albă din capătul îndepărtat al limbii de pământ fiind cea mai înaltă. *Opinicus* apucă pe brațul din stânga al fluviului și trecu pe lângă o fortăreață cu grădini care se întindeau până la marginea apei, unde câțiva copaci fantomatici se înălțau în aerul lăptos. Fortăreața dispăru și în locul ei apărură biserici, mănăstiri, reședințe impunătoare, apoi case simple din lemn, un bazar și mai multe șiruri de hanuri și ateliere, într-un labirint de străduțe înguste.

Will urmări furnicarul de pe maluri, oamenii intrând în hanuri, ieșind din biserici, ca niște furnici minuscule la adăpostul mușuroiului. Toți erau îmbrăcați în negru. Ploaia părea mai deasă acum, căzând silențios pe acoperișuri și clopotnițe, dar și pe trupurile celor nouă oameni morți și întinși pe punte, acoperiți cu mantiile lor, albe pentru cavaleri, negre pentru sergenți și marinari. Revărsarea de apă din ceruri spăla sângele de pe cadavre, formând băltoace roșii care punctau puntea. Elwen stătea ghemuită lângă Owein, ascunzându-și ochii cu mâinile. Will urmărea cum sângele de pe punte se îmbiba în rochie, udând materialul subțire.

— Haide, rosti el, cu voce înfundată.

Pata purpurie se ridica spre abdomenul ei, apoi spre piept și spre gât.

— Elwen! rosti el, imperios acum. Sângele...

Deodată, ea era în fața lui, mângâindu-i obrazul.

Ochii ei verzi râdeau.

— Will Campbell, îl admonestă ea în joacă, maestrul tău nu e mort.

Will se răsuci spre trupul lui Owein și văzu că ea avea dreptate.

— Ca să ajungi templier trebuie să fii dispus să faci multe sacrificii, zise cavalerul, traversând puntea și îndreptându-se spre el.

Privirea lui Will rămase aţintită pe pumnalul care ieșea din pieptul lui Owein.

— Tu m-ai ucis, sergent.

— Nu.

Tu m-ai ucis.

Will își dădu seama că nu Owein vorbise.

— Nu te-am omorât, ţipă Will, dorindu-și cu disperare ca maestrul să-l poată auzi.

Dar cavalerul dispăru.

Will stătea pe malul unui iaz negru. Cineva ţipa. Sunetul îl scotea din minţi. În apropiere, o fată cu părul galben ca mierea dansa, fustele ei stacojii învârtindu-se în aer. Fata se răsuci spre el, tot mai aproape; pe măsură ce se rotea, fustele ei se transformau într-o ceaţă roșie care o învăluia. Fata trecu de el și atunci Will văzu în faţa lui un bărbat. Ochii căprui ai acestuia se holbau la el dintr-o imensă gaură albă unde ar fi trebuit să se afle faţa. Omul ridică încet mâna, încercând să atingă bucata de piele albă care-i atârna la tâmplă. Bărbatul o apucă și trase. Gaura albă dispăru cu un sunet ca de pergament rupt. Când masca se desprinse, Will începu să urle.

— *Tu ai ucis-o!* rosti tatăl lui, întinzând mâna și apucându-l de umăr.

— Așa o să facă în fiecare noapte?

Vocea venea dinspre priciul alăturat.

Sergentul care stătea ghemuit lângă Will își întoarse faţa.

— Taci, Hugues!

Se uită iarăși spre Will.

— Ţipetele tale ne-au trezit.

Băiatul își dădu părul din ochi. Avea pătura înfășurată în jurul gleznelor, iar maioul și izmenele îi erau îmbibate de sudoare și atârnau reci pe piele. Dădu la o parte mâna sergentului de pe umărul lui.

— N-am nimic.

Sergentul, care cu o zi înainte se prezentase ca fiind Robert de Paris, ridică din umeri și plecă spre patul lui.

Will dădu pătura la o parte și își coborî picioarele pe pietrele reci. Se ridică însoțit de sforăitul puternic care venea dinspre unul dintre paturi. Hugues pufni și se întoarse, trăgându-și pătura peste cap. Will se duse la masă, pe care se aflau un vas cu apă, un lighean și o lumânare. Lumânarea arsese, iar ceara topită se adunase și se întărise în jurul bazei. De mânerul suportului atârnau picături galben-cremoase de ceară întărită. Will își făcu palmele căuș în vasul cu apă și le duse la față. Apa rece îi înfioră pielea. Se îndreptă apoi spre singura fereastră din încăpere și se așeză pe pervaz, sprijinindu-se de cadru. Afară sufla un vânt înghețat. Își întoarse privirea auzind un alt sforăit. Hugues pufni iritat. Will era un străin acolo, o persoană care le deranja obiceiurile și intimitatea. Le povestise fragmentat bătălia de la Honfleur, dar nu suflase nicio vorbă despre ce se petrecuse după aceea: haos pe doc și zile întregi petrecute în tăcere pe vas.

După ce luptele se încheiaseră, oamenii care îi urmăriseră pe cei șase atacatori rămași în viață se întorseseră la doc după ce-i omorâseră pe doi dintre ei, restul reușind să se facă nevăzuți. Cavalerii ar fi vrut să rămână ca să-i prindă pe toți și să afle cine îi trimisese, dar căpitanul lui *Opinicus* nu voia decât să iasă cât mai repede din port.

— Dar erau mercenari! strigase unul dintre cavaleri, un bărbat de vârstă medie pe nume John. Trebuie să aflăm cine i-a trimis!

Cadavrele atacatorilor omorâți fuseseră percheziționate, dar nimic nu lăsase să se vadă cine erau sau cum aflaseră de transport. Marinarii rămași în viață coborâseră trupurile de pe punte pe pasarela docului. Două din măștile în formă de craniu pluteau pe apele fluviului, ca două chipuri albe îngemănate care vălureau la suprafața apei.

— Trei marinari de-ai mei sunt morți, replicase căpitanul cu amărăciune. *Opinicus* va părăsi acest port înainte să rămână fără echipaj.

— Nu vor mai face încă o încercare. Pentru numele lui Dumnezeu, i-am lichidat pe cei mai mulți dintre ei! Să terminăm treaba.

— Nu aveți de unde să știți asta, insistase căpitanul. E posibil să mai fie și alții.

— Trebuie să-i găsim pe cei care i-au trimis, zisese John cu o voce joasă.

Unul dintre sergenţi își trăsese sabia.

— Cred că pe *el* trebuie să-l întrebăm cine i-a trimis.

Îndreptase arma spre Hasan, care urmărea tăcut schimbul de replici.

Câțiva cavaleri și căpitanul se întorseseră spre sarazin, care-l pironea cu privirea pe sergent.

— Ai vreun motiv ca să mă acuzi? întrebase el calm.

— Ești sarazin. Ce alt motiv să mai existe? Nimeni nu știe de ce ești aici. Nimeni nu te cunoaște.

— Mă cunoștea sir Jacques. Nu îți ajunge cuvântul unui cavaler?

— Sir Jacques e mort!

— Destul! intervenise John, pășind înainte și punând o mână pe umărul sergentului.

Schimburile de replici continuaseră o vreme, până când căpitanul lui *Opinicus* câștigase bătălia verbală și un sergent fusese trimis la preceptoriu ca să o trezească pe regină. Suverana sosise imediat la doc însoţită de suită, de preot și de câțiva templieri.

Preotul pântecos ridicase mâinile, de parcă aștepta să se trezească dintr-un coșmar.

— Domnul fie milostiv! Domnul fie milostiv!

Regina privise carnagiul, cu fața între palme. Mulţimea de gură-cască veniţi dinspre piață să urmărească lupta continuau să se înghesuie lângă port. Oamenii o priveau pe regină și șușoteau.

— Bijuteriile? întrebase Eleanor cu o voce albă, continuând să se uite la cadavrele care umpleau puntea vasului și docul.

— Sunt în siguranță, Maiestate, o liniștise John.

Bijuteriile adunate și puse într-un cufăr lipsit de însemne fuseseră adăpostite în cabina vasului.

În vreme ce regina și suita ei se urcau la bordul lui *Opinicus,* doi cavaleri se îndreptaseră spre cadavrul lui Owein, care rămăsese pe pasarela docului. Până în acel moment nimeni nu păruse dispus să o deranjeze pe Elwen, care se prăbușise peste trupul unchiului ei. Will încercase în zadar să o ia de acolo.

Cavalerii nu dădură dovadă de aceeași gentilețe.

— E nepoata lui sir Owein? întrebase unul dintre ei, apropiindu-se de Will.

Acesta încuviinţase tăcut.

— Ce caută aici?

Băiatul nu găsise că e cazul să mintă. Îi spusese cavalerului că fata se furișase la bordul lui *Endurance*.

Cavalerul blestemase și clătinase dezgustat din cap. Aplecându-se, o apucase pe Elwen de braţe.

— În picioare, fato!

Will se repezise înainte când Elwen începuse să ţipe.

— Oprește-te, sergent! lătrase al doilea cavaler, ajutându-și tovarășul să o tragă pe fată de acolo. Owein e mort. Plânsul ei nu-l va aduce înapoi.

Aproape luând-o pe sus, cavalerii o urcaseră pe Elwen pe puntea lui *Opinicus,* unde o abandonaseră pe una din bănci. Brutalitatea lor o făcuse pe fată să se oprească din plâns și să rămână pironită locului în tăcere, privind cum trupul lui Owein este depus pe punte și acoperit cu mantia lui albă.

Împreună cu preotul și fraţii din preceptoriu, trei cavaleri părăsiseră vasul ca să-i caute pe cei patru atacatori rămași în viaţă. Se întorseseră cu toţii în scurt timp. Cavalerii le ceruseră fraţilor de la preceptoriu din Honfleur să continue cercetările la ivirea zorilor. Dar speranţa de a-i găsi era foarte mică și toţi știau asta. Preotului și fraţilor lui li se dăduse și sarcina de a îngropa cadavrele mercenarilor.

— Să nu-i așezaţi în pământ sfinţit, adăugase John.

— Frate, rostise preotul, șocat, dar nu le putem încredinţa sufletele satanei fără o judecată corectă.

— O să-și primească judecata în iad.

Will urcase la bord în spatele cavalerilor, ducând sabia lui Owein, pe care o pusese lângă maestrul său. Atunci îl văzuse pe Garin îngenunchind alături de trupul lui Jacques. Băiatul dăduse la o parte mantia de pe capul cavalerului și se uita fix la faţa care înghețase în grimasa din clipa morţii. Garin avea obrajii uzi și pumnii strânși. Băiatul vrusese să atingă chipul unchiului său, dar se oprise, cu mâna suspendată deasupra peticului de pe ochiul lipsă al lui Jacques. Când

Will îl atinsese pe umăr, Garin sărise ca ars și se răsucise, cu fața schimonosită de durere.

— *Nu mă atinge!*

Will se trăsese înapoi, șocat de vehemența din vocea prietenului său. Îl lăsase pe Garin să se holbeze la cadavrul lui Jacques, apoi traversase puntea vasului așezându-se pe o bancă și sprijinindu-și capul pe mâini.

Haosul de după bătălie fusese greu de suportat, dar și mai grea fusese tăcerea care cuprinsese vasul în vreme ce echipajul îl ghida de-a lungul Senei: o tăcere care se strânsese asupra tuturor ca un pumn de fier. Gărzile și valeții lui Eleanor ședeau pe bănci alături de cavaleri și sergenți. Din pricina bagajelor, în cabină era loc doar pentru regină și doamnele ei de onoare. Dintre toți, doar Elwen părea capabilă să-și exprime durerea. Plânsetele ei începuseră din nou noaptea și continuaseră până în zorii zilei. Chiar și Will și-ar fi dorit ca ea să tacă, deși suferea la fel de mult pentru pierderea lui Owein. În cele din urmă, unul dintre sergenți țipase la ea, o voce îngrozitor de zgomotoasă în tăcerea încremenită. Imediat, ușa cabinei se deschisese cu violență și în cadrul ei apăruse regina Eleanor, cu chipul palid.

— N-ai niciun pic de inimă? îl admonestase ea pe sergent, care rămăsese cu gura căscată.

Regina se dusese la Elwen și o ajutase să se ridice în picioare spunându-i cuvinte blânde de încurajare care îi amintiseră lui Will de modul în care Simon liniștea mereu caii din grajdurile de la Templul Nou pe vreme de furtună. O condusese pe Elwen în cabină, unde rămăseseră cea mai mare parte a călătoriei, o călătorie pe care Will o făcuse ca prin ceață. Așteptase și urmărise schimbarea lentă a peisajului și roiurile de muște care se năpustiseră asupra cadavrelor de pe punte.

Când *Opinicus* ajunsese în Paris, seara târziu, un marinar o luase la fugă spre preceptoriu ca să îi anunțe pe cei de acolo că era nevoie de cărucioare la doc pentru lăzile cu sare, butoiașele cu bere și pentru morți. Eleanor trimisese două gărzi la palat, unde o aștepta sora ei, regina Marguerite. Când se apropiaseră o căruță și o trăsură cu patru cai negri, Elwen le însoțise pe doamnele de onoare ale reginei. Toate lucrurile, cu excepția bijuteriilor Coroanei, fuseseră încărcate în căruță.

— O voi duce la palat, le spusese regina cavalerilor, urcându-se și ea în trăsură. Preceptoriul vostru nu este un loc pentru femei. Și cu siguranță nu este un loc bun pentru o femeie îndurerată, adăugase ea aruncându-i o privire scurtă sergentului care țipase la Elwen.

După ce trăsura regală plecase, cavalerii și sergenții parcurseseră pe jos străduțele întortocheate ale orașului, trecând pe lângă numeroase ateliere, pe lângă mănăstirea ospitalierilor, urcând apoi rue du Temple către preceptoriul lor, care se găsea dincolo de zidurile cetății, în mijlocul unei întinderi plăcute vederii de câmpuri cultivate. Will observase prea puțin din toate astea. După ce ajunseseră la preceptoriu, fusese condus într-un dormitor în care își petrecuse cea mai mare parte a zilei următoare.

Astăzi era a doua lui zi în Paris, ziua funeraliilor lui Owein.

Când sună clopotul pentru prima slujbă, Will rămase pe pervaz, în vreme ce ceilalți sergenți își părăsiră priciurile într-un cor de căscaturi și conversații șoptite. Accentul lor i se părea straniu lui Will, dar îi putea înțelege dacă vorbeau în latină. În cadrul preceptoriilor, unde trăiau laolaltă cavaleri din numeroase țări, latina devenise limba comună a tuturor.

Sergenții își îmbrăcară tunicile peste lenjeria de corp și se așezară la coadă la vasul cu apă și la lighean, pentru a-și da cu apă pe față. Afară era încă întuneric. Când Robert ajunse la masă ca să se spele cu apa rece ca gheața, trei sergenți părăsiseră deja încăperea. Robert își șterse fața cu mâneca tunicii, își aranjă părul blond și dădu din cap înspre Will.

— Vii la capelă? întrebă el, îndreptându-se spre dulapul din colțul dormitorului și deschizând ușile duble.

Will clătină din cap.

— Lasă-l să stea aici, Robert, dacă asta vrea.

Will se uită la Hugues, care își aranja tunica.

Sergentul îi aruncă o privire cu înțeles.

— Poate că ar fi bine să dormi câtă vreme lipsim noi. Atunci nu vom mai fi obligați să fim părtași la visele tale.

Robert își dădu ochii peste cap. Luase un bețișor de pe unul din rafturile dulapului și acum își curăța dinții neobișnuit de albi.

— Nu-l lua în seamă, îi zise lui Will, scoțând beţigașul din gură. Hugues trebuie neapărat să-și facă somnul.

Hugues se uită urât la Robert.

— Nu vorbi despre mine ca și cum n-aș fi aici! Mereu faci asta!

Urmărindu-i, lui Will îi veni să râdă. Cei doi tineri, cu un an mai mari decât el, nu puteau fi mai diferiţi. Robert era înalt și zvelt, cu trăsături aproape feminine, cu pomeţi înalţi și sprâncene arcuite. Hugues era scund și îndesat, cu ochi negri apropiați și o claie de păr negru care-i încadra nasul.

Hugues le întoarse spatele amândurora și se duse la dulap. Scoase de acolo o pelerină neagră pe care și-o puse pe umeri.

— Nu-i acorda atenţie, rosti încet Robert în direcţia lui Will. Se zburlește la toți cei pe care nu-i cunoaște. Văzând că Will nu spune nimic, Robert adăugă: Din pricina numelui său.

— A numelui său? întrebă Will cu voce plată.

— Hugues de Pairaud. Humbert, maestrul Angliei, este unchiul lui. Familia Pairaud slujește Templul de ani de zile și Hugues se teme ca sergenții, mai ales cei de origine mai puțin nobilă, să nu-i caute interesat prietenia.

— Despre ce vorbiți? ceru Hugues să afle, aranjându-și pelerina în vreme ce traversa încăperea.

Robert se întoarse.

— Tocmai îi spuneam lui Will că într-o zi ai să ajungi Mare Maestru.

— Așa este, replică Hugues cu aroganță. Sau cel puțin Inspector al Franței. Pentru asta am fost cres...

— Dacă mai spui crescut, te bat! i-o reteză Robert. Aruncă beţișorul pe patul lui și îl împinse pe celălalt spre ușă. Haide, Hugues. Domnul ţi-a dat un suflet, hai să vedem dacă El îţi poate da și puţină inimă.

Îi făcu cu ochiul lui Will în vreme ce ieșea din dormitor.

Ceva mai târziu, clopotul încetă să mai bată, semn că slujba începuse. Will nu părăsi pervazul. Zi de zi, în ultimii patru ani, mai întâi împreună cu tatăl lui, apoi la Templul Nou, se deșteptase înainte de ivirea zorilor pentru prima slujbă. Dar azi nu voia să îngenuncheze. Stătea acolo și privea cum cerul se luminează treptat, ascultând primele cântece ale păsărilor.

Aripa destinată sergenților se afla într-un perimetru dreptunghiular în apropiere de grajduri. Peste acoperiș, Will vedea câmpurile întinse, mărginite de stejari contorsionați și mesteceni albi. Pe unul dintre ele erau împrăștiați stupii care adăposteau albinele care dădeau miere preceptoriului. Un pârâu străbătea covorul de iarbă către o moară. Dincolo de aceasta, helești cu pește reflecta lumina palidă a zorilor și formele cețoase ale clădirilor și șoproanelor despre care Robert îi spusese că adăposteau camerele servitorilor, armurăria, depozitul de haine, brutăria și hambarul pentru grâne. Exista acolo chiar și un atelier de olărie. Dacă Will se apleca suficient de mult peste pervaz, putea zări turnurile înalte ale donjonului. Templul din Paris, principalul preceptoriu al Apusului, era mult mai mare și mai grandios decât Templul Nou, care, prin comparație, i se părea băiatului de-a dreptul modest.

Când durerile de spate și picioare deveniră insuportabile, Will se lăsă să alunece jos de pe pervaz. Se uită la sacul cu obiecte personale pe care îl pusese la piciorul patului. Ghemuindu-se, scoase de acolo sabia, tunica și pantalonii pe care îi purtase în cursul luptei. Sângele se uscase. Will înmuie hainele în lighean și începu să le frece ca să îndepărteze petele. Curând, apa se făcu roșu-maronie. Will frecă atunci cu și mai mare putere. Apa trecea peste marginile ligheanului, băltind pe masă și scurgându-se pe podea. Încăperea se umplu de mirosul neplăcut al sângelui, răscolind stomacul lui Will. Atunci îi apărură în față ochii mercenarului ascuns în spatele măștii în formă de craniu în timp ce el se pregătea să-i dea o lovitură cu sabia. Resimți acel impact cumplit. Will era șocat de ușurința cu care putea fi omorât un om, de fragilitatea cărnii. Se bucura că nu văzuse și chipul omului. Ar fi putut să o facă: cadavrele mercenarilor, fără măști, fuseseră adunate pe docul din Honfleur. L-ar fi putut vedea pe cel pe care-l omorâse, dar nu se apropiase. Un om cu mască era un individ impersonal, fără familie, istorie și viitor.

Vocea unui băiat răsună pe coridorul din fața camerei. Se auziră pași, dar zgomotul se estompă. Will întinse hainele pe pervaz, întrebându-se dacă remarcase cineva că el nu venise la slujbă și că nici măcar nu ieșise din dormitor. Dar singura persoană pe care o cunoștea

cu adevărat acolo era Garin, însă cei doi nu se mai întâlniseră de la sosire, când fuseseră repartizaţi în dormitoare diferite.

Începu să-şi cureţe arma. Lama nu mai era o jucărie de copil cu care să se joace de-a soldaţii sau un dar de la un tată iubitor. Era un instrument al morţii. În vreme ce ştergea tăişul, îndepărtând petele de sânge uscat, Will încercă să şi-l imagineze pe taică-său stând lângă el şi spunându-i că făcuse ce trebuia; că fusese o necesitate pentru care se antrenase; că-şi făcuse datoria. Însă Will nu reuşi decât să-şi audă tatăl, pe un ton monoton care îl trăda, spunându-i că nu era vina lui, că fusese un accident şi că nu-şi învinovăţea fiul pentru asta.

Dangătul clopotului însoţi ieşirea din capelă a cavalerilor, a sergenţilor şi a preotului, după ce participaseră cu toţii la mesa de recviem. Will mergea în spatele sicriului lui Owein, purtat pe umeri de patru cavaleri de la Templul Nou. Ceilalţi doi cavaleri care supravieţuiseră bătăliei, echipajul de pe *Opinicus,* Garin şi o mulţime de alţi cavaleri, preoţi şi sergenţi pe care Will nu-i cunoştea purtau pe umeri sau mergeau în urma celorlalte opt sicrie. Robert şi Hugues erau amândoi acolo, dar nu şi Elwen. Will ura faptul că la înmormântarea lui Owein participau atâţia oameni care nu-l cunoscuseră. Simţea nevoia să-şi protejeze maestrul şi se simţea important ca sergentul personal al lui Owein.

Preotul conduse procesiunea către cimitirul capelei, construit într-un spaţiu înconjurat de ziduri. Alături de prelat mergea Inspectorul Regatului Franţei, comandantul fortăreţelor apusene, care ocupa locul doi în ierarhie după Marele Maestru. Inspectorul era un bărbat cu un aer maiestuos, cu o barbă modelată în formă de trident. În capătul îndepărtat al cimitirului fuseseră săpate nouă gropi una lângă alta. Oamenii înconjurară mormintele în vreme ce sicriele erau coborâte în pământ. Will se uită în altă parte când coşciugul lui Owein dispăru în gaură, încet şi dureros, hurducat de frânghiile de susţinere.

Preotul începu să psalmodieze:

— *Requiem aeternam dona eis, domine, et lux perpetua luceat eis!*

„Dă-le pacea veşnică, o, Doamne, şi fie ca ei să fie scăldaţi pe vecie în lumină!”

După aceea, preotul se aplecă, luă o mână de pământ și o aruncă peste sicriul lui Owein; apoi și peste celelalte.

— Din ţărână te-ai născut și în ţărână te întorci!

Inspectorul făcu un pas înainte și își scoase sabia.

Ținând mânerul cu ambele mâini, o ridică.

— Sacrificiul de sub noi își va găsi răsplata deasupra noastră. Fie ca fraţii noștri care ajung în împărăţia Cerurilor să-și găsească pacea în braţele lui Dumnezeu!

Inspectorul își băgă sabia în teacă și i se alătură preotului, în vreme ce groparii își începură treaba. Zgomotul surd al bulgărilor de pământ care cădeau peste sicrie răsuna în urechile tuturor în tonalitatea dură a finalităţii.

Will rămase lângă morminte în vreme ce mulţimea începea să părăsească cimitirul. Garin trecu pe sub arcada din zid. Băiatul nu-i adresase nici măcar o vorbă și nici nu se uitase la el în timpul ceremoniei. Prea epuizat sufletește ca să se ducă după prietenul lui, Will îngenunche, simţind cum iarba umedă îi udă pantalonii. La Honfleur intenţionase să-i spună lui Garin despre scrisoarea pe care o descoperise în sala cea mare, dar acum asta părea o chestiune lipsită de importanţă. Îngrijorarea lui legată de loialităţile lui Jacques devenise insignifiantă în comparaţie cu grozăvia celor petrecute în ultimele zile. Will îl văzu pe Inspector îndreptându-se spre cavalerii Templului Nou.

— Vom pleca spre Londra poimâine, domnule, zise John, cavalerul care preluase comanda după bătălie. Cu bijuteriile aflate în siguranţă în tezaurul vostru și cu fraţii noștri odihnindu-se acum aici, nu mai avem de ce să stăm. Maestrul Angliei trebuie să afle ce s-a întâmplat. O investigaţie în acest sens trebuie demarată. Cavalerul își coborî vocea. Deși mă tem că o asemenea întreprindere s-ar putea dovedi dificilă. Nimeni din afara Templului nu cunoștea detaliile călătoriei noastre, iar regele Henric ne-a dat de înţeles că nu ne-a lăsat ca gaj bijuteriile de bunăvoie. Nu e imposibil ca el să fi încercat să reintre în posesia lor.

— Vă voi pune la dispoziţie o corabie, replică Inspectorul. Spune-i maestrului de Pairaud că are susţinerea mea pentru investigaţie, indiferent dacă va avea nevoie de forţa armelor sau de ajutor financiar. Are autoritate deplină în această privinţă. Îl voi informa și pe Marele Maestru Berard, la Acra.

— Da, domnule.

După umplerea ultimului mormânt, zidarii aduseră plăci de granit ca să le acopere. A doua zi, ca să nu tulbure trecerea sufletelor celor uciși spre Ceruri, zidarii aveau să dăltuiască săbiile cavalerilor pe pietrele funerare.

Will își ridică privirea când cineva îi atinse umărul, și îl văzu pe Robert.

— Vrei să stau cu tine?

— Nu, replică Will, privind în altă parte și ștergându-și repede ochii cu mâneca.

— Am de lucru la armurerie. Voi fi acolo tot restul zilei, dacă o să simți nevoia de companie.

Robert se îndepărtă, dar Will constată că tot nu rămăsese singur: în stânga lui stătea un preot. Gluga îi acoperea parțial fața, dar Will își dădu seama că omul era bătrân, mai bătrân decât toți cei pe care-i cunoștea el. Șuvițe de păr alb și subțire precum pânza de păianjen îi atârnau în jurul gâtului, iar barba îi era rărită pe bărbie acolo unde o cicatrice urâtă îi schimonosea gura într-un rictus permanent. Cocoșat asemenea unui copac negru încovoiat, omul nu dădu niciun semn că l-ar fi observat pe Will.

Will atinse ușor pământul răscolit din jurul mormântului lui Owein, după care se ridică. Apropierea tăcută a acelui preot îl stânjenea.

— Așteaptă, zise el, luând-o la fugă după Robert. Vin cu tine.

Sergentul dădu din cap, fără să spună nimic. Will veni lângă el și își potrivi pasul. În vreme ce străbăteau poteca din cimitir, Will se uită înapoi înspre preot.

— Cine e?

Robert întoarse privirea.

— Părintele Everard de Troyes. Schiță un zâmbet. Să nu te lași înșelat de felul în care arată. Mai degrabă aș încrucișa spada cu dracul însuși.

— Cum adică?

— I-ai văzut mâna? Cea cu două degete lipsă?

Will nu o văzuse, dar încuviință din cap.

— Și le-a pierdut în Ierusalim acum șaisprezece ani, când necredincioșii au recucerit Sfântul Oraș. El a ucis de unul singur zece

războinici. Se afla în biserica Sfântului Mormânt când a fost lansat atacul și a trebuit să se ascundă sub corpurile preoților morți timp de trei zile pentru a nu fi capturat. Robert vorbea cu un ton grav, dar Will avea impresia că îi plăcea să spună povestea. Îți poți imagina? Trei zile în căldura aia, cu muștele și putoarea de acolo? Se spune că a fost singurul creștin care a supraviețuit masacrului.

Chiar înainte ca ei doi să treacă pe sub arcada care marca ieșirea din cimitir, Will întoarse iarăși privirea și îl zări pe bătrân stând nemișcat lângă morminte. Se gândi că o pală ceva mai puternică de vânt l-ar fi doborât pe preotul cu aspect atât de fragil, care se luptase cu zece războinici.

Templul din Paris
27 octombrie 1260

A doua zi, ultima pentru el în Paris, Will se întoarse la mormântul lui Owein după slujba none, neștiind unde altundeva să se ducă. Se bucura că avea să revină în curând în mediul familiar al Templului Nou – deși se temea în aceeași măsură. În vreme ce înconjura capela, unde un gargui năpădit de mușchi se îți de pe un contrafort, îndreptându-și zâmbetul știrb și lunatic spre înalturi, Will o zări pe Elwen stând în genunchi la mormântul lui Owein, cu un buchet de crini. Fata era îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă, brodată cu alb și își strânsese părul sub o bonetă. Când el se apropie, Elwen își ridică privirea, apoi și-o întoarse din nou spre mormânt.

— Crezi că s-a supărat că n-am participat la înmormântare?

— Nu, răspunse Will în șoaptă, îngenunchind alături de ea.

— Nimeni nu a venit la palat ca să mă anunțe când vor avea loc funeraliile. Sunt sânge din sângele lui, ar fi trebuit să fiu acolo. Elwen puse crinii pe piatra funerară. Am întrebat-o pe regina Eleanor dacă pot veni aici în dimineața asta. Una dintre gărzile ei m-a escortat. Întinse mâna să aranjeze un crin. Cum a fost? Ceremonia?

Will ridică din umeri.

— Ca toate înmormântările.

— Mă tot întreb dacă ar fi murit dacă eu nu eram acolo. Poate că ar fi fost mai prudent. Poate că ar fi văzut din timp pumnalul ăla sau...

— Nu trebuie să gândești așa, spuse Will, urmărind-o cum mângâie piatra funerară, pe care mici cristale de cuarț sclipeau în granit. Degetul ei se albi de praf de la conturul dăltuit al sabiei lui Owein. Ce vei face când te întorci?

— Nu mă întorc în Londra, răspunse Elwen, punându-și mâinile în poală. Rămân aici.

— La preceptoriu?

Will era surprins.

— La palat. Când i-am spus reginei Eleanor că nu mă pot întoarce la mama și că n-am unde să mă duc, a zis că nu mai vrea ca această tragedie să genereze și mai multă suferință. A vorbit cu sora ei, regina Marguerite, care a fost de acord să mă ia în serviciul ei. Voi fi doamnă de onoare. Elwen se întoarse spre Will. Ar trebui să vezi palatul. E atât de mare că am nevoie de un servitor ca să nu mă rătăcesc. Pe malul fluviului sunt grădini, pajiști superbe, sute de copaci. Mă simt ca acasă, o casă care mi se potrivește, plină de oameni și veselie. Se uită la mormântul lui Owein. Și voi fi aproape de el.

— Owein s-ar fi bucurat pentru tine, zise Will, resimțind greutatea propriei sale lipse de scop. Nu mai avea maestru și niciun loc al lui. Încercă să își ascundă gelozia. O să ai o poziție înaltă.

Will auzi pași și privi în jur. Îl zări pe Garin îndreptându-se către morminte.

Băiatul se opri când îi văzu pe Will și pe Elwen.

Elwen se ridică în picioare.

— Tu ești Garin de Lyon, nu?

— Da, răspunse înțepat Garin.

Elwen se duse spre el.

— Mulțumesc, rosti ea cu sinceritate. Mi-ai salvat viața. Am auzit că și tu ai pierdut în bătălie pe cineva din familie, adăugă ea încet. Un unchi?

— Da.

Garin se întoarse.

— Garin! Will se îndepărtă de Elwen, care își mușca buza și se uita după băiat. Își ajunse prietenul din urmă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Garin îl măsură scurt pe Will. Aveam nevoie doar de puțină liniște.

— Putem pleca noi.

Will privi spre Elwen, care încuviinţă.

— Plec eu.

Garin continuă să meargă.

Will îi blocă drumul.

— Garin, te rog, n-ai vorbit deloc cu mine după luptă. Ce se întâmplă?

Garin își încleștă maxilarele.

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

— De ce?

Garin îl împinse și începu să alerge în jurul mormintelor.

— Lasă-mă în pace!

Will îl prinse din urmă în dreptul mormântului lui Owein. Își apucă prietenul de braţ mai tare decât ar fi vrut.

— Și eu mi-am pierdut maestrul! Știu ce simți!

— Habar n-ai ce simt eu! ţipă Garin.

Smulgându-se din strânsoarea lui Will, ceva îi căzu din mână.

Will se aplecă să ridice obiectul. Era peticul de piele care acoperea ochiul lipsă al lui Jacques. Pielea era zbârcită și caldă din strânsoarea pumnului lui Garin.

Garin sări și smulse peticul din mâna lui Will.

— Totul e din vina ta! strigă el.

— Ce?

Will se holbă la prietenul lui.

— De câte ori ai intrat în belele! Garin vorbea pe un ton pițigăiat, iar fața i se făcuse roșie. De câte ori Owein te-a pedepsit doar cu o dojană blândă! Și eu ce-am primit?

— N-a fost...

— Eu am primit toate pedepsele pe care trebuia să le primești tu!

Elwen se uita la ei.

— Nu eu te-am pedepsit, ci Jacques. Ar fi făcut-o oricum, chiar dacă eu n-aș fi fost acolo.

— Nu! Dacă n-ai fi fost tu, unchiul meu n-ar fi trebuit să mă pedepsească, iar eu n-ar fi trebuit să... Garin se opri, cu ochii plini de lacrimi. E mort. Unchiul meu e mort. Din cauza *ta!*

— De ce dai vina pe mine? vru Will să afle. N-am greșit cu nimic!

— Tu nu greșești niciodată, nu-i așa? șuieră Garin, cu chipul schimonosit de furie. Owein era mândru de tine chiar și când îi nesocoteai ordinele. Și tatăl tău? Te-a adus la Templu chiar și după ce ți-ai omorât sora!

Will simți cum îl cuprinde mânia. Izbucni, pocnindu-l pe Garin în falcă. Elwen țipă văzând că băiatul se împiedică. Piciorul lui se prinse de marginea pietrei funerare a lui Owein, iar Garin căzu pe bucata de granit, zdrobind crinii puși de Elwen acolo. Will făcu un pas în față, cu pumnii ridicați, apoi zări sângele de pe buza lui Garin.

— Garin. Eu... n-am...

Will se opri când Garin se ridică și își luă mâna de la gură. Băiatul se uită fix la sânge, apoi la Will, după care plecă de acolo, strângând în pumn peticul care acoperise orbita goală a lui Jacques.

Will tresări simțind o mână pe umăr.

— De ce l-ai lovit? întrebă Elwen. Și ce a vrut să spună cu sora ta?

Will se încruntă când zări crinii fetei zdrobiți și împrăștiați peste mormântul lui Owein.

— Îmi pare rău.

Smulgându-se din mâna ei, o luă la fugă.

Capitolul 15

Templul din Paris
27 octombrie 1260

Will stătea pe priciul lui, respirația părându-i-se cumplit de zgomotoasă în dormitorul pustiu. Pe încheieturi îi apăruseră deja pete roșii. Garin era singura persoană căreia îi povestise despre sora lui. Nici măcar Simon nu știa. Nu-i venea să creadă că prietenul lui folosise asta împotriva lui. Garin. Will își lăsă capul rușinat în jos, revăzând în minte sângele curgând din buza spartă a băiatului. Clătinând din cap, băgă mâna în sac și scoase de acolo o bucată împăturită de pergament. Începuse scrisoarea către mama lui exact înainte de plecarea spre Paris. Nu reușise s-o termine. Își găsi o poziție mai confortabilă și se uită fix la cuvintele scrise cu litere mici și necizelate.

Câteva ore mai târziu, după ce clopotele marcaseră încheierea vecerniei, ușa dormitorului se deschise și Robert intră în încăpere.

— Mă întrebam unde te-ai dus. E aproape timpul de cină.

Will continua să stea pe prici, pe pătură fiind împrăștiate bucăți de pergament. Își șterse fața când văzu că Robert se apropie de el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă sergentul, aruncând o privire pielii sfâșiate.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Robert ridică din umeri și se așeză la capătul priciului.

— Atunci nu vom vorbi.

Will își ridică privirea.

— De ce dă vina pe mine?

— Cine?

— Garin. Spune că din cauza mea a murit unchiul lui.

— Mama mea a murit când eram mic, replică Robert. O vreme, tata dădea vina pe oricine pentru asta, dar nu era vina nimănui. Fusese bolnavă. Nici el și nici altcineva nu ar fi putut face nimic.

— Jacques a fost omorât. Cineva este de vină. Will se lăsă pe spate, clipind des. Poate că eu.

Robert se răsuci și își propti cotul de pat, ținându-și capul în palmă.

— Cum adică?

— Uneori îmi doream ca Jacques să plătească pentru că îl pedepsea pe Garin. Poate că, dorindu-mi asta, chiar s-a întâmplat.

Will își pipăi încheietura umflată.

Robert dădu din cap înspre semne.

— Există vânătăi pe fața cuiva care să se potrivească bine cu urmele alea?

— Garin.

— De ce v-ați bătut?

— A spus ceva despre sora mea, răspunse Will, ridicându-se în capul oaselor. Ceva ce n-ar fi trebuit să spună.

Robert așteptă.

— Mi-am omorât sora, mărturisi brusc Will.

Cuvintele părură să se transforme în imagini vii în tăcerea din încăpere. Will așteptă ca Robert să le vadă contururile întunecate și urâte ivindu-se din colțurile camerei.

Într-un târziu, Robert vorbi:

— Cum?

Will tăcu.

— Cum a murit? insistă cu blândețe Robert.

Will închise ochii.

— Tata o numea îngerul lui. Îi aducea panglici din Edinburgh. Își petrecea ore întregi urmărind-o cum se joacă. Will își duse genunchii la piept. Dar Mary nu era un înger. Mereu fura pâine din bucătărie și dădea vina pe mine sau lăsa puii afară, sau spărgea ouăle, sau se îmbufna dacă cineva o ruga să facă ceva. Îmi amintesc că îmi doream ca ea să dispară, nu să moară, ci cumva să se piardă. Nu voiam asta cu adevărat. Will se uită la Robert. S-a întâmplat în vara de dinaintea venirii mele la Templul Nou. Tata era plecat la Balantrodoch. Eu mă duceam la lac ca să termin barca pe care o construiserăm împreună. Urma să mergem cu ea la pescuit. Voiam să-i fac o surpriză la întoarcerea lui acasă. Mary s-a luat după mine. I-am spus să nu vină pentru că știam că îmi va sta în cale, dar ea a continuat să meargă după mine. Am ajuns la lac și am început să lucrez la barcă. Era foarte cald afară. Mary s-a plictisit și s-a dus să adune scoici. Intenționam să stau acolo toată ziua, ca să termin barca, dar Mary a început să se smiorcăie

și să-mi spună că vrea să plece. I-am spus să se ducă acasă, dar mi-a zis că nu știe drumul. Pe celălalt mal al lacului era o pădure. M-am dus să caut câteva crengi pe care să le folosesc ca vâsle și Mary a venit cu mine. Îmi tot spunea că tatei îi vor plăcea mai mult scoicile pe care le găsise ea decât barca stupidă făcută de mine. Will își cuprinse capul în palme. Eram pe niște stânci deasupra apei. Mary a spus... Nici măcar nu-mi mai amintesc, dar a zis ceva și a aruncat cu scoicile în mine, iar eu m-am înfuriat. Will făcu o pauză. Așa că am împins-o. N-am vrut s-o fac cu putere. A căzut de pe stânci direct în apă. În cădere s-a lovit la cap. Eram la o înălțime mai mare decât crezusem. Am sărit în apă și am găsit-o, dar... Will clătină din cap. Am scos-o și am dus-o în brațe acasă. Aveam mulți kilometri de străbătut și ea era grea. I-am tot vorbit, dar nu se trezea, iar capul îi era plin de tăieturi. Tata era acasă. Tocmai străbătea curtea ducând o găleată cu apă de la izvor pentru baia lui. Ne-a zâmbit și a început să ne facă imediat cu mâna, apoi a văzut-o pe Mary. A lăsat găleata să cadă și a fugit ca să mi-o ia din brațe. Will înghiți în sec, amintindu-și țipetele disperate ale tatălui său care își ținea în brațe fiica moartă și pe maică-sa desculță îndreptându-se în fugă spre ei. Mai târziu, m-a scos din casă și m-a întrebat cum s-a întâmplat, iar eu i-am spus că a căzut. Will își lăsă capul în jos. Dar a continuat să îmi pună întrebări, așa că a trebuit să-i spun adevărul. A fost ca și cum îl știa deja. A dat din cap, s-a ridicat și a intrat în casă. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

Când am îngropat-o pe Mary, mama s-a pus pe plâns. Luni de zile. A mai născut o fetiță, pe nume Ysenda, dar n-a mai râs sau zâmbit niciodată ca înainte. Tata era plecat în majoritatea timpului. Nu m-a dus niciodată la Balantrodoch, așa cum promisese. În loc de asta m-a luat la Londra când i s-a cerut să înlocuiască un funcționar bolnav. Will se ridică și își încrucișă brațele la piept. M-a luat la Londra ca să scape de mine. Călătorea foarte mult sau stătea în sala cea mare, unde lucra cu unchiul lui Garin. Abia dacă îl mai vedeam. Puteam să ne întoarcem acasă când funcționarul s-a însănătoșit sau chiar să rămânem la Templul Nou, dar el a fost făcut cavaler, a plecat în Țara Sfântă și m-a părăsit. Timp de optsprezece luni n-am primit nicio veste de la el.

Robert se postă în fața lui Will.

— Ai vrut doar s-o împingi, nu s-o omori. Tatăl tău trebuie să fi știut asta.

— Și atunci de ce mă urăște? întrebă Will cu voce înfundată.

În acea clipă se deschise ușa, iar în dormitor intră Hugues.

— Ce se petrece? întrebă el, venind alături de Robert. Ţâţâi când zări pergamentul rupt. Ce dezastru...

Robert îi aruncă o privire de avertisment.

— Hugues.

Băiatul se încruntă la prietenul său.

— Și de ce ești aici cu el când ar trebui să fii la masă? Oricum mâine el pleacă înapoi la Londra.

Înainte ca Robert să apuce să răspundă, Will îl împinse pe Hugues și se repezi afară din încăpere.

Se îndepărtă în fugă de dormitoarele sergenţilor, pașii lui ridicând nori de praf. Câteva grupuri de cavaleri se îndreptau spre sala mare. Mantiile îi făceau să semene cu niște fantome în lumina asfinţitului. Will îi depăși fără să încetinească, nici măcar atunci când unul dintre ei îi strigă să se oprească. El continuă să alerge, trecând de dormitoarele cavalerilor, pe sub umbra lungă a donjonului, dincolo de clădirile oficiale și de armurerie, neștiind încotro se îndreaptă, dar nevrând să se oprească. Sudoarea îi îmbrobonea deja fruntea și picioarele începeau să-l doară. Intră în cimitir și o luă pe poteca spre capelă.

Capela era luminată doar de lumânări așezate în jurul altarului. Un fuior de fum se înălţa dintr-o cădelniţă în care fusese arsă tămâie în timpul vecerniei. Will închise ușile în urma lui și străbătu încet culoarul, atingând în trecere șirurile de bănci și curbura stâlpilor de marmură. Se duse până la altar, unde se găsea un mic crucifix de lemn, de pe care silueta sculptată a lui Iisus privea în jos cu ochii adumbriţi de pleoape grele. Pe masă erau câteva fărâme de pâine, ceea ce mai rămăsese din anafură. Will simţi cum stomacul se revoltă, amintindu-i că nu mai mâncase nimic de dimineaţă. Luă firimiturile, le băgă în gură, apoi se duse până la sacristie, a cărei ușă era întredeschisă. Înăuntru ardea o singură lumânare, pe o masă în colţ. Peste tot plutea un miros înecăcios de tămâie. Lumânări și cărţi legate în pânză erau stivuite pe bancheta de sub mica fereastră a camerei. Will se opri la intrare, iar privirea îi alunecă asupra urcioarelor cu vin așezate pe

rafturi în spatele mesei, pe care se aflau cutia din lemn de stejar pentru păstrarea anafurei și potirul de împărtășanie.

După câteva clipe de ezitare, Will intră, se duse la rafturi și luă de acolo un urcior pe jumătate gol. Vinul licărea sângeriu în lumina lumânării. Will își turnă o porție generoasă în potirul de împărtășanie. Apoi deschise cutia și luă anafură. Sângele și trupul lui Hristos. Se așeză cu picioarele încrucișate pe podea și ridică pocalul la buze.

— Tatăl Nostru, zise el, după care râse.

După ce bău vinul, mâncă și pâinea și se uită la umbrele de pe tavanul boltit, așteptând ca Dumnezeu să-l pedepsească și chiar *sfidându-L* să o facă. Nu se întâmplă nimic. După ce termină de mâncat, Will se sprijini cu spatele de piciorul mesei, cu genunchii aduși la piept. Se simțea epuizat. Intenționa să stea acolo până la ultima slujbă, apoi să se ascundă în cimitir. După ce ceilalți aveau să se ducă la culcare, se putea întoarce să doarmă până dimineață. Și a doua zi? Will se ghemui pe podeaua rece din piatră, sprijinindu-și capul de braț. Avea să se gândească mâine la asta.

— Am zis să te trezești!

Will se dezmetici încet, simțind că era lovit în picior. Deschise ochii și se ridică amețit. Vinul îi îngreunase capul, iar în gură avea un gust amar. Habar n-avea cât dormise, dar dincolo de fereastra din sacristie era întuneric beznă. Omul care stătea deasupra lui purta mantia neagră a unui preot. Era Everard de Troyes, bătrânul din cimitir. Gluga îi era dată pe spate și Will putea vedea acum că cicatricea care îi începea de la buză urca până la frunte, un șănțuleț roz și inflamat. Pielea era întinsă pe obraji, dar forma pungi sub ochi, ca și cum, asemenea unei haine uzate, nu i se mai potrivea. Preotul avea mâinile diforme, și două cioturi osoase se găseau acolo unde ar fi trebuit să fie degete. Prelatul îl studie pe Will cu ochii lui încercănați. Băiatul avu impresia că acea privire neclintită îi scruta sufletul.

— Cine ești?

Vocea lui Everard era un șuierat slab, dar de o fermitate copleșitoare.

Will se strădui să se ridice în picioare. Privi podeaua, potirul gol și resturile de pâine, și ezită.

— Răspunde! porunci preotul, cu o voce ca un bici șfichiuitor.

— Mă numesc William. Am venit de pe *Opinicus*. Maestrul meu, sir Owein, a fost unul dintre cei care au murit în atacul de la Honfleur.

— Și ce faci aici?

— Unul dintre sergenți mi-a spus să aduc o lumânare pentru dormitor, răspunse Will, adoptând expresia inocentă cu care îl păcălise întotdeauna pe Owein.

Everard zâmbi, făcându-l pe Will să se simtă stânjenit.

Preotul se apropie de băiat și-l mirosi.

— Ai băut, sergent?

— Nu, domnule.

— Nu? Everard adulmecă din nou. Sunt sigur că simt un miros de vin ieftin. Se uită la potirul de pe podea. Poate că ai adormit din pricina efectului împărtășaniei? Sângele lui Hristos este o poțiune puternică. Mai ales, murmură el pe un ton amenințător, uitându-se la Will, dacă e băut ca la tavernă și nu e considerat un act sfânt săvârșit în cea mai profundă adorație!

Will deschise gura ca să se apere, dar preotul puse o mână osoasă pe umărul lui și îl răsuci spre ușă.

— Unde mă duceți? întrebă Will, încercând să pară indignat, surprins însă să-și audă frica din propria voce.

— La Inspector, mârâi Everard. Eu nu pot autoriza singur darea afară.

Will încercă să găsească ceva care să-l abată pe preot din drum, dar era mahmur, așa că nu reuși decât să îngaime câteva scuze în drum spre încăperile Inspectorului și, oricum, preotul părea să fie surd la ce-i spunea el.

Încăperile Inspectorului erau situate în clădirile oficiale de sub turnul donjonului. În zonă se găseau mulți cavaleri, care își terminaseră masa de seară și acum își încheiau sarcinile zilei și întrunirile înainte de ultima slujbă. Will se forță să-și țină capul sus. Intrară pe sub o arcadă largă și apoi străbătură un pasaj pe care pașii stârneau ecouri, către două uși duble și negre. Everard bătu repede în ele.

— Intră, se auzi o voce profundă.

Preotul deschise ușile, împingându-l pe Will în fața lui.

Încăperea era spațioasă și decorată cu mai multă opulență decât oricare dintre camerele cavalerilor din Templul Nou. Lângă peretele din spate se aflau o masă cu patru scaune în fața ei și un fotoliu ca un tron în spate, tapițat și acoperit cu o țesătură brodată pentru protecție. Fereastra mare era parțial acoperită cu o draperie grea, iar podeaua, de covoare. Lumânările din sfeșnice ardeau, iar în cămin sfârâia molcom un foc, care pâlpâia și împrăștia scântei în jurul unui buștean mare care scotea un miros puternic de pământ și lemn.

Inspectorul ședea pe fotoliul ca un tron, cu o carte deschisă în fața lui.

— Frate Everard? rosti el, mutându-și mirat privirea de la preot la Will. Ce s-a întâmplat?

— Acest nelegiuit a profanat Sfântul Sacrament. M-am dus să pregătesc capela pentru slujbă și l-am găsit dormind după ce a băut vinul de împărtășanie.

Inspectorul se încruntă și Will își plecă încet capul, incapabil să-i înfrunte privirea dură și dezaprobatoare.

— Ei bine, fapta e cu adevărat reprobabilă. Privirea templierului reveni la Everard. Dar sunt convins că problema poate fi rezolvată în cadrul următorului capitul.

Will își ridică privirea, plin de speranță. Expresia lui Everard rămase însă neclintită.

— De obicei aș fi așteptat până atunci, frate, dar nelegiuitul e din Anglia. Pleacă mâine și eu nu îngădui să vină aici și să ne trateze capela ca pe o tavernă ordinară fără să fie pedepsit pentru fapta lui.

Inspectorul nu răspunse imediat. Închise cartea din fața lui și își puse mâinile pe masă într-un mod care îi amintea dureros lui Will de Owein.

— Ce ai de spus în apărarea ta, sergent?

Will deschise gura, dar nu putea vorbi. Își drese glasul și încercă din nou.

— M-am dus în capelă și am adormit, domnule. N-am vrut.

Expresia de pe chipul Inspectorului rămase neschimbată.

— Este clar că nu faptul că ai dormit în capelă este problema. Vreau să știu de ce ai profanat Sfântul Sacrament.

Will își pironi privirea în podea.

Templierul își împreună degetele mari.

— Ești unul dintre sergenții de la Templul Nou?

— Da, domnule, rosti încet Will. Maestrul meu, Owein, a murit la Honfleur.

— Cum te cheamă?

— William Campbell, domnule.

— Campbell? Ești fiul lui James Campbell?

— Da, domnule, răspunse Will, ridicându-și capul.

— M-am întâlnit cu el de câteva ori când a vizitat preceptoriul. Cred că acum este în Acra, în serviciul Marelui Maestru Berard. Inspectorul clătină din cap. Sunt dezamăgit. M-aș fi așteptat la mai mult de la fiul unui cavaler atât de respectat.

— O clipă, frate. Vorbise Everard, care făcuse un pas în față. Putem discuta între patru ochi?

— Bineînțeles, răspunse Inspectorul, părând ușor surprins. Așteaptă afară, îi ceru el lui Will.

Când părăsea încăperea, băiatul observă că Everard îl privea cu interes. Iar acest lucru îl stânjenea mai mult decât uitătura furioasă a preotului.

Garin se întinse pe patul lui, atingându-și ușor buza spartă. Încăperea era întunecată și tăcută. Sergenții își terminaseră masa de seară și acum își finalizau sarcinile înainte de ultima slujbă. Garin se simțea inconfortabil din pricina paielor care ieșeau din saltea și care îl înțepau prin lenjeria subțire de corp. După câteva clipe, se ridică și se duse la fereastră. Nu voia să aștepte până dimineață, când nava avea să fie pregătită: voia să plece chiar atunci din Paris. Garin se uită la oamenii care traversau curtea de dedesubt la lumina torțelor.

În spatele lui se deschise ușa. În cameră intră un servitor în tunică maro, având un teanc de pături sub un braț și o lumânare în cealaltă mână. Omul își ținea capul plecat în timp ce străbătea încăperea. Garin se întoarse spre fereastră și începu să-și mănânce unghia de la degetul mare, deja roasă aproape până în carne. Pașii servitorului se auzeau tare pe podeaua de piatră. Omul aprinse lumânarea de pe masă de la cea pe care o adusese. Trecu de la un pat la altul, schimbând păturile. Garin auzi foșnet de paie, apoi un clinchet slab de monede. Se răsuci pe

călcâie. Servitorul era în dreptul patului său și-i scotea sacul cu obiecte personale.

— Nu! țipă Garin, sărind de pe locul lui, în vreme ce servitorul își băgă mâna în sac și luă de acolo o pungă mică din catifea. Ia-ți labele de pe...!

Se opri, cu vorbele rămase în gât, când servitorul își ridică privirea spre el și rânji, arătându-și cioturile rămase în chip de dinți.

— Să-mi iau labele de pe ce anume? întrebă Rook, ridicând punga. De pe asta?

Scutură punga în mână.

— Ce cauți...? Garin se uită la ușă. Era închisă. Cum ai...?

— Servitorii, răspunse Rook, urmărindu-i privirea, sunt sub demnitatea cavalerilor. Arătă înspre tunica lui maro. Nu meritam să se uite cineva la mine. Un sergent amabil mi-a spus unde să te găsesc. Își ridică tunica, dând la iveală pumnalul curbat băgat în teaca de la centură. Materialul larg al hainei masca foarte bine arma. Doar nu credeai că o să scapi, nu?

Garin îl urmări pe Rook cum își leagă punga de catifea la centură, lângă pumnal.

— Aia e a mea, rosti el cu voce slabă.

— A ta?

Garin făcu un pas în spate și se lovi de pervazul ferestrei în vreme ce Rook scoase pumnalul și se apropie de el.

— Aurul ăsta a fost plata pentru serviciul pe care ni l-ai făcut, dacă îți aduci aminte. Rook roti pumnalul în aer, lipind apoi vârful armei de pieptul băiatului, în dreptul inimii. Dar tu nu ne-ai servit bine, nu-i așa? Te-ai servit pe tine însuți.

— Am făcut ce mi-a cerut prințul Edward! I-am dezvăluit planurile de călătorie și m-am întâlnit cu oamenii tăi la Golden Fleece în Honfleur ca să-i anunț că *Endurance* a ridicat ancora. Garin fusese îngrozit când, cu două zile înainte de plecarea în călătorie, Rook venise cu un mesaj de la Edward, prin care acesta îi poruncea să se ducă la taverna din Honfleur după acostarea navei ca să le dea mercenarilor, care se ascundeau acolo, semnalul de atac. Până în acel moment, Garin sperase cu disperare ca prințul să nu acționeze pe baza informațiilor oferite de el, ca Edward să renunțe pur și simplu. Nu din vina mea au

murit oamenii voștri! țipă el, simțind vârful pumnalului înfigându-i-se în carne.

— Oamenii noștri erau pregătiți să moară. Nu erau însă pregătiți să fie atacați de un copil. Un copil care, după ce le-a spus cu atâta loialitate că *Endurance* a plecat, l-a ucis pe cel care avea bijuteriile, dându-le cavalerilor răgazul să le împiedice retragerea. Din întâmplare, continuă Rook, prinzând cu putere obrazul lui Garin între degetul mare și arătător, te-au descris foarte bine, cei patru care au supraviețuit. Blond, ochi albaștri, față ca de cal, a zis unu' dintre ei.

— Omul tău voia să omoare o fată! Garin se simți mai degrabă cuprins de furie decât de frică. Mi s-a spus că nimeni nu va păți nimic!

Rook rânji batjocoritor.

— *Mi s-a spus că nimeni nu va păți nimic!*

— Mi-ai omorât unchiul! țipă Garin, lovindu-l tare pe Rook în piept cu pumnul. Bărbatul se dădu înapoi. Am făcut ce mi-ați cerut! *Iar voi l-ați omorât!*

Rook își reveni și îl izbi pe băiat în perete. Garin icni când simți pumnalul pătrunzând prin lenjerie și zgâriindu-i pielea.

— Iar acum, șuieră Rook, o să i te alături!

Garin se zbătu, dar bărbatul îi înfipse un braț în gât. Garin simți cum îi dă sângele chiar pe sub lenjerie, în dreptul pieptului.

Rook se apropie, până când respirația lui fierbinte și urât mirositoare îi umplu nările lui Garin.

— I-ai avertizat pe cavaleri, rahat mic ce ești! Le-ai spus de stăpânul meu!

— Nu! Garin începu să se înece din pricina brațului lui Rook, care îl sufoca. Ai... cuvântul meu!

— Cuvântul tău înseamnă pentru mine la fel de puțin ca și viața ta.

— N-am spus nimănui!

Garin se lipi, moale, de zid.

— Stai drept, vierme nevolnic! Tu i-ai avertizat pe cavaleri, nu?

— *Nu!*

— Ne-ai făcut să pierdem bijuteriile!

— Eu... nu pot *respira!* Garin intrase în panică din pricina strânsorii brațului celuilalt. Începea să vadă ca prin ceață, iar lumea din jurul lui devenea cenușie. Doamne, te rog! *Nu mă omorî!*

— De ce să n-o fac?

— Știu lucruri... secrete! Există o carte care a fost furată... importantă pentru Templu... un... grup din Templu... și regele Richard a fost implicat... și...

— Ce tot bolborosești acolo? tună, dezgustat, Rook.

Dar slăbi puțin strânsoarea.

— Există un grup secret în interiorul Templului, icni Garin, inspirând aerul cu nesaț. Li s-a furat o carte din acest preceptoriu. Ar putea distruge Templul. Clătină din cap. Nu știu de ce.

— Pe dracu'! Rook își trase înapoi pumnalul. Știu că tu le-ai spus cavalerilor.

Garin se uită drept în ochii lui Rook.

— Atunci fă-o! icni el. Fă-o acum! Însă nu le-am spus cavalerilor. Jur!

Închise ochii, încordându-se pentru lovitură și pentru șocul durerii. Ochii i se deschiseră imediat ce auzi un zgomot. Rook se dăduse înapoi, iar pe chip îi înflorise un rânjet viclean. Individul izbucni în râs.

— N-am venit aici să te omor, băiete. Râsul i se domoli. Dar trebuia să aflu dacă tu ne-ai dat de gol, iar groaza îi face pe oameni cinstiți. Își băgă pumnalul în teacă. Pierderea bijuteriilor l-a îndurerat enorm pe stăpânul meu, dar el crede că serviciile tale vor plăti datoria pe care acum o ai față de el. Înainte de tâmpenia ta de la Honfleur, te socotea extrem de util.

— Nu, zise Garin, ducându-și o mână tremurândă la obrajii uzi. N-o pot face. Nu voi părăsi ordinul.

Rook își miji ochii.

— Dar el nu vrea să părăsești Templul. Ești mult mai de folos în interior decât afară. Poziția ta, chiar dacă ești un simplu sergent, îți dă putere, o putere pe care o poți folosi față de alții.

— Nu, repetă Garin cu tărie. La ordinele lui a murit unchiul meu. Nu-l voi mai sluji.

— Îl vei sluji, băiete! mârâi Rook. Ba, mai mult, o vei face bucuros! Tonul individului se înmuie. Ce te așteaptă acum în Londra, după moartea unchiului tău?

Garin tresări auzind vorbele celuilalt.

— Păi... nu știu.

— O, eu cred că știi. Rook zâmbi parșiv. Sir Jacques era un om puternic, un om cu influență. Sunt doar câțiva în poziția lui, câțiva care să-ți ofere același viitor măreț ca el, și, în plus, ești la fel de vinovat de moartea lui ca și cel care a ordonat atacul.

— Mercenarii l-au ucis! N-a fost vina mea!

— Săbiile lor au dat lovitura, dar limba ta a transmis informația care a făcut lovitura posibilă. Rook oftă. Prin propria ta faptă, ți-ai distrus cea mai mare ocazie de a-ți repune în drepturi numele, pe vremuri nobil. Nu asta îți doreai? Nu a spus stăpânul meu că poate face asta pentru tine? Rook își ridică tunica și scoase punga de catifea de la centură. Uite. Aruncă punga spre Garin, care o prinse. Stăpânul meu e un om corect. Păstrează aurul. Acceptă-i cererea și va avea grijă de tine, refuză și nu știu ce se va întâmpla. Și el e un om cu influență. Îți poate ușura viața. Dar o poate face și insuportabilă.

Garin se uită fix la pungă câteva clipe, apoi i-o aruncă înapoi lui Rook.

— Unchiul meu a fost cel care voia să ne reabiliteze numele. Eu am făcut toate astea pentru el. Acum e mort. Pentru mine nu mai contează.

Rook tăcu o vreme.

— Și mama ta? întrebă el încet. Pentru ea contează?

Garin înțepeni.

— Nu știi nimic despre mama mea.

Rook privi gânditor spre tavan.

— Lady Cecilia e înaltă, un pic prea slabă pentru gusturile mele și are păr blond. Se uită din nou la Garin. Un păr frumos, nu-i așa? Îl poartă strâns sub bonetă. Dar e o adevărată frumusețe când îi atârnă pe spate.

— N-ai văzut-o niciodată.

Rook își duse o mână la inimă.

— Am văzut-o acum câteva zile. Stăpânului meu îi place să știe pe cine are în slujba lui. Expresia de pe chip îi deveni mai dură. Și ce este important pentru oamenii aflați în slujba lui. M-a trimis să-ți găsesc casa din Rochester a doua zi după ce ai acceptat să ne ajuți.

— Minți, șopti Garin.

— Cum am mai spus, mama ta e o frumusețe, dar nu a dat dovadă de prea multă milostenie când i-am bătut la ușă, un cerșetor în căutare de ceva de-ale gurii. A pus pe una dintre servitoare să mă alunge. Rook se apropie de Garin. Dacă ar trebui să bat din nou la ușa ei, se va vedea obligată să mă trateze cu mai multă deschidere. De fapt, cu mai multă deschidere decât ar fi nevoită să o facă o doamnă adevărată. Prinse mâna lui Garin și împinse punga de catifea în palma băiatului. Așa că, vezi tu, ne vei sluji.

Alb la față și tremurând, Garin își ridică privirea spre el.

— Nu-i așa? ceru Rook confirmarea.

Garin încuviință din cap.

— Spune-o, băiete.

— Da, scuipă Garin.

— E mai bine. Și acum, o să-ți dau de știre la Templul Nou în mai puțin de o lună. Cred că stăpânul meu are câteva sarcini mici pentru tine. Și o să-i poți povesti totul despre cartea aia de care tocmai ai pomenit. Rook chicoti și porni spre ușă. Cred că va fi foarte interesat de asta.

— Te omor dacă îi faci vreun rău, rosti încet Garin, urmărindu-l pe Rook cu privirea.

Individul nu se uită înapoi.

Garin aruncă punga pe pat după închiderea ușii. Se răsuci pe călcâie și privirea îi căzu pe masa pe care se găsea lumânarea de noapte. Cu o mișcare bruscă a brațului, aruncă masa cât colo. Lumânarea se stinse, cufundând încăperea în beznă.

Will privi în jur când ușile duble vopsite în negru se deschiseră și din încăperile Inspectorului ieși un cavaler. Era sir John. Will stătea pe coridor de mai bine de o oră. Îl văzuse pe Everard plecând la scurt timp după ce lui i se spusese să aștepte afară, apoi întorcându-se cu cavalerul ceva mai târziu. Sir John îi aruncă o privire dezaprobatoare, apoi își văzu de drum. Cu stomacul arzându-i de durere, Will își întoarse privirea și îl văzu pe Everard în pragul încăperii. Preotul îi făcu semn să intre. După ce băiatul păși înăuntru și ușile se închiseră, Everard se duse la cămin și se postă în fața lui, întinzându-și mâinile deformate către flăcări.

— Stai jos, ordonă Inspectorul, arătându-i lui Will scaunele din fața mesei.

Băiatul traversă încăperea, zgomotul pașilor fiind absorbit de covor. Se ghemui pe unul din scaune și își puse mâinile pe genunchi.

— Îmi pare rău că am băut vinul de comuniune, domnule, începu el, după ce își repetase afară discursul. Am pierdut masa de seară și mi-era sete. Dar chiar îmi pare rău și...

Will se opri și își strânse buzele observând privirea dură a Inspectorului.

— Mă bucur că te căiești, sergent, dar mă tem că asta nu este suficient. Greșeala ta e mare. În alte circumstanțe ai fi fost adus în fața capitulului săptămânal, dezbrăcat de tunică și dat afară din ordin.

— Alte circumstanțe? rosti Will cu voce spartă.

Inspectorul se lăsă pe spate și își mângâie barba și gura.

— Se pare că ai dat dovadă de curaj și inițiativă la Honfleur. Din câte mi s-a spus, ești un sergent de calibru, un tânăr talentat cu mare potențial. Ai câștigat turnirul de la Templul Nou, nu-i așa?

Will dădu din cap.

— Nu vreau să lipsesc Templul de cineva cu capacităţile tale, continuă Inspectorul. Și se pare că însuși Dumnezeu veghează asupra ta.

Aruncă o privire scurtă spre Everard, pe care Will o prinse din zbor.

— Domnule?

— Luând în considerație aceste circumstanțe, rosti Inspectorul, ignorându-l, am decis care-ți va fi pedeapsa. Când vei împlini vârsta, peste cinci ani, nu vei depune jurămintele de cavaler ca alți sergenți de condiția ta. Vei primi mantia cu un an și o zi mai târziu.

Will se apucă strâns de scaun. Șase ani? Șase ani de așteptare până la primirea mantiei?

— De asemenea, vei fi biciuit. Dacă te-ai comportat ca un câine, vei fi tratat ca atare. Nu-i tolerez pe cei care vor să devină războinici ai lui Hristos purtându-se asemenea ultimelor scursuri. Fratele Everard a acceptat să ducă pedeapsa la îndeplinire. Dădu din cap înspre preot. Poți să-l iei, frate.

Will avu impresia că zărește o urmă de triumf pe chipul zbârcit al preotului, înainte ca Everard să se încline în fața Inspectorului și să

deschidă ușile. Will plecă de acolo ameţit, mânat din spate de Everard de-a lungul coridorului, apoi în curte. Merseră în tăcere spre capelă, fiecare pas făcut mărind groaza din sufletul lui Will. Băiatul nu mai fusese niciodată biciuit.

După ce închise ușile, Everard îl îndrumă pe Will spre altar.

— Repede, băiete. N-am toată noaptea la dispoziţie.

Will merse încet.

Când ajunseră la estradă, Everard îi arătă podeaua.

— În genunchi!

Will îngenunche, zărind silueta lui Hristos atârnând de crucifixul de pe altar.

— Și-acum, rosti preotul, încruntându-se, unde l-am pus?

Își pipăi sutana neagră, apoi se duse la ușa din peretele lateral și dispăru în sacristie. Tăcerea care urmă i se păru lui Will asurzitoare. Când se întoarse, Everard ţinea ceva în mână. Băiatul încremeni când zări biciul.

— Saltă-ţi tunica și pune-ţi faţa pe podea!

Will își ridică tunica și cămașa. Simţi aerul rece înfiorându-i pielea. Se aplecă, își lipi fruntea de piatră și își puse palmele pe podea.

— De ce Inspectorul nu m-a dat afară din ordin, domnule? întrebă el, întârziind astfel momentul inevitabil al căderii biciului. Putea să o facă.

— S-a convenit că așa ceva n-ar servi nimănui, răspunse, calm, Everard. Așa, și tu, și eu obţinem ce vrem.

— Ce anume?

Will încercă să se ridice, dar preotul îi puse un picior pe spate, ţintuindu-l de podea.

— Tu rămâi sergent în cadrul Templului, iar eu, zise Everard, ridicându-și piciorul de pe spatele lui Will, eu mă aleg cu un ucenic.

— Un ucenic? Will se strâmbă auzind cum pocnește biciul deasupra lui. Când nu simţi durere, își dădu seama că Everard doar pregătise unealta. Inspiră adânc. Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun, zise Everard încet și rar, că acum ești sergent al Templului din Paris. Iar *eu* sunt noul tău maestru.

Biciul pocni din nou. Will simţi o durere sfâșietoare pe șira spinării, ca un trăsnet, care îl făcu să ţipe. În vreme ce durerea îl copleșea, Will

își înfipse degetele în piatră, ca și cum ar fi încercat să se ascundă în podea, așa că abia auzi următorul pocnet. Băiatul se forță să respire și încercă să spună ceva, dar următoarea lovitură veni înainte ca el să poată rosti un cuvânt. De această dată, durerea fu altfel, mai puternică pentru că fusese anticipată. Biciul pocni din nou, și din nou, iar durerea îi provocă lui Will o senzație de vomă. Băiatul închise ochii, care erau plini de lacrimi.

După ce termină, Everard strânse biciul și se așeză în fața altarului. Will își lipi obrazul de piatră, acolo unde lacrimile și propria lui salivă formaseră o mică baltă.

— În picioare!

Will își simțea spatele arzând și picioarele ca gelatina. Se ridică, înăbușindu-și un urlet când tunica se lipi de pielea zdrelită. Voia să se facă ghem și să plângă, dar nu-i putea da preotului această satisfacție: pierderea mândriei era mai rea decât durerea.

Pe obrajii palizi ai preotului se vedeau două pete de culoare.

— De ce...? Will închise ochii și strânse din dinți ca să-și alunge durerea de spate. De ce aveți dumneavoastră, un preot, nevoie de un sergent?

— Adun și traduc manuscrise de medicină, matematică, geometrie, astronomie și altele asemenea, zise Everard, aruncând cu nepăsare biciul pe una din bănci. Dar, deși șaptezeci de ani de viață or fi adus înțelepciune în mintea asta a mea, cu siguranță că nu s-au arătat la fel de binevoitori și cu trupul meu. Everard își bătu tâmpla cu degetul. Vederea îmi slăbește. Am nevoie de un scrib.

— Un scrib, repetă Will, încercând să-și mențină vocea calmă.

— De luni de zile îi cer asta Inspectorului, dar până acum nu a putut să-mi dea un sergent pentru această treabă. Everard îi zâmbi lui Will. Ce noroc pe mine că ești aici. Zâmbetul i se lărgi. Și că ai ales să profanezi Sfântul Sacrament.

Will se holbă la preot, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Un scrib? repetă el.

— Spre deosebire de mulți de vârsta și poziția ta, tu poți scrie și citi, nu-i așa?

— Am fost antrenat să devin *cavaler*, nu funcționar!

— Crezi că un templier are nevoie doar de sabie, băiete? Everard clătină din cap. Fostul tău maestru te-a învățat să-ți folosești brațul. Eu te voi învăța să-ți folosești mintea. Se zgâi la Will prin ochii mijiți. Asta dacă ai așa ceva. Se răsuci pe călcâie. Întoarce-te în camera ta. Mâine-dimineață, după prima slujbă, vino la mine. Îți poți începe treaba făcându-mi curățenie în cameră. După miros, a intrat iarăși o pisică.

— Nu.

— Nu?

— Nu fac asta!

— Atunci pleacă pe ușa aia.

Will deschise gura, apoi o închise la loc. Se uită fix la preot.

— Cum?

— Pleacă, nu te pot opri.

Will aruncă o privire spre uși.

— E o glumă?

— Nu.

— Foarte bine, rosti băiatul după câteva clipe. Făcu un pas spre ușă. Așa voi face.

— Treci prin ușa aia, băiete, rosti preotul în spatele lui, și continuă să mergi până ce vei ieși din acest preceptoriu. Nu mai ești sergent al Ordinului Templului. Te dezleg de legământ.

— Dar asta nu e ce...

— Dacă nu te poți supune maestrului tău, atunci nu ai ce căuta aici.

Will rămase pe coridorul dintre uși și altar. Nu nutrise niciodată o dorință la fel de puternică de a deveni cavaler precum alți sergenți pe care îi cunoștea; de a lupta pentru creștinătate împotriva necredincioșilor și de a se umple de glorie în bătălii; de a-l sluji mai bine pe Dumnezeu și de a primi puterea și privilegiile aduse de rangul de cavaler. Însă Owein spusese că un bărbat renaște atunci când îmbracă mantia, căci se curăță de toate păcatele. Iar Will înțelesese. Nu mantia era importantă, ci mântuirea. Tatăl lui trebuia să îl vadă îmbrăcat cu mantia albă, să vadă că se născuse din nou, că nu mai era băieţelul care își omorâse sora.

— Nu, șopti el. Nu voi pleca.

— Atunci, sergent Campbell, ne vedem în zori.

Everard îl urmări pe băiat cum părăsește capela, târșâindu-și picioarele. După plecarea lui Will, preotul mormăi ceva pentru sine, apoi începu să pregătească altarul pentru slujbă.

Puțin mai târziu se deschiseră ușile capelei și prin ele trecu un bărbat înalt, îmbrăcat cu o mantie cenușie.

— A, aici erai, zise Everard, mijind ochii în direcția coridorului dintre strane. Să înțeleg că ai depus mărturie despre bătălie?

— Da, frate, răspunse Hasan, apropiindu-se. I-am spus Inspectorului că m-am dus la Londra ca să mă întâlnesc cu unul dintre oamenii tăi de legătură, un vânzător de cărți.

— Și nu ți-a pus și alte întrebări? Bine. Everard puse breviarul pe care îl ținea în mâini pe altar și coborî de pe estradă spre Hasan. Nu ne putem permite și alte complicații. Moartea lui Jacques reprezintă și așa o lovitură dură pentru noi. Oricum, trebuie să reluăm căutarea cărții imediat ce va fi posibil. Dacă Rulli o dăduse deja înainte de a-l prinde tu, atunci cel care a luat cartea ar putea să fie încă în oraș. Jacques ți-a spus ceva cât ai stat la Templul Nou?

— Era îngrijorat, ca și tine, ca persoana care l-a obligat pe Rulli să fure Cartea Graalului să nu vrea să o folosească drept dovadă a existenței Anima Templi și să ne dezvăluie planurile. Hasan se așeză pe o bancă, apoi zări biciul. Îl ridică. A avut cineva necazuri?

Everard mormăi ceva și luă biciul.

— Fiul lui James Campbell, dacă îți vine să crezi.

— Fiul lui James?

— William. Un sergent de la Templul Nou. A venit aici cu nava de la Londra. De fapt, tocmai l-am luat ca ucenic.

Hasan ridică o sprânceană.

— William? Atunci el e cel despre care ți-am povestit; cel pe care l-am prins urmărindu-mă în Honfleur. Crezi că știe?

După câteva clipe, Everard clătină din cap.

— James era conștient de ce era în joc. Nu i-ar fi spus. Iar băiatul cu siguranță nu a dat niciun semn că ar ști cine sunt. Probabil era doar curios. Doar nu e prima dată când stârnești curiozitatea sau îngrijorarea cuiva, Hasan. Everard se duse înspre partea laterală a încăperii. Cel puțin mă voi folosi de el cât stă aici.

Hasan îl urmări pe Everard cum ascunde biciul pe un raft.

— Știu că îți căutai un slujitor, frate. Dar nu te supăra că îți spun, nu sunt sigur că la asta s-a gândit James când te-a rugat să ai grijă de fiul lui.

— Ce cale mai bună există ca să-l țin sub supraveghere? răspunse scurt preotul. Nu mai are maestru. Ce crezi că ar vrea James să fac? Să-l trimit singur înapoi în Anglia sau să-l țin aici, sub ochii mei?

Hasan dădu din cap, știind că nu era cazul să insiste pe acel subiect.

— Poate că ar trebui să ne gândim din nou în legătură cu contactarea restului membrilor Frăției ca să-i informăm de furtul cărții, zise el, în vreme ce Everard se apropia de el.

— Frații noștri din Orient au treburile lor. Războiul între mameluci și forțele noastre e gata să izbucnească. Pe asta trebuie să se concentreze dacă vrem să reușim să trecem peste problemele cu care, mă tem, ne vom confrunta în curând.

— Dar fără sprijinul lor s-ar putea ca găsirea Cărții Graalului să fie extrem de dificilă. Poate chiar imposibilă. Dacă prețiosul volum este scos la lumină și Anima Templi expusă, tot ce am reușit să construim se poate prăbuși. Nu cumva asta e o amenințare mai mare?

— Cartea e responsabilitatea mea, Hasan, replică Everard cu fermitate. Eu mă voi ocupa de asta. Își frecă iritat fruntea. La naiba cu Armand! izbucni el brusc. Marele Maestru avea nevoie de pompă și ceremonii, nu-i așa? Oftă și se uită la Hasan. Cartea aia îmi stă ca o piatră de gât încă de la conceperea ei. Când Armand a murit la Herbiya ar fi trebuit să o distrug, nu să o aduc înapoi la Paris. Din pricina mea, este în pericol tot ce am obținut noi cu atâtea sacrificii. Munca noastră e prea importantă pentru această lume pentru ca ea să se piardă, Hasan.

— Nu e vina ta, frate.

— Nu? Eu am scris blestemăția aia. Dacă nu e vina mea, atunci nu știu a cui e. Vanitatea m-a determinat să o păstrez, Hasan. Everard clătină din cap. Vanitatea.

Sarazinul tăcu câteva clipe, neștiind ce să-i răspundă. În cele din urmă, băgă mâna în sacul lui și scoase de acolo un pergament îngălbenit și crăpat, pe care i-l dădu lui Everard.

— Am luat asta de la Jacques după ce a murit. Nu vreau să-l găsească cineva.

Everard luă pergamentul neliniștit.

— El l-a citit?

— Da. A fost mulţumit că James a reușit atât de multe într-un timp atât de scurt în tabăra mamelucă. Hasan făcu o pauză. Îi vei povesti noului tău ucenic despre implicarea tatălui său?

— Nu, răspunse scurt Everard. Rupse pergamentul și băgă bucăţile într-un buzunar al sutanei. Flăcăul mai are multe de învăţat.

PARTEA A DOUA

Capitolul 16

Safed, Regatul Ierusalimului
19 iulie 1266

James Campbell se ridică și își făcu cruce în fața altarului. Capela era tăcută și răcoroasă. Era încă întuneric și majoritatea locuitorilor fortăreței fie dormeau, fie stăteau de veghe pe ziduri. James se trezise devreme pentru pacea și liniștea oferite de capela pustie, pace și liniște care, pentru doar câteva clipe, îl mai ajutau să uite unde se află. Când avea să bată clopotul pentru prima slujbă a zilei, băncile aveau să se umple cu oameni, atât de mulți, încât cei care ajungeau ultimii erau obligați să îngenuncheze afară. În ultimele trei săptămâni asta se întâmplase în fiecare dimineață. Înainte, doar cei cincizeci de cavaleri și treizeci de sergenți care alcătuiau personalul garnizoanei Safed se trezeau în zorii zilei ca să participe la prima slujbă în intimitatea capelei. Acum însă toată lumea avea un motiv să se roage, iar preoții nu-i puteau refuza pe oameni.

— În aceste zile de încercare vom avea nevoie de toate rugăciunile, spusese fratele Joseph.

Întorcându-se cu spatele spre altar, James porni de-a lungul coridorului dintre bănci. Se opri în fața unei statui care părea să păzească ușa. Ochii Sfântului Gheorghe priveau în direcția tavanului boltit, ca și sabia lui, ridicată triumfător. Pe piept se vedea o cruce sculptată, iar sub piciorul stâng se găsea un șarpe, cu fălcile zdrobite. James atinse piciorul sfântului.

— Protejează-ne.

Ușile se deschiseră cu putere și în capelă pătrunse o siluetă masivă, care purta mantia albă. În lumina aruncată de lumânări, părul și barba cavalerului, dese și albite de soarele Orientului, căpătară reflexe aurii.

— Eram sigur că te voi găsi aici, rosti cavalerul zâmbind. Din pricina recentelor ture prelungite de pază pe ziduri, la colțurile ochilor avea riduri adânci. Crezi că Dumnezeu te-a ascultat azi, frate?

James își ridică privirea spre cavaler, care era cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt decât el. Chiar dacă James nu era scund și nici

nu avea o constituţie firavă, se simţea întotdeauna insignifiant în prezenţa acelui uriaș.

— Dumnezeu ne ascultă întotdeauna, Mattius.

— Uneori mă întreb, când atâţia își unesc rugile, cum poate El să ne audă pe toţi? zise Mattius, ridicând din umeri. Sper să ai dreptate. Se pregătesc de un nou asalt. Comandantul crede că vor porni în zorii zilei, așa că e nevoie de noi pe ziduri.

James se strădui să schiţeze un zâmbet și făcu un semn spre ușă.

— Atunci o să-ţi arăt că El ne aude când o să-i învingem din nou.

Cei doi bărbaţi ieșiră din capelă, în întunericul incintei interioare a lăcașului. Capela, magaziile și cisternele de apă care se aflau în centru erau surclasate de stâncile informe și înalte care le înconjurau. Într-un capăt al incintei se înălţa construcţia masivă care adăpostea dormitoarele cavalerilor, preoţilor și sergenţilor. Aliniate de-a lungul celorlalţi pereţi se ridicau turnurile unde se aflau infirmeria, armurăria, garderoba și bucătăriile.

Cei doi cavaleri o luară în pas alert spre intrarea secretă de la baza zidului. De la distanţă, zgomotul ciocanelor stârnea ecouri dinspre incinta exterioară. Ajungând mai aproape, auziră strigătele celor aflaţi în infirmerie. Odată trecuţi de poartă, intrară în tunelul umed care străbătea zidul gros de trei metri. Printr-o deschizătură din tavan, pe unde se putea turna pucioasă aprinsă din galeria de deasupra, se vedea un licăr slab de torţe aprinse. Mattius deschise ușa din capăt și păși afară. Gărzile se răsuciră pe călcâie, întinzând mâna după arme, dar se liniștiră imediat ce-i văzură pe cei doi cavaleri.

— Mă bucur să văd că încă sunteţi treji, zise Mattius, închizând poarta întărită pe din afară cu plăci de fier. Îl bătu amical pe unul dintre paznici pe spate, făcându-l pe bietul om să icnească și să facă un pas în faţă din pricina forţei loviturii. Doar că eu unul nu cred că necazurile vor veni *din interior*.

— Sper să nu ajungi să-ţi regreţi vorbele, Mattius, zise James, continuând să meargă. Majoritatea fortăreţelor se prăbușesc din interior.

Mattius mormăi ceva și îl urmă pe James în incinta exterioară, de-a lungul mai multor treceri înguste printre clădiri și în spaţiile deschise, pline cu oameni adunaţi în jurul focurilor sau cuibăriţi la porţile

turnurilor. Mirosul de dejecții de la grajdurile și cotețele de animale era puternic și dulceag-grețos. Peste apelurile gărzilor din cartul de dimineață, șoaptele locuitorilor care se trezeau și nechezatul cailor se ridica zgomotul omniprezent al ciocanelor zidarilor care reparau fortificațiile exterioare. Din zidurile-copertină se desprindeau turnuri de colț și de flanc, legate între ele de pasaje acoperite, unde se aflau catapulte și arcași. Limbile gălbui ale flăcărilor licăreau peste umbrele oamenilor care se urcau pe parapete. În vremuri de pace și în timpul asediilor, incinta exterioară slujea drept cazarmă pentru soldați și servanții mașinilor de război. Dacă inamicul străpungea zidurile exterioare, incinta devenea un teren al morții peste care apărătorii puteau arunca pucioasă, pietre și săgeți. În cazul în care ceda și incinta exterioară, garnizoana se retrăgea în incinta interioară, fapt care transforma Safedul într-o fortăreață în fortăreață, una dintre cele mai greu de cucerit cetăți ale cruciaților din Outremer. Era mândria Templului. În vreme ce mergea, privirea lui James trecu peste grupurile de oameni. Unii dintre aceștia se uitară la el, deopotrivă cu speranță și teamă. Cu excepția cavalerilor, sergenților și servitorilor, Safed adăpostea o garnizoană de o mie șase sute de soldați sirieni creștini – mercenari cu arme ușoare angajați să păzească fortăreața. În ultimele săptămâni însă mulți veniseră acolo, pe măsură ce fermierii și familiile lor își părăsiseră casele pentru a se adăposti în fortăreață. James încercă să le evalueze numărul. Își lăsase pana de scris la Londra, dar anii în care ținuse contabilitatea la Balantrodoch lăsaseră urme adânci, el continuând să privească totul prin simplitatea în alb și negru a cifrelor din registre. Totul era o problemă de numere și de echilibrarea lor. Atâtea grâne puteau hrăni atâția oameni atât timp: cu cât gurile erau mai multe, cu atât timpul se împuțina. Era adevărat că încă nu se confruntaseră cu lipsa hranei și a apei de băut. Dar nimeni nu știa cât aveau să mai fie nevoiți să rămână acolo, incapabili să plece, incapabili să ceară întăriri. Asediile puteau dura luni de zile.

— Puteau măcar să aducă ceva util cu ei, mormăi Mattius, uitându-se la un bărbat și o femeie cu trei copii scheletici care împărțeau o pătură în apropiere de un foc.

James privi și el în acea direcție. Zări câteva oale și tigăi aruncate pe jos. Bărbatul își pusese o mână protectoare pe una dintre ele, ca și cum

s-ar fi temut să nu îi fure cineva comoara. James și-i închipui pe acei oameni în vreo cocioabă din chirpici pe undeva pe un câmp, auzind zgomot de copite sau văzând soldați și înșfăcând oalele și tigăile de pe poliță și luând-o la fugă spre ușă. Apoi alergând pe câmp, cu mama ducându-l în brațe pe mezinul familiei, în vreme ce tatăl privea mereu peste umăr.

— După bătălia de la Mansurah, când forţele egiptene au măturat tabăra lui Ludovic, fratele regelui a fost salvat de bucătari înarmaţi cu polonice. Aproape orice poate fi folosit ca armă, replică James.

Mattius își țuguie buzele și privi spre cer în căutarea inspirației.

— O pană de pasăre?

James zâmbi. Ochii i se luminară, iar ridurile de pe frunte îi dispărură, cavalerul părând mult mai tânăr.

— O pană poate fi transformată în unealtă de scris. Cu o pană poţi semna condamnarea la moarte a unui om, poţi scrie legi sau da edicte, poţi declara război.

Urcară treptele înguste care duceau spre parapete.

— Mă gândeam la ceva mai potrivit situaţiei noastre actuale, zise Mattius în timp ce treceau pe lângă un șir de arcași ghemuiţi în dreptul deschiderilor din ziduri.

— Presupun că vârful unei pene este suficient de ascuţit ca să orbească un om, replică James, de dragul jocului.

— Atunci o floare?

James deschise gura să riposteze când privirea îi fu atrasă de un grup de tineri care stăteau pe aleea de acces din faţa lor. Cei cinci sergenţi templieri fuseseră încartiruiţi în garnizoană cu două luni în urmă, imediat după ce terminaseră perioada de instrucţie din Acra. Îi văzu stând un pic cam ţepeni în vreme ce el și Mattius treceau pe lângă ei. Lumina torţei sclipea pe chipurile lor palide, fără bărbi.

— Doamne, Mattius, sunt mai tineri decât fiul meu.

Mattius observă că vena de la tâmpla lui James începuse să pulseze. James își încleștă maxilarele, iar din ochi îi dispăru orice expresie de umor.

— Ce mai face băiatul tău? întrebă Mattius pe un ton jovial. Parcă în ultima lui scrisoare ţi-a spus că a depus jurământul?

Mattius cunoștea deja răspunsul, căci James îi citise misiva imediat ce o primise.

James știa că Mattius știe, dar dădu curs încercării tovarășului său de a-i ridica moralul.

— William e bine, frate și, da, acum e cavaler. Eram îngrijorat când am primit vești de la el în vreme ce eram în Acra. Moartea maestrului său, Owein, a reprezentat o lovitură amarnică și băiatul părea pierdut și nefericit în Paris. Acum însă pare așezat și este clar că maestrul lui, Everard, l-a învățat multe lucruri. Scrisul lui e mai bun decât al meu.

— Mereu cărturarul din tine, replică Mattius cu un zâmbet.

— Mi-aș fi dorit să asist la ceremonie, Mattius. Parcă a trecut o viață de om de când l-am văzut ultima dată.

— Îl vei vedea în curând. De îndată ce Occidentul va afla ce s-a întâmplat aici, fiul tău va veni cu o armată ca să lupte alături de noi.

James privi înapoi spre sergenți.

— Și atunci vom avea multe să ne spunem.

Tăcu în vreme ce se îndreptau de-a lungul meterezelor către un turn de colț.

La început, după ce primise scrisoarea de la Will în care acesta îi vorbea despre ceremonie, James fusese din cale afară de fericit, dar în scurt timp fericirea fusese umbrită de sentimente de regret și invidie. Dintr-un punct de vedere, era extrem de recunoscător că Everard avusese grijă de fiul lui. După ce Jacques de Lyon îl recrutase la Londra în cadrul Anima Templi, impresionat de abilitățile sale diplomatice și de faptul că știa araba, James îl întâlnise pe Everard o singură dată înainte ca preotul să-i ceară să plece în Orient. Misiunea i se păruse provocatoare lui James: era fundamentală pentru obiectivele Frăției, obiective în care el ajunsese să creadă cu tărie. În plus, își spusese că are șanse mari de reușită. Acceptase, cu condiția ca Everard să îl supravegheze pe Will și, dacă lui i se întâmpla ceva, să aibă grijă de băiat până ce avea să mai crească. Deși se bucura că preotul îl luase pe băiat sub oblăduirea lui după moartea lui Owein, era invidios pe faptul că Everard și nu el îl crescuse pe Will și fusese acolo, la inițierea fiului său.

James se gândise foarte mult la Will în ultimele săptămâni. Poate din pricina temerii că n-avea să-l mai vadă niciodată, să-l mai strângă

în braţe sau să-i spună că îi pare rău că plecase aşa cum o făcuse. Stând pe docul de la Templul Nou, James îşi dorise să-l îmbrăţişeze pe Will şi să-i spună nefericitului băiat că nu-l mai învinuia pentru moartea lui Mary şi că era nevoit să plece pentru că trebuia să facă ceva important, ceva ce putea schimba lumea. În loc de toate astea, nu reuşise decât să-i mângâie mâna fiului său.

În vreme ce se apropiau de turnul de colţ, James aruncă o privire spre uriaşul de lângă el. Mattius îi fusese un prieten bun în ultimii ani, dar nu cunoştea adevăratul motiv pentru care el se găsea în Ţara Sfântă, sau ce făcea pe lângă obligaţiile pentru Templu şi diversele misiuni pe la garnizoane precum Safed. Uneori James se simţea atât de singur, încât avea impresia că durerea sufletească avea să-l omoare. Îi era dor de fiicele lui, de mirosul părului lor şi de râsetele lor. Îi era dor de senzaţia pielii calde a soţiei lui lipite de pielea lui. Îi era dor de fiul lui. În astfel de momente, James se străduia să-şi amintească de faptul că misiunea lui şi nu familia, prietenii sau datoria faţă de Templu era cel mai important lucru. Îşi spunea că făcea toate astea nu pentru el, ci pentru ei.

James împinse grilajul de la baza turnului şi urcă, împreună cu Mattius, treptele în spirală. Spre ei venea un vânt rece, băgându-le particule de praf în ochi. Curentul se înteţi pe măsură ce se apropiau de vârf, ca şi lumina aruncată de torţe. Ieşiră printr-o gaură în zid pe acoperişul crenelat al turnului. Cerul începea să se lumineze, strălucirea galbenă a stelelor făcând loc unui albastru-turcoaz. Un bărbat scund şi masiv, cu o faţă bronzată, pergamentoasă se răsuci pe călcâie la apariţia lor. Lângă el, în turn, se găseau alţi opt templieri, doi sergenţi şi căpitanul soldaţilor sirieni.

— Bună dimineaţa, fraţilor!

James dădu din cap.

— Comandante.

— Sper că aţi dormit bine, căci se pare că ne aşteaptă o zi lungă.

— Mattius m-a informat despre iminenţa unui atac, domnule.

Comandantul arătă spre parapet.

— Vino să te convingi singur.

James îl urmă şi privi afară. Safed era construită pe un deal înalt şi stâncos, oferind avantajul strategic al înălţimii din toate părţile faţă de

câmpurile care o înconjurau. Fiind unul dintre castelele cruciaţilor de pe valea Iordanului, Safed străjuia drumul de la Damasc la Acra, având deschidere spre vadul lui Jacob, cea mai nordică trecere peste râu. La lumina zilei se vedeau dealuri și pășuni, împestriţate de satele pe care le guverna fortăreaţa. La opt kilometri spre sud, apa Iordanului se vărsa în Marea Galileei, iar câmpurile se transformau în munţi stâncoși și rozalii. Pe timp de noapte, James nu vedea nimic altceva în afara imensei armate mameluce aflate sub zidurile fortăreţei. Mii de torţe ardeau în tabără, aruncând o lumină diavolească asupra corturilor, căruţelor, cailor, cămilelor și stindardelor care fluturau. Oameni care purtau haine colorate și turbane se deplasau în zonele luminoase printre siluetele scheletice ale mașinilor de asalt, care se înălţau asemenea unor monștri.

— Par mai numeroși ca ieri, mormăi James. Au primit întăriri?

— Nu întăriri, răspunse comandantul. Azi-noapte, după ce ai plecat, au trimis mesageri ca să ne informeze că au capturat alţi două sute de creștini din satele din preajmă. I-am văzut cum sunt aduși în cuști.

— Sfinte Dumnezeule!

— Ar fi trebuit să fugă când au avut ocazia. Nu putem face nimic pentru ei.

James simţi nevoia să protesteze. Dar n-o făcu. Chiar dacă vorbise cu asprime, comandantul avea dreptate.

Acesta arătă spre o zonă în umbră nu departe de baza dealului, unde o cărare abruptă și întortocheată ducea către fortificaţia care străjuia poarta de acces în cetate.

— Priviţi.

James și Mattius se uitară în direcţia indicată de comandant. Mijind ochii în penumbră, James zări niște siluete în jurul unei forme lungi, dreptunghiulare, abia vizibilă din pricină că era mai neagră și mai compactă decât întunericul care se destrăma.

— Au construit un car de asalt.

Comandantul încuviinţă.

— S-ar putea dovedi o problemă. Abia am terminat reparaţiile la fortificaţii după ultimele două asalturi. Omul râse amar. Și nici măcar nu le-au vizat. Dacă piatra aia nu s-ar fi dus atât de departe de ţinta lor... Clătină din cap. Acum știu că acolo e un punct slab.

James își dădu seama că nu mai auzea ciocanele. Zidarii plecaseră după ce își terminaseră treaba. Se încruntă în vreme ce studia mașinăria de luptă. Un cadru solid, pe roți, cu un acoperiș din lemn, și care trebuia adus chiar la baza zidurilor pentru a fi folosit. La adăpostul lui, oamenii puteau începe să dărâme porțile cu topoarele sau cu un berbece prins cu lanțuri de acoperiș și cu vârful din fier. Arma se putea într-adevăr dovedi o problemă. Dar puteau s-o anihileze.

— Foc? propuse James.

— S-au pregătit de asta. Cred că acoperișul este protejat cu piele netăbăcită.

James încuviință: pielea netăbăcită înmuiată în oțet era greu de aprins.

— Atunci o unitate de cercetare?

— I-am trimis deja acolo. Azi-noapte târziu am observat o creștere a activității din tabără, ceea ce ne-a făcut să ne gândim la un atac în zori. Am trimis un grup de sirieni printr-unul din tuneluri. Ieșirea mascată dă nu departe de mașinile de asalt ale inamicului. Sirienii nu s-au putut apropia destul ca să audă ce spuneau soldații fără să-și compromită poziția, dar i-au văzut încărcând mașinile.

Comandantul arătă spre capătul îndepărtat al taberei militare.

James privi spre locul unde douăzeci și șapte de catapulte mici, pe care mamelucii le numeau *mandjanik,* erau dispuse în șir. Lungile bârne mobile ale mașinilor nu se mișcau în acel moment. Fiecare era suspendată în diagonală peste un cadru. Capătul ridicat era înfipt într-un sistem complex de frânghii, iar celălalt, scobit pentru a forma o cavitate în formă de oală, era sprijinit pe pământ. În cavitate putea fi pusă o piatră mare, de până la o sută cincizeci de kilograme. În cursul atacului, capătul ridicat al bârnei era tras înapoi cu rapiditate de frânghii. Cel cu piatra se lovea de traversa de deasupra cadrului, catapultând astfel încărcătura înspre zidurile fortăreței.

James își întoarse privirea de la mașinile de luptă în vreme ce comandantul continuă:

— Pentru atacul principal inamicul se va baza din nou pe catapultele mici, sperând să spargă zidurile. Noi ne vom concentra arcașii și propriile mașini de luptă pe poziții. Acum se află dincolo de raza lor de acțiune, dar vor trebui să se apropie după începerea bătăliei.

— Ești sigur, comandante, că fortăreața poate rezista unui asalt prelungit?

James, Mattius și comandantul templier se întoarseră. Cel care vorbise era căpitanul soldaților sirieni creștini.

Ochii lui căprui îi studiau pe cei trei.

— Nu ar fi mai bine să le transmitem în ce condiții vom capitula, cât încă mai avem ocazia?

— Capitulare? pufni comandantul. În acest stadiu incipient? I-am respins deja de două ori, cu puține pierderi de vieți din tabăra noastră.

— Comandante, în acești ultimi ani l-am studiat pe inamic. Îi cunosc tacticile. Eram în Acra, acum trei ani, când sultanul a atacat orașul.

— Și eu eram în Acra atunci, interveni James, văzând cum se înăsprește expresia de pe chipul comandantului. Lupta a fost aprigă, da, dar sultanul nu a cucerit orașul, după cum nu l-a cucerit nici luna trecută, când a încercat și a eșuat din nou.

Căpitanul sirian se uită la armata desfășurată la baza zidurilor.

— Soldații lui îl numesc Arbaleta. Spun că nu se va opri până când toți creștinii de pe aceste pământuri vor fi morți, dar eu m-am născut aici. Oamenii mei și cu mine avem mai multe drepturi să ne aflăm aici decât are el.

— Un motiv în plus ca să luptați, rosti comandantul pe un ton aspru. Ne-am dovedi lași dacă am ceda atât de repede în fața unui inamic pe care până acum l-am respins.

— Nu sunt laș, comandante, dar Saladin a cucerit fortăreața asta, iar actualul sultan nu are simțul onoarei al lui Saladin.

Comandantul își încrucișă brațele la piept.

— În cei douăzeci și șase de ani de când am recucerit Safedul, am cheltuit o avere cu fortificațiile. Este mult mai puternică acum decât era atunci când a asediat-o Saladin și putem rezista în fața inamicului luni de zile, chiar și ani dacă e nevoie. Sultanul nu vrea o campanie îndelungată: l-ar costa prea mult, iar eu nu-i voi oferi satisfacția unei victorii ușoare. Bătu cu palma în marginea parapetului și zâmbi cu răceală. Zidurile astea nu sunt făcute doar din mortar, ci și din voința lui Dumnezeu.

Când clopotul capelei începu să bată pentru prima slujbă, James privi în jos spre complexul arhitectonic. Zidurile netede ale fortăreţei se întindeau până departe, păzite de turnuri informe și soldaţi pregătiţi de luptă. Priveliștea îl umplu de speranţă. Dar apoi privi la formidabila forţă de atac a sultanului Baybars, cu toate mașinile de asalt, arcașii și armele. Iscoada pe care o trimisese nu-l zărise pe omul lui de legătură din tabăra inamică. Speranţa părea zadarnică.

Capitolul 17

Poarta Saint-Denis, Paris
19 iulie 1266

— Ai încredere în mine?

— Bineînțeles.

— Atunci închide ochii.

Oftând, Will se supuse. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe coate, iarba gâdilându-i ceafa.

— Nu putem să mâncăm pur și simplu?

Deschise un ochi și o văzu pe Elwen cum bagă mâna în sacul pe care îl adusese. Fata stătea în genunchi lângă el, cu rochia ei albă, tivită delicat cu dantelă la mâneci și la poale, răsfirată în jurul ei. Elwen își dăduse jos boneta și acum părul îi cădea în valuri mătăsoase pe spate. Afară era o zi superbă. Câmpul cobora către zidurile orașului unde capetele purpurii ale macilor, unii înalți cât un stat de om, se legănau ușor în briză. Dincolo de ziduri, Parisul se vedea ca o bijuterie albă sclipind în lumina soarelui de amiază. De la o asemenea distanță, orașul era frumos. Will zâmbi, închizând repede ochiul când Elwen se întoarse spre el.

— De ce zâmbești?

— De ideile tale ciudate.

— Dacă nu-ți place jocul meu...

— O, ba da, replică el iute, recunoscând tonul care îl avertiza că era iritată. Și o să câștig.

— Pui pariu?

— Și pe ce să pariez? Spre deosebire de tine, eu nu sunt plătit pentru serviciile mele.

O umbră trecu peste chipul lui, întunecând licărul roșiatic al soarelui din spatele pleoapelor. Will simți mâneca rochiei lui Elwen mângâindu-i obrazul.

— Ai putea paria pe inima ta.

El zâmbi, deși tonul ei îi afecta într-o oarecare măsură încrederea în sine. Ceva dur îi atinse buzele și el deschise gura ca să primească ce i se

oferea. Mestecă încet și un gust plăcut îi gâdilă limba.

— Măr. A fost ușor.

— Următorul va fi mai greu.

Will așteptă, ascultând bâzâitul albinelor din iarba înaltă, în vreme ce Elwen scotocea prin sac.

— Nu te așteaptă regina?

— Nu, răspunse ea veselă. Întreaga după-amiază îmi aparţine.

Will clătină din cap, invidios pe libertatea lui Elwen. Majoritatea femeilor de nouăsprezece ani erau deja în al cincilea sau șaselea an de căsnicie, după ce își cedaseră drepturile și pământurile ca zestre pentru soții lor. Nemăritată și doamnă de onoare a reginei Marguerite, Elwen se bucura de privilegii mult mai mari și, dacă voia, își putea investi banii câștigați în proprietăți. Toate astea, la care se adăuga legătura puternică ce se stabilise între ea și stăpâna ei în decurs de șase ani, însemnau că Elwen se bucura de mult mai multă libertate decât avea Will să se bucure vreodată, legat cum era de Templu și de Everard.

— Muncesc din greu pentru mici favoruri, adăugă Elwen, observându-i expresia. Și acum ține-ți ochii închiși.

Îi puse ceva fărâmicios și miros de dulce pe buze.

Jocul continuă așa o vreme. Will identifică prăjitura cu migdale, brânza și oul și se strâmbă la lămâie, făcând-o pe Elwen să izbucnească în râs.

— Destul, rosti el într-un târziu, scuipând o gură de sare. Deschise ochii și se ridică în capul oaselor, clipind din pricina strălucirii soarelui. Am câștigat, nu-i așa?

— Nu! insistă Elwen. Fata îl împinse înapoi pe spate. Încă un lucru.

— Elwen, gemu el.

— Încă unul.

— Bine atunci. Will îi aruncă o privire de avertisment. Dar nu mai vreau lămâie.

Fata zâmbi.

Will închise ochii.

— De unde ai luat toată mâncarea asta? Ne delectăm cu o cină regală?

Elwen nu-i răspunse. Will simţi că se apleacă deasupra lui. În spatele pleoapelor, întunericul crescu în intensitate pe măsura apropierii ei.

Inima începu să-i bată mai repede când mâna ei o atinse pe a lui. O clipă mai târziu simţi ceva moale atingându-i buzele. Buzele lui se despărţiră, chiar dacă știa prea bine că nu era vorba de o prăjitură sau de vreun fruct, ci de ceva mult mai dulce. Will se înfioră când gura lui Elwen se închise peste a lui și limba ei o căută pe a lui. Știuse că se va întâmpla asta, de când primise biletul prin care îl ruga să se vadă cu ea la poarta Saint-Denis. Pasiunea întunecă raţiunea. Întinzând mâinile, Will o trase pe Elwen spre el, simţind căldura trupului ei peste pieptul lui. Părul ei se revărsă ca o cascadă unduitoare peste mâinile și faţa lui. Degetele lui se încurcară în buclele ei. Will simţea cum se cufundă în ea. Iar dacă asta însemna un păcat, atunci păcatul avea gust de miere și lumină.

Un uliu care dădea târcoale deasupra câmpului în căutare de pradă se repezi spre iarbă cu un ţipăt. Sunetul îl smulse pe Will din starea de beatitudine. Prinse braţele fetei și o împinse cu blândeţe.

— Elwen.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, ridicându-se nedumerită.

Will se așeză lângă ea, evitându-i privirea.

— Știi ce s-a întâmplat. Am promis că nu vom mai face așa ceva. De dragul prieteniei noastre, așa am convenit.

— *Tu* ai convenit, îl corectă Elwen, ridicându-se în picioare. Se uită înspre oraș. Și cred că ai spus că de dragul mantiei tale, nu a prieteniei noastre.

Will se ridică și el.

— Care mantie?

Elwen se obișnuise cu temperamentul lui vulcanic, dar cu toate astea continua să fie surprinsă, ca de un tunet într-o zi senină.

Will apucă tunica lui neagră.

— Asta ţi se pare a fi mantie de cavaler?

Elwen oftă.

— Will, murmură ea, clătinând din cap. Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta.

Dar Will nu avea chef ca ea să-i închidă gura. Își întinse palmele spre ea.

— Ţi se pare că sunt mâini care să ţină o sabie?

Vârfurile degetelor lui erau negre. Le freca zilnic dimineața și seara de șase ani încoace, încercând toate amestecurile posibile de plante, punând-o pe Elwen să-i cumpere leșii urât mirositoare de la tot felul de spițeri din piețe. Însă nimic nu estompase petele de cerneală. Elwen îi spusese odată că acele pete îl făceau să arate ca un profesor universitar. Pentru Will, degetele lui reprezentau o marcă personală, un lucru care îi amintea permanent de ambițiile lui spulberate.

— Așa ți se pare?

Elwen își mușcă buzele.

— Poate că nu, dar nu asta este important.

— Nu este important? Știi cât de greu a fost pentru mine să aștept și să văd cum prietenii mei își depun jurămintele și ies din sala capitulului cavaleri? Bărbați. Mi-am mințit tatăl, Elwen. I-am scris și i-am spus că am fost făcut cavaler pentru că nu am fost în stare să-i descriu adevărata mea poziție. Will se întoarse cu spatele. Și-așa are o părere proastă despre mine.

Elwen se apropie de el. Iarba îi gâdila picioarele goale.

— Nu contează dacă porți haine albe sau negre, sau dacă mânuiești o sabie sau o pană de scris. Contează ce e înlăuntrul tău, în inima și în sufletul tău.

Will pufni disprețuitor, dar o lăsă să-l ia de mână. Se uită cum ea îi desface degetele strânse și îi sărută vârfurile pătate de cerneală. Simți cum furia începe să se atenueze.

— Iartă-mă, zise ea. Știu că am convenit că nu putem fi împreună, dar e greu să revenim la ce a fost înainte.

— Nu-i nimic de iertat. Will își retrase ușor mâna. Și mie îmi este greu, dar e mai bine așa. Făcu o pauză. E mai bine pentru amândoi.

— Da, fu Elwen de acord, evitându-i privirea. Așa e cel mai bine.

— Ar trebui să plecăm.

Will își prinse centura, de care atârna sabia lui scurtă. De obicei sergenții purtau arme pentru anumite sarcini precise, dar Will începuse să poarte permanent sabia cu câteva luni în urmă. Așa, avea senzația că îi comunica lui Everard că n-avea să rămână pe vecie servitorul unui preot. Provocarea se dovedise ineficientă: Everard nici măcar nu păruse să observe. Însă în afara câtorva scrisori care veniseră din Orient, în care James vorbea foarte mult despre un camarad de

arme, Mattius, sabia era singura legătură palpabilă pe care Will o mai avea cu tatăl lui. Continua să o poarte doar ca o dovadă a dragostei pe care i-o purta.

Se aplecă să ridice sacul în care se afla mâncarea rămasă.

— Trebuie să trec pe la pergamentar. Și va trebui să mă grăbesc ca să ajung la preceptoriu pentru vecernie.

— Păi, n-ar strica dacă m-aș întoarce și eu devreme. Elwen se forță să zâmbească. Palatul e întors pe dos de când regele l-a invitat pe Pierre de Pont-Eveque să dea o reprezentație pentru el de Ziua Tuturor Sfinților. De când a fost făcut anunțul, servitorii se țin mai mult de bârfe decât de muncă. Iar regina nu e în cele mai bune toane.

— Pierre și mai cum?

Elwen ridică o sprânceană.

— Zău, Will, știu că trăiești într-o mănăstire, dar nu ți-ar strica să mai iei contact și cu lumea exterioară din când în când. Oftă văzând expresia lui nedumerită. Pierre este un trubadur. Unul faimos.

— Aha, făcu Will fără niciun pic de entuziasm.

Nu împărtășea deloc obsesia lui Elwen pentru romantism.

— A stârnit deja mare agitație în sud. Arta lui este un pic... neconvențională. Elwen își scutură iarba de pe rochie. Cred că va fi o seară interesantă.

Străbătură câmpul în tăcere. Pe măsură ce se apropiau de oraș, pe drum erau tot mai multe căruțe și călăreți. Roțile vehiculelor și copitele cailor stârneau nori de praf. Drumul șerpuia spre nord, către abația Saint-Denis, necropola regală unde erau înhumați suveranii încă de pe vremea lui Dagobert I. Will o dădu pe Elwen într-o parte când o căruță trasă de boi coborî în goană panta dealului spre ei. Își continuară drumul, trecând de câteva ferme, de plantații de viță-de-vie care emanau un miros dulce, de o proprietate întinsă, de două capele mici și de un azil.

Zidurile orașului fuseseră construite cu mai bine de șaptezeci de ani în urmă în timpul domniei lui Filip-August, dar de atunci Parisul trecuse de centura de mortar și se extinsese în zona rurală înconjurătoare. În afara porții Saint-Denis se adunaseră niște vagabonzi. Paznicii îi urmăreau pe amărâții care se preumblau pe lângă

căruțe și cai ca să le întindă oamenilor care treceau de barieră vasele lor de cerșit. Will și Elwen se așezară la coadă.

— Ai naibii cerșetori.

Will privi în jur și observă un bărbat corpolent cu o mantie de catifea care se uita urât la grupul de vagabonzi. Omul vorbea *langue d'oil,* limba Nordului. Will învățase suficient din ea cât trăise în Paris ca să înțeleagă ce se spunea, dar, când omul continuă, și-ar fi dorit să nu fi înțeles.

— Nu poți face un pas zilele astea fără să fii atacat de nelegiuiți și vagabonzi, rosti grăsanul, cu fălcile tremurând. Blestemați să fie cu toții!

Mulți dintre cei care stăteau la coadă își întoarseră privirile. Stimulat de atenția acordată, individul se lansă într-un discurs virulent contra jefuitorilor, curvelor și leneșilor, și a distrugerii de către ei a acelui oraș pe vremuri mândru și strălucitor.

Will privi în altă parte. Dacă ar fi fost cavaler nu ar fi trebuit să aștepte, putând trece de barieră fără să-l întrebe nimeni nimic. Își mușcă buza și își făcu singur sânge rău. În ultima vreme totul părea să-i amintească de condiția lui umilă.

Ziua în care Will împlinise optsprezece ani, adică ziua de trecere la maturitate, se scursese cumplit de încet, amintindu-i în fiecare clipă că el mai avea o cale lungă de străbătut. În ianuarie care urmase, adică un an și o zi mai târziu, își spusese că așteptarea lui se încheiase. Acum, după alte șase luni, Will continua să fie scribul unui preot bătrân. Își executase pedeapsa pentru păcatul comis cu atâția ani în urmă și îndeplinise, cu tot mai puține plângeri din partea celorlalți, toate sarcinile presante, răutăcioase sau plictisitoare pe care i le încredința Everard. Îi ceruse preotului să-i explice de ce nu fusese propus pentru a fi înaintat la rangul de cavaler, dar la fel de bine ar fi putut să se adreseze unei stânci, așa că, după o vreme, renunțase. Frustrarea lăsa zi de zi urme tot mai adânci, când se culca lângă ceilalți sergenți în vreme ce foștii colegi se îndreptau spre dormitoarele cavalerilor; când îngenunchea pe podea în capelă, iar prietenii lui se așezau departe de el, pe bănci. Și când se ducea la masă, știind că mânca doar resturile lăsate de ei.

Odată trecuți de poartă, se amestecară în mulțimea de pe rue Saint-Denis. Strada era plină de comercianți și circari ambulanți care căutau să atragă atenția trecătorilor. Era zi de târg de vite și mirosul de dejecții de pe străzi provoca greață. Locuind în afara zidurilor, în izolarea relativă a preceptoriului, Will avea tendința să uite în ce hal puțea orașul. De aceea, parcurgerea străzilor Parisului însemna mereu pentru el o agresiune la adresa tuturor simțurilor. Orașul mirosea a sudoare, a substanțele cu iz înțepător folosite la tăbăcirea pieilor de animale, a bălegar și excremente împrăștiate prin grădinile orașului pentru creșterea plantelor textile, a gunoiului aruncat direct pe stradă de la ferestre.

— O să aștepți o șaretă? o întrebă el pe Elwen.

Elwen se uită la cer, ferindu-și ochii de strălucirea soarelui.

— E o zi prea frumoasă ca să mă înghesui într-o șaretă. O să merg pe jos.

Fata își vârî părul sub bonetă, dar câteva șuvițe rebele scăpară din strânsoare.

Will întinse mâna ca să le dea la o parte, apoi se opri. Pe vremuri natural, gestul i se părea acum nepotrivit. Mâna lui rămase suspendată câteva clipe, după care Will o lăsă să-i cadă pe lângă trup.

— Ar fi mai bine să plec.

— Putem merge împreună, propuse Elwen, prefăcându-se că nu-i observase stânjeneala. Spuneai că trebuie să te duci la vânzătorul de pergamente, nu? Te pot însoți până în Cite.

— Astăzi nu merg în Cartierul Latin, răspunse repede Will. Furnizorul obișnuit al lui Everard a rămas fără provizii, așa că trebuie să mă duc la cel din apropiere de poarta Temple.

— Aha. Elwen își aranjă boneta ca să-și ascundă dezamăgirea. Când o să ne mai întâlnim?

— Când o să reușesc să scap de dragon.

— Everard nu poate să fie așa de rău.

— Nu tu trebuie să muncești pentru el.

— Nu-ți poate ignora la nesfârșit dreptul la mantie.

— O, ba cred că da, murmură Will, în vreme ce Elwen se îndepărta și se pierdea în mulțime.

După câteva clipe, Will porni pe una din ulițele paralele cu strada principală. Everard îi dăduse bani pentru șaretă, dar drumul era atât de plin de oameni și animale, încât Will știa că va ajunge mai repede pe jos în Cartierul Latin. Se simțea vinovat pentru că o mințise pe Elwen și un prost pentru că acum mergea în aceeași direcție, pe o stradă paralelă. Dar nu mai putea sta în apropierea ei după acel sărut, ar fi fost un chin prea mare. Evitând mulțimile de la târgul de vite, Will se îndrepta spre Sena, cu mintea plină de gânduri la fel de grele precum căldura după-amiezii.

De când ei doi veniseră în Paris, rutina lor zilnică rămăsese neschimbată. Elwen își consolidase ușor poziția de la palat, iar el se supusese, mai greu, e adevărat, cerințelor impuse de ucenicia la Everard. Din punct de vedere fizic, amândoi se transformaseră: Will crescuse în înălțime, iar barba lui neagră și scurtă îi îndulcea pometii ascuțiți și maxilarele proeminente; Elwen devenise o tânără zveltă și superbă. Însă cele mai mari schimbări interveniseră în relația dintre ei.

Transformarea fusese treptată, aproape imperceptibilă. Dar pe măsură ce lunile deveniseră ani, Will căpătase sentimentul că ceea ce începuse ca o prietenie născută din sentimentul comun al pierderii unui protector precum Owein devenise altceva. Ceva care-i dădea fiori. Înspăimântător. În ceea ce îl privea pe el, Will nu-și exteriorizase sentimentele, privind-o doar pe furiș pe Elwen când ea nu era atentă, susținând că era interesat doar de ceea ce spune ea, când, de fapt, se îmbăta cu prezența ei dulce ca un nectar. Elwen fusese mai îndrăzneață. Odată îi arătase o carte pe care o găsise în palat. Will crezuse că era vorba despre una dintre poveștile romantice care îi plăceau atât de mult, până când Elwen deschisese copertele din piele crăpată. Paginile erau pline cu ilustrații de bărbați și femei mai îmbrăcați sau mai dezbrăcați în diverse poziții de abandon de sine imoral. Râseseră amândoi de acea carte, dar Will observase îmbujorarea din obrajii lui Elwen pe măsură ce ea își plimba privirile de la ilustrații la el și, în acel moment, știuse că ea îi împărtășea sentimentele. După aceea începuseră să se întâlnească în diverse locuri secrete, furând momente de intimitate pentru sărutări pasionale care îi tăiau respirația lui Will.

Trecând pe lângă casele mari ale negustorilor lombarzi și evrei care dădeau spre fluviu, Will se chinui să-și închipuie cum ar fi fost să se uite la Elwen fără să simtă un fior de-a lungul șirei spinării. I se părea imposibil să o facă. Ar fi fost ca și cum ar fi încercat să-și uite numele. Însă nu-și putea permite asemenea sentimente. Păcătuind însă în acest fel, în afara căsniciei, își risca viitorul de cavaler, iar dacă se căsătoreau, așa cum ea sugerase odată, el n-avea să obțină niciodată mantia albă, ci avea să rămână pe vecie îmbrăcat în negrul păcatului omenesc.

Străduindu-se să-și alunge din minte toate gândurile despre Elwen, traversă podul larg către Ile de la Cite, sediul puterii regale. Pe străzile din jurul Notre-Dame, urme prăfuite de pași marcau trecerea zidarilor care își încetaseră munca la catedrală ca să se adăpostească de soarele de amiază. Will urmă o vreme aceeași cale, înainte de a trece pe malul stâng pe un pod mai mic.

Cartierul Latin, care adăpostea numeroase colegii universitare, era aglomerat, ca de obicei. Înființate cu ajutorul unor donații caritabile, colegiile înfloriseră în ultimul secol și jumătate, iar acolo veneau oameni din regatele Franței, Angliei, Germaniei și Țărilor de Jos ca să studieze medicina, dreptul, artele și teologia sub îndrumarea câtorva dintre cei mai vestiți maeștri ai Occidentului. Croindu-și drum prin mulțimea de profesori, preoți și studenți, Will coti pe rue Saint-Jacques, strada care ducea spre colegiul dominican, în apropierea căruia se afla prăvălia negustorului de pergamente. La un moment dat, doi oameni îi blocară drumul. Unul dintre ei, desculț, îmbrăcat cu o sutană neagră ponosită și o cruce mare din lemn la gât, era călugăr dominican. Celălalt, un tânăr scund și gras, i se adresa monahului. Will dădu să-i ocolească.

— N-am fost nepoliticos, domnule, spunea tânărul. Vreau să ajung la preceptoriu. Templul, la...

Dădu frustrat din mână și spuse ceva într-o latină stricată.

Călugărul îi dădu o replică usturătoare, pe care tânărul evident că nu o înțelese, după care își continuă drumul.

— Pe focurile iadului! mormăi tânărul, uitându-se urât după călugăr. N-o să obții niciodată un răspuns clar de la un preot!

În trecere, Will observă că tânărul purta tunica de sergent templier. Se apropie de el, gândindu-se să-i ofere îndrumări, dar apoi se opri

uluit. Tânărul era mai înalt decât își amintea el, deși continua să fie scund în comparație cu Will. Avea o față mare și plină, la fel ca și barba, iar pieptul îi era și mai lat. Ochii căprui și claia de păr rămăseseră neschimbate.

— Simon!

Tânărul se întoarse. După câteva secunde, chipul se lumină când îl recunoscu.

— Doamne, Dumnezeule! *Will?*

Will izbucni în râs și îl îmbrățișă, ignorând un student care se văzu nevoit să-i ocolească și care mormăia supărat.

— Ce cauți aici? întrebă el, făcând un pas în spate și măsurându-și vechiul prieten din cap până-n picioare.

Simon își îndreptă sacul pe care îl purta pe umăr.

— Abia am ajuns cu o companie de cavaleri de la Londra. Mergeam împreună cu ei spre preceptoriu, dar m-am oprit să mă uit într-un magazin și când am ieșit ei dispăruseră.

— În mod clar i-ai pierdut. La preceptoriu ajungi pe malul drept. Ăsta e cel stâng.

Simon se scărpină în creștet, ciufulindu-și și mai mult părul.

— Am cerut îndrumări, dar se pare că nimeni nu m-a înțeles.

Will zâmbi.

— Poate că ar fi fost bine dacă nu-l întrebai pe unul dintre inchizitori care e drumul către grajdul de vite al nevestei lui.

— Ăla era inchizitor? Simon își umflă obrajii privind de-a lungul străzii. Să fiu al naibii! Se întoarse, clătinând fericit din cap. Cât mă bucur să te văd, Will! Deși mă surprinde că nu te-ai dus să lupți cu sarazinii. Făcu un gest înspre tunica lui Will, neagră ca și a lui. Când s-a întors de la Paris anul trecut, Brocart mi-a zis că nu ai fost făcut cavaler, dar nu mi-a spus și de ce.

O parte din bucuria lui Will de a-și vedea vechiul camarad se spulberă. Îl evitase deliberat pe Brocart, despre care știa că era sergent al Templului Nou, atunci când tânărul vizitase preceptoriul din Paris.

— E o poveste lungă.

— Sunt gata s-o ascult dacă îmi arăți drumul spre preceptoriu.

— Am o idee mai bună, replică brusc Will, băgându-și mâna în punga care atârna de centură, lângă sabie. Luă una din monedele pe

care i le dăduse Everard pentru șaretă. Hai să găsim o tavernă.

— Arată-mi drumul, răspunse Simon, zâmbind.

Will inspectă cu privirea semnele de deasupra ușilor clădirilor. În câteva clipe descoperi ce căuta. Cei doi tineri intrară într-un gang întunecos care mirosea a sudoare și a carne de oaie, cu un Will care se simțea ca un rebel.

După ce comandară cea mai ieftină sticlă de vin și un codru de pâine proprietarului morocănos al tavernei, se așezară pe o bancă lângă ferestrele pe jumătate deschise. Muștele zburau pe deasupra suprafețelor lipicioase ale caprelor de lemn care serveau drept mese și în jurul cărora ședeau grupuri de preoți care se întreţineau cu bere și discutau în contradictoriu despre administrarea corectă a euharistiei și despre lungimea aripilor îngerilor. Will auzise că asemenea taverne erau de fapt un paravan pentru activităţi mult mai tenebroase, locuri unde prețul unei femei era mai mic decât al unui butoi cu bere.

— Tu primul, rosti Simon, rupând codrul de pâine în două. Ce s-a întâmplat de când ai venit în Paris?

— Puține. Will luă o gură de vin, strâmbându-se din pricina gustului. În ultimii șase ani n-am prea făcut altceva care să nu aibă legătură cu pana de scris și cu satisfacerea capriciilor unui preot ursuz.

— Brocart ne-a spus că lucrezi pentru un preot. Mi-a părut rău când am auzit ce i s-a întâmplat lui sir Owein, adăugă Simon pe un ton solemn. Era un om decent.

— Da, era, fuse Will de acord.

Cu timpul, sentimentul pierderii ireparabile se estompase, dar amintirile legate de fostul său maestru încă îl chinuiau. Poate că una din cauze o reprezenta faptul că noul lui stăpân era atât de dezagreabil.

Simon îi dădu niște pâine.

— Îmi amintesc că regele Henric a venit la preceptoriu imediat după ce cavalerii s-au întors din călătoria în care au escortat bijuteriile. Era livid. Nici n-a descălecat bine că a și început să urle la maestrul Humbert, roșu la față ca o vulpe, spunând că n-ar fi trebuit să luăm acele bijuterii și că îi pusesem soţia și giuvaierele în pericol. Simon fluieră încet printre dinți. Noi ne-am apucat să facem pariuri cine va da primul cu pumnul: maestrul Humbert sau regele. L-au anchetat pe rege, să știi.

Will dădu din cap.

— Nimeni n-a putut găsi vreo dovadă a implicării lui Henric.

— Nici nu prea au avut timp. Totul a încetat când a izbucnit Războiul Civil. Simon clătină din cap. A fost o perioadă tulbure. Noi am fost în relativă siguranță în preceptoriu. Nimeni nu ne-a deranjat prea mult. Dar în Londra a fost dezastru, iar regatul... în cea mai mare parte a timpului habar n-am avut cine conduce. Azi o făcea regele, mâine Simon de Montfort și baronii lui. N-a durat mult până când baronii s-au revoltat pe față, spunând că vor să dea mai multă putere poporului. Au pus mâna pe Gloucester, pe Cinque Ports și pe o parte din Kent, apoi s-au confruntat cu regele și cu armata lui la Lewes.

— Am auzit despre bătălia aia.

— Nu mă surprinde. Luni de zile s-a vorbit despre ea în Anglia. S-a spus că prințul Edward a luptat ca un erou, atacându-i pe rebeli în fruntea oamenilor săi.

— Credeam că tocmai asta i-a făcut să piardă bătălia, replică Will, mușcând din pâinea tare. Atacul nesăbuit al lui Edward.

Simon ridică din umeri.

— Eu spun doar ce am auzit. Oricum, după ce a fost prins la Lewes, Edward a scăpat de sub custodia lui Montfort și s-a bătut cu rebelii la Evesham. L-a omorât el însuși pe Montfort, apoi și-a eliberat tatăl. După aceea cei mai mulți rebeli au fugit ori s-au predat.

— Și acum războiul s-a sfârșit?

— Cei care i-au rămas loiali lui Montfort rezistă încă la Kenilworth, dar armata regelui Henric îi asediază de luni de zile. Bănuiesc că vor ceda în curând.

Simon își termină vinul și își umplu încă o dată pocalul.

Cei doi se adâncirăîntr-o tăcere stânjenitoare, căci se dezobișnuiseră unul de compania celuilalt.

— Așa, rosti Simon, îndreptându-și spatele. Nepoata lui sir Owein e încă aici? chicoti. Am auzit cu toții de ea.

Will se înecă brusc cu o gură de vin.

— Ce ați auzit?

— Că s-a furișat pe navă.

— A, făcu Will, dând din cap și dregându-și glasul.

— E încă în Paris?

— Da. Will simți că roșește. Se lăsă pe spate, trecându-și mâinile prin păr într-un gest care spera să pară dezinvolt. Elwen este una dintre doamnele de onoare ale reginei Marguerite. Ne întâlnim atunci când ne permit îndatoririle. Dar tu încă nu mi-ai spus de ce ești aici.

— Am fost promovat. Mareșalul preceptoriului din Paris m-a cerut pe mine. Simon părea stânjenit. Acum câteva luni, a fost în Londra și i s-a îmbolnăvit calul. Am reușit să-l salvez. Ridică din umeri. N-a fost greu; a trebuit doar să-i dau ierburile potrivite ca să-i calmez febra și să-l țin în picioare o noapte. Dar probabil că l-am impresionat pentru că i-a scris maestrului Humbert și a spus că mă vrea ca grăjdar-șef în Paris.

— Ești demn de toată lauda.

Will se strădui să zâmbească: Simon, fiul unui tăbăcar din Cheapside, ocupa acum o poziție mai importantă decât el.

— Mulțumesc, rosti cu modestie Simon.

Will își termină vinul și se ridică în picioare, ușor ameţit.

— Ar trebui să-ți spun cum să ajungi la preceptoriu.

— Nu vii cu mine?

— Am o treabă de făcut. O să mai dureze ceva și tu trebuie să te prezinți la Mareșal. Spuneai că ai venit cu o companie de cavaleri. Cred că ei au ajuns deja acolo.

— Da, ei... Simon se opri. Nu ți-am spus, nu-i așa? La bordul corabiei care a venit de la Londra a mai fost un prieten al tău. Garin de Lyon.

— Garin?

— Da, răspunse Simon, ridicându-se și sprijinindu-se de capra de lemn. Maică Precistă, sunt beat! Evident că el e prea mândru de mantia lui ca să aștepte după cineva ca mine. Bănuiesc că aș fi rătăcit pe aici zile întregi dacă nu m-aș fi întâlnit cu tine.

— Garin e cavaler? întrebă Will, deși știa deja răspunsul.

Simon încuviință.

— Ei, bine. Îl bătu pe Will pe umăr. Mâine o să ne dregem mahmureala și o să-mi poți spune de ce ești încă sergent. Nu că aș fi dezamăgit, adăugă el vesel. Cine vrea să fie cavaler?

— Într-adevăr, cine?

După ce îi spuse lui Simon cum să ajungă la preceptoriu, Will o luă în jos pe rue Saint-Jacques. Stomacul îl ardea de la vin, iar dispoziția i se stricase complet după veștile aduse de Simon. Oricât de mult se bucura să-și revadă vechiul prieten, faptul că doi dintre foștii lui tovarăși se găseau acolo, în Paris, în poziții adecvate și demne de laudă pentru niște oameni de vârsta și statutul lor nu făcea decât să-i accentueze frustrarea.

Încercă să și-l imagineze pe Garin cavaler, dar nu reuși să vadă decât un băiat slăbuț, cu păr bălai și cu vânătăi pe față. În minte îi veniră cuvintele lui Elwen. *Nu-ți poate ignora la nesfârșit dreptul la mantie.* Cu o lună și ceva în urmă, după ce Everard refuzase pentru ultima oară să discute despre ceremonia lui de inițiere, Will își promisese că înainte de sfârșitul anului se va duce în Țara Sfântă. Știa că tatăl lui era încartiruit la Safed. Dacă era inițiat în următoarele câteva luni, putea cere un transfer. Will atinse mânerul în formă de disc al sabiei sale scurte. Păstrase tăcerea prea mult timp.

În apropiere de colegiul dominicanilor intră pe aleea îngustă care ducea spre prăvălia negustorului de pergamente. Un individ masiv ieși clătinându-se dintr-un han chiar în fața lui Will și cei doi se ciocniră. Străinul ținea în mână o cană cu bere, al cărei conținut se împrăștie pe hainele lui.

— Fir-ar să fie! exclamă individul.

— Îmi pare rău, zise Will, dându-se înapoi și văzând, după crucea albă de pe haina neagră a omului, că străinul era cavaler al Sfântului Ioan: un ospitalier. Nu te-am văzut.

— Nu m-ai văzut? tună cavalerul, încercând zadarnic să-și șteargă berea de pe haină. Ești orb?

— Așa cum am spus, îmi cer scuze.

Când Will vru să treacă mai departe, ospitalierul îl prinse de braț.

— Nu e suficient! Privirea lui se fixă pe tunica lui Will și individul pufni. Un templier, ai? După respirația urât mirositoare și privirea încețoșată, Will își dădu seama că omul nu era la prima bere din acea zi. Ce-o să faci în privința asta?

Bărbatul agită cana de bere.

Will își smulse brațul din strânsoarea cavalerului.

— Mi-am cerut scuze. Nu văd ce altceva aș mai putea să fac.

— Ce e, Rasequin?

Will se întoarse auzind vocea și văzu alți patru cavaleri ieșind din han, cu căni de bere în mâini și arătând aproape la fel de rău ca și tovarășul lor.

Ospitalierul se răsuci brusc, clătinându-se pe călcâie, și arătă spre Will.

— Nemernicul ăsta de templier îmi varsă berea și crede că poate scăpa fără să plătească pentru asta.

— Cere-i scuze omului nostru! tună unul dintre cavaleri, un tânăr pistruiat care părea doar cu vreun an mai în vârstă decât Will.

— I-am cerut deja, răspunse Will, scrâșnind din dinți. Iar dacă tovarășul vostru n-ar fi fost atât de încăpățânat, le-ar fi acceptat.

— Jigodie! șuieră Rasequin, lăsând cana din mână și apucându-și sabia.

Tovarășii lui înaintară în vreme ce el se chinuia să-și scoată sabia din teacă.

— Lasă băiatul în pace, Rasequin, rosti unul dintre ei, care părea mai în vârstă decât ceilalți. Îți cumpăr eu o altă bere.

— După ce îi dau nemernicului o lecție! ripostă cavalerul, reușind în sfârșit să-și elibereze arma și dându-se înapoi câțiva pași din pricina efortului și a picioarelor care-i tremurau.

Will își scoase sabia scurtă în vreme ce Rasequin se îndrepta împleticindu-se spre el.

— Potolește-te, zise cavalerul mai în vârstă în direcția lui Will. Rezolv eu chestia asta. Omul apucă umărul lui Rasequin. Încetează, frate!

Cavalerul cu pistrui pe față arătă spre sabia lui Will.

— Ia uitați-vă la lama aia! pufni. Trebuie să fie veche de când lumea!

Râsul cavalerului încetă brusc când Will ridică sabia și sări în față. Trei ospitalieri se dădură înapoi. Vârful armei lui Will era îndreptat spre gâtul tovarășului lor. Will părea să nu mai vadă decât chipul omului din fața lui. Adrenalina îi inundase simțurile: chiar dacă avea să fie condamnat la chinurile iadului, era plăcut să-și verse mânia.

— Haide, îl provocă el pe Rasequin, rânjind. Luptă-te cu mine!

Prea beat ca să se simtă amenințat de privirea feroce a lui Will, cavalerul ridică sabia.

— Potoliți-vă! interveni din nou ospitalierul mai în vârstă. Opriți-vă, blestematilor! i se adresă el lui Will, care făcu încă un pas în față și își trase brațul cu sabia înapoi, pregătindu-se să lovească.

Will fu oprit de o strânsoare fermă pe încheietura mâinii. Se răsuci pe călcâie ca să-l înfrunte pe nesăbuit, dar fu redus la tăcere când văzu lângă el un templier.

— Peste o clipă, sergent, rosti cavalerul calm, o să-ți dau drumul și tu o să bagi sabia aia în teacă.

Tremurând din pricina fiorului războinic care îl cuprinsese, Will ezită. Apoi încuviință.

Templierul își slăbi strânsoarea și îl urmări pe Will cum vâră sabia în teaca de la centură. Apoi se uită la cei cinci ospitalieri.

— Care e cauza acestui scandal?

La apariția templierului, Rasequin își coborâse sabia, deși privirea lui tulbure continua să-l fixeze pe Will.

Cavalerul mai vârstnic își înclină politicos capul.

— A fost o neînțelegere. Flăcăul de aici, arătă el înspre Will, a vărsat berea tovarășului nostru.

Templierul se uită la Will. Ochii lui erau de un albastru rece și limpede, părând spălăciți în contrast cu părul și barba lui de un negru-tăciune. Omul părea să aibă patruzeci și ceva de ani. Era bine legat și chipeș, iar pielea lui căpătase nuanța măslinie a cuiva care petrecuse ceva vreme în ținuturi mai calde.

— Ei, bine?

Will îi susținu privirea. Îl mai văzuse pe cavaler în preceptoriu, dar nu-i cunoștea numele.

— A fost un accident, domnule.

— Nu ar fi fost mai potrivită o scuză decât un duel?

Will deschise gura ca să se apere, dar se gândi mai bine.

— Da, domnule.

Templierul băgă mâna în punga de piele de la centură și scoase de acolo o monedă de aur. Se apropie de Rasequin și i-o dădu.

— Cred că asta va compensa toate neplăcerile provocate.

Rasequin mormăi ceva de neînțeles, dar acceptă moneda.

— E mai mult decât suficient, frate, zise cavalerul mai vârstnic. Dădu din cap și le făcu semn tovarășilor lui. Să mergem!

O luară în jos pe alee, Rasequin împleticindu-se între ei.

Urmărindu-i cum se îndepărtează, Will fu uimit de ușurința cu care se rezolvase situația; cavalerii ospitalieri puteau face o plângere oficială împotriva lui sau puteau cere un duel pentru rezolvarea chestiunii. N-ar fi fost surprins dacă ar fi făcut-o. Când era vorba de templieri, ospitalierii se arătau neînduplecați. Se amestecau de câte ori aveau ocazia în treburile Templului sau atacau ordinul; se plângeau oficialităților orașului că una dintre morile de apă ale templierilor le inundase un câmp; reclamau faptul că templierii ocupau mai mult loc în piețe decât ei cu tarabele lor cu lână; susțineau că templierii mituiseră oficiali ai Bisericii ca să intre în posesia unui lăcaș de cult abandonat, de unde să strângă dări, privilegiu de care se bucuraseră înainte ospitalierii. Cu toate astea, în ciuda plângerilor permanente, continuau să adopte multe din practicile Templului. Înființat înainte de prima cruciadă, cu peste douăzeci de ani înainte de fondarea Templului, Ordinul Cavalerilor Sfântului Ioan fusese creat cu singurul scop de a acorda asistență celor care se îmbolnăveau în timpul pelerinajului în Țara Sfântă. Însă la scurt timp după fondarea Templului ospitalierii începuseră să-i imite pe templieri în privința funcțiunilor militare, a construirii de castele și a practicilor economice. Ceremoniile lor de inițiere erau asemănătoare celor ale templierilor și chiar și mantiile lor cu crucea albă nu erau, conform cavalerilor săraci ai lui Hristos, decât o altă imitație.

— Ce credeai că faci, sergent?

Will se uită la cavaler.

— Îmi cer scuze, domnule, am greșit și am fost nesăbuit și... Dădu cu piciorul într-o piatră de pe jos, apoi își pironi privirea în ochii cavalerului. Mint, nu-mi pare deloc rău. Mi-am cerut scuze și el n-a vrut să le accepte. Ospitalierul a scos primul sabia.

— Așa că ai scos și tu sabia ca să te aperi.

— Nu, recunoscu Will după o pauză. De furie. Nu aveam de gând să-l rănesc, adăugă el. Doar că...

Vocea i se stinse. Antrenamentul pe cont propriu nu era cu adevărat o luptă și lui îi lipsea fiorul pur al încleștării. Însă acum, că totul se terminase, se simțea doar ca un idiot.

— N-ar fi fost cine știe ce luptă, zise cavalerul. Adversarul tău abia se putea ține pe picioare.

— Știu. Presupun că am vrut să-l umilesc.

— *Aquila non captat muscas.*

— Vulturul nu atacă muștele?

— Chiar așa. Cavalerul întinse mâna. Mă numesc Nicholas de Navarra.

— William Campbell, se recomandă Will, acceptând mâna întinsă de celălalt, o mână plină de bătăturile provocate de folosirea regulată a sabiei.

Nicholas dădu din cap.

— Te-am văzut în preceptoriu. Ești sergentul care îl slujește pe preot, pe Everard de Troyes?

— Îl cunoașteți pe sir Everard?

— Îi cunosc lucrările. Sunt colecționar de cărți rare sau cel puțin am fost înainte de a mă alătura Templului. Am încercat să vorbesc cu fratele Everard de mai multe ori, dar el părea cumva...

— Ranchiunos? propuse Will.

— Retras, rosti Nicholas, zâmbind. Privi în jurul lui pe alee. Ce cauți aici?

— Vreau să iau niște pergamente. Lucrăm la câteva traduceri noi.

— Ceva interesant?

— Doar dacă vă fascinează proprietățile medicinale ale măslinilor.

Nicholas râse.

— Păi, atunci să nu te mai țin din treabă. Îți urez o zi bună! Se opri. Am un sfat pentru tine, sergent Campbell. Fii atent pe viitor împotriva cui ridici sabia. Următorul adversar s-ar putea să nu mai fie atât de ușor de convins să nu-ți verse sângele.

— Vă pot întreba, domnule, zise Will când îl văzu pe cavaler dând să plece, dacă aveți intenția să-i vorbiți maestrului meu despre acest incident?

— Care incident?

Nicholas zâmbi, apoi o luă în josul aleii.

Capitolul 18

În afara zidurilor fortăreței Safed,
Regatul Ierusalimului
19 iulie 1266

Omar se uită la fortăreața alb-cenușie care se ridica amenințătoare pe promontoriul stâncos. De la acea distanță, soldații de pe fortificațiile cetății semănau cu niște furnici. Dar acele furnici puteau să muște, iar mamelucii pierduseră peste cincizeci de oameni din pricina săgeților lor într-un singur atac. Omar studie zidurile netede, aparent de necucerit. Un singur lucru se putea spune la modul apreciativ despre franci, respectiv că aceștia știau cum să înalțe castele. Arhitectura lor nu era la fel de frumoasă sau de elaborată ca a mamelucilor, dar, la fel ca și francii înșiși, era dură și solidă. Omar se întoarse și porni spre cortul din mijlocul taberei militare.

Baybars își ridică privirea la intrarea lui Omar. Doi dintre eunucii sultanului îl îmbrăcau cu cămașa de zale, iar un al treilea aștepta cu centura și iataganele. În afara celor patru oameni, cortul părea pustiu. În spatele lui Baybars se afla tronul, capetele de leu care-i împodobeau brațele licărind în lumina făcliilor. Omar auzi un mormăit din umbră. DeslușI silueta lui Khadir cuibărit sub o pătură. Ghicitorul mormăi ceva în somn, se întoarse pe cealaltă parte și începu să sforăie.

— Stăpâne, rosti Omar, apropiindu-se de Baybars și înclinându-se.

Baybars îi concedie pe eunuci și își prinse singur catarama cămășii din dreptul gâtului.

— Omar, salută el, încruntându-se. Mă bucur că mi te-ai putut alătura. În cele din urmă.

Omar își înclină capul.

— Dormeam, stăpâne. Îmi pare rău.

Baybars râse și ochii lui albaștri scânteiară. Îl îmbrățișă pe Omar.

— Reușesc încă să te păcălesc cu toanele mele.

Se dădu înapoi, lăsând pe buzele lui Omar gustul uleiului cu care își unsese pielea, și se duse spre prăjina de care atârna mantia lui aurie, brodată cu versete din Coran.

Omar îl urmări cum își pune pelerina peste trupul musculos. Aspectul lui Baybars se modificase foarte puțin în cei șase ani de când urcase pe tronul Egiptului. În afară de câteva șuvițe albe în păr și barbă, și de niște riduri mai adânci pe obraji, sultanul părea neschimbat. Omar știa însă că înlăuntrul lui lucrurile stăteau cu totul altfel.

Odată ce ambiția lui Baybars de a conduce se împlinise, Omar sperase ca responsabilitățile aferente poziției de sultan să îl mai tempereze. Baybars devenise însă mai hotărât, mai violent și mai impredictibil ca niciodată. Nici măcar nașterea fiului său nu avusese darul de a-l calma. Baraka Han, acum în vârstă de cinci ani și moștenitor al tronului, venise pe lume după primul an de domnie a lui Baybars. De atunci, tatăl lui îl ignorase complet, spunând că băiatul îi aparținea mamei sale până când avea să poată să lupte împotriva francilor.

Omar știa că prietenul lui era tot acolo, dar era ca și cum Baybars se rupsese în două. O parte a lui era capabilă încă de generozitate, aprecia frumusețea și era profund religioasă, căci Baybars refăcuse Cairo și întregul califat, numind un beduin ca lider al islamului.

Însă tot mai des această parte era umbrită de cealaltă, de acel Baybars lipsit de scrupule, viclean și nemilos.

În anul care urmase întronării, Baybars îi executase pe Aqtai și pe cei care îi rămăseseră fideli lui Kutuz și smulsese Alepul din mâinile guvernatorului numit de fostul sultan, susținând că acesta pusese la cale o rebeliune. Mersese mai departe și cucerise orașele Damasc, Kerak și Homs, după care încheiase o alianță cu unul dintre generalii mongoli, netezindu-și drumul către un război contra creștinilor. De atunci, părăsise de trei ori Cairo în fruntea oștilor sale ca să-i lovească, asemenea unui imens ciocan, pe franci.

Omar nu-i iubea pe franci; și el voia ca aceștia să plece, iar în război moartea era de neevitat. Însă pe Omar îl deranja plăcerea cu care Baybars își chinuia victimele. Se temuse, de mai multe ori, pentru sufletul prietenului său.

— Ai privirea unui om muncit de gânduri, Omar, zise Baybars, încheindu-și catarama centurii peste mijloc.

— Nu, sadeek. Sunt doar obosit.

— Dacă totul merge bine, ar trebui să dormi mai liniștit la noapte. M-am întâlnit cu guvernatorii. Regimentele sunt pe poziții. Ne vom concentra atacul asupra porții, căreia i-am provocat stricăciuni la ultimul nostru raid, și asupra zidurilor exterioare din celălalt capăt al fortăreței. Asalturile simultane le vor diviza forțele, ceea ce ne va permite să ne apropiem suficient de mult ca să dăm o a treia lovitură în zona centrală. Dacă reușim să spargem zidurile, un regiment va fi gata la intrare ca să pătrundă în incinta exterioară. Vor subția rândurile dușmanului înainte de a le lăsa timp cavalerilor să se retragă în fortăreața interioară. Mai am o surpriză pentru ei. Nu-i va omorî, dar le va afecta puternic moralul. Baybars se opri, privindu-l pe Omar. Te îndoiești?

Omar evită să se uite în ochii lui Baybars.

— Ne-au respins deja de două ori. Putem pune acest plan în aplicare fără să înregistrăm prea multe pierderi? Mă întreb dacă nu ar trebui să ne concentrăm asupra unei ținte de mai mică importanță. Apoi, când forțele lui Amir Kalawun din Cilicia ni se vor alătura, ne putem întoarce cu efectivul complet și...

— Campania lui Kalawun împotriva creștinilor armeni va dura prea mult ca să putem aștepta. Când am plecat, obiectivul nostru a fost să distrugem centrul de putere al francilor din Acra. N-am reușit, iar oamenii au nevoie de o victorie. Special am ales să atac Safedul, tocmai pentru că e o fortăreață atât de redutabilă. La triumfurile noastre împotriva francilor din acești ultimi ani ni s-a răspuns cu aroganță și sfidare. Dușmanii sunt îngrijorați, dar nu se tem încă de noi cu adevărat.

— Nu? se miră Omar, revăzând în minte groaza întipărită pe chipurile tuturor creștinilor la masacrarea cărora participase și el.

— Îți amintești, Omar, când am acceptat schimbul de prizonieri cu baronii Apusului? Templierii și cei pe care ei îi numesc ospitalieri au refuzat, spunând că musulmanii ținuți captivi de ei sunt prea valoroși ca sclavi ca să fie eliberați. Baybars începu să se plimbe tot mai nervos prin cort. Încă nu m-au luat în serios. Dar o vor face. Când le-am distrus satele și orașele a fost o lovitură pentru ei, da, dar căderea uneia dintre cele mai mărețe fortărețe ale lor îi va doborî. Strânse pumnul și

lovi aerul. Le voi dovedi că nicio cetate și niciun cavaler nu sunt de neatins.

Omar se apropie de Baybars și îi puse o mână pe umăr.

— Știu că așa vei face, stăpâne.

După câteva clipe, sultanul își lăsă mâna peste cea a lui Omar și dădu din cap.

— Vino. E vremea.

Cei doi ieșiră din cort când primele raze de soare luminară valea Iordanului. Alăturându-se restului regimentului Bahri, se urcară în șa și călăriră împreună spre primele linii. Toți ochii se întoarseră spre Baybars, Arbaleta, care se săltă în șa și își ridică sabia spre cer, mantia aurie fluturând în bătaia brizei de dimineață.

Safed, Regatul Ierusalimului
19 iulie 1266

James se alăturase companiei de pe zidurile exterioare când îl zări pe sultan îndreptându-se spre prima linie.

— Fiți pregătiți! le strigă el oamenilor din jurul lui.

Arcașii țintiră spre trupele desfășurate la baza zidurilor și își încordară arcurile, iar soldații sirieni de la catapultele mici apucară strâns frânghiile care aveau să elibereze bârnele de asalt. Dinspre est se iviră primele raze ale soarelui și căldura veni imediat spre ei ca un val. James privi spre sud și văzu munții colorându-se întâi în roz, apoi în roșu. De obicei răsăritul soarelui îi dădea un imens sentiment de bucurie: sentimentul că se găsea în țara lui Dumnezeu și că urmărea miracolul ce se desfășura sub ochii lui. Acum însă munții îndepărtați erau un semn rău. Acolo, cu mai bine de șaptezeci de ani în urmă, la poalele celor doi coloși de stâncă numiți Coarnele lui Hattin, forțele musulmane măcelăriseră o armată creștină. Și mai spre sud avusese loc Bătălia de la Herbiya. O altă înfrângere a creștinilor. Indiferent în ce direcție ar fi privit, erau câmpuri și așezări, râuri și forturi unde forțele creștine fuseseră nimicite de apărătorii islamului.

James prinse privirea lui Mattius, care stătea la ceva distanță pe culoar în fruntea altei companii. Mattius își ridică sabia. James îi răspunse la salut, apoi își întoarse privirea asupra armatei inamice.

— Domnul fie cu noi! murmură el.

Tunetul vocilor mamelucilor îi acoperi vorbele, căci războinicii musulmani răspunseră îndemnului la luptă al sultanului lor. Imediat începu primul asalt care se năpusti ca o furtună asupra fortăreței.

Catapultele mici fuseră trase în față, acoperite de arcașii mameluci, care răspunseră cu valuri de săgeți la tirul soldaților de pe ziduri. Proiectilele începură să șuiere prin aer, venind din ambele părți, lovind stânci, scuturi, iarbă și trupuri. James se feri când un proiectil zbură peste parapet și zgudui culoarul din spatele lui. După săgeți și proiectile urmară pietre mari. Bârnele catapultelor se înălțau și coborau, șuierând amarnic până la aruncarea încărcăturilor înspre fortăreață. Mai multe pietre nu loviră zidurile, ci se zdrobiră de promontoriul stâncos. Una dintre ele atinse însă unul din turnurile de colț la o înălțime și viteză considerabile și James, aflat la ceva distanță, simți cum zidul de sub el se zguduie. Piatra căzu înapoi pe sol, însoțită și de o bucată mică de turn. James văzu cum soldații, care probabil că stătuseră pe scara interioară, căzură prin fisura creată în zid. Piatră și oameni se făcură una cu pământul. James strânse pumnii când zări un sergent foarte tânăr rostogolindu-se în neant. Închise ochii înainte ca băiatul să se zdrobească de stâncile de dedesubt. Ar fi vrut să se cațere pe ziduri și să le strige tuturor să înceteze. Dar, pentru moment, se părea că negocierile nu-și aveau rostul. Intraseră cu toții în horă. Fiecare se bătea pentru viața lui.

Carul de luptă se îndrepta spre poartă, tras de frânghii de mameluci. O săgeată îl lovi pe unul dintre trăgători în gât. Omul căzu pe spate cu un țipăt, apoi trupul i se rostogoli pe panta abruptă a dealului, dar un alt soldat îi luă imediat locul. Carul ieși din raza vizuală a lui James pe măsură ce se apropia de ziduri. Câteva clipe mai târziu, cavalerul auzi un bubuit puternic de parcă un uriaș bătea cu pumnul în poartă.

— Domnule!

Unul dintre sirieni îi arăta ceva dincolo de parapet. Urmărind privirea omului, James văzu șapte catapulte mici care erau mutate înspre partea centrală a fortăreței, partea de care era el responsabil. Majoritatea apărătorilor fuseseră trimiși la poarta de intrare și la turnul de colț, unde erau concentrate celelalte douăzeci de catapulte

mameluce. James înjură, apoi se întoarse spre soldați, care-i așteptau ordinele.

— Arcași, fiți gata, rosti el cu calm. Dădu din cap înspre soldații de la catapulta de lângă el. Trageți când dau ordin.

Se întoarse către Mattius ca să-l avertizeze, dar camaradul lui văzuse deja pericolul și își pregătea compania. James se uită iarăși la mașinile de luptă care se apropiau și ridică mâna.

— Așteptați, rosti el încet spre oamenii lui, în vreme ce catapultele inamicului erau pregătite și soldații mameluci își ocupau pozițiile în spatele lor. Așteptați. Musulmanii apucară de frânghii și atunci James își lăsă mâna în jos. *Foc!*

Bârna catapultei de lângă el se ridică aproape în același timp cu bârnele celorlalte două așezate pe parapet. În urma celor trei pietre imense care zburară peste zid veniră săgețile. Câțiva mameluci le văzură și încercară să fugă, dar nu mai avură timp. Una din pietre își rată ținta, dar celelalte două loviră în plin. Se văzu un fulger strălucitor de lumină, apoi o explozie de foc care cuprinse imediat celelalte catapulte și soldații care le mânuiau. Catapultele mameluce fuseseră încărcate cu vase din ceramică pline cu foc grecesc: un amestec inflamabil de țiței brut, pucioasă și pudră neagră de sulf. Compoziția incendiară se scurse imediat spre celelalte mașini de luptă, aprinzând instantaneu structurile și oamenii care le manevrau. Soldații sirieni de pe zid izbucniră în urale, în vreme ce mamelucii începură să se tăvălească, urlând, pe pământ, cu hainele, părul și carnea cuprinse de flăcări.

— *Deus vuit*! strigară sirienii la unison. Voia Domnului.

— Doamne sfinte! murmură James.

Privi spre compania lui Mattius. Oamenii urlau de bucurie. Prietenul lui striga ca un războinic, fața lui schimonosită lăsându-i la vedere dinții. James înțelegea prea bine prin ce treceau: era imposibil să nu te simți triumfător atunci când viața îți fusese cruțată, chiar și cu prețul morții altui om, dar oricât se bucura că mai trăia, James nu putea să sărbătorească acest lucru. Mattius îi zâmbea, deschizând gura ca să-l strige. James urmări cum expresia de pe chipul prietenului său se schimbă instantaneu. Zâmbetul lui Mattius dispăru. Gura și ochii i se măriră. În același timp, James auzi cum se apropie un șuierat. În

secunda de care avu nevoie ca să se răsucească, sunetul îi aminti de izbucnirile bruște de vânt peste câmpurile din apropierea casei lui din Scoția. Privirea i se pironi pe forma mare și întunecată care zbura drept spre el. Nu distruseseră toate catapultele inamice; una dintre ele, încărcată cu o piatră uriașă, era încă operațională. James strigă la soldații de lângă el, care urlau și își ridicau pumnii spre cer, apoi se răsuci pe călcâie și o luă la fugă. Picioarele i se mișcară înfiorător de încet, ca într-un coșmar, așa că reuși să facă abia câțiva pași până la impact. Nici măcar nu avu timp să strige când un val de pietre și sânge îl izbi drept în spate, trimițându-l cu putere înainte. Se prăbuși pe burtă, rămas fără aer în plămâni. După tunetul zidăriei care se prăbușea, în jurul lui începu să plouă cu resturi și praf. Membre rupte cu bucăți de haine încă prinse de ele, o mână, bucăți de os și moloz; era tot ce mai rămăsese din soldații sirieni. James își răsuci capul într-o parte. Stânca îi zgârie obrazul. Încercă să se ridice singur proptindu-se în mâini, dar se prăbuși la loc.

Habar n-avea cât zăcuse acolo. Ulterior i se spuse că totul durase doar câteva clipe, dar el simțise că trece o veșnicie până când niște brațe puternice îl prinseră de mâini și îl ridicară în picioare.

— Am murit? îl întrebă el pe bărbatul a cărui barbă albă apăru în câmpul lui vizual.

— Nu încă, slavă Domnului!

Mintea lui James începu să se limpezească. Se răsuci spre omul care îl ținea strâns cu brațul, ghidându-l și aproape trăgându-l de-a lungul culoarului de pe parapet. James înghiți cu dificultate. Gura și gâtlejul îi erau pline de praf.

— Mattius, gemu el. Ce s-a întâmplat?

Prietenul său continuă să-l tragă.

— Nu aici. Trebuie să te duc la infirmerie.

— Nu. James se împotrivi și se opri, împleticindu-se. Nu, rosti el cu mai multă fermitate. Îndepărtă brațul lui Mattius și se sprijini de parapet. N-am nimic.

Sub el, săgețile și pietrele continuau să zboare dinspre câmp spre ziduri în celălalt capăt al fortăreței, dar cu șase din șapte catapulte fumegând, distruse, mamelucii nu mai puteau ataca eficient partea centrală.

— Nu sunt doctor, replică Mattius, punând mâna pe umărul lui James, dar eu n-aș zice că un om plin de sânge n-are nimic.

James privi în jos și văzu că mantia lui nu mai era albă, ci roșie și sfâșiată.

— Nu e sângele meu, zise el, răsucindu-se spre locul unde stătuse alături de soldații lui.

Murmură o rugăciune când își dădu seama cât de norocos era să mai fie în viață. În parapet se căsca o gaură imensă. În jurul ei marginile stâncilor erau rupte, ca și cum un animal imens mușcase din zid. Pe culoarul de pe parapet erau împrăștiate cadavre și bucăți de zidărie. Rămășițe umane și pietre căzuseră în afara zidurilor, dar și în incinta de dedesubt. Mamelucii spărseseră zidul, dar nu într-un loc care să le fie de folos. James se strâmbă când Mattius îi lăsă umărul și observă, printr-o ruptură din mantie, cum o așchie de piatră i se înfipsese în braț.

Mattius urmări privirea prietenului său.

— Chestia aia arată rău, James. Haide. Te duc la infirmerie. Un strigăt se înălță dinspre zidul de deasupra porții. Mattius se aplecă peste parapet. Am zdrobit carul!

Se zgâiră pe deasupra zidului și văzură o companie de mameluci fugind în jos pe deal. Echipa de sabotori își agățase cârligele de berbece. Probabil că reușiseră să-l disloce de pe poziții pentru a-l face de neutilizat, după care, judecând după norul negru de fum, le dăduseră foc mamelucilor de sub acoperișul de protecție folosind funii îmbibate în sulf aprinse. Mattius și James văzură că majoritatea musulmanilor care fugeau se prăbușiseră, seceraţi de săgeţile francilor.

Se auzi un alt urlet, de această dată din tabăra mamelucă. Primele linii de arcași începură să dea înapoi.

— Se retrag, zise Mattius. Plecaţi, *nemernicilor!*

— Așteaptă, zise James, punându-și o mână pe brațul lui. Privește.

Catapultele din celălalt capăt al fortăreței erau reîncărcate. James și Mattius urmăriră în tăcere cum mamelucii traseră ultimul lor baraj de artilerie al dimineții. De această dată, peste ziduri nu zburară pietre, ci cadavre. Treizeci de leșuri ale creștinilor capturaţi din satele înconjurătoare căzură ca o ploaie peste fortăreață. La poalele zidurilor exterioare se auziră țipete dinspre țăranii aflaţi în incinta exterioară și

care acum se trezeau cu o ploaie de cadavre în jurul lor. Pe fiecare trup neînsufleţit fusese pictată o cruce roșie, o bătaie de joc la adresa creștinilor din fortăreață.

În afara zidurilor fortăreței Safed,
Regatul Ierusalimului
19 iulie 1266

Baybars își smulse centura de care erau prinse iataganele încă de la intrarea în pavilion. Privirea îi căzu pe eunucii care veniră imediat să-i dea haina jos.

— *Afară!* urlă el.

Slujitorii se făcură nevăzuți.

— Stăpâne, zise Omar, uitându-se cum Baybars se repede pe estradă și se așază pe tron, punându-și mâinile pe capetele de leu, nu e totul pierdut. E doar al treilea asalt al nostru.

— Voiam să-i termin azi.

— Adăposturile lor sunt solide.

— Dacă mașinile noastre nu ar fi fost lovite, Safedul ar fi căzut. Baybars bătu darabana în brațele tronului. Și-au folosit bine forţele. Clătină din cap. Așa cum își folosește colţii un mistreţ.

— I-am putea trimite pe nakkabun? Dealul ăsta trebuie să fie împânzit de tunele. I-am putea sabota de dedesubt.

— Nu. Ne va lua prea mult să săpăm pe sub zidurile lor. Baybars continuă să bată darabana, dar ceva mai încet. Trebuie să atacăm mistreţul de la spate, în loc să riscăm să-i simţim iarăși colţii. Vom găsi punctul slab și acolo vom ataca. Sări în picioare și coborî de pe estradă. Iar eu știu unde s-ar putea găsi acel punct slab. Cheamă-i pe guvernatori, lătră el spre un soldat Bahri care stătea de pază afară. Și adu-mi și mesagerii.

Safed, Regatul Ierusalimului
19 iulie 1266

James tresări când felcerul sirian îi scoase așchia de piatră din piele. Rana începuse deja să se închidă, iar sângele porni să curgă de-a lungul

brațului când crusta subțire fu ruptă. Felcerul îi dădu o bucată de țesătură ca să se panseze, după care trecu la alt rănit. Curtea din fața infirmeriei era plină de soldați, cei mai mulți cu răni minore: vânătăi, arsuri, zgârieturi de la săgeți. Cei grav răniți fuseseră deja duși înăuntru. James își apăsă bucata de pânză pe rană ca să oprească sângerarea. Se sprijini de perete și apucă așchia scoasă de felcer.

— Ar trebui să o păstrezi, zise Mattius, dându-i un urcior cu vin. Ia-o acasă și arat-o nepoților tăi.

James zâmbi și vârî așchia în punga de la centură.

— I-o voi da fiului meu.

Își sprijini capul de perete și privi spre cerul care devenea de un albastru profund, perfect. Oamenii își petrecuseră după-amiaza îndepărtând resturile rămase după atac, ducându-i pe răniți în incinta interioară, evaluând stricăciunile și supraveghind reparațiile. James ar fi mai rămas pe ziduri, dar Mattius amenințase că-l duce pe sus la infirmerie dacă nu merge de bunăvoie. După bătălie, singurele semne de viață dinspre tabăra mamelucă fuseseră rugăciunile psalmodiate de oameni.

Sângele de pe mantia lui James era lipicios. Cavalerul își dorea enorm să se retragă în dormitorul lui, dar treaba lor nu se încheiase încă. După vecernie, el și Mattius aveau să execute primul cart de veghe pe ziduri.

— Credeți că vor ataca din nou în noaptea asta?

James văzu un soldat sirian uitându-se fix la ei, cu ochii plini de teamă.

— Nu, îi răspunse el omului. Vor avea nevoie de câteva zile ca să se regrupeze și să-și planifice următoarea mutare.

Își ridică privirea când se auzi strigat și îl văzu pe comandant venind spre el, însoțit de șase cavaleri. James se ridică în picioare zărind expresia de pe chipul templierului.

— Avem necazuri, rosti încet acesta, oprindu-se în loc.

— Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă Mattius, postându-se lângă James.

Comandantul privi în jur la soldații sirieni care discutau între ei. Vorbi cu voce coborâtă:

— Baybars a trimis un mesager. A oferit iertare necondiționată tuturor soldaților născuți pe aceste meleaguri care i se predau. Le-a dat două nopți răgaz ca să se decidă dacă ne părăsesc și pleacă liberi unde vor sau stau aici, cu noi, și mor.

— Hristoase și toți sfinții! mormăi Mattius.

— În mai puțin de o oră, continuă comandantul, toți cei de aici vor fi aflat promisiunea lui. Dacă nu vom reuși să menținem ordinea, mâine-dimineață ne-am putea confrunta cu o rebeliune.

Capitolul 19

Templul din Paris
20 iulie 1266

Sala cea mare era încinsă și lipsită de aer. Cei câţiva cavaleri aflaţi în încăpere asudau din greu, din pricină că erau îmbrăcaţi cu hainele lor de lână, așa că nu-și găseau locul. Doar Everard, ghemuit pe scaunul lui ca un vultur cu glugă în sutana lui neagră, părea neafectat de căldură. Însă și el era nerăbdător să afle motivul convocării urgente la reședința Inspectorului, convocare ce fusese făcută exact atunci când el era pe punctul de a termina traducerea unei secţiuni complexe a unui text în greacă ce îl chinuia de câteva săptămâni.

Treburile cotidiene se discutau în cadrul capitulului săptămânal cu toţi fraţii prezenţi. Iar din câte își amintea Everard, nu se mai pomenise niciodată o întrunire de taină la care să participe numai o parte dintre cavaleri, fără avertizări sau explicaţii. Preotul încercase să ghicească natura convocării după cei aflaţi în încăpere, dar cei cinci cavaleri, deși de rang înalt, nu aveau nimic neobișnuit. Dacă era să numească pe cineva care nu părea să se încadreze în grup, atunci acela era chiar el.

Everard și cavalerii își întoarseră privirile spre ușă când aceasta se deschise și intră un servitor care ducea o tavă cu pocale și un urcior cu vin. În spatele omului venea Inspectorul, înalt și demn, cu barba lui în formă de trident înspicată cu alb. Alături de el era un tânăr, nu cu mult trecut de douăzeci de ani. Vederea băiatului îl făcu pe Everard să se ridice de pe scaun, încruntat. Tânărul avea o faţă suptă și ochi triști, ca de câine. Sutana lui neagră era pătată și peticită, era desculţ, iar de gât îi atârna o cruce mare de lemn. Arăta ca un cerșetor, dar mergea cu autoritatea unui lord. Era un dominican: un câine de vânătoare al Domnului și un inchizitor.

— Bună ziua, fraţilor! îi salută Inspectorul, închizând ușa după plecarea servitorului. Îi făcu semn dominicanului să se așeze pe scaunul gol de lângă masă. Te rog să stai jos, părinte Gilles.

Tânărul schiţă un zâmbet sobru.

— Voi rămâne în picioare.

Expresia de pe chipul Inspectorului nu se modifică.

— Cum dorești.

Inspectorul înconjură masa mare și se așează în jilț, lăsându-l pe dominican să stea în picioare în mijlocul cavalerilor adunați acolo.

— Îmi cer scuze pentru convocarea în pripă a acestui consiliu, rosti Inspectorul, adresându-se cavalerilor, dar părintele Gilles nu poate sta prea mult. A venit să mă informeze în particular asupra unei chestiuni, dar a fost de acord să continuăm discuția în prezența voastră, căci s-ar putea să fie nevoie de voi. Inspectorul se uită la preot. Pe tine te-am chemat aici în calitate de sfătuitor, frate Everard, luând în considerație vastele tale cunoștințe.

Preotul nu răspunse, dar încruntarea i se accentuă.

— Dacă dorești să începi, părinte Gilles, zise Inspectorul, făcându-i un semn dominicanului.

Gilles se așeză astfel încât să poată fi văzut de toți cavalerii. Îi privi, iar preotul îi răspunse cu o căutătură urâtă. Era limpede, cel puțin pentru Everard, că Gilles avea darul oratoriei în urma cursurilor de teologie de la Universitatea din Paris. Cu retorica și atitudinea lor agresivă, dominicanii păreau mai degrabă avocați decât preoți.

— În ultimele luni, începu Gilles, ordinul meu a investigat un trubadur care a călătorit prin sudul regatului și care și-a făurit un nume interpretând așa-numita Romanță a Graalului care are la bază povestea lui Perceval.

— Te referi la Pierre de Pont-Eveque?

Vorbise Nicolas de Navarra.

— Ai auzit de el, frate? întrebă Inspectorul, uitându-se la Nicolas.

— Oarecum, răspunse Nicolas. Mă interesează poveștile romantice, explică el.

Gilles își fixă ochii lui de câine pe cavalerul cu părul negru.

— Atunci poate că te interesează să afli și că intenționăm să-l arestăm pentru erezie.

— Erezie?

— Când a aflat ce blasfemii rostește trubadurul în timpul spectacolului său, membrii uneia dintre casele noastre din sud l-au contactat pe șeful ordinului de aici, din Paris. Am trimis o plângere Curții din Aquitania, unde trubadurul a fost invitat să dea

reprezentații, și am reușit să le interzicem acolo. Câțiva frați de-ai mei sperau să-l prindă, dar probabil că a fost avertizat, pentru că nu și-a făcut apariția. Am aflat recent că regele Ludovic l-a invitat să susțină un spectacol la Curtea regală în această toamnă. Gilles se încruntă ușor. Probabil că și într-o zi sfântă. I-am trimis o petiție regelui ca să-i retragă invitația, dar el a refuzat să ne ia sfatul în considerație. Așa că le-am cerut tuturor fraților noștri să-l prindă pe individ, dar țara e mare, iar noi prea puțini pentru o asemenea sarcină. Dacă nu vom reuși să-l arestăm pe trubadur înainte, o vom face când sosește la palat. Și atunci, continuă Gilles, întorcându-se spre cavaleri, vă vom cere ajutorul. Dacă Templul ne susține în această chestiune, regele va fi obligat să se supună autorității noastre îngemănate.

Everard se agită pe locul lui.

— Romanțele Graalului pot părea uneori peste măsură de scandaloase pentru o ureche sensibilă, dar conduita profesională îi împiedică pe trubaduri să treacă dincolo de limitele decenței. Sincer, sunt uimit că așa ceva îi poate interesa pe inchizitori. Oare câinii Domnului nu au altceva mai bun de făcut decât să vâneze un saltimbanc oarecare?

— Frate Everard, interveni Inspectorul.

Gilles își ridică mâna.

— Nu, fratele Everard are dreptate. De obicei nu ne-am arăta preocupați de o chestiune atât de măruntă. Dar cazul acesta este întru totul de competența noastră. Reprezentația lui Pierre de Pont-Eveque este mai mult decât scandaloasă. Am spus deja că este o erezie. În cadrul ei, el vorbește despre bărbați care lovesc, scuipă și urinează pe cruce și care își beau unul altuia sângele din pocalul de împărtășanie. Sunt părți întregi ale spectacolului unde se descriu ritualuri păgâne: vrăjitorie, idolatrie, sacrificii de animale și oameni, și alte practici oribile, prea diavolești pentru a fi menționate. Privirea lui mătură întreaga încăpere. Poate că vă amintiți că am găsit mii de catari vinovați de asemenea depravări în timpul purificării sectei lor. Pierre de Pont-Eveque a atras destulă lume în regiunile sudice, acolo unde au înflorit ereziile catarilor. Nu respectă nicio conduită, dar, cu toate astea, încălcarea regulilor nu îl face nepopular, ba, din contră, a devenit faimos și admirat. Din experiența noastră, țăranii tind să fie atrași de

vulgarităţi ca muștele de rahat și este de datoria noastră, ca slujitori ai Domnului, să le salvăm sufletele nepermițând poluarea acestora prin astfel de manifestări rele. N-ar trebui să vă mai amintesc că, înainte de a le suprima secta, catarii începuseră să rivalizeze cu Biserica în popularitate. Dacă nu am fi acţionat așa cum am făcut-o, doar bunul Dumnezeu știe câte oi din turmă ar fi fost pierdute în favoarea gnosticismului lor.

Sfântul Dominic a înființat ordinul nostru special ca să-i eliminăm pe catari. De la moartea lui, numărul și atribuţiile ne-au crescut considerabil. Ordinul nostru este acum în prima linie în războiul împotriva ereziei. Responsabilitatea care ne stă în faţă este ferirea creștinătăţii de practici și idei dăunătoare, oricât ar părea de inocente altora, zise Gilles, uitându-se cu răceală la Everard. Este în interesul Templului ca acest om să fie oprit.

Un alt cavaler interveni:

— Sunt convins că nimeni din această încăpere nu pune în discuţie nevoia de a-l opri pe trubadur, dacă ce ai spus e adevărat. Dar de ce ar fi în interesul Templului?

— Răspunsul e simplu, replică Gilles, uitându-se la cavaler. În cântecele sale vorbește despre un ordin de cavaleri care îl conduce pe Perceval printr-o serie de inițieri progresive și păcătoase. Iar acești cavaleri sunt descriși ca purtând mantii albe împodobite cu cruci roșii.

Câţiva templieri se foiră stingheriţi pe scaune. Everard își șterse sprâncenele cu dosul mâinii. Transpira.

— Intenţionaţi să-l arestaţi când sosește la Paris? întrebă Nicolas.

— Da.

— Există dovezi pe baza cărora să fie acuzat?

Gilles ridică din sprâncene.

— În afară de miile de oameni care au fost martori la rostirea blasfemiilor? Făcu o pauză. De fapt, avem. E ceva recent descoperit de noi. Nu credem că Pierre de Pont-Eveque și-a scris singur această poveste romantică. Acum zece ani, se învârtea pe la Curtea regală, dar nu era un actor popular, așa că regele l-a concediat. Sursele noastre se îndoiesc că el ar fi atât de talentat ca să fi scris o astfel de... Gilles scrâșni din dinţi... poveste articulată. Știm însă că este în posesia unei cărţi, din care citește în timpul reprezentaţiei. Pretinde că a primit-o de

la un înger care a luat-o dintr-o tainiță sigilată de sub biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim. Evident, este o blasfemie, dar noi bănuim că această carte este sursa majorității materialelor lui. Cartea va fi dovada pe baza căreia îl vom condamna. S-ar putea să provină de la catari.

— Ai o descriere a acestei lucrări? întrebă Inspectorul.

— Este bine lucrată, învelită în piele. Cuvintele din interior par să fi fost scrise cu plumb roșu, în vreme ce titlul este cu litere din aur.

— Titlul? sări Everard.

Gilles se uită la el.

— Da. Se numește Cartea Graalului.

— Ai auzit de ea, frate? îl întrebă Inspectorul pe Everard.

Preotul își drese glasul.

— Nu. Nu, n-am auzit.

— Ei, bine, veștile astea sunt foarte neplăcute, zise Inspectorul, lăsându-se pe spate în jilț. Templul se bazează pe donații de la regi și nobili din multe țări. Nu trebuie să pierdem asemenea fonduri lăsându-ne reputația terfelită în orice fel, mai ales acum, când în Orient situația este atât de instabilă. Se întoarse spre Gilles. În această chestiune, părinte, aveți sprijinul deplin al Templului.

Două ore mai târziu, Everard, care renunțase la orice tentativă de a mai lucra la traducere și se plimba nervos prin camera lui, oftă ușurat când auzi un ciocănit în ușă. O clipă mai târziu, aceasta se deschise și înăuntru apăru o siluetă îmbrăcată în cenușiu.

— Începusem să cred că nu mai vii, rosti iritat Everard, ducându-se la masa mică de lângă fereastră.

Apucă un pocal, pe care îl șterse rapid cu poala sutanei.

— Am venit cât de repede am putut, răspunse Hasan, închizând ușa. Ce s-a întâmplat, frate? întrebă el, uitându-se cum Everard toarnă vin în pocal, mâna de la care lipseau două degete făcându-l să dea și pe jos.

— Se pare că ai avut dreptate, rosti preotul fără nicio introducere.

Hasan păru surprins.

— În legătură cu trubadurul. Spânzurați fie cu toții! Everard se așeză greoi pe scaunul de la fereastră. Stai jos, Hasan, mă cunoști de prea mult timp ca să rămâi în picioare ca la slujbă.

— De mult prea mult timp, fu Hasan de acord cu un zâmbet ușor, așezându-se lângă preot. Spune-mi despre ce e vorba.

Everard îi povesti lui Hasan despre întrevederea cu dominicanul.

— Ar fi trebuit să te trimit după trubadur acum câteva săptămâni, atunci când mi-ai vorbit despre el.

— Nu există nicio dovadă că această romanță are ceva de-a face cu codul tău. Conform surselor mele, există doar similitudini. Așa că e normal să aștepți confirmări suplimentare.

— Iar acum inchizitorii îl vor vâna, zise Everard.

— Din câte spui, se pare că vor încerca să-l înhațe pe Pont-Eveque când ajunge în Paris, nu înainte.

Everard se încruntă, dar păru un pic mai relaxat.

— Cum crezi că a intrat trubadurul în posesia Cărții Graalului? întrebă Hasan.

— Pot doar să presupun că el trebuie să fi fost cel care l-a obligat pe călugăr să fure cartea din trezoreria noastră.

Hasan nu părea deloc convins.

— La un moment dat am crezut că acela care a luat cartea știa de existența Anima Templi și de planurile noastre. Asta era marea temere: că respectivul o va folosi ca dovadă împotriva noastră. Dacă inchizitorii nu se înșală, atunci trubadurul a adaptat părți din cod pentru a compune romanța Graalului. Asta nu pare acțiunea unui individ care vrea să ne demaște sau să ne submineze, mai ales dacă nu încearcă să facă vreo legătură cu Templul; din ce mi s-a spus, individul afirmă că un înger i-a dat cartea.

— Nici eu nu înțeleg mai multe decât tine, Hasan, dar dacă acest trubadur e responsabil de furt și știe ceva despre noi, le-ar putea furniza dominicanilor informații fatale dacă e prins. Ăștia au niște metode foarte convingătoare de a obține o mărturisire. Everard se ridică și începu să se plimbe agitat prin cameră. Ar fi trebuit să-l auzi pe părintele Gilles. Chipul i se schimonosi de furie. Pentru ei este erezie tot ce nu le convine! De parcă dominicanii, și nu Dumnezeu, au scris Biblia. Toți cei arși pe rug pentru că au altă părere decât cea a Bisericii? Ei ar trebui să ardă! Everard se făcuse roșu la față, iar cicatricea devenise violacee. Începu să vorbească tot mai tare. Câți tați și fii mai trebuie trimiși la luptă pentru aroganța lor? Câte soții trebuie

să mai rămână văduve și copii orfani în slujba Dumnezeului nostru? Clătină din cap. În slujba buzunarelor *lor*.

— Frate, rosti Hasan, încercând să îl calmeze. Everard se întoarse spre el.

— Cine altcineva ar fi făcut ceea ce a făcut Anima Templi, Hasan? Îți spun eu: nimeni. Sunt cu toții prea obsedați de propriile dorințe, păreri și politici. Chiar și în ordinul nostru. Everard își mai temperă glasul. Dacă dominicanii pun mâna pe carte și ne descoperă planurile, ne vor distruge. Ce sperăm noi să obținem este împotriva tuturor celor susținute de Biserică și chiar de întreaga creștinătate. N-ar înțelege, Hasan. Știi și tu prea bine.

— Pont-Eveque trebuie să ajungă în oraș peste câteva luni. Avem suficient timp.

— Trubadurul ăsta trebuie găsit. Cu toată puterea lui, nu sunt sigur că Templul se poate împotrivi inchizitorilor, făcându-l scăpat. Poate că papa este singura putere de pe acest Pământ în fața căruia răspunde ordinul, dar dominicanii sunt urechile lui. Everard se duse la un cufăr mare, din care scoase o pungă cu monede. Dacă acest Pont-Eveque are Cartea Graalului, atunci ia-o. Îi dădu punga lui Hasan. Iar dacă el e responsabil de furt...

— Înțeleg, frate, i-o reteză sarazinul. Trubadurul nu va ajunge la Paris. Hasan se opri la ușă. Voiam de mult să îți vorbesc despre un lucru. Acum mi se pare momentul potrivit.

— Despre ce e vorba?

Sarazinul ezită.

Everard se încruntă.

— Dacă ai ceva de spus, Hasan, spune.

— Sergentul tău. Mă gândeam că ar fi bine să-l implici. Cu siguranță ne-ar prinde bine un ajutor, iar acum, că m-am întors în Paris, cu siguranță mă voi întâlni cu el. Ultima dată când am venit aici, mă privea în continuare cu suspiciune.

Preotul dădu din mână.

— E doar curios. Sunt sigur că nu bănuiește nimic. I-am spus același lucru pe care l-am zis oricui a întrebat. Ești un creștin convertit care mă ajută la găsirea manuscriselor arabe pentru traduceri. Și de ce ar pune

cineva asta la îndoială? În Acra, este o practică obișnuită. Preceptoriul de acolo are secretari arabi.

— Iartă-mă că îți vorbesc deschis, dar Campbell te servește cu credință de șase ani, chiar dacă tu i-ai împiedicat, fără motiv, inițierea.

— Ceremonia de inițiere nu se face în pripă, chiar dacă tinerii de azi sunt tentați să creadă asta.

— Mi-ai spus cât de important a devenit pentru tine.

— Instruirea lui Campbell nu s-a încheiat, rosti scurt Everard. Iar până când eu nu decid că e pregătit, nu va juca niciun rol în povestea asta.

— Nu va putea niciodată să dovedească ce poate dacă nu îi dai o șansă. Îl ții în loc. Ți-ar putea fi de folos. Nouă ne-ar putea fi de folos. Știu că James ar fi mulțumit ca el să fie invitat în cerc. Și, frate, continuă Hasan cu blândețe, nu mai ești atât de tânăr precum crezi. Cine va continua lucrarea după ce tu nu vei mai fi? Eu nu pot. Nu în Apus. Lucrarea noastră – adunarea și răspândirea de informații – este importantă, dar în curând trebuie să te întorci în Orient. Ceilalți au nevoie de maestrul lor, mai ales acum, când situația e tot mai fierbinte acolo. Trebuie aleși și selectați cât mai mulți.

— Nu e nevoie să-mi amintești asta, Hasan, răspunse, obosit, Everard. M-aș fi întors în Acra cu ani de zile în urmă dacă nu ar fi fost furată cartea. Știu că e nevoie de mine acolo și că trebuie găsiți înlocuitori pentru cei pe care i-am pierdut. Dar am păstrat tăcerea tocmai pentru binele sergentului meu. Odată ce un om devine membru al Frăției, nu va mai putea niciodată trăi cu adevărat în această lume. Se va simți întotdeauna rupt de ea.

— Sau nu cumva ai ținut ascunse secretele noastre atâta vreme de teamă să nu le dezvălui și altora? Fii atent să nu îți ții idealurile atât de aproape de tine încât să le distrugi. Hasan își trase gluga. Te-ai fript cu Marele Maestru Armand. Înțeleg asta, frate. Dar e timpul să uiți trecutul și să privești spre viitor. Țelurile Frăției se vor realiza doar dacă există oameni care să le aducă la îndeplinire. Dacă nu sunt recrutați noi membri, Anima Templi va muri odată cu această generație.

Soarele aproape apusese când Will termină traducerea. Stătuse închis în cameră toată ziua și acum mâna amorțită îl durea. Puse jos

pana, adună cele două teancuri de pergamente, unul cu pagini acoperite cu un scris ordonat și cursiv, celălalt, plin de liniile maroniu-închis scrise de mâna lui, și părăsi încăperea. Will lucra la tratatul arab de câteva săptămâni, stând până noaptea târziu la lumina unei singure lumânări, scârțâitul penei de scris contrastând cu sforăielile colegilor lui de dormitor. Din pricina grabei cu care scrisese azi, cerneala de pe ultimele pagini se întinsese, unele rânduri fiind strâmbe. Intenționase să decoreze paginile cu unul dintre chenarele sofisticate îndrăgite de Everard, dar, după ce se întâlnise cu Simon cu o zi în urmă, simțise nevoia de a termina cât mai repede și oricum. Tratatul tradus îi dădea ocazia de a-l înfrunta pe preot.

Will ieși din corpul de clădiri repartizat sergenților. Cerul era de un roșu-sângeriu, iar aerul plin de umezeală era sufocant. Când se apropie de curtea principală, zări o siluetă îmbrăcată în cenușiu, îndreptându-se spre donjon. Will își încetini pașii, urmărind cum Hasan mergea grăbit de-a lungul pasajului care ducea dinspre donjon spre intrarea în preceptoriu. În câteva clipe, sarazinul ieși din raza lui vizuală. Încruntându-se, Will își continuă drumul. Ajunse la clădirea ce adăpostea încăperile cavalerilor și vru să împingă ușa, dar aceasta se deschise singură înainte ca el s-o atingă. Prin ea trecu un cavaler, care aproape că se ciocni de Will. Era Garin de Lyon.

Garin se dădu înapoi.

— William!

Nu mai spuse nimic altceva, și cei doi se priviră tăcuți.

Garin părea mai în vârstă decât cei nouăsprezece ani ai lui, mai în vârstă și mai chipeș. Barba era de un blond mai închis decât părul, la fel de auriu ca întotdeauna. În ochii de un albastru-închis ai lui Garin, Will se văzu pe sine: tunica neagră pătată și șifonată, încălțări scâlciate, păr ciufulit. Când tăcerea deveni de nesuportat, Will se forță să zâmbească și întinse mâna.

— Mi-a spus Simon că ai venit și tu. A trecut ceva vreme.

După o scurtă ezitare, Garin îi strânse mâna.

— Da, a trecut. Ești bine?

— Da. Tu?

— Da.

Urmă o nouă pauză lungă.

— Ce mai e pe la Londra? întrebă Will, negăsind altceva de spus.

— Mizerie, mirosuri, aglomerație. Colțurile gurii lui Garin se ridicară într-un soi de rânjet. La fel ca întotdeauna.

— Ce faci aici?

Will își dădu seama că vorbele îi ieșiseră din gură mai aspre decât intenționase.

— Am cerut un transfer. În Londra sunt puține ocazii de a avansa. Am mai multe șanse să devin comandant aici, sub Inspector. Privirea lui Garin se abătu scurt asupra tunicii lui Will. Acum, că sunt cavaler. Am auzit că tu muncești ca scrib.

Will reuși să nu pară rușinat.

— Da. Maestrul meu, Everard, e preot aici.

— Everard?

Garin se încruntă. Pe chipul lui apăru o urmă de recunoaștere și de altceva, poate de resentimente.

— Îl cunoști?

Garin clătină din cap și expresia dispăru.

— Nu. Mă gândeam la altcineva. Păi... dădu să-și continue drumul. Trebuie să mă întâlnesc cu Inspectorul. Ar fi mai bine să mă duc.

— Ascultă, Garin, rosti iute Will. Știu că au trecut ani de zile, dar nu ți-am spus niciodată că îmi pare rău că te-am lovit în ziua aia. În ziua aia de la cimitir.

— Am uitat. Garin făcu o pauză. Atunci am făcut amândoi lucruri regretabile.

Dădu din cap înspre Will, apoi plecă mai departe, tivul mantiei albe măturând pământul.

Will se uită cum se îndepărtează. Își mișcă umerii, surprins de cât de încordați păreau să fie. Era șocat să-și vadă fostul prieten arătând atât de în vârstă. Parcă abia cu câteva zile în urmă se cățărau amândoi în copaci și furau fructe din livada Templului Nou.

Când ajunse la camera lui Everard, Will ciocăni în ușă de trei ori și așteptă să fie chemat dinăuntru. Preotul îi dăduse codul de acces cu mult timp în urmă. Will își spusese că nu era vorba de altceva decât de o altă modalitate prin care Everard îi arăta sergentului care îi este locul.

După câteva secunde, se auzi o voce aspră:

— Intră!

Everard se număra printre puținii care dispuneau de o încăpere privată și Will nu reușise niciodată să descopere de ce i se îngăduise un asemenea lux preotului. Pe peretele îndepărtat, deasupra unui pat îngust, fusese pictată o hartă a Țării Sfinte, cu Ierusalimul în centru și orașele Acra și Antiohia în partea de sus. De câte ori se uita la hartă, Will își amintea de cavalerul de la Templul Nou care vorbea despre Antiohia, unul dintre cele cinci locuri sfinte ale creștinătății, unde primii creștini se rugaseră în cadrul unor slujbe secrete ținute de însuși Sfântul Petru. Templierul vorbise despre un oraș mare, plin de bogății și înconjurat de ziduri de treizeci de kilometri, cu o citadelă înălțată atât de sus pe vârful unui munte că ajungea până la nori. Will nu credea că vreo construcție putea ajunge până la nori, dar prima dată când văzuse pictura, cu castelul de pe munte, își zisese că poate era adevărat ce se spunea.

Everard ședea la masa unde lucra la traducerile lui, aplecat deasupra unei cărți. Șuvițele rare de păr alb îi încadrau chipul ca o pânză de păianjen. O lumânare stingheră tremura în briza ușoară care se făcea simțită pe lângă marginile tapiseriei care acoperea fereastra. Preotul își ridică privirea când Will închise ușa, se încruntă, apoi se întoarse la studiul paginilor din fața lui.

— Ce vrei, sergent?

Will întinse pergamentele.

— Traducerea tratatului lui Ibn Ismail. Am terminat-o.

Everard continuă să citească preț de câteva secunde, apoi lăsă cartea jos și îi făcu semn lui Will.

— Dă-mi-o.

— De ce e Hasan aici, domnule?

— I-am dat o însărcinare. Everard pocni din degete. Haide, haide!

Will era curios în privința motivului prezenței lui Hasan în Paris: nu-l mai văzuse pe individ de peste un an. Își dădea prea bine seama că în acel moment n-avea să obțină niciun răspuns de la Everard. Preotul părea mai prost-dispus decât de obicei. Will rămase lângă ușă, spunându-și că poate nu era cel mai bun moment ca să discute cu maestrul lui despre ceremonia de inițiere. Însă Everard aștepta. Will se duse la el și îi dădu pergamentele.

Preotul puse tratatul cu mare atenție pe masă, apoi începu să frunzărească traducerea lui Will. Privi scurt spre original.

— Voiam să discut cu dumneavoastră despre un lucru, domnule, începu Will.

— Spune-mi ce înseamnă cuvântul arab *asal,* sergent.

— Ce?

Everard își ridică privirea spre el.

— Miere, răspunse Will, după câteva secunde.

— Și atunci de ce în loc de *miere* amestecată cu ulei de măsline și nucșoară, traducerea ta spune că uleiul de măsline și aripile de bărzăune scad febra? Everard ridică din sprâncene. Poate că nu sunt expert în astfel de remedii, dar eu unul aș fi extrem de sceptic să aplic un asemenea tratament oricărui tip de febră.

— V-am spus că textul abia se putea citi.

— Poate că la lumina zilei cuvintele ar fi fost mai clare. Nu mă îndoiesc că ai comis multe astfel de greșeli de vreme ce știu că te-ai grăbit să închei traducerea la ore când probabil era prea târziu ca să-ți mai vezi și lungul nasului. Everard aruncă pergamentul la picioarele lui Will. Fă-l din nou!

În acel moment, Will ar fi vrut să-l lovească pe preot. Se strădui să rămână calm.

— Am petrecut ore întregi cu această trad...

— Ai fost la tavernă ieri, sergent?

— Ce? Nu.

— Ciudat. Discutam cu Inspectorul când un tânăr, un grăjdar, a venit să își anunțe sosirea de la Londra. L-am auzit vorbind cu Mareșalul. Părea extrem de emoționat că își întâlnise un vechi camarad, Will Campbell, în oraș, părând, se poate spune, destul de beat. Știm amândoi, sergent, cât de mult îți plac licorile. Everard flutură din mâini spre ușă. Du-te. Lasă-mă.

— De ce nu puteți *niciodată* termina o conversație?

Everard privi spre Will, uluit de tonul acestuia, apoi lovi cu palma în masă, făcând-o să se clatine.

— Se pare că ai uitat cine e maestrul și cine ucenicul! Preotul se ridică în picioare și făcu câțiva pași spre tânăr. Te-am biciuit o dată, băiete. Sunt gata să o fac din nou.

Will rămase tare pe poziție.

— Credeți că se pot compara câteva minute de agonie cu șase ani în slujba dumneavoastră?

Everard făcu ochii mari, apoi scoase un râset ca un nechezat, care îi provocă un acces de tuse.

— Ei, bine, rosti el printre spasme, dacă... biciul e prea slab... ca pedeapsă, poate că ar trebui... Inspiră adânc... să fii trimis într-o garnizoană uitată de Dumnezeu în deșert, în prima linie a frontului!

— Adică acolo unde luptă tatăl meu? Dacă da, atunci vă rog să mă trimiteți. N-ar fi o pedeapsă, ci o binecuvântare.

Everard se prinse de marginile mesei. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare, pielea părând o bucată de seu care se topește.

— Băiat nesăbuit, șopti el. Nu știi ce înseamnă războiul. N-ai stat pe câmpul de bătălie cu brațele încordate de greutatea sabiei, înecat în sângele camarazilor tăi, neștiind când va veni lovitura finală care te va trimite în Ceruri.

— Aveam treisprezece ani când am omorât un om, replică Will, tot în șoaptă.

— Nimic din ce ai văzut sau făcut în scurta ta viață nu te *poate* pregăti pentru așa ceva.

Everard se prăbuși în scaunul lui.

— Atunci învățați-mă, zise Will, apropiindu-se de preot. Își puse mâinile pe masă. Distanța dintre ei părea mult mai mare decât cele câteva zeci de centimetri care îi despărțeau. Spuneți-mi cum să mă pregătesc. *Vreau* să știu.

— Nu, mormăi Everard, întorcând pagina cărții sale cu o mână tremurândă. Bonturile care îi țineau loc de degete îi trădau nervozitatea. Nu ești pregătit să afli.

— Ce am făcut ca să merit un asemenea dispreț? V-am greșit cu ceva? Dacă da, atunci vă rog să-mi spuneți ca să mă îndrept. N-am vrut decât să fiu lângă tatăl meu în calitate de cavaler al Templului. De ce mă opriți? Nu pricep. Ce aveți de câștigat din asta?

Everard nu răspunse.

— Am făcut tot ce mi-ați cerut, spuse Will cu voce răgușită. Era îngrozit că în ochi îi apăruseră lacrimi, dar continuă: V-am măturat podeaua și v-am curățat camera atunci când îi puteați pune pe servitori

să o facă. Am trimis mesaje, le-am dus și le-am adus pentru dumneavoastră. Am tradus Dumnezeu știe câte tratate prost scrise, indescifrabile, plictisitoare despre... Smulse cartea pe care o citea Everard. *Înțelegerea naturii bizare a ploii.* Hristoase!

Azvârli cartea la loc pe masă.

— Și cum ți-ai îndeplinit aceste sarcini? ripostă Everard. Cu eleganță? Fără să te plângi?

— Dacă m-am plâns am făcut-o pentru că ar fi trebuit să mă pregătesc ca să devin cavaler. Nu mi-ați dat altă șansă decât să vă fiu scrib. Ori asta, ori trebuia să părăsesc Templul. Nu trebuia să îmi placă ce fac!

— Ha! Everard întinse un deget spre el. Așadar totul se reduce la atitudinea ta față de ordinele mele, nu-i așa? Cum rămâne cu fostul tău maestru? Te-ai supus și l-ai respectat pe sir Owein? N-ai obiectat niciodată la ceea ce ți-a cerut el?

Will se uită în altă parte.

— Pe atunci eram mic. M-am schimbat. Se uită înapoi la Everard. O știți prea bine.

— Problema ta, mârâi preotul, este că te socotești mai bun decât oricine. Prea bun ca să cureți o podea, asta crezi că ești. Am știut-o de când te-am văzut prima dată. Uite-l pe micul lord obraznic care face doar ce-i place, mi-am zis eu!

— Nu e adevărat! Sunt fiul unei fiice de negustor și al unui cavaler, al cărui tată a plătit pentru intrarea lui în Templu, și sunt mândru de asta. Când locuiam cu familia mea, îndeplineam bucuros orice sarcină mi se dădea.

— Și continui să fii mândru! țipă Everard. De-asta ești furios că ești împiedicat să devii cavaler. Mândrie rănită!

— Nu! Nu e...

— Consideri rangul de cavaler ca pe ceva elevat. Urăști faptul că prietenii tăi te-au depășit.

— Mi-e greu, da, dar nu acesta e motivul pentru care vreau să depun jurământul. V-am spus, tatăl meu...

— Tatăl tău! *Tatăl tău!* Everard își ridică mâinile. Nu e aici, băiete! De ce vrei să fii cavaler? Dacă nu pentru tatăl tău, dacă nu ca să fii la fel ca prietenii tăi? De ce *vrei* să fii cavaler? Văzând că Will nu răspunde,

Everard clătină din cap. Și atunci, continuă el pe un ton scăzut, de ce să te propun pentru inițiere?

Will rămase pironit locului, uitându-se la chipul pergamentos al preotului. Tăcerea îl asurzea. Tot ce își dorea era să-și vadă tatăl, să-l implore să-l ierte și să fie iarăși fiul lui. De la moartea surorii sale se văzuse îndepărtat – de familie, de poziția lui în Templu. În ultimii șapte ani, singurul gând care îl menținuse în viață fusese cel ar restabilirii legăturii rupte, căci își spunea că, dacă realiza asta, atunci totul avea să fie bine. Avea să fie cavaler, așa cum dorise tatăl lui, putea lăsa trecutul în urmă și putea începe o nouă viață, nepătată și neprihănită. Iar singurul care stătea în calea planurilor sale era acest bătrân fragil și încăpățânat din fața lui.

Încet, Will se aplecă să ia traducerea de pe podea. Ridicându-se, se uită în ochii lui Everard.

— Deoarece nu m-ați propus, mă voi duce la Inspector și îi voi cere să mă trimită la Safed. Will fu el însuși surprins de determinarea din vocea lui. Voi spune că vreau să mă bat cu sarazinii, că vreau să port crucea pentru Dumnezeu și creștinătate. Întotdeauna e nevoie de oameni acolo. Dacă refuzați să-mi permiteți să mă duc ca un cavaler al Templului, o voi face ca sergent.

— Ești ridicol! ripostă Everard.

Dar Will se îndepărtase. Părăsi încăperea trântind ușa atât de tare, că lemnul cadrului crăpă.

Capitolul 20

Safed, Regatul Ierusalimului
21 iulie 1266

James se uită la soldaţii care intrau în sala mare. Când privirea i se opri asupra căpitanului sirian din fruntea oamenilor, își dădu seama că aveau probleme mari. Expresia de pe chipul bărbatului era una de hotărâre gravă. Omul nu-l privi pe niciunul dintre cei treizeci de cavaleri așezaţi pe băncile de pe podiumul din încăpere, ci se duse bățos la scaunele din cealaltă parte, acolo unde se găseau ofițerii lui. Cincizeci de sergenți templieri și patru preoţi ședeau pe rânduri în lateral. Soldaţii sirieni chemaţi la întrunire ocupau restul de locuri din jurul lor. James se răsuci spre Mattius, care stătea lângă el. Uriașul cavaler își ridică o sprânceană, ca și cum ar fi vrut să spună că discuţia de acolo avea să fie foarte interesantă. Dinspre cealaltă parte a lui, James îl auzi pe comandant oftând.

Așa cum anticipase comandantul, promisiunea de iertare făcută de Baybars soldaţilor sirieni generase aproape imediat o revoltă în rândurile acestora. Comandantul convocase un consiliu cu o dimineaţă în urmă, după ce vestea ajunsese la urechile tuturor, ca să calmeze situaţia. Însă întrunirea nu mersese prea bine și fusese suspendată când temperamentele începuseră să se dezlănţuie și discuţia se transformare într-un cor de ţipete. James știa că aveau nevoie de timp; soldaţii erau încă prea surescitaţi după ultimul atac al mamelucilor ca să se poată gândi cu calm la situaţia lor. Numai că a doua zi, în zori, Baybars aștepta un răspuns, așa că templierii aveau la dispoziţie doar acea zi ca să-i convingă pe sirieni să rămână și să lupte.

După ce ultimul om se așează, comandantul se ridică în picioare. Pe faţa lui se citea oboseala. Omul avea ochii înfundaţi în orbite, iar obrajii păreau palizi în ciuda pielii bronzate, dar comandantul reuși să stea drept și să se uite ferm la căpitanul sirian.

— Căpitane, să sperăm că somnul a fost un sfetnic bun în privința limbajului. Mătură cu privirea și restul companiei de soldaţi. Propun să discutăm mai degrabă cu mintea decât cu inima.

— Nu vrem să ne certăm, comandante, zise căpitanul. Eu vreau doar ce e mai bine pentru oamenii mei.

— Și eu pentru ai mei.

Se lăsă tăcerea.

Comandantul se așeză.

— Poate că ar fi bine să începi tu, căpitane, spunându-ne de ce crezi că ar trebui să acceptați propunerea lui Baybars.

— Foarte bine, zise căpitanul după câteva clipe. Se ridică în picioare. Așa cum am spus și ieri, acceptarea predării propuse de sultan reprezintă cea mai bună șansă a noastră de supraviețuire. Dacă Safed va fi cucerită, vom muri sau vom fi luați prizonieri. Am o mie șase sute de oameni aici. Nu vreau să-i văd măcelăriți când pot fi salvați de această oportunitate.

Comandantul își ridică mâna ca să reducă la tăcere murmurele cavalerilor și consimțămintele unora dintre sirieni.

— Ce te face să crezi că Baybars se va ține de cuvânt? Singur ai spus că nu are onoarea lui Saladin. De ce ești atât de sigur că nu veți muri cu toții imediat ce părăsiți fortăreața?

— Dar tot eu ți-am spus, comandante, că am studiat tacticile sultanului. Îi distruge doar pe cei care reprezintă o amenințare pentru el sau pe cei care îl provoacă. Părăsind fortăreața, nu mai reprezentăm o amenințare, iar când alții i s-au predat, s-a ținut de cuvânt. Dacă nu-i acceptăm prima ofertă, se va înfuria din pricina sfidării noastre. Nu cred că vom mai avea o a doua șansă.

— Nu așa s-a întâmplat și la Arsuf, replică imediat comandantul. Atunci Baybars și-a încălcat promisiunea. A măcelărit două sute de ospitalieri, care au crezut cu toții, ca și tine, că vor fi salvați predându-se.

Căpitanul privi în podea, apoi din nou spre comandant.

— Erau franci, rosti el încetișor. Baybars îi urăște mai mult decât pe noi.

Unul dintre cavaleri se ridică în picioare.

— Acum vă vedem adevăratele chipuri, *căpitane!* Poate că tu și oamenii tăi luptați pentru același Dumnezeu ca și noi, dar cred că e corect să afirm că atunci când El a dăruit curajul în lume a ajuns la fundul sacului până să le dea sirienilor!

— Pace, frate! ceru comandantul, văzând cum chipul căpitanului se schimonosește de furie și câțiva din ofițerii lui sar în picioare. Stai jos! îi ordonă el cavalerului, care se conformă greoi, cu privirea fixată asupra căpitanului. Insultele nu ne fac decât să pierdem vremea. Și nu e momentul să ne certăm ca niște copii! Se întoarse spre căpitan. Dacă vom rămâne aici fără oamenii voștri, nu avem cum să rezistăm unui alt asalt. Safed e prea mare ca să fie apărată de o mână de oameni, oricât de viteji ar fi ei. Împreună suntem puternici, dar separați, vom cădea. Avem suficiente provizii și putem rezista unui asediu timp de câteva luni. Dacă avem credință, Dumnezeu ne va conduce spre victorie. Privirea lui se fixă asupra căpitanului. Ca de la soldat la soldat, căpitane, și ca războinic al lui Hristos, te implor să stai alături de noi în lupta împotriva necredincioșilor.

Căpitanul sirian se uită la oamenii lui, ale căror priviri reflectau aceleași temeri și îndoieli. Erau oameni buni, dar nu aveau idealuri comune cu ale cavalerilor Apusului. La fel ca și el. Cavalerii își urmau orbește cruciada, călcând totul în picioare pentru a-i anihila pe musulmani. Veneau ca niște uriași, zdrobind totul în calea lor fără să observe măcar ce distrugeau, căci ei și cauza lor erau prea importante ca să mai vadă ce striveau sub picioare. Ei considerau că acesta era pământul lui Dumnezeu. Pentru căpitan însă era pământul poporului lui, singura lor țară, și fiecare sat distrus, fiecare bărbat, femeie și copil uciși pentru o asemenea cauză însemna o pierdere pentru toți. Nu erau niște țărani înapoiați fără voință sau curaj și nu aveau nevoie ca acești cavaleri străini să-i învețe care era calea cea mai bună pentru a-l sluji pe Dumnezeu. Puteau lua singuri decizii. Căpitanul își ridică privirea.

— Nu pot accepta cererea ta, comandante. Ar fi curată sinucidere.

Comandantul își plecă încet capul, în vreme ce sala dădu în clocot.

— De la început n-ați pus suflet! strigă unul dintre cavaleri sirienilor. Chiar și înainte de oferta lui Baybars vă temeați de perspectiva unei bătălii.

— Căpitanul a luat o decizie, ripostă unul dintre ofițerii sirieni. N-aveți niciun drept s-o contestați! Ne-ați chemat aici ca să discutăm sau ca să ne bateți la cap până ne supunem voinței voastre?

— Baybars nu e de neînvins, vă spun eu!

— Căpitane, nu suntem obligați să ascultăm toate astea.

— Atunci plecaţi, ţipă unul dintre sergenţii templieri, uitându-și locul. N-avem nevoie de jumătăţi de oameni ca voi!

Câţiva din sirienii de pe bănci se ridicară, scoţându-și săbiile. Un preot templier încercă să acopere strigătele, dar fu redus la tăcere atât de sirieni, cât și de sergenţii templieri, dintre care câţiva își scoseseră armele și înaintau către soldaţii din partea locului. Comandantul urlă la ei să se potolească, dar nimeni nu mai asculta de nimeni. În spatele sălii începu o încăierare când un sergent îl lovi pe un sirian care încerca să se îndepărteze de tinerii cu armele scoase. Soldatul căzu la podea, cu nasul plin de sânge. Trei dintre camarazii lui săriră la sergent și îl doborâră la pământ.

James se ridică în picioare.

— Facem exact ce vrea Baybars! Asta intenţiona el prin...

Cuvintele lui se pierdură în hărmălaia din sală.

— *Liniște!*

Urletul fu urmat de un zgomot înfiorător care răsună în întreaga încăpere. Ţipetele și luptele încetară brusc. Toate privirile se întoarseră spre Mattius, care se ridicase în picioare alături de James. Cavalerul era stacojiu la faţă și ochii lui aruncau văpăi. Zgomotul fusese produs de pumnul lui care lovise masa. Mattius se întoarse spre James.

— Te rog să continui, frate, rosti el calm.

James schiţă un zâmbet.

— Mulţumesc, Mattius. I se adresă căpitanului sirian. Baybars v-a făcut această ofertă întrucât știe că nu poate cuceri Safedul doar prin forţa armelor. Căpitane, apreciez preocuparea dumitale pentru soarta oamenilor, dar dacă accepţi termenii lui Baybars vei pica drept în ghearele lui. Sultanul caută cea mai rapidă, mai ușoară și mai puţin costisitoare cale către victorie. Este cea mai fierbinte perioadă a anului, iar oamenii lui sunt deja obosiţi. Cu cât rămâne mai mult aici, cu atât îi va fi mai greu să-și întreţină armata. Dacă îl forţăm să prelungească asediul și să-și împuţineze forţele, va începe să caute o ţintă mai ușoară. Se uită scurt la comandant. Cu permisiunea comandantului, propun să închidem acest consiliu. Când templierul încuviinţă obosit, James i se adresă din nou căpitanului. V-aș propune să vă retrageţi împreună cu ofiţerii ca să dezbateţi această problemă între voi, căpitane. Apoi, peste câteva ore, întâlniţi-vă doar cu comandantul ca să

continuaţi negocierea. Luaţi o decizie, dar nu atunci când spiritele sunt atât de încinse.

Dinspre sirieni se auziră câteva murmure dezaprobatoare, dar căpitanul își înclină capul.

— Mă voi întâlni doar cu tine, comandante, așa cum cere omul tău. Dar nu cred că timpul mă va face să mă răzgândesc.

James se așeză în vreme ce oamenii începură să se îndepărteze. Sergenţii le aruncau priviri veninoase spinărilor sirienilor care plecau și șușoteau între ei.

— Sper că nu m-aţi considerat obraznic, domnule, îi zise James comandantului.

Templierul schiţă un zâmbet.

— Ai vorbit bine, frate. Poate că mai avem o șansă să salvăm totul. Dacă mă voi întâlni între patru ochi cu căpitanul, cred că am să reușesc să-l fac să vadă adevărul. Se ridică în picioare. Vreau ca tinerii ăia să fie disciplinaţi, zise el, arătând spre sergenţii care se încăieraseră cu soldaţii sirieni. Nu voi tolera un asemenea comportament, indiferent de circumstanţe. Suntem soldaţii lui Dumnezeu, nu niște mercenari.

Cu o senzaţie de ușurare dată de epuizare, în acea seară James își scoase mantia și cămașa de zale și se prăbuși pe pat. Făcuse baie și acum își simţea părul, încă ud, ca un cerc rece în jurul capului. Prin fereastra întredeschisă pătrundea o fâșie de lumină portocalie, aducând o ușoară strălucire în dormitorul altfel simplu și cenușiu. Afară cerul era auriu-portocaliu. James auzi o rugăciune cântată, undeva departe, din tabăra mamelucă. Nu se acoperi cu pătura, recunoscător pentru ușoara adiere de vânt care îi gâdila pieptul gol. De obicei căldura era uscată și puternică, dar în acea seară devenise umedă, o căldură sufocantă, epuizantă, care îngreuna mișcările. James se întrebă dacă nu se apropia vreo furtună. Nu văzuse ploaie de multă vreme. Închise ochii și se gândi la râurile repezi din Scoţia; apa limpede unduindu-se peste pietrele maro, pășunile verzi și moi, lacurile întunecate și ceţoase. O văzu pe Isabel scăldându-se într-un pârâu, cu fusta ridicată, cu apa acoperindu-i picioarele goale, râzând. Lumina soarelui sclipi în părul soţiei sale când ea se întoarse spre el și-i făcu cu ochiul.

— James!

Cavalerul se deșteptă în semiîntunericul din cameră, văzându-l pe Mattius aplecat deasupra lui. Se dezmetici repede zărind chipul tulburat al prietenului său, pe jumătate luminat de luna care înlocuise strălucirea portocalie a soarelui.

— Ce e? întrebă el, punându-și picioarele pe podea.

— Pleacă, mormăi Mattius, dându-i lui James flanela de corp.

— Cine?

James își trase cămașa peste cap.

Mattius începu să se plimbe nervos în vreme ce James se duse la prăjina de care era agățată cămașa de zale.

— Sirienii. Dezertează.

— Dar căpitanul a acceptat să-i ceară lui Baybars un timp suplimentar de gândit. Au fost trimiși mesageri. Am convenit să mai așteptăm câteva zile până să-i dăm un răspuns.

— Se pare că bunul căpitan a avut nevoie doar de câteva ore. Nici măcar nu a așteptat termenul-limită stabilit de sultan. Sirienii au început să plece după lăsarea întunericului, când cei mai mulți dintre noi eram în camerele noastre sau pe zidurile exterioare. Ies din fortăreață printr-una din porțile din zidul sudic, cu steaguri albe.

— S-a încercat să se discute cu ei?

James își prinse mantia de umeri.

— Comandantul a schimbat câteva cuvinte cu căpitanul, dar individul s-a dovedit de neînduplecat. Iar decizia lui a devenit definitivă când a văzut că oamenii lui sunt bine primiți de forțele lui Baybars. Mamelucii îi dezarmează pe sirieni la intrarea în tabără, dar îi lasă să plece mai departe fără ca măcar să-i amenințe cu armele. Se zvonește că unii sirieni au și trecut de partea sarazinilor.

— Câți dintre ei am pierdut?

— După socoteala comandantului, în ritmul ăsta vom fi mai puțini cu o mie de oameni până dimineață.

— Doamne! Și căpitanul?

Mattius pufni.

— Și-a luat boarfele și a fugit împreună cu ceilalți. Dădu din cap înspre ușă. Vino, zise el, brusc extrem de obosit. Comandantul are nevoie de noi.

Ajunseră la zidurile exterioare și îl găsiră pe comandant suduind în timp ce urmărea linia șerpuitoare de soldaţi sirieni ce coborau împiedicându-se la lumina lunii.

— *Nemernicii!* șuieră comandantul, răsucindu-se pe călcâie la apariţia lui James.

— Comandante, îl salută cavalerul pe un ton grav.

— Uită-te la ei! ţipă templierul, ridicându-și mâna deasupra parapetului. Lași lipsiți de orice credinţă!

Lângă comandant, pe culoarul de lângă zid, se afla un grup mare de cavaleri și sergenţi, unii șușotind între ei, alţii urmărind fuga sirienilor. Chipurile tuturor erau fantomatice în lumina argintiu-albăstruie a lunii. James simţi că îl cuprinde disperarea. N-aveau nicio șansă împotriva forţelor lui Baybars. Erau atât de puțini, iar fortăreaţa atât de mare...

— Domnule, rosti Mattius, adresându-se comandantului, ce ziceţi de fermieri și de familiile lor? Putem să-i învățăm repede să manevreze catapultele.

În mijlocul unei noi salve de înjurături, comandantul se opri, uitându-se urât la cavaler, apoi oftă.

— Nu sunt războinici, frate. Ne-am slăbi și mai tare forţele dacă ar trebui să-i supraveghem în timpul bătăliei. În plus, adăugă el mai încet, mulţi dintre ei au plecat cu soldații, deși evacuarea în masă a fost oprită atunci când oamenii și-au dat seama că femeile și copiii erau luaţi captivi de mameluci. Baybars nu e atât de generos precum începuseră cu toţii să creadă. Proștii...

— Domnule comandant, interveni un tânăr timid. Era unul dintre sergenţii cei mai tineri și urmărise cu gura căscată izbucnirea templierului.

Tânărul își plecă privirea când comandantul se întoarse, încruntat, spre el.

— Ce e, sergent?

— Am putea... în fine, mă gândeam că poate, bineînţeles dacă dumneavoastră...

— Vorbește odată, băiete!

Sergentul inspiră adânc.

— N-am putea să ne îmbrăcăm ca sirienii și să plecăm cu ei? Adică, dacă nu putem apăra fortăreața fără ei, domnule?

Câțiva sergenți își ridicară privirile auzindu-i cuvintele, cu o umbră de speranță pe chipuri.

— Să plecăm? tună comandantul. Și să lăsăm fortăreața în mâinile dușmanului? *Niciodată!*

Sergentul clipi înspăimântat, apoi își coborî privirea. Comandantul se uită fix la el. Cu un efort, își stăpâni furia.

— Mamelucii și-ar da seama. Nu știm limba necredincioșilor.

— Unii dintre noi o vorbesc, rosti un cavaler, ieșind în față. James vorbește aproape la fel de bine ca ei.

— Nu voi aproba nicio părăsire a posturilor! repetă comandantul, privindu-l chiorâș pe cavaler.

— Dar dacă unul sau doi dintre noi ar putea trece neobservați, continuă cavalerul, s-ar putea duce până la Acra, să-l anunțe pe Marele Maestru Berard și să ceară întăriri.

— Berard nu poate strânge o mie de oameni în câteva săptămâni, ripostă comandantul. Și, chiar dacă ar putea, aceștia ar trebui să-și croiască drum printre sarazini ca să ajungă la noi.

Toată lumea tăcu, fiecare adâncit în propriile gânduri.

— Mie mi se pare, rosti în cele din urmă James, vocea sa răsunând în liniștea nopții, că avem în față doar două opțiuni. Toți se uitară la el. Fie rămânem aici și ducem o bătălie pe care n-o putem câștiga, fie negociem termenii capitulării. James privi tabăra mamelucă întinsă la baza dealului, luminată acum de focuri și torțe. Nu mă tem de moarte, comandante, dar nici nu mă simt pregătit să ajung în Rai când mai sunt atâtea de făcut pe această lume.

Safed, Regatul Ierusalimului
22 iulie 1266

O vreme, comandantul refuză să asculte orice cuvânt referitor la capitulare. Trădarea sirienilor îl rănise profund, reacția lui la aceasta fiind încăpățânarea de a nu abandona fortăreața. Majoritatea cavalerilor erau însă de acord cu James, și la ivirea zorilor, când ei contabilizară pierderea a peste o mie două sute de sirieni, comandantul

cedă. James se oferi să se ducă în tabăra inamică pentru a negocia termenii capitulării templierilor. Comandantului nu-i plăcu propunerea, dar, incapabil de a găsi o cale mai bună pentru a negocia cu mamelucii, până la urmă acceptă.

După prima slujbă a dimineții, James străbătu pasajul larg care ducea la ieșirea secretă ce dădea pe panta dealului. Calul lui fusese înșeuat și era dus de un grăjdar prin tunelul întunecos și denivelat. Comandantul și alți doi cavaleri îl urmau.

— Ești gata să faci asta, frate? întrebă comandantul. Te-ar putea omorî imediat.

— Sper doar să-mi amintesc cum se spune „capitulare" în arabă, replică James, încercând să-și ascundă îngrijorarea.

— Nu va fi nevoie de asta, frate.

James și comandantul se întoarseră și-l văzură pe Mattius venind în grabă prin pasaj. Era însoțit de un sirian scund și slab, cu un nas acvilin, o mustață subțire și barbă.

— El e Leo, rosti gâfâind Mattius, arătând spre sirian. Se va duce el în locul tău.

James clătină din cap studiindu-l pe soldat. Se întrebă dacă Mattius îl plătise pentru o astfel de misiune sau dacă individul se oferise voluntar.

— Am luat o decizie, Mattius.

— Și eu am luat una, ripostă cavalerul, cu hotărâre. Nu vreau să-mi petrec următoarele câteva zile holbându-mă la capul tău înfipt într-un par. E mai sigur așa. O fi el de prin aceste locuri, dar ne e loial. Nu-i așa, Leo? zise el, bătându-l pe sirian pe spate.

— Da, domnule, răspunse bărbatul, cu o voce surprinzător de profundă pentru un om care părea atât de fragil. Nu sunt de acord cu acțiunile camarazilor și ale căpitanului meu și sunt recunoscător pentru oportunitatea de a mai îndulci din amărăciunea provocată de comportamentul lor.

James deschise gura ca să protesteze, dar comandantul i-o luă înainte.

— Așa să fie. Nu vreau să-l pierd pe unul dintre cei mai buni oameni ai mei dacă există o alternativă.

Odată hotărârea luată, Leo se urcă în șaua calului lui James și ieși din fortăreață cu pergamentul pe care i-l dăduse comandantul pe care era scrisă oferta detaliată a cavalerilor. James, Mattius și comandantul părăsiră pasajul ca să-l urmărească pe sirian, însă, când ajunseră pe parapet, cavalerii care făceau de gardă le comunicară că Leo fusese primit și condus imediat la cortul sultanului. De acum nu mai aveau altceva de făcut decât să aștepte.

James se uită la coasta pustie a dealului în vreme ce minutele treceau. Comandantul se plimba nervos de-a lungul parapetului, iar Mattius bătea darabana pe marginea acestuia. Trecu așa aproape o oră de la intrarea lui Leo în tabăra inamică. James se uită într-acolo.

— Crezi că-l vor lăsa să plece? șopti el înspre Mattius, cu privirea ațintită asupra incintei exterioare a fortăreței. Din tabăra bărbaților, femeilor și copiilor din satele din jur se ridica mult fum.

— Femeile și copiii sunt cea mai valoroasă marfă pe care Safedul o are de oferit. Ca să fiu sincer, aș fi surprins dacă i-ar da drumul.

— Și eu, recunoscu James pe un ton grav.

— Acolo! strigă unul din cavaleri.

James și Mattius priviră peste parapet și-l văzură pe Leo călărind în susul dealului, înspre fortăreață.

— Cel puțin e încă viu, zise un alt cavaler. Asta cu siguranță e un semn bun, nu?

Nu peste mult timp, Leo ajunse pe zid.

— Ei bine? întrebă comandantul, în vreme ce sirianul venea de-a lungul parapetului, flancat de doi cavaleri.

James observă că soldatul părea palid și zguduit.

— S-a făcut, comandante, răspunse Leo, înclinându-se. Sultanul Baybars a acceptat condițiile dumneavoastră. Dacă predați fortăreața fără a opune rezistență, vă va lăsa liberi. Vi se va permite să vă retrageți nevătămați la Acra. Soldații rămași și țăranii vor fi lăsați să se întoarcă la casele lor. Până la lăsarea întunericului trebuie să pregătiți evacuarea. Trebuie să părăsiți fortăreața în seara asta. Soldații și fermierii trebuie să aștepte înăuntru, până ce trupele lui Baybars le vor da voie să plece.

Comandatul se încruntă.

— A fost mai simplu decât am crezut.

— E o nebunie, protestă unul din cavaleri. Ar trebui să ne încredem atât de ușor în cuvântul dușmanului nostru?

— Bineînțeles că nu, interveni Mattius, dar, așa cum a spus și James, mai bine prizonier decât leș. Acolo avem o șansă. Dacă rămânem aici nu facem decât să amânăm inevitabilul.

— Sultanul vrea o victorie ușoară, comandante, plusă Leo. Spune că nu-i pasă de o mână de sălbatici apuseni. Sirianul ridică din umeri în chip de scuze. Vrea doar să părăsiți fortăreața pentru ca el s-o poată dărâma, astfel încât aceste pământuri să nu mai fie întinate de prezența voastră.

Comandantul se încruntă.

— Sălbatici, într-adevăr. Își plimbă mâna de-a lungul pietrelor netede ale parapetului. Ani de zile ca s-o construim și doar câteva săptămâni ca să fie distrusă. Nu-mi vine să cred că această fortăreață va dispărea.

— Vreți să mă întorc la sultan cu răspunsul dumneavoastră, comandante? întrebă Leo.

Comandantul își ridică privirea. Se uită scurt la James și la Mattius și inspiră adânc.

— Da, rosti el cu voce aspră. Transmite-i acceptul meu și să rezolvăm odată problema asta.

Preoții se plimbau în fața companiei, murmurând rugi și făcându-și semnul crucii. Safedul se înălța deasupra promontoriului, cu zidurile și turnurile roz în soarele serii, mărturie a puterii lui Dumnezeu și a slujitorilor Săi. Dar valul uriaș al războiului ajunsese la zidurile ei, iar fortăreața nu se mai putuse împotrivi. Sfântul Gheorghe dăduse greș. Acum era fortăreața lui Baybars, deși cavalerii căutaseră să nu lase prea multe lucruri de folos înăuntru. Cadavrele creștinilor azvârlite de mameluci peste ziduri fuseseră aruncate în bazinele cu apă ca să le otrăvească. Magaziile cu grâne și hrană fuseseră distruse sau incendiate, întreaga zi, flăcările se ridicaseră până la cer. Fierarii și zidarii primiseră ordinul de a distruge armele, de a dezmembra catapultele, de a deforma tăișul săbiilor, de a rupe arcurile. Nu rămăseseră decât zidurile. Și o adunătură înspăimântată de soldați și fermieri.

James se răsuci la auzul unor voci șoptite. Cinci dintre cei mai tineri sergenți ai garnizoanei îi urmăreau impacientați pe preoți.

Cavalerul ghici motivul temerilor lor.

— Nu vă faceți griji, îi asigură el în șoaptă. Rugăciunile sunt doar o măsură de prevedere.

— Domnule, zise încet unul dintre ei, camarazii mei și cu mine ne întrebam cum vom ajunge în Acra fără cai sau provizii.

— Sunt doar cincizeci de kilometri. James bătu cu palma burduful de piele strâns în jurul centurii și zâmbi. Avem apă. Este suficient.

Sergentul dădu din cap, relaxându-se ușor.

— Amin! rosti James laolaltă cu restul oamenilor când preoții își încheiară ruga.

Comandantul se postă în fața cavalerilor și a sergenților.

— Fiți tari, oameni buni, și țineți-vă capetele sus în prezența dușmanului. Arătați-le că soldații lui Hristos nu pot fi îngenuncheați. Priviți-i în ochi cu demnitate pe cei care vor să ne distrugă proprietățile și speranța, știind că într-o zi ne vom întoarce cu toată forța ordinului nostru ca să ne recucerim pozițiile. Căutați liniștea în credință și curajul în instruirea voastră. Privirea lui rămase fixată pe zidurile fortăreței câteva clipe. Să mergem.

Împreună, cavalerii, sergenții și preoții trecură pe sub arcada fortificațiilor și ieșiră pe poartă după ce gărzile siriene ridicară bariera-ghilotină. În spatele comandantului mergeau James și Mattius. La baza dealului îi aștepta o armată întreagă.

În vreme ce străbăteau tabăra inamicului, privirile soldaților mameluci rămaseră ațintite asupra lor. Unii soldați râneau, alții stăteau tăcuți, cu brațele încrucișate la piept. James simți că i se face pielea ca de găină sub căutătura lor nemiloasă, plină de dispreț. După ce trecură de un șir de corturi și de căruțe, cavalerii se opriră într-un soi de luminiș, înconjurați de soldați cu mantii aurii. James îi recunoscu pe războinicii Bahri, garda regală mamelucă. În mijlocul lor stătea un bărbat înalt, bine clădit, cu părul castaniu tuns scurt și înspicat cu alb pe la tâmple. Ochii lui albaștri îl înghețară pe James. Un bătrân zdrențăros stătea pe vine la picioarele sultanului, urmărindu-i cu aviditate pe cavaleri.

Baybars rosti în șoaptă ceva soldatului de lângă el.

Soldatul făcu un pas înainte.

— Lăsaţi armele jos! lătră el în latină.

Comandantul păru surprins, apoi se încruntă.

— Termenii noștri nu vorbeau și despre dezarmare.

Soldatul repetă ordinul.

James privi scurt spre comandant.

— Poate că trebuie să facem ce ne cer. Cu cât suntem eliberaţi mai repede, cu atât mai bine.

Comandantul păru gata să riposteze, apoi încuviinţă.

— Prea bine.

Își desfăcu sabia și o puse cu atenție pe pământ.

Cavalerii și sergenții îi urmară exemplul. Mai multe gărzi mameluce veniră să strângă armele. Baybars așteptă, apoi făcu semn unui alt soldat. De această dată, când vorbi, o făcu suficient de tare ca James să îl audă.

— Trimite oamenii. Mă aștept ca acești cavaleri să fi distrus tot ce era de valoare, dar percheziţionaţi oricum castelul. După ce îl asiguraţi, omorâți-i pe sirienii care nu mi-au acceptat propunerea. Luaţi femeile și copiii.

James se uită scârbit la el.

— Ţi-ai dat cuvântul! strigă el în arabă.

Baybars își întoarse privirea. Îl zări pe James în vreme ce soldații mameluci plecau să-i execute ordinul.

— Limba poporului meu sună rău pe buzele tale, creștine, rosti el, după o scurtă pauză. Nu ești demn să o vorbești.

Comandantul se uita când la Baybars, când la James.

— Ce spune?

Cavalerul îi răspunse.

— Am fost păcăliţi, domnule.

Din spatele războinicilor Bahri apărură soldaţi cu lanţuri și cătușe de fier. Câțiva cavaleri strigară văzându-i, dând să-și apuce din instinct armele care nu mai erau la brâu. Unul dintre sergenții mai tineri încercă să fugă. James strigă la el:

— Stai pe loc!

Însă băiatul, îngrozit, nu-l ascultă. Apucă să facă doar câţiva pași înainte ca mamelucii să-l prindă. Ţipetele lui se auziră câteva clipe în

vreme ce musulmanii îl loveau cu săbiile. Băiatul se prăbuși în mijlocul lor. Strigătele încetară. După ce mamelucii se îndepărtară, James își încleștă maxilarele la vederea cadavrului însângerat. Carnea de pe mâinile sergentului fusese desprinsă de pe os în încercarea lui disperată de a se apăra de lovituri. Chipul lui ajunsese o rețea de tăieturi roșii, iar trupul fusese străpuns în numeroase locuri. James începu să murmure o rugăciune, în vreme ce soldații se apropiară de templierii care tăcuseră îngroziți.

Mamelucii îi dezbrăcară pe cavaleri de mantii, apoi de cămășile de zale și de cămășile de corp. Obligat să îngenuncheze lângă comandant, James se uită cum mantia lui albă este aruncată în foc, iar armura lui este dată unui războinic mameluc ca trofeu. James se trezi prins în lanțuri grele de fier, pe care le simți reci ca moartea pe pieptul lui gol.

După ce mamelucii îi legară pe cavaleri, sergenți și preoți, Baybars păși în față. Se uită în jos la James.

— Poate că nu m-am ținut de cuvânt, creștine, dar nu sunt un om lipsit de milă. Făcu o pauză, apoi dădu din cap, satisfăcut de expresia de pe chipul cavalerului, care-i spunea că James îl înțelegea perfect. Vă voi da de ales. Tradu-i vorbele mele comandantului.

James îl ascultă încruntat pe Baybars. După ce sultanul termină, cavalerul își lăsă capul în jos.

— James? îl somă comandantul, care urmărise schimbul de replici cu toată atenția. Ce se petrece? E vorba despre ce m-am temut eu? Vom fi duși la Cairo ca sclavi?

Preț de câteva clipe, James nu-i răspunse. Se forță să-și ridice capul și i se adresă comandantului, cu privirea ațintită însă asupra lui Baybars.

— Nu, nu vom fi luați prizonieri. Sultanul ne dă voie să alegem. Își ridică vocea ca să-l audă toată lumea. Putem alege să-l renegăm pe Hristos și să ne convertim la credința islamului sau putem alege să rămânem creștini și să fim martirizați. Avem la dispoziție noaptea asta ca să hotărâm dacă vrem să ne salvăm viețile sau să fim decapitați.

În afara zidurilor fortăreței Safed,
Regatul Ierusalimului
23 iulie 1266

Noaptea se strânse, caldă și sufocantă, în jurul cavalerilor și sergenților care stăteau îngenuncheați. În primele câteva ore păstraseră tăcerea, fiecare cufundat în propriile gânduri. Ascultaseră sunetele taberei, murmurele gărzilor care îi păzeau, țipetele slabe care veneau dinspre Safed, unde bărbații erau măcelăriți, iar femeile și copiii luați prizonieri. Trecuse de miezul nopții când liniștea fu spartă de vocea comandantului.

— A venit vremea.

Oamenii se foiră și toți ochii se întoarseră spre el. Furia comandantului dispăruse. Acum vocea lui era calmă, chiar dacă un pic îngroșată de emoție.

— Trebuie să alegem. Eu unul am luat decizia, dar, ca frați, trebuie să vorbim ca unul singur.

Nimeni nu spuse nimic. Sergenții mai tineri îl urmăreau cu atenție, dar cei mai în vârstă și cavalerii, adică cei care slujeau Templul de ani de zile, se uitau în altă parte, știind ce hotărâre luase.

— Acum douăzeci de ani, am îngenuncheat în fața capitulului din Paris și am fost făcut cavaler al Templului, și, deși mi-au pus trupul la încercare, anii scurși de atunci nu mi-au clintit credința. Jurământul depus atunci are aceeași semnificație pentru mine. Știam ce mi se cere. Cu toții am știut, fraților, chiar și cei care n-au purtat niciodată mantia. Câțiva dintre sergenții mai vârstnici încuviințară. Am jurat că ne vom da viețile pentru ordin. Vocea comandantului începu să tremure de emoție. Nu voi renega acel jurământ! Nu mă voi lepăda de Hristos, chiar dacă mi-ar cere asta diavolul însuși și toate hoardele iadului!

Făcu o pauză în vreme ce o parte din cavaleri și sergenți murmurară.

— Suntem alături de tine, comandante, rosti unul din preoți, uitându-se cu blândețe la sergenții mai tineri, care erau îngroziți. Prin moarte ne naștem într-o nouă viață. Sacrificiul nostru este un preț mic pentru recompensa pe care o vom primi în Rai.

Cu buzele tremurând, unul dintre sergenți interveni:

— Nu putem pretinde, d... domnule? Privi în jur căutând sprijinul camarazilor, dar nu descoperi decât priviri plecate. Nu putem spune că ne convertim la credința sarazinilor, de care să ne lepădăm imediat ce

ajungem în Acra? Nu putem spune că îl renegăm pe Hristos, dar fără să o facem în adâncul sufletelor noastre?

— A-l renega pe Hristos, cu adevărat sau doar de faţadă, este cea mai cumplită blasfemie, zise comandantul încet. Cei care o vor face vor descoperi că porţile Raiului le sunt ferecate pe vecie. Nu ne vom umili în faţa inamicului. Vom sta mândri și ne vom accepta soarta. Îi vom arăta acestui necredincios puterea unui singur Dumnezeu adevărat. Trupul e trecător, dar spiritul trăiește veșnic.

Sergentul își pironi privirea în pământ.

După luarea deciziei, chiar și cei înspăimântaţi de ea fuseră reduși la tăcere de determinarea cavalerilor. Compania își petrecu restul nopții vorbind pe șoptite despre familii și rostind rugăciuni. James simți o durere imensă când îi auzi pe oameni discutând despre soțiile și copiii lor. Își ridică privirea spre cerul care se lumina treptat.

— Îmi pare rău.

Mattius îl atinse pe umăr.

— Pentru ce îți pare rău, frate?

James își dădu seama că gândise cu voce tare. Își puse mâna peste cea a lui Mattius.

— Ai idee cum e să îți urăști propriul copil? Mi-am urât fiul pentru ce a păţit fiica mea și m-am urât și pe mine pentru asta. Inima mea era sfâșiată între durere și dezamăgire. A fost ca și cum aș fi pierdut doi copii în aceeași zi. James strânse mâna lui Mattius. Numai că n-a fost așa.

— Nu înţeleg, James. Mi-ai spus că fiica ta s-a înecat.

— Am fost atât de egoist. Mi-am spus că am venit aici de dragul datoriei, că fac asta pentru el și că, în cele din urmă, el îmi va mulţumi pentru asta. Dar mă amăgeam singur, nu-i așa? Am venit aici tocmai ca să scap de datoria mea. N-ar fi trebuit să-l părăsesc niciodată. În ochii lui James apărură lacrimi, pe care el le șterse cu un gest violent. Doamne, Dumnezeule! Cine va avea grijă de familia mea?

Dându-și seama că James avea nevoie de sprijin, nu de răspunsuri, Mattius își puse braţul în jurul umerilor lui.

— Templul va avea grijă de ei. Își îmbrățișă prietenul. Nu-ți fie teamă.

James se sprijini de masivul cavaler și ațipi. Își visă tatăl luându-l de mână și ducându-l spre lac ca să pescuiască. Când se trezi, descoperi că avea obrajii umezi.

Chiar înainte de ivirea zorilor, fratele Joseph, cel mai bătrân dintre preoți, începu să se târască în genunchi pe la fiecare dintre prizonieri, oprindu-se în dreptul fiecăruia pentru cea din urmă împărtășanie. Cum nu avea mir la dispoziție, folosi ultimele picături de apă din burduful de la centură ca să-i ude pe oameni pe frunte în vreme ce spunea rugăciunile.

Când primele raze de soare luminară vârfurile munților din depărtare, Baybars se ivi în fața prizonierilor. După ce îi comunică sultanului că aleseseră moartea, James avu impresia că zărește în ochii lui surprinderea și, posibil, o urmă de respect. Unul câte unul, cei optzeci și patru de cavaleri, sergenți și preoți fuseră obligați să se ridice în picioare și conduși în șir în afara taberei, cu mamelucii împingându-i de la spate cu vârful săbiilor pe cei mai lenți. Când ajunseră la limba de pământ sterp care se deschidea deasupra văii, li se ordonă să se așeze în genunchi.

James îngenunche alături de Mattius. Îi privi pe bărbații în mantii aurii care-l înconjurau pe Baybars. Nu-l întâlnise niciodată pe omul lui de legătură, dar, după hainele soldaților, știa că singura persoană care ar fi putut să-l salveze nu se afla acolo. El, unul, nu dăduse greș. Venise în Țara Sfântă ca să îndeplinească o misiune în care credea și o îndeplinise, ca răscumpărare pentru viața lui și a familiei sale. N-avea să vadă niciodată rezultatele misiunii sale, dar, poate, într-o bună zi alții aveau să le vadă. Într-o bună zi, sângele vărsat pe acele pământuri sterpe avea să se usuce. Acolo aveau să crească flori, iar generațiile următoare aveau să-și amintească de toate astea. Lumea pe care el încercase să o construiască nu-i era menită lui. Aparținea viitorului. Aparținea fiului său. Când își dădu seama de asta, îl cuprinse o stare ciudată de calm. Un calm care fu tulburat de Mattius.

— Pe toți sfinții, iudă ce ești! tună cavalerul, chinuindu-se să se ridice în picioare.

James căută cu privirea motivul furiei camaradului său. Alături de Baybars și urmărind cum mamelucii își scot săbiile se găsea Leo, soldatul sirian pe care templierii îl trimiseseră ca mesager.

Leo se uită fix la Mattius în vreme ce trei mameluci îl ţintuiau pe uriaș de sol.

— Nu v-am trădat. I-am transmis sultanului tot ce mi s-a spus. Nu știam că el își va încălca promisiunea.

— Și vrei să credem asta când tu stai liber alături de călăii noștri?

— M-am convertit la islam, recunoscu Leo. Dar și vouă vi s-a dat șansa de a trăi. Voi aţi ales moartea.

Mattius urlă ca un urs într-o cușcă, strivit însă sub greutatea soldaţilor care îl ţineau. Nu putu face altceva decât să vadă cum Leo se înclină în faţa lui Baybars, apoi pleacă.

— Oprește-te, frate! rosti James, mai tulburat de frustrarea prietenului său decât de soldaţii care se aliniau în spatele lor, cu săbiile în mâini. Se aplecă și prinse încheietura mâinii lui Mattius. Te rog, Mattius! Nu poţi muri cu atâta furie în suflet. Trebuie să-ţi pregătești sufletul pentru călătorie. Păstrează-ţi puterile!

Furia lui Mattius se domoli treptat și trupul i se liniști. Soldaţii îi dădură drumul și se retraseră, ţinându-și săbiile îndreptate spre el. Mattius se ridică în genunchi și își înălţă mâinile prinse în lanţuri ca să-și îndepărteze pământul de pe obraz.

James își pironi privirea în ochii lui Mattius când Baybars dădu ordinul de începere a execuţiilor.

— Regret că n-am ajuns niciodată în Ierusalim, așa cum intenţionam, frate.

Mattius scoase un râset ca un lătrat.

— Ce înseamnă Orașul Sfânt în comparaţie cu Raiul?

— Dumnezeu fie cu tine, prietene!

— Și cu tine!

James se răsuci și privi drept înainte. Săbiile începură să cadă. Sub el, apa Iordanului semăna cu o panglică aurie pe fundul văii, iar munţii dinspre sud erau roșietici în lumina blândă a dimineţii. Absorbi priveliștea ca un om care soarbe ultima picătură de apă înainte de a traversa un deșert. Zgomotele seci scoase de metalul care separa carnea de carne acoperea icnetele călăilor. Mirosul de sânge și urină făcea aerul acru. James închise ochii când mamelucii îi retezară capul comandantului. Se gândi la Isabel și la cele trei fiice ale lui din Scoţia, încercând să-și întipărească imaginea lor în minte ca să o ia cu el în

marea călătorie. *Dumnezeu să le apere.* Alți doi cavaleri căzură seceraţi, apoi Mattius. James se gândi la fiul lui din Paris, îmbrăcat în mantia albă. O pală de vânt mirosind a hibiscus îi ridică părul de la ceafă, răcorindu-i pielea umedă. Deschise ochii și zâmbi.

— Sunt mândru de tine, William, murmură el, în vreme ce umbra sabiei cobora asupra lui.

Capitolul 21

Șapte Stele, Paris
20 octombrie 1266

Garin se uita cum degetele lungi ale femeii îi desfăceau legăturile flanelei de corp. Flacăra lumânării arunca umbre pe corpul gol și zvelt al Adelei, făcându-i pielea să lucească. Garin continuă s-o privească în vreme ce femeia îi desfăcu cămașa și mâinile ei reci începură să i se plimbe pe piept. Prin crăpăturile din dușumea pătrundeau crâmpeie de conversații animate și de melodii cântate prost la scripcă. Din camera alăturată se auziră gemetele profunde, joase ale unui bărbat, urmate de râsetele unei femei. Mirosul greu de tămâie plutea prin încăpere, dar nici măcar acel miros dulceag nu putea masca miasmele de bere, sudoare și carne arsă care invadaseră întreaga clădire. Adela se aplecă în față, cu mișcări lente, de șarpe, ca să-i sărute gâtul. Părul ei negru și des i se revărsă peste umeri. Limba ei urcă, ușoară ca o pană, spre urechea lui.

— De ce-ți ții ochii deschiși? șopti ea când ajunse la ureche.

Respirația ei fierbinte îl făcu pe Garin să se înfioare.

Tânărul observase că ea vorbea întotdeauna încet când se afla în încăpere, poate pentru a masca tonul aproape masculin pe care el i-l auzise atunci când glăsuia cu voce tare.

Văzând că el nu răspunde, Adela se dădu înapoi încet și începu să-i studieze chipul impasibil.

— Ești un tip bizar.

— Nu te plătesc ca să vorbim, replică Garin, întinzând mâna și dându-i la o parte părul de pe față.

Ochii ei îl hipnotizau. Erau mari, luminoși și de o nuanță gri-albăstruie atât de închisă încât păreau aproape violeți.

— Dar ce mă plătești să fac? murmură Adela, lăsându-se asupra lui până când îi atinse pieptul cu sânii.

— Știi prea bine.

— Da, răspunse femeia, alunecând în josul stomacului lui și trăgând de șnurul izmenelor. Știu.

După ce Adela se aplecă în față, mângâindu-i abdomenul cu părul, Garin începu să privească pe deasupra ei într-un colț al încăperii, cea mai mare dintre odăile pe care le văzuse în clădire. Un paravan subțire ascundea parțial o masă și un scaun de lemn – biroul Adelei. Pe rafturile care se aliniau de-a lungul peretelui se puteau vedea diverse vase și urcioare alături de carafe înalte din lut. Știa, din prima lui vizită în acea cameră, cu două luni în urmă, că în toate recipientele se găseau ierburi. Pe lângă alte talente, Adela era și tămăduitoare. Garin își încleștă maxilarele când mișcările ei se iuțiră. Se prinse bine de salteaua ruptă, din care ieșeau paie.

În vârstă de nouăsprezece ani și proprietară a acelei pensiuni cu o bună reputație cândva din Cartierul Latin, Adela era prima femeie din viața lui, Garin fiind surprins de cât de simplu devenea totul atunci când se găsea cu ea în pat. Era în Paris de trei luni și singurele lucruri pe care reușise să le obțină fuseseră o întâlnire scurtă cu Inspectorul, în cursul căreia se spusese că drumul spre poziția de comandant trecea prin Țara Sfântă, și, după aceea, încălcarea jurământului de castitate. Crezuse că evadând din Londra avea să înceapă o viață nouă, departe de amintirea unchiului său, care îl copleșea pe malurile Tamisei, și de celelalte legături care îl țineau pe loc.

După moartea lui Jacques, Garin fusese dat pe lângă un cavaler vârstnic care părăsea rareori preceptoriul. Se apucase intens de antrenamente, câștigând toate turnirurile de la Templul Nou. Dar asta nu fusese îndeajuns. Viața pe care el o ura, cea pe care unchiul și mama lui doriseră ca el să o trăiască în locul tatălui și al fraților lui, i se insinuase în adâncul ființei, până când ajunsese să-și dea seama că-și dorea de fapt aceleași lucruri. La început, izbucnirea Războiului Civil fusese pentru el o binecuvântare; Garin nu se îndoia că, în caz contrar, el ar fi fost obligat să îndeplinească mult mai multe misiuni decât sarcinile simple, în cea mai mare parte de transmitere de mesaje, încredințate de prințul Edward. Dar, chiar dacă însemnase o relativă libertate pentru Garin, perioada de prizonierat a moștenitorului tronului îl privase de recunoștința materială a prințului. Edward îi promisese că-l va face lord. În ciuda faptului că se considera vinovat de moartea lui Jacques, Garin visase la statutul nobiliar. Se imaginase pe o proprietate vastă, cu servitori și grajduri, o întreagă fortăreață la

dispoziția mamei lui. Dar prințul avea alte preocupări mai presante și Garin realizase că, dacă voia asemenea lucruri, trebuie să găsească o modalitate de a le dobândi singur.

Transferul la Paris a fost sub așteptările lui. După ce Inspectorul îi spusese că trebuie să-și dovedească valoarea în bătălie înainte de a fi posibil să fie numit comandant, Garin cochetase câteva săptămâni cu ideea de a pleca în cruciadă. Auzise povești despre cavaleri care deveniseră lorzi în Palestina, stăpânind peste orașe, sclavi și haremuri întregi. Însă Outremer părea mult prea departe, iar el era prea înfricoșat ca să plece singur într-acolo.

Simțind cum i se întețește fiorul plăcerii datorită mișcărilor experte ale Adelei, Garin o prinse pe fată de ceafă. Își înfipse mâna în părul ei care mirosea a iasomie, o trase spre el și o sărută cu asprime pe gură, gustându-se pe sine pe buzele ei. Uneori îi plăcea să o necăjească: să urmărească modul în care ea își arcuia spatele ca să simtă mai bine atingerea lui, cu gura întredeschisă și ochii închiși. Îi plăcea să o facă să-și piardă controlul în vreme ce el și-l păstra pe al lui, făcând doar mișcări lente și deliberate. Nu și în noaptea aceasta. Garin se rostogoli deasupra ei, îi trase picioarele peste șoldurile lui și se implântă cu duritate în ea. Adela se strâmbă din pricina forței cu care el o pătrunsese. În vreme ce se afunda în ea, în căutarea uitării de sine, temerile și grijile îl părăsiră. Lumea exterioară dispăru până ce totul se concentră într-un singur moment de orbire și abandon.

După aceea, Garin se prăbuși peste ea, gâfâind, cu mintea golită de orice gânduri timp de câteva secunde, până ce Adela îi împinse umerii și se trase de sub el. Se strâmbă de durere în vreme ce se ridica în capul oaselor.

Garin îi observă grimasa și o atinse pe umăr.

— Te-am rănit? întrebă el, știind că o făcuse, dar, acum că plăcerea dispăruse, regretând și dorindu-și iertarea ei.

Adela se uită la el.

— Puțin.

— Îmi cer scuze.

— E-n regulă.

— Nu, nu e, zise el, încruntându-se. Iartă-mă.

— N-am nimic, Garin. Am avut și momente mai rele, crede-mă.

Tânărul o prinse de încheietură când ea vru să se dea jos din pat.

— Stai cu mine.

— Mai am și alte întâlniri în noaptea asta.

El continuă să o țină de mână.

— Doar pentru puțin timp.

Adela ezită, apoi se întinse la loc. Garin își puse capul pe pieptul ei, simțind cum acesta se ridică și coboară în ritmul respirației. Mișcarea îl liniștea. Dincolo de acoperitorile ferestrei se făcea tot mai întuneric. Garin trebuia să se întoarcă în curând la preceptoriu.

Adela își petrecu mâna cu blândețe peste umerii lui. Își apropie fața de părul lui. Garin emana căldură și curățenie.

— Mi-aș dori să n-o faci, murmură Garin.

— Ce anume?

— Să te vezi și cu alți bărbați.

Adela nu-i răspunse.

Turnul Londrei
21 octombrie 1266

— L-ai văzut o singură dată?

— Da, milord. În Carcassonne, cam cu opt luni în urmă. Mulțimea se strânsese acolo, ca pentru o încoronare regală.

Philippe, un tânăr nobil din Provence, îl urmărea pe prințul Edward cum mângâie pieptul înspicat cu auriu al șoimului de pe încheietura lui. Edward stătea pe marginea mesei, învăluit în lumina soarelui care pătrundea printr-o ferestruică. Philippe ședea pe un scaun jos și se simțea inconfortabil de mărunt în prezența prințului înalt și țanțoș. Ajuns la vârsta de douăzeci și șapte de ani, Edward își atinsese înălțimea maximă, de altfel impresionantă, iar osatura lui, deși zveltă, era superb modelată de mușchii antrenați în anii de vânătoare, instruire militară și, recent, de bătălii.

— E o pasăre frumoasă, rosti nervos nobilul ca să rupă tăcerea care se lăsase.

Edward îl privi.

— I-a aparținut unchiului meu, Simon de Montfort. Am luat-o după ce el a fost omorât la Evesham.

Edward își ridică mâna, protejată de o mănușă de piele. Șoimul zgârie și dădu din aripi, trăgând de șnurul de mătase prins de picior care-l ținea prizonier. Pasărea țipă, își scutură penele, apoi se liniști, ochii ei chihlimbarii rămânând nemișcați.

— E încă un pic speriată.

Philippe strecură o privire către ușă. Omul care îl chemase în acea încăpere sumbră și sordidă din vârful Turnului stătea încă în picioare acolo. Pe chipul lui urât, cu urme de vărsat-de-vânt, nu se citea nicio emoție.

— Există vreun motiv anume pentru care vă interesează spectacolele lui Pierre de Pont-Eveque, milord? întrebă Philippe, întorcându-și privirea spre prinț.

— Te-am auzit vorbind despre asta alaltăieri-seară, în timp ce luam masa cu tata. Mă interesează subiectul.

Philippe dădu din cap, relaxându-se ușor.

— Se pare că faima trubadurului este în creștere. Mai multe persoane m-au întrebat despre el și munca lui de când sunt aici, dar mă tem că nu pot fi de mare folos. Le-am spus că trebuie să vadă reprezentația cu ochii lor, deși nu e pe gustul oricui. Speram să-l întâlnesc din nou în vreme ce se pregătește pentru regele Ludovic și Curtea regală din Paris, dar, din nefericire, mă tem că vizita mea prelungită de aici mă va împiedica s-o fac.

— Povestește-mi despre această carte, insistă Edward. Ai spus că se cheamă Cartea Graalului?

— Da, răspunse Philippe. Citește din ea în timpul spectacolului. De acolo provine partea cea mai ireverențioasă a textului romanței sale. Tânărul nobil ridică din umeri. Dar eu nu văd niciun rău aici. Sunt sigur că nu spune ceea ce spune la modul serios.

— Și templierii sunt menționați în această carte?

— Nu direct. Dar oricine își dă seama la cine se referă când vorbește despre oameni cu mantii albe cu cruci roșii brodate în dreptul inimii. Unii cred că el însuși a fost odinioară templier. Deși a fost dat afară din ordin, a apucat să cunoască secretul inițierilor lor. Philippe chicoti. Nu că i-ar păsa cuiva de felul în care îi portretizează pe cavaleri. Mulți socotesc că templierilor ar fi trebuit să li se dea de multă vreme o lecție de umilință. Sunt atât de mândri și se cred cei mai buni, și totuși am

auzit câteva persoane, după ce băuseră prea mult vin, spunând că sunt beți ca niște templieri. Și jurămintele lor de castitate? Circulă zvonul că și ei curvesc la fel de mult și de des ca și noi, ceilalți. Își spun cavalerii săraci ai lui Hristos, dar toată lumea știe că în tainițele de sub bisericile lor se află bogăţii fabuloase.

Edward se încruntă auzind ultimul comentariu și Philippe tăcu, simţindu-se tot mai inconfortabil. Când ajunsese în Londra, Philippe îl găsise pe regele Henric mult mai bătrân și mai slăbit decât la precedenta lui vizită. Boala și greutăţile îndurate în perioada lungii sale întemniţări din timpul rebeliunii lui Simon de Montfort și al asediului asupra Kenilworthului, recent încheiat, îl doborâseră. Capetele rebelilor decorau acum podul Londrei. Philippe auzise șoptindu-se la palat că Edward, și nu Henric, conducea efectiv țara pe care avusese norocul să o elibereze din mâinile insurgenţilor. Acum, că se găsea în apropierea prinţului, Philippe își dădea seama de ce circulau asemenea zvonuri.

— Știi când trubadurul va da spectacolul la Curtea regelui Ludovic? întrebă Edward.

— În mai puţin de două săptămâni. Intenţionaţi să participaţi, milord?

Edward aruncă o privire înspre Rook, care continua să stea la ușă. Schiţă un zâmbet.

— Un prieten al meu va fi acolo. Se uită iarăși la nobil. Poţi pleca, Philippe. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

Francezul se ridică în grabă și făcu o plecăciune.

— Plăcerea a fost de partea mea, milord.

Se înclină din nou, după care porni în grabă spre ieșire.

— Credeţi că e vorba de ceea ce căutăm noi? întrebă Rook după ce ușa se închise. Cartea asta?

— E același nume și, după cum a spus și el, există referiri evidente la templieri. Sunt prea multe coincidenţe ca să fie trecute cu vederea.

Edward se dădu jos de pe masă și se duse la fereastră. Închise ochii, simţindu-și faţa scăldată de lumina soarelui. Părul lui, blond când era mai tânăr, se închisese treptat la culoare în ultimii ani. În unele locuri, avea șuvițe negre.

Cu șase ani în urmă, când aflase, mai întâi de la Rook, apoi de la Garin, puștiul temător și îngrozit, despre un grup secret din interiorul Templului, Edward îi ordonase imediat omului său de încredere să afle adevărul. Din ce îi spusese Jacques de Lyon nepotului său, grupului, Anima Templi, i se furase o carte, o carte în care se detaliau planuri secrete ce se puteau dovedi fatale pentru Frăție și pentru Templu dacă erau dezvăluite. Rook nu reușise să descopere nimic despre originea cărții sau locul în care se afla ea acum, dar aflase că exista un om pe nume Everard, care era, conform lui Garin, șeful grupului. Omul se afla în Templul din Paris. Prințul descoperise că și străunchiul lui, Richard Inimă-de-Leu, fusese implicat, citind o referire obscură dintr-un document scris de rege, găsit în timp ce Edward cerceta arhivele din Westminster. *Sufletul Templului,* scria acolo, continuând: *pe care am jurat să-l păzesc cu prețul vieții mele.* Edward intenționase să recruteze și alte persoane care să-l ajute pe Rook să afle amănunte legate de Anima Templi și de activitățile sale, dar Războiul Civil și faptul că fusese întemnițat îi zădărniciseră planurile.

— Când vreți să plec la Paris?

Edward se întoarse.

— În următoarele zile. Remarcă expresia de îndoială de pe chipul lui Rook. Ce e?

— Cu tot respectul, cred că ne punem prea mari speranțe într-o biată cărțulie care poate să aibă de-a face sau nu cu un grup care ar putea să existe sau nu, conform spuselor unui ticălos cu nasul pe sus.

— Ni s-au confirmat prea multe din cele spuse de Garin ca să considerăm că totul e o minciună. Rook vru să spună ceva, dar Edward îl opri ridicând mâna. Ce-ai vrea să fac? Să ordon un raid în preceptoriul din Paris ca să-mi recuperez bijuteriile? Mercenarii pe care i-am trimis n-au reușit să le ia când erau împrăștiate pe un amărât de doc, darămite să le ia dintr-o tainiță de fier îngropată la zece metri sub pământ. Edward vorbea cu calm, dar ochii lui cenușii scânteiau de mânie. Tata devine tot mai nevolnic. Nu va mai trece mult și voi fi încoronat. Acum trebuie să-mi exercit autoritatea asupra celor care vor căuta s-o diminueze când voi ajunge rege. Nu-l puteam lăsa pe unchiul meu, un om pe care l-am iubit și l-am admirat atât de mulți ani, să-mi ia această putere. Înainte de a o putea face, l-am omorât, i-am separat

membrele și capul de trunchi și i-am aruncat trupul însângerat la câini pe câmpul de bătălie de la Evesham. Ce te face să crezi că-i voi lăsa pe templieri să mă controleze? Vreau să-mi recapăt bijuteriile, Rook, iar dacă singura cale de a le obține este de a fura de la ei ceva de valoare ca să fac un schimb, atunci asta voi face.

Rook dădu din cap.

— Cum vreți să procedez?

— Cred că e timpul să-i faci o vizită tânărului nostru prieten.

— Garin? întrebă Rook ursuz. Din vara asta se află la Paris.

— Atunci te va putea ajuta în această misiune. Vei avea nevoie de el, Rook. În plus, am lăsat păsărică aia să zburde liberă prea mult timp. Edward mângâie pieptul șoimului. Nu trebuie să uite cine e stăpânul.

Templul din Paris
21 octombrie 1266

— Iar îți încordezi încheietura.

Simon se încruntă și slăbi strânsoarea pe mânerul armei. Roti sabia, încercând să o miște fluid, așa cum îi arătase Will. Arma îi zbură din mână și Will abia reuși să se ferească din calea sabiei care se îndrepta spre el.

— Maică Precistă! Simon își prinse capul în mâini. Will! Îmi pare rău!

— Nicio problemă, răspunse acesta, îndreptându-se de spate și uitându-se la sabia lui scurtă, al cărei vârf se înfipsese într-un balot de paie. Expiră cu putere și se duse să-și recupereze arma.

— E inutil, nu mă descurc.

— Ai doar nevoie de mai mult exercițiu.

Simon reuși să-și ascundă îndoiala. Will îi dădu sabia.

— Domnule! strigă un băiat de la grajduri, ițindu-se timid de după o boxă. Nu găsesc peria de țesălat.

— În magazie, zise Simon. Raftul doi, unde ai lăsat-o ultima dată.

— Mulțumesc, domnule, rosti băiatul, plecându-și capul și roșind.

— Domnule? zise Will în direcția lui Simon, zâmbind. Pari să te adaptezi bine noului tău rol.

— Da, răspunse Simon, cuprinzând cu un gest larg întreg grajdul. Sunt stăpânul tuturor balegilor de cal. Arătă înspre baloții de paie stivuiți într-un colț. Ce-ar fi să ne odihnim puțin? Își studie ostentativ încheietura. Cred că mi-am rupt ceva.

Will râse.

— Nu-ți place chestia asta, nu?

Simon se trânti greoi pe unul din baloți, cu sabia lui Will în poală.

— Pur și simplu nu mă văd în stare să devin un partener cât de cât decent pentru tine.

Will se așeză lângă Simon.

— Nu-l pot ruga pe Robert sau pe Hugues să se antreneze cu mine. Acum ei sunt cavaleri, nu au timp și Everard nu mă lasă să particip la ședințele de instrucție. Nu că mi-aș dori asta, adăugă el iritat. Iar sergenții din grup sunt cu toții mai mici decât mine. Sunt destul de bătrân ca să le fiu instructor!

Will își făcu palmele căuș și suflă în ele. Îl usturau din pricina vântului rece care începuse să bată în ultimele zile.

De câteva luni, toată lumea din preceptoriu fusese ocupată cu recolta și pregătirile de iarnă. Hambarele și cotețele fuseseră curățate pentru porumbei, găini și capre, adăposturi pentru zilele geroase. Fructele fuseseră culese, apoi depozitate pentru a fi transformate în vin și dulcețuri. Iazurile fuseseră golite de pești, care apoi fuseseră uscați și sărați, iar mierea colectată din stupi. După umplerea magaziilor și hambarelor, pentru scurt timp toți păruseră extrem de mulțumiți la trecerea de la toamnă la iarnă.

Will fusese ocupat cu cele câteva tratate pe care Everard le achiziționase pentru preceptoriu. În plus, preotul îl pusese să lege din nou mai multe cărți. Pentru a-și îndeplini sarcinile, Will își alesese livada ca birou de lucru. Acolo, ținând cărțile într-un echilibru precar pe genunchi, se apucase să coasă cu grijă pielea copertelor de-a lungul cotoarelor. Simon venise adesea să-i țină companie și, uneori, își făcuse apariția și Robert, care își mai rupea câteva clipe printre rugăciuni și întâlniri ca să stea de vorbă cu Will. Știind că Will era frustrat pentru că era împiedicat să devină cavaler, Robert îl făcea să râdă povestindu-i despre întrunirea capitulului la care participase și unde fratele cutare argumentase timp de trei ore în privința ației pe care trebuia să o

folosească un croitor ca să le cârpească lor, cavalerilor, găurile din izmene. Will vorbise foarte puțin cu Garin. Între ei se instalase un soi de stânjeneală, care îl deranja pe Will, astfel încât prefera să-l evite pe cavaler. Nici nu era greu: Garin părăsea foarte des preceptoriul.

— Nu te mai necăji în privința instruirii tale, îi spuse Simon. O să mă perfecționez suficient de mult, chiar dacă asta mă va ucide. Se scărpină în cap. Sau te va ucide pe tine.

Își întoarseră amândoi privirea către o siluetă care se furișase în grajd. Will se ridică, șocat, când o văzu pe Elwen zâmbindu-i. Fata avea o pelerină neagră, prinsă cu un ac roșu în formă de trandafir. Părul îi atârna liber în jurul umerilor.

— Ce cauți aici?

Elwen se încruntă auzind tonul aspru al lui Will.

— Am vrut să te văd.

Simon îi privi pe amândoi, nedumerit.

Will o luă pe Elwen de braț și o trase de lângă intrare, pentru ca fata să nu poată fi văzută din curte.

— Cum ai ajuns aici?

Elwen zâmbi iarăși.

— Prin intrarea servitorilor. Nu-ți face griji, adăugă ea, zărindu-i expresia. Nu m-a văzut nimeni. Își trase gluga pe cap, ascunzându-și părul și cea mai mare parte a feței. L-am întrebat pe un sergent unde te-aș putea găsi, zise ea pe un ton îngroșat, masculin. Izbucni în râs, își dădu gluga jos și privi în jurul ei, prin grajd. Își încreți nasul. Cum suportați mirosul de aici?

— Așa miros toți caii, răspunse Simon, ridicându-se de pe grămada de paie.

Avea o voce încordată și stânjenită.

Elwen îi zâmbi.

— Tu ești Simon, nu-i așa? Te-am văzut odată în Londra, când stăteam la Templul Nou. Mi-a spus Will că ai venit și tu aici.

— Da? făcu Simon, aruncându-i o privire prietenului său.

— Eu sunt Elwen.

Simon se uită la ea.

— Bănuiam eu că s-ar putea să fii.

Elwen își dădu seama că felul în care o privea Simon o stânjenea. Simțea că el o măsura din cap până în picioare și că ea nu trecuse testul.

— Nu te bucuri că mă vezi? îl întrebă ea pe Will, ca să spargă tăcerea și să-i distragă atenția grăjdarului.

În vreme ce Elwen îl privea lung, Will simți cum se încordează mușchii stomacului. Nu pricepea de ce ea trebuia să facă atât de puțin pentru ca el să se topească.

— Bineînțeles că mă bucur, murmură el. Dar, dacă te vede cineva, eu voi fi cel care va fi învinovățit pentru asta, nu tu. Se uită la Simon, care luă o mătură și începu să curețe o boxă. Nu poți veni aici așa. E prea riscant.

Elwen oftă.

— N-aș fi venit dacă tu nu m-ai fi evitat. Îmi răspunzi rar la mesaje și mă vizitezi la fel de rar la palat. Expresia ei deveni solemnă. Credeam că suntem prieteni, nu-i așa, Will?

— Suntem.

Will se sprijini de o bancă și își încrucișă brațele la piept.

Elwen se încruntă din pricina atitudinii lui nepăsătoare.

— Și, oricum, chiar dacă m-a văzut cineva, voi spune că am venit aici la mormântul unchiului meu.

— În grajd?

Elwen își dădu ochii peste cap.

— Aș susține că te-am rugat să-mi spui cum se ajunge la cimitir.

— Nu-l mai pot păcăli pe Everard, Elwen. Și tu știi asta. Nu pot, nu că nu vreau să te văd. Nu acum. Am nevoie de timp.

— Timp? Ai avut ani de zile la dispoziție. Mi-ai zis că vrei să discuți cu Inspectorul despre inițierea ta. Sau cel puțin asta mi-ai spus la ultima noastră întâlnire. Will, nu suport să văd că cedezi atât de ușor. Elwen își aruncă părul pe spate cu un gest de iritare. Nu crezi că a face ceva e mai bine decât să nu faci nimic?

Will trasă un cerc în praful de pe jos cu piciorul.

— Nu m-a primit, rosti el sec.

Era o minciună. După cearta cu Everard, când îi dăduse preotului un ultimatum, Will nu se dusese la Inspector. Tatăl lui îl credea cavaler. Ce ar fi zis dacă ar fi apărut acolo ca sergent, obligat să recunoască faptul

că-l minţise? L-ar mai fi primit atunci tatăl lui cu braţele deschise și l-ar mai fi iertat?

— Ascultă, zise Elwen, apropiindu-se de el. Am economisit cea mai mare parte din banii pe care i-am câștigat în serviciul reginei. Și eu vreau să ajung în Ţara Sfântă. Am vrut asta dintotdeauna. Peste un an și ceva voi avea destui bani ca să plătesc drumul pentru *amândoi.* Putem pleca împreună dacă Everard va refuza să te propună pentru inițiere.

Simon continuase să măture boxa, dar acum se opri și-i privi pe cei doi.

Will se uită la Elwen. Era o propunere tentantă, dar deopotrivă iritantă. Nu voia să ajungă în Ţara Sfântă ca un ţăran pe un vas cu pelerini. Voia să ajungă acolo ca un cavaler al Templului și singurul loc pe care îl interesa să-l vadă era locul unde era încartiruit tatăl lui.

— Mulţumesc, rosti el, dar trebuie să fac asta singur. Trebuie doar să descopăr o cale de a-l convinge pe Everard să mă propună pentru inițiere. Încă n-am reușit să o găsesc. Se forţă să zâmbească. Dar o voi găsi.

Templul din Paris
24 octombrie 1266

— Nu prea mai avem timp.

— Știu, frate. Am dat greș. Iartă-mă.

— Nu te învinovăţesc, Hasan, zise Everard, întrerupându-și plimbarea agitată prin încăpere. Nu a fost o sarcină ușoară.

— Am îndeplinit sarcini mai grele decât asta. Și nu în trei luni. Hasan își petrecu o mână prin părul lui negru. Trubadurul și-a dat numele real în unele din hanurile în care a stat, dar în altele trebuie să fi folosit un nume fals. Cred că a mers mai degrabă prin păduri decât pe drumuri. Nu pricep. Mă îndoiesc că a mirosit că sunt pe urmele lui. Am fost foarte atent.

— Sunt convins de asta.

— L-aș mai fi căutat, dar mi-a fost teamă să nu ajungă el primul aici dacă eu mai întârziam mult.

— Ai făcut bine că te-ai întors. Poate că nu ai dat peste el dintr-un simplu ghinion, dar cu siguranţă că Pierre de Pont-Eveque are motive

să fie prudent. Everard se așeză alături de Hasan pe scaunul de la fereastră. Părintele Gilles a trecut pe aici alaltăieri, ca să se asigure că totul e pregătit. Nicolas de Navarra va conduce grupul care merge la palat. Intenționează să-l aresteze pe trubadur chiar înainte de reprezentație, ca să fie siguri că are Cartea Graalului la el. Trebuie să punem mâna pe ea înainte de asta, altfel o vom pierde pentru totdeauna. Everard clătină din cap. L-am întrebat pe Inspector dacă mi se va permite să o studiez, dar atât cartea, cât și trubadurul se află sub jurisdicția dominicanilor. Cavalerii noștri nu trebuie decât să-l împiedice pe rege să se amestece.

— Aș putea sta de pază la poarta de sud, ca să-l înhaț pe Pont-Eveque când intră în oraș.

— Trubadurul poate ajunge oricând pe parcursul următoarelor cinci zile, iar un om cu înfățișarea ta care își face de lucru pe lângă poartă va trezi bănuielile gărzilor. În plus, poarta se închide după lăsarea întunericului. Trubadurului i se va permite accesul doar ziua, iar atunci străzile vor fi prea aglomerate pentru o ambuscadă. Nu. Trebuie să rezolvăm problema asta repede și cu discreție.

— Sau poate să încerc să mă întâlnesc cu el în palat?

— Regele nu i-a iubit niciodată pe străini, Hasan. Everard făcu o pauză. Dar poate că eu voi fi mai bine primit. Am anumite lucruri pe care Ludovic abia așteaptă să pună mâna pentru colecția lui. Aș putea intra în palat sub pretextul că îi ofer regelui un manuscris pe care încerc să-l vând. Cât sunt acolo, aș putea...

— Nu.

Everard se încruntă.

— Nu?

— Nu te voi lăsa să-ți asumi asemenea riscuri când motivul grijilor noastre îl reprezintă eșecurile mele. Everard deschise gura ca să protesteze, dar Hasan i-o reteză scurt: Cum vei lua cartea de la trubadur? Furând-o? Un preot templier cunoscut care se furișează pe coridoarele palatului nu poate trece neobservat. Prin forță? Nu ai mai mânuit o sabie de peste douăzeci de ani.

— Trupul ăsta mai are forță în el, ripostă Everard, chiar dacă ți se pare fragil, tânărul meu soldat horezmian.

Hasan rămase tăcut câteva clipe.

— Am renunțat la acest titlu când te-am cunoscut, Everard. Eu nu sunt soldat.

— Nu, replică Everard cu asprime. Ești câinele meu de vânătoare, iar câinii ar trebui să-și asculte stăpânii, nu să acționeze din proprie inițiativă.

Hasan își mută privirea în altă parte. Ochii lui scânteiau.

Everard se ridică și se duse la masa pe care se găsea un urcior cu vin. Își turnă băutură într-un pocal.

— Viața mea, viața ta, niciuna nu contează. Într-o bună zi vom muri amândoi. Însă cauza noastră, Hasan, trebuie să supraviețuiască. Everard se înfioră când în încăpere pătrunse o pală de vânt rece, împrăștiind scântei din torța care ardea cu flacără mică. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să ne asigurăm de asta.

— Ce zici de sergentul nostru? întrebă Hasan cu voce joasă. Poate că, dacă îl trimitem pe Campbell la palat cu o sarcină oarecare, băiatul va reuși să...

— N-am discutat cu Campbell despre asta, îl întrerupse Everard, punând pocalul pe masă.

— Dar ai fost de acord, frate.

— Nu, îl corectă Everard. Am fost de acord să mă mai gândesc. M-am gândit și nu cred că este pregătit încă.

— Mă rog, murmură Hasan.

— Am nevoie de niște vin proaspăt.

— Ți-l aduc eu.

— Nu, refuză Everard, îndreptându-se spre ușă. Am nevoie și de niște aer proaspăt.

Rămas singur, Hasan se duse fără grabă la dulap și mângâie lemnul, pipăind nodurile din textură. Încăperea părea mai întunecată acum, după plecarea lui Everard. Hasan se simțea ca un hoț. Camera și tot ce se găsea acolo reprezentau o parte din bătrânul preot: fiecare pergament era acoperit cu scrisul lui delicat; fiecare piesă de mobilier avea amprentele lui pe ea; fiecare centimetru al podelei purta urmele pașilor lui. Hasan nu avusese niciodată o casă. Cu un an înainte de nașterea lui, armatele lui Ginghis Han cuceriseră Horezmul, ținutul natal al familiei sale și cel mai puternic stat musulman din Orient. Horezmul fusese înghițit de Imperiul Mongol, iar supraviețuitorii se

răspândiseră care încotro. Copil fiind, Hasan dusese o existență nomadă alături de ceea ce mai rămăsese din armata horezmiană. În pustietatea din nordul Siriei, tatăl lui, un comandant militar, îl crescuse ca războinic și așa își făcuseră o viață a lor, trăind din roadele pământului, angajându-se ca mercenari și visând să se răzbune. Dar Hasan nu suferise niciodată pentru pierderea unei patrii pe care nu o cunoscuse și realizase că nu era făcut să fie soldat.

Cu douăzeci și doi de ani în urmă, Ayyub, sultanul Egiptului, ceruse ajutorul horezmienilor pentru alungarea francilor din Palestina. În vârstă de nouăsprezece ani, Hasan se alăturase unui efectiv de zece mii de oameni care urma să asedieze Ierusalimul. Pe drum, tatăl lui și războinicii care-l înconjurau nutreau ambiții mari. Dorința lor de răzbunare depășise orice limite și așa ajunseseră să creadă că plata pentru ajutorul lor avea să fie suficient de mare ca să susțină o nouă campanie militară, dacă nu împotriva mongolilor, atunci chiar împotriva Egiptului. Armata horezmiană trecuse prin Ierusalim ca o furtună neagră, lăsând în urmă grămezi de cadavre. Mii de creștini fugiseră din oraș îndreptându-se spre malul mării, dar tatăl lui Hasan ordonase ca drapelele cavalerilor franci să fie ridicate pe fortificațiile orașului, astfel încât mulți fugari se întorseseră, crezând că erau salvați. Hasan îi așteptase să vină înapoi, ca niște turme de oi mânate spre abator. Creștinii fuseseră măcelăriți cu toții, până la ultimul bărbat, femeie și copil. Ca să-și sărbătorească victoria și eliberarea orașului din mâinile creștinilor, horezmienii jefuiseră biserica Sfântului Mormânt și îi masacraseră pe preoții care se baricadaseră înăuntru, cu excepția unuia singur, care se ascunsese sub mormanul de cadavre după ce ucisese doi războinici.

În acea zi, Hasan comisese fapte pentru care credea că nu va fi niciodată iertat, deși de atunci implorase zilnic iertarea lui Allah în rugăciunile lui. Părăsind orașul în flăcări, războinicii triumfători porniseră spre Herbiya. Acolo urmau să se întâlnească negreșit cu comandantul mamelucilor, Baybars, și cu restul armatei sale pentru a distruge forțele francilor care porniseră împotriva lor. Ascunzându-se în spatele meterezelor, Hasan îi urmărise cum pleacă, fiind conduși de tatăl lui, urlând victorioși. În acea seară, hoinărind fără țintă prin

orașul distrus, Hasan îl găsise pe Everard. În preot, dezertorul își descoperise scopul vieții.

Când Everard se întorsese în Occident, Hasan îl însoțise. Preotul îl convinsese că putea face ceva cu viața lui, ceva care avea să schimbe totul. Ajuns pe pământurile creștinătății, Hasan trăise între două drumuri, adunând informații, documente și secrete. Se aflase într-o continuă mișcare, ținându-se departe de oameni, dormind prin grajduri sau chiar sub cerul liber. Hasan credea cu toată ființa în visul Anima Templi, dar în ultima vreme începuse să-și imagineze cum ar fi fost să aibă un loc al lui, doar o cameră, plină cu amintirile și tăcerea lui. Pe vremuri, în Siria, existase și o femeie în viața lui. Uneori, Hasan se întreba la ce fel de viață renunțase. Cum arătau copiii lui.

În acea clipă, se deschise ușa și Everard intră aducând un urcior.

— Nenorociții de servitori au încercat să-mi dea o poșircă în loc de vin de Gasconia.

Hasan observă că preotul se mai luminase la față și era mai agil în mișcări.

— Ce s-a întâmplat?

Everard se întoarse spre el, zâmbind.

— Mi-a venit o idee.

Capitolul 22

Palatul regal, Paris
27 octombrie 1266

Elwen traversă încăperea și se așeză pe marginea patului pe care îl împărțea cu o altă doamnă de onoare. Privi încăperea pustie, apoi băgă mâna în buzunarul din față al șorțului și scoase de acolo ceea ce găsise. Ținând-o între degetul mare și arătător, fata studie suprafața cremoasă și translucidă a perlei în fasciculul de lumină care intra pe fereastră. Găsise perla în acea dimineață în vreme ce se îngrijea de regină. Perla nimerise într-o crăpătură din podeaua dormitorului regal, după ce căzuse de pe una dintre rochiile stăpânei lui Elwen. În vreme ce suverana stătea în fața oglinzii ei de argint, examinând șuvițele și împletiturile sofisticate pe care Elwen i le făcuse în păr, fata reușise cu ușurință să ia, neobservată, prețioasa bobiță. Nu considera furt ceea ce făcuse. Știa că pe rochia de pe care căzuse perla mai erau cel puțin o sută altele, ochi minusculi care se iveau de sub cutele de material. Nimeni nu avea să observe că una dintre ele lipsea.

Elwen întinse mâna sub pat și scoase de acolo o cutie lungă de lemn, vopsită în negru și decorată cu flori de argint. Văzuse cutia în bazar cu un an în urmă și făcuse economii două luni de zile ca s-o cumpere, trecând de câte ori putea pe la negustor ca să se asigure că nu fusese vândută. Era singurul lux pe care și-l permisese, restul banilor câștigați intrând în economiile care într-o bună zi aveau s-o ducă în Țara Sfântă. Dorința de a ajunge acolo, o dorință care i se insinuase în suflet încă de când era mică, n-o părăsise niciodată. Era vrăjită de ceea ce istoriseau despre acele ținuturi nobilii veniți în vizită, de poveștile pe care le auzea ocazional în vreme ce cosea una dintre rochiile reginei sau băga pene proaspete de gâscă în pernele de mătase din sala cea mare. Nimeni altcineva nu părea să-i înțeleagă dorința, indiferent dacă era vorba de doamne de onoare sau slujnice. O întrebaseră: dacă nu în pelerinaj, atunci pentru ce să te duci acolo? Elwen nu le putea explica prin cuvinte. Simțea ceva ca o atracție, ca și cum cineva ar fi legat-o cu o sfoară și o trăgea inexorabil înspre Orient. Întotdeauna atracția se

intensifica în această perioadă a anului, când ceața și frigul învăluiau palatul regal ca un giulgiu, țintuind-o în interior.

Se lăsă pe vine în fața cutiei și scoase lanțul pe care îl purta în jurul gâtului și de care atârna o cheiță. Mecanismul de închidere fu acționat cu un clinchet, după care Elwen săltă capacul. Interiorul cutiei era împărțit în șiruri de compartimente mici. Negustorul îi spusese că era o cutie pentru mirodenii, dar Elwen nu o folosea pentru așa ceva. În fiecare despărțitură se găsea o micuță comoară: o panglică roșie de la o doamnă de onoare care plecase după ce se căsătorise; o pană albă ca neaua de porumbel din grădinile palatului; o monedă de aur găsită pe malul fluviului, unde zăcea pe jumătate îngropată în noroi. În interiorul alteia se afla o bandă din in albastru împăturită în care proteja o floare uscată de iasomie, delicată și fragilă; un dar de la Will. Elwen nu lua niciodată un obiect care avea vreo valoare pentru altcineva sau a cărui lipsă putea să fie observată. Perla era o excepție, dar găsirea ei era prea importantă pentru ca fata să renunțe la ea.

În copilărie, în Powys, avusese o colecție similară, deși comorile ei de atunci erau mult mai legate de pământ. În jurul fiecărui obiect țesuse câte o istorie proprie: o piatră cu vinișoare albastre era un dar primit de un cavaler de la fiica sultanului; un băț noduros era o rămășiță a unui vas care se zdrobise de coastele Arabiei. Toate acestea fuseseră talismanele care o protejau împotriva nopților lungi, când Elwen nu auzea decât ce bolborosea maică-sa în somn și urletele vântului, care se năpustea cu putere în vale, lovind în pereții cocioabei lor. De când plecase din Powys, viața lui Elwen se schimbase, dar nevoia ei de a aduna asemenea comori nu dispăruse.

Elwen puse perla lângă moneda de aur, apoi închise capacul. După ce încuie cutia, o împinse la loc sub pat. Tocmai își punea înapoi la gât lanțul cu cheia când se deschise ușa și doamna de onoare cu care împărțea camera năvăli înăuntru.

— Aici erai! Te-am căutat peste tot.

Tânăra avea obrajii îmbujorați, ca și cum ar fi alergat până atunci.

— Ce s-a întâmplat, Maria? întrebă Elwen, strecurând lanțul sub rochie.

— Cineva te așteaptă la intrarea servitorilor. Maria, o tânără scundă, cu păr blond, de circa șaisprezece ani, zâmbi în vreme ce închidea ușa.

Băiatul care a adus mesajele mi-a zis că a venit tocmai de la Templu.

— De la Templu? Elwen își desfăcu șorțul. Ești sigură?

— Da. Maria chicoti văzând zâmbetul discret de pe chipul lui Elwen. Îi luă șorțul și îl întinse cu grijă pe pat. Când o să-mi spui și mie cine e? Bărbatul ăsta cu care te vezi.

Elwen își netezi rochia de culoarea fildeșului.

— Nu încă.

— Dar suntem ca două surori! Nu-mi poți ascunde astfel de lucruri. Maria prinse mâinile lui Elwen. Vrei să te măriți? Dacă da, trebuie să o faci înainte ca el să fie făcut cavaler, nu-i așa? Altfel va depune jurământul.

— Nu-ți spun, rămase Elwen pe poziție.

Maria dădu drumul mâinilor ei și mimă supărarea.

— Nici eu nu-ți împărtășesc secretul meu.

Elwen zâmbi, dar rămase tăcută.

Maria oftă și se așeză pe pat.

— Ei bine, îți spun, deși nu meriți să știi. Ochii ei sclipeau de emoție. A venit trubadurul.

— L-ai văzut?

Elwen era intrigată. Alături de o bună parte a Casei Regale – și de mulți locuitori ai orașului – așteptase și ea cu o imensă curiozitate sosirea faimosului Pierre de Pont-Eveque.

— Da, răspunse Maria, plină de importanță. Și nu arată deloc ca dracu', așa cum spun mulți. L-am găsit chiar foarte drăguț.

— Tu crezi despre cei mai mulți bărbați că sunt drăguți.

— Da, recunoscu Maria cu candoare, dar, deși ochii mei apreciază diversitatea, inima mea dorește un singur bărbat.

Elwen zâmbi din nou, știind că fata se referea la Ramon, un ajutor de bucătar cu ochi negri ca tăciunele, din Galicia, pe care Maria îl îndrăgea foarte mult, dar care nu știa nimic despre asta.

— Abia aștept spectacolul, zise Maria, lăsându-se pe spate, pe pat. Avem noroc.

Elwen încuviință. Regina îngăduise ca patru dintre doamnele ei de onoare, printre care Elwen și Maria, să asiste la reprezentația care avea să aibă loc peste cinci zile. Aveau să privească și să asculte din spatele

unei draperii mari care masca intrarea servitorilor din partea laterală a sălii mari. Elwen își așează mai bine boneta.

— Cum arăt?

— Drăguță ca o porumbiță.

Elwen strâmbă din nas.

— O porumbiță?

— Iartă-mă, rosti Maria, dându-și ochii peste cap. Am uitat că urăști tot ce e drăguț și dulce.

— Nu urăsc lucrurile dulci, o corectă Elwen. Doar că aș prefera să fiu comparată cu o... Ridică din umeri. Un corb sau o bufniță, ceva mai...

— Bărbătesc, zise Maria, clătinând din cap.

Elwen îi aruncă o privire plină de reproș.

— Plin de curaj.

— Te tachinam, zise Maria, chicotind. Se sprijini pe coate. Arăți ca una dintre femeile alea din poeziile romantice pe care le citești. Frumoasă și curajoasă și fără să semeni deloc cu o porumbiță.

Elwen zâmbi și porni spre ușă.

— Ne vedem mai târziu.

— Dă-i drăguțului tău un sărut de la mine, rosti Maria în urma ei.

Ocolind un ajutor de bucătar cu un coș de legume și două gărzi ale palatului cu livrele stacojii, Elwen trecu prin poarta servitorilor și ieși pe aleea pavată care înconjura zidul palatului. Într-o parte se ajungea în centrul orașului, în cealaltă, pe malul fluviului. Întrebându-se de ce venise Will să o vadă fără s-o anunțe în prealabil, dar sperând că în sfârșit bunul lui simț triumfase și acum tânărul era gata să recunoască sentimentele pe care le nutrea față de ea, Elwen merse de-a lungul pasajului, apoi trecu pe sub o arcadă din zid, înspre apă. Fluviul era flancat de un șir de stejari. Smulse de vânt de pe ramuri, frunzele acoperiseră malul noroios ca un covor foșnitor ruginiu-auriu. Elwen se opri. Se vedea doar un bătrân îmbrăcat în negru, stând sub un stejar și privind spre cealaltă parte a Senei. Încrucișându-și brațele la piept, Elwen privi în jur. Nici urmă de Will.

— Elwen!

Fata se întoarse la auzul vocii subțiri și îl văzu pe bătrân venind spre ea. Inima îi stătu o secundă în loc când îl recunoscu. Era maestrul lui Will, Everard de Troyes.

Șapte Stele, Paris
27 octombrie 1266

Adela deschise tratatul său de ierburi și întoarse cu atenție pergamentele ferfeniţite. Găsi pagina pe care o căuta și își plimbă degetul pe lista de ingrediente. În micul cămin ardea un foc mocnit, dar ceva blocase coșul și aproape tot fumul se întorcea în cameră sub forma unei neguri cenușii, usturătoare. Printr-o spărtură din cârpa care acoperea fereastra pătrundea o dâră murdară de lumină. Dinspre strada de dedesubt se auzeau zgomote de căruțe și cai, oameni care se strigau unul pe altul, un câine care lătra, un bebeluș care plângea. Adela nu-și ridică privirea de pe pagină atunci când Garin veni în spatele ei.

— Întoarce-te în pat, murmură el, apăsându-și trupul de trupul ei și mângâindu-i sânii și pântecele.

Adela îl prinse de mâini.

— Trebuie să termin aceste poţiuni până mâine, altfel nu am ce vinde la piață.

Garin privi peste umărul ei. Pe una din pagini scria cum să scapi de dinții cariaţi ținând o broască pe ei și cum să faci un bebeluș care refuză sfârcul să sugă prin ungerea cu miere a sânilor mamei.

— De ce faci asta? întrebă el iritat.

— Ce anume? replică ea, absentă, cu privirea îndreptată spre rafturile cu ierburi.

— Pregătești poţiunile astea. Începu să-și plimbe buzele pe gâtul ei. Nu te plătesc destul?

— De fapt, nu, răspunse ea, strecurându-se pe lângă el și ducându-se la rafturi, de unde luă două recipiente din lut. Prinse privirea chiorâșă pe care i-o aruncase Garin. Ce câștigăm eu și fetele mele abia ne ajută să trăim. Uită-te la locul ăsta. Vezi în ce stare e. Dacă nu voi repara cât de curând clădirea, nu voi mai avea unde să lucrez sau unde să stau. Când am deschis această casă pentru prima dată, era cea mai populară din Cartier. Acum sunt alte case, mai noi, care mi-au copiat obiceiurile.

Adela puse recipientele pe masă, lângă mojar și pistil, și oftă adânc.

Cât ar fi fost de dezamăgit tatăl ei să vadă ce se alesese din acel loc. Când el gestionase casa de oaspeți, o duceau destul de bine cu toții. Problema era că majoritatea clienților erau preoți și cărturari care vizitau Sorbona și colegiile din împrejurimi. Când preluase ea afacerea, numărul clienților scăzuse rapid. Adela anticipase asta, deoarece preoții și cărturarii considerau nepotrivit să stea în gospodăria unei femei. Când ajunsese să nu mai poată plăti taxele către perceptor, Adela se văzuse nevoită să ia o decizie: să vândă tot sau să schimbe natura afacerii. Nesuportând să se despartă de casa copilăriei, alesese schimbarea și, fără un meșteșug anume și fără timpul necesar de a învăța unul, optase, la vârsta de șaisprezece ani, să vândă singurul gen de marfă pe care îl poseda din plin.

— Sunt obligată să prepar poțiunile, îi spuse ea lui Garin. Dacă aș putea, aș renunța bucuroasă la toate astea.

— Astea? Te referi la mine?

— Nu, răspunse ea încet, mângâindu-i obrazul. La tot în afară de tine.

Garin își puse mâna peste mâna ei. După câteva clipe, Adela se desprinse cu blândețe și se așeză pe scaunul ei. Tânărul se duse la izmenele lui, aruncate lângă pat. Când le ridică, punga de catifea aflată deasupra căzu cu zgomot pe podea. Garin o ridică de șnur. Devenise îngrijorător de ușoară. Odinioară strângea fiecare bănuț pe care i-l dădea prințul Edward pentru a-i răsplăti serviciile. Acum comoara lui era aproape epuizată: una câte una, monedele din pungă ajungeau în palma Adelei de fiecare dată când îi deschidea ușa. Garin se uită la ea cum amestecă semințe de ierburi în mojar. Privirea i se plimbă peste pielea ei albă și netedă, spatele arcuit, adâncitura dintre coapse care îi provoca mereu spasme la stomac. Sânii ei se lipiră de marginea mesei când Adela se aplecă și luă pistilul de pe tăblie. Se auzi sunet de piatră lovită de piatră când ea începu să fărâme și să amestece componentele poțiunii. Părea atât de concentrată... Ochii ei violeți priveau cu hotărâre, buzele erau strânse, iar sprâncenele erau arcuite în sus. Garin își dădu seama că așa arăta Adela când făcea un lucru cu plăcere. Când era în pat cu el sau se vedea cu clienții jos părea destul de fericită. Dar, urmărind-o acum, Garin realiză că de fapt ea juca teatru. Se trezi schițând un zâmbet parșiv la gândul că era singurul căruia ea îi

dezvăluia acest chip ascuns. Se întrebă dacă asta simțeau cuplurile căsătorite. Oare tatăl lui se uitase la mama lui cum îndeplinește o muncă obișnuită de seară, mulțumit doar s-o privească, fără s-o atingă? Habar n-avea. Pentru o fracțiune de secundă însă, avu viziunea unui posibil viitor în care doi oameni puteau trăi în siguranță în tăcerea anilor petrecuți împreună.

Când ea se ridică pentru a lua un alt recipient de pe raft, Garin lăsă izmenele și punga să cadă și se apropie.

— Garin...! începu Adela, întorcându-se cu fața spre el.

Pumnul ei era plin de muguri de levănțică, răspândind un miros greu.

— Nu mă pot abține să nu te doresc. Garin se aplecă să o sărute pe gât, cu gura fierbinte și înfometată pe pielea ei. Nu e vina mea.

— Încetează! icni ea.

— Nu, îi murmură el la ureche.

În acea clipă, ușa sări din țâțâni cu un zgomot infernal.

Garin se răsuci ca un șarpe, gol și uluit, văzând un bărbat năpustindu-se în cameră.

Rook privi scena cu un rânjet batjocoritor.

— Deci așa își petrec cavalerii zilele? Mă întrebam eu de ce nimeni nu a recucerit încă Ierusalimul de la sarazini.

Garin se repezi la Rook și îl împinse spre ușă.

— Ieși *afară!*

Rânjetul dispăru de pe fața bărbatului. Individul se feri ușor de loviturile lui Garin și își înfipse cu forță o mână drept în gâtul cavalerului.

— Ți-am mai spus asta, rahat nenorocit ce ești. Să nu te dai *niciodată* mare față de mine!

— Dă-i drumul!

Rook își întoarse privirea în direcția din care venea vocea rece și aspră și o văzu pe Adela privindu-l fix. Era încă goală, dar nu părea deranjată de asta.

— Dispari, curvă! mârâi Rook, arătându-i ușa cu capul.

Garin se îneca din pricina strânsorii celuilalt. Prinse mâna lui Rook și încercă să o îndepărteze de gâtul lui.

Adela se îndreptă calmă spre Rook. Ochii ei violeți aruncau văpăi.

— Nu voi pleca nicăieri. Asta e proprietatea mea, iar dumneata, domnule, ai încălcat-o.

— Proprietatea ta? făcu Rook.

Adela nu-i răspunse, ci își întinse gâtul și privi dincolo de el, spre ușă.

— Fabien! strigă ea.

— Lasă-l să stea, Adela, cârâi Garin, privindu-l țintă pe Rook.

În câteva secunde se auziră pași grei pe coridor. Ușa se izbi iarăși de perete. Rook fu ușor surprins să vadă un colos cu sprâncene negre și stufoase și o expresie sumbră năvălind în încăpere. Omul se uită la Rook, apoi la Garin și în cele din urmă la Adela.

— Ești sigur? îl întrebă Adela pe Garin.

Rook slăbi ușor strânsoarea asupra gâtului cavalerului, fixându-l cu privirea pe uriașul servitor.

Garin inspiră adânc și încuviință.

— Ne poți lăsa singuri câteva clipe?

După o scurtă ezitare, Adela îi făcu semn slujitorului să plece. Acesta ieși din cameră fără să scoată vreo vorbă. Femeia se duse fără grabă la paravanul care proteja zona în care lucra și își acoperi goliciunea cu un halat roșu de mătase. Și-l trase bine pe umeri, ignorând privirile înveninate ale lui Rook. Văzuse mulți ca el în cadrul profesiunii ei: oameni brutali și violenți, care știau să comunice doar cu pumnii. În vreme ce se îndrepta spre ușă, prinse privirea lui Garin.

— Voi fi pe aproape.

După plecarea ei, Rook se uită la Garin, care își pusese izmenele, strângând bine șnurul.

— Curva are și gura bogată. Dar cred că știi și tu prea bine. Pufni disprețuitor. Ei, bine, ai încălcat toate jurămintele depuse în Templu. Sărăcia și supunerea s-au dus de ceva vreme, nu-i așa? La fel ca și castitatea. E o bucățică bună. Când nu vorbește. Privi spre ușa închisă. Poate că o s-o încerc și eu.

— Nu poți.

Rook își miji ochii auzind replica rapidă a lui Garin. După o clipă, începu să râdă, scoțând un sunet oribil.

— Ești drăguțul ei, nu-i așa? Tu, marele și puternicul templier, îndrăgostit de o curvă? O, chestia asta mă va face să râd bine câteva

zile!

Cuvintele lui Rook îi răniră urechile lui Garin.

— Cum m-ai găsit? întrebă el printre dinții încleștați.

Râsul celuilalt se mai domoli.

— Ai face bine să fii mai prudent. Te-am urmărit de la preceptoriu. Să înțeleg că ăia habar n-au ce faci tu?

— Ce cauți aici? i-o reteză repede Garin, înainte ca Rook să înceapă iarăși să râdă în felul acela sinistru.

Rook se așeză pe pat și își scoase una din ghetele lui pline de noroi. Începu să-și maseze laba osoasă a piciorului, neagră la călcâi. Timpul nu fusese îngăduitor cu el. Deși era doar cu zece ani mai mare decât Garin, Rook părea mult mai bătrân. Cercetă bătătura întărită și gălbuie de pe călcâi, încercând apoi s-o rupă.

— Tu și cu mine avem o treabă de făcut. Treabă pentru stăpânul nostru.

Se uită la Garin și zâmbi. De ultima dată de când se întâlniseră, boala care îl măcina îl făcuse să-și piardă mai mulți dinți. Gingiile lui maronii-gălbui erau ca niște răni deschise.

— Doar nu credeai că am uitat de tine, nu?

Garin nu răspunse. Simțea că i se face rău fizic doar privindu-l pe Rook.

— Îți amintești de cartea aia despre care i-ai vorbit stăpânului nostru? Cea care a fost furată?

Garin decise că era mai bine să intre în jocul celuilalt decât să-i opună rezistență. Cu cât răspundea mai repede, cu atât mai repede pleca Rook.

— Ce-i cu ea?

— Credem că știm unde se află, replică Rook, îndepărtând negreala dintre degetele de la picioare. Un trubadur va da un spectacol pentru rege. Credem că e la el. Am pus câteva întrebări pe ici-pe colo și am aflat că a ajuns deja aici și că își va ține bâlciul de Ziua Tuturor Sfinților. Rook își șterse mâna plină de noroi pe pat. Ce știi despre Everard de Troyes?

— E preot la preceptoriu. Posibil să fie omul despre care unchiul meu spunea că e șeful Frăției. Este și maestrul unui fost camarad din Londra, Will Campbell.

Rook se încruntă.

— Crezi că acest Campbell are habar de Anima Templi?

Garin ridică iritat din umeri.

— De unde să știu eu?

Rook îl privi chiorâș.

— Vorbește frumos cu limba aia, băiete, sau o să ți-o smulg din gură și curva ta n-o să mai aibă parte de plăceri din partea ei. Am auzit că dominicanii încearcă să împiedice reprezentația trubadurului. Au cerut ajutorul Templului, așa mi-a zis sursa mea. Ai observat ceva vizitatori neobișnuiți pe la preceptoriu în aceste ultime săptămâni?

Garin tăcu câteva clipe.

— Da, răspunse el în cele din urmă. Am văzut un dominican și un vechi camarad al unchiului meu, Hasan.

Rook păru satisfăcut.

— Se potrivește cu bănuielile noastre. Hasan este asociat și cu unchiul tău, și cu preotul. Noi credem că e un soi de mercenar pentru grupul lor secret. Rook își încălță gheata cu un geamăt și se ridică în picioare. Stăpânul nostru e convins că preotul va încerca să ia cartea de la trubadur. Îl vom lăsa să facă ce e mai greu, apoi i-o vom fura.

— De unde știi că o va lua preotul?

— Păi, cred că totul depinde dacă ce ne-ai spus nouă era adevărat sau nu, nu-i așa? Rook se apropie de Garin. Dacă e atât de valoroasă precum ai zis, atunci n-avem nicio îndoială că vor încerca s-o recupereze. Iar apoi o vor vrea înapoi când o s-o avem noi.

— Ți-am spus ce mi-a zis unchiul meu. Dacă totul e o minciună, atunci e minciuna lui. Garin făcu o pauză. Ce se va întâmpla dacă dominicanii pun mâna pe carte?

— Ar fi mai bine. Ar fi mai ușor să o luăm de la colegiul lor decât din tainițele Templului. Rook gemu. Văzând și făcând. Până la reprezentație, tu vei fi ochii și urechile noastre în preceptoriu. Îi vei supraveghea îndeaproape pe preot și pe prietenul lui sarazin în următoarele câteva zile. Dacă iau ei cartea de la trubadur, le-o vei fura.

— Și tu ce-o să faci în timpul ăsta? protestă Garin.

Rook aruncă o privire spre ușă.

— Îi voi ține companie drăguței tale, răspunse el, uitându-se la Garin cu un rânjet viclean. Ca să fiu sigur că nu ne păcălești. Te

așteaptă rangul de lord dacă faci ce trebuie, așa a zis stăpânul nostru. Și asta. Rook își băgă mâna în haina lui soioasă și scoase o pungă. O ridică astfel încât Garin să o vadă bine. Ia cartea și o s-o regulezi pe târfa aia un an. Băgă punga la loc în haină și se duse la ușă. Îmbracă-te. Eu o să o pun pe una din fetele alea drăguțe de jos să-mi facă ceva de mâncare. Vom discuta mai multe despre planul nostru după ce termin.

Rook ieși pe coridor, trecând pe lângă Adela, care aștepta afară.

Fata intră după ce Rook se făcu nevăzut.

— Cine mai este și ăsta?

Cu obrajii îmbujorați și gâfâind, Garin nu-i răspunse. Își roase cu furie o unghie, apoi își luă cămașa de corp de pe paravan. Se opri, strângând materialul subțire. Ar fi vrut să rupă cămașa, să o simtă cum se face fâșii și să-și imagineze că era gâtul lui Rook. Scoase un țipăt scurt de frustrare și furie.

— Taci!

Adela traversă repede încăperea și-i smulse cămașa din mâini. O lăsă să cadă pe podea și își petrecu brațele în jurul gâtului lui Garin. Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe gură.

La început, Garin nu-i răspunse. Până la urmă, o îmbrățișă și își îngropă fața în gâtul delicat, absorbind cu nesaț parfumul părului ei, care mirosea a portocale și a un soi de mirodenie pe care nu putea s-o recunoască. Era o aromă caldă, exotică, amintindu-i de mama lui.

La moartea soțului ei, după ce se văzuse obligată să renunțe la proprietatea din Lyon, lady Cecilia devenise extrem de posesivă cu cele câteva lucruri pe care reușise să le ia cu ea în Rochester. Unul dintre acestea era o cutie cu mirodenii pe care ea o ținea la căpătâiul patului. Când Garin se purta cum trebuie sau își făcea bine lecțiile, maică-sa obișnuia să joace un joc cu el. Îl punea să se așeze lângă ea pe pat și să închidă ochii, după care el trebuia să recunoască mirodeniile pe care i le dădea să le miroasă. Dacă reușea să ghicească, putea să guste ceea ce mai rămânea pe degetul maică-si. Nu-l deranja faptul că majoritatea mirodeniilor își pierduseră aroma din pricină că erau scoase atât de des din cutie. Vocea moale și jucăușă a maică-si și atingerea ei blândă îl făceau să se simtă bine. În momentele acelea rare și intime, îi arăta că îl iubește cu adevărat.

Cavalerul se îndepărtă brusc de Adela.

— Trebuie să mă îmbrac.

Se duse la capra de lemn care slujea drept masă și luă sacul de piele aflat pe ea.

— Cine e, Garin? repetă Adela în spatele lui.

Cavalerul nu-i răspunse.

— Spune-mi.

— Vezi-ţi de treaba ta, fir-ar să fie!

Ochii violeţi ai fetei scânteiară.

— Mi-ar fi ușor să vă arunc pe *amândoi* afară de aici.

— Îmi pare rău. Doar că... Mă poți lăsa singur o clipă? Garin privi în jurul lui. Te rog, Adela!

Ea încuviinţă după câteva secunde, apoi plecă, închizând ușor ușa în urma ei.

Garin își puse cămașa și deschise sacul. La fundul lui se găsea mantia lui pătată și șifonată. Atinse cu un deget materialul alb: simbol al purităţii unui cavaler. În minte îi răsunară cuvintele lui Rook, ca un fier înroșit. *Tu, marele și puternicul templier, îndrăgostit de o curvă?* Erau așa de aproape de propriile gânduri care îl chinuiau. Dar când se găsea acolo, în pat cu Adela, statutul lui nu mai conta. Nu conta nimic în afară de gustul ei și de senzaţii. Uneori, se întreba dacă nu îl drogase cu vreo poţiune ca să se întoarcă mereu la ea, întotdeauna flămând și niciodată sătul. Când scoase mantia, ceva căzu dintre faldurile ei. Era peticul de piele care acoperise găvanul unchiului său. Garin îl luă de jos și începu să-l mângâie acolo unde pielea crăpase din pricina folosirii îndelungate. Își acoperi un ochi și se privi în oglinda prăfuită de argint care atârna pe unul dintre pereţii camerei Adelei.

Capitolul 23

Palatul regal, Paris
1 noiembrie 1266

Elwen își ridică fustele și păși cu grijă prin noroi, începuse să plouă din timpul nopții și zona din jurul capelei era plină de bălți. În dimineața umedă, structura maiestuoasă părea mai degrabă cenușie și lăsată pradă uitării, cu prea multele chipuri din piatră care se holbau din zidurile clădirii întunecate de ploaie. În fața portalului creștea o tisă bătrână. Elwen se opri sub ramurile lui joase și stufoase și așteptă, cu privirea ațintită asupra ușii închise a capelei.

De când lucra în serviciul reginei, Elwen intrase de mai multe ori în Sainte-Chapelle. Dar prima dată fusese și cea mai memorabilă. Descoperise structura întinsă pe două etaje, ascunsă de un zid și înconjurată de copaci și arbuști, la două zile după sosirea ei în Paris. Trecuse de portal ca să arunce o privire înăuntru prin ușa întredeschisă și acolo o găsise regele Ludovic. Îngrozită că va fi alungată de la Curte, Elwen fusese uluită când regele o împinsese înăuntru, zâmbindu-i. Încercase să cuprindă totul cu privirea în vreme ce suveranul o conducea prin capelă. Privirea ei fusese recompensată de splendoarea interiorului: vitraliile monumentale, culorile vii ale picturilor murale, statuile de dimensiunile unui stat de om care se înclinau respectuoase din ziduri. La primul etaj, unde erau încăperile private ale regelui, se afla un piedestal de marmură în fața unui altar pe care se găsea o bucată mică și contorsionată de lemn. Elwen aflase cu uimire că tocmai acel obiect, aparent lipsit de valoare și adus tocmai de la Constantinopol, îl determinase pe rege să construiască o ditamai capela care să-l adăpostească. Însă Elwen înțelesese totul atunci când Ludovic îi spusese pe un ton profund și plin de respect că obiectul respectiv era o bucată din coroana de spini purtată de Iisus. Era asemenea comorilor colecționate de ea: bățul nu era cu adevărat un băț, ci manifestarea exterioară a tot ce îi era drag regelui – credința și visurile lui. Stătuseră îngenuncheați unul lângă altul în fața acelui fragment de lemn antic timp de aproape o oră. Elwen nu se mai simțise niciodată atât de în

siguranță și de înconjurată de căldură ca atunci când îngenunchease pe pietrele reci ca gheața alături de regele Franței. Ea cu șorțul ei alb și simplu, abia îndrăznind să respire în acea atmosferă de împăcare deplină, el în mantia lui purpurie tivită cu hermină, amândoi cu ochii închiși în rugăciune. Din acea zi, suveranul îi remarcase rareori prezența la Curtea regală, dar pentru Elwen acel unic moment fusese îndeajuns.

Își încolăci strâns brațele în jurul trupului, temându-se că minunățiile din Sainte-Chapelle l-ar mai putea reține pe trubadur înăuntru o vreme. Aștepta de patru zile ocazia de a-l întâlni pe Pierre de Pont-Eveque, dar trubadurul fusese în permanență înconjurat de tot felul de doamne dornice de sporovăială și de domni curioși. Everard îi spusese că trebuia să ia Cartea Graalului de la Pierre înainte de spectacol.

Sala mare era acum pregătită pentru reprezentație: pe caprele de lemn fuseseră puse urcioare și pocale, pereții decorați cu tot felul de steaguri, iar torțele aprinse pentru a da lumină din belșug. Emoțiile și aerul festiv erau întărite de faptul că era Ziua Tuturor Sfinților. În acea seară, Curtea regală și nobilii aflați în vizită aveau să se alăture suveranului și familiei sale pentru o slujbă specială în Sainte-Chapelle, după care urmau recitalul lui Pierre și banchetul.

Sosirea în oraș a trubadurului fusese întâmpinată cu sentimente amestecate. Mulți dintre cei care se așteptaseră să-l vadă fuseseră dezamăgiți când aflaseră că Pierre avea să dea spectacolul numai pentru rege. Alții, în majoritate preoți de la colegiile locale conduși de dominicani, își continuaseră campania de interzicere a reprezentației. Ludovic cheltuise o grămadă de bani cu sărbătoarea din acea seară și n-avea niciun chef să permită distrugerea reprezentației și dezamăgirea oaspeților lui, dar Elwen aflase de la regină că, în adâncul sufletului, regele avea impresia că obținuse mai mult decât sperase din invitarea lui Pierre în fața Curții regale. În orice caz, liniștise câteva din colegiile locale afirmând că avea să oprească imediat spectacolul dacă avea să sesizeze încălcarea vreunui cod de conduită din partea trubadurului.

Doar să mă duc în camera lui și să o iau câtă vreme el e plecat.

Însă Elwen rămase unde era. În afară de starea de nervozitate generată de un asemenea gând, exista un alt motiv pentru care ea voia

să amâne momentul luării cărții. Everard nu-i dezvăluise totul, iar detaliile lipsă și evidenta disperare a preotului o intrigaseră profund. În schimbul acceptării misiunii, Elwen îl făcuse pe preot să-i promită că-l va propune pe Will pentru inițiere. Everard fusese nevoit să accepte, pentru a nu se confrunta cu refuzul ei. Însă, în ciuda faptului că avea să câștige ceva de pe urma unei asemenea sarcini periculoase, gratitudinea lui Will și împlinirea visului său, Elwen se simțea emoționată și de altceva. Se vedea ca una dintre eroinele din povestirile pe care le citea. „Oricum, probabil că trubadurul o are la el", își zise ea, bătând ușor din picioare în încercarea de a se apăra de frigul care începea să-i pătrundă în oase.

La puțin timp după aceea, ușile capelei se deschiseră și doi bărbați ieșiră. Elwen simți un fior de anticipație. Îi urmări cu ochi mijiți pe cei doi cum stau sub portal și discută, conștientă cât de ridicolă era, murată de ploaie și pe jumătate ascunsă sub ramurile unui arbust. Așa cum spusese Maria, Pierre de Pont-Eveque era un bărbat drăguț. Deși scund și subțirel, atitudinea lui compensa din plin lipsa de înălțime și de putere – stătea drept și plin de încredere, ca un om de vază. Avea un păr castaniu des și ochi albaștri, luminați de trăirea interioară. Elwen își feri privirea când acei ochi se îndreptară spre ea.

— Abia aștept să vă distrez diseară, milord, îl auzi ea pe Pierre spunând. Trubadurul avea o voce gravă și rezonantă. Vă rog să transmiteți mulțumirile mele Maiestății Sale pentru că mi-a îngăduit să-i văd capela privată. Așa cum se spune, este una dintre minunile acestei lumi.

Celălalt bărbat se îndepărtă de portal, blestemând ploaia care îl uda. Abia ținându-și respirația, Elwen urmări cum Pierre se îndreaptă spre ea, cu ghetele lipăind prin noroi. Pantalonii lui albaștri și tunica de mătase erau deja ude.

— Ea stătea acolo, lângă lacul acoperit de ceață. Guinevere sub porticul ei, așteptându-l pe lordul Lancelot. Pierre zâmbi dând la o parte ramurile arbustului. Spuneți-mi, distinsă doamnă, este mai uscat acolo? Și, dacă da, pot să vin și eu?

— Nu, răspunse Elwen râzând și ieșind de sub arbust. Nu este deloc mai uscat.

Pierre privi cu atenție. Era mai scund ca ea, dar Elwen simți cum se micșorează sub intensitatea căutăturii lui.

— Și atunci de ce stai sub copac, pe jumătate înghețată, când un acoperiș de piatră ar oferi un adăpost mai bun?

Fata nu-i răspunse.

— Ești una dintre doamnele de onoare ale reginei?

Elwen fu surprinsă. Își zise că, dacă el știa ce poziție ocupă, atunci poate că își dădea seama și de ce voia să-i vorbească. Poate că era un vrăjitor?

— Da. Simțea cum o părăsește treptat încrederea de sine. De unde ai știut?

— Am întrebat cine este umbra frumoasă care s-a prelins prin spatele meu în ultimele zile. Oriunde mă aflam, erai acolo.

— Oh!

Elwen era stupefiată; credea că fusese prudentă.

— Cum te cheamă?

— Grace.

— Ce nume potrivit, zise Pierre, cu ochii scânteind. Și tu, Grace, vrei să știi dacă poveștile despre mine sunt adevărate? A fost romanța mea scrisă de diavol? Sunt eu un mag malefic, sosit aici ca să-l ispitesc pe rege să părăsească armata lui Dumnezeu prin înșelăciunile mele diavolești?

— Nu. Elwen se îndreptă ușor de spate și reuși să se uite drept în ochii lui. Caut răspunsuri de la poet despre arta lui.

Pierre păru ușor surprins.

— Chiar așa? Zâmbi și păru a chibzui câteva clipe. Ei, bine, am ceva timp la dispoziție înainte de a mă pregăti pentru spectacol. Mă poți întreba, lady Grace, dar într-un loc mai uscat. Poate în camera mea? Îi indică printr-un gest să o ia înaintea lui. Acolo putem să vorbim despre poezie.

În timp ce străbăteau coridoarele palatului, Elwen își ținu capul plecat, sperând să n-o cheme nimeni pe nume. Pasajele erau pline de servitori, funcționari și curteni, unii ajutând la pregătirea reprezentației, alții îndeplinindu-și îndatoririle zilnice. La fiecare pas pe care îl făcea, Elwen auzea pașii trubadurului la mică distanță în spatele ei și-i simțea privirea în ceafă. Când ajunseră în camera dintr-

unul din turnuri, cu vedere spre fluviu, unde fusese el găzduit, inima îi bătea atât de tare, încât Elwen avea impresia că îi va ieși din piept și-și va lua zborul ca o pasăre. Pierre aruncă iute o privire pe coridorul pustiu, apoi deschise ușa camerei și o împinse pe Elwen înăuntru. Imediat ce el închise ușa, fata cercetă încăperea cu privirea. Lângă un perete erau îngrămădite câteva cufere, iar pe pat era aruncat un sac mic, pe jumătate acoperit cu o pătură.

— Priveliștea compensează lipsa de confort.

Elwen se întoarse când Pierre se mișcă în spatele ei.

— Te rog, rosti el, arătându-i scaunul din dreptul geamului.

Așezându-se, Elwen aruncă o privire pe fereastră. Sena curgea la mare distanță sub ea, cenușie precum cerul pe care îl reflecta. Dincolo de malurile fluviului, orașul era ascuns în ceață. O apucă tremuratul când Pierre se așeză lângă ea.

— Ți-e frig, rosti el în șoaptă, luându-i o mână între palmele lui și frecționându-i-o ușor.

— Am fost încântată când am auzit că vei da o reprezentație aici, zise Elwen, urmărind cercurile concentrice pe care mâinile lui le descriau pe ale ei. Dintotdeauna mi-au plăcut romanțele. Am citit câteva lucrări ale lui Chretien de Troyes și poemele lui Arnaud de Mareuil, dar n-am avut niciodată ocazia de a întreba un poet de unde îi vine inspirația.

— Și asta vrei să mă întrebi pe mine, frumoasă doamnă? zise Pierre, ridicându-i mâna la buze și suflând ca s-o încălzească. De unde îmi vine inspirația?

Ea dădu din cap, simțindu-i respirația fierbinte pe pielea ei rece ca gheața.

— Inspirația mea are multe forme. Pierre îi luă cealaltă mână. O conversație în șoaptă, mirosul ploii pe frunzele moarte.

Îi suflă încă o dată în palmă.

— Dar cum rămâne cu operele altora? întrebă Elwen, trăgându-și cu delicatețe mâna din mâna lui și punându-și-o în poală. Am auzit că mulți poeți se inspiră de la colegii lor artiști.

— În unele cazuri. Pierre se sprijini de marginea ferestrei, cu ochii pe jumătate adumbriți de pleoape. Poveștile din Antichitate, de exemplu, care se referă la bărbații și femeile care au făcut istorie.

Asemenea lucrări sunt, bineînțeles, folosite ca sursă de inspirație pe lângă propriile noastre surse. Dar eu nu am nevoie de cuvintele altcuiva ca să-mi spună cum este să iubești. Zâmbi. Ca atare, cea mai mare parte a operei mele provine doar din inima și mintea mea. Pierre o studie, cu capul aplecat într-o parte. Ți-ai epuizat întrebările, doamnă?

Elwen merse mai departe.

— Întreb toate astea doar pentru că am auzit un zvon cum că romanța dumitale nu este de fapt a dumitale.

— Cum? Pierre o privi brusc cu ochi duri. De unde ai auzit așa ceva?

— De la cineva din palat, răspunse Elwen, surprinsă de schimbarea lui bruscă de atitudine. Postura indiferentă dispăruse în totalitate. Trubadurul devenise alert ca o căprioară care simte vânătorul. O servitoare.

— Și ce a spus mai exact această servitoare?

— Că e posibil să fi furat cartea din care citești, replică ea, ezitând.

Elwen icni când Pierre o apucă de braț.

— Nu sunt *hoț!*

— Nu, ripostă ea iute, clătinând din cap. Sunt sigură că nu ești. Îți spun doar ce am auzit.

El îi dădu încet drumul, ca și cum s-ar fi temut ca ea să nu sară în sus.

— După cum nu sunt nici vrăjitor, nici adorator al diavolului.

Pierre se prăbuși în față, sprijinindu-se pe genunchi. Părea brusc mai mic, cumva redus ca dimensiuni, ca și cum se dezumflase. Din ochi îi dispăruse strălucirea, privirea lui fiind acum goală și obosită.

— Când cineva ajunge să aibă un anumit statut, cei din jur încearcă să îl distrugă. Invidia este o otravă extrem de eficientă. Sapă în inimile oamenilor și îi transformă în monștri. Mi-am petrecut jumătate din viață căutând faima. Acum, că am dobândit-o, nu sunt sigur că o mai vreau. Se uită la Elwen. Nu, n-am scris eu Cartea Graalului, rosti el, din nou pe un ton dur, dar nici n-am furat-o. Ca și toate celelalte, zvonul pe care l-ai auzit este fals și te rog să nu-l mai răspândești.

— Promit să n-o fac, zise Elwen. Schimbarea bruscă a atitudinii lui Pierre o dezamăgise. Tânăra nu se mai simțea deloc emoționată. Îmi pare rău, rosti ea, ridicându-se în picioare. A fost o greșeală din partea mea să-ți răpesc timpul. Te las să te pregătești pentru spectacol.

— Așteaptă! rosti Pierre în vreme ce ea se îndrepta spre ușă.

Elwen se răsuci nervoasă pe călcâie.

— Nu pleca. Trubadurul zâmbi trist. De la sosirea mea aici, mulţi de la palat mi-au căutat compania: doamne care voiau să fie imortalizate în versuri, domni care căutau să mă convingă să merg acasă la ei ca să le crească prestigiul. Am descoperit că sunt extrem de nervos gândindu-mă la ideea de a distra o asemenea gloată rapace într-un loc unde odinioară am fost huiduit și alungat. Dar prezența și interesul tău pentru arta mea sunt deopotrivă bine-venite. Îmi cer scuze că am fost nepoliticos atunci când ai pus la îndoială paternitatea povestirilor mele, dar de când am început să călătoresc mă simt asaltat de bârfe și de acuzații răuvoitoare și, sunt destul de sigur, de urmăritori.

— Urmăritori? întrebă Elwen, mimând mirarea.

Everard îi spusese că trimisese pe cineva pe urmele trubadurului.

— În câteva hanuri unde am tras în drumurile mele din sud am aflat că un bărbat pune întrebări despre mine: unde am stat, când am plecat și altele asemănătoare. Un străin, mi s-a spus.

— Poate că doar voia să-ţi vadă spectacolul.

— Poate, replică Pierre, fără convingere. Am stat la un prieten din Blois câteva săptămâni și probabil că așa am reușit să-l păcălesc pe individ. Bătu cu palma în lemnul scaunului de la fereastră. Vrei să iei loc, frumoasă doamnă?

Elwen ezită, apoi se apropie de scaun, simţindu-se ceva mai sigură pe ea. În acea clipă, îi veni o idee.

— Îmi poţi împrumuta o pătură? Sunt udă toată.

— Bineînțeles, răspunse Pierre cu galanterie.

Se duse la pat și smulse pătura de acolo, pe care apoi o înfășură cu grijă în jurul umerilor ei.

Elwen ținu pătura cu o mână și cu cealaltă își scoase boneta udă. Își scutură părul, observând felul în care privirea lui Pierre se lipi imediat, ca un magnet, de șuvițele ei ondulate. Constatase adesea că bărbaţii se uitau la ea în același mod, indiferent că era vorba de negustori din piață, gărzi de pe coridoarele palatului sau de Will înainte de a reuși să se controleze. În ochii tuturor se citea aceeași poftă, iar ei îi plăcea asta. O făcea să se simtă de necucerit și, deopotrivă, tânjind să fie cucerită.

Ori de câte ori zărea acea privire știa, într-o lume dominată de bărbați, că ea, ca femeie, deținea de fapt întreaga putere.

Zâmbind, se așeză pe scaun, de această dată mai aproape de Pierre și cu trupul întors spre el.

— Vorbeai înainte de sursele de inspirație pentru creațiile tale. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre asta.

— Da, rosti Pierre. Creațiile mele.

În ochii lui se aprinsese iar acea lumină. Pierre se duse la pat și luă de acolo sacul înainte parțial ascuns de pătură. Băgă mâna și scoase o carte legată în piele și un teanc de pergamente. Când se întoarse la scaunul de la fereastră, Elwen recunoscu pe dată cartea din mâna lui după descrierea lui Everard.

— Asta e opera mea, zise Pierre, punând Cartea Graalului între ei și dându-i lui Elwen teancul de pergamente. Adevărata mea operă.

Tânăra se forță să ignore cartea și luă pergamentele. Citi cuvintele de pe primul, scrise de o mână delicată. Era un poem dedicat unei femei pe nume Catherine. Un poem profund senzual.

— Opera ta e foarte... pasională, zise ea, dându-i-le înapoi.

Simțea cum îi ard obrajii.

— Este pasiune fără o voce. Pierre privi abătut pergamentele. În era de dinaintea noastră, poeții ale căror opere le-ai citit scriau cu aceeași pasiune precum cea de aici. Scriau despre încântarea lentă și dureroasă cu care se îndrăgostea un bărbat; frustrarea așteptării; plăcerile inimii și ale trupului. Însă iubirea curtezană nu mai e ce a fost. Acum poeții scriu despre bărbatul care neagă asemenea plăceri și-și înfrânează dorințele. El a devenit nobil și nu mai e omul care să lase deoparte orice gând păcătos pentru a câștiga iubirea doamnei sale. Clătină din cap. Dar iubirea nu poate fi întemnițată. Ea nu cunoaște motivație sau păcat. Este bestia sălbatică și flămândă care devorează totul fără constrângeri.

Elwen se mulțumi să dea din cap. Pierre luă Cartea Graalului și fata îl urmări cum o răsucește în mâini. Cuvintele aurii de pe copertă scânteiau în lumina cenușie a zilei.

— Cartea asta a fost a fratelui meu. Am luat-o acum două ierni, când el a murit după o boală. Am folosit o parte din conținutul ei ca să recreez povestea lui Perceval: o nouă poveste romantică pentru o nouă

eră. Știam că, dacă reușesc să-mi fac un nume, voi reuși să dau voce adevăratelor mele poeme. Cartea asta mi-a dat acel nume. Acea putere. O deschise și o răsfoi. Oamenii s-au bulucit ca să mă vadă.

— A scris-o fratele tău?

— Nu, răspunse Pierre cu un râset scurt și obosit. Antoine nu știa nici măcar să-și scrie propriul nume. Fratele meu se ocupa de vinuri.

— Și cum a ajuns el în posesia ei?

Pierre o privi.

— Trebuie să îți cer discreție în această privință.

— Ți-o garantez, murmură Elwen. Văzând că trubadurul ezită, își puse o mână pe genunchiul lui. Îți promit!

Pierre zâmbi și o privi.

— A găsit-o pe pragul ușii. Dădu din cap zărind nedumerirea de pe chipul fetei și râse scurt. Cred că versiunea mea legată de îngerul care mi-a dat-o pare mai puțin absurdă, nu-i așa? Nu mă întreba cum a ajuns acolo. Cu ani în urmă, într-o dimineață, a deschis ușa și a găsit-o acolo. Mi-a arătat-o o dată, când i-am făcut o vizită. Am răsfoit-o, dar atunci nu mă interesa nimic scris. După ce am fost izgonit de la această Curte regală, m-am întors la casa familiei mele din Pont-Eveque, unde tata a încercat să mă convingă să-mi găsesc o ocupație mai potrivită. Nu înțelegea poezia și spunea că numai un tâmpit se poate ocupa de așa ceva. Eram atât de deznădăjduit după ce regele mi-a respins operele, încât mărturisesc că începusem să îl cred. Însă, după moartea lui Antoine, muza și-a întors iarăși fața spre mine și, când tata și cu mine am venit la Paris ca să ne ocupăm de aranjamentele necesare, am luat cartea și am folosit-o ca sursă de inspirație. Pierre își privi mâinile. Mi s-a părut cea mai bună ocazie pe care aș fi putut să o am. S-a dovedit că am avut dreptate. Mult mai multă decât mi-aș fi imaginat vreodată.

— Dar nu te temi? Am auzit că ai fost interzis la Curtea din Aquitania. Iar colegiile de aici nu au încercat să te împiedice să dai reprezentația? Ba chiar să te excomunice?

— Recunosc că spectacolul meu a fost un pic prea tare pentru urechile delicate. De atunci am mai diluat mesajul. Pierre se ridică brusc și adună teancul de pergamente și cartea. În plus, curtenii de aici așteaptă recitalul meu cu multă nerăbdare, sau cel puțin așa mi s-a spus. Dominicanii nu vor reuși să-l atragă pe rege de partea lor.

Blestemând în sinea ei, Elwen văzu cum cartea și poemele ajung înapoi în sac. Și doar cartea fusese chiar lângă ea.

— Și nici măcar nu e așa de rău precum spun unii, continuă el. Cel puțin diavolul încă nu a apărut. Până acum.

În acea clipă, se auzi un ciocănit.

Câteva secunde, Pierre se uită fix la ușă. După aceea, clătinând din cap, se duse și o întredeschise.

— Da? Ce e?

— Ați cerut să fiți informat când e gata sala mare, domnule.

Era o voce de bărbat. Elwen bănui că era un slujitor.

Pierre privi peste umăr la tânără.

— Scuză-mă, frumoasă doamnă, zise el, după care ieși pe ușă, trăgând-o ușor după el, fără să o închidă. A fost lăsat spațiu liber, așa cum am cerut?

— Da, domnule, veți sta în fața jilțurilor regale.

Ascultând vocile înfundate, Elwen se ridică de pe scaun și se duse la pat, atentă să audă orice scârțâit al ușii.

— Și restul sălii? A fost aranjat așa cum am cerut?

— Da, domnule.

— Pentru că am dat odată o reprezentație în apropiere de Cluny, unde cineva așezase băncile cu fața în altă parte. Am fost obligat să cânt spre cefele spectatorilor!

— Sunt așezate exact așa cum ați cerut, domnule.

— Foarte bine. Vin și eu acolo în scurt timp. Pierre deschise ușa și păru uimit să o vadă pe Elwen chiar în fața lui. Zâmbi. Din nefericire, trebuie să renunț la compania dumitale, frumoasă doamnă. Trebuie să mă îngrijesc de niște lucruri.

— Și eu trebuie să plec, replică Elwen, întorcându-i zâmbetul. Dacă nu îmi îndeplinesc îndatoririle, voi rata reprezentația ta. Dar îți mulțumesc că ai vorbit cu mine. Mă simt onorată că mi-ai acordat încredere, adăugă ea, simțindu-se ciudat de rușinată.

— Atunci, Grace, poate că îmi vei acorda onoarea unei a doua întâlniri după încheierea recitalului meu?

— Dacă îmi vor permite îndatoririle.

Pierre luă sacul, îl atârnă pe umăr și îi deschise lui Elwen ușa larg.

— Sper să ţi-o permită. Porni de-a lungul coridorului. A! O clipă! Se răsuci pe călcâie. Ai ceva ce-mi aparţine.

Elwen simţi un fior rece.

— Da?

— Pătura mea, zise Pierre, venind spre ea. Mă aștept să-mi fie frig ca într-un mormânt în camera aia fără ea.

— Dar e udă! improviză ea. Și e singurul lucru care mă împiedică să nu îngheţ pe aici. O să trimit o slujnică să-ți aducă altă pătură, ba chiar două.

Pierre se înclină.

— Atunci o poţi păstra împreună cu binecuvântarea mea.

Elwen așteptă câteva clipe, apoi plecă în direcție opusă, surprinsă, acum că starea ei de nervozitate se mai atenuase, de sentimentul de triumf care o cuprinsese. Simţea, sub pătură, Cartea Graalului la piept.

Când ajunse în camera ei, o găsi pe Maria așteptând-o nerăbdătoare.

— Unde ai fost? izbucni colega ei de cameră imediat, sărind de pe pat. Regina este extrem de nemulţumită. Erai așteptată să o îmbraci după baie!

Elwen păli.

— Credeam că nu am nimic de făcut.

Maria își ridică mâinile, exasperată.

— Cum poţi fi atât de uitucă?

— Vrea să mă pedepsească?

Cealaltă îi aruncă o privire posacă.

— I-am spus reginei că te-ai băgat în pat pentru că te durea stomacul. Ţi-am îndeplinit eu îndatoririle. Și nu-ţi face griji, nu vei pierde reprezentaţia. Am spus că suferinţa ta va trece repede, fără îndoială, căci e ușoară și cel mai probabil pricinuită de ceva ce ai mâncat de dimineaţă.

— Ce noroc să am o prietenă ca tine.

— Asta așa e, fu Maria de acord. Arătă înspre pătură. Ce e vechitura aia? Și unde ţi-e boneta? Se încruntă. Elwen, ești udă toată!

— Trebuie să te rog ceva.

Maria ridică o sprânceană.

— Cu drăguţul tău te-ai văzut pe ploaie în vreme ce eu îţi făceam treburile? Zâmbi. Acum trebuie să-mi spui cine e.

— E o treabă importantă.

Zâmbetul dispăru de pe chipul Mariei.

— Ce e? întrebă ea încet, venind spre Elwen.

— Nu vreau să te implic în asta, dar n-am de ales. M-ai ajutat deja azi și promit să te răsplătesc, dar am nevoie să faci și altceva pentru mine, și nu-ți pot dezvălui motivul cererii mele.

Maria dădu încet din cap.

— Ce e?

— Trebuie să trimit la Templu un mesaj cât de repede se poate. Am nevoie de tine să te duci la Ramon. Cred că e de încredere și mai cred că poate să plece din palat fără să fie observat. Știu că va duce mesajul dacă îl rogi tu.

Maria se îmbujoră.

— Eu n-aș fi sigură de asta. Cred că nici măcar nu m-a remarcat.

— Dar e prietenul tău.

— Poate. Da.

— Nu vreau să scriu acest mesaj. Ramon trebuie să-l transmită prin viu grai.

— Pentru cine e mesajul?

— Un preot. Everard de Troyes.

— Un preot! Să nu-mi spui că ești îndrăgostită de un om al lui Dumnezeu!

— Nu, replică repede Elwen. Chestia asta n-are nimic de-a face cu cealaltă.

Maria oftă.

— Și ce să-i zic lui Ramon?

— Roagă-l să-i spună preotului că am ce-și dorește. Trebuie să-și trimită omul pentru a se întâlni cu mine cu o jumătate de oră înainte de vecernie. Va ști singur unde.

— Ăsta e mesajul?

— Da.

Maria o cercetă pe Elwen din cap până-n picioare.

— Ai necazuri?

Elwen râse, un pic mai forțat decât ar fi vrut.

— Când n-am eu necazuri? Redeveni serioasă. Faci asta pentru mine?

— Da.

— Atunci îți datorez o răsplată dublă.

— Așa e, replică Maria, pe jumătate în glumă, însă îngrijorată în privința prietenei ei și emoționată că se oferea pretextul să îl vadă pe Ramon.

După plecarea Mariei, Elwen scoase cutia ei de sub pat. Avea loc înăuntru pentru carte, dacă o așeza chiar deasupra compartimentelor. Încuie cutia, o împinse la loc sub pat cu piciorul, apoi se duse la garderobă ca să-și ia o rochie uscată.

Pierre își turnă vin în pocal și se duse la podiumul care se întindea spre capătul îndepărtat al sălii mari. Se așeză pe margine și se lăsă pe coate, cercetând grandioasa încăpere cu privirea. Pe drumul spre sală fusese oprit de un lord care insistase să treacă pe la el pentru un pahar de vin și o discuție legată de perspectivele sale artistice din Paris, iar din cauza acestei întârzieri Pierre avea acum puțin timp la dispoziție ca să se pregătească. Dar cu siguranță că sala mare fusese aranjată excelent.

Pe podium erau așezate tronurile regelui și reginei, fiecare dintre ele cu perne din mătase umplute cu fulgi. Pe peretele din spatele lor atârna stindardul albastru al regelui Ludovic, florile de crin din aur sclipind în lumina generoasă a celor mai bine de o sută de lumânări mari. De jur împrejurul sălii se vedeau și alte stindarde cu însemnele caselor nobiliare ale căror reprezentanți aveau să asiste la spectacol. În fața podiumului, în spațiul în care Pierre avea să-și țină reprezentația, fuseseră presărate pe jos petale uscate și parfumate de trandafir. Urmau șiruri de capre de lemn acoperite de frunzele toamnei – chihlimbarii, ruginii, aurii – pe mijlocul cărora, la intervale regulate, fuseseră așezate carafe incrustate cu pietre prețioase și pline cu vin. După reprezentație urma banchetul de Ziua Tuturor Sfinților în onoarea lui Pierre. Mă rog, în onoarea regelui, deși el era convins că era tributul care i se aducea.

Trubadurul își termină vinul și se ridică ușor amețit. Pe una din caprele de lemn se afla sacul lui, cu Cartea Graalului și pergamentele cu poeziile lui. Pierre se adresă servitorilor care aranjau frunzele pe mese.

— Domnilor și doamnelor, rosti el tare, cu un zâmbet larg. Îmi permiteți îndrăzneala de a vă gratula cu un vers din Cântecul lui

Roland?

Își drese glasul, satisfăcut de acustica sălii, și închise ochii.

Cei mai mulţi servitori se opriră și îl ascultară pe Pierre cântând. Cuvintele erau limpezi și puternice, umplând imensa încăpere.

— *Ziua se stinge, întunericul vine după zi. Împăratul doarme, puternicul Charlemagne...*

— Pierre de Pont-Eveque.

Trubadurul deschise ochii și privi încruntat spre cel care îl întrerupsese. Erau de fapt doi bărbaţi îmbrăcaţi în sutane negre ponosite și care traversau sala, îndreptându-se spre podium. Indivizii erau desculţi și purtau cruci mari de lemn la gât. Pierre își dădu imediat seama cine erau după aspectul lor devenit legendar. În spatele celor doi preoţi dominicani veneau alţi cinci bărbaţi, al căror aspect era și mai bine cunoscut. Privirea trubadurului se fixă pe săbiile din mâinile cavalerilor templieri și simţi cum îl cuprinde groaza. Servitorii se dădeau în spate, șușotind.

— Eu sunt Pierre. Ce vreţi de la mine, fraţii mei?

— Nu suntem fraţii tăi, replică unul dintre dominicani, făcând încă un pas înainte, în vreme ce însoţitorii săi se opriră.

Tânărul preot avea ochi serioși, negri, care păreau să-l străpungă pe Pierre până în străfundul sufletului. Trubadurul încercă să stea drept în picioare pe podium, ca să compenseze mica lui statura cu înălţimea structurii.

— Orice aţi dori, ar fi bine să încheiem rapid. Mă tem că nu am timp la dispoziţie pentru conversaţie.

— Pierre de Pont-Eveque, rosti dominicanul ca și cum acesta n-ar fi spus nimic. Prin ordinul Casei Iacobinilor din Paris, discipoli ai Sfântului Ordin Dominican și autorizaţi să elimine ereziile de către binecuvântatul instrument al lui Dumnezeu, papa Grigorie al IX-lea, ești arestat!

— Arestat? Sub ce acuzaţie?

— Erezie.

— Ascultaţi, rosti repede Pierre, nu știu ce aţi auzit, dar vă asigur că totul e o minciună. Nu sunt un eretic!

— Vei da imediat cartea în posesia căreia te afli, această... lucrare a *diavolului* și vei veni cu noi.

— Nu puteți face asta! țipă Pierre, cuprins deja de panică. Sunt oaspetele Maiestății Sale! M-a invitat să țin o reprezentație aici, în seara aceasta!

— Unde e Cartea Graalului?

— Lăsați-l acolo!

Privirea lui Pierre fusese atrasă de un templier înalt și brunet care se apropiase de mese și acum întindea mâna după sacul trubadurului.

Dominicanul se răsuci pe călcâie.

— Sir de Navarra! lătră el. Dă-te la o parte. Eu mă voi ocupa de aia.

Nicolas de Navarra se opri, cu mâna deasupra sacului.

— Ești invitatul meu, părinte Gilles, rosti el după câteva clipe, dându-se înapoi și arătând spre sac.

Dominicanul își scoase crucea de lemn de la gât și o așeză peste sac, începând să spună o rugăciune. Pierre sări de pe podium.

— Prindeți-l! strigă al doilea dominican.

— Aduceți-l pe rege! strigă trubadurul la servitorii care rămăseseră împietriți.

Fu redus la tăcere de o izbitură năprasnică peste ceafă a pumnului încătușat în zale al unuia din cavaleri.

— Asta te va învăța minte să mai răspândești mizerii despre noi! șuieră templierul la urechea trubadurului.

Pierre căzu moale în brațele templierilor în vreme ce Gilles își termină rugăciunea și băgă cu atenție mâna în sac.

— Nu puteți face asta, gemu trubadurul.

— Ai păcătuit față de Dumnezeu și ai otrăvit creștinătatea, rosti cel de-al doilea dominican, pe un ton hotărât. Dar în casa noastră ți se va da ocazia să te mântuiești. Ne vom strădui să te salvăm de întunericul care te-a făcut să te îndrepți împotriva Domnului și vom încerca să exorcizăm diavolul din tine. Cei care se abat de la calea lui Dumnezeu trebuie să plătească pentru răul făcut. Dacă te aliezi cu Satana...

— Nu e aici.

Dominicanul se răsuci pe călcâie.

Pierre își ridică amețit capul în vreme ce Gilles golea sacul pe masă. Pergamentele cu poezii zăceau împrăștiate peste tot, dar Cartea Graalului nu se vedea nicăieri. Nicolas de Navarra începu să răsfoiască pergamentele în vreme ce Gilles se apropie de trubadur.

— Unde e?

— Ce anume? replică Pierre, încă ameţit.

Gilles întinse mâna și îi apucă bărbia. Îl forţă pe trubadur să ridice capul.

— Unde e cartea?

Pierre scoase câteva sunete ca de om care se îneacă. Mărul lui Adam i se mișca haotic în sus și în jos.

— Părinte Gilles.

Dominicanul își întoarse privirea. Nicolas de Navarra terminase de cercetat pergamentele și venise în locul unde templierii îl ţineau bine pe trubadur.

— Poate că ar trebui să încerc și eu, propuse cavalerul.

Gilles păru gata să refuze, dar până la urmă se dădu la o parte.

Pierre respira sacadat. Nicolas făcu un pas înainte. Cavalerul avea o arbaletă, iar un pumnal mare îi atârna de centură, lângă sabie.

— E în sacul meu! izbucni Pierre, înainte ca Nicolas să rostească vreo vorbă.

— Mă tem că nu, replică templierul cu blândeţe.

În ochii trubadurului apărură lacrimi.

— Vă rog! Nici măcar n-am scris-o eu! Jur!

— Te cred, răspunse Nicolas. Își coborî vocea la nivelul unei șoapte. Dacă vei colabora cu dominicanii ai o șansă să scapi cu viaţă, dar trebuie să le spui unde e cartea. Dacă nu, vor fi obligaţi să te omoare pentru erezie și vor căuta cartea fără sprijinul tău. Fără îndoială că vor începe prin a face o vizită familiei tale din Pont-Eveque.

— Familiei mele? murmură Pierre.

Nicolas își coborî și mai mult vocea, până ce ajunse ca o boare de vânt pe obrazul lui Pierre.

— Dacă nu găsesc cartea acolo, dominicanii îţi vor dezbrăca rudele și le vor trage în ţeapă în piaţa orașului. Pe tatăl tău, Jean, pe mama ta, Eleanor, pe surorile tale, Aude și Kateline. Fiecare dintre ei va fi uns cu ulei și pus să se învârtă la proţap deasupra unui foc de cărbuni, atât de încet, încât fiecare va putea să-și vadă carnea umflându-se și pocnind, și oasele înnegrindu-se și desprinzându-se de trup, și picioarele și...

— Nu! *Doamne!* Am pus blestemăţia mai devreme în sac! Eram în camera mea. Am pus-o în sac. *Jur!*

Incapabil să audă cele rostite de Nicolas, Gilles păru impresionat de izbucnirea trubadurului.

— Atunci unde e acum? ceru el să afle în vreme ce Nicolas se îndrepta de spate.

— Nu știu! N-am scos-o de acolo! Ar trebui să fie acolo, nu pricep de ce...

Pierre se opri.

— Ce e? întrebă repede Nicolas.

Pierre își înălță capul.

— Era o fată, o servitoare. A venit în camera mea ca să discutăm despre poezie.

— Poate a luat-o ea? Asta vrei să spui?

— Am ieșit din cameră, nu pentru mult timp, dar... Pierre dădu din cap. Da. E posibil să o fi luat ea.

— Cine e? tună Gilles.

— Grace.

— O clipă, părinte, rosti Nicolas, în vreme ce dominicanul pornise deja spre ușă. Cum arată? îl întrebă el pe Pierre.

— Înaltă. Zveltă. Păr lung auriu. Drăguță.

Nicolas se duse la Gilles.

— Trebuie să fie sute de servitoare aici, părinte, rosti el încet. Voi da de șeful servitorilor și îl voi întreba unde e această fată. Ți-aș propune să-l duci pe trubadur în camera lui, pe care să o cercetezi ca să te asiguri că nu a lăsat cartea acolo din greșeală sau minte în privința acestei fete și a ascuns-o bine. De asemenea, cred că regele a fost anunțat deja despre sosirea noastră aici. O să ne ceară niște răspunsuri.

Gilles se încruntă auzind tonul cu care i se adresa Nicolas, dar acceptă dând țeapăn din cap.

— Foarte bine. Dar vei aduce fata aici dacă dai de ea. Vreau s-o interoghez eu însumi.

— Cum dorești.

Nicolas așteptă ca templierii și cei doi dominicani să-l scoată pe Pierre din sală, apoi părăsi și el încăperea. După ce întrebă un servitor care încă se mai ascundea în capătul sălii unde erau dormitoarele servitorilor, străbătu repede coridoarele largi, trecând pe lângă curteni și oficialități ale palatului și ignorând privirile curioase atrase de

mantia lui albă. Când ajunse la camera șefului servitorilor – o încăpere mică, dar bine plasată de la nivelurile inferioare ale palatului – descoperi că aceasta era pustie. Nicolas se opri pe coridorul de afară, întrebându-se dacă să aștepte sau să-l caute pe om în altă parte. Prin ferestrele care flancau coridorul lung și întunecos veneau rafale de vânt de afară. Totul mirosea a râu. Afară se lăsa asfinţitul și cerul era acoperit de nori. Ferestrele dădeau înspre o luncă îngustă, mărginită de ziduri, care înconjura palatul, separându-l de Sena la un capăt și de străzile orașului vechi în celălalt. În zid erau deschideri sub formă de arcade. Una din acestea ducea spre malul fluviului. Având o priveliște deschisă peste zid spre malul din spate, Nicolas zări un bărbat în haine cenușii furișându-se repede dinspre palat către un șir lung de stejari care străjuiau malul apei. Individul privi scurt în jurul lui, apoi dispăru la adăpostul copacilor. În ciuda luminii tot mai slabe de afară, pielea lui închisă la culoare se vedea perfect.

Capitolul 24

Străzile Parisului
1 noiembrie 1266

După ce o luă pe o scurtătură de-a lungul malului Senei către pod, Hasan traversă fluviul și intră în labirintul de străduțe ale orașului. În întunericul care se lăsa, trecu de grupuri de oameni care se întorceau acasă după o zi de muncă. Mantia lui fâlfâia din pricina vântului care se înteţise în cursul după-amiezii. Solul era alunecos din pricina noroiului frământat de sutele de pași, de copitele cailor și de roţile căruţelor. Norii joși și învolburaţi amenințau cu revărsarea ploii. Mergând neabătut spre nord, către zidurile orașului, Hasan pătrunse în hăţișul de alei dosnice care străbăteau Cartierul Negustorilor. Cartea Graalului stătea lipită bine de spatele lui, între izmene și centură, ascunsă de mantie. Hasan zărise caii templierilor în afara porţilor palatului, așa că hotărâse să evite străzile principale.

Cele mai multe ateliere din cartier închiseseră deja, iar proprietarii se retrăseseră la locuințele lor de la etajul clădirilor ca să se pregătească de slujba religioasă dedicată tuturor sfinţilor, dar câţiva meseriași continuau să lucreze și la acea oră. Trecând pe lângă un fierar, un frânghier și un tăbăcar, Hasan zări lumini de focuri aprinse în spatele obloanelor și auzi sunete de ciocan bătând pe nicovală, fâșâitul unei mături pe podele, șuieratul de metal care taie piele. Se opri la o intersecţie. Cel mai rapid drum era înainte, de-a lungul unei alei lungi și șerpuitoare care trecea pe lângă o biserică, dar intrarea era parţial blocată de o grămadă de pietre mari, iar pe partea laterală a lăcașului de cult fusese ridicat un eșafod. După ce chibzui câteva clipe, Hasan ocoli pietrele și pătrunse pe alee, croindu-și drum printre bârnele eșafodului. Îl usturau ochii de la praful stârnit de construcţie. Spânzurătorile ridicate tremurau în bătaia vântului. În faţa lui, flăcările torţelor de veghe aruncau umbre mari pe zidurile care mărgineau aleea. Hasan auzi voci, râsete și ţipetele unei păsări. Ieși de la adăpostul ultimului stâlp de lemn al spânzurătorii și zări un grup de tineri care-i blocau calea. Unii stăteau în picioare, alţii pe vine într-un cerc strâns

format la ușa deschisă a unui atelier de zidărie. Cu toţii purtau şorţuri albe. Ţipetele de păsări proveneau de la doi cocoși. Apropiindu-se, Hasan văzu cum păsările sunt aruncate în mijlocul cercului de trupuri umane. Ţipetele atinseră paroxismul când păsările începură să danseze și să se atace reciproc cu pintenii. La scurtă distanţă dincolo de tineri, aleea dădea într-o piaţetă, dincolo de care se afla poarta Templului.

Hasan se apropie de zid și înaintă tiptil pe lângă grup, în ţipetele unui cocoș lovit de moarte. Câţiva tineri chiuiră, alţii huiduiră, în vreme ce pasărea tăcu. Mai multe monede fuseră aruncate pe capacul unui butoi. Un tânăr, părând a avea în jur de optsprezece ani, înjură și se lipi cu spatele de zid. Era un tip zvelt cu o faţă prelungă, cu barbă neagră și ochi înfundaţi în orbite.

Hasan simţi câteva picături de ploaie. Se auzi un șuierat când apa începu să cadă pe torţele aprinse.

— Scuzaţi-mă, murmură el, strecurându-se printre tânărul subţire și restul grupului.

Câţiva tineri se uitară la el.

— Hei!

Hasan privi înapoi.

Tânărul lipit de zid îl studia. Avea o privire adumbrită și o expresie de suspiciune i se întipărise pe chip.

— N-ar fi trebuit să o iei pe acolo. Puteai răsturna vreunul din stâlpi.

— O s-o iau pe dincolo data viitoare.

Urmă o pauză.

— De unde ești? întrebă tânărul.

Hasan nu-i răspunse, ci continuă să meargă, trecând cu atenţie pe lângă ultimul dintre zidarii care își strângeau și își împărţeau câștigurile și pierderile.

— Hei!

Sarazinul întoarse privirea și îl văzu pe tânăr dezlipindu-se de zid și pornind pe urmele lui. O parte dintre tovarășii lui își întorseseră și ei privirile.

— Te-am întrebat de unde ești.

— Lisabona, răspunse Hasan. Dădu politicos din cap în direcţia tânărului. Bună seara!

— Dacă ești din Lisabona, atunci eu sunt din Rai.

Hasan își continuă drumul. Auzi un murmur nedesluşit de voci în urma lui și câteva pufnete.

— Am mai văzut d-ăștia ca tine, față-neagră. Tânărul ridicase vocea, fiind mai degrabă mânat de dorința de gâlceavă decât de curiozitate. În timp ce înainta, plescăia în noroi. Și niciunul dintre ei nu provenea din partea asta a mării.

Chiar înainte să ajungă la capătul aleii, Hasan privi scurt peste umăr. Tânărul continua să se țină după el, fără grabă, dar cu hotărâre, împreună cu câțiva dintre tovarășii lui, după ce finalul luptei de cocoși subțiase rândurile audienței. Hasan își iuți pașii, dar înainte de a ieși în piațetă trei tineri cu șorțuri de zidari îi tăiară drumul. Gâfâiau. Hasan își dădu seama că fugiseră prin fața clădirii și ajunseseră în piațetă pe o alee paralelă ca să-l oprească. Îngrijorarea lui se transformă încet în teamă. Unul dintre tineri părea mai nervos și stătea mai în spate, dar ceilalți doi avea expresii severe pe chipuri.

Hasan se opri.

— Ce vreți de la mine? întrebă el, vorbind cu calm. Mă grăbesc.

— Nici mie nu mi se pare că e din Lisabona, Gui, rosti unul dintre bărbații din fața lui, adresându-se evident tânărului slăbuț din spate.

Gui înaintă până ce el și ceilalți zidari îl înconjurară pe Hasan. În total erau nouă oameni. Doi dintre ei țineau torțe în mâini. Ploaia se înteți se. Dincolo de ei, în piațetă, o fetiță ședea pe intrarea într-o clădire dărăpănată. Se juca cu o păpușă de lemn pe care și-o plimba peste genunchi. În afară de copilă, în piațetă nu se mai vedea nimeni.

— Am cunoscut oameni care au fost în Țara Sfântă, zise Gui, adresându-i-se lui Hasan cu o voce joasă, plină de dispreț și ostilitate. Mi s-a povestit ce fac nenorociții ca tine femeilor și copiilor de creștini. Iar tu îndrăznești să vii aici și să mergi pe străzile noastre, să muncești aici, să intri în casele noastre? Regele îi obligă pe evrei să poarte un semn ca să știm cu toții cine sunt. Unde e semnul tău, sarazinule?

— Sunt creștin, răspunse Hasan.

Continua să discute cu calm, dar simțea amenințarea venind dinspre Gui ca o pală de vânt înghețat. Începu să tremure involuntar.

Gui scuipă disprețuitor pe jos.

— Crezi că Dumnezeul nostru te vrea pe tine? O oaie neagră în turma Lui? Se mai apropie cu un pas. Luna trecută, a venit acasă la

mama un mesager de la preceptoriul ospitalierilor. Mesagerul i-a spus că fiul ei... aici Gui se împunse cu degetul în piept... adică fratele *meu*, a murit când fortăreaţa de la Arsuf din Regatul Ierusalimului a căzut în mâinile sarazinilor. Era ucenic de zidar acolo. Ochii înfundaţi ai lui Gui străluceau în lumina torţelor. Nu l-am văzut niciodată atât de fericit ca atunci când a plecat cu unul din vasele lor. După ce sultanul tău, ăla pe care cavalerii îl numesc Arbaleta, i-a terminat pe ospitalieri, i-a ucis pe toţi cei rămaşi înăuntru. Capul fratelui meu a fost retezat, iar trupul i-a fost lăsat să putrezească. Avea paisprezece ani. Mama nici măcar nu mai poate *vorbi* de durere. Şi iată-te pe tine, unul din ucigaşii lui, simţindu-te ca acasă în oraşul nostru.

— Îmi pare rău, zise Hasan încetişor. Îmi pare cu adevărat rău. Şi eu cunosc oameni buni care au murit în acest război. Dar îţi dau cuvântul meu că Baybars Bundukdari nu este sultanul meu. N-am luptat niciodată pentru el şi nici nu i-am jurat credinţă. Casa mea este aici şi este aşa de mulţi ani.

— Minte, Gui, rosti o voce în spatele lui.

— Jur că e adevărat! replică repede Hasan, răsucindu-se către tânărul cu faţă sumbră care vorbise. Sunt...

Cuvintele i se stinseră într-un geamăt când cineva îl împinse tare din spate. Hasan îşi pierdu echilibrul şi căzu în genunchi. Simţi noroiul rece pe picior. Încercă să se ridice, dar se prăbuşi cu un icnet când primi o lovitură de gheată în coaste. Se făcu ghem din pricina durerii şi simţi o nouă lovitură în cap, apoi tot în coaste, în cealaltă parte, apoi în spatele uşor îndoit din pricina durităţii cărţii. Nările i se umplură de mirosul pestilenţial al noroiului şi dejecţiilor, iar faţa şi palmele, de mizeriile de pe jos. Gui se postă deasupra lui. Hasan îi zări faţa, schimonosită de furie şi durere, apoi urmă iarăşi lovitura ghetei. Cum aceasta îi ţintise faţa, simţi că se sparge nasul. Sângele îl înecă imediat. Cineva strigă ceva.

— Gata, Gui! Spuneai că vrei doar să-l sperii!

Hasan se răsuci cât putu. Ochii îi lăcrimau din abundenţă. Silueta ceţoasă a lui Gui continua să fie postată deasupra lui. Îşi băgă mâna în haină şi degetele prinseră mânerul pumnalului. Scoase arma din teacă, în timp ce sângele îi curgea pe faţă, şi îndreptă pumnalul spre picioarele lui Gui.

— Are cuțit! strigă unul dintre tineri.

Gui se feri de lovitură la timp, apoi se dădu înapoi cu un salt. Ceilalți tineri se retraseră. Cu sângele curgându-i de pe frunte, din nas și din gură, Hasan se ridică împleticindu-se, cu pumnalul înaintea lui. Fără să vadă aproape nimic și cu trupul pulsându-i de durere din cauza loviturilor, se întoarse și se îndreptă spre grupul de tineri care blocau intrarea în alee. Aceștia se despărțiră, ferindu-se din calea armei. Însă, când vru să o ia la fugă spre spațiul deschis, Hasan își simți piciorul alunecând în noroi și căzu, scăpând pumnalul din mână. Unul dintre tineri strigă și îl prinse de mâini înainte ca să poată să-și recupereze arma.

— Nu! strigă un altul, văzându-l pe Gui cum se aruncă asupra cuțitului.

Smulgându-l din noroi, Gui fugi spre Hasan, care era ținut bine de tovarășul său.

Hasan simți o durere înfiorătoare în partea laterală a trupului când Gui înfipse pumnalul în el. Zări cum ochii plini de ură ai tânărului se măresc, apoi se umplu de frică. Gui se dădu înapoi, lăsând pumnalul înfipt în trupul lui Hasan.

— Iisuse, Gui! țipă unul dintre tineri. Ce-ai făcut?

— Fugi! strigă un altul, trăgându-l pe Gui de braț. *Vino!*

Hasan se prăbuși la pământ când tânărul care îl ținea se întoarse și fugi împreună cu ceilalți. Încercă să se ridice în picioare, luptând cu valurile de greață și durere sfâșietoare, dar reuși să se târască doar câțiva pași în piațetă. Degetele i se încleștară pe mânerul pumnalului, dar n-avu puterea să-l scoată din rană. Sângele începu să-i curgă, cald, peste mâinile înghețate. Gluga îi fu dată pe spate de o pală de vânt. Fetița de pe treapta clădirii de vizavi se uita cu ochii mari la el.

— Ajută-mă! îngăimă Hasan.

Gura copilei formă un oval mare din pricina șocului, apoi se transformă într-un țipăt, după care fetița fugi în casă, strângând în mână păpușa de lemn. Hasan gemu și să afundă mai mult în noroi. Ușa casei se trânti cu putere. Se gândi la Everard care aștepta în preceptoriu; simțea Cartea Graalului ca o piatră de moară pe spatele lui, apăsându-l tot mai mult în noroi. Simți cum îl părăsește conștiința de sine, depărtându-se de el ca un abur. Ploaia îi cădea drept peste

creștetul descoperit al capului și i se scurgea în jos pe obraji, amestecându-se cu sângele și lacrimile. Clopotele îndepărtate ale catedralei Notre-Dame începură să bată chemarea la vecernie, urmate la scurt timp de clopotele tuturor celorlalte biserici din oraș, chemându-i pe locuitorii Parisului să vină la rugăciunile din seara zilei lor de sărbătoare.

— Ar trebui să fie pe undeva pe aici, dacă raportul a fost corect.

Cel care vorbise, un bărbat îndesat pe nume Baudouin, cu păr des de culoarea nisipului și o față pătrățoasă, sări din șaua calului și dădu hățurile unuia din cei doi tovarăși călare ai lui. Mantia lui stacojie, de uniformă a gărzii regale, șiroia de apă.

— Dă-ne chestia aia, Lucas, zise el, arătând spre torța pe care o ținea tovarășul lui.

— Ar fi trebuit să-i punem pe parohi să se ocupe de asta, rosti, iritat, Lucas, cel mai tânăr dintre cei trei. Blestemată să fie ploaia asta!

— Nu e de datoria parohilor să cerceteze crimele, replică Baudouin, inspectând zona care, în afara cercurilor mici de lumină generate de torțele aprinse, era neagră ca iadul.

Piața era ciudat de liniștită, cu excepția zgomotelor scoase de vânt și de ploaia biciuitoare. La ferestrele clădirilor dărăpănate care o înconjurau nu se vedea nicio lumină; majoritatea celor care locuiau acolo erau la biserică pentru slujbă. Baudouin înaintă, ținând torța sus și clipind des din pricina ploii.

— O astfel de datorie cade, din nefericire, pe umerii noștri, continuă el. Se întoarse și făcu o grimasă înspre tovarășii lui. Oamenii bătrânului și bravului căpitan.

— Mi-ar plăcea să-l văd și pe el aici, mârâi al treilea bărbat. În loc să stea pe dosul lui mare la căldurică în palat.

— O, cred că are destule lucruri de care să se îngrijească, Aimery, cu tot scandalul provocat de trubadurul ăla. În noaptea asta își va câștiga cu siguranță greu pâinea.

— Da, se amestecă repede Lucas. Ce a fost și cu povestea aia? Am văzut o companie de templieri împreună cu regele chiar înainte de plecarea noastră. Se certau.

Baudouin ridică indiferent din umeri.

— Ceva legat de faptul că trubadurul ar fi fost un eretic, așa am auzit. Inchizitorii l-au luat pentru cercetare.

Lucas se înfioră.

— Cu siguranță că situația noastră nu pare la fel de rea.

— Ce e aia?

Baudouin privi în jurul lui și-l zări pe Aimery arătând înspre intrarea într-o alee. Reuși să deslușească o formă prăbușită la pământ. Se apropie, cu torțele mișcându-se nebunește în bătaia vântului. Era un trup. Baudouin se aplecă și scutură umărul celui căzut. Nicio mișcare.

— Ține asta, zise el, dându-i torța lui Aimery, care descălecase și se apropia.

După ce tovarășul lui apucă torța, Baudouin întoarse trupul cu fața în sus.

— Iisuse! exclamă Aimery, făcându-și imediat cruce când zări chipul omului. E un sarazin!

Baudouin zări mânerul pumnalului ieșind din partea laterală a trupului. Omul murise cu ochii deschiși în bătaia ploii. Printre petele de noroi, fața lui era gri-albăstruie, lividă din pricina vânătăilor, iar barba îi era plină de sânge coagulat.

— Bietul de el.

Baudouin îndepărtă mantia omului și îl percheziționa rapid, dar nu găsi nimic în afară de o teacă goală care părea să se potrivească pumnalului.

— Se pare că a fost omorât cu propria armă. Ar trebui să întrebăm prin jur. Poate a văzut cineva cine a făcut asta.

— Sunt cu toții la biserică, replică morocănos Aimery. Femeia care ne-a anunțat a zis că a auzit strigăte, apoi l-a zărit întins pe alee. N-a văzut cine a comis crima. Îi vom spune căpitanului și el o să decidă dacă trebuie să continuăm cercetările. Dar nu cred că va fi dispus să aloce timp sau oameni pentru chestia asta. Ridică din umeri, uitându-se la leș. Mă îndoiesc că-i va fi cuiva dor de el.

Baudouin oftă, apoi dădu din cap. Își șterse fața udă cu mâneca hainei.

— Atunci ajută-mă cu el. Trebuie să-l leg de șaua calului meu. Îl ducem la gropar.

— Unde? întrebă Aimery, fără să se apropie de cadavru.

— Nu într-un cimitir, asta e sigur, zise Lucas, venind din spatele lor.

Tânărul legase caii de un pripon în fața unei tăbăcării.

— Trebuie să-l ducem undeva, zise Baudouin.

Se gândiră toți trei câteva clipe.

— Cimitirul leproșilor, rosti Aimery în cele din urmă.

Lucas clătină din cap.

— Leprozeria n-o să-l vrea.

— Vom spune că a fost un lepros. Atunci vor fi obligați să-l ia.

Aimery și Lucas se uitară la Baudouin. Incapabil să găsească o soluție mai bună, acesta încuviință.

— Bine. Ajutați-mă să-l urc pe șa.

Templul din Paris
noiembrie 1266

După terminarea primei slujbe a zilei, Will ieși din capelă, căscând. Serviciul religios fusese extrem de lung, deoarece era Ziua Morților, iar în timpul fiecărei slujbe aveau să se rostească rugăciuni speciale pentru cei plecați pe cealaltă lume. Era o zi sumbră în comparație cu Sărbătoarea Tuturor Sfinților, deși vremea se prezenta mult mai bine. După zile întregi de vânt și ploaie, dimineața se ivise uluitor de limpede, cu cerul trecând de la negru la turcoaz, apoi la un albastru strălucitor. Prețul plătit pentru asta era însă scăderea bruscă a temperaturii. În zorii zilei, grăjdarii fuseseră nevoiți să spargă stratul gros de gheață care se formase peste adăpătoarele cailor pe timpul nopții. Gheața întărise noroiul și făcuse ca iarba să devină argintiu-alburie.

Cavalerii se îndepărtau de capelă, îndreptându-se în șir către sala mare. Alături de alți sergenți, Will trebuia să aștepte până ce cavalerii terminau ca să mănânce și el, așa că se duse la croitorie ca să ia sutana lui Everard, pe care i-o dusese croitorului din preceptoriu la peticit.

— Sergent Campbell.

Will privi în jur și văzu un servitor în tunică maro venind repede spre el. Omul părea mai degrabă că se furișează și se tot uita la cavaleri.

— Da?

— Cineva te așteaptă la poartă, rosti servitorul.

— Cine?

Servitorul nu-i răspunse, dar, după o scurtă privire aruncată peste umăr, întinse palma spre Will. În palma lui se vedea un pătrat șifonat de material albastru.

Will se încruntă.

— Ce e? întrebă el, desfăcând marginile pătratului.

Un boboc uscat de iasomie.

— N-a vrut să-și spună numele, șopti servitorul. Doar mi-a zis să-ți dau asta. Așteaptă afară, la drum.

Omul înclină scurt din cap și își văzu mai departe de treburile lui.

Will închise pumnul în jurul bucății de pânză și simți cum inima începe să-i bată cu putere. Însă nu mintea, ci trupul părea să-i fie mai emoționat. Simți un tremur intern de iritare pentru că Elwen nu respectase ceea ce-i spusese cu doar o săptămână înainte: că nu putea veni acolo așa, pur și simplu. După câteva clipe în care rămase țintuit locului, traversă curtea și se îndreptă spre pasajul care ducea la poarta principală pe lângă donjon. Nu făcuse prea mulți pași când zări un cavaler venind spre el. Era Garin. Ceilalți oameni dispăruseră din curte, iar ultimul dintre cavaleri intrase în sala de mese.

Garin zâmbi în chip de salut. Zâmbetul nu-i cuprinse și ochii, iar când vorbi, tonul lui vesel păru forțat.

— Speram să te prind.

— Ce e? întrebă Will, ascunzând bucata de material în buzunarul tunicii.

— Nu eram sigur, dar am crezut că văd un vechi camarad al unchiului meu aici zilele trecute. Un om pe nume Hasan?

Will dădu din cap.

— Da, e aici.

— Robert mi-a spus că e și un camarad al stăpânului tău.

— Nu sunt sigur dacă e corect cuvântul camarad. Stăpânul meu îl folosește uneori pe Hasan ca să dea de unele texte pe care vrea să le cumpere. De ce întrebi?

— Nimic important. Garin ridică din umeri și râse bizar, dar Will sesiză iarăși o tensiune interioară în spatele aparentei veselii. Voiam doar să-i mulțumesc pentru că a încercat să salveze viața unchiului

meu la Honfleur. N-am avut ocazia după bătălie, dar n-am uitat cum a luptat umăr la umăr alături de noi. Făcu o pauză. Știi unde e?

— L-am zărit ieri-seară, dar nu știu unde e acum. Cred că stă în oraș. Cam asta-i tot ce-ți pot spune. Will făcu un pas către pasajul care ducea spre intrare. Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

— Ieși din preceptoriu?

— Am o sarcină de îndeplinit pentru stăpânul meu. Dacă îl văd pe Hasan, o să îi spun că-l cauți.

După ce ieși din umbra prelungă a donjonului, Will merse de-a lungul rue du Temple, pe marginea căreia se înșirau castani înalți. Elwen aștepta sub unul dintre copaci, înfundată până la glezne într-un covor de frunze ruginii. Purta o rochie albă și un șal albastru de lână, strâns bine în jurul umerilor. Will o strigă. Sunetul îi fu smuls de pe buze de o pală de vânt care zgudui ramurile copacilor de deasupra lui. Elwen își întoarse privirea. Pe chipul ei se citea ușurarea. Alergă spre Will, apoi se opri, nesigură, la câțiva pași înaintea lui. Tânărul zări lacrimile din ochii ei și iritarea îl părăsi instantaneu.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, apropiindu-se.

Fata își duse mâinile la față.

— Elwen, ce e? Will o prinse cu blândețe de umeri. Vorbește cu mine.

După câteva clipe, ea își luă mâinile de pe față. Avea obrajii uzi.

— Nu știu de unde să încep. Will, am făcut ceva îngrozitor. Dădu cu violență din cap. Nu trebuia să se întâmple așa. Nu credeam că are să sufere cineva.

— Ce tot spui acolo?

Elwen inspiră adânc, apoi se smulse din strânsoarea lui Will.

— Și ce e mai rău e faptul că am senzația că te-am trădat pe tine.

Will păstră tăcerea cât timp Elwen îi povesti cum venise Everard la ea la palat, cerându-i să ia o carte de la trubadur, de la Pierre de Pont-Eveque, o carte care, îi spusese preotul, fusese furată cu șase ani în urmă din preceptoriu. Apoi îi zise ce târg încheiase ea cu preotul: în schimbul cărții, Everard avea să-l propună pe Will pentru inițiere.

Will rămase tăcut o vreme după ce ea termină.

— Everard ți-a cerut să furi această carte?

— Îmi pare rău că am complotat cu maestrul tău, Will, dar știu cât îți dorești să ajungi cavaler și credeam că așa te pot ajuta. În fond, cartea nu aparţinea cu adevărat trubadurului. Elwen își mușcă buza și privi în jos. Apoi au venit dominicanii și eu m-am temut atât de tare că vor descoperi ce am făcut, încât nu m-am putut gândi la altceva decât să scap de carte. L-au arestat pe trubadur seara trecută, înainte de reprezentaţie.

— L-au arestat pentru ce motiv?

— Dominicanii cred că reprezentația lui și Cartea Graalului sunt erezii.

Will strânse din dinți.

— În fine, important e că tu ești bine.

— E vina mea, nu-i așa? Mă gândesc la ce i s-a întâmplat trubadurului. Am auzit că, negăsind cartea, dominicanii l-au acuzat că minte când a spus că o servitoare i-a furat-o. Dar el zisese adevărul. Mi-am dat un nume fals.

— Ai procedat bine. Elwen, nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta. Will clătină din cap. Nu-mi vine să cred că a putut face așa ceva, murmură el.

— Pierre nu e un om rău. A luat cartea la moartea fratelui său. Voia doar să-și prezinte în public poeziile. Or să-l omoare, nu-i așa?

— Fratele lui?

Elwen îi povesti ce-i spusese Pierre despre Antoine.

— Everard credea că Pierre putea fi cel care a furat cartea din tainițele Templului, dar n-a fost el. Fratele lui, Antoine, a găsit-o pe pragul ușii. Niciunul dintre ei nu avea habar de legătura dintre carte și Templu.

— Și unde e cartea acum?

— M-am întâlnit cu omul lui Everard ieri-seară, așa cum am aranjat, și i-am dat-o lui.

— Omul lui Everard?

— Hasan, precizează ea, aproape în șoaptă. Mi-a spus că am procedat bine și că preotul va fi mulţumit. L-am întrebat de unde vine și mi-a zis că din Siria. I-am spus că și eu vreau să mă duc în Ţara Sfântă. Mi-a zis că ar trebui să o fac, pentru că e foarte frumos acolo.

— Hasan a adus cartea aici, lui Everard?

— Așa trebuia. Însă, Will, câțiva membri ai gărzii regale au ieșit în patrulare azi-noapte și au dat peste un cadavru, la puțin timp după ce m-am despărțit de Hasan. L-am auzit pe Baudouin, unul dintre ei, raportând toată povestea căpitanului dis-de-dimineață, când eu aduceam apă pentru baia reginei. L-am rugat să-mi spună și mie despre ce era vorba și mi-a zis că au găsit un sarazin bătut și înjunghiat mortal pe o alee. Alte lacrimi apărură pe obrajii fetei. Mi-a zis că l-au abandonat la leprozerie, lângă poarta Saint-Denis, ca să fie îngropat acolo. Trebuie să fi fost vorba de el, nu-i așa?

— Leprozerie?

— Pentru că era sarazin.

— Everard mi-a spus că Hasan se convertise la...

Will se opri și își trecu mâinile prin păr. Avusese bănuieli legate de Hasan în trecut, dar Everard îi respinsese cu brutalitate manifestările de neîncredere. Dacă preotul îi ascunsese toate acele lucruri și se dusese în secret ca să-i ceară lui Elwen să-l ajute să reintre în posesia cărții furate, Will se întreba dacă maestrul său nu-l minţise și în multe alte privințe de-a lungul anilor. Șterse o lacrimă de pe obrazul lui Elwen cu degetul mare.

— Trebuie să plec, îi spuse el, luându-i mâna și punând pătratul de material textil, cu bobocul uscat de iasomie, în palma ei. Întoarce-te la palat și nu mai spune nimănui ce mi-ai spus mie.

— Mă urăști?

— Bineînțeles că nu, murmură el, strângând-o în brațe. Îți sunt recunoscător că ai făcut asta ca să mă ajuți, Elwen, dar sunt furios că ai fost pusă într-o asemenea situație. Will simți cum trupul ei se relaxează. Îi mângâie părul câteva clipe, apoi se dădu în spate și o sărută pe obraz. O să vin curând ca să te văd. Promit.

Zărindu-l pe Will cum pornește repede înapoi spre preceptoriu, Garin se ascunse sub arcada care ducea spre donjon.

Cu o seară înainte, îl văzuse pe Hasan plecând și, știind că trubadurul trebuia să-și țină reprezentația, bănuise că sarazinul avea să încerce să recupereze cartea. Garin intenționase să-l urmărească pe sarazin, dar fusese oprit de Inspector, care începuse să-i vorbească despre un post vacant în cadrul unui preceptoriu din Cipru. Era o

poziție de rang înalt, de asistent al Mareșalului, iar Inspectorul era interesat să afle dacă voia să o ocupe. Dar Garin nu fusese în stare să se gândească la altceva decât la Rook, care aștepta cartea supraveghind-o pe Adela la Șapte Stele, și la Hasan îndepărtându-se tot mai mult. Acceptase în grabă să preia postul și Inspectorul, mulțumit, îi spusese că ar trebui să ajungă în portul Marsilia cât mai curând ca să se urce la bordul unei corăbii înainte de dezlănțuirea furtunilor iernii. Când Inspectorul îl lăsase în sfârșit și plecase să scrie o scrisoare maestrului Ciprului, Hasan se făcuse nevăzut. Garin se gândise să se ducă direct la palat, dar dacă îl rata pe sarazin la întoarcere ar fi pierdut orice șansă de a mai recupera cartea, așa că, în cele din urmă, hotărâse să rămână pe loc și să aștepte.

La întoarcerea în preceptoriu a unei companii de cavaleri, condusă de Nicolas de Navarra, Garin, care-i văzuse plecând ceva mai devreme însoțiți de doi călugări dominicani, reușise să-l prindă pe unul dintre ei, un coleg de dormitor cam de aceeași vârstă cu el, în fața grajdului.

— Ce s-a întâmplat la palat, Etienne? îl întrebase el în șoaptă.

— N-ar trebui să știi asta, răspunsese cavalerul, tot în șoaptă, dând hățurile grăjdarului.

— E greu să păstrezi secrete într-un astfel de loc.

După ce-i aruncase o privire lui Nicolas de Navarra, care discuta în curte cu Inspectorul, Etienne se apropiase de Garin.

— L-am prins pe trubadur, iar dominicanii l-au și arestat.

— Bine, zisese Garin, străduindu-se să zâmbească. Mă bucur că l-ați prins pe nemernic.

Etienne dăduse din cap, cu o satisfacție sumbră pe chip.

— Mă îndoiesc că va mai scrie vreodată ceva despre noi.

— Ce e cu cartea lui? Cea despre care oamenii cred că este opera diavolului?

— N-am găsit-o. Trubadurul a încercat să ne bage pe gât o prostie cu o servitoare care i-ar fi luat-o, dar fratele Nicolas nu i-a putut confirma spusele.

— De ce nu?

— A zis că servitoarea se numește Grace, dar șeful personalului a spus că nu lucrează nimeni cu acest nume la palat, iar descrierea trubadurului – drăguță și cu păr auriu – nu ne-a ajutat prea mult.

— Frate Etienne.

Cavalerul își întorsese privirea la apelul sec al lui Nicolas de Navarra.

— Trebuie să plec.

Garin își petrecuse restul nopții fără să poată dormi. Începuse să își facă griji că poate Hasan nici nu trebuia să se întoarcă de fapt cu cartea la el, ci primise instrucțiuni de la preot să o ducă în altă parte.

După ce vorbise cu Will, Garin îl urmărise, intrigat să-l vadă cotind pe drum în loc să o ia înainte spre oraș. Trecuse ceva vreme până să o recunoască pe femeia cu care Will se întâlnise sub copac. Garin constatase cu surprindere cât de mult se schimbase Elwen. Fata deșirată și fără piept, a cărei viață o salvase el la Honfleur, devenise o tânără așa de frumoasă. Nu reușise să se apropie destul ca să audă conversația, dar remarcase că ea era supărată, iar Will agitat. Urmărindu-i pe cei doi, în minte îi venise descrierea pe care o făcuse Etienne servitoarei și în acea clipă Garin tresărise. Elwen era doamnă de onoare la palat. Aproape tot timpul cât discutaseră, Will stătuse cu spatele la el și cu siguranță cei doi fuseseră suficient de aproape unul de celălalt pentru ca ea să-i fi dat lui Will ceva atât de mic ca o carte fără ca asta să se vadă. Din nou Garin se simțise ros de resentimente gândindu-se că poate Will ocupase locul pe care unchiul lui i-l rezervase lui în grupul secret al lui Everard.

Când Will trecu ca o furtună înapoi, Garin se ascunse mai bine sub arcadă. Trebuia să pună mâna pe acea carte. Dacă nu, viața lui nu mai merita să fie trăită. Rook și Edward aveau să se asigure de asta.

Când ajunse în fața încăperii lui Everard, Will nu bătu, ci împinse direct ușa și dădu buzna înăuntru. Strângea cu putere sutana preotului. După ce se despărțise de Elwen, se dusese la croitorie, așa cum își planificase, pentru a lua sutana peticită. Avea nevoie de timp ca să gândească și să se calmeze puțin înainte de confruntarea cu preotul. Nu-i ieșise însă așa cum intenționase. Cu fiecare pas pe care îl făcea spre încăperile lui Everard furia i se intensificase, până când ajunsese să o simtă ca un ghem dur în stomac.

Everard își ridică uluit privirea când auzi ușa trântindu-se de perete. Will nu-l văzuse la primele două slujbe. Așezat pe scaunul de la fereastră și privind afară pe după tapiseria care ținea loc de draperie,

preotul avea o paloare de moarte, singurele pete de culoare de pe fața lui fiind cearcănele negre. Arăta ca și cum n-ar fi închis ochii nicio secundă toată noaptea.

Will aruncă sutana neagră pe podea, la picioarele lui Everard.

— Cum e posibil ca un om egoist ca dumneata să poarte un astfel de veșmânt?

— Ce înseamnă asta? cârâi Everard.

Dădu drumul tapiseriei, aruncând încăperea în penumbră.

— Dumneavoastră să-mi spuneți.

— Cum vorbești cu...

— Tocmai m-am întâlnit cu Elwen, i-o reteză Will. Știți ce mi-a spus?

— Elwen? murmură preotul, ridicându-se tremurând în picioare. Unde e?

Will fu surprins de tonul preotului, dar își continuă tirada.

— Mi-a spus ce ați pus-o să facă. Că v-ați dus la ea și i-ați cerut să fure o carte de la trubadurul ăsta despre care vorbește toată lumea.

— A spus că a luat-o? Sau a zis ceva despre Hasan?

— Hasan e mort.

Will regretă imediat modul lipsit de sensibilitate în care rostise cuvintele, mai ales după ce văzu durerea de pe chipul preotului.

— Cum?

— Hasan e mort, repetă încetișor Will. Sau așa crede ea. Gărzile regale au descoperit un arab omorât azi-noapte în oraș.

Everard rămase încremenit câteva minute, apoi se duse împleticindu-se la patul lui și se prăbuși greoi pe el, respirând cu greutate.

— Nu, șopti el. Doamne, nu!

Zărind groaza de pe chipul lui Everard, Will simți cum îl părăsește furia. Se duse la masa pe care preotul ținea un urcior cu vin și umplu un pocal.

I-l dădu lui Everard și acesta îl apucă de toartă cu cele două degete rămase întregi. După ce sorbi câteva înghițituri, își sprijini capul de perete și inspiră încet, scoțând un ușor șuierat la fiecare respirație. Îi arătă scaunul de la fereastră.

— Așază-te.

— Prefer să stau în picioare.

Se lăsă tăcerea, întreruptă doar de palele de vânt care ridicau tapiseria de la fereastră și apoi o lăsau să cadă la loc, ca niște imense valuri de aer.

Everard se uită la Will.

— Și cartea? rosti el într-un târziu. Fata i-a dat-o lui Hasan?

— Ce e cu cartea asta? ripostă Will, simțindu-se cuprins din nou de mânie. Ce naiba v-a determinat să-i cereți femeii pe care eu o... Își dădu seama ce era să spună... să-i cereți lui Elwen să ia această carte pentru dumneavoastră?

— N-am avut altă opțiune.

— Ba da, aveați. Îmi puteați cere asta mie. Aș fi făcut-o bucuros, fără să o pun pe ea în primejdie. Și totul doar de dragul unuia din textele dumneavoastră prețioase?

— N-ai fi putut să o iei, replică Everard. Pe chipul lui apărură semne de iritare. Ea era singura care se putea apropia suficient de mult de Pont-Eveque fără să trezească bănuielile cuiva. Trebuie să aud și restul, sergent. Spune-mi tot ce ți-a zis.

— Ar trebui să mă duc la Inspector ca să vă raportez. N-aveați niciun drept să-i cereți lui Elwen așa ceva.

Ochii preotului se îngustară.

— Poate îți amintești că amenințările deșarte nu mă impresionează.

— Nu e o amenințare deșartă.

— Habar n-ai ce e în joc aici! țipă preotul, cu voce spartă.

Will vru să răspundă, dar se mulțumi să clatine din cap.

— Ce naiba caut eu aici? Doar nu aveți de gând să vă cereți scuze sau să-mi explicați ceva, nu-i așa?

Porni spre ușă.

— William!

Will se opri, cu mâna pe clanță. Chipul lui Everard era mascat de penumbră. Sprâncenele i se ridicau precum o creastă zdrențuită deasupra ochilor obosiți, iar buza superioară i se strâmbase în rictusul obișnuit în dreptul cicatricei. Will privi acel chip, dar nu găsi niciun indiciu asupra motivului pentru care Everard tocmai îi spusese pe numele de botez, după atâția ani în slujba lui.

— Rămâi, rosti Everard. Te rog. Îți voi spune totul.

Capitolul 25

Alep, Siria
noiembrie 1266

Baybars stătea în faţa ferestrei mari și arcuite. Simţea vântul deșertului, cald, pe pielea lui goală. Ud după baie, părul îi atârna în șuvițe negre pe scalp. Adierea de vânt aducea cu ea miros de fum, mirodenii și dejecții animale dinspre piaţa de cai. Sub el, întinzându-se de la zidurile masive care înconjurau citadela, se afla orașul Alep, bijuteria din coroana lui siriană. Soarele de seară colorase domurile albe ale moscheilor și școlilor coranice în auriu, iar turnurile ascuţite ale minaretelor străluceau ca niște faruri. Într-o piaţetă plină de praf din interiorul citadelei se desfășura o partidă de polo. Călăreţii păreau minusculi de la distanţa aceea. Baybars iubea jocul, ferocitatea și rapiditatea lui. El însuși era unul dintre cei mai buni jucători.

Urmări partida o vreme, după care se retrase în răcoarea plăcută a încăperii sale private. În camerele spaţioase se găseau foarte puţine piese de mobilier: erau grandioase mai degrabă prin construcţie decât prin conţinut. Coloane roșii și negre de marmură se ridicau de la podeaua mozaicată înspre tavanul aurit, iar zidurile erau lambrisate, lemnul fiind incrustat cu sidef. Pe fiecare arcadă erau stucaturi, iar podelele erau acoperite cu covoare.

Baybars se duse la o masă din marmură pe care se găseau un pocal și un urcior incrustate cu pietre preţioase. Își turnă niște kumiz și se așeză pe divanul lui cu perne, dar imediat ce goli pocalul se ridică iarăși în picioare.

După victoria de la Safed, Baybars credea că războiul lui împotriva francilor înainta frustrant de încet. Kalawun spusese că, fără îndoială, creștinii credeau cu totul altceva. După Safed, Baybars cucerise o a doua fortăreaţă a templierilor, care căzuse după doar câteva zile de asediu. O săptămână mai târziu, distrusese un sat de unde, așa cum aflase el, unii creștini din partea locului transmiteau informaţii despre mișcările armatei lui francilor din Acra. După aceea, mărșăluise cu trupele lui de-a lungul coastei ca o demonstraţie masivă de forţă. Îi

uciseseră pe toţi creștinii întâlniţi în cale. Iar toate astea nu însemnau nimic în comparație cu reușitele din Cilicia. În vreme ce Baybars îi ataca pe templieri la Safed, Kalawun, pe care Baybars îl făcuse comandant al trupelor siriene, condusese jumătate din armata lui spre nord împotriva creștinilor armeni. Kalawun străbătuse munţii și căzuse în spatele liniilor inamice, după care le trecuse prin foc și sabie regatul. Lăsând în urmă orașe în ruine fumegânde, se întorsese în Alep cu o lună în urmă, aducând cu el căruțe întregi cu aur și patruzeci de mii de sclavi.

Însă de atunci nu se mai întâmplase nimic.

Nerăbdarea îl îmboldea pe Baybars. În vreme ce ofițerii și soldaţii lui se odihneau, sultanul discutase cu comandanţii regimentelor, se întâlnise cu aliații și petrecuse ore întregi pentru a pune la punct planurile următoarei sale campanii împotriva francilor. Însă comandanţii erau atât de pătrunși de victoriile înregistrate peste vară, încât nu mai aveau chef de luptă acum. Baybars era foarte dezamăgit. Așa că în acea seară convocase un consiliu ca să le spună tuturor asta.

Își întoarse privirea auzind pași apropiindu-se. Câţiva servitori trecură pe sub arcada pe care fusese inscripţionată mărturisirea musulmană de credinţă: *Nu există alt zeu decât Dumnezeu, iar Mahomed este profetul Său.* Eunucii își ţineau capetele plecate în vreme ce se mișcau prin încăpere, ducând tăvi cu piepteni, cuţite și uleiuri. Unul dintre ei adusese turbanul și mantia galben-aurie ale lui Baybars.

— Luminăţia Ta, am venit să te îmbrăcăm.

— Scopul vostru este evident.

Baybars rămase în picioare, închizând ochii, în vreme ce servitorii începură să se agite în jurul lui. Trecuseră șase ani, dar el nu reușise să se obișnuiască să fie înconjurat de asemenea atenţii. Preferase întotdeauna să se îmbrace singur, dar ca sultan era sub demnitatea lui să mai procedeze așa. Mâinile servitorilor erau ușoare și rapide ca niște fluturi pe trupul și capul său, în vreme ce îi pieptănau părul, îi aranjau barba și îi masau pielea cu uleiuri. După ce îl îmbrăcară cu o tunică albă de mătase, pantaloni și cizme din piele moale, servitorii îi puseră mantia. Pe cele două benzi brodate de pe braţe fuseseră trecute numele și titlul. În fața lui apăru o oglindă. Baybars se studie în metalul

lustruit. Zări un bărbat înalt și puternic, cu fața arsă de soare, cu trăsături aspre și cu ochi profunzi care văzuseră înfrângeri și triumfuri, cu mâini suple, cu vene proeminente și palme pline de bătături. Dincolo de aur și finețuri, Baybars continua să fie un războinic. Iar acest lucru îl liniștea.

— Stăpâne!

Baybars se întoarse și îl văzu pe Omar, purtând o mantie aurie, cu părul și barba date cu ulei. Bărbatul se înclină.

— Sala tronului e pregătită. Să-i chem pe comandanți?

— Nu, răspunse Baybars după o pauză. Se duse la Omar și își puse o mână pe umărul camaradului său. Hai să facem o plimbare împreună.

— Desigur, zise Omar, deopotrivă surprins și încântat de invitație.

Baybars o luă de-a lungul coridoarelor largi, pe lângă încăperile consilierilor și oficialităților, apoi străbătu săli de recepție din marmură unde comandanții, soldații și sclavii se opreau din treburile lor și se înclinau la trecerea lui. Nu peste mult timp, ajunseră la o arcadă care dădea într-o curte interioară străjuită de balcoane umbrite. Apa curgea prin canale săpate în podea dinspre fântâna aflată în mijloc. Era o oază răcoroasă și verde cu arbuști, plante cu frunze mari și numeroase flori parfumate. În afară de clipocitul apei, se auzea ciripit de păsări dinspre o colivie imensă. Baybars se opri în dreptul acesteia și luă o mână de grăunțe de pe o tavă. Aruncă hrana înăuntru.

— Citadela asta e impresionantă, nu crezi, Omar? rosti el, uitându-se cum păsările se reped la mâncare.

— Așa am considerat întotdeauna, Luminăția Ta.

Baybars zâmbi.

— Cred că îmi place mai mult când îmi spui prieten, cel puțin când suntem singuri. Luminăția Ta sună atât de formal de la cineva care mă cunoaște de atâta vreme.

Omar răspunse tot cu un zâmbet.

— Da, sadeek.

— Însă, continuă Baybars, nu e nici pe departe la fel de magnifică precum fortăreața pe care și-a construit-o Saladin la Cairo. Nu a însemnat doar tronul puterii pentru el, ci și un simbol al acestei puteri. Și eu vreau să construiesc ceva puternic. Omar observă că ochii lui

Baybars aveau o expresie visătoare. Ceva ce va rezista până la sfârșitul omenirii.

— Ai construit deja multe. Ai fortificat Cairo și ai ridicat spitale și școli și...

— Nu ceva din piatră, i-o reteză Baybars. Nu la asta mă refer.

Se îndepărtă de colivie și urcă cele câteva trepte care duceau dincolo de balcoane către o alee înaltă de unde se putea admira panorama Alepului. Omar îl urmă. Când ajunseră în vârf, Baybars se sprijini de parapet.

— De dimineață m-am dus prin oraș.

— Singur? Trebuie să fii prudent.

— Știi ce am văzut acolo? Baybars se întoarse spre Omar. Am văzut soldați îmbătați cu vin apusean, negustori vânzând lână și sare, și cărți pline de gândire în latină. Femeile apusene de pe străzi se vindeau oamenilor noștri. Saladin a fost un conducător de o abilitate supremă, și asta nu se poate nega. Știa cum să câștige bătălii și cum să-și unească și să-și conducă oamenii. Dar Saladin a dat greș. Pământurile noastre sunt în continuare infestate.

— Moartea pune capăt planurilor tuturor oamenilor.

— Nu moartea este motivul pentru care Saladin nu s-a descotorosit de dușmanii noștri. Era dispus să negocieze, să accepte capitularea și să omoare doar atunci când era nevoie. Din cauza milei lui noi nu suntem liberi acum. Saladin a fost sabia, Omar, dar eu sunt Arbaleta. Eu voi merge mai departe. Ceea ce vreau eu să construiesc este un viitor eliberat de influența Apusului.

— Lupta împotriva armatelor creștinătății este o încercare în sine. Dar împotriva influenței lor? Cum îți propui să lupți împotriva a ceva atât de nebulos?

— Simplu. Mâine voi da ordin să fie închise toate tavernele din Alep. Apoi voi alunga curvele. Le voi obliga să plece și le voi lăsa la mila deșertului. Eu nu le voi arăta nicio milă.

Baybars porni înapoi pe trepte către balconul de deasupra curții interioare.

— Dar oamenii noștri s-au obișnuit cu astfel de lucruri, zise Omar, grăbindu-se ca să țină ritmul cu pașii mari ai sultanului.

— Se vor dezobișnui. Allah nu ne îngăduie să bem alcool.

— Atunci cu femeile. Bărbaţii au nevoie de o asemenea... eliberare pe care o oferă ele. Mai bine să avem femei apusene ca obiecte ale dorinţelor carnale ale oamenilor decât femeile noastre.

— Muncitorii ar trebui să se concentreze pe lucrul și pe nevestele lor, iar soldaţii și comandanţii au la dispoziţie sclave pentru asemenea lucruri.

— Multe dintre sclave sunt femei din Apus. Nu e același lucru?

Sultanul se opri.

— Sclavii nu sunt liberi să meargă pe străzile noastre și să-și etaleze mărfurile printre semenii noștri. Sunt sub comanda și controlul nostru. E o mare diferenţă. Baybars vorbea pe un ton hotărât. În plus, soldaţii noștri vor avea lucruri mai importante de făcut după consiliul din noaptea asta.

— Tot intenţionezi să le dezvălui comandanţilor următoarea ta mișcare? Te-aș sfătui cu stăruinţă să n-o faci, sadeek. Oamenii abia au încheiat o campanie. Au nevoie de timp ca să se refacă, să-și savureze victoria. *Tu* ai nevoie de timp.

— N-avem timp la dispoziţie, Omar. N-am nicio îndoială că francii vor răzbunare pentru Safed. Îmi propun să-i lovesc din nou înainte ca ei să poată strânge o forţă importantă. Îi vreau distruși înainte să apuce să se lupte. Vreau să-i spulber.

— Dar ţinta ta e... Omar își desfăcu mâinile... considerabilă.

Înainte ca Baybars să răspundă, pe coridor se auzi zgomot de pași în alergare. Spre ei se îndrepta o tânără, cu părul negru fluturând în jurul umerilor. Femeia strângea de mână un băieţel care încerca să ţină cu disperare pasul. În urma lor veneau în fugă doi războinici Bahri. Femeia se opri în faţa lui Baybars și a lui Omar. Băieţelul gâfâia și se uita temător peste umăr la războinici, care se opriseră la o distanţă respectuoasă de sultan. Băiatul pufni și își șterse nasul de mâneca largă a tunicii galben-aurii cu care era îmbrăcat. Baybars se holbă la haină. Semăna izbitor de mult cu materialul din care era confecţionată mantia lui.

— Cheamă-ţi câinii de pază, izbucni femeia. Vreau să îţi vorbesc!

— Îmi cer scuze, stăpâne, rosti unul dintre războinici. Știam că nu vreţi să fiţi deranjat, dar n-am putut-o opri.

Baybars îi concedie cu un semn din cap, după care se întoarse spre soția lui.

— Ce vrei de la mine, Nizam?

— Vreau să începi să-i acorzi mai multă atenție fiului tău.

Baybars se dădu înapoi când Nizam îl împinse pe băiat spre el. Baraka Khan, fiul lui în vârstă de șase ani, avea un nas roșu, plin de muci, și ochii apoși, apropiați unul de celălalt, și negri ca ai maică-si. Părul castaniu și sârmos, ciufulit, îi acoperea fruntea, iar buza de jos îi era ieșită în afară, ca și cum băiatul ar fi fost în permanență îmbufnat. Aruncându-i soției sale o privire urâtă, Baybars schiță un zâmbet și mângâie părul băiatului. Baraka Khan se îmbufnă și mai tare și încercă să se agațe de piciorul maică-si. Izbucnind în râs, sultanul smulse băiatul și îl legănă în sus și în jos, în modul jucăuș în care îi văzuse pe mulți dintre soldații săi tratându-și fiii. De obicei, copiii țipau de plăcere și implorau să mai fie legănați așa, dar Baybars fu dezamăgit să constate că fiul său se mulțumi doar să scâncească. Sultanul îl așeză pe picioare și îl bătu la funduleț.

— Atunci du-te la mama ta. Se îndreptă de spate, fixând-o cu privirea pe Nizam. Ce poartă? întrebă el, arătând spre tunica galben-auriu, atât de asemănătoare cu a lui.

Îl făcea să se simtă stingherit, dar nici el nu știa de ce anume.

— L-am îmbrăcat ca tine, răspunse Nizam, dând la o parte mâna lui Baybars și ridicând băiatul în brațe. Se apucă să-l legene, scoțând sunete liniștitoare ca să-l potolească pe micuț, apoi se uită urât la soțul ei, cu buzele ei senzuale strânse într-o linie dură. Așa cum se cuvine pentru moștenitorul tronului.

Baybars simți că ia foc. Își luă băiatul din brațele femeii și îl puse jos, moment în care copilul începu să plângă cu lacrimi mari. Omar începuse să studieze una din tapiseriile care acopereau pereții coridorului. Baybars o strânse pe Nizam de braț și o împinse spre o fereastră mare care dădea în curtea interioară. Cum soția lui se opri într-o rază de lumină, Baybars observă că rochia ei albă devenise aproape transparentă. Putea vedea contururile moi ale șoldurilor ei, picioarele zvelte și ciocolatii, formele sânilor. Privi în altă parte.

— Când Baraka Khan va fi suficient de mare, va sta alături de mine ca războinic și moștenitor. Însă până în acea zi, așa cum ți-am spus, îți

aparţine.

— Vreau încă un fiu, Baybars, murmură Nizam. Nu eşti doar soldat şi sultan, eşti soţ şi tată. Nu-ţi uita îndatoririle faţă de mine.

Baybars o privi.

— Ţi-am dăruit tot timpul pe care l-am avut de dăruit. Aş putea să am o mie de sclave, dar n-o fac.

— Şi le-ai trata şi pe ele aşa cum mă tratezi pe mine?

— Ai palate, rochii frumoase, servitori. Nu te tratez rău, Nizam.

— Orice fel de tratament ar fi mai bun decât niciunul. Un sultan ar trebui să aibă mai mulţi succesori, Baybars. Fă-ţi datoria faţă de mine şi îţi voi da încă un moştenitor.

Sultanul se sprijini de zidul coridorului şi-şi miji ochii. Războaiele erau mai uşor de dus decât era de mulţumit o femeie: femeile erau viclene ca şerpii şi complicate precum cerul plin de stele. Ura întâlnirile cu soţia lui tocmai pentru sentimentul inevitabil de epuizare pe care i-l provocau. Prima lui nevastă, care murise dând naştere unei fete, fusese la fel de pretenţioasă, dar nu chiar atât de şireată. A treia, Fatima, nu-i născuse încă niciun copil, iar Nizam era foarte conştientă de forţa poziţiei sale. Chiar dacă se simţea recunoscător pentru că îi adusese pe lume un fiu, Baybars n-o putea iubi, un fapt care nu-l deranja niciodată până când nu ajungea în preajma ei.

— O să vin curând la tine, mormăi ei. Şi-acum, du-te. Lasă-mă.

Nizam îşi miji ochii. Deschise gura ca pentru a mai spune ceva, apoi se opri. Inspirând adânc, dădu din cap.

— Curând, rosti ea ca un ecou.

Se răsuci pe călcâie şi plecă de-a lungul coridorului, ţinându-l bine de mână pe fiul lor cel plângăcios.

Urmărindu-i cum se îndepărtează, Baybars îşi dădu seama că nu veşmintele lui Baraka Khan îl stânjeneau, ci băiatul însuşi.

Fiii comandanţilor săi, ba chiar şi unele dintre fiice, se luau la întrecere la căţăratul în copaci sau în lupte cu săbii de lemn. Erau atenţi la lecţiile predate în şcolile coranice şi puteau recita pasaje întregi din cartea sfântă. În schimb, fiul său părea să nu manifeste nicio aptitudine sau interes pentru vreun sport, şi cu atât mai puţin pentru artă sau disciplinele şcolare. Cu amărăciune, Baybars începea să-şi dea seama că era vina lui. Îşi lăsase prea mult fiul în harem. Nizam avea

dreptate. Băiatul trebuia să fie în compania bărbaților, a războinicilor. Dar el n-avea timp să educe un copil.

— Omar, vreau să-mi găsești imediat un preceptor pentru Baraka.

Capitolul 26

Templul din Paris
2 noiembrie 1266

— Ai auzit de Gerard de Ridefort? începu Everard.

Will oftă și se răsuci pe călcâie, dar nu închise ușa.

— A fost un Mare Maestru templier, cu aproape o sută de ani în urmă. Ce-i cu el?

— Stai jos! porunci Everard, pocnind din degete înspre scaun. Se încruntă când Will rămase în cadrul ușii. Vrei să auzi sau nu?

Tânărul închise ușa și se așeză.

— Dacă povestești cuiva ce-ți voi spune, zise preotul, terminându-și vinul și privindu-l pe Will chiorâș, jur pe Dumnezeu, pe Iisus și pe tot ce e sfânt pe lumea asta că te omor. Se înfioră de frig și smulse pătura de pe pat. Gerard de Ridefort a fost admis ca templier după ce a stat câțiva ani în Țara Sfântă în calitate de cavaler la Curtea lui Raymond al III-lea, contele de Tripoli. Am auzit prima dată de el când m-am alăturat ordinului, cu peste cincizeci de ani în urmă. Conform celor care l-au cunoscut, de Ridefort intrase în Templu dușmănindu-l pe contele Raymond, care nu-și respectase promisiunea de a-i da pământuri. Din câte am auzit, de Ridefort era un om agresiv și răzbunător, cu un simț exacerbat al propriei sale importanțe în cadrul Templului și al lumii în general. Poate că aroganța lui și aparența de autoritate care maschează adesea un asemenea temperament au fost cele care l-au ajutat să urce în ierarhia ordinului. În orice caz, capitulul general care s-a întrunit la Ierusalim, oraș aflat încă în mâinile creștinilor la acea vreme, a hotărât să-l numească Mare Maestru la moartea predecesorului său.

Un an mai târziu, a murit regele Ierusalimului. Succesorul, nepotul lui, era un biet copil și, pentru a se proteja interesele tânărului rege, a fost numit un regent în persoana lui Raymond al III-lea, conte de Tripoli și fostul senior al lui de Ridefort. Imediat după aceea, contele a pierdut controlul asupra tronului când noul rege a murit și el, fără să lase pe nimeni în loc, cu excepția dubioasă a mamei sale, Sibylla, o

prințesă căsătorită cu un cavaler francez. Imediat ea a început să caute sprijin pentru propria cauză și în scurt timp ea și soțul ei, Guy de Lusignan, s-au încoronat ca stăpâni ai Ierusalimului, cel mai important tron al puterii din toate cele patru state creștine din Outremer. Primul ei susținător a fost Gerard de Ridefort, care era încântat să pună umărul la îndepărtarea lui Raymond de coroana regală.

În acele vremuri, forțele noastre încheiaseră un armistițiu cu conducătorul musulman, Saladin. Dar pacea s-a spulberat atunci când armistițiul a fost încălcat în urma unui atac executat de unul dintre noii sprijinitori ai reginei asupra unei caravane a negustorilor arabi.

Everard tuși ușor și scuipă în palmă. Întinse pocalul gol.

Will i-l umplu imediat.

După ce-și udă gâtlejul, preotul continuă:

— Contele Raymond care, spre deosebire de Gerard de Ridefort, era un om învățat, cunoscător al obiceiurilor arabe, a căutat să încheie un armistițiu cu Saladin. Încă furios din pricina atacului asupra caravanei, sultanul a intrat în negocieri cu condiția ca fiului său și unui batalion de soldați egipteni să li se permită trecerea prin teritoriul deținut de Raymond în Galileea. Contele a acceptat și le-a trimis vorbă oamenilor săi să nu-i atace pe războinicii musulmani. Dar un grup de cavaleri care străbătea regiunea, conduși de Gerard de Ridefort și de Marele Maestru al ospitalierilor a aflat de înțelegerea respectivă și, la ordinul primului, a pornit să-i ia prin surprindere pe egipteni, sfidând astfel dispoziția dată de Raymond.

Se spune că detașamentul egiptean număra aproape șapte mii de oameni. De Ridefort și Marele Maestru al ospitalierilor aveau la dispoziție o sută cincizeci de cavaleri. Conform unuia dintre supraviețuitori, ospitalierii ar fi vrut să se retragă, dar de Ridefort l-a insultat pe maestrul lor făcându-l laș și a pornit atacul aruncându-și oamenii asupra trupelor musulmane. De Ridefort a fost unul dintre cei trei care au scăpat cu viață. Marele Maestru al Cavalerilor Sfântului Ioan a căzut în luptă. A fost ziua în care s-a bătut cuiul din coșciugul ambelor noastre ordine.

— Ambele? se miră Will, când Everard făcu o pauză ca să mai ia o înghițitură de vin. Nu sunt un mercenar, dar ospitalierii nu sunt chiar aliații noștri cei mai apropiați.

— Atunci înseamnă că nu cunoști nici istoria noastră, nici Legea. Sub al cui stindard te-ai alinia în bătălie dacă al nostru ar cădea? Everard nu așteptă un răspuns. Sub stindardul Sfântului Ioan. Nu, sergent, noi am fost aliați mulți ani în ciuda diferențelor sau, mai precis, a similitudinilor. Și încă am mai fi dacă nu... Se opri și se încruntă. Vrei să auzi asta? Atunci nu mă mai întrerupe!

Will tăcu.

— După atacul lui de Ridefort, pacea fragilă dintre forțele noastre și Saladin a fost distrusă. Contele Raymond n-a avut de ales decât să renunțe la orice încercare de a ajunge la o înțelegere cu conducătorul musulman și Saladin a pornit la război. Guy, regele Ierusalimului, a declarat mobilizare generală în întregul Outremer, așa că forța combinată a imperiului a pornit la luptă împotriva armatei sultanului care se adunase în orașul Tiberias. Contele Raymond, ai cărui soție și copii erau ținuți captivi în oraș de către Saladin, l-a sfătuit pe regele Ierusalimului să aștepte ca trecerea verii să disperseze forța musulmană, chiar dacă știa că viețile membrilor familiei sale erau în pericol. De Ridefort l-a făcut în fel și chip pe conte, l-a acuzat de trădare și i-a spus regelui să atace. Nevolnic, regele Guy fusese ajutat de către Marele Maestru să urce pe tron, așa că acestuia i-a fost ușor să-l convingă să se conformeze dorinței sale.

A doua zi, armata a pornit în marș peste dealuri sterpe, fără nicio sursă de apă. Creștinii au fost ținte ușoare pentru arcașii musulmani care au început să le rărească rândurile de la distanță. Spre sfârșitul după-amiezii, când avangarda a ajuns în apropiere de Tiberias, măcelărită de arcași și toropită de căldură, soldații s-au adunat pe un câmp înalt între Coarnele lui Hattin, deasupra Mării Galileei. Pe malurile acelui lac Saladin aștepta cu patruzeci de mii de oameni.

Everard își goli pocalul.

— După o noapte fără apă, forțele noastre s-au trezit dimineață cu iarba de pe câmp în flăcări. În confuzia ce a urmat și în fumul dens, oamenii lui Saladin au atacat și au continuat să atace în valuri timp de două zile.

În cele din urmă, am fost seceraţi, mulți mai degrabă de sete decât de arme. Contele Raymond și oamenii lui au scăpat, dar restul au fost

uciși sau luați prizonieri. Numeroși soldați din ambele tabere au murit inutil în acea zi.

— Inutil? Dar noi ne apăram pământurile și oamenii. Sarazinii ne omoară bărbații, ne violează femeile și ne iau copiii sclavi.

— Și noi nu procedăm la fel? ripostă Everard. Cine a început acest război, băiete? tună el. Musulmanii? Nu. Noi l-am început. Ne-am dus pe pământurile lor și le-am jefuit orașele, am alungat familii întregi din case, am măcelărit bărbați, femei și copii până când străzile s-au înroșit de sângele nevinovaților. Ne-am ridicat bisericile în locul moscheilor deoarece ne-am crezut mai îndreptățiți ca ei să ne rugăm acolo, am zis că Dumnezeul nostru este singurul Dumnezeu adevărat.

— La fel fac și musulmanii, ripostă Will. La fel fac și evreii. Cu toții credem că Dumnezeul nostru este singurul adevărat. Care dintre noi are dreptate?

— Poate că toți avem dreptate, rosti Everard. Oftă. Nu știu. Dar știu că în război suntem cu toții la fel. Violăm, jefuim, ucidem, distrugem. Nu contează în numele cui facem asemenea lucruri, suntem cu toții niște distrugători. La Hattin nu ne apăram pământurile sau oamenii. Apăram cruciada personală a lui Gerard de Ridefort împotriva contelui Raymond. Asta a dus forțele noastre pe acea câmpie. N-ar fi trebuit niciodată să se ducă acolo! Și nici n-ar fi făcut-o dacă n-ar fi existat dorința nebună de război a Marelui nostru Maestru. Întâmplător, el a supraviețuit ca prizonier al lui Saladin, în vreme ce două sute dintre oamenii noștri au fost descăpățânați. Deoarece în acea zi au murit atâția soldați creștini, Saladin și musulmanii lui au putut recuceri Ierusalimul. Singurul meu motiv de bucurie, rosti Everard cu vehemență, este că de Ridefort a trăit suficient de mult ca să vadă Orașul Sfânt smuls din labele lui avare.

Will era șocat să-l audă pe preot vorbind astfel despre un fost Mare Maestru. Nu cunoscuse niciodată vreun conducător al Templului, dar Thomas Berard, actualul Mare Maestru, care se afla în orașul Acra, fusese întotdeauna un personaj depărtat, ca un zeu, despre care se vorbea mereu cu cel mai mare respect. Lui Will i se părea o blasfemie criticarea unui om, chiar dacă era mort, care deținuse o asemenea poziție.

— Domnia lui de Ridefort asupra Templului, continuă Everard, nu ne-a adus decât măceluri, însă moartea lui, atunci când a survenit, a marcat apariţia a ceva extraordinar.

Un om pe nume Robert de Sable a fost ales să-i succeadă lui de Ridefort, la patru ani după bătălia de la Hattin, cam în jurul datei naşterii mele. De Sable era camarad cu regele englez Richard Inimă-de-Leu şi împărtăşea multe dintre calităţile suveranului său, în special un respect sincer pentru Saladin, care, după bătălia de la Hattin, pusese stăpânire pe Ierusalim cu mult mai puţine pierderi de vieţi omeneşti decât reuşiseră forţele noastre să o facă atunci când au trecut de porţile oraşului, cu aproape un secol înainte. De pe urma războiului profită doar învingătorul, dar de pe urma păcii beneficiază toţi. Robert de Sable înţelegea acest lucru. Totodată, înţelegea foarte bine puterea poziţiei sale.

Ca şi astăzi, Templul era pe atunci cea mai puternică frăţie de pe Pământ. În cei o sută cincizeci de ani scurşi de când fondatorul nostru, Hugues de Payns, şi-a pus mantia pentru prima dată, noi am ridicat şi am dat jos regi, am finanţat şi am câştigat războaie, am ajutat la constituirea de regate şi ne-am construit nouă înşine un imperiu. Templul răspunde doar în faţa papei şi, ca războinici ai lui Hristos, aflaţi sub protecţia Sfintei Biserici-Mamă, am căpătat efectiv puterea lui Dumnezeu pe Pământ. Suntem sabia Cerurilor şi Marele Maestru este mâna care ţine acea sabie. Este o mare responsabilitate.

De Ridefort a folosit toată această putere pentru sine, pentru propria răzbunare împotriva altui om, o răzbunare care a provocat moartea a mii de oameni şi la destabilizare în Outremer. De Sable voia să se asigure că nu va mai exista un nou Hattin, că un maestru nu va putea folosi puterea Templului în scop personal sau politic. Voia să ne readucă sub pulpana lui Dumnezeu. Ca atare, ca să protejeze integritatea ordinului, de Sable a înfiinţat, în secret, o frăţie. I-a spus Anima Templi, Spiritul Templului. De Sable i-a ales personal pe membrii Frăţiei din rândul conducătorilor ordinului: oficiali şi oameni învăţaţi care îşi puteau folosi poziţiile pentru îndeplinirea obiectivelor Anima Templi fără ştiinţa celorlalţi fraţi templieri. Frăţia era formată din nouă cavaleri, doi preoţi şi un sergent: doisprezece precum ucenicii lui Hristos. Cum principala lor responsabilitate era de a păstra şi a

perpetua credința, datoria acestor oameni a fost aceea de a păzi și a ghida ordinul. Exista și o a treisprezecea poziție: cea de Gardian. Gardianul, un om de încredere ales din afara Templului, media disputele din interiorul Frăției și oferea consiliere sau ajutor, fie financiar, fie militar. Pentru această poziție, de Sable l-a ales pe bunul lui prieten, Richard Inimă-de-Leu. Scopul inițial al Marelui Maestru era acela de a proteja Templul de cei care voiau să-i folosească puterea pentru a-și îndeplini propriile dorințe. Mai târziu, a început să utilizeze Frăția ca să propovăduiască pacea.

Așa cum am spus, el înțelegea că de pe urma războiului profită doar învingătorul, dar că de pe urma păcii beneficiază toți. Abia aștepta să deschidă rute comerciale între Occident și Orient și să împărtășească din cunoștințe, pentru că arabii erau mult mai avansați decât noi în domenii precum medicina, geometria și matematica. Așa că Frăția a legat prietenii cu oameni influenți din multe culturi și a adunat cunoștințe cu care să fie educați oamenii noștri. Templul a devenit paravanul în spatele căruia se ascundeau, iar cuferele cu bani, resursele și autoritatea Templului, instrumentele pe care le foloseau. Șopteau la urechile potrivite când pacea era în pericol, dădeau banii Templului ca să plătească o tabără pentru comportamentul greșit al celeilalte, încheiau târguri și ofereau compromisuri. Da, bătăliile au continuat, dar numeroase au fost evitate prin eforturile combinate ale membrilor Frăției. După Gerard de Ridefort, membrii Frăției au adus stabilitate într-un regat răvășit de deșertăciunea Marelui nostru Maestru. După trei ani, de Sable a murit, dar moștenirea lui a continuat. După el, niciun alt Mare Maestru nu a știut de existența noastră, până la preluarea controlului de către Armand de Perigord, acum treizeci și patru de ani.

— De ce a lucrat în secret Anima Templi? întrebă Will, dornic ca preotul să continue, dar neputând să se abțină. Mie mi se pare că tot ce făcea era bine, așa că de ce să țină totul ascuns de restul oamenilor?

— Dacă nu am ține lucrurile ascunse, am fi expuși corupției altora din interiorul Templului, oameni avizi de putere precum de Ridefort, așa că trebuia să rămânem ascunși ca să ne menținem suveranitatea și să păzim lucrarea noastră de inamicii dinăuntru și din afară. Când obiectivele noastre au început să evolueze și să se schimbe, secretul a

fost necesar pentru protecție. Știam că sunt mulți templieri și în lumea largă care să nu înțeleagă ce vrem noi să dobândim. Pentru ei, scopul pe care ni l-am asumat ar fi o anatemă. Dacă ar fi dezvăluit planul nostru suprem, am fi și noi distruși și, cel mai probabil, din pricina legăturii noastre cu el, și Templul. Iar Frăția nu poate exista fără Templu, fără puterea pe care el ne-o conferă.

— Anatemă? se miră Will. Nu pricep. Cum adică? Ce planuri?

— Răbdare, zise Everard, terminându-și vinul. Când a fost ales, Armand făcea deja parte din Frăție și a rămas membru și în calitate de Mare Maestru. Pe atunci, Frăția era mulțumită de numirea lui. Având-l pe Marele Maestru de partea ei, lucrând pentru ea, Frăția a crezut că poate face și mai mult. Armand era... Everard se încruntă... un conducător *energic*. Eu, unul, găseam entuziasmul lui molipsitor. Preotul zâmbi cu amărăciune. Deși eram de două ori mai mare decât tine acum și ar fi trebuit să știu mai bine. Eram pentru prima dată în Outremer și eram vrăjit. Dumnezeule, acolo era Paradisul. Acra, unde eram încartiruit, era un oraș al minunilor, cu desfătări pentru privire la fiecare cotitură de stradă. Albastrul acelor mări... Everard clătină din cap copleșit de amintiri. Când a creat acest Pământ, Dumnezeu a început cu Palestina și toate culorile din penelul Lui erau calde și strălucitoare, nu apoase și lipsite de viață cum au ajuns să fie atunci când El a pictat Apusul.

Mă dusesem în Acra ca să caut un tratat extrem de rar de astrologie, scris de un mare cărturar arab. În timpul cursurilor urmate de mine la Universitatea din Paris, mi s-a trezit interesul pentru strângerea de cunoștințe din diverse domenii și am avut apoi norocul să-mi pot continua misiunea personală după ce am fost admis și înregimentat în Templu. Îmi pusesem în minte să scriu o carte care să ofere detalii despre fiecare subiect cunoscut omului, detalii culese din fiecare regat de pe Pământ. O carte mult mai cuprinzătoare decât încercarea lui Celsus, evident.

— Cine? întrebă Will.

— Exact, făcu Everard cu subînțeles. Buza i se strâmbă. Binecuvântate fie ambițiile tinereții! Am descoperit curând enormitatea unei asemenea misiuni și atunci m-am apucat de adunarea, păstrarea și traducerea manuscriselor în beneficiul exclusiv

al ordinului. În acele vremuri am auzit pentru prima dată de Anima Templi. În ciuda eforturilor de a menține discreția, atât în cadrul Templului, cât și pentru lumea din exterior, Frăția nu fusese capabilă să-și ascundă în totalitate activitățile și, cu timpul, începuseră să se răspândească zvonuri. Oamenii vorbeau despre un grup de cavaleri, legați de Templu, care controlau câmpurile de bătălie ale cruciadelor. Oameni care printr-un simplu cuvânt puteau opri un război sau puteau începe un altul. Se spunea că această cabală era loială doar ei înseși și lucra pentru îndeplinirea unui scop suprem, necunoscut. Oficialii Templului dezmințeau cu putere astfel de zvonuri, susținând că nu exista un asemenea grup, iar cavalerii erau loiali doar lui Dumnezeu și ordinului. A fost declanșată chiar și o anchetă, însă n-au fost găsite dovezi și, în mare parte datorită lui Armand, ancheta a fost oprită, fiind considerată o nebunie.

Armand de Perigord fusese impresionat de munca mea și după șase luni de stat în Outremer, la moartea unui membru al Frăției, m-a adus în Anima Templi, pe care el o conducea. Renunțase la poziția de Gardian, preferând să păstreze treburile noastre în interiorul Templului. Existau mai mulți membri, inclusiv un preot mai bătrân decât sunt eu acum, care formaseră numărul inițial de doisprezece de sub conducerea lui de Sable. Își aminteau cu toții de Hattin și de Gerard de Ridefort. Armand îi stingherea. Confunda demarcațiile dintre Templu și Anima Templi, care până în acel moment fuseseră două organizații distincte. Pentru mine însă el era un om care dispunea de energia și ambiția necesare pentru a ne duce într-o nouă eră de iluminare. Îmi împărtășea interesul pentru colectarea de cunoștințe și abia aștepta să vadă cum progresez, oferindu-mi libertăți și favoruri mai presus de cele de care se bucurau alți membri. Pe atunci nu vedeam asta, dar el deja mă cultiva pentru o misiune pe care o plănuia de ceva vreme.

Armand avea o obsesie, nu chiar neobișnuită pentru oameni cu o natură mai extravagantă, legată de legendele despre Arthur. Își închipuia un regat, creat doar pentru Templu, unde ordinul să domnească în mod autonom. Voia să construiască un Camelot în Palestina cu el însuși pe post de Arthur și Anima Templi ca un soi de Masă Rotundă prin care să răspândească idealurile Templului pe

parcursul tuturor epocilor viitoare ale umanității. Până în acel moment, membrii potențiali erau identificați și evaluați de către Frăție, apoi abordați cu grijă și invitați să facă parte din ea. Armand voia însă o ceremonie formală de inițiere.

La câțiva ani după intrarea mea în rândurile Frăției, m-a însărcinat să scriu un cod prin care să fie fixate idealurile noastre și care să servească drept ghid pentru generațiile care urmau să vină. Codul trebuia să cuprindă și o inițiere pentru noii membri. Această inițiere trebuia să se bazeze pe povestea lui Perceval, iar alegoria, similară cu cea din multe povești legate de Graal, trebuia să camufleze obiectivele și intențiile Anima Templi. La inițiere, postulantul trebuia să treacă printr-un ritual care să amintească de aceste obiective; trebuia să fie neștiutor și să se bazeze doar pe credință, așa cum se întâmplase cu Perceval în căutarea Graalului. Ca și Perceval, postulantul urma să fie supus anumitor încercări, toate legate de scopurile noastre ca grup. Everard oftă văzând expresia de nedumerire de pe chipul lui Will. De exemplu, i se oferea pocalul de împărtășanie și i se spunea că e plin cu sângele fraților lui: oameni pe care el îi socotea egali în fața lui Dumnezeu. Apoi i se spunea să-l golească.

— Să bea sânge?

Everard țâțâi.

— Era vin. Așa cum am spus, inițierea din Cartea Graalului era doar o alegorie. Nu făceam toate acele lucruri literalmente. Dar postulantul nu știa asta. Trebuia să aibă încredere în ce îi spuneam noi să facă. Everard clătină din cap. Eu n-am fost de acord cu Armand. Credeam că totul este, în cel mai bun caz, o tâmpenie cabalistică, iar în cel mai rău, un risc suplimentar la adresa păstrării secretului nostru, însă nu-l puteam refuza. Așa că am scris cartea. Preotul schiță un zâmbet. Cartea Graalului a fost cea mai măreață operă a mea. Am înmuiat pieile de scris cu piatră abrazivă până ce au devenit aproape translucide și am tăiat fiecare piele la aceleași lungime și lățime. Am folosit plumb roșu pentru text și am scris fiecare titlu cu aur și argint. Fiecare pagină avea ilustrații elaborate. Mi-a luat patru ani ca s-o scriu.

Între timp, Armand începuse să se schimbe. Transformarea a fost treptată și doar câțiva dintre noi au observat-o chiar de la început. După o vreme însă niciunul dintre noi nu se mai putea preface că nu

vede ce se petrece. Ambiția lui Armand de a menține idealurile noastre înalte devenea tot mai mult o dorință lipsită de scrupule pentru supremație, mai presus de Frăție, de ordin și chiar de Outremer. A început să se concentreze pe victorii în locul păcii, favorizând legăturile de putere în dauna celor de prietenie. Toate astea au culminat cu un atac feroce împotriva foștilor noștri aliați, Cavalerii Sfântului Ioan.

A apărut o dispută în cadrul guvernării din Acra, grupul format din nobili, negustori și maeștri-cavaleri din diverse regate apusene care controlau împreună orașul, odată cu pretenția împăratului german Frederick al II-lea de a-și exercita autoritatea imperială. Conduși de Marele lor Maestru, Guillaume de Chateauneuf, ospitalierii au trecut de partea lui Frederick. Templul, condus de Armand, s-a opus. Cearta a degenerat și s-a terminat cu Armand ordonând, ca o demonstrație de forță, un asediu al fortăreței ospitalierilor din Acra. Asediul a durat șase luni, timp în care noi am avut grijă ca niciun fel de hrană sau de provizii medicale să nu intre în cetate și niciun cavaler să nu iasă de acolo. Everard se încruntă și privi în altă parte. Îmi amintesc cum râdeau cavalerii noștri despre felul în care cei din fortăreață veneau la porți, implorând și *țipând* după hrană, și cum templierii le aruncau fructe putrezite. Mulți mureau de foame sau boală și cu toate astea noi continuam să le refuzăm ajutorul. Nu au uitat asta niciodată. Îl privi din nou pe Will. Unii dintre noi și-au arătat dezaprobarea față de o asemenea acțiune, dar alții au sprijinit-o. Armand a dat afară doi membri pentru că l-au criticat, iar noi, ceilalți, care nu eram de acord, n-am putut face altceva decât să stăm și să privim. Fără un Gardian care să medieze, schisma dintre noi s-a accentuat, chiar după ce asedierea ospitalierilor a luat sfârșit. Până când, în 1244, a venit marea bătălie care aproape ne-a distrus.

Dacă Frăției i s-ar fi permis să negocieze cu conducătorul de atunci al Egiptului, sultanul Ayyub, poate că dezastrul ar fi fost prevenit. Însă Armand încheiase deja o alianță cu prințul Damascului, un dușman al lui Ayyub, în schimbul cedării câtorva fortărețe, așa că a interzis orice comunicare cu sultanul. În acele momente eu nu mă găseam în Acra. Dacă aș fi fost acolo, aș fi nesocotit acel ordin. Eram în Ierusalim, pe care îl recuceriserăm cu câțiva ani înainte de la musulmani. În vreme ce

eram în oraș, ne-a atacat o armată de horezmieni, la ordinul sultanului Ayyub. Doamne, mai bine n-aș fi fost acolo ca să văd! Privirea lui Everard se mută la cele două cioturi rămase în locul degetelor. Am fost salvat mai degrabă de noroc decât de abilitate. În acea noapte l-am cunoscut pe Hasan. El dezertase din armata horezmiană și a acceptat să mă escorteze în siguranță până la Acra.

O expresie de durere apăru pe chipul lui Everard. Trecură câteva clipe prelungi înainte ca el să continue. Când o făcu, avea vocea răgușită de emoție:

— Când am ajuns în Acra, am descoperit că Armand plecase cu restul oștirii la Herbiya. Nisipurile din jurul acelei așezări au fost frământate de cea mai mare forță creștină adunată după Hattin, o forță care a suferit o înfrângere la fel de catastrofală. Mai bine de cinci mii dintre soldații noștri au pierit acolo. Armand nu s-a mai întors. A fost capturat de comandantul mamelucilor din acel moment, Baybars. După Herbiya, eu și alți câțiva am încercat să refacem Anima Templi, însă prăpastia căscată de Armand era prea adâncă pentru a fi umplută. Asta a însemnat de fapt sfârșitul nostru și grupul nu s-a mai refăcut, sau cel puțin așa au crezut ceilalți. Eu însă nu eram dispus să las să moară cauza lui de Sable. Știam că pot avea încredere în cinci dintre cei doisprezece, cei care rămăseseră devotați țelurilor noastre. Pe unul dintre ei l-ai cunoscut. Jacques de Lyon.

Will era șocat.

— Jacques? Unchiul lui Garin?

— Acești cinci oameni au acceptat să mă ajute să continui lucrarea noastră. Am fost ales conducător al Frăției și m-am întors aici cu Hasan ca să mă concentrez asupra strângerii de manuscrise pentru colecția noastră de cunoștințe. Jacques ni s-a alăturat câțiva ani mai târziu. Ceilalți au rămas în Acra.

Hasan a menținut legătura dintre mine și ei, trimițând și primind mesaje. Dar cu Jacques mort și cu mine izolat, am rămas acum prea puțini ca să mai însemnăm ce am însemnat pe vremuri. În acești ultimi ani, am văzut punțile pe care am reușit să le construim cum se năruie treptat sub pumnul de război al lui Baybars și sub egoismul conducătorilor noștri, care refuză să negocieze cu el. M-aș fi întors de multă vreme la Acra, ca să încerc să refac ce s-a pierdut, să recrutez

membri noi și să numesc un alt Gardian, dar atunci a fost furată Cartea Graalului.

Nu știu de ce am păstrat-o. Nici măcar n-am folosit-o vreodată. Cred că vreo parte înfumurată a mea a considerat că prin distrugerea ei aș distruge Anima Templi. Am pus-o în tainițele noastre subterane. Am crezut că va fi în siguranță acolo. Cineva însă, nu știu cine, l-a obligat pe un călugăr să o fure și de atunci s-a pierdut. Până când a apărut trubadurul cu ea. Everard clătină din cap. Părea epuizat. Noaptea trecută, Inspectorul mi-a spus că dominicanii l-au arestat pe Pierre de Pont-Eveque. Dacă el a fost implicat în furtul cărții, atunci Frăția este în pericol acum, când trubadurul e în mâinile dominicanilor.

— Fratele lui a găsit cartea.

Everard își ridică privirea.

— Cum? Al cui frate?

Will îi relată ce îi povestise Elwen.

— A zăcut, prăfuită, timp de șase ani într-o prăvălie de vinuri? întrebă Everard, nevenindu-i să-și creadă urechilor. De Pont-Eveque n-a avut nimic de-a face cu acest furt? Și cartea? Hasan o avea la el când a murit? Știi unde e acum?

— Elwen i-a dat-o lui Hasan. Dacă el a fost omul omorât noaptea trecută...

— El a fost, i-o reteză Everard. Nu există niciun alt motiv pentru care Hasan să nu se fi întors aici.

— Gărzile i-au dus trupul la leprozeria de la poarta Saint-Denis. Dacă avea cartea la el, atunci probabil că a fost îngropat cu ea sau va fi îngropat în curând. Will ridică din umeri. În afară de cazul în care o găsesc gărzile.

— Atunci ar fi mai bine să ne grăbim, rosti Everard după o scurtă pauză.

Will avu senzația că își ținuse respirația de când preotul începuse să vorbească. Dându-și seama că nu va reuși să digere dintr-odată cele aflate, lăsă deoparte numeroasele întrebări pe care le avea și se concentră asupra uneia singure.

— Dacă această carte este doar o extensie a Anima Templi, a codului prezentat sub formă de alegorie, de ce să și-o dorească altcineva? De ce să-l fi pus cineva pe acel om să o fure?

— Așa cum ți-am spus, ea conține obiectivele și idealurile Anima Templi. Împreună cu mărturia cuiva implicat, ar putea servi drept dovadă a existenței noastre și a țelurilor către care năzuim.

— Și care sunt acestea?

Everard aruncă pătura și se ridică de pe pat. Respinse tentativa lui Will de a-l ajuta și se târî prin cameră spre găleata de noapte.

— Ți-am spus tot ce pot. Își desfăcu izmenele și se ușură cu un jet galben-închis în găleată. Mă ajuți, sergent? întrebă el scurt.

— Cum îmi puteți cere să mă implic în așa ceva? ripostă Will, ridicându-se în picioare. După ce ați folosit-o pe Elwen așa cum ați folosit-o, fără să vă gândiți la siguranța ei? Mi-ați povestit totul și nimic. Ați spus că lumea va anatemiza țelurile Anima Templi. De ce să vreau eu să vă ajut ca să salvați ceva atât de mizerabil?

Everard se răsuci pe călcâie, legându-și izmenele.

— Tatăl tău a făcut-o.

Will făcu ochii mari.

— Cum?

— Am spus că n-am folosit niciodată Cartea Graalului, și e adevărat, dar am inițiat un nou membru.

Will începu să clatine din cap, dar Everard continuă înainte ca tânărul să spună ceva:

— De-asta s-a dus James în Țara Sfântă. S-a dus pentru mine și pentru Anima Templi. Și tot de-asta te-am luat pe tine drept ucenic. Mă ajuți de șase ani în munca mea pentru Frăție. Toate acele traduceri făcute au fost pentru noi.

— Nu vă cred, murmură Will, simțind cum universul lui se face țăndări și îl aruncă într-un vid ametitor.

Voia să-i zică lui Everard că tatăl lui i-ar fi spus toate astea, că James n-ar fi păstrat secretul față de el. Se gândi însă la cât de apropiat fusese tatăl lui de Jacques de Lyon la Templul Nou, la călătoriile lui în Franța și la plecarea intempestivă în Palestina, așa că se abținu.

— L-am trimis acolo cu o misiune, continuă Everard, urmărind cu atenție schimbarea expresiei lui Will. S-a dus acolo ca să oprească acest război. A făcut mari progrese în negocieri cu mamelucii și și-a găsit un contact important în cercul lui Baybars. Un contact care poate ne va fi de ajutor ca să punem capăt actualei crize care amenință pe toată

lumea din Outremer. Trebuie să încheiem pace cu mamelucii, altfel vom pieri.

— Doamne! Will se așeză greoi pe scaun. În gând îi reveni imaginea scrisorii pe care o găsise în sala cea mare din Templul Nou. În acea clipă i se limpezi totul în minte: *Frăția, cercul nostru.* Ăla era el? șopti băiatul încet.

— Dacă nu recuperăm cartea, dacă nu ne asigurăm că nu va ajunge în mâinile altcuiva, atunci scopul pentru care tatăl tău a trudit atâta ar putea fi compromis. Fără Frăție, acest război va continua. Deocamdată asta... e tot ce trebuie să știi. Îți voi spune restul cu timpul, dar până atunci ai încredere în mine că nu putem lăsa cartea aia de izbelișteе din nou.

Will ridică brusc privirea.

— I-ați spus că n-am fost făcut cavaler? I-ați scris ca să-i spuneți asta?

— N-am considerat necesar. Menținem contacte minime între noi, tocmai pentru a reduce riscul de a fi deconspirați.

Will se aplecă în față, cu coatele pe genunchi, și își prinse capul în palme. Se simțea ca și cum ar fi trăit într-o imagine în oglindă a lumii, o oglindă care tocmai fusese spartă pentru a-i dezvălui adevărul din spatele ei. Nimic din ceea ce el socotea adevărat nu era așa. Totul fusese doar o reflectare a realității, nu realitatea în sine. Din toată confuzia, șocul și furia lui răsări însă o rază de speranță. Dacă totul era adevărat și tatăl lui plecase cu o misiune pentru Anima Templi, atunci nu el fusese motivul plecării. Raza se transformă într-un far. Dacă tatăl lui nu plecase din cauza lui, atunci exista o șansă, una *reală*, ca el să poată redeveni fiul lui James Campbell. Will își ridică privirea și se uită la Everard.

— Vă voi ajuta. În schimb, mă veți iniția. După aceea voi pleca în Outremer ca să-mi văd tatăl.

— Vom merge împreună, William, răspunse Everard. Ai cuvântul meu!

Garin se afla în curte, în fața dormitoarelor cavalerilor, când îi văzu pe Will și pe Everard plecând împreună. Așteptase acolo, nerăbdător și agitat, de când îl zărise pe Will intrând la preot. Cu inima bătându-i

mai tare, îi urmări pe cei doi îndreptându-se spre grajd, preotul sprijinindu-se de Will. După ce ei dispărură înăuntru, se ridică în picioare și se apropie de clădirea lungă de lemn. Auzea voci, cea a lui Will și o alta pe care o recunoștea, cea a lui Simon. Prin crăpăturile dintre lemne îi văzu pe toți mișcându-se în interiorul grajdului. Garin se duse la intrare și păși cu prudență înăuntru. Simon îi conducea pe Will și pe Everard spre ieslele unde erau ținuți caii înșeuați. Stăteau cu toții cu spatele spre el. Garin auzi pași care se apropiau de afară. Se strecură într-o boxă goală și se lipi de peretele de lemn. Întunericul îi ascundea prezența. Auzi pe cineva intrând, fără să vadă nimic. Undeva, în apropiere, poarta unei boxe scârțâi ca și cum ar fi fost deschisă.

Trecură câteva minute, după care Garin auzi tropăit de copite și vocile lui Will și Simon. Riscă să arunce o privire pe după poarta boxei. Simon ducea de căpăstru doi cai în curte. Garin își spuse, emoționat, că toate astea aveau legătură cu cartea. Poate că Elwen i-o dăduse lui Will, iar acum Will și stăpânul său o duceau undeva. Preotul părea prea fragil ca să iasă din preceptoriu dacă nu era vorba de ceva important. Poate că asta era cea mai bună ocazie pentru el de a pune mâna pe carte. Will nu era înarmat, iar bătrânul oricum nu reprezenta nicio amenințare.

Când Will urcă în șaua unui cal, Garin ieși din boxă, atent să nu fie văzut, după care luă o șa de pe o bancă și deschise poarta unei alte boxe. Înăuntru se afla un cal imens, negru. Garin plescăi ca să liniștească animalul și îi puse șaua pe spate. Aruncă o privire pe deasupra porții boxei. Simon se ghemuise și își făcuse palmele căuș ca să-l ajute pe Everard să urce în șaua celui de-al doilea cal. Garin se aplecă să prindă harnașamentul pe sub burta calului. Auzi zgomot de paie în spatele lui, urmat de un sunet ca de respirație. Ceva solid îl izbi în ceafă, tocmai când voia să se înalțe în scări și să se întoarcă. Vederea lui Garin se întunecă și el se prăbuși la pământ.

Capitolul 27

Leprozeria din Paris
2 noiembrie 1266

Will și Everard o luară pe drumul care ducea spre nord-vest dinspre preceptoriu. Soarele dimineții îi orbea, iar vântul le ardea fețele. În jur câmpurile erau pustii și maronii, iar copacii, dezbrăcați de frunziș, semănau cu niște schelete fantomatice proiectate pe fundalul cerului albastru. Călăreau în tăcere, iar din această cauză copitele cailor răsunau cu putere pe drumul înghețat. În mintea lui Will se amestecau gânduri despre tatăl lui și despre dezvăluirile lui Everard, în vreme ce preotul părea cufundat într-o meditație sobră.

După circa o jumătate de kilometru, dinspre preceptoriul lăsat în spate și dinspre oraș răsunară peste câmpuri clopote de biserici care anunțau slujba de la ora trei. Everard își îndemnă calul la trap și apoi îl opri. Will rămase călare, în vreme ce preotul se dădu jos cu greutate din șa.

— De ce v-ați oprit?

— Ca să mă rog, răspunse Everard, încruntându-se, ca și cum i se pusese o întrebare ridicolă.

Clătinând din cap la auzul unui asemenea lucru, după ce până atunci preotul se grăbise, Will descălecă și aruncă hățurile peste un arbust din apropiere. Apucă hățurile celuilalt cal, pe care Everard le lăsase să cadă pe jos, și mână animalul spre arbust, în vreme ce preotul îngenunche pe marginea drumului, cu mâinile împreunate. Chiar și când erau plecați din preceptoriu și nu puteau participa la o slujbă, cavalerii, preoții și sergenții erau obligați să se roage. În loc să audă slujba, în asemenea momente ei spuneau șapte Tatăl Nostru.

În vreme ce îngenunchea, Will zări un călăreț la ceva distanță în spatele lor, acolo unde drumul se înălța înainte de a coborî în valea în care se găseau acum el și Everard. Individul călărea un cal negru și mare. Călărețul încetini, apoi se opri și se dădu jos, dispărând din raza vizuală a lui Will. Tânărul îngenunche și murmură Tatăl Nostru în

mâinile împreunate. În acele clipe, cuvintele nu aveau nicio semnificație pentru mintea sa agitată.

— Gata, anunță Everard după ce termină rugăciunea. Se ridică și își scutură praful de pe sutană. Părea un pic mai înseninat, ca și cum rugăciunea îi dăduse forțe noi. Ești tăcut, sergent, zise el după ce Will îl ajută să se urce în șa.

Will nu răspunse imediat. Comentariul îl uluise. Se întrebă ce aștepta Everard de la el.

— M-ați mințit, izbucni el brusc, după ce porniseră iarăși la drum de câteva minute. În toți acești ani ați știut de ce a plecat tatăl meu și nu mi-ați spus niciodată motivul. În tot acest timp am crezut că a plecat pentru că... Will se opri. Din ce știa el, Everard habar n-avea ce se întâmplase cu sora lui și, deși nu mai putea fi sigur de nimic, n-avea chef să-i divulge preotului lucruri pe care acesta nu trebuia să le știe. Știți cât i-am simțit lipsa, încheie el.

— Dacă ți-aș fi spus, ar fi trebuit să-ți povestesc și restul și nu erai pregătit să auzi așa ceva.

— Și acum? Dacă Hasan v-ar fi adus cartea și Elwen nu mi-ar fi mărturisit ce ați pus-o să facă, n-aș fi aflat niciodată, nu-i așa? Mi-ați spus, pentru că aveați nevoie de mine. Poate că dumneavoastră sunteți cel nepregătit.

Everard îl privi, dar nu-i răspunse.

— Și inițierea mea? continuă Will. Reușea să-și mențină vocea calmă, dar simțea cum îi sporește mânia în ciuda confuziei de care era cuprins. Ar fi vrut să sară și să-l lovească pe preot pentru toți anii de umilințe, critici și decepții. O mare parte din acea mânie însă era îndreptată împotriva tatălui său pentru că-l făcuse să creadă că plecarea în Țara Sfântă i se datora lui Will, dar tânărul încă nu era pregătit să se confrunte cu un asemenea sentiment, așa că merse mai departe: Când m-ați fi făcut cavaler dacă Elwen nu v-ar fi obligat să acceptați acea înțelegere? Nici acum nu mă veți inița, pentru că ați crede că sunt pregătit. O veți face pentru că sunteți obligat. Se uită scurt la preot. Asta dacă aveți intenția să vă respectați promisiunea.

— Eu nu-mi încalc cuvântul, replică scurt Everard. Îl privi pe Will drept în ochi. Am văzut atâția tineri plecând la război imediat ce au fost făcuți cavaleri. Prea puțini dintre ei s-au mai întors. O asemenea

călătorie trebuie pregătită cu atenție. Cel mai adesea drumul conduce spre moarte. *De asta* am împiedicat inițierea ta, întrucât știam că, imediat ce vei pune mantia pe tine, vei pleca la drum.

— Evident, mormăi Will, iar asta se întâmplă pentru că vă pasă enorm de mine.

— Nu, William, nu voiam să pierd un scrib atât de bun.

Will își miji ochii și-l privi pe preot. Căută o urmă de minciună, dar nu zări nimic.

— Trebuie să înțelegi, continuă Everard, pe un ton mai potolit. Păzesc de mulți ani aceste secrete. Mi-e greu să dezvălui ceva ce am ținut doar pentru mine. E greu să mai am încredere. Am avut încredere în Armand și aproape că am pierdut totul.

— Asta înseamnă că aveți încredere în mine?

Everard trase de hățuri.

— Ar trebui să ne grăbim un pic.

Ajunseră la leprozerie la puțin timp după ce trecură de rue Saint-Denis. Stabilimentul era parțial ascuns de un crâng de stejari bătrâni, așa că aproape ratară cărarea îngustă care ducea spre zidurile aflate sub coroanele arborilor, prin care razele soarelui desenau tot felul de modele bizare pe cărare. Trei clădiri mari din piatră erau așezate în interiorul unei încercuiri de ziduri joase, cu o capelă înspre dreapta, ridicată lângă niște grădini bine îngrijite. Locul semăna cu o versiune mai mică și mai puțin fastidioasă a preceptoriului, dar părea bine administrat și primitor. Iar asta îl surprinse pe Will. Leproșii pe care îi văzuse el cerșind la porțile orașului reprezentaseră dintotdeauna o priveliște hidoasă, așa cum erau îmbrăcați cu hainele lor speciale și cu mănuși, cu părul rărit, cu chipurile grotesc marcate de cicatrici, schimonosite. Nu și-ar fi imaginat niciodată că asemenea oameni puteau locui în sânul unei comunități atât de pașnice și de ordonate.

Descălecară în fața porții și Will zări un bărbat venind spre ei dinspre una dintre clădiri. Mănușile pe care omul le purta îl indicau drept lepros, dar pe chipul lui nu se zăreau urme ale bolii.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă omul, un pic suspicios. Privirea lui se opri asupra crucilor roșii de pe hainele lor. Eu sunt portarul de aici.

Everard îi dădu lui Will hățurile calului său.

— Caut un prieten. A murit noaptea trecută și cred că a fost adus aici ca să fie înmormântat. Am venit să mă rog pentru el.

Privirea portarului se mută asupra lui Will.

— El e scutierul meu, adăugă Everard, făcând un gest înspre tânăr, care își mușcă limba și se răsuci pe călcâie pentru a priponi caii.

— A fost adus aici cineva, târziu, noaptea trecută, răspunse portarul. Deși eu aș zice că mai degrabă l-a omorât pumnalul din coaste decât lepra. Gărzile regale care l-au adus ne-au spus că a fost lovit de boală, dar eu n-am zărit niciun semn.

— Era în primele faze, replică Everard.

— Atunci intrați. Portarul se opri. Însă fiți cu băgare de seamă că aici sunteți pe domeniul nostru. Dacă poteca e prea îngustă pentru ca doi oameni să treacă unul pe lângă celălalt, atunci voi vă veți da la o parte ca să-l lăsați pe cel care face parte din comunitatea noastră să treacă, fără a-l atinge. Aici nu ne supunem legilor care guvernează dincolo de aceste porți.

— Foarte bine, acceptă Everard, indiferent.

Will rezistă impulsului de a-și duce mâna la gură.

Se spunea că lepra era cauzată de comiterea de păcate, mai ales carnale, dar se mai credea că boala poate fi luată prin contact fizic, prin consumul de alimente sau de apă împreună cu un lepros, sau chiar din aer. Din cauza asta, leproșilor li se interzicea să-i atingă pe cei din jur, să se adune în locuri aglomerate precum bisericile și erau obligați să-și acopere gurile în public. Dar cum portarul nu dădu niciun semn că ar vrea să facă așa ceva, Will respiră superficial pe nări, atent să stea în fața omului în vreme ce erau conduși prin curte dincolo de clădirile administrative și de îngrijire a bolnavilor.

În grădini se vedeau câteva siluete umane, îngrijind șiruri ordonate de puieți de măr pe lângă ceea ce păreau a fi răsaduri de legume de curând culese. Mulți dintre leproși purtau benzi de material textil peste zonele expuse ale trupurilor și peste fețe, și cu toții aveau mănuși. Will observă că unii oameni erau foarte puțin atinși de maladie, având doar câteva cicatrice ciudate sau ușoare deformări ale mâinilor. Alții erau în stadii avansate ale bolii, după mulți ani de infectare. La aceștia din urmă era greu să te uiți. Bandajele le acopereau majoritatea rănilor deschise de pe piele, dar nu le puteau masca formele grotești. Nasurile,

ale căror oase putreziseră, erau borcănate și mâncate; dinții căzuseră, făcându-le gurile să se lase în jos și să-și piardă forma; mâinile erau curbate ca niște gheare. Unora dintre bolnavi le lipseau degetele de la mâini. Alții, din modul împiedicat în care pășeau, își pierduseră degete de la picioare. Dincolo de mirosul de mere acrișoare, Will putea simți miasma dulceagă a cărnii putrezinde.

După ce era diagnosticat cu lepră, bolnavul era obligat să stea în picioare într-un mormânt proaspăt săpat, în vreme ce peste capul lui se rostea un recviem, mesa pentru morți. Pe chipurile acelor oameni, Will zărea acum dovada morții vii. Printre ei nu se găseau femei; acestora li se interzicea spitalizarea și erau obligate să cerșească pe drumurile din afara orașelor.

— Din întâmplare aveam un mormânt proaspăt săpat, rosti portarul, ducându-i spre capelă. Știm cu toții că Bertrand va muri în curând. Ieri-noapte încă trăia, așa că am folosit groapa lui pentru prietenul vostru. Din Genova era el?

Everard îl privi.

— Genova?

— Prietenul vostru, replică portarul, trecând printr-o deschizătură din zidul jos care înconjura capela și cimitirul. Gărzile spuneau că era din Genova.

Will nu crezu că preotul are să răspundă.

După câteva clipe de tăcere stânjenitoare, Everard o făcu însă:

— Da, murmură el. Din Genova.

Sub un vâsc din colțul îndepărtat al cimitirului, aflat în umbra aruncată de capelă, se vedea un mormânt proaspăt săpat.

— Aici l-am pus, zise portarul în vreme ce se apropiau. N-a fost cine știe ce slujbă. Unul dintre gropari și cu mine l-am băgat înăuntru și am rostit o rugăciune scurtă. Era întuneric și ploua, adăugă el, zărind expresia de pe chipul lui Everard.

— Voi spune eu însumi o rugăciune, murmură preotul, lăsându-se pe vine. Privi spre portar. Pot fi lăsat singur câteva minute?

— Stați cât vreți, răspunse bărbatul. Vă găsiți singuri drumul spre ieșire?

Everard dădu din cap. Așteptă ca portarul să dispară îndărătul capelei, apoi se întoarse spre mormânt. Scoase crucea mică de lemn din

capul gropii și o aruncă, după care se ridică.

— Văd o cazma acolo, sergent.

Will își luă privirea de la cruce, care aterizase pe un morman de frunze, și se duse acolo unde îi arătase Everard. O clipă mai târziu, se întoarse cu cazmaua, care fusese proptită de o piatră de mormânt scorojită și acoperită de licheni și, din această cauză, era plină de noroi. Everard se dădu înapoi și îl urmări pe Will cum începe să sape, dând la o parte pământul ud și greu. Efortul îl făcea să asude, în ciuda frigului. Spatele începu să-l doară tot mai tare pe măsură ce movila de pământ de lângă mormânt creștea. Într-un târziu, cazmaua se lovi de ceva moale. Will se aplecă și dădu repede la o parte bulgării de pământ din jurul trupului învelit în giulgiu care ieșea la lumină. Când termină, se propti pe călcâie în coada cazmalei. Nările se umpluseră de mirosul de pământ reavăn.

Everard ezită câteva clipe, apoi înaintă și îngenunche. Întinse încet mâinile și desfăcu atent și blând giulgiul de pe capul lui Hasan. Will privi în altă parte imediat ce zări chipul sarazinului, negru din pricina sângelui închegat și a vânătăilor, schimonosit și rigid, înghețat în agonia prin care Hasan trebuie să fi trecut în clipele morții. Everard nu-și întoarse fața de la mort, ci se aplecă înainte, își puse mâna pe creștetul lui Hasan și începu să șoptească:

— *Ashadu an la ilaha illa-llah. Wa ashhadu anna Muhammadan rasul-Ullah.*

Auzind incantația care ieșea de pe buzele preotului, Will își întoarse privirea într-acolo. Era în arabă. Știa ce înseamnă, căci dăduse peste ea de mai multe ori în cursul traducerilor pe care le efectuase în ultimii ani.

Nu există alt zeu decât Dumnezeu, iar Mahomed este profetul Său.

Era Shahada – declarația de credință care trebuia rostită la urechea unui musulman la moartea lui, așa cum se întâmpla cu ultima împărtășanie în cazul unui creștin. Toate astea confirmau bănuiala lui Will că Everard îl mințise în legătură cu convertirea religioasă a lui Hasan. Văzând însă fața însângerată și lovită a sarazinului, Will nu resimți șoc sau mânie, ci doar rușine că era conațional cu cei care-i făcuseră așa ceva omului care îi salvase odată viața.

— Cine credeți că l-a omorât așa?

— Cineva lipsit de suflet, răspunse Everard, continuând să țină mâna pe creștetul lui Hasan. Cineva plin de ură și de teamă, cineva care-i vede doar pe dușmanii exteriori, nu și pe cei interiori.

— Pare atât de lipsit de sens, murmură Will.

Everard îl privi. Ochii lui încercănați erau umezi.

— Hasan a murit pentru ceva în care el credea. Câți oameni pot spune asta?

Will nu-l contrazise. Expresia din ochii lui Everard implora confirmare și compasiune.

— Nu prea mulți, rosti el.

În cele din urmă, preotul își șterse ochii.

— Ajută-mă, zise el, dând la o parte restul giulgiului.

Will se aplecă de cealaltă parte a mormântului. Giulgiul se prinse de ceva care ieșea din cadavru. După ce reuși să dea pânza la o parte, Will văzu că era vorba despre mânerul unui pumnal încă înfipt până la plăsele în trupul lui Hasan. Simțind că i se face rău, întinse mâna ca să-l scoată de acolo, dar Everard îl opri.

— Lasă-l. Nu-l mai deranjează unde e el acum.

Desfăcură mantia cenușie a lui Hasan și Everard începu să pipăie cadavrul. Treptat păru tot mai îngrijorat, până ce își strecură mâna la spatele arabului mort și o expresie de triumf îi apăru pe chip.

— E aici.

Will se chinui să-l rostogolească pe Hasan într-o parte, în vreme ce preotul băgă mâna mai adânc sub cadavru și scoase de acolo o carte murdară, îmbrăcată în piele. Foile erau umede, iar coperta mânjită cu noroi, dar câteva din literele aurii erau încă vizibile și scânteiau în lumină. Everard închise ochii și murmură ceva. Will bănuia că era o rugăciune după expresia de ușurare profundă de pe chipul preotului.

— S-a terminat, zise preotul, deschizând ochii. Acum mă pot întoarce la Acra ca să-mi termin lucrarea vieții. Privi trist și cu drag la Hasan. Înainte de a mă alătura lui.

— Dă-mi cartea, Everard, se auzi o voce de gheață din spatele lor. Sau i te vei alătura mai curând decât crezi.

Se întoarseră amândoi, uluiți. Lângă ei stătea în picioare Nicolas de Navarra. În mână ținea o arbaletă încărcată, ațintită asupra lui Everard.

Omul purta o haină neagră peste mantia albă, iar părul lung și negru îi era legat la spate într-o coadă.

— Frate Nicolas? rosti Everard, strângând mai bine cartea.

Privi dincolo de cavaler, așteptându-se să-i vadă pe Gilles și pe dominicani, dar cimitirul era pustiu.

— Știam că o să-ți trimiți câinele de vânătoare ca să ia cartea de la trubadur. Trebuie însă să mărturisesc că nu mă așteptam să te folosești de o servitoare. Probabil că erai cu adevărat disperat. Nicolas privi dincolo de preot, la cadavrul lui Hasan. Am auzit că ieri-noapte a fost găsit un sarazin omorât și când nu s-a mai întors la preceptoriu, am bănuit că e vorba de el. Ce păcat! Voiam să-l folosesc drept ultimă dovadă a corupției tale. Nu e creștin, nu-i așa, Everard?

— Ce sens au toate astea, frate? întrebă preotul, încercând să se arate ofensat, nereușind însă să pară decât speriat.

— Nu sunt frate cu tine. Dă-mi cartea! Nicolas aținti arbaleta spre gâtul preotului. Nu te voi mai ruga încă o dată.

Privirea lui Everard se îndreptă încet asupra armei.

— Doamne, tu ai fost, nu-i așa? icni el. Tu l-ai obligat pe Rulli să fure cartea din taină, după care l-ai omorât pe alee? De-asta ești singur. Nu ai venit aici în numele Inspectorului sau al dominicanilor. Ești aici pentru tine însuți.

Will aruncă o privire pumnalului care ieșea din cadavrul arabului. În timp ce Nicolas îl fixa cu privirea pe Everard, el se apropie cu un pas de mormânt.

— Dacă nu intervenea Hasan, poate că l-aș fi lăsat pe călugăr în viață, zise Nicolas. Nu-mi puteam permite ca el să-mi dezvăluie identitatea.

— Cum ai aflat de carte? ceru Everard să știe.

— Am vorbit cu câțiva dintre cei care au părăsit Frăția după dispariția lui Armand. Știu totul despre tine, Everard: secretele tale, ce ai făcut.

— Ai fost aici tot timpul? Un șarpe în mijlocul nostru.

Everard vorbea pe ton coborât, dar privirea nu i se dezlipea de pe arbaletă.

— Aștept acest moment de mai bine de șapte ani. Șapte ani de când am plecat de acasă pentru a veni în țara asta; de când am fost obligat să

port această mantie falsă și să pretind că sunt ca voi, fratele vostru. În ochii lui Nicolas se citea o ură profundă. Am așteptat mult să se facă dreptate. Dar acum se va face. De prea multă vreme Templul și conducătorii lui se ascund sub sutana papei. Când el va vedea ce faceți voi la inițieri, când va vedea ce mizerii ați scris în acest cod secret al vostru, nu va avea de ales decât să vă distrugă. Pe toți. Pielea măslinie a lui Nicolas tremura de anticipație și furie. Ești un om învățat, Everard. Sunt sigur că ai auzit de legenda lui David și Goliat.

Preotul nu-i răspunse.

— Așa cum doar cu o pietricică David a ucis monstrul din fața lui, așa voi dărâma și eu preaputernicul Templu cu o biată carte.

Will mai făcu un pas spre mormânt.

— De ce vrei să faci asta? murmură Everard. Cine ești?

— Sunt unul dintre oamenii pe care ordinul tău i-a trădat în Acra. Unul dintre oamenii pe care tu și ceilalți de sub conducerea nemernicului ăluia, Armand, i-ați închis în propria fortăreață, refuzându-ne hrana și medicamentele și bolnavilor sau muribunzilor să plece. Sunt un cavaler al Ordinului Sfântului Ioan. Și omul care îți va aduce sfârșitul.

Will se holbă la cavaler, amintindu-și cât de ușor rezolvase Nicolas situația neplăcută în care se trezise amestecat cu câteva luni în urmă, când era gata se încaiere cu acel ospitalier beat.

— Eu și alți tovarăși ai mei i-am cerut lui Armand să oprească acea nebunie, spuse Everard. Am încercat, crede-mă. Da, ceea ce a făcut Armand este impardonabil, dar nu a fost și fapta noastră.

— Ați încercat? În vreme ce voi încercați, Everard, eu îmi vedeam prietenii și frații murind din cauza rănilor sau a bolilor care puteau fi tratate. I-am implorat pe templieri să ne îngăduie să primim medicamente și hrană pentru bolnavi. Au refuzat, iar când acei oameni au murit au refuzat să ne permită să scoatem cadavrele ca să le îngropăm. Luni de zile ne-am sufocat cu putoarea cărnii în descompunere a camarazilor noștri. Impardonabil? Nu-mi vine în minte un cuvânt suficient de dur ca să descriu totul.

— Distrugerea altor multe vieți va aduce răzbunare?

— Va însemna un început.

Nicolas întinse mâna liberă.

— Nu ai de unde să știi ce este cartea asta cu adevărat! rosti Everard, strângând cu disperare Cartea Graalului. Dacă ai fi știut, nu ai fi căutat să ne distrugi pe mine și Frăția. Nu noi ți-am greșit, îți garantez! Armand e mort și îngropat. El și-a ispășit greșelile într-o închisoare din Cairo.

— Tu și ceilalți conducători ai Templului, împreună cu grupul tău secret, i-ați apărat trădarea. Cu toții trebuie să plătiți pentru faptele comise. Dacă nu veți fi pedepsiți de legile Curților și regilor, atunci o vom face noi.

— Distrugând Templul, ne distrugi pe toți!

În vreme ce preotul aproape striga aceste ultime cuvinte, Will sări la pumnal și îl smulse din trupul mortului. Arma rămase înțepenită câteva clipe îngrozitor de lungi, după care se eliberă cu un sunet ca de ventuză. Will îndreptă pumnalul spre Nicolas.

Nicolas întoarse și el arbaleta spre Will. Cei doi se priviră fix câteva secunde. În ochii lui Nicolas nu se mai vedea nimic din amuzamentul și prietenia pe care Will le deslușise în acea zi în apropierea prăvăliei negustorului de pergamente. Ca și cum astăzi avea în față un cu totul alt om.

— Te-am avertizat o dată că scoți arma prea repede, Campbell. Văzând că Will nu se clintește, Nicolas i se adresă preotului. Spune-i sergentului să se potolească, Everard, altfel îl voi ucide.

Will simți o mână pe umăr.

— Fă ce spune, șopti Everard.

Părea învins și resemnat.

Will ezită, dar Everard îl strânse mai tare de umăr și atunci își coborî arma.

În același timp, Everard azvârli Cartea Graalului la picioarele lui Nicolas.

— Nu știi ce faci.

Nicolas se aplecă și luă cartea.

— N-am știut niciodată mai bine.

Se dădu înapoi, continuând să țină arbaleta ațintită asupra lui Will. Când ajunse în dreptul capelei, se întoarse și porni la drum cu pași mari. În câteva clipe, dispăru din raza lor vizuală.

Will vru să se ia după el.

— Așteaptă, sergent, îl opri Everard.

Tânărul întoarse privirea.

— Dar o să se facă nevăzut.

— Și noi îl vom lăsa. Deocamdată. Everard luă pumnalul din mâna lui Will și îl așeză pe pieptul lui Hasan. Îmi pare rău, prietene, șopti el, învelindu-l pe arab cu giulgiul. Vino, îi zise el sergentului. Ne vom întoarce la preceptoriu. Avem nevoie de ajutor.

Dar când Everard și Will ajunseră la poartă, caii lor nu mai erau acolo.

Șapte Stele, Paris
2 noiembrie 1266

Garin urcă treptele câte două o dată. Îl durea capul și pe țeastă îi apăruse un cucui, fierbinte la atingere. Simțea că îi vine să vomite. Șapte uși se aliniau de-a lungul coridorului de la etaj, a opta fiind în capăt. De sub câteva dintre ele se iveau limbi de lumină, însoțite de sunete slabe: țipete și gemete care indicau plăcere, durere sau amândouă. Dușumeaua coridorului era pe alocuri șubredă și pârâia amenințător sub călcătura grea a lui Garin în vreme ce el străbătea coridorul, cu privirea ațintită asupra ușii din capăt. Se opri înainte de a o deschide, temându-se de ceea ce se găsea dincolo de ea. Oțelindu-se pentru orice eventualitate, intră. Rook ședea la masa de lucru a Adelei, devorând cu poftă un copan de pui. Grăsimea se prelinsese pe bărbie, iar pe obrajii nebărbieriți atârnau așchii de carne. Rook era singur.

Garin închise ușa.

— Unde-i Adela? întrebă el nervos, aruncând o privire prin încăpere.

— În curte, răspunse Rook, cu gura plină. O ai?

Garin nu-i răspunse imediat. Prin fereastră auzi un scârțâit, urmat de vocea Adelei. Bănuia că fata dispusese aprovizionarea cu butoaie noi de vin pentru acea seară. Vocea ei îl liniști.

— Nu, replică el în sfârșit. N-o am.

Rook lăsă copanul să cadă pe farfurie.

— Atunci unde e? mârâi el, ridicându-se și ștergându-se de grăsime cu dosul palmei. Sursa mea mi-a spus că trubadurul a fost arestat ieri-

noapte, dar n-a fost găsită nicio carte. Așa că, dacă nu e la tine, ai face mai bine să știi cine o are.

— L-am văzut pe Will Campbell, sergentul lui Everard, replică Garin, fără a mai face un pas în încăperea plină de fumul emanat de căminul prost aerisit și care se rostogolea în razele de soare ce pătrundeau pe lângă acoperitoarea de la geam. De dimineață, vorbea cu Elwen lângă preceptoriu.

— Cu cine?

— Se cunosc de la Templul Nou. Este doamnă de onoare la palat. Garin făcu o pauză. Nu cred că Hasan a luat cartea. Cred că ea a făcut-o. Garin îi povesti ce spusese Etienne despre servitoarea care își dăduse un nume fals și a cărei descriere se potrivea înfățișării lui Elwen; servitoarea pe care de Pont-Eveque o acuzase de furtul Cărții Graalului. Cred că e posibil ca ea să i-o fi dat lui Will, încheie el.

— Și?

— I-am văzut pe Will și pe Everard plecând din preceptoriu cam cu două ore în urmă. Voiam să-i urmăresc, dar... Garin se opri și își strânse buzele. Dar am fost izbit în cap de cineva și... N-am văzut cine era, termină el fraza în tăcerea mormântală a lui Rook.

— Înțeleg. Bărbatul ocoli masa și veni spre Garin. Așadar, singura noastră șansă de a pune laba pe cartea asta s-a dus, nu-i așa? Și totul din pricină că ai fost atât de idiot încât să te lași văzut.

Se repezi la Garin și îl țintui pe tânăr de ușă.

Cavalerul țipă când se lovi dur cu cucuiul de lemnul ușii.

— N-o face, Rook! *Capul meu!*

— Doare, nu-i așa? spuse bărbatul. Prinse o șuviță din părul blond al lui Garin și îl lovi iarăși pe cavaler cu capul de ușă. *Nu-i așa?*

Durerea intensă aproape că îl orbi pe Garin.

— Nu cred că s-au dus departe! N-aveau provizii la ei și Will era neînarmat. Oriunde s-ar fi dus, trebuie să fie în oraș! Îi mai putem găsi!

— Cum?

— O să găsesc eu o modalitate!

— Ar fi bine să o faci repede, altfel jur pe viața mea că te voi face să regreți. Pe tine și pe târfa aia de jos.

Luptându-se cu starea de rău provocată de durerea de cap, Garin se holbă la Rook. Simțea cum urcă în el ura ca fierea, amară și arzătoare.

Era cavaler al Templului, un nobil cu un arbore genealogic care se întindea, după cum îi spusese unchiul lui, până în vremurile lui Charlemagne. Rook era un hoț ilustru, un bastard născut pe străzile din Cheapside, un membru al celebrei bande de nelegiuiți care terorizaseră Londra ani de zile până ce fuseseră turnați chiar de mama unuia dintre ei, după care fuseseră prinși și condamnați la spânzurătoare. Rook fusese scăpat de moarte și scos din cloaca societății de către Edward, dar nu era altceva decât un câine râios.

Garin se forță să se concentreze asupra recompenselor pe care le-ar fi putut obține dacă-și îndeplinea sarcina, una dintre ele fiind plecarea lui Rook din oraș.

— Orice am face trebuie să fim atenți, zise el, atingându-și cu blândețe cucuiul. Degetele i se mânjiră cu sânge. Nu știu cine m-a atacat în grajd. Fie și cel care m-a lovit caută cartea, fie m-au văzut urmărindu-l pe preot și au vrut să mă oprească. Clătină din cap. Poate că a fost Hasan. Nu l-am mai văzut de ieri-seară. În mintea lui Garin apăru o idee legată de ceea ce ar fi trebuit să facă, dar ezită înainte de a o rosti cu glas tare. Dacă apuca pe acel drum, i-ar fi fost aproape imposibil să se mai întoarcă. Cred că ar trebui să ne îndreptăm atenția asupra lui Will, rosti el în cele din urmă, incapabil să se gândească la vreo altă soluție și să mai suporte noi dureri. Sunt sigur că el știe unde e cartea acum. Garin inspiră adânc. Se gândi la averea lui, la titlu și la bogății. Se gândi la mândria și fericirea maică-si și se gândi la Adela, cu care împărțea doar patul, și la posibilitatea de a o avea în orice noapte dorea. Expiră cu putere și hotărâre. O să-l aducem aici ca să-l întrebi tu unde e cartea.

— Și cum îl facem să vină aici? întrebă Rook, după o scurtă pauză.

Garin se uită în ochii lui.

— Cu ajutorul lui Elwen.

Capitolul 28

Paris
2 noiembrie 1266

— Când ai de gând să-mi spui despre ce e vorba? icni Simon, alergând alături de Will și evitând grupurile de oameni care umpleau străzile. Era zi de târg și orașul gemea de negustori și de cumpărători. E limpede că nu mi-ai spus totul.

— Ți-am zis tot ce pot, răspunse Will, aruncându-i o privire.

Se simțea vinovat că îl implicase pe Simon în toată povestea fără o explicație plauzibilă, dar Everard insistase ca Will să ia pe cineva care să-i păzească spatele, iar Simon era singurul căruia îi putea încredința o asemenea responsabilitate. Având-l alături pe grăjdar, Will chiar se simțea ceva mai sigur pe sine.

— Nu-l confrunta singur pe de Navarra, îl avertizase preotul când Will își prinsese sabia scurtă înapoi la centură, în preceptoriu. Își pusese mâna osoasă pe umărul lui Will. Mă bazez pe tine. Adu-mi cartea și jur că te fac cavaler.

— Nicolas de Navarra, trădător? Reuși să zică Simon, roșu la față și asudând din belșug din pricina efortului. Nu-mi vine să cred. Și ce era cu cartea aia pe care a furat-o?

— E un text valoros care îi aparține lui Everard. Noi credem că el vrea să vândă cartea, cum ți-am mai spus, așa că trebuie să ne grăbim.

— Și ne-a trimis pe noi ca s-o luăm înapoi? Simon clătină din cap. Nu pricep. De ce n-a apelat la cavaleri înarmați? Privi îngrijorat spre sabia scurtă de la centura lui Will. Ne așteptăm la necazuri? Will, știi bine că nu pot lupta.

— Nici nu îți cer asta. Dar dacă Nicolas vede că suntem doi, va fi mai puțin dispus să se bată.

Will spera să fie adevărat ce spune. Știa că era priceput la mânuirea sabiei, dar nu știa de ce era capabil Nicolas și nu i-ar fi plăcut să se confrunte cu o arbaletă. Asta dacă Nicolas trecuse pe la preceptoriul ospitalierilor. Dacă nu, Will habar n-avea unde l-ar fi putut găsi.

— Ne-am fi deplasat mai repede pe cai, îi spuse Simon.

Will nu răspunse. Simon nu era în grajd când el și Everard se întorseseră de la leprozerie fără cai. Preotul fusese obligat să-i spună șefului grajdului că le fuseseră furate harnașamentele. Ulterior, bărbatul refuzase să-i mai îngăduie preotului să ia vreun cal fără să completeze un raport către Inspector, motiv pentru care Will și Simon alergau acum spre preceptoriul ospitalierilor pe jos.

Will ura faptul că-și punea prietenul în pericol. Dar mai presus de orice sentiment de vinovăție, se simțea hotărât și cu mintea limpede. Îl aștepta inițierea și, pentru prima dată după mulți ani, dacă nu cumva pentru prima dată în viața lui, avea un scop. Promisiunea pe care și-o făcuse sieși, că se va duce în Țara Sfântă ca să-și vadă tatăl, nu mai era o fantezie. Era realitate. Mai mult, făcea și el în sfârșit ceva despre care știa că tatăl lui ar fi fost mândru. Mântuirea nu era doar aproape, părea inevitabilă. Ce cale mai bună de a-și ispăși păcatele decât să salveze Anima Templi și să aducă pacea în Outremer? Orice s-ar fi întâmplat, avea să ia acea carte. Nu-l va lăsa pe Nicolas să-i distrugă visurile, oricât de justificată sau de înțeles ar fi fost mânia lui. Și Will aștepta acest moment de mulți ani.

Măriră ritmul alergării după ce scăpară de mulțimile strânse la târgul de vite. Sus, deasupra acoperișurilor, Will vedea turnurile cenușii ale preceptoriului ridicându-se din încercuirea lor de piatră. Își strânse mai bine mantia neagră pe trup, ca să nu se vadă crucea roșie de pe tunică, și coti pe o alee îngustă care dădea în strada învecinată preceptoriului. Simon se chinuia să țină pasul în spatele lui. Prin deschizătura îngustă din față, Will putea vedea poarta. Era deschisă. Începu să meargă la pas, gâfâind, dar când ajunse la capătul aleii, patru cavaleri ieșiră pe poartă, călare pe cai de război. Erau îmbrăcați în haine de călărie simple, dar Will, care se oprise, văzu că pe dedesubt purtau veșminte lungi, negre, pe care era brodată crucea albă a ospitalierilor. Îi recunoscu pe doi dintre ei. Unul era Rasequin, cel cu care se confruntase lângă prăvălia negustorului de pergamente. Acum nu mai părea beat, ci extrem de atent. Își ținea una din mâini pe mânerul sabiei. Ieși în forță pe poartă, copitele armăsarului pe care îl călărea împrăștiind bulgări mari de noroi pe stradă. Alături de el se afla Nicolas de Navarra. Și el purta uniforma cavalerilor Sfântului Ioan.

Will strigă atunci când cavalerii trecură de el, dar zgomotul copitelor armăsarilor era prea puternic pentru ca vreunul dintre ei să-l audă. O luară în josul străzii, oamenii ferindu-se speriaţi din calea lor. De oblâncurile șeilor erau prinse pături și saci. Cavalerii plecaseră într-o călătorie lungă. Will înjură urmărindu-i cum dispar pe după un colț și cum strada se umple încet din nou cu oameni. Poarta preceptoriului se închise cu zgomot.

Simon se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi, gâfâind.

— Ăla era Nicolas, nu-i așa? De ce era îmbrăcat ca un ospitalier?

— A fost trimis de ordinul lor să ia cartea, recunoscu Will după o pauză. Înainte ca Simon să mai întrebe ceva, făcu semn spre o uliță laterală care trecea pe lângă zidul preceptoriului. O să intrăm. Să aflăm încotro se îndreaptă.

— Dar nu mergem într-o direcţie greșită? întrebă Simon când Will apucă pe strada laterală. Poarta e în spate.

— Nu sunt sigur cine mai știe de Nicolas. S-ar putea să fie toţi implicaţi în povestea asta. Will se opri, uitându-se la zidul de incintă, dincolo de care se vedeau coroane de copaci și turla capelei preceptoriului. Nu putem intra așa, pur și simplu.

— Eu nu pot urca acolo, se plânse Simon în vreme ce Will începu să se cațere agăţându-se de ieșiturile colţuroase ale pietrelor.

Will ajunse sus și se trase pe coama zidului încordându-și braţele. Aruncă o privire dincolo de peretele de piatră. În spatele copacilor se vedea o zonă mare, deschisă, plină de cruci din piatră: cimitirul cavalerilor. În spatele capelei se zăreau o curte și câteva clădiri înalte. Mai mulţi bărbaţi se aflau în curte, dar zidul pe care se cățărase, mascat de copaci, era greu vizibil, iar Will și Simon puteau fi descoperiţi doar dacă cineva se uita direct spre ei.

— Haide, îl îndemnă el pe Simon, care se uita neliniștit în sus la el.

— Iisuse, mormăi grăjdarul, începând să se cațere cu stângăcie pe zid după câteva clipe de ezitare. Tu o să mă omori, icni el, strâmbându-se de durere când își zgârie încheieturile mâinilor în colţurile pietrelor ascuţite.

Apropiindu-se de coamă, își înfipse gheata într-o crăpătură mică, dar aceasta era prea îngustă pentru piciorul lui încălţat, așa că Simon alunecă.

Will îl prinse de încheietură și îl ținu bine. Apăsându-se cu coapsele pe coama zidului și susținând greutatea lui Simon cu mâinile, Will îl trase pe grăjdar în sus pe ultimii centimetri, până când Simon reuși să se prindă de coamă. Câteva minute după aceea, grăjdarul fu prea epuizat fizic pentru a mai face altceva în afară de a sta întins. În cele din urmă, împins de la spate de Will, Simon sări împreună cu acesta în cimitir, după care, folosindu-se de perdeaua de copaci, începură să se deplaseze de-a lungul zidului.

— Nu știu cine crezi tu că ne va zice încotro a plecat Nicolas, mormăi Simon, frecându-și încheieturile lovite. Dacă sunt cu toții implicați în furtul cărții, mă îndoiesc că vreun ospitalier îți va spune ceva. Privi turnurile clădirii principale. Cel mai probabil ne vor arunca pe amândoi în temniță.

— N-am de gând să întreb vreun cavaler, replică Will, îndreptându-se către o construcție lunguiață din cherestea din capătul curții, în fața căreia erau stivuiți câțiva baloți de paie: grajdul.

Când ieșiră din cimitir, el și Simon zăriră un grup de cavaleri stând pe veranda clădirii din fața intrării în grajd. Will se asigură că mantiile le acopereau bine crucile de pe tunici, apoi porni hotărât de-a lungul curții.

— Comportă-te firesc, rosti el printre dinți în direcția lui Simon, care arunca priviri îngrijorate către cavaleri.

Ospitalierii nu le acordară nicio atenție celor doi tineri care traversară liniștiți curtea și dispărură în grajd.

Imediat ce intră, Will privi în jurul lui, încercând să se adapteze rapid la semiîntunericul dinăuntru. Un băiat de vreo doisprezece ani stătea pe o bancă și lustruia niște șei.

— Verifică restul boxelor, îi șopti Will lui Simon în vreme ce se apropia de băiat.

— Să le verific? se miră Simon, nedumerit. Pentru ce?

— Ca să te asiguri că sunt goale.

Will zâmbi. Băiatul se oprise din treabă și îl privea.

— Vă pot ajuta, domnule? întrebă el, cu o voce pițigăiată.

— Sper că da, răspunse Will, continuând să zâmbească. Ai înșeuat patru cai pentru un grup de cavaleri cu puțin timp în urmă, nu-i așa?

Băiatul încuviință.

— Așa e, domnule.

— Îmi poţi spune încotro se îndreptau?

Băiatul aruncă o privire spre Simon, care trecea de la o boxă la alta, zgâindu-se pe deasupra fiecărei porţi de acces.

— Cine sunteţi? întrebă băiatul, încruntându-se. Nu v-am mai văzut până acum.

— Suntem nou-veniţi, zise Will. Cavalerii ăia. Spune-mi unde s-au dus.

Băiatul își lăsă, nesigur, jos cârpa de lustruit.

— Cred că ar fi mai bine să-l întrebaţi pe Mareșal, încercă să treacă pe lângă Will. Mă duc să-l aduc.

Tânărul îl prinse bine de braţ.

— Nu-i nevoie să-l deranjezi.

— Daţi-mi drumul! rosti băiatul, speriat. Mă doare!

— Iisuse, Will! șuieră Simon, în vreme ce sergentul îl împinse cu forţa pe băiatul care se zbătea într-o boxă și îl lipi de poartă.

— Nu-ţi voi face rău, murmură Will, dar trebuie să aflu unde se duc cavalerii. E foarte important să-mi spui.

— Vă rog să-mi daţi drumul, imploră băiatul pe un ton plângăreţ.

Buzele începură să-i tremure.

— Will... murmură Simon, urmărind șocat schimbul de cuvinte.

Will îi aruncă o privire și Simon tăcu zărind expresia din ochii verzi ai prietenului său. Îl înfricoșa.

— Spune-mi! insistă sergentul, desfăcându-și ușor mantia, astfel încât băiatul să vadă sabia scurtă.

— La Rochelle, izbucni băiatul, cu privirea lipită de armă. Au plecat spre La Rochelle. I-am auzit vorbind despre Acra și Marele Maestru.

— Acra?

— Asta-i tot ce știu. Pe cuvânt!

Will privi cu atenţie faţa băiatului, apoi dădu din cap.

— Intră! îi ceru el, deschizând poarta boxei și împingându-l pe băiat înăuntru.

Băiatul făcu ce i se ceruse. Will închise poarta și o încuie. Chiar și când ieșiră din grajd îl auzeau pe băiat plângând.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva, mormăi Simon în vreme ce se înapoiau prin cimitir spre zid.

— N-o să pățească nimic, replică Will, cu gândul în altă parte.

Simon se opri.

— Nu era nevoie să-l sperii în halul ăla!

Will se întoarse spre el.

— Fii serios, Simon. Trebuie să ajungem repede la preceptoriu. Se apropie și îi strânse umărul prietenului său. N-am vrut să o fac, dar am fost nevoit. Ar fi fugit să-l aducă pe Mareșal și unde crezi că ne-am fi aflat acum? N-am fi obținut nimic și probabil că am fi fost aruncați într-o celulă, așa cum ai spus tu.

Simon nu replică. Se mulțumi doar să-l urmeze.

Când trecură prin poarta Templului și apucară pe rue du Temple, dimineața se transformase deja în început de după-amiază. Vântul se întețise și acum norii albi și imenși se fugăreau pe cer înspre est, aruncând umbre peste dealurile din depărtare. În vreme ce se apropiau de preceptoriu, începu să bată clopotul.

Nu era vorba de chemarea sonoră și rară la rugăciune. Clopotul bătea repede și cu putere: era un sunet de alarmă. Will simți un fior rece.

Când ajunseră în curtea principală, văzură un grup mare de cavaleri intrând în sala capitulului. Alții traversau curtea în grabă ca să li se alăture. Clopotul continua să bată.

— Campbell!

Will se răsuci pe călcâie și îl văzu pe Robert de Paris alergând spre ei.

Robert își dădu părul blond pe spate și arătă spre sala de întruniri.

— Ai habar ce se petrece?

Will clătină din cap.

— Nu. Am fost în oraș.

Văzu un grup de cavaleri, printre care se aflau Inspectorul, Everard și Hugues de Pairaud, venind spre ei. Mantiile unora dintre ei erau pline de noroi. Will făcu în pas înainte, gândindu-se să-l cheme pe Everard, dar ceva de pe chipurile oamenilor îl opri. Grupul trecu de el și intră în sala capitulului, dar Hugues rămase în urmă zărind semnul discret al lui Robert.

Robert se duse la el.

— Ce se întâmplă? întrebă el suficient de tare ca să audă și Will.

Prin ușa deschisă a sălii de întruniri răsunară voci șocate și mâniate. Mai presus de toată acea agitație, Will îl auzi pe Hugues spunându-i ceva lui Robert care îl făcu pe loc să uite de Nicolas de Navarra și de Cartea Graalului. Se grăbi spre cei doi.

După expresia de pe chip, Robert era îngrozitor de încurcat.

— Will... începu el.

— Ai spus ceva despre Safed? i-o reteză Will.

— Da, zise Hugues, răspunzând în locul lui Robert. Anii de antrenamente eliminaseră cea mai mare parte din grăsimea de pe trupul lui, dar Hugues continua să aibă un aer nefericit și porcin din pricina ochilor lui mici și a nasului turtit. Fortăreața a căzut.

Will deschise gura, dar se mulțumi să clatine din cap și se uită la Hugues ca și cum nu l-ar fi auzit bine pe cavaler.

— Fratele Marcel a venit de la baza noastră din La Rochelle, continuă Hugues, arătând înspre un bărbat cu pielea arsă de soare care stătea pe veranda sălii de întruniri. Este căpitanul uneia din navele noastre de război, care a ajuns în port săptămâna trecută. Marele Maestru Thomas Berard l-a trimis din Acra imediat ce s-a aflat. Safed a fost cucerită în iulie de sultanul mameluc Baybars. N-au existat supraviețuitori.

— Atunci de unde s-a aflat că a căzut? întrebă Simon.

— Baybars i-a trimis un mesaj Marelui Maestru Berard în care i-a descris în detaliu soarta fraților noștri. A decapitat întreaga garnizoană și le-a înfipt capetele în pari de jur împrejurul fortăreței. Hugues făcu o grimasă. Se pare că a vrut să ne avertizeze pe toți ca să știm la ce să ne așteptăm. Căpitanul Marcel a venit doar cu un echipaj restrâns din Acra. Restul forțelor noastre din Outremer au fost trimise să întărească garnizoanele și orașele de pe tot cuprinsul Regatului Ierusalimului. Toți oamenii de care nu va fi strict nevoie vor fi trimiși în Orient.

— Hugues, rosti încet Robert, atingându-i umărul.

Cavalerul îi aruncă o privire, dar continuă să li se adresase cu gravitate lui Will și lui Simon.

— Baybars și armata lui s-au retras la baza lor din Alep, dar vor ataca din nou cu siguranță. Sultanul a declarat Jihad împotriva noastră. Suntem în război.

— Hugues, repetă Robert, ceva mai ferm.

— Ce e? întrebă acesta.

— Taci din gură!

Se uitară amândoi la Will care se îndepărtă clătinându-se și începu să vomite în noroi.

Capitolul 29

Alep, Siria
2 noiembrie 1266

Baybars ședea, tăcut și posac și îi urmărea pe cei aflați în sala tronului. Comandanții și guvernatorii ședeau tolăniți pe perne sau treceau de la un grup la altul, oprindu-se din când în când ca să mai ia câte un fruct de pe tăvile ținute sus de servitori. Mai presus de râsete și voci plutea sunetul melodiilor tânguitoare cântate de muzicanți. Fete în rochii vaporoase dansau în mijlocul sălii, unduindu-și trupurile. Vrăjiți, bărbații le urmăreau formele șerpuitoare. Dansatoarele se împrăștiară brusc când o siluetă gheboasă într-o robă cenușie se repezi în mijlocul lor. Câțiva ofițeri mai tineri râseră când Khadir, imitând țipetele fetelor, începu să le fugărească pe după coloane. Resturile ospățului din acea seară erau împrăștiate pe mese: bucăți de prăjituri cu miere, hălci de ied pline de grăsime sleită, bucăți lemnoase de sparanghel, nuci învelite în zahăr.

În apropiere, Omar discuta cu Kalawun și cu alți câțiva comandanți. Baybars îi prinse privirea și dădu ușor din cap.

Omar părăsi grupul și urcă treptele până la tron.

— Stăpâne?

— Hai să terminăm cu festivitățile.

— Poate să mai așteptăm puțin? propuse Omar. Să-i lăsăm pe oameni să...

— Acum, Omar!

— Da, stăpâne!

Guvernatorii și comandanții de regimente tăcură când unul dintre servitori scutură un clopot de aur, marcând începutul întrunirii. Muzicanții încetară să mai cânte și dansatoarele se făcură nevăzute. Toate privirile se întoarseră către Baybars, care se ridică de pe tron.

— Sper că v-a plăcut ospățul. La cuvintele lui, oamenii răspunseră cu un ropot politicos de aplauze. Vom avea multe asemenea festinuri în anul care va veni. Alte aplauze. Căci vom avea de sărbătorit victorii și mai mari decât cele de până acum. Dădu din cap înspre Kalawun. Am

discutat cu câțiva dintre voi în ultimele săptămâni în legătură cu următoarele etape ale campaniei noastre. De atunci m-am decis asupra următorului nostru obiectiv principal. Făcu o pauză, cercetând cu privirea fețele întrebătoare. Vom cuceri cetatea Antiohiei.

Se auziră câteva murmure de surpriză și alte câteva de îngrijorare.

— Prealuminate sultan, rosti unul dintre guvernatori, un om ambițios, care întotdeauna vorbea primul. Ar fi nevoie de un asalt masiv. Antiohia este cea mai fortificată cetate din Siria.

— Prin simpla întindere a acelor fortificații, replică Baybars, cetatea este foarte greu de apărat. Am studiat planurile pe care le avem despre așezare. Cred că o forță mică o poate cuceri în mai puțin de o săptămână. Cel mult trei regimente.

— Și când propui executarea acestui atac, stăpâne? întrebă un alt guvernator.

— Recoltele s-au strâns. Trupele pot pleca negreșit, cu toate proviziile, la sfârșitul săptămânii. Prezicerile lui Khadir despre vreme sunt bune.

Câțiva guvernatori priviră chiorâș la ghicitor, care ședea sub o masă și rodea un os.

Observând lipsa de reacție a oamenilor, Baybars se enervă.

— Nu v-am promis eu victorii?

— Și niciunul dintre noi nu se îndoiește de capacitatea ta de a le aduce, prealuminate sultan, spuse Kalawun, acoperind murmurele celorlalți. Dar mulți oameni abia s-au întors din Cilicia. N-ar fi mai bine ca pentru restul iernii să ne concentrăm asupra unor fortărețe militare mai mici înainte de a ataca o țintă precum Antiohia?

Aruncându-i o privire întunecată lui Kalawun, Baybars se așeză pe tron și măsură restul audienței cu privirea. Cei mai mulți plecară ochii.

— Nu vă dați seama ce vă propun? întrebă el pe un ton dur. Atunci să vă explic mai bine. Dacă vom cuceri Antiohia, creștinii nu vor pierde doar o cetate: vor pierde un întreg principat. Tăcu un minut, lăsându-i pe ceilalți să-i pătrundă sensul vorbelor. Fără Antiohia, cele câteva așezări și fortărețe împrăștiate ale francilor din regiune vor deveni niște insule dintr-o mare controlată de noi. Mă îndoiesc că vor mai lupta vreodată.

— E adevărat, fu de acord un general, după o scurtă pauză. Ar fi o lovitură serioasă dată francilor. Principatul Antiohiei a fost primul înființat de ei pe teritoriul nostru.

— Și, interveni un altul, este cea mai bogată cetate a lor după Acra.

— Dar este și o cetate sfântă, le reaminti Baybars. După Edessa, dacă luăm Antiohia, francii vor mai avea doar două state: Comitatul Tripoli și Regatul Ierusalimului, iar din cadrul acestora puține din fostele lor orașe și fortărețe vor rămâne sub controlul lor. Cu timpul îi vom alunga pe toți înapoi în marea de unde au venit.

Câțiva guvernatori reacționară la menționarea bogățiilor, dar entuziasmul general nu se ridică la nivelul așteptat de Baybars. Până la sfârșitul întâlnirii însă, le smulse tuturor acordul și alese trei comandanți care să conducă atacul. La sfârșit, părăsi sala tronului, evitându-i pe secretarii care îl așteptau cu diverse documente de semnat, dar și pe Omar, care îi căuta privirea.

Punându-și o robă neagră și turban, Baybars părăsi citadela printr-o mică ieșire laterală și coborî în oraș, simțind cum tensiunea acumulată se disipează treptat pe măsură ce se depărta de palat. Aerul era răcoros. După o vreme, ajunse la o străduță prăfuită mărginită de șiruri de case din chirpici. În capătul străzii se afla o clădire albă, mai mare și mai bine construită decât celelalte. Prin ferestre se vedeau lumini și se auzea un râset de copil. Baybars ocoli intrarea principală și se duse în spatele casei, o siluetă aproape invizibilă furișându-se printre umbre. Acolo se afla un șopron vechi aproape prăbușit, căci nimeni nu își asumase proprietatea sau responsabilitatea pentru ea. Lipsea jumătate din acoperiș, iar pe jos erau numeroase bucăți de lemn. Baybars se întrebase adesea de ce nu folosise nimeni acele lemne pentru foc. De fiecare dată când venea acolo, se aștepta să nu mai vadă șopronul. Culese o floare de hibiscus din tufișul care creștea lângă intrare și păși în interiorul locului de care nimeni n-avea habar: nici soțiile sale, nici guvernatorii, nici Omar sau Kalawun. În întuneric, îngenunche și duse floarea la buze, absorbindu-i parfumul puternic și amintindu-și cum miroseau florile în părul ei. Întunericul era îndulcit de lumina stelelor și de cea venită dinspre casă, astfel încât ceea ce se afla la picioarele lui Baybars era vizibil. Numeroase inflorescențe roz de flori moarte de hibiscus.

Capitolul 30

Templul din Paris
2 noiembrie 1266

Will urmărea cum păianjenul își mărește plasa construită într-o crăpătură în piatră. Din când în când, un vânt rece pătrundea prin fereastră, făcând insecta să se strângă ghem. La fiecare pală, păianjenul se furișa pe ața lui și se punea la adăpost în crăpătură după care ieșea și își continua munca. Will găsea fascinantă activitatea asiduă a insectei. Sus, jos, învârtit, de la capăt. Părea atât de simplă. Spre deosebire de scrisoarea aceea începută care zăcea pe pervazul ferestrei, lângă el.

Will scrisese complet amorţit primele rânduri ale misivei, așa că fusese ușor. Pe măsură ce continuase însă, în minte începeau să-i apară imagini cu părinții lui. Amintiri care păreau atât de nesemnificative încât le uitase ieșeau acum la suprafață și îl copleșeau, extraordinar de vii. Cele mai multe erau din perioada de dinaintea morţii lui Mary. Una fusese extrem de clară: o imagine cu mama lui stând pe marginea mesei din bucătărie, cu buzele strânse. Fusese în grădină ca să culeagă zarzavaturi pentru masa de seară când călcase pe o viespe. Tatăl lui se așezase pe un scaun și luase piciorul ei mic și alb cu blândeţe în mâini. Șezând la masă, Will îl urmărise pe taică-său cum scoate acul din piele, cu ochii mijiți de concentrare. Apoi James își lipise gura de mica rană ca să sugă otrava care mai rămăsese acolo. După ce terminase, Isabel îi cuprinsese gâtul cu braţele. Părul ei roșcat se răsfirase peste umărul lui. „Ce m-aș face fără tine?” o auzise Will cum șoptește.

Amintirea fusese brusc înlocuită de o imagine cu capul retezat al tatălui său, înfipt într-un par, cu ochii scoși de păsări și cu gura plină de viermi. În acel moment, pana de scris se rupsese în mâna lui Will. Nu se mai obosise să aducă alta, așa că scrisoarea rămăsese acolo, neterminată, fluturând din când în când în bătaia vântului.

După ce fugise din curte, Will se dusese glonţ în dormitorul pustiu, unde se așezase pe pervaz, cu genunchii strânși la piept, inspirând aerul cu nesaţ. Cândva, mai târziu, se dăduse jos ca să ia o pană de scris și un pergament din cufărul de lângă patul lui, înainte de a se așeza

iarăși pe scaunul lui, în același loc în care stătuse cu șase ani înainte, în ziua înmormântării lui Owein.

Păianjenul alunecă pe ața lui și începu să țească un nou fir. Will își atinse gâtul. Timp de o oră și ceva, resimțise o arsură ușoară, dar persistentă, de câte ori înghițea. Își lăsă capul pe piatră și privi afară, pe fereastră. Norii care se iviseră după prânz albiseră tot cerul, iar pe alocuri se vedeau dungi cenușii. Will auzi țipetele depărtate ale pescărușilor de lângă malurile fluviului. Probabil că zburau în cercuri deasupra pescarilor care se întorceau acasă cu plasele lor cu pește și cu capcanele pentru țipari. Auzea zilnic pescărușii. Acum însă sunetul familiar căpăta semnificații noi. Will își frecă ochii.

Ședea pe pietrele calde alături de tatăl lui, cu picioarele atârnând deasupra apei. Tatăl lui aruncase nada și verifica din când în când ața ca să vadă cât era de grea. Reflectate de apă, razele soarelui făceau jocuri de lumini și umbre pe sub stânci și sclipeau în ochii lui James. Lângă ei era o găleată cu trei pești argintii. Pescărușii care se învârteau deasupra lor țipau și se apropiau uneori atât de mult, că umbrele lor se proiectau pe stânci.

James avea obrajii arși de soare, iar deasupra bărbii se vedea o dungă gălbuie de nisip. Will ar fi vrut să o îndepărteze, dar nu intenționa să-și tulbure tatăl, care urmărea visător ața undiței, cu un zâmbet încremenit pe chip.

— Ar trebui să construim o barcă, rosti James după o vreme.

— O barcă?

James privi peste întinderea verde a lacului, cu același zâmbet visător pe chip.

— William, crezi că peștele e mai mare în mijlocul lacului?

Băiatul se gândi bine, apoi dădu din cap.

— Cu un alt copil pe drum, ne dorim pești mai mari, nu-i așa?

— Mama o să aibă un copil?

— O fată, crede ea..

— Cum îi veți spune? întrebă Will, încercând să pară indiferent, chiar dacă vestea îl năucise.

Încă o soră? Trei erau mai mult decât suficiente.

— Ysenda. James studie chipul băiatului câteva clipe. Va trebui să mă ajuți, William. Nu cred că pot s-o construiesc singur.

— Bineînțeles, tată!

Will se îndreptă de spate; sentimentul responsabilității luă locul dezamăgirii. Încruntă sprâncenele gândindu-se la asta. Nu era încă sigur cum avea el să construiască o barcă, dar știa că avea să fie cea mai bună ambarcațiune văzută vreodată de tatăl lui.

După moartea lui Mary, Will se mai dusese la lac o singură dată înainte de a părăsi Scoția. Barca era acolo unde fusese lăsată, pe terenul înalt de deasupra malului apei. Nu făcuse vâslele și nici nu călăfătuise ambarcațiunea cu smoală. Iarba începuse să crească printre crăpăturile din lemn. Cu ocazia acelei ultime vizite, Will se gândise să scufunde barca, dar chiar și atunci tot mai sperase că o să revină acolo alături de tatăl lui ca să navigheze cu ea. Mama lui se apropia de sfârșitul sarcinii și Will era convins că, oricât de mult l-ar fi urât taică-său, familia lor avea să aibă în continuare nevoie de acei pești mari.

Se gândise la barcă în ultimii ani ca la o carcasă putrezită, bună doar de adăpost pentru buruieni și cuiburi de crabi, dar acum se trezi că se întreabă dacă nu cumva dăduse cineva peste ea și o salvase. Din cele câteva scrisori pe care le primise de la maică-sa știa că surorile lui mai mari, Alycie și Ede, părăsiseră mănăstirea cu câțiva ani în urmă ca să locuiască împreună cu soții lor în Edinburgh, unde își întemeiaseră propriile lor familii. Poate însă că Ysenda, care trebuia deja să fi împlinit opt ani, avea să se întoarcă într-o bună zi pe pământul pe care se născuse și să găsească barca. Poate că n-avea să reușească să iasă în larg cu ea, dar Will își închipui că ar fi putut-o folosi ca loc de joacă și pentru a se gândi la fratele și tatăl pe care ea nu-i cunoscuse niciodată.

Will își luă mâinile de la ochi când auzi tropăit de copite în curte. În afară de acel zgomot și de țipetele slabe ale pescărușilor, nimic nu se mișca. Majoritatea cavalerilor, preoților și sergenților erau în capelă, unde fuseseră convocați după ce se aflase despre căderea Safedului. Cu toții își petrecuseră prima parte a după-amiezii reculegându-se pentru frații pierduți.

În curând liniștea avea să ia sfârșit. În curând avea să răsune chemarea la război.

Will nu întoarse privirea când se deschise ușa dormitorului. Auzi pe cineva târșâindu-și pașii prin încăpere, spre el. Când în sfârșit catadicsi să privească într-acolo, văzu ochii injectați de sânge ai lui Everard urmărindu-l, apoi îl cuprinse iarăși amorțeala și își mută privirea în altă parte.

— Te-am căutat, sergent.

Will nu răspunse.

— Câtă vreme intenționai să te ascunzi aici?

— Trebuie să-mi termin scrisoarea.

Everard se încruntă. Privirea îi căzu asupra pergamentului.

— Asta? întrebă el, ridicând foaia. Citi, mijind ochii în lumina slabă din încăpere. Chestia asta poate să aștepte, zise el încet, lăsând pergamentul jos. Trebuie să discutăm câteva lucruri.

— Trebuie să-i scriu mamei, domnule, ca să-i spun că soțul și tatăl copiilor ei este mort.

— Templul va avea grijă de mama și de surorile tale, i-o reteză preotul cu asprime. Nu vor duce lipsă de nimic. Îți promit! Oftă văzând că Will nu răspunde. Înțeleg că ești supărat.

— Înțelegeți? Will își întoarse privirea. Înțelegeți? Atunci poate că reușiți dumneavoastră să-mi explicați mie și mamei. Poate că *dumneavoastră* ar trebui să-i scrieți și să-i spuneți de ce a murit. În definitiv, dumneavoastră l-ați trimis acolo.

— Asta e o lovitură nedreaptă, ripostă Everard. James n-a murit în vreme ce slujea Anima Templi. A murit în slujba Templului, făcând ceva ce era obligat să facă. Expresia de pe chipul lui Everard se înmuie. Tatăl tău a plecat în Țara Sfântă pentru că a dorit s-o facă. S-a dus acolo pentru că a crezut și pentru că a vrut să schimbe viața asta. O lume diferită, mi-a spus el odată, de dragul copiilor lui. Pentru tine, William.

Will îl privi, dar rămase tăcut.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat la preceptoriul ospitalierilor, rosti Everard încet, dar ferm.

— Nicolas a plecat la La Rochelle împreună cu trei dintre frații lui, răspunse Will într-un târziu. Un băiat de la grajduri mi-a spus că cei patru discutau despre Acra și despre Marele Maestru.

— Acra? se miră preotul, îngrijorat. Așadar, în spatele chestiei ăsteia este Hugues de Revel?

— De Revel? întrebă Will fără nicio intonație în glas.

— Marele Maestru al ospitalierilor. Nu l-am întâlnit niciodată, dar l-am cunoscut pe predecesorul lui, Guillaume de Chateauneuf – omul care conducea ordinul atunci când Armand a ordonat asediul împotriva fortăreței lor. Everard își frecă bărbia. Mă aștept ca Nicolas să-i ducă lui cartea. Dacă Marele Maestru o consideră o dovadă elocventă pentru existența Anima Templi și pentru corupție, așa cum presupune în mod eronat Nicolas, atunci fără îndoială că-l va implica în povestea asta și pe suveranul pontif. Preotul inspiră adânc. Nu-i putem lăsa să părăsească aceste ținuturi cu ea. Plecăm spre La Rochelle în zorii zilei.

Will îl privi.

— Plecăm?

— Nu pot face asta singur.

— Iar eu n-o pot face deloc, ripostă Will, punându-și picioarele peste marginea pervazului și sărind drept în fața preotului. N-aș putea nici dacă aș dispune de forța necesară. Sunt doar un sergent. N-am nicio autoritate asupra unui cavaler, indiferent că e templier, ospitalier, teuton sau din armata personală a regelui!

— Ei bine, chestia asta se va schimba, rosti Everard după o pauză. Am discutat cu Inspectorul și el a fost de acord cu inițierea ta.

— Cum?

— A găsit foarte potrivit să-l aducem în rândurile noastre pe fiu după ce l-am pierdut pe tată. Un gest simbolic, mormăi Everard, care să arate că vom rezista și nu vom fi nimiciți de dușman. Inspectorul vrea ca inițierea să aibă loc repede, înainte de întrunirea consiliului pe care l-a convocat. Mă tem că inițierea ta va avea loc în toiul pregătirilor de război, dar altfel nu se poate.

— E vreo glumă, cumva? Ați ales cea mai proastă zi cu putință pentru așa ceva!

Expresia de pe chipul lui Everard se îndulci.

— Durerea este una dintre cele mai pure emoții de care noi, oamenii, suntem capabili. Trăind durerea adevărată, tot... Dădu iritat din mână, căutând cuvântul potrivit. Tot *zgomotul* din interiorul nostru dispare. În această liniște interioară ne regăsim pe noi înșine.

Astea sunt momentele care ne formează. Așa că, din contră, eu cred că astăzi este cea mai potrivită zi pentru ceremonie.

Will își puse palmele pe pervaz și își lăsă capul în piept.

— Nu mai sunt deloc sigur că vreau să fiu cavaler.

— Credeam că e dorința tatălui tău, rosti Everard insinuant.

— Tatăl meu e mort.

— Atunci tot ce a făcut el și și-a dorit în viață nu mai are sens? Nu mai are nicio importanță în ce a crezut el și pentru ce a muncit și și-a vărsat sângele? Everard clătină din cap. James Campbell a început ceva. Depinde de noi să-i terminăm lucrarea. Iar dacă noi ignorăm ce a făcut în viață, atunci *moartea* lui devine inutilă.

Will își înălță capul și privi în gol pe fereastră, simțindu-și lacrimile reci pe obraji. Lumea din exterior era plată și cenușie. Ani de zile alergase spre o singură țintă: să fie alături de tatăl lui. Acum, că acel obiectiv încetase să mai existe, încotro să se îndrepte? Chiar dacă era conștient de pericolele care îi păștеau pe cei care se duceau să lupte în Outremer, nu se gândise niciodată că era posibil să nu-și mai revadă tatăl.

— N-am niciun scop, șopti el, fără să-și dea seama că vorbise cu glas tare.

— Ai un scop pentru mine. Everard întinse mâna lui deformată și o puse pe umărul lui Will. Un scop măreț.

Două sobe din fier pline cu cărbuni de lemn arseseră în sala capitulului în timpul dimineții, atenuând ușor frigul de noiembrie. Însă nimeni nu se gândise să mai pună cărbuni pentru ceremonie, așa că sobele erau pline de cenușă. Tapiserii groase acopereau ferestrele, astfel că lumina cenușie a după-amiezii nu pătrundea în sală.

Pielea lui Will se înfioră atunci când își dezbrăcă tunica neagră și i-o dădu clericului care aștepta lângă el. Se descălță, apoi își desfăcu centura și sabia. Când își scoase cămașa de corp, conștientiză acut prezența numeroșilor bărbați din spatele lui. Încăperea era slab luminată, dar Will avea senzația că toți cei prezenți puteau vedea clar dungile subțiri și albe care îi rămăseseră pe spate în locurile unde Everard îl biciuise odinioară. Will se uită la preot, care stătea pe estradă, dar omul tras la față care aranja potirele sfinte pe tabernacul

nu mai avea duritatea și asprimea de care dăduse dovadă în acea zi, cu șase ani în urmă. În spatele lui Everard ședea Inspectorul, într-un jilț din piatră albă care semăna cu un tron. Bărbatul părea epuizat. Pe estradă se mai aflau alți doi cavaleri.

După ce îi dădu clericului cămașa și rămase singur în spațiul liber dintre cavalerii așezați și altarul înălțat, îmbrăcat doar în izmene și înconjurat de lumina aruncată de o torță, Will începu să se simtă mai singur decât se simțise vreodată în viața lui.

După ce clericul se îndepărtă cu hainele lui, Will privi în jur, căutând un chip prietenos în mulțime. Îl văzu pe Robert. Șezând lângă Hugues pe una dintre băncile din față, cavalerul îi prinse privirea și zâmbi. Will se întoarse din nou spre altar simțind cum sentimentul de singurătate se mai atenuează când Everard aprinse tămâia din cădelniță și ceru să se facă liniște. Murmurele cavalerilor, care păreau nerăbdători să înceapă consiliul de război, încetară imediat. Din mijlocul unui nor de fum de tămâie, Everard îi făcu semn lui Will să îngenuncheze. Tânărul se conformă, conștient că nu repetase, ca alți aspiranți în cursul nopții de veghe premergătoare ceremoniei, ce să spună sau să facă. Nu era însă momentul să-și facă griji în această privință acum, căci Inspectorul se ridicase în picioare și i se adresa.

— Ai stat de veghe ca să meditezi la slujba sacră ce ți s-a oferit. Vocea profundă a Inspectorului umplea încăperea. William Campbell, fiu al lui James, vrei să accepți mantia, știind că prin aceasta vei renunța la îndatoririle tale lumești și vei deveni un slujitor sincer și umil al Atotputernicului Dumnezeu?

— Da, răspunse Will.

Așa începu ceremonia de depunere a jurământului.

Will vorbi când trebuia să vorbească, uneori îndemnat de Everard și amintindu-și, cu o limpezime surprinzătoare, cuvintele postulantului pe care îl spionase atunci când el și Simon se ascunseseră în cămara de grâne de la Templul Nou. Spuse că are credință în religia catolică și că fusese zămislit de un cuplu căsătorit legal. Negă că ar fi oferit cuiva vreun cadou ca să poată să se alăture Templului sau că ar avea vreo datorie sau că ar aparține vreunui alt ordin. Deși gâtul începea să-l ardă și își simțea pieptul întins ca o piele de tobă, confirmă că era sănătos la trup.

Unul dintre cei doi cavaleri veni la el și îi întinse o copie a Legii, deschisă la prima pagină.

— Citește aceste cuvinte. Dacă nu poți, vorbește și ele vor fi traduse pentru tine.

Will abia vedea textul în latină din pricina luminii proaste, dar după ce se chinui să descifreze literele scrise cu cerneală care începea să se șteargă, reuși să recite ce scria acolo:

— Bunule Dumnezeu, am venit aici înaintea Ta și a bunilor mei frați prezenți aici ca să cer să intru în frăția ordinului și să fiu parte din bunurile lui spirituale și temporale. Îmi doresc ca pentru tot restul vieții să fiu un sclav slujitor al Ordinului Templului și să las deoparte voința mea în favoarea voinței lui Dumnezeu.

Will jură să respecte legile Templului; să își păstreze castitatea; să rămână sărac; să fie ascultător. După ce se prosternă în fața altarului ca să implore binecuvântarea lui Dumnezeu, a Fecioarei și a tuturor sfinților, al doilea cavaler se apropie de pe estradă, cu sabia scoasă. Lama de oțel sclipea stins în vreme ce era întinsă spre Will, cu vârful în jos.

— Sărută această sabie și acceptă povara protecției puse pe umerii tăi. Vei apăra singura credință adevărată împotriva tuturor dușmanilor, iar la nevoie îți vei da viața pentru ea.

Will se aplecă pentru a atinge oțelul cu buzele. Respirația lui aburi metalul. Jurământul pe care îl depunea părea mult prea real. După ce cavalerul băgă sabia în teacă și urcă din nou pe estradă, Everard se duse șchiopătând spre locul unde unul dintre clerici aștepta pregătit cu o sabie nouă și o mantie albă împăturită. În acel răstimp, Will își dădu seama că nu înțelegea de ce tatăl lui și ceilalți oameni din Safed aleseseră martiriul. Pentru el, morțile lor erau lipsite de sens. Respectarea unui astfel de jurământ însemnase pentru ei mai mult decât familiile lor? Oare câți fii și fiice rămăseseră în urma lor, pentru ca ei să-și asigure un loc în Rai? James îi scrisese lui Will doar de două ori în ultimii șase ani și, deși nu-l învinovățise pentru moartea lui Mary, nu găsise în misive niciun cuvânt de dragoste. Din ele Will aflase mai multe despre Outremer decât despre ce se întâmpla în inima tatălui său. Acum ar fi vrut să știe de ce tatăl lui alesese moartea; ar fi vrut să urle înspre Ceruri și să *ceară* să i se spună.

În acel moment furia pe care o zăgăzuise în el încă de dimineață izbucni în sufletul lui.

Era furios pe Templu pentru că ceruse viața tatălui lui, furios pe Everard pentru că îl înșelase, furios pe sarazinul care îi omorâse tatăl și pe acel sultan, Baybars, care ordonase crima. Însă cel mai mult era furios pe tatăl lui pentru că plecase, pentru că-l minţise, pentru că nu-l iertase, pentru că murise. Acum James dispăruse și el n-avea să cunoască niciodată iertarea, iar capul îl săgeta de durere, și Everard venea spre el, iar în urechi răsunau vorbele tatălui lui.

Într-o zi, William, vei deveni cavaler al Templului, iar atunci, în numele lui Dumnezeu, eu voi fi lângă tine.

În numele lui Dumnezeu, tatăl lui încălcase un jurământ și îndeplinise un altul. Așadar, servise el voința Domnului sau pe a lui? Și murise el apărând ordinul, apărând Anima Templi sau ca să-și pedepsească un fiu pentru moartea unei fiice?

— Cu această sabie să aperi creștinătatea de dușmanii lui Dumnezeu!

Will se ridică în picioare, ameţit, și își întinse brațele în vreme ce Everard se pregătea să-i dea sabia. Privirea i se concentră pe lama strălucitoare de metal, lipsită de orice însemne. Își lăsă mâinile în jos. Everard se încruntă, apoi păru să înţeleagă. Pocni din degete către clericul asistent care aștepta cu mantia. Acesta privi nesigur spre Inspector, apoi se apropie de preot, care îi șopti ceva repede. Will auzi mai multe murmure de surprindere dinspre asistenţă, în vreme ce clericul ieși în grabă printr-o mică ușă laterală. Se întoarse cu sabia scurtă a lui Will. Everard îi dădu clericului sabia nouă, apoi luă arma scurtă și deja marcată de evenimentele prin care trecuse și i-o dădu lui Will. Acesta își șterse lacrimile care amenințau să-i curgă șuvoi pe obraji, impresionat de înțelegerea dovedită de preot. Își legă centura sabiei în jurul mijlocului.

Everard îi dădu mantia.

— Prin acest veșmânt renaști!

Will luă mantia și o despături. Crucile brodate pe spate și în dreptul inimii erau roșii ca vinul, ca sângele și ca buzele lui Elwen. Își puse mantia pe umerii goi. Nările i se umplură de mirosul astringent al materialului proaspăt croit. Își dădu seama că mantia era un pic prea

scurtă. De obicei, croitorul lua măsurile înainte de ceremonie, dar acum, bineînțeles, nu existase răgazul necesar. Will își spuse că oricum nu conta. Putea să o dea după aceea să fie ajustată. Chiar și așa, nu o simțea ca pe o pereche de aripi, așa cum își închipuise. Materialul atârna greu pe umeri și îi provoca mâncărimi.

Everard îi prinse mantia la gât cu un ac simplu de argint.

— Te iert de toate păcatele, murmură el, făcând semnul crucii. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin!

Inspectorul se ridică din jilț.

— *Ecce quam bonum et quam jocundum habitare fratres in unum.*

După ce Inspectorul termină de intonat psalmul, Everard își puse mâinile pe umerii lui Will.

— Cu cuvintele binecuvântatului Bernard de Clairvaux, îți spun că un om al Templului este un cavaler neînfricat, păzit de toate relele. Așa cum trupul e apărat de platoșa de fier, așa și sufletul lui este apărat de credință. Fără îndoială că astfel întărit, el nu se teme nici de demoni și nici de oameni. Nici măcar de moarte, zise preotul, privind în ochii lui Will. Ridică-te, sir William Campbell, cavaler al Templului. Fie ca Dumnezeu să te facă un om de valoare!

Preotul se înălță pe vârfuri ca să-l sărute pe Will pe gură, după care toți bărbații din încăpere se ridicară și, unul câte unul, înaintară ca să facă același lucru.

Palatul regal, Paris
noiembrie 1266

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

Ludovic al IX-lea, regele Franței, ședea pe tronul lui și se adresa companiei de cavaleri aflate în fața lui în sala mare. Încăperea pustie răsuna de ecouri. Mesele și decorațiunile montate pentru reprezentația trubadurului cu o seară în urmă fuseseră scoase în grabă de acolo. Servitorilor le scăpaseră câteva petale uscate de trandafir, care acum zăceau împrăștiate la picioarele cavalerilor.

— Cum e posibil ca Safedul să fi căzut atât de repede?

Inspectorul îi răspunse regelui:

— Rapoartele spun că Baybars a promis iertare necondiţionată tuturor soldaţilor din partea locului care se predau, Maiestate. Fortăreaţa era puternică, da, dar fără suficientă forţă umană care să o apere de pe ziduri nu putea fi păstrată.

Stând în spatele grupului de șase cavaleri care îl escortaseră pe Inspector la palatul regal, Will se uită cum Ludovic își înclină capul său leonin, încadrat de o claie de păr negru înspicat cu alb pe la tâmple. Mantia purpurie, tivită cu hermină, îl făcea să pară masiv. Trupul său, atletic în tinereţe, era acum, la vârsta a doua, invadat de grăsime. Faţa lui era marcată de semnele bolilor de care suferise în Orient și cărora le supravieţuise, iar mâinile lui erau îngroșate și pline de pete de bătrâneţe. Cu doar șaisprezece ani în urmă, acest rege fusese în fruntea celei de-a șaptea cruciade din Ţara Sfântă, conducând iniţial treizeci și cinci de mii de oameni către victorie, apoi, la sfârșit, către moartea din Egipt. După bătălia de la Mansurah, Ludovic și oamenii care îi mai rămăseseră fuseseră încercuiţi și făcuţi prizonieri de către musulmani. Recompensa pentru eliberarea suveranului fusese plătită de soţia lui, regina Marguerite.

Privirea lui Will se înceţoșă în vreme ce se uita la rege. Clătină din cap, încercând să scape de senzaţia ciudată care îl cuprinsese în timpul consiliului de război care avusese loc după iniţierea lui. Când Inspectorul îl anunţase pe un ton solemn că va face parte din grupul care avea să-l escorteze la palatul regal, Will reușise cu dificultate să-și ascundă ezitarea. Se simţea ameţit și amorţit.

După câteva minute, în cursul cărora păruse că se roagă, Ludovic își înălţă capul.

— Este o zi neagră. O zi neagră cu adevărat.

— Am dat de știre principalelor noastre preceptorii din Apus ca să ne informăm fraţii despre cele întâmplate, zise Inspectorul.

Regele tăcu o vreme.

— Baybars ne ciopârţește așa cum face tâmplarul cu o bucată de lemn. Luna trecută, ospitalierii mi-au spus că a cucerit Arsuful, iar înainte de asta, Cezarea și Haifa. Teritoriul pe care îl stăpânește a devenit mai mare decât și-ar fi putut imagina vreunul dintre noi.

— Da, Maiestate, aprobă Inspectorul pe un ton grav. Dacă nu vom acţiona rapid, mă tem că teritoriile noastre se vor reduce la nimic.

Fortificațiile pe care le-ați construit cât ați stat în Palestina vor rezista foarte puțin fără oameni care să le apere. Safedul a fost una dintre cele mai puternice fortăreţe ale noastre și noi l-am lăsat pe Baybars să o ia. În ochii Inspectorului se vedea amărăciunea, dar tonul vocii lui nu îngăduia compromisuri. Noi, cei din Apus, n-am făcut nimic ca să oprim acest război împotriva creștinilor, lăsând pe umerii fraților noștri din Orient lupta și apărarea visului nostru. Acum plătim scump lipsa de acțiune.

— Și ce propui?

Inspectorul așteptă câteva clipe. Când vorbi, o făcu pe un ton plin de determinare.

— Templul este pregătit și dornic să aloce fonduri și oameni pentru o deplasare înspre Răsărit care să contracareze amenințarea lui Baybars. Dar va fi nevoie de multe luni ca să construim nave pentru călătorie, precum și de sprijinul tuturor oamenilor doritori, fie ei țărani sau monarhi, din această parte de mare. O nouă cruciadă înspre Palestina, Maiestate. Asta propun eu.

Ludovic își împreună palmele sub bărbie.

— Nu este o propunere neașteptată. Recent am luat legătura cu fratele meu, Carol, contele de Anjou. El mi-a vorbit despre existența unei asemenea posibilităţi.

Inspectorul susținu privirea gânditoare a regelui.

— Veţi face asta, Maiestate?

Ludovic se lăsă pe spate. Mantia de catifea îi căzu în falduri în jurul trupului.

— Da, Maestre Inspector, voi lansa o nouă cruciadă. Iar sarazinii vor plăti scump pentru vieţile creștinilor pe care le-au curmat. Imediat ce voi putea, voi lua eu însumi Crucea.

Când regele rosti ultimele cuvinte, Will simți cum îl cuprinde un val de amețeală. Văzu negru în fața ochilor și se clătină pe loc, abia reușind să prindă la timp brațul cavalerului de lângă el ca să nu se prăbușească.

— Ce s-a întâmplat? șopti cavalerul, privindu-l fix. Ești alb ca un crin.

— Eu... am nevoie de aer, icni Will, pornind împleticit către ușile din capătul încăperii.

— Omului vostru îi este rău? auzi Will vocea regelui în spatele lui.

— Tatăl lui a fost unul dintre cei măcelăriţi la Safed, Maiestate, răspunse Inspectorul în vreme ce Will împinse ușa și ieși pe coridor.

Proaspăt aprinse, torţele luminau întreaga lungime a pasajului. Lumina îi ardea ochii. Trecând pe lângă doi servitori care se uitară curioși la el, Will aproape că zbură spre capătul coridorului, unde o fereastră înaltă, boltită dădea înspre Sena. Prinse bine pervazul cu mâinile, luptându-se cu senzaţia de vertij care îl cuprindea în valuri, și inspiră cu nesaţ aerul care mirosea a întindere de apă. Din acea dimineaţă, universul lui fusese răsturnat cu fundul în sus și acum el simţea o adevărată revoluţie în fiecare fibră a fiinţei sale. Cu doar câteva ore în urmă, dezgropase leșul unui om care fusese asasinat de conaţionalii săi și, chiar dacă se simţea rușinat pentru un asemenea act brutal, trupul propriului său tată putrezea acum în Palestina, măcelărit de musulmani precum Hasan. Însă Will n-ar fi vrut ca Hasan să zacă în acel mormânt; n-ar fi vrut ca tatăl lui să moară singur, singurul care lupta pentru pace într-un teritoriu sfâșiat de ură de ambele tabere aflate în conflict; n-ar fi vrut ca prietenii lui să fie trimiși acolo, cu săbiile scoase din teacă. Regele și Inspectorul voiau răzbunare, dar Will nu putea înţelege cum uciderea altor oameni ar fi îndreptat lucrurile.

Tânărul trase de gulerul mantiei. Simţea cum îi curge sudoarea pe spate, deși aerul era rece ca gheaţa. Oare asta însemna să fii cavaler? Să lupţi și să mori pentru cauza altcuiva? Pentru că așa voia un rege? Pentru că așa voia Dumnezeu? Will nu putea crede așa ceva. Pentru el asemenea cuvinte erau goale, lipsite de sens. Nici tatăl lui nu crezuse așa ceva; chiar dacă nu i s-ar fi spus, Will ar fi știut adevăratul motiv al plecării tatălui său în Ţara Sfântă. Înalt și demn, așa fusese James pentru el; cu spirit nobil; onorabil în luptă; cu inima generoasă. Însă nu mantia sau jurămintele depuse îl făcuseră așa. Era vorba de omul dinăuntru care întruchipase aceste lucruri. Alţi bărbaţi își abandonaseră familiile de dragul războiului, al lui Dumnezeu și al patriei. Tatăl lui îl abandonase pe el și le abandonase pe maică-sa și pe surorile lui Will de dragul păcii. Lumea de afară deveni ceţoasă pe măsură ce ochii cavalerului se umpleau de lacrimi. Mânia pe care o resimţise faţă de tatăl lui dispăruse și în locul ei apăruse un sentiment fierbinte de dragoste și, odată cu el, o senzaţie absolut năucitoare de pierdere ireparabilă.

— Will? se auzi o voce de femeie.

Tânărul se întoarse și o văzu pe Elwen. Lumina torţelor scotea în evidenţă tonurile arămii ale părului ei, legat în coc cu spirale de sârmă de argint. În lumină, ochii ei mari și verzi scânteiau. Rochia simplă și mantia pe care o purta erau de culoarea penelor de canar, brodate pe margini cu lanţuri argintii. Elwen arăta ca o regină.

Ochii ei îi priveau șocaţi mantia.

— Când s-a întâmplat?

— Elwen, începu el, cu o voce răgușită.

Nu reuși să mai scoată nicio vorbă, așa că se duse la ea și o strânse tare în brațe, ca și cum ar fi fost un om pe cale să se înece, iar ea – unica plută de salvare rămasă în urma unui naufragiu.

— Am auzit că la rege au venit cavalerii de la Templu, zise Elwen, cu gura lipită de gâtul lui. Dar nu mi-am imaginat că e vorba despre tine. Ce se întâmplă? Regina mi-a spus că suveranul a fost convocat pentru un consiliu urgent.

— Safedul a căzut, rosti Will, cu buzele în părul ei. Tatăl meu e mort.

Elwen se trase înapoi și îl privi.

— Will, icni ea, mângâindu-i obrazul umed cu mâna. Doamne!

Ochii i se umplură de lacrimi la vederea disperării lui.

— Regele va lansa o nouă cruciadă.

Elwen atinse cu degetele crucea de pe mantia lui Will.

— Deci tu vei...? Vocea i se frânse. Vei pleca la război?

— Nu, răspunse Will cu hotărâre. Nu te voi părăsi.

Privi în jos spre chipul ei plin de lacrimi și își dădu seama cât de prost fusese. În tot acest timp urmărise o himeră. Iertarea nu mai putea fi obţinută și acordată. N-avea să mai cunoască niciodată dragostea tatălui său, cu excepţia amintirilor. Însă Elwen era acolo, o fiinţă tangibilă și materială care îl dorea, îl iubea, iar el o alungase de dragul mantiei pe care o purta acum și care nu însemna pentru el cu nimic mai mult decât tunica neagră și ponosită pe care o îmbrăcase atâţia ani. Ezită doar o secundă înainte de a spune:

— Te iubesc.

Privirea lui Elwen îi cercetă chipul.

— Și vreau să mă căsătoresc cu tine, încheie Will.

— Nu vorbești serios, replică ea cu un râset scurt și uluit.

— N-am vorbit niciodată mai serios.

— Dar nu poți, ești cavaler! Ai depus jurămintele. Lacrimile ei începură să curgă și mai tare. Acum, noi... niciodată... Cuvintele i se stinseră pe buze când el se aplecă să o sărute. Încet, îl sărută și ea. Will o strânse mai tare în brațe, în vreme ce ea deschise gura pentru sărut. Elwen simți cum o inundă dorința, îmbujorându-i obrajii. Întinse mâna, luă mâna lui și o puse încet pe sânul ei. Îl simți cum se încordează, apoi cum se relaxează.

Will nici măcar nu conștientiza că-și încălca primul jurământ în vreme ce își plimba mâna pe tot trupul ei. Un oftat ieși de pe buzele lui Elwen.

În spatele lor se auzi un pufnet.

Se desprinseră din îmbrățișare și văzură un servitor care trecea pe lângă ei cu o tavă plină de pocale. Omul continuă să chicotească în vreme ce se îndepărta de-a lungul coridorului.

Will luă mâinile lui Elwen.

— Ne putem căsători în secret. Nimeni nu trebuie să știe. În minte îi veniră cuvintele lui Everard. *James Campbell a început ceva. Depinde de noi să terminăm ce a început el.* Dar mai întâi trebuie să fac un lucru.

Capitolul 31

Șapte Stele, Paris
2 noiembrie 1266

Adela își prinse medalionul roșu și auriu la gât și se privi în oglinda de argint. Simțea mărgelele de sticlă reci pe piele. Atinse medalionul și își aminti că Garin îi spusese cât de bine îi venea. Cavalerul era plecat de aproape trei ore și Rook continua să stea la parter, bându-i berea gratis.

Ceva mai devreme, Garin venise la ea, palid și agitat.

— Trebuie să mă duc la preceptoriu, îi spusese el. Dar o să mă întorc cât de repede pot. Dacă totul merge bine, Rook va pleca mâine. Orice s-ar întâmpla, până atunci să nu stai în calea lui.

— De ce nu-mi spui ce caută el aici? îl întrebase Adela. De ce are o asemenea putere asupra ta? Îl pot pune pe Fabien să-l dea afară. Spune-mi asta și o fac imediat.

— Nu! Nu-l înfuria. Lasă-mă să-l ajut să obțină ceea ce vrea. Când va face asta, va pleca.

— Ești templier, Garin, de ce lași o asemenea reptilă să te trateze așa?

El nu-i răspunsese.

Adela se ridică și se duse la biroul ei ca să ia o sticluță cu ulei de iasomie cu care să-și parfumeze părul. Imediat după vecernie sosise un grup de negustori din Flandra și asta însemna cel mai probabil că fetele aveau să fie ocupate toată noaptea. Privirea ei căzu pe tratatul despre plante, deschis la o pagină cu o rețetă pentru o soluție contraceptivă. Pe marginea rețetei se vedeau câteva însemnări făcute de ea privind cea mai bună metodă de avort în caz că soluția dădea greș. Un spițer comis-voiajor care stătuse la ea o noapte îi arătase cum să procedeze pe una dintre fetele ei, care rămăsese gravidă. Însă Adela nu voia să avorteze: voia să facă mulți copii. Își dorea o căsuță cu destul teren pentru o grădină de ierburi medicinale și o grămadă de copii veseli și poznași râzând în bucătărie în vreme ce ea pregătea prăjituri cu lavandă și soluții pentru genunchi răniți și arsuri. Închise cartea. Oare Garin chiar

îi putea oferi așa ceva? Uneori, în lunile de când el începuse să o viziteze, crezuse că ar fi posibil, apoi ceva îl supăra și atunci devenea copilăros și retras. Adela nu mai cunoscuse niciodată un bărbat care acum să fie egoist și în momentul următor extrem de tandru. În alte condiții, nu s-ar fi sinchisit de asta, dar ea știa prea bine că, dincolo se aparența de irascibilitate, se găsea un băiat obosit și înspăimântat, care nu aflase cu adevărat ce era cu el și nu-și cunoștea locul în viață. În unele nopți el zăcea pur și simplu în brațele ei, vărsând lacrimi fierbinți și tăcute peste sânii ei. Adela ar fi vrut să-i fie mamă și să-l iubească în același timp. Ajunsese chiar să creadă promisiunile făcute de el în timpul momentelor de euforie: că o va lua din acel loc, că putea veni să locuiască împreună cu el atunci când va fi bogat și va avea o moșie. De nenumărate ori ea le dădăcise pe fete să nu cumva să se implice emoțional în activitatea lor. Ei bine, slăbiciunea ei pentru acel cavaler chipeș și instabil o făcea adesea să se îndoiască de sine și de viața ei.

Se deschise ușa și în încăpere pătrunse Rook. Avea fața roșie de la băutură, iar ochii erau aproape închiși.

Adela întinse mâna după halat și se înfășură în el ca să-și acopere goliciunea.

— S-a întors Garin?

— Nu, răspunse Rook, încruntându-se. Expresia de pe chipul lui se schimbă când o văzu pe fată legându-și cordonul halatului. Pe față i se lăți un rânjet pervers. Dar nu-ți face griji, se va întoarce curând. Știe ce se va întâmpla dacă nu o face.

Adela tresări înțelegând amenințarea voalată din vorbele lui și văzând felul în care el privise atunci când le rostise. Rămase însă pe poziție în vreme ce el intră de-a binelea în încăpere, închizând ușa în urma lui. Se încordă văzându-l că vine spre ea.

— Ce vrei?

Rook nu-i răspunse, ci trecu de ea și se duse la scaunul așezat în fața oglinzii. Îl luă în brațe, păru să-i cântărească soliditatea, apoi se încruntă și îi dădu neglijent drumul pe podea. Își roti privirea prin încăpere și se opri asupra patului. Pe buze îi apăru iarăși un rânjet.

— Ai vreo frânghie?

— Frânghie?

— Da, frânghie, replică el iritat. Dacă avem noroc, în seara asta vom avea un oaspete. Chicoti. Și doar vrem ca el să se simtă bine, nu? Am nevoie de frânghie, sau de fâșii de pânză, sau... Rook se opri, observând cordonul cu care era prins halatul. Merge și ăla.

Adela icni când el o prinse de poale. Îl împinse deoparte.

— Ia-ți labele de pe mine!

Rook o plesni cu putere peste față. Ea se dădu înapoi și căzu din pricina forței loviturii. Halatul de mătase i se ridică până la nivelul coapselor. Adela începu să țipe când Rook se aplecă peste ea și trase de cordon prin găicile halatului.

— Locul tău e pe spate, curvă, mârâi el, îndreptându-se. Ca să știi.

Adela se ridică, ducându-și mâna la obrazul care o ardea îngrozitor. Simți gust de sânge și își dădu seama că lovitura îi despicase buza.

— Ieși imediat! Se ridică în picioare și-și strânse halatul în jurul trupului. Nu-mi pasă cine te crezi sau ce crezi că faci aici cu mine și cu Garin. Chestia asta încetează acum!

Rook aruncă atunci cordonul pe pat și se uită la ea.

— Garin ar fi trebuit să te avertizeze ce se poate întâmpla dacă te amesteci. Vei face ce ți se spune sau te rănesc și mai tare.

— Iar eu îl pun pe Fabien să-ți rupă picioarele, nenorocitule! ripostă ea, pornind spre ușă.

Rook o ajunse din doi pași. O apucă puternic de un braț și o țintui de ușă, apăsându-se de ea, ca s-o imobilizeze. Adela se luptă ca o pisică, sărind cu degetele ei cu unghii lungi la fața și la gâtul lui, însă, chiar dacă nu era un bărbat masiv, Rook dispunea de o forță surprinzătoare. Își lipi brațul de gâtul ei, ridicându-i capul și presându-i traheea, astfel încât ea să nu poată scoate niciun sunet. Cu mâna liberă, apucă pumnalul și îl puse în fața ochilor ei.

Imediat Adela încetă să se împotrivească. Începu să respire scurt și sacadat din pricina presiunii exercitate pe gâtul ei și a groazei. Vârful pumnalului sclipea periculos de aproape de retina ei.

— Și acum, șopti Rook, cu voce joasă, aproape liniștitoare. O să taci și o să-mi găsești încă ceva cu care să-l leg pe oaspetele nostru sau o să mă obligi să-ți scot unul din ochii ăștia frumoși?

— Da, icni ea.

— Da, ce anume? insistă el, lipind vârful rece al pumnalului de colțul ochiului ei.

Adela nu îndrăzni să se miște sau să clipească.

— Te ajut.

— Bine, rosti el, dând din cap. Dacă mai faci pe nebuna cu mine, voi avea grijă să nu mai rămână nimic din tine, din curvele tale sau din gaura asta puturoasă.

O mai ținu așa preț de câteva clipe și se trezi excitat de scâncetele ei și de senzația trupului ei tremurând lipit de al lui. Își relaxă strânsoarea treptat, în eventualitatea în care ea ar fi vrut să sară.

Adela n-o făcu. Ținându-și halatul strâns cu o mână tremurândă, se apucă să caute prin rochiile ei până ce găsi un alt cordon.

Rook zâmbi când ea i-l dădu fără nicio vorbă.

— N-a fost prea greu, nu-i așa? zise el, legând cu pricepere cordoanele de picioarele pătrate ale patului. Trase bine de ele ca să se asigure că nu se desfac, apoi se îndreptă de spate. Acum trebuie doar să ne găsim o ocupație până când se întoarce ticălosul ăla. Se răsuci spre ea. Treci în pat!

— Cum? făcu ea, uluită de modul lipsit total de emoție în care el rostise vorbele.

— Ești aici ca să-i distrezi pe bărbați, nu-i așa? Rook dădu din cap înspre pat. Așa că mă vei distra și pe mine.

— Trebuie să plătești, rosti Adela, încercând să pară sfidătoare, dar simțind cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Garin va avea grijă de nota mea de plată. Rook o urmări cum își întoarce capul. Nefericirea ei îl mulțumea profund. Nu credeam că-mi va trebui prea mult ca să te dărâm.

Se duse la ea și îi dădu la o parte brațele, astfel că halatul se deschise în față. Se dădu un pas înapoi și o evaluă cu privirea până ce simți cum începe iarăși să se excite, după care o prinse de încheietura mâinii și o duse spre pat.

Adela își spuse că era doar un alt client, că nu era mai rău decât unele din brutele pe care fusese obligată să le servească de-a lungul anilor. Însă nu-și putu opri lacrimile în vreme ce Rook se urcă pe ea, aruncându-i respirația lui fetidă și fierbinte drept în față.

Templul din Paris
2 noiembrie 1266

— Cât vei fi plecat? întrebă Simon, punând o a doua șa pe bancă.

— Nu știu, răspunse Will. Poate câteva săptămâni.

Fu scuturat de un frison și își șterse sprânceana pe care o simțea rece și lipicioasă. Văzu că mâna i se umezește.

— Nu-mi place asta deloc, rosti Simon. Ce-o să faci dacă te confrunți cu Nicolas? Sunt patru și, nu vreau să fiu necioplit, dar Everard cu greu s-ar putea lupta și tu...? Simon își supse buza uitându-se la Will. Tu arăți acum ca și cum nici măcar n-ai putea apuca o sabie, darămite să o mai și mânuiești. Se duse la Will și își puse cu stângăcie o mână pe umărul prietenului său. N-ai scos nicio vorbă despre tatăl tău, Will, cel puțin nu de când am aflat ce s-a întâmplat la Safed.

— N-o să ne confruntăm cu Nicolas, răspunse Will, îndepărtându-se și apucând două hățuri dintr-un cârlig de pe peretele grajdului. I le dădu lui Simon. Dacă intenționează să plece spre Acra, va trebui să aștepte o navă. Everard va apela la ajutorul cavalerilor de la baza noastră din La Rochelle. O să-i arestăm acolo pe Nicolas și pe frații lui și o să-i băgăm în temniță.

— Dar de ce trebuie să pleci? Nu-i poate cere Everard Inspectorului să trimită cavaleri de aici?

— S-ar pune prea multe întrebări, la care preotul nu vrea să răspundă, deocamdată. Cavalerii din La Rochelle n-au de unde să-l cunoască pe Nicolas.

— Ei bine, mă surprinde că șeful grajdurilor v-a lăsat să luați caii, rosti Simon, iritat de lipsa de interes a lui Will pentru grijile lui. Mi-a spus că i-ați pierdut pe ceilalți.

— I-am primit înapoi, replică Will, apucând sacii pe care i-i dăduse Everard și care trebuiau umpluți cu provizii de la bucătărie.

În acea după-amiază, un cavaler care venea de la una dintre fermele preceptoriului din apropiere de Saint-Denis dăduse peste cei doi cai care hălăduiau pe un câmp și, văzând că poartă însemnele Templului, îi adusese înapoi. Șeful grajdurilor nu avusese de ales decât să fie de acord atunci când Everard ceruse, cu o oră în urmă, pregătirea a doi cai pentru zorii zilei următoare.

— Sir Campbell? La intrarea în grajd îşi făcu apariţia un sergent, care se înclină în direcţia lui Will. Am un mesaj pentru dumneavoastră. Mi s-a înmânat cu ceva timp în urmă, dar n-am reuşit să vă găsesc până acum.

— Am fost plecat. Care-i mesajul?

— Un băiat l-a livrat la poartă când eram de serviciu. A zis că o femeie pe nume Elwen i-a spus să vi-l transmită. A zis că ea vrea să vă întâlniţi într-o tavernă din Cartierul Latin care se numeşte Şapte Stele. Este pe strada care duce în sus pe deal spre abaţia Saint Genevieve, a zis el.

— A mai spus şi altceva?

— Nu, domnule, replică sergentul. Asta a fost tot.

Omul se înclină, apoi dispăru.

Încruntându-se, Will aruncă sacii pe bancă.

— Ce faci? întrebă Simon, uitându-se cum cavalerul îşi ia mantia, pe care o scosese şi o pusese pe o grămadă de fân. Nu te duci, nu-i aşa?

Will nu răspunse.

— Trebuie să te pregăteşti, să iei proviziile, continuă Simon. Şi, oricum, ce caută ea în tavernă?

— Nu ştiu, replică Will, punându-şi cu greutate mantia în jurul umerilor. Dar în seara asta am cerut-o pe Elwen de soţie. Trebuie să plec.

— Ce-ai făcut? întrebă Simon, holbându-se la Will în vreme ce acesta deschidea uşa grajdului şi trăgea de căpăstru un cal de povară. Cum ai putut? Eşti cavaler! Will, nu se poate!

— Nu voi sta mult, insistă tânărul. Aruncă-mi una din şeile alea.

Şapte Stele, Paris
2 noiembrie 1266

Garin intră în tavernă prin uşa din spate, după care, furişându-se prin încăperea plină de lume de la parter, urcă în grabă scările. Deschise uşa camerei Adelei. Rook stătea în capul oaselor pe pat şi îşi lega izmenele. Adela şedea ghemuită pe pat, cu genunchii aduşi la piept. Pe obrazul ei se vedea o urmă roşie ca de palmă, iar buza părea umflată. Era goală-puşcă.

Garin se uită la Rook în vreme ce Adela se răsuci și își luă halatul, incapabilă să-l privească pe cavaler.

— Ce-ai făcut?

— Dar mult ai mai stat, replică scurt Rook. Observă expresia lui Garin și o savură, apoi zâmbi. N-ar fi trebuit să stai atât de mult, să știi. Termină de legat izmenele. Ei bine? S-a făcut? I-ai transmis mesajul?

Garin se uită pentru ultima dată la Adela, apoi se răsuci pe călcâie și porni în fugă pe coridor, ignorând strigătele lui Rook de a se opri. Coborî ca o furtună scările, ajunse jos, deschise cu violență ușa tavernei și ieși în întunericul rece, cu lacrimi de furie curgându-i pe obraji.

Capitolul 32

Șapte Stele, Paris
2 noiembrie 1266

Ușa tavernei era blocată cu un drug. Will împinse în ea cu umărul, dar ușa nu se clinti din loc, așa că se apucă să bată în lemnul gros cu pumnul. Sunetul de voci și râsete din interior nu se potoli. În piațeta din fața clădirii se vedeau niște cai legați la căruțe și câțiva bărbați, posibil birjari sau valeți, stând în jurul unui foc și discutând, după cum o arătau rotocoalele de abur pe care le scoteau. Întunericul era deplin, iar pe cer răsărise luna, ca un semicerc înalt și strălucitor, care arginta acoperișurile caselor. Will vru să bată din nou, dar auzi cum drugul e dat la o parte, apoi cum se deschide ușa. Zgomotul deveni brusc mai puternic, lovindu-l ca o pală de vânt, însoțit de un val de aer cald care mirosea a uleiuri parfumate și a bere. În cadrul ușii apăru un munte de om cu păr negru și sprâncene stufoase și lăsate peste ochi.

— Da?

— Am întâlnire cu cineva de aici, zise Will.

Individul nu spuse nimic, mulțumindu-se să se dea la o parte.

Will se opri imediat după prag, în vreme ce uriașul închidea ușa după el. Avu nevoie de o singură privire ca să-și dea seama că, deși el personal nu fusese niciodată într-un astfel de loc, taverna era exact genul de stabiliment despre care el și Robert glumeau uneori, făcând tot felul de aluzii. Se vedeau douăzeci sau treizeci de bărbați în diverse stadii de ebrietate și de goliciune: șezând pe bănci la mese pline de resturi de mâncare; dansând pe acordurile energice ale unei lăute; stând în picioare și discutând sau râzând zgomotos. Însă atenția lui Will era în special atrasă de celelalte persoane din cameră. La fiecare doi bărbați era câte o femeie, plină de bijuterii și rujată cu roșu. Multe dintre ele purtau rochii de mătase care mai mult dezvăluiau decât acopereau, altele, doar niște fuste lungi, iar restul erau complet goale. Privirea lui Will nu se mai putu dezlipi de o femeie, care ședea pe o bancă în fața lui, în poala unui bărbat bine îmbrăcat. Individul, un negustor după croiala hainelor, ținea în palmă unul din sânii femeii și

sugea lacom sfârcul mare și maroniu. Între timp, femeia sporovăia veselă peste umărul bărbatului cu o brunetă îndesată. Will reuși să-și smulgă privirea de la acea scenă și se uită la uriaș.

— Cred că am greșit adresa.

— Vă întâlniți cu Elwen? întrebă individul, cu privirea ațintită asupra mantiei albe a lui Will.

Cavalerul nu fu în stare să-i răspundă. Deja amețită, mintea lui refuza să facă vreo conexiune între orgia din fața ochilor și viitoarea lui soție.

— Mi s-a spus să am grijă la venirea unui templier, explică uriașul, văzând tăcerea lui Will. Vă așteaptă sus. Îi arătă un șir de trepte. Ultima ușă din capătul coridorului.

Uriașul se îndepărtă, lăsându-l singur pe Will.

Zărind o femeie blondă cu buze stacojii, purtând doar un colier mare auriu în jurul gâtului, cum își croiește languros drum prin mulțime către el, Will se îndreptă spre scări. Le urcă încet, cu picioarele îngreunate și mintea răscolită. În același timp, încercă să se gândească la motivele pe care le-ar fi putut avea Elwen ca să-l cheme într-un asemenea loc, iar când ajunse sus și văzu coridorul lung în fața lui, unul singur îi mai rămase în minte ca posibil. Își aminti de cartea pe care i-o arătase ea, de felul în care îl ţintuise și îl sărutase pe câmpul de lângă poarta Saint-Denis, de felul în care îi luase mâna și i-o pusese pe sân în palat și de toate atingerile lor nervoase și lascive. Se opri în fața ușii din capăt. Nu avea chef de așa ceva, nu în acea seară și nu într-un astfel de local, mai ales când pe el îl durea capul și îl ardea gâtul. Însă nici nu avea chef să o abandoneze într-un astfel de loc, așa că deschise ușa, sperând ca ea să-l înțeleagă. Camera era slab luminată și plină de fum. O femeie stătea în fața unei mese pline cu sticle și borcane, cu spatele la el. Purta un halat roșu de mătase și o bonetă de dantelă pe cap.

— Elwen? întrebă Will cu prudență.

Păși în încăpere. Aproape imediat ușa se trânti în spatele lui și la gât îi apăru un pumnal curbat. Omul care ţinea arma stătuse lipit de peretele de lângă ușă.

— Scoate-ți sabia! rosti individul, venind în spatele lui Will și continuând să-i țină pumnalul la gât.

Tânărul ezită, dar imediat simți o durere ascuțită când lama pumnalului îi tăie pielea.

— Fă-o!

Will își desfăcu încet centura cu sabia. Omul cu pumnalul o luă și o aruncă pe pat. Femeia care stătea în picioare se răsuci brusc pe călcâie. Nu era Elwen. Pe chipul ei se citea teama; arăta ca și cum ar fi fost bătută.

— Acum poți pleca! rosti agresorul.

După câteva secunde, Will își dădu seama că individul se adresase femeii.

— Ai grijă să nu fim deranjați, iar dacă se întoarce nemernicul ăla, spune-i să vină sus.

Trecând pe lângă Will, femeia îl privi cu ochii ei violeți plini de remușcare.

— Îmi pare rău, murmură ea.

După plecarea ei, bărbatul trânti ușa cu piciorul.

— Patul. Du-te și așază-te pe podea în fața lui!

Will se îndreptă încet spre patul mare. Omul venea împreună cu el, în spatele lui. Îi simțea respirația urât mirositoare. Pumnalul continua să stea apăsat pe gâtul lui. Inima îi bătea cu putere în piept, dar teama îi ascuțise simțurile, alungându-i ceața din minte. Aproape că ajunsese la pat. Prinse brusc încheietura omului cu mâna stângă, îndepărtând pumnalul de la gât, și se răsuci pe călcâie, ferindu-se în același timp de brațul înarmat al individului. Will îi zări fața, ascunsă de un triunghi de cârpă neagră prin care i se vedeau doar ochii, întunecați și strălucitori. Îl izbi pe individ cu pumnul în stomac. Omul se încovoie cu un icnet și atunci Will îl pocni cu genunchiul în față. Bărbatul rămase fără aer. Scăpă pumnalul din mână. Will dădu drumul încheieturii omului și porni în fugă spre ușă, dar individul i se interpuse în drum. Era o mișcare stângace, căci omul se lupta încă să-și recapete răsuflarea și era pe jumătate încovoiat, dar tocmai încetineala mișcării îl ajută, căci se lovi greoi de Will. Cavalerul se împiedică și căzu. În vreme ce Will încerca să se ridice în genunchi, îl cuprinse un val de amețeală, care îi începoșă vederea. Se aplecă înainte, întinzând mâinile ca să nu cadă din nou. Vederea i se limpezi în câteva secunde,

dar acea pauză fusese suficientă pentru ca individul care îl atacase să-și recapete echilibrul.

Bărbatul se aruncă asupra lui Will, lipindu-l de podea, și începu să-i care pumni în rinichi, coaste și spate, scuipând în același timp un șuvoi de înjurături și amenințări. Will încercă să se smulgă din strânsoare, dar individul era peste el, ținându-l lipit de podea, și cu fiecare nouă lovitură îi mai lua ceva din puterea de a se opune, până când ajunse să se prăbușească definitiv. Privirea i se întunecă. Simți cum celălalt se ridică de pe el, apoi mâini apucându-l de umeri și trăgându-l cu brutalitate în sus. Mai simți cum i se leagă cu putere ceva, poate o frânghie sau un cordon, în jurul încheieturilor.

Templul din Paris
2 noiembrie 1266

— Și atunci unde e? întrebă iritat Everard. Ar fi trebuit să strângă proviziile până acum. Trebuia să trecem în revistă planurile de călătorie.

Simon continuă să perie calul cu peria lui lungă.

— A ieșit, domnule, mormăi el stingherit, după câteva clipe.

Privirea lui Everard căzu asupra celor doi saci de piele pe care îi dăduse lui Will și care acum zăceau pe o grămadă de fân la intrarea în grajd. Erau goi.

— A ieșit? Unde?

Simon oftă din rărunchi și se întoarse spre preot.

— S-a dus s-o vadă pe Elwen. Fata i-a trimis un mesaj în care îi cerea s-o întâlnească.

Ochii preotului se îngustară.

— Unde s-o întâlnească? Răspunde! tună Everard văzând că Simon nu spune nimic.

— La o tavernă din oraș.

Pe chipul lui Everard apăru o expresie de furie.

— Știi unde? Bine, ripostă el când Simon încuviință. Atunci ia calul ăla și adu-l înapoi în clipa asta!

— Domnule...! începu Simon.

Însă Everard nu-i permise să protesteze. O oră mai târziu, Simon traversa călare podul către Ile de la Cite, în drum spre Cartierul Latin.

Într-o piață aflată la ceva distanță de palat, mai mulți negustori își montaseră tarabele pentru oamenii care se întorceau acasă de la biserici sau sărbători. În mai puțin de două ore orașul avea să se închidă pentru negoț, dar acum negustorii profitau din plin de ocazie și piațeta era înțesată de lume. Mirosul de fum și carne friptă stârni proteste din partea stomacului lui Simon, care își conducea calul prin mulțimea de oameni ce umpluse drumul. Se vedeau tarabe unde se vindeau produse de patiserie, bere și mirodenii, iar pe una dintre ele erau expuse mătăsuri, care atârnau eteric pe margini, ca niște aripi de fluture. Lângă taraba cu mătăsuri, oprită pe drum, era o trăsură. Pe acoperișul stacojiu era imprimat un crin mare și auriu. Două iepe cu harnașament bogat fuseseră priponite în fața trăsurii, unde se găsea o banchetă micuță pe care ședea un birjar, îmbrăcat cu haină și șapcă negre. Un membru al gărzii regale stătea lângă cai, tropăind pe loc și părând înfrigurat și plictisit. Simon se încruntă văzând o femeie care se apropie de trăsură, cu brațele pline cu mai multe suluri de mătase. Își opri calul. Femeia era Elwen.

Simon descălecă și aruncă hățul peste un pripon de care erau legate și altele. Elwen își ridică privirea zărind pe cineva care se apropie în fugă de ea pe lângă trăsură.

— Simon? rosti ea, surprinsă.

Înainte de a ajunge la ea, tânărul simți o mână grea care i se lasă pe umăr, forțându-l să se oprească.

— Ce faci? întrebă individul, uitându-se încruntat la grăjdar.

— E-n regulă, Baudouin, replică Elwen, apropiindu-se de cei doi. Îl cunosc.

Baudouin dădu drumul umărului lui Simon. După câteva clipe, se întoarse în dreptul trăsurii, dar continuă să-l țină sub observație pe grăjdar.

Simon se răsuci spre Elwen.

— Unde e Will? A plecat?

— Cum adică? se miră ea, nedumerită din pricina durității tonului. S-a întors la preceptoriu cu ceilalți.

— Ceilalți?

— Cavalerii. După ce s-a terminat întâlnirea lor cu regele.

— Nu, nu la asta mă refer, rosti sec Simon. Privi scurt la soldatul din garda regală și își coborî ușor vocea. Știu de Șapte Stele. Observând expresia de perplexitate de pe chipul lui Elwen, Simon își dădu seama că ea habar n-avea la ce se referea el. Iritarea i se transformă în confuzie, apoi în neliniște. Nu te-ai întâlnit cu el acolo?

— Nu, răspunse ea, la rândul ei iritată. Am stat în palat toată seara, apoi am venit aici. M-a trimis regina ca să cumpăr material pentru o rochie nouă pe care vrea să și-o facă înainte de adunarea de mâine-seară.

— Adunarea?

— Când regele va anunța Curții decizia lui de a lua Crucea și a lansa războiul sfânt. Despre ce e vorba, Simon? Cine ți-a spus că mă întâlnesc cu Will? Ultimul lucru pe care îl știu e că el urma să plece pentru câteva săptămâni împreună cu Everard. Își coborî și ea vocea. Ceva legat de carte.

— Ți-a povestit despre ea?

— Ar trebui să ne întoarcem, domnișoară, rosti tare Baudouin. Poate că regina are nevoie de trăsura ei.

— Nu mai pleacă nicăieri la ora asta, replică repede Elwen. Îl auzi pe bărbat mormăind ceva în direcția birjarului, apoi zgomot de copite dinspre iepe. Simon o privea nesigur, dar Elwen își dădu seama că el voia să-i împărtășească grijile care îl frământau. Spune-mi, te rog, despre ce e vorba, îl încurajă ea.

Simon își supse buza, apoi clătină din cap.

— Nu-i nimic. Trebuie să plec.

— Unde? ceru ea să afle, luându-se după el. Simon, vorbește cu mine! Ce este Șapte Stele?

— Șapte Stele? întrebă Baudouin, privind în jurul lui. Ce vreți de la locul ăla?

— Îl cunoști? întrebă Elwen, pășind între Simon și celălalt bărbat.

— Știu *de* el, răspunse Baudouin, părând stingherit. Este în Cartierul Latin, aproape de Sorbona. Își trecu mâna prin păr. Este un... în fine, e un bordel, ca să fiu sincer, domnișoară.

— Și de ce crezi că Will voia să mă întâlnească acolo? insistă Elwen, uitându-se fix la Simon. Acolo e acum?

Simon încuviinţă după câteva clipe.

— Cred că da.

Elwen se întoarse spre Baudouin.

— Știi unde e?

— Da, dar...

— Mergem acolo, rosti Elwen înspre birjar, înainte ca Baudouin să termine. Birjarul păru nedumerit, dar până la urmă încuviinţă. Iar tu vii cu mine, îi spuse ea lui Simon. Vocea ei era lipsită de intonaţie, dar Elwen părea înfuriată. După aia o să-mi explicaţi amândoi ce se petrece.

Elwen vru să se ducă în spatele trăsurii, dar Baudouin îi bară drumul. Era un bărbat solid, pe care uniforma stacojie stătea să plesnească, iar când vorbea trupul lui părea să se umfle și mai mult.

— Îmi pare rău, domnișoară, dar nu vă pot permite să faceţi asta. Ne întoarcem la palat. Îi aruncă lui Simon o privire de avertisment. Singuri.

Elwen vru să protesteze, dar își dădea seama că nu ar fi folosit la nimic. Baudouin putea fi încăpățânat ca un catâr, iar acum demonstra asta cu prisosinţă. Simţindu-se învinsă, Elwen tăcu, dar imediat se gândi la ceva ce-i spusese Maria cu câteva luni înainte.

— Dacă nu mă lași să mă duc unde vreau, Baudouin, o să mă simt obligată să-i spun căpitanului gărzii că te întâlnești cu fiica lui.

Bărbatul se uită fix la ochii sfidători ai lui Elwen, apoi se întoarse spre birjar.

— Fă ce spune doamna.

Când se urcă în trăsură alături de Simon și se așeză pe bancheta cu perne, Elwen rosti repede o rugăciune de mulţumire pentru Maria și pentru incapacitatea domnișoarei de onoare de a păstra un secret.

Șapte Stele*, *Paris
2 noiembrie 1266

Adela inspecta încăperea cu privirea. Se vedeau bărbaţi dansând pe mese, iar ea pierduse socoteala urcioarelor cu vin scăpate pe jos și făcute ţăndări pe podelele de piatră. Fabien dăduse afară un mușteriu care lovise o fată, iar alţi doi zăceau inconștienți într-un colţ, dar toți

ceilalţi petrecăreți păreau perfect capabili de distracție pentru încă o vreme. Era cea mai aglomerată noapte pe care o văzuse de ceva timp încoace. Un bărbat de lângă ea urmărea cum două fete dansau împreună. Adela simți cum i se face greață văzând privirea lui lacomă aţintită pe trupurile lor. Se uită în altă parte, incapabilă să scape de amintirea mâinilor lui Rook pe ea, de respirația lui urât mirositoare. Ar fi vrut să-l trimită pe Fabien acolo sus, să-l scoată pe nemernic din cameră și să-l bată de să-l lase în nesimțire în curte. Știa însă prea bine că amenințările lui Rook erau cât se poate de reale.

— Adela!

Fata se întoarse auzind vocea și îl văzu pe Garin în spatele ei. Chipul lui era aprins în ciuda frigului serii, iar deasupra sprâncenelor apăruseră broboane de sudoare.

— Te-ai întors.

Vocea ei se pierdu în larma din încăpere.

Garin îi atinse obrazul lovit.

— Știu că nu tu ești de vină pentru ceea ce a făcut el.

— Nu, rosti ea brusc, retrăgându-se din fața mâinii lui. Nu eu sunt cea care l-a adus aici.

— Nu spune așa ceva, o rugă Garin. Nu e vina mea. Nu eu l-am rugat să vină. Îmi cer scuze, repetă el, apucând-o de umăr când ea se întoarse cu spatele. Ascultă-mă, Adela. Garin fu obligat să-și ridice vocea ca să acopere imensul hohot de râs care umplu încăperea, însoțind căderea unuia dintre negustori de pe masă. Dacă Rook obține ce vrea, mă va plăti, iar noi doi vom putea fi împreună. Mereu am vorbit serios.

— Cum rămâne cu Templul? rosti ea pe un ton acuzator. Te vor lăsa să te însori cu o curvă?

— Voi părăsi Templul, răspunse Garin cu indiferență. Mi s-a promis un titlu de noblețe și, dacă totul merge bine în seara asta, ar trebui să mi se acorde. O să cumpăr o proprietate în Anglia. Clătină din cap. Sau unde vrei tu, doar să accepți să vii cu mine.

— Și dacă nu te lasă să pleci?

— Ieri i-am spus Inspectorului că plec în Cipru, iar el se așteaptă s-o fac cât mai repede. Dacă nu mă întorc, o să creadă că am plecat. Va trece mult timp până când îmi va simți cineva lipsa.

— De ce ai fugit? De ce m-ai lăsat cu el?

— Eram furios. Garin se încruntă când încercă să o atingă din nou pe față și ea îi dădu mâna la o parte. Dar m-am întors după tine, nu? Luă mâna ei rece între degetele lui fierbinți, mușcate de gerul de-afară. Nu vreau să te mai împart cu nimeni, nici cu ticălosul ăla, nici cu altcineva! Pleacă de aici. Pot să am grijă de tine.

— Ar fi mai bine să te duci sus, răspunse Adela încetișor, trăgându-și cu blândețe mâna din ale lui. Rook l-a legat pe templier acolo și ultimul lucru de care am nevoie în noaptea asta este o crimă aici.

Garin privi temător înspre scară.

— Will e aici? Se uită din nou la ea. Mai întâi spune-mi că o să vii cu mine. Nu pot face asta fără să o știu.

— Mă mai gândesc.

După o pauză, Garin acceptă cu o încuviințare din cap și un început de zâmbet, apoi porni spre scară.

Când ajunse la camera Adelei, auzi vocea lui Rook de cealaltă parte a ușii, amortizată din pricina lemnului, urmată de un țipăt înfundat de durere. Inspirând adânc, Garin ciocăni în ușă. După câteva clipe, aceasta se deschise.

Ochii lui Rook se îngustară când îl văzură pe cavaler stând în prag.

— Dacă mai fugi vreodată așa de mine, te distrug! mârâi el prin masca lui neagră, deschizând ușa mai larg.

Garin abia dacă îl putea vedea pe Will. Templierul era pe jos, legat de picioarele patului cu cordoane, cu brațele date în lateral ca și cum Will se pregătea de o îmbrățișare. Gleznele îi erau imobilizate cu o centură. Arăta ca un crucifix rupt în două. Garin îl văzu că încearcă să se răsucească, apoi îl văzu tușind cu violență și scuipând sânge pe podea. Își dădu, șocat, seama că Will era îmbrăcat cu mantia albă de cavaler.

— Nemernicul nu vorbește. Va trebui să mă ajuți.

— Nu pot! șuieră Garin. Mă cunoaște!

— Și tu îl cunoști pe el, ripostă Rook. Știi mai bine ca mine care îi sunt punctele sensibile.

— Nu! refuză Garin. Nu vreau să iau parte la asta! Dădu din cap înspre Will. A fost făcut cavaler, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă suntem prinși, tu o să atârni în streang, iar eu voi fi trimis la Merlan!

— Ajutor! se auzi geamătul lui Will.

— Tacă-ţi fleanca! mârâi Rook peste umăr. Îl prinse pe Garin de braţ. Încetează cu văicărelile și treci aici! Garin intră în încăpere împiedicându-se, tras de mână de Rook. M-am săturat de porcăria asta! izbucni individul, trântind ușa în urma lui. Fă-l pe nemernic să vorbească sau vă omor pe amândoi!

Garin înconjură încet patul. Capul lui Will atârna într-o parte, cu ochii pe jumătate închiși. Buzele și nasul îi erau pline de sânge, iar pe frunte, deasupra ochiului drept, i se forma o vânătaie mare și purpurie. Chipul căpătase o paloare cadaverică și era acoperit cu o peliculă fină de sudoare.

— Nu-i de mirare că nu vorbește, murmură Garin, uitându-se la Rook. Ce i-ai făcut?

— Garin?

Cavalerul îi aruncă o privire lui Will și îl văzu străduindu-se să îl zărească.

— Garin? repetă Will, ceva mai coerent. Încercă să se ridice în șezut. A plecat? Scoate-mă de aici!

Garin nu se putu uita în ochii lui.

— Nu pot. Nu până ce nu îi spui ce vrea să știe.

Will clătină încet din cap.

— Nu pricep. Ce cauţi tu...? Se opri când în raza lui vizuală apăru Rook. Ce e povestea asta?

— Vrea să știe unde e Cartea Graalului. Trebuie să-i spui.

Will îl privi inexpresiv pe celălalt cavaler.

— *Spune-mi!* tună Rook, făcând un pas în față și pregătindu-se din nou să-l lovească.

Will încercă să se ferească, dar nu putu evita pumnul lui Rook, care îl izbi drept în faţă, zdrobindu-i carnea buzei de dinţi. Will se clătină în lateral din pricina forţei loviturii, simţind cum i se umple gura cu sânge proaspăt. Rook îl prinse de păr și îl izbi cu capul de lemnul patului. Tânărul începu să șuiere agonizant cu fiecare respiraţie.

— Will, spune-i! îl îndemnă Garin. Fă-o și o să te lase în pace!

Rook se îndreptă de spate, așteptând ca Will să-și recapete suflul.

— Garin, icni Will, întorcându-și ochii spre cavaler. A spus că o are pe Elwen. Dar nu l-am crezut. Spune-mi că nu e adevărat.

Garin îi aruncă o privire lui Rook, apoi se uită iarăși la Will.

— E adevărat.

— Și îți poți imagina ce o să-i fac dacă nu obțin ce vreau? zise Rook, ghemuindu-se în fața lui Will și apropiindu-se de el. Tu o să scapi ușor în comparație cu iubita ta.

Will privi dincolo de el, spre Garin.

— Cum ai putut face așa ceva? Cum l-ai putut lăsa pe *el* să facă așa ceva?

— Spune-mi! șuieră Rook în fața lui Will. Sau o aduc și pe ea aici și îi tai gâtul. După ce mă distrez cu ea. Se ridică văzând că Will nu vorbește. Du-te și adu-o! îi ordonă el lui Garin. Se întoarse spre el văzând că celălalt nu se mișcă. *Acum!*

— *Nu!* strigă Will, în vreme ce Garin se îndrepta spre ușă. Așteaptă, îți spun! Dă-i ei drumul!

— O va face, promise Garin, dacă îi spui unde e cartea. Se duse la Will. Jur că nu voi îngădui să-i facă ceva, Will. *Jur!* Dacă nu crezi altceva, măcar să crezi asta.

— E la Nicolas de Navarra, rosti Will, înghițind cu greu în sec. Ne-a luat-o și s-a dus la La Rochelle.

— Cine? tună Rook.

— Este ospitalier. Duce cartea în Acra pentru maestrul lui.

— Și de ce e cartea la un ospitalier?

— Vrea s-o folosească pentru a distruge Templul, replică Will, tușind cu dificultate. Se uită la Garin. Dă-i drumul, v-am spus tot ce știu.

Rook se dădu înapoi. Masca i se ridică pe la colțuri din pricina zâmbetului.

— Măi să fie, ce interesant... Se uită la Garin. Mă duc să fac rost de cai pentru noi. Plecăm în noaptea asta, ca să încercăm să-l prindem din urmă pe acest cavaler. Porni spre ușă, după care se întoarse. Omoară-l!

Garin căscă gura de uimire.

— Cum?

Rook deschise ușa.

— Ai spus că te pârăște mai sus dacă te vede. Nemernicul n-o s-o poată face dacă e mort, nu-i așa?

Capitolul 33

Șapte Stele, Paris
noiembrie 1266

Will trase de legăturile care îl ţineau, dar acestea erau bine strânse, așa că în cele din urmă nu reuși decât să-și irosească și ultima brumă de putere. Garin părăsise încăperea la câteva minute după individul cu pumnalul, dar Will bănuia că nu avea prea mult timp la dispoziţie. Singurele lucruri la care se putea gândi era să se elibereze și să ajungă la Elwen, oriunde s-ar fi aflat ea. Încă nu se putea gândi la trădarea lui Garin și la motivele din spatele acesteia; avea să ajungă și la asta mai târziu. Încercând să ignore durerea care îi tortura trupul, Will încetă să se mai lupte cu legăturile și își răsuci cât putu de mult capul ca să se uite pe patul din spatele lui. Era un pat mare și părea destul de solid, dar, dacă reușea să-și adune puterile, poate că izbutea să se miște cu tot cu el spre perete sau chiar spre ușă. Dacă ar fi bătut în perete cu picioarele, poate că îl auzea cineva din încăperile învecinate. Era un plan disperat, dar era singurul care-i venise în minte. Trebuia să încerce ceva. Inspiră adânc și trase de brațe și de partea de sus a trupului înainte, icnind din cauza efortului. Patul se urni câţiva centimetri și se opri, lipindu-se de spatele lui. Will se târî pe podea înainte, apoi trase din nou, simţind cum legăturile i se înfig în încheieturi. Patul scârţâi și se deplasă iarăși câţiva centimetri. Reuși aceeași mișcare de trei ori, mutând patul cu câţiva pași, înainte ca ușa camerei să se deschidă.

— Trebuie să mă ajuți, îl auzi el pe Garin zicând, apoi două șiruri de pași și ușa trântindu-se.

Will abia reuși să-și ridice capul. Garin apăru în fața lui, conducând-o pe femeia pe care el o luase drept Elwen.

Femeia își duse mâna la gură când îl văzu.

— Unde e Rook?

— Face rost de cai, răspunse Garin, ducându-se la masă.

Luă un borcan de acolo și îl cercetă cu privirea.

— Cai? întrebă femeia. Unde pleci?

— Elwen, rosti Will cu voce îngroșată.

Cei doi își întoarseră privirile.

Will se străduia să-și focalizeze privirea asupra lui Garin.

— Fă ce vrei cu mine. Dar dă-i ei drumul.

— Nu e aici, îi spuse Garin. Te-a minţit.

— Nu e aici? făcu Will, cu un mic oftat de ușurare.

— Nu, răspunse Garin încet.

Vru să mai spună ceva, dar se întoarse la masă și apucă un alt borcan.

— Pleci?

Garin întoarse iarăși privirea auzind tonul acuzator al femeii.

— Nu pentru mult timp. Îţi promit, Adela, ajută-mă cu acest ultim lucru și voi face tot ce am spus.

— Aia e măselariță, murmură Adela în vreme ce Garin răsucea borcanul în mâini. E otrăvitoare.

— Am nevoie să-mi faci o poţiune.

Adela făcu un pas în față.

— Las-o jos, Garin. N-o să te ajut să-l omori!

Will se uita tăcut la ei, simţindu-și creierul tot mai învăluit în ceață cu fiecare minut care trecea.

— Nu să-l omor, replică iute Garin. Nu asta.

Adela arătă înspre borcanul din mâinile lui.

— Atunci de ce...?

— Vreau să-mi faci un somnifer. Ăsta e termenul corect, nu? Ridică borcanul. Măselariță? Și mama folosea așa ceva.

— Un sedativ? Păi, cu siguranță că anumite părţi ale plantei sunt bune. Dacă greșești compoziţia, nu te mai trezești.

— Poți s-o prepari? Eu o să încerc să-l ţin departe pe Rook până plecăm, dar trebuie să îl facem pe Will să pară mort, pentru orice eventualitate.

— Și ce o să fac eu când se trezește și mă va acuza că l-am răpit și l-am drogat? întrebă furioasă Adela.

— N-o va face, răspunse Garin, uitându-se la Will.

— De unde știi?

— Pentru că nu-l va interesa decât să vină după mine.

Adela își mută privirea de la Will la Garin. În cele din urmă, luă borcanul din mâinile lui Garin și îl puse pe masă.

— Nu-i nevoie să fac o poțiune, rosti ea încetișor, ducându-se la rafturi și luând de acolo un recipient subțire și negru. Chestia asta e perfectă.

Îi dădu recipientul lui Garin.

— Cât de mult?

Garin scoase dopul din vârf, mirosi conținutul și se strâmbă.

— Un sfert din ea îl va ține adormit timp de aproape zece ore.

— Cel puțin asta îi va întârzia urmărirea. Garin se duse la Will. Deschide gura!

— Ai dreptate, murmură Will. O să vin după tine.

Garin strânse din fălci.

— Îți salvez viața, Will. Să ții minte asta.

Apucă bărbia cavalerului și îi dădu capul pe spate, cu fermitate, dar și cu oarecare blândețe.

Will încercă să-și miște capul, dar Garin îl ținea strâns și îi apăsa recipientul pe buze. Will simți cum un lichid vâscos îi umple gura. Încercă să nu înghită, dar lichidul continua să vină, iar Garin îi prinse bine și nările, astfel că Will nu mai putea respira. Înghiți, pe jumătate înecându-se cu porcăria aia cu gust înfiorător.

Garin se dădu înapoi după ce își termină treaba și puse recipientul pe masă.

— Cât durează? o întrebă el pe Adela.

Will tuși, lăsând să se scurgă o parte din lichid pe bărbie și, de acolo, pe mantia lui, care se pătă imediat.

— Nu prea mult.

Will îl urmări pe Garin cum se plimbă nervos prin cameră pe măsură ce treceau minutele.

— De ce ai făcut așa ceva? De ce vrei cartea aia?

— Nu eu, răspunse scurt Garin. El o vrea.

— Și cine e el?

Garin nu-i răspunse.

După un timp, Will începu să se simtă amețit. Vru să vorbească, dar simți cum i se face rău de la stomac și se încovoie brusc, vomitând pe podea. După ce se mai liniști, se sprijini din nou de pat. Își simțea limba umflată și plină de mâncărimi. Fiori puternici îi străbăteau șira spinării. Mâncărimea de pe limbă se răspândi la obraji, țeastă și ceafă.

Simți o nevoie irezistibilă de a râde. Râse, la fel de violent și de brusc ca atunci când vomitase. Ochii i se umeziră până ce ajunse să râdă și să plângă în același timp. Se lăsă într-o parte, apoi încercă să se îndrepte, dar trupul nu-l mai asculta. Alunecă mai jos, în vreme ce starea de euforie îl părăsea, își simțea brațele și picioarele ca aparținând altcuiva; cineva care decisese să nu se miște, ci să se întindă pe jos. Garin vorbea, dar cuvintele lui n-aveau niciun sens și îi zgâriau timpanele. Încercă să le respingă, dar nu reuși decât să dea vag dintr-o mână. Încăperea devenea tot mai mare. Chipul lui Garin se distorsiona, iar femeia, Adela, avea o gaură imensă, roșie, în chip de gură. Toate formele și culorile se contopeau.

— De ce? încercă el să-l întrebe pe Garin.

Will auzi replica lui Garin ca venind dintr-un puț lung, plin de ecouri.

— Dacă mai înseamnă ceva pentru tine, Will, îmi cer scuze. Dar tu nu știi prin ce am trecut eu.

Will simți că se prăbușește.

Adela se duse la trupul căzut al lui Will. Îi ridică o pleoapă și dădu din cap.

— S-a rezolvat.

— Bine. Mă duc să-i spun lui Rook că l-am otrăvit.

— Mai întâi ajută-mă să-l dezleg.

— De ce?

— Nu-mi asum riscul ca să vină cineva aici și să-l vadă legat și bătut în halul ăsta. Cel puțin dacă e întins pe pat se va crede că e beat.

Garin o ajută pe Adela să desfacă legăturile lui Will.

— Nu le va spune celorlalți din ordin că tu i-ai făcut asta? întrebă Adela, luptându-se cu trupul greu și inert al lui Will în timp ce Garin îl trăgea pe pat. Nu te vor aresta?

Gândindu-se la Merlan, Garin simți cum îi cedează nervii și-așa întinși la maximum. Exista acolo o groapă specială destinată trădătorilor. Din câte își amintea că îi spusese cineva, groapa era mare doar atât ca un om să stea ghemuit în ea. Trădătorul era lăsat acolo, îndoit de mijloc, în întuneric complet și singurătate, fără hrană sau apă, până ce murea.

— Ți-am spus, nu mă mai întorc la Templu. Se duse la masa pe care se găsea sacul lui de piele, plin cu obiectele personale, printre care se afla și scrisoarea de la Inspector. Își luă și mantia. Când mă întorc, o să plecăm undeva unde nu putem fi găsiți. O să vin după tine. Poți vinde locul ăsta sau îl poți părăsi. Nu contează, oricum noi doi vom pleca împreună.

Garin închise gura și își băgă mantia albă în sac. „Deci asta e tot?“ rosti o voce batjocoritoare în mintea lui. „Vei renunța la tot, la locul tău în Templu, la datoria ta de fiu și de membru al familiei de Lyon pentru o curvă?” Garin reprimă vocea incomodă și își înghesui mai bine mantia în sac.

— S-a terminat? ceru Rook să afle ceva mai târziu, când Garin ieși în curte prin spatele tavernei, cu sacul atârnat de umăr.

Luna era ascunsă în spatele unui strat gros de nori, astfel că în jur era întuneric. Umbrele butoaielor umpleau curtea.

— Da, răspunse Garin.

Privi în jurul lui când auzi un nechezat și zări doi cai priponiți pe una din ulițele înguste dintre clădirile ce mărgineau curtea.

Rook se duse la animale și-și legă sacul de oblâncul uneia din șei.

— De unde ai făcut rost de ei? întrebă Garin.

— De ce a durat atât de mult? îl luă Rook la rost.

Privi în jurul lui. Ochii îi luceau în lumina slabă care venea, împreună cu sunete de cântece și râsete, dinspre ușa din spate a tavernei.

— L-am otrăvit. A trebuit să aștept ca să mă asigur că e mort.

Rook continuă să se uite fix la el, apoi luă un alt sac așezat pe unul din butoaie și i-l aruncă lui Garin.

— Otrăvit, zici?

— Da, răspunse Garin, prinzând sacul.

— E o treabă înșelătoare. Uneori dă greș. Ar fi mai bine să verific eu însumi.

— Nu-i nevoie! rosti repede Garin.

Însă Rook intra deja pe ușă.

Adela își strânse trupul cu brațele în vreme ce stătea în sala plină de lume. Nu își dădea seama cum de se simțise odinioară fericită acolo.

Era ca și cum un văl i se luase de pe ochi. Erau lucruri pe care înainte le trecuse ușor cu vederea: crăpături în pereți prin care se extindea putreziciunea tencuielii; podeaua plină de sânge și de vomă; lacrimile de pe rochiile fetelor ei, toate păreau mult mai rele acum.

— Adela, mi-ai zis să-ți spun când Dalmau se duce sus.

Adela se răsuci pe călcâie auzind vocea și o văzu pe una dintre fete, o roșcată planturoasă pe nume Blanche, uitându-se întrebătoare la ea.

— Trimite-o pe Jacqueline, îi zise Adela, cu o voce mai dură decât intenționase. Oftă și arătă spre negustorii turbulenți. Eu trebuie să mă descurc cu gloata asta.

Era o minciună: Fabien era mai mult decât capabil să se descurce cu mulțimea de cheflii. Însă Garin nu plecase încă și ea voia să-și ia rămas-bun. În plus, avea senzația că n-ar fi suportat să fie atinsă de vreun alt bărbat în acea noapte, mai ales nu de acel măcelar cu umeri de taur.

— Jacqueline? se miră Blanche. Credeam că lui Dalmau îi plac femeile cu experiență.

— Dalmau fără îndoială că e prea beat ca să observe, replică scurt Adela. Spune-i că de data asta e gratis. O s-o plătesc eu pe Jacqueline. Dublu.

— Cum spui tu.

Adela plecă de acolo înspre deschizătura din capătul îndepărtat al încăperii care ducea, printr-un coridor scurt, dincolo de bucătărie, spre ieșirea din spate a tavernei. Se opri în cadrul deschizăturii zărind o siluetă care se apropia de ea venind din curte.

— Unde e Garin? întrebă ea, în vreme ce Rook se contura din umbre.

Blanche se ridică pe vârfuri ca să cerceteze mulțimea cu privirea și o zări pe Jacqueline stând cu câțiva bărbați într-un colț mai liniștit. Se duse la ea.

— În noaptea asta te vezi cu clientul stăpânei.

Jacqueline, o fată de paisprezece ani cu ochi mari, chip palid și un păr lung și ondulat, care îi cădea ca o cascadă aurie pe spate, ridică o privire temătoare.

— Clientul stăpânei?

— Nu-ți face griji, o asigură Blanche. O să fie beat ca un porc. Tu fă ce ți-am arătat eu. O să se termine imediat. Țipă când unul din negustori o prinse de la spate și o învârti pe loc. O să fie în camera ei!

strigă ea spre Jacqueline, în vreme ce bărbatul care o apucase începu să danseze cu ea.

Inspirând adânc, Jacqueline se ridică și porni spre scară. Urcă în întuneric, auzind cum țipetele și râsetele se estompează în urma ei.

După ce trecu de Sorbona, distinsul colegiu de teologie înființat de capelanul regelui Ludovic, trăsura coti pe strada unde se găsea taverna Șapte Stele.

— Asta e, îl auzi Elwen pe Baudouin spunând de pe banca birjarului.

Înainte ca trăsura să se oprească, Elwen era deja în spatele ei, dând la o parte acoperământul de protecție. Sări jos din mers și se uită la clădirea mare. În spatele draperiilor de la ferestre se vedeau lumini de torțe. Elwen putea auzi țipetele femeilor printre voci puternice de bărbați. Câțiva indivizi, grupați în jurul câtorva cai priponiți și a două căruțe, se uitară lung la ea. Unul făcu un gest obscen și ceilalți râseră. Elwen simți cum inima îi bate mai repede, dar îi ignoră și porni spre ușă.

— Hei! strigă Baudouin. Sări de pe capră și alergă după Elwen. Habar n-am unde crezi că te duci, domnișoară, spuse el, blocându-i calea.

— Să-mi caut viitorul soț, replică Elwen, trecând de el.

— O să intru eu ca să văd dacă e acolo! ripostă Baudouin, prinzând-o de braț. O femeie care vine aici o face cu un singur scop. Și îi puteți spune căpitanului ce vreți despre mine și fata lui. Chiar regele m-ar spânzura dacă v-aș lăsa să intrați singură ca să fiți... În fine, vă cer iertare, domnișoară, dar toți bărbații au anumite dorințe. Aruncă o privire birjarilor de la căruțe. Când un bărbat vede o domnișoară drăguță ca mata, în mintea lui nu există decât un singur lucru. E diavolul din noi. Se întoarse spre Simon, care venea și el în fugă. Nu ești de acord cu mine, sergent?

Elwen nu-i dădu lui Simon ocazia să răspundă. Își smulse brațul din strânsoarea lui Baudouin.

— Atunci ar fi mai bine să vii cu mine.

Simon părea oarecum impresionat de îndrăzneala lui Elwen, dar Baudouin în mod clar nu era amuzat. Nevrând să o oprească însă cu forța, nu putu decât să o însoțească spre ușa tavernei. Poala mantiei ei

galbene fâșâia la atingerea cu solul înghețat. Simon veni după ei, lăsând trăsura regală în mijlocul străzii. De aproape, muzica și cântecele se auzeau mult mai tare. Elwen se opri la ușă, puțin intimidată la gândul că de cealaltă parte se găseau atâția oameni, apoi o împinse. Aceasta nu se deschise. Bătu în ea încet.

— Nu au cum să audă, rosti Simon, trecând pe lângă Elwen și începând să bată tare cu pumnul.

Nu primiră niciun răspuns, deși Elwen avu impresia că vede una dintre draperiile de la parter mișcându-se. Simon bătu iarăși în ușă, iar Baudouin pufni ca să-și arate dezacordul. Elwen își mușcă buzele văzând că ușa rămâne închisă.

— L-ai otrăvit pe cavaler? întrebă Rook, apropiindu-se de Adela.

— Da, răspunse ea, încercând să nu-i arate că era îngrozită. L-am ajutat pe Garin să o facă. Privi dincolo de Rook spre ușa din spate, care era închisă. E afară? Voiam să-mi iau la revedere.

— Poţi face asta după ce mă conving că nemernicul e mort, replică Rook. Dă-te la o parte din calea mea.

Adela ezită, apoi se înfipse mai bine pe picioare.

— Trebuie să mă descotorosesc de trupul cavalerului înainte să-l vadă cineva. E timpul să pleci.

— N-o să-ți mai spun încă o dată.

Uitându-se la Rook – la fața lui ciupită de vărsat ce emana răutate, cruzime și dispreț și la ochii lui negri plini de maliţiozitate și viclenie – Adela simți cum o cuprind mânia și scârba, alungându-i frica.

— Pleacă, rosti ea cu voce îngroșată. Sau aduc eu însumi garda regală aici ca să le arăt ce ai făcut.

— Mă amenințţi? întrebă el pe ton coborât.

— S-a terminat. Ai obținut ce ai vrut. Acum pleacă și n-o să spun nimănui nimic.

Pe chipul lui Rook nu se putea citi nimic. Pentru o vreme, care Adelei i se păru a fi de ordinul minutelor, dar care probabil dură doar câteva secunde, individul nu scoase nicio vorbă. Respirația fetei se auzea tare în coridorul prost luminat, iar muzica și râsetele din sala mare păreau extrem de îndepărtate. În cele din urmă, Rook se dădu un pas înapoi.

— Atunci mai bine îți vezi de treabă. N-ar fi bine pentru niciunul din noi dacă el ar fi găsit acum, nu?

— Nu, replică ea după câteva clipe, surpriza cedării din partea nemernicului aproape făcând-o să zâmbească.

Îl urmări cum se îndreaptă spre ușa din spate, apoi, tremurând de ușurare, se întoarse și porni spre încăperea principală, auzind la fiecare pas tot mai tare scripca de dincolo. Aproape că ajunsese la capătul coridorului când simți o mână apăsându-i tare gura. Scoase un țipăt înfundat, în vreme ce era trasă din lumină și lipită de perete lângă ușa bucătăriei.

— Te-ai gândit să mă amenințI? îi șuieră Rook în ureche. Te-ai gândit să-mi spui mie ce să fac? Adela se zvârcoli ca un țipar, dar strânsoarea era prea puternică. Să mă torni, nu-i așa? Să spui gărzilor ce am făcut eu, târfă nenorocită? Cu mâna liberă, scoase pumnalul din teacă. N-o să le spui nimic!

Conținând să-și țină mâna apăsată pe gura ei, îi trase capul înapoi și lipi lama pumnalului de gâtul ei lung și alb. O mișcare rapidă din încheietura mâinii și un jet de sânge împroșcă peretele. Trupul Adelei se contorsionă, cuprins de convulsii, lipit de corpul lui. În ochii ei violeți apărură lacrimi. Fata se prăbuși încet, în vreme ce halatul roșu începea să se întunece la culoare de la pata de sânge care se lățea.

Rook deschise ușa bucătăriei cu piciorul și văzu că încăperea din spatele ei era pustie. Trase înăuntru trupul inert. Sângele Adelei lăsase o dâră întunecată pe podea. Rook își băgă pumnalul încă ud în teacă, închise ușa și ieși pe coridor. Intră în încăperea mare și tocmai voia să o apuce spre scară când îl zări pe Fabien îndreptându-se către el prin mulțime.

— Unde e Adela? întrebă uriașul, privindu-l pe Rook cu o ostilitate nedisimulată.

— Nu știu, răspunse Rook. Și eu o căutam.

Aruncă o privire în jos și zări sângele de pe mâna lui. Își duse încet mâna la spate.

— Afară sunt un membru al gărzii regale și un sergent de la Templu. Adela trebuie să le vorbească.

— De la Templu? întrebă, îngrijorat, Rook.

— Da, răspunse Fabien cu răceală. Fără îndoială că au venit aici pentru prietenul lor. Își coborî glasul și se apropie cu un pas de Rook. Stăpâna mea mi-a spus să-ţi tolerez orice câtă vreme eşti aici, dar dacă îi faci vreun necaz, voi fi obligat să-i nesocotesc ordinul.

— Ce-ar fi să-i ţii de vorbă, răspunse cu viclenie Rook, în vreme ce eu mă duc să o caut?

Fabien se încruntă și îl măsură pe Rook cu privirea.

— Fă-o repede. Nu-i voi putea ține calea prea mult timp unui membru al gărzii regale.

După ce Fabien se întoarse, Rook se duse repede spre deschizătura din camera din spate. Trecând de bucătărie, se grăbi să iasă în curte pe ușă.

Garin se răsuci pe călcâie la auzul pașilor.

— Plecăm, rosti Rook, apucând hăţurile unuia dintre cai.

— Dar Adela...? începu Garin să protesteze, întrebându-se dacă Rook se lăsase până la urmă păcălit.

— Poate să aștepte, ripostă Rook. Acum plecăm. Se urcă în șa. Sau poţi rămâne în urmă ca să explici unui templier și unui membru al gărzii regale de ce sus e un cavaler mort.

Garin privi întrebător și gânditor spre ușa din spate a tavernei, apoi se urcă la rândul lui în șa. Împreună, el și Rook porniră de-a lungul uliţei, în zgomot de copite care răsunau în aerul nopţii.

— E inutil, mormăi Simon, îndepărtându-se de ușă și privind în sus spre ferestrele de la etaj. N-au de gând să deschidă.

— Lasă-mă să mai încerc o dată, interveni Elwen, cu hotărâre. Strânse pumnul și lovi cu el în ușă până când începu să o doară. Daţi-mi drumul! strigă ea, făcându-l pe Baudouin să se strâmbe și să privească îngrijorat în jurul lui.

Când Elwen vru să bată din nou, ușa se deschise. Fata abia reuși să se oprească înainte de a se lovi de uriașul care apăru în cadru.

— Da? întrebă el, încruntându-se la Elwen.

Tânăra își reveni rapid.

— Căutăm un prieten.

— Va trebui să-l așteptaţi afară. Aici este o casă particulară de oaspeţi.

— Tu las-o pe doamna să-și găsească prietenul și ne vedem de drum, interveni Baudouin, apropiindu-se de ușă.

— Sunteţi aici cu treburi oficiale?

— Nu! răspunse repede Baudouin. Nimic oficial.

— Atunci, cum am zis, va trebui să aşteptaţi afară.

— Vă rog! izbucni Elwen, în vreme ce individul voia să închidă ușa.

Simon o dădu la o parte, își propti talpa piciorului în ușă și o deschise larg cu umărul. Îl pocni zdravăn pe uriaș în stomac. În vreme ce acesta se prăbușea în genunchi cu un geamăt, Simon intră repede în încăpere, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Ignorând femeile goale, îl căută cu privirea pe Will. Nu-l zări, dar văzu o scară îngustă ce urca în spirală, așa că porni spre ea, fără să-i mai aștepte pe Elwen și pe Baudouin, care la rândul lor trecuseră de uriaș și pătrunseseră în cameră.

Elwen se opri, șocată de scena din încăpere, dar Baudouin o împinse înspre scări.

— Haideţi. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine.

Simon urcă treptele câte două o dată, folosindu-se de pereţi ca să-și menţină echilibrul. Ajuns sus, văzu un coridor lung și îngust, luminat de o singură torţă, pe care se înșirau opt uși. Limbi slabe de lumină ieșeau de sub mai multe praguri. În prima cameră în care Simon dădu buzna era un cuplu, care se ridică imediat în capul oaselor. Ignorând ţipetele indignate ale celor doi, Simon trecu la următoarea ușă. Auzi pași în urma lui și se răsuci pe călcâie, dar se liniști văzându-i pe Elwen și pe Baudouin.

— Trebuie să verificăm fiecare cameră, îi zise el gărzii regale.

Baudouin începu și el să ajute la cercetări. Elwen îl urmări dispărând într-o cameră, auzi câteva strigăte alarmate, apoi se lipi de perete când o fată goală ţâșni dinăuntru și trecu în fugă pe lângă ea pe coridor.

— Fabien! începu să strige fata, coborând scara.

Simon aproape ajunsese la capătul coridorului, vrând să deschidă o altă ușă, când pe aceasta se ivi un bărbat cu umeri ca de taur, pe jumătate dezbrăcat. Individul se năpusti la grăjdar cu asemenea forţă, că amândoi se izbiră de ușa din partea opusă și se prăbușiră în camera din spatele ei. Dinăuntru se auziră imediat zgomotele unei lupte teribile.

— Baudouin! țipă Elwen.

Bărbatul apăru imediat în cadrul unei uși și se grăbi să-l ajute pe sergent, în vreme ce alți oameni ieșeau din camerele lor și treceau în fugă pe lângă Elwen înspre scară. Fata auzi gemete și izbituri năprasnice din camera în care pătrunseseră Simon, Baudouin și individul cu umeri de taur. Rămase țintuită locului, neștiind ce să facă. Privirea ei căzu pe ultima ușă, din capătul coridorului. Aceasta era încă închisă. Elwen porni spre ea, trecând pe lângă ușile deschise și așteptându-se ca alți oameni să iasă în fugă în orice moment. Deschise ușa din capăt și se opri în pragul încăperii pline de fum, văzând tăciunii care se albiseră în cămin.

Ochii ei se îndreptară apoi asupra oglinzii din argint de pe peretele îndepărtat, în care își zări imaginea reflectată: obrajii îmbujorați, părul arămiu care se revărsase pe umeri. Apoi privirea ei trecu repede peste un paravan, peste o masă, peste rafturile pline cu borcane, peste patul de lângă peretele cel mai apropiat de ea. Pentru o clipă se uită drept în ochii fetei cu chipul palid și cu părul auriu, ca o cascadă, de pe pat. Fata stătea peste un bărbat, cu fustele ridicate până la șolduri. Elwen avu senzația că universul ei se răstoarnă atunci când privirea i se opri asupra bărbatului care zăcea sub fată. Chipul lui era întors în altă parte, dar Elwen recunoscu tunsoarea părului negru și conturul gâtului și al bărbiei. Simți vag niște mâini prinzându-i umerii și dând-o la o parte.

După ce încremenise la auzul agitației de pe coridor, Jacqueline se dădu acum jos de pe Will și se sprijini de perete, cu o expresie îngrozită. Simon intră în fugă în încăpere. Și el se opri, însă numai pentru o secundă. Apoi se duse imediat la pat și trase în jos cămașa de corp a lui Will ca să-i acopere goliciunea.

În vreme ce îi lega șiretul izmenelor, cu degete tremurânde, Simon o auzi pe Elwen țipând în spatele lui. Will avea pielea cenușie și fața plină de vânătăi. Simon îi deschise cu blândețe pleoapele. Ochii cavalerului erau dați peste cap și li se vedea doar albul. Will scoase un geamăt inconștient. Simon avu impresia că aude un nume. Garin.

— Will! țipătul lui Elwen se transformă în suspin, încercă să se apropie de pat, dar Baudouin, care îl dovedise pe individul cu umeri de taur, o ținu bine pe loc. Ce a pățit? De ce nu se trezește? *Will!*

Simon se uită iarăși la cavaler. Recunoștea acei ochi daţi peste cap; văzuse asta la cai când erau sedaţi cu opiacee pentru diverse operaţii. Simţi cum îl cuprinde furia.

— Ce a pățit, Simon? *Spune-mi!*

Grăjdarul o privi pe Elwen. Ridică ușor din umeri.

— Probabil că s-a îmbătat sau ceva asemănător. Nu știu.

— Nu! N-ar fi făcut așa ceva! *N-ar fi făcut!*

Elwen se prăbuși pe pieptul lui Baudouin.

Acesta o ridică în brațe.

— Ajunge. Vă duc înapoi la palat.

Elwen plângea prea tare ca să protesteze că Baudouin o scoate din încăpere, lăsându-l pe Simon îngenuncheat lângă Will.

După plecarea lor, cutremurându-se din tot corpul, Simon îl încălță cu atenţie pe Will. Fata, care continua să tremure lipită de perete, ţâșni brusc afară din cameră. Simon o lăsă să plece. După ce-l îmbrăcă pe Will, îi prinse centura cu sabia în jurul mijlocului și își ridică prietenul inconștient pe umăr. Se întrebă de ce bărbatul pe care îl pocniseră zdravăn nu venise după ei și de ce auzea acum ţipete pe măsură ce cobora spre sala cea mare a tavernei. Încăperea părea mult mai goală și muzica încetase. Câţiva oameni erau strânși în jurul unei deschizături în partea din spate a sălii. Ţipetele erau scoase de femei. Deoarece atenţia tuturor era îndreptată în altă parte, nimeni nu-l observă pe Simon ieșind pe ușa din față cu trupul lui Will pe umeri.

Capitolul 34

Templul din Paris
3 noiembrie 1266

Will visă că se găsea într-o barcă. Era împreună cu tatăl lui pe lac, pescuind. Mișcarea apei îl liniștea. Tatăl lui prindea mereu niște pești enormi, argintii.

Însă imediat îi arunca înapoi în apa lacului.

— Ce frumusețe! exclamă el, desprinzând peștele din cârlig și aruncându-l înapoi în apă.

Will nu prindea nimic. Vedea peștii înotând în jurul bărcii în bancuri mari, lucitoare, chiar sub suprafața apei, dar niciunul nu mușca momeala lui.

— Momeală stricată, rosti tatăl lui cu ton de cunoscător.

Will începu să se simtă ameţit. Mișcarea de unduire deveni tot mai intensă pe măsură ce bancurile de pești înotau mai repede și mai repede, învârtind barca pe loc din pricina impulsului generat. Tatăl lui râdea și îi trăgea afară din apă de coadă.

Tânărul se trezi și se prinse de marginile patului pentru ca senzația de prăbușire să înceteze. Rămase acolo, crezând că avea să i se facă rău și clipi în direcţia tavanului până când, treptat, senzația trecu. Își simţea limba umflată și în gură avea un gust rău. Încercă să înghită, dar nu mai avea salivă și gâtul lui protestă imediat. Totul părea nelalocul lui: lumina, formele ciudate ale mobilierului din jurul lui, moliciunea păturii în care era înfășurat. Nici măcar mirosul propriei transpirații nu i se părea cunoscut. Will se ridică încet în capul oaselor. Lumina zilei care pătrundea prin spărtura din tapiserie îi provocă dureri la ochi. Își simţea mușchii contractaţi și, deși era transpirat tot, simţea că îl ia cu frig. Cu dinții clănțănind, dădu pătura la o parte și își coborî picioarele peste marginea patului. Se uită prin încăpere și își dădu seama că o cunoștea. Se găsea în camera lui Everard.

Ușa se deschise cu putere.

— Bun, rosti Everard, văzându-l pe Will în capul oaselor. Te-ai trezit.

Închise ușa și se duse la scaunul de la fereastră, pe care puse doi saci mari de piele. Unul era gol, dar celălalt era plin cu lucruri. Will simți miros de pâine proaspăt coaptă. Everard se duse la masa lui de scris și luă de acolo un vas. Se opri ca să ia cu mâna liberă de pe un scaun o bucată lungă de pânză albă. O puse pe pat și Will văzu că era, de fapt, o haină: tunica albă, fără mâneci, pe care cavalerii o purtau pe sub mantie.

— Am luat-o de dimineață de la croitor, rosti Everard. Ar trebui să ți se potrivească. Întinse vasul către Will. Bea asta și îmbracă-te.

Luând vasul, plin cu un lichid întunecat, tânărul își aminti de evenimentele din noaptea trecută într-un șir de imagini confuze.

— Ce mi s-a întâmplat?

— Ce-ți amintești?

— Garin, rosti brusc Will.

Încercă să se ridice din pat, dar membrele îi erau prea slăbite, așa că se prăbuși la loc.

— Simon spunea că i-ai menționat numele de câteva ori, zise Everard. Era și el la taverna aia?

— M-am dus acolo ca s-o văd pe Elwen, zise încet Will, încercând să discearnă ceva din șirul de imagini confuze care i se îngrămădeau în minte. Se uită la preot, dar acesta nu făcu niciun comentariu. Mi-a trimis un mesaj. Cel puțin mi s-a spus că e de la ea. Dar când am ajuns acolo, am fost... Se încruntă. Am fost atacat de cineva... un bărbat cu mască. Știa de Cartea Graalului. Will își pipăi cu atenție fața. Își simțea limba dublă ca dimensiuni, iar deasupra ochiului drept îi apăruse un cucui. Se strâmbă de durere când îl atinse. M-a bătut. Cred că i-am spus de Nicolas de Navarra pentru că nu l-am mai văzut. Apoi a venit Garin cu o femeie. Will dădu din cap, pe măsură ce i se limpezeau amintirile. Erau împreună, Garin și acest bărbat. Se uită la Everard. Cum putea afla Garin totul? Să-i fi povestit Jacques despre Anima Templi?

Everard oftă.

— Nu m-aș fi gândit la asta, dar nu văd de unde altundeva să fi știut. Acest bărbat. Îți amintești ceva despre el?

— Nu. Cum am spus, purta mască. Will făcu o pauză. Rook, rosti el în cele din urmă. Cred că așa i-a zis femeia. Garin m-a obligat să beau

ceva. Nu-mi amintesc prea multe după aceea, doar o ușă deschizându-se și lumină. Will se încruntă. O voce de femeie. În minte îi apăru imaginea unei fete cu bucle aurii și cu chipul palid. Pocalul îi scăpă din mână și se rostogoli pe jos. Femeia, icni el. Ea...

Simți că i se face rău și nu mai putu continua.

Everard, pe de altă parte, părea să înțeleagă. Se aplecă și luă pocalul de jos.

— Te voi ierta. Nu trebuie să-ți faci griji că ți-ai încălcat jurământul de castitate. Nu voi spune nimănui.

— Elwen! rosti Will, ridicându-și capul. A fost acolo! I-am auzit vocea!

— Da, mi-a spus Simon.

Will se ridică, amețit. Căută în jurul lui hainele și zări cămașa de corp pe un scaun, sub care se găseau ghetele lui.

— Ce faci? întrebă Everard, urmărindu-l cu privirea.

Will își trase cămașa peste cap.

— Unde mi-e sabia?

— William...

— *Unde mi-e nenorocita de sabie?*

Everard făcu un pas în spate când Will se întoarse cu fața spre el, cu ochii în flăcări.

— Acolo, zise el, arătând spre unul din cufere.

Will o luă cu un gest precipitat. După ce îmbrăcă tunica nouă, care i se potrivea, își prinse centura sabiei de mijloc.

— Ce ai de gând să faci? William?

— Trebuie să o văd pe Elwen. Dinții lui Will clănțăneau. Încleștă maxilarele ca să îi facă să se oprească. Trebuie să-i explic.

— N-ai timp. Everard vorbea cu voce calmă, dar fermă. Nicolas are deja o zi avans față de noi și, dacă nu te înșeli, se pare că de Lyon și omul care te-a torturat sunt și ei pe urmele lui. Simon te-a cărat până aici de la tavernă. Ne-a înșeuat caii și ne așteaptă afară. Va veni și el cu noi. L-am luat pe post de scutier.

— I-ai spus lui Simon despre Anima Templi?

— Nu. Dar el și-a dovedit utilitatea și știe deja despre de Navarra. Inspectorul crede că mergem la Blois ca să vedem un tratat despre navigarea pe mare. I-am spus că de Navarra a trebuit să plece urgent cu

treburi personale. Ultimul lucru de care avem nevoie este o anchetă legată de dispariția lui.

— Nu pot să merg.

Will privi în jur după mantie. O descoperi împăturită la piciorul patului. Și-o aruncă peste umeri și porni spre ușă.

Everard păși în fața lui.

— Dacă Elwen are aceleași sentimente pentru tine precum ai tu pentru ea, te va ierta. Indiferent că-i explici azi, mâine sau săptămâna viitoare.

— Dă-te la o parte din calea mea, Everard, rosti Will pe un ton sec. Nu îmi mai comanzi ce să fac.

Preotul îl prinse de braț.

— De Lyon te-a drogat și te-a pus în pat cu o târfă mizerabilă, fără îndoială bolnavă de sifilis! O să-l lași să scape cu fața curată?

Will încercă să-l dea la o parte pe Everard, dar puterile sale erau secătuite. Cuvintele preotului îi ardeau urechile și îl făceau să se simtă rău.

— Oprește-te! Vocea lui era spartă. Nu mai spune nimic! Nu vreau să aud!

— A pus o femeie să te violeze, șuieră Everard, cu ochii lui injectați de sânge îngustați până la nivelul a două fante. Nemernica aia te-a *violat!*

— Taci din gură!

— Te-a făcut să-ți încalci jurământul, jurământul pe care l-ai depus față de Templu în onoarea tatălui tău mort! Preotul prinse și celălalt braț al lui Will și îl scutură bine. Ce-o să faci în privința asta?

— *O să-l omor!*

Will se prăbuși la pieptul preotului, tremurând din tot corpul. În mintea lui se învălmășeau imagini cu acea fată, cu Garin, cu tatăl lui și cu Elwen.

Everard se împiedică, dar reuși să-l țină bine pe cavaler.

— O să-l găsim împreună, murmură el în urechea lui Will. Eu îmi voi lua cartea, iar tu vei avea grijă ca de Lyon să atârne în streang. Ți-o promit!

Drumul lui Cezar, la marginea Orleansului

5 noiembrie 1266

Timp de două zile, îi urmăriseră pe Garin și pe Rook, mergând de-a lungul Drumului lui Cezar spre vest, către La Rochelle. Înaintaseră foarte bine în prima zi și își dăduseră seama de asta când opriseră ca să înnopteze în Etampes, un orășel prosper construit în jurul câtorva țesătorii. Acolo aflaseră că oamenii din partea locului văzuseră un templier însoțit de un bărbat trecând prin localitate în acea după-amiază. Everard spera ca, dacă reușeau să-i întârzie pe Garin și pe Rook în cursa lor de urmărire a lui Nicolas de Navarra sau chiar să le-o ia înainte, să își continue neabătuți drumul spre La Rochelle, unde urmau să-și pună în aplicare planul de a-i aresta pe cavalerii ospitalieri.

În Etampes, Will, Everard și Simon împărțiseră o încăpere din casa de oaspeți. Văzându-le mantiile, proprietarul îi invitase să mănânce friptură de mistreț, împreună cu el și soția lui. Carnea picase extrem de prost în stomacul lui Will, care, spre marea frustrare a lui Everard, se deplasase mult mai încet a doua zi. Starea gâtului lui Will se înrăutățise constant în cursul dimineții, până ce el ajunse ca abia să mai poată înghiți, iar nasul și ochii îi curgeau continuu, făcându-l să meargă aproape orbește înainte. În ciuda frigului amarnic, Will transpira din abundență, iar în noaptea precedentă, când găsiseră adăpost în grajdul unui fermier, îi ținuse pe ceilalți doi treji cu zvârcolelile și vorbitul lui în somn. Simon îi urmărea îngrijorat starea, însă Everard era prea concentrat pe recuperarea cărții ca să acorde foarte multă atenție sănătății în rapidă deteriorare a cavalerului.

— O să se facă bine într-o zi sau două, zise, nervos, preotul, când descălecară în preajma slujbei de după-amiază și Simon îi arătă fața îmbujorată de febră a lui Will.

Se opriseră la mică distanță de drum, lângă un pâlc de arbori, de-a lungul căruia curgea un pârâu îngust, umflat de ploile recente. Malurile erau suficient de joase pentru adăparea cailor. O burniță ușoară încețoșa atmosfera, iar norii atârnau jos pe cer. Solul din jurul lor era maroniu și ud în așteptarea iernii.

Will se dusese la malul apei ca să umple ploștile. Simon luă hățul lui Everard, în vreme ce preotul scoase pâine și brânză din sacul cu merinde și le puse pe o buturugă. Sergentul se uită la Will cum trece

ploștile de piele prin apă ca să le umple. Și-ar fi dorit enorm să se ducă la el, și totuși era incapabil să se miște din loc. Încercase de mai multe ori să discute cu Will după ce părăsiseră Parisul, însă limba i se împleticise în gură și nu fusese capabil să scoată nicio vorbă. Se străduise să-și alunge din minte imaginea chipului răvășit al lui Elwen când îi spusese că Will probabil se îmbătase, dar aceasta îl urmărea. Minciuna îi scăpase de pe buze ca și cum ar fi fost pregătită dinainte. Odată ieșită, fusese prea târziu ca să o mai dreagă. Acum, când se uita la Will, nu se putea gândi decât la trădarea lui.

— Adapă caii, îi spuse Everard, scoțându-l pe Simon din inerție.

În vreme ce preotul se îndepărtă ca să găsească un tufiș pentru a-și face nevoile, Simon duse caii de căpăstru până la malul apei, unde animalele își lungiră gâturile ca să bea. Grăjdarul își bătu încetișor pe grumaz calul, o iapă tânără pe care o încărcaseră cu majoritatea proviziilor, după care îl privi pe Will cu colțul ochiului. Începu să strige, uluit. Will își dăduse jos mantia și tunica, pe care le aruncase neglijent pe malul mocirlos. Acum își scotea și cămașa de corp. Cavalerul nici măcar nu tresări la strigătul lui Simon. Abandonând caii, grăjdarul o luă la fugă de-a lungul malului, văzându-l pe Will cum își scoate ghetele și pornește împleticindu-se pe panta noroioasă către apa maronie și înspumată. Acolo pârâul ajungea doar până la mijloc, dar curentul era puternic și Simon realiza cât de rece putea fi apa.

— Will! Ieși de acolo!

Cavalerul nici nu clipi. Începu să își dea cu apă peste brațe și piept, frecându-și pielea goală.

Simon înjură, își scoase ghetele și intră, blestemând și gemând din pricina durerii, în pârâu.

Trupul alb și zvelt al lui Will contrasta puternic cu apa întunecată, dar pe obrajii lui se vedeau pete de roșeață. Cavalerul se întoarse când Simon îl prinse de umăr. Ochii lui verzi erau măriți și privirea confuză.

— Trebuie să mă curăț.

— Ieși din apă și o să te șterg eu cu o cârpă umedă, icni Simon, simțind cum răceala apei îl taie ca un cuțit.

Will încercă să se afunde și mai mult în torent, dar Simon îl ținu. În ciuda slăbiciunii, cavalerul părea surprinzător de puternic și sergentul avu nevoie de toată forța lui ca să-l oprească.

— Te rog, Will! Murim amândoi aici!

— Când închid ochii o văd doar pe ea!

— Pe Elwen? întrebă Simon, care se ținea acum de Will pentru că nu-și mai simțea picioarele.

Privirea cavalerului păru să se focalizeze.

— Credeam că e ea, Simon. Am crezut că fata aia e ea. Parcă visam. Și o doream. Eu... am *atins-o*... și... Clătină din cap cu disperare. Apoi, când i-am văzut chipul, fața ei *adevărată,* am încercat să-i spun să înceteze. Am încercat, Simon, trebuie să mă crezi. Dar nu puteam vorbi. Nu mă puteam mișca! Încă îi simt... *mirosul* pe mine. Și nu-l *suport!*

— O să fie bine, îi spuse Simon.

Zgomotul apei îi acoperea vocea.

— Elwen m-a văzut.

— După ce luăm cartea și ne întoarcem în Paris, o să-i explici. Spune-i exact ce mi-ai spus și mie.

— Ce să-i spun, Simon? Că m-am culcat cu o curvă crezând că e ea? Will suspină amarnic. De ce a plecat? Nu pricep. Trebuie să fi știut că eu n-aș fi făcut așa ceva, nu? Nu pricep!

— Elwen te va ierta. Simon se opri, copleșit de un vârtej de emoții. Ar fi vrut ca afirmațiile lui să fie adevărate: voia cu disperare să-și alunge propriul sentiment de vinovăție. Dar cuvintele i se opreau în gât, înecându-l. Și dacă nu te va ierta, poate că tot răul e spre bine, reuși el să îngaime.

— Cum ar putea să fie spre bine? strigă Will, cu voce răgușită.

— Uneori lucrurile neplăcute se petrec cu un motiv, nu? Poate că era prea devreme ca tu să o ceri de soție. Poate că trebuia să mai aștepți puțin ca să te asiguri că asta vrei cu adevărat.

— Nu mai pot aștepta!

Will porni spre mal, dar alunecă și căzu în apă. Simon îl prinse și îl trase la suprafață, înecându-se și tușind.

— Nu pricepi, nu-i așa? țipă Will la el. Am așteptat toți anii ăștia ca tata să mă ierte, iar el a murit! Îl prinse pe Simon de umeri. Nu mai pot să aștept și după ea!

Cavalerul se împletici din nou și grăjdarul abia reuși să-l prindă.

— Dă-mi drumul, șopti Will cu voce tot mai slabă.

— Ai vrea tu, răspunse Simon, reușind să-l tragă pe mal, acum că Will nu-i mai opunea rezistență.

— Ce-ați făcut? urlă Everard, ieșind din tufiș și văzându-i pe Will și pe Simon prăbușiți pe malul noroios, uzi leoarcă și tremurând.

În vreme ce făcea focul pentru a-l mai încălzi pe Will, Simon se văzu nevoit să îndure în tăcere mânia preotului. Everard tuna și fulgera împotriva amândurora pentru întârzierea provocată inutil, însă Will, cuprins de delirul febrei, nici nu conștientiza izbucnirea preotului. În vreme ce Everard continua să tune împachetând proviziile, Simon încercă să-l convingă pe Will să mănânce niște pâine, fără să reușească însă. De când ieșise din apă, cavalerul nu mai deschisese gura decât ca să tușească. Simon urî imediat acel sunet cavernos. Tatăl lui i-a fi spus tuse de cimitir.

Într-un târziu, Everard stinse cu piciorul focul și cei trei porniră iarăși la drum, sperând să ajungă în Orleans până la lăsarea întunericului. Cum Will era prea slăbit ca să se țină singur în șa, grăjdarul se postă în spatele lui, ținându-l bine cu un braț pe după mijloc. Everard ducea iapa lui Simon de căpăstru alături de propriul cal, mormăind din când în când ceva pentru sine. Ritmul în care mergeau era cumplit de lent, dar reușiră, așa cum speraseră, să ajungă în oraș în acea seară.

Intrară în Orleans în spatele unei mici caravane de negustori, exact înainte de închiderea porților de acces. Everard îi conduse pe străzile orașului. Cerul de deasupra labirintului de acoperișuri și turnuri era verde-cenușiu în lumina care slăbea în intensitate, începuse să plouă când preotul ajunse, în sfârșit, după ce greșiseră de mai multe ori drumul, la poarta preceptoriului. Era un ansamblu mic de clădiri ce dădeau spre Loara, dar care dispunea de capelă, de grajduri și de interioare primitoare. Maestrul veni personal ca să-i salute după ce le fu anunțată sosirea. Will fu imediat dus la infirmerie, însoțit de Everard, în vreme ce Simon fu condus spre dormitor.

Grăjdarul aștepta nerăbdător în camera micuță, privind în gol afară printr-o fantă în zid care ținea loc de fereastră și prin care pătrundeau vântul rece și mirosul de râu. În afară de un scaun, în încăpere mai erau un pat îngust și o găleată pentru nevoi. Simon își dădu seama că în acea noapte avea să doarmă pe jos.

Ceva mai târziu, când Everard intră în cameră, Simon se ridică imediat în picioare.

— Cum se simte Will, domnule? întrebă el, ezitând.

— Ce? răspunse Everard, așezându-se greoi pe scaun. A! Nu prea bine.

— Curva... curva aceea e de vină, domnule?

— Nu, nu cred. Are o febră urâtă. Felcerul crede că va scădea în câteva zile. Luna este în faza potrivită și au început deja să-i ia sânge.

Simon dădu din cap. Simțea că temerile i se mai atenuează.

— Va trebui să te duci singur după carte.

Simon căscă gura.

— Domnule...!

— Trebuie să o luăm de la ospitalieri, i-o reteză Everard. Dacă de Navarra părăsește aceste ţărmuri cu ea, n-o s-o mai văd niciodată! Preotul deschise unul din sacii pe care îi cărase până în cameră și scoase de acolo o pungă groasă și un cuţit lung de vânătoare. Ia astea, zise el, punând punga și cuţitul în mâinile lui Simon. Ai bani destui acolo ca să ajungi în La Rochelle și să te întorci de cinci ori. Du-te direct la baza noastră de acolo și spune-le cavalerilor că ospitalierii au furat o carte importantă de la Templul din Paris. Spune-le că ai fost nevoit să o iei înaintea însoţitorilor tăi și că trebuie să-i aresteze pe Nicolas și pe fraţii acestuia și, de asemenea, pe de Lyon și pe însoţitorul lui dacă au ajuns deja acolo. Will și cu mine te vom urma imediat ce vom putea.

Simon se uită fix la pungă și la cuţit, apoi din nou la preot. Nu vorbea franceza, iar cu latina de abia se descurca. Reușea doar să-și scrie numele sau să numere până la zece și mânuise o armă doar la preceptoriul din Paris, în timpul lecţiilor cu Will. Iar acum, acest preot cu priviri de nebun voia ca el să care mai mult aur decât văzuse în întreaga lui viaţă și să urmărească două grupuri de bărbaţi înarmaţi? Simon se gândi la distanţa care îl despărţea de coastă și, deși nu știa cât însemna asta în kilometri, din punctul lui de vedere era ca și cum Everard i-ar fi cerut să se ducă pe jos până la Ierusalim.

— Eu... nu cred că pot face asta, domnule, îngăimă el. Nu vă puteţi duce dumneavoastră, domnule? Aș putea sta eu cu Will și apoi să vin cu el când...

— Nu fi ridicol! i-o reteză Everard. Ești mult mai rapid ca mine. Și-așa suntem în întârziere. Trebuie să ajungi în La Rochelle înainte de plecarea lui Nicolas. Will și cu mine nu vom sta aici prea mult. Vocea preotului se mai domoli și deveni rugătoare. Nu mai există altcineva, Simon. Dacă nu faci asta, de Lyon nu va fi niciodată pedepsit pentru nedreptatea comisă față de Will. Iar dacă se va întâmpla așa ceva, prietenul tău nu-și va mai găsi niciodată liniștea.

Capitolul 35

Templul din Orleans
2 februarie 1267

Will urmări cu privirea șirul de femei care coborau dealul spre catedrală. În palmele făcute căuș, fereau flacăra lumânărilor de vântul puternic ce agita apele întunecate ale Loarei. Era Festivalul Purificării Fecioarei și toate femeile care născuseră în anul precedent veneau cu lumânări la biserică pentru a se ruga Maicii Sfinte pentru sănătatea pruncilor lor. Preoții, călugării și clericii din întreaga creștinătate sfințeau în acea noapte toate lumânările și candelele care aveau să fie folosite la slujbe în anul în curs.

Întorcându-și fața de la fereastră, Will se zări în apa din ligheanul pus pe masă lângă patul lui. Avea obrajii supți, ochii înfundați și coastele scoase în afară deasupra scobiturii stomacului. În ultimele trei luni, pierduse aproape o treime din greutatea corporală. Ceea ce debutase ca o febră se transformase într-o boală de plămâni care aproape îl ucisese. Pe lângă cicatricele lăsate pe spate de biciul lui Everard se vedeau acum mai multe tăieturi proaspete, făcute de felcerul infirmeriei pentru a-i scoate umorile rele din piept. Camera mirosea a smirnă și ulei de dafin, care fuseseră folosite la vindecarea rănilor. Săptămâni de-a rândul, Will zăcuse într-o toropeală plină de sudoare, în vreme ce din vene i se scoteau căni întregi de sânge. Simțise că, odată cu îndepărtarea acelui lichid dătător de viață, din el dispar furia, durerea și vinovăția, lăsându-l ca un pui jumulit care nu se mai poate hrăni și îmbrăca singur, darămite să mai simtă ceva.

Treptat însă, în ultimele două săptămâni, tusea începuse să mai slăbească. Luarea de sânge fusese oprită din pricina lunii noi, în obraji începuse să-i revină culoarea, iar odată cu asta reveniseră și amintirile. Și mânia. Era vorba acum de o mânie rece, mai intensă decât simțise el vreodată. De câteva nopți îl ținea treaz și copleșea până și durerea profundă pe care o simțea când începea să se gândească la Elwen.

În acea clipă se deschise ușa.

— Ai văzut procesiunea?

Will nu-și întoarse privirea la auzul vocii lui Simon.

— Da.

Neluând în seamă vocea ternă a cavalerului, Simon continuă să zâmbească. Ducea un vas cu supă fierbinte și un pocal cu blana mielului: o băutură făcută din mere coapte, bere, zahăr și nucșoară.

— Uite, zise el, închizând ușa cu piciorul. Ce-ar fi să stai jos? Te ajut eu să mănânci.

Singurul indiciu al iritării lui Will erau maxilarele încleștate.

— Mă descurc și singur.

Cavalerul găsea tot mai supărătoare grija grăjdarului, iar dimensiunile liliputane și claustrofobice ale încăperii în care practic era obligat să stea închis nu-l ajutau deloc să-și îmbunătățească starea de spirit. Se săturase de propriul miros care impregnase păturile cu care se învelea și aerul pe care îl respira, ca și de peticele de cer cenușiu pe care le vedea prin fereastră. Luând castronul, Will se așeză pe pat și sorbi din supă. Căldura lichidului i se scurse pe gâtlej și i se împrăștie prin tot corpul, atenuându-i starea de încordare.

— Fratele Jean crede că te vei face suficient de bine până la sfârșitul lunii ca să poți călători, rosti Simon după o lungă tăcere, în cursul căreia se auziră doar cântecele femeilor de pe străzi.

Will dădu din cap. Fratele Jean, infirmierul, îi spusese și lui același lucru în acea dimineață. Everard, care venise să afle despre starea tânărului, se arătase încântat. Simon îi povestise lui Will că preotul se comportase ca un om posedat și își petrecuse ultimele săptămâni închis în camera lui, plimbându-se nervos ca un tigru în cușcă și cercetând toate hărțile pe care le putuse găsi pentru a găsi itinerarii către Țara Sfântă – pe mare și pe uscat.

Când Simon se întorsese din La Rochelle, aproape la mijlocul iernii, Will era scuturat de frigurile provocate de febră. Drumul grăjdarului spre port începuse bine și el parcursese o distanță destul de mare de-a lungul Loarei, înspre Blois. Într-o seară târziu însă, chiar înainte de a ajunge în Tours, calul lui se împiedicase de un bolovan. Mersese pe jos alături de animalul rănit până în oraș, unde fusese obligat să cheltuie banii de la Everard ca să-și cumpere un alt cal. Combinată cu câteva zile de vreme proastă, întârzierea îl făcuse pe Simon să ajungă în La

Rochelle mult mai târziu decât își planificase. Nu-l găsise pe Garin, însă întâmpinase mai puține dificultăți ca să dea de urma lui Nicolas.

Când Simon îi informase pe templieri că un ospitalier furase o carte valoroasă de la Templul din Paris, Mareșalul trimisese doi cavaleri la preceptoriul ospitalierilor ca să le ceară celor de acolo predarea lui Nicolas. După ce negaseră că știau ceva despre existența vreunei cărți, ospitalierii îi informaseră cu răceală pe templieri că de curând adăpostiseră patru cavaleri de la Paris, dar că aceștia nu mai erau acolo. Trei dintre ei se întorseseră la Paris, iar al patrulea, un om pe nume Nicolas de Acra, se urcase la bordul unei corăbii cu doar șase zile în urmă, cu destinația Acra. Nedorind să strice și mai mult relațiile cu ospitalierii, Mareșalul templier îi comunicase lui Simon că el nu mai putea face nimic și că de Inspectorul de la Paris depindea continuarea cercetărilor.

La întoarcerea lui Simon în Orleans, Everard vrusese să plece imediat spre port, însă Will se simțea prea rău ca să călătorească, iar Simon îl informase pe preotul frustrat că nicio altă corabie nu avea să mai plece spre Orient până în primăvară. Una din aceste corăbii avea să fie o navă templieră, *Falcon;* era una din primele aparținând flotei care urma să ridice ancora ca răspuns la atacarea Safedului de către trupele lui Baybars. Everard trimisese atunci un mesaj Inspectorului din Paris prin care îl informa că ei aveau să plece spre Acra, el pentru un pelerinaj, iar Will și Simon ca să ajute la refortificarea orașului.

Simon se uită cum Will golește pocalul cu băutură.

— M-am gândit la ceva. Poate că n-ar trebui să plecăm spre Acra. Cum rămâne cu războiul? Știi bine că nici măcar nu pot ține o sabie ca lumea.

— Eu m-am decis, replică Will, ștergându-și gura cu dosul palmei. Îi aruncă o privire lui Simon. Tu nu trebuie să vii.

— Ba da. Everard nu va avea grijă de tine.

— N-am nevoie să aibă grijă cineva de mine.

Simon oftă.

— Abia dacă poți să mergi. Va dura săptămâni de zile ca să ajungi în La Rochelle, apoi luni și luni ca să călătorești pe mare cu nava. Și dacă ajungem în Țara Sfântă, cum îl vom găsi pe Nicolas sau pe Garin, asta dacă e vreunul pe acolo?

Will se ridică și se duse la fereastră. Își puse mâinile pe pervaz și închise ochii, inspirând superficial aerul ca de gheață. De câteva zile se gândea la Outremer: mormântul tatălui său. Pielea lui albă și plină de crestături ducea dorul căldurii închipuite a soarelui oriental. Mintea lui ducea dorul răzbunării. Sarazinii îi răpiseră tatăl, iar Nicolas de Navarra îi răpise singura ocazie de a se mântui, de a face acel lucru pe care Will știa că tatăl lui și l-ar fi dorit. Dacă Nicolas reușea să distrugă Anima Templi și Templul, moartea tatălui său nu ar mai fi însemnat nimic, iar războiul ar fi continuat. Iar Garin? Vechiul lui prieten? Băiatul care odinioară făcuse umbrele să dispară? Îi răpise singura ființă care îi mai rămăsese lui Will: Elwen. Deschise ochii.

— Îi găsesc eu, rosti el, deopotrivă pentru sine și pentru Simon.

PARTEA A TREIA

Capitolul 36

Spitalul Ordinului Sfântului Ioan, Acra
18 ianuarie 1268

Era o zi răcoroasă în Acra, deși mai caldă decât în Franța sau Anglia. În depărtare, la sud de oraș, dealurile de la poalele muntelui Carmel erau încoronate de nori indigo, care se proiectau negri pe fundalul pantelor alburii și a câmpiilor gălbui. Perdele eterice de ploaie atârnau ca niște văluri din cer. Într-o încăpere spațioasă și luminoasă dintr-un turn al spitalului Ordinului Sfântului Ioan din Acra, Nicolas de Acra urmărea norii de ploaie deplasându-se continuu spre vest. Prin ferestrele deschise pătrundeau zgomotele și mirosurile dinspre târgul de vite care se ținea în fața zidurilor ansamblului de clădiri. Complexul în sine era și el aglomerat. Nicolas zări doi bărbați, probabil pelerini, care erau conduși dincolo de curtea interioară către adăpost, sprijinindu-se unul de celălalt. Crescând în Acra, Nicolas își amintea că acel adăpost, înființat, la fel ca întreg ordinul lor, pentru îngrijirea pelerinilor creștini, fusese mereu aglomerat. Acum majoritatea paturilor erau goale. Nicolas presupunea că dintr-un punct de vedere acest lucru însemna o binecuvântare, dar era și un semn că tot mai puțini creștini se aflau acolo ca să fie îngrijiți.

Întorcând spatele priveliștii, Nicolas se uită din nou la biroul de mahon pe care se găsea produsul a zece ani din viața lui. Cartea învelită în piele fină fusese dată la o parte pentru a face loc pergamentelor și călimărilor grămăticului care transcria cu sârg o scrisoare pe care i-o dicta Hugues de Revel, Marele Maestru al Ordinului Sfântului Ioan. Bărbat înalt și zvelt, de vârstă mijlocie, cu mustață și barbă atent îngrijite, Marele Maestru ședea drept pe un scaun cu spătar înalt. Grămăticul stătea încovoiat pe marginea unui divan cu perne, ca și cum ar fi fost preocupat să nu pară prea relaxat ocupând o asemenea piesă confortabilă de mobilier. Ascunzându-și nerăbdarea sub masca unei expresii de calm și stăpânire de sine, Nicolas se întoarse din nou spre fereastră.

Aștepta această întâlnire de aproape cinci luni, de la sosirea lui în Acra de la sfârșitul verii precedente. Imediat ce nava ancorase la țărm, dăduse fuga la spital ca să-i înmâneze Marelui Maestru Cartea Graalului. La vremea în care Nicolas își luase numele de Navarra și plecase la Paris, Marele Maestru era doar un cavaler, ca și el. Însă la câteva săptămâni după revenirea lui Nicolas izbucnise o dispută pentru controlul portului din oraș între negustorii rivali veneţieni și genovezi, dispută care declanșase un război civil ce se prelungise până la sfârșitul toamnei. Ca unul dintre numeroșii conducători autonumiți și deopotrivă învestiţi de alţii ai cetăţii, de Revel fusese prea ocupat cu negocieri, întâlniri private și înlăturarea efectelor războiului civil ca să aibă timp pentru Nicolas până acum.

— În concluzie îți trimit douăzeci de cavaleri ca să întăresc garnizoana preceptoriului nostru din nobila cetate a Antiohiei. Marele Maestru făcu o pauză și își mângâie barba cu arătătorul. Mi-aș fi dorit enorm să-ţi pot trimite mai mulţi, frate, dar în ultimii ani și noi ne-am împuţinat.

Auzind ultimele cuvinte, grămăticul își înălță capul, oprindu-se, după care scrise cele dictate, cu pana scârțâind pe pergamentul de piele.

— Încheie cu salutările mele calde și trimite misiva cu detașamentul de cavaleri, încheie de Revel.

— Da, stăpâne, răspunse grămăticul.

Omul își strânse pergamentele, penele de scris și călimările și părăsi încăperea. Pașii abia dacă se auzeau pe covoarele din mătase roz și verde care împodobeau podelele albe.

Privirea lui de Revel se îndreptă spre Nicolas. Îi făcu semn să se așeze pe divan.

— Stai jos, frate de Acra.

Nicolas urmă îndemnul și luă loc, fără a se așeza la fel de incomod precum grămăticul, dar nici într-o postură relaxată. Se uită drept în ochii Marelui Maestru. Deși avea o constituție atletică, Hugues de Revel era un om rigid, ca o trestie prin care fusese înfipt un par de fier. Cu cinci luni în urmă, când intrase pentru prima dată în acea încăpere, Nicolas zărise expresia oţelită din ochii Marelui Maestru. Acum o vedea din nou.

— Nu m-am putut împiedica să nu trag cu urechea, domnule. Trimitem trupe în Antiohia?

Marele Maestru își împreună mâinile cu degete lungi în poală. Mantia neagră cu crucea albă de pe piept îi cădea în falduri în jurul trupului.

— Trimitem trupe pretutindeni. Am primit veste de la unul dintre spionii noștri din Cairo. Baybars intenționează să pornească în luna asta noua lui campanie împotriva noastră. Se pare însă că sultanul a întărit securitatea în jurul lui și, ca atare, nu dispunem de informații credibile legate de locul unde va ataca prima dată. În ultimii ani, Acra a fost principala lui țintă, dar de fiecare dată când l-am respins de sub zidurile ei, s-a dus și s-a răzbunat pe așezările noastre mai greu de apărat, deși acestea devin tot mai puține de la an la an. Cu toate astea, Antiohia mă preocupă în mod special. Este una dintre cele mai mari ținte rămase în picioare și mă îndoiesc, odată ce Baybars va conduce personal noua campanie, că prințul Bohemond va reuși să-și cumpere salvarea pentru a doua oară.

Nicolas dădu din cap. Un alt cavaler îi povestise despre tentativa mamelucilor de a cuceri Antiohia, cu paisprezece luni în urmă. Când comandanții lui Baybars se iviseră sub zidurile cetății, conducătorul Antiohiei, prințul Bohemond, sacrificase zece căruțe cu aur, bijuterii și fete tinere ca să salveze orașul. Mulțumiți de ofertă, comandanții mameluci se retrăseseră în Alep, lăsând Antiohia neatinsă. Se zvonea că, la aflarea celor întâmplate, Baybars luase foc.

— Cu cât cruciada regelui Ludovic începe mai repede, cu atât mai bine, rosti încet Marele Maestru. Deși nu se știe exact când va fi asta. A decretat mobilizarea anul trecut, dar ultimele vești primite din Apus arată că regele a început discuțiile cu fratele lui, Carol, contele de Anjou, care a fost recent numit rege al Siciliei. Se pare că de Anjou încearcă să-l convingă pe Ludovic că, înainte de atacarea Egiptului, trebuie mai întâi cucerit Tunisul.

— Tunisul? se miră Nicolas. De Ludovic și de oamenii lui e nevoie aici, în Palestina.

— Nu te contrazic, frate. Sunt unii în Acra care cred că de Anjou vrea să-și extindă regatul nou-înființat. Ambițiile lui legate de un imperiu personal în Orient ar putea influența planurile lui Ludovic. S-

ar putea să ne trezim singuri în așteptarea presupusei sosiri a regelui aici. Nu cred că putem conta pe el ca să ne sprijine. Oricum, continuă Marele Maestru, aplecându-se în față ca să ia Cartea Graalului, astea sunt probleme de altă natură și nu de aceea ești tu aici. Deschise cartea și dădu primele pagini. Am citit-o cu câteva săptămâni în urmă, explică el. După câteva clipe, o puse la loc pe masă. Ai procedat bine, frate. Ai sacrificat multe ca să urmărești o asemenea pistă și ai dus această acțiune lipsit de egoism, în interesul ordinului nostru.

Nicolas își înclină cu respect capul.

— Era de datoria mea, domnule. Am preluat bucuros sarcina. Recunosc, pentru o vreme m-am temut că lupta mea s-ar putea să nu dea roade; că lucrarea ar putea să nu provoace acele daune ireparabile Templului așa cum spera Marele Maestru de Chateauneuf când am aflat despre existența ei. Dar, după ce am citit-o eu însumi, văd că speranța nu era deznădăjduită.

Pe chipul lui de Revel apăru o expresie de sobrietate.

— Da. Fără îndoială că este opera unor eretici și a unor blasfemiatori. Mi s-a făcut rău citind-o. Papa ar fi ultragiat să descopere implicarea templierilor. Dar nu cred că singură această carte îl va determina pe sfântul părinte să dizolve ordinul.

Pentru Nicolas asemenea cuvinte însemnau o lovitură, din care își reveni însă repede.

— Lăsați-mă să vă explic, domnule. Nu doar natura eretică a cărții poate fi atribuită Templului. Informatorii mei mi-au spus că lucrarea conține și planurile Anima Templi ascunse sub forma unor alegorii. Planuri care, am fost asigurat, ar putea distruge Templul dacă sunt dezvăluite. Trimițându-mă ca să recuperez cartea, Marele Maestru de Chateauneuf spera să o putem folosi exact în acest scop.

— Chiar dacă lucrurile stau așa, frate, strategiile ascunse printre rânduri ar fi limpezi doar pentru cei care le cunosc în mod explicit. Templul însuși a lansat o anchetă împotriva acestui grup cu ani de zile în urmă și nu a descoperit nimic. Dacă vrem să aducem acuzații credibile, ne trebuie mai multe dovezi. Ai vreo idee despre natura exactă a planurilor Anima Templi?

— Am bănuielile mele. Nicolas se aplecă în față și se uită fix în ochii Marelui Maestru. Știu că Anima Templi există, domnule. După atacul

Templului împotriva ordinului nostru, grupul s-a destrămat, dar preotul Everard de Troyes continuă lucrarea lui Armand și a celorlalți. Știu sigur acest lucru.

— Nu te contrazic. Dar vom avea o singură oportunitate de a face asta și trebuie să ne asigurăm că lovitura noastră țintește perfect. Este bine-cunoscută animozitatea noastră față de Templu. Am putea fi acuzați că provocăm inutil probleme acum, când în Outremer situația este atât de instabilă. Papa se bazează pe Templu, așa cum se bazează și pe noi, ca să-i oprim pe sarazini. Cred că ar trebui să strângem mai multe informații despre grup și despre planurile lui înainte de a întreprinde ceva. Mărturiile celor implicați anterior, ale informatorilor tăi ne-ar întări enorm cazul.

— Omul care mi-a povestit despre carte a murit cu câțiva ani în urmă. Era singurul dispus să depună mărturie împotriva Anima Templi și doar atunci când cartea ar fi intrat în posesia noastră. Cei cu care am păstrat legătura sunt prea speriați de consecințele trădării lor ca să iasă în față.

— I-ai putea convinge?

Nicolas își îngădui câteva clipe de tăcere.

— Da, e posibil, folosind mijloacele potrivite.

— Bine. De Revel se lăsă pe spătarul scaunului. Atunci chestia asta ne-ar putea fi de mare folos în viitor.

— În viitor, domnule? se încruntă Nicolas. N-ar trebui să acționăm cât mai repede posibil? Cu cât mai repede, cu atât mai rapid se va prăbuși Templul.

De Revel nu spuse nimic pentru un timp.

— Când Marele Maestru Chateauneuf mi-a dezvăluit planul, recunosc că l-am socotit o cauză pierdută. Am crezut că el a început o vânătoare de vrăjitoare. După moartea lui și după ce mi-ai scris ca să mă anunți de dispariția cărții, interesul meu legat de infiltrarea ta în Templu a fost mai degrabă acela de a descoperi mai multe despre averea lor: fonduri, proprietăți, relicve sfinte. Acum câteva luni, când ai venit să mă vezi, mi-ai oferit o listă destul de cuprinzătoare a proprietăților lor din Regatul Franței, dar eu sperasem să pot face niște calcule rezonabile legate de puterea lor financiară în întregul ei.

— Iar eu încă nu am aflat motivul unei asemenea însărcinări, domnule. Vă pot întreba de ce voiați să știți asta?

Marele Maestru își ţuguie buzele, ca și cum se gândea dacă să răspundă sau nu.

— Interesul meu pentru averile lor este legat de o propunere pe care eu și alții din ordinul nostru o luăm în considerație de ceva vreme.

— O propunere, domnule?

— Discutăm despre încheierea unei alianțe cu Templul.

Nicolas făcu ochii mari.

— Dar așa ceva este cu siguranță imposibil, nu-i așa, domnule?

— Nici eu nu iubesc Templul, frate. Ceea ce ne-au făcut Armand și cavalerii lui este de neiertat. Dar jihadul lui Baybars nu ne dă de ales. Dacă ne unim resursele, poate că vom reuși să opunem rezistență armatei lui suficient timp cât să ne recâștigăm unele teritorii. Dacă nu, ambele noastre ordine, noi *toți* vom pierde totul.

— Cu tot respectul, domnule, dumneavoastră nu eraţi aici când Armand și cavalerii lui ne-au asediat fortăreața. Habar n-aveți prin ce am trecut în acele luni.

— Te rog să folosești un ton civilizat cu mine, frate!

Nicolas nu-i răspunse. Era și așa supărător să vadă cum altcineva abandonează atât de abrupt toate rezultatele eforturilor sale. Era însă de-a dreptul devastator să constate că aceste rezultate vor fi folosite în scop total opus celui inițial.

— Frate, dacă Templul cade acum, vom cădea cu toții, reluă de Revel. Doar aliindu-ne cu ei putem spera să ne continuăm visul de a avea o Țară Sfântă creștină. Așa cum am spus, tu ai sacrificat deja multe, dar acum trebuie să facem un sacrificiu și mai mare și să lucrăm alături de inamicul nostru pentru un ţel mai înalt, pentru că altfel ne confruntăm cu posibilitatea reală ca să nu mai prindem încă o iarnă aici. Nicolas vru să protesteze, dar Marele Maestru continuă înainte ca acesta să deschidă gura: Trebuie să fac cum e mai bine pentru ambele noastre ordine, iar deocamdată orice încercare de subminare sau de distrugere a Templului ar fi împotriva unui asemenea curs. Dacă supraviețuim acestui război și recuperăm suficiente teritorii, poate ne vom găsi pe o poziție suficient de puternică pentru a ne ridica împotriva templierilor fără să ne facem rău nouă înșine. Până atunci

însă, nu voi periclita ordinul nostru prin continuarea planului lui de Chateauneuf, oricât de periculoasă s-ar putea dovedi cartea. Deocamdată trebuie să ne concentrăm asupra câștigării acestui război. După aceea, când vom fi pe poziții de forță, putem ataca. De Revel luă Cartea Graalului și se ridică. Până atunci, tu ți-ai îndeplinit sarcinile. Se duse la un dulap din fier, prins în perete, în spatele scaunului. Luă o cheie care atârna de un lanț de centura lui, îl descuie și băgă cartea înăuntru. În următoarele luni, locuitorii din Outremer vor avea mare nevoie de ajutorul nostru, al tuturor. De Revel dădu din cap înspre Nicolas. Ești liber, frate.

Cavalerul se ridică și se înclină.

— Domnule.

Se răsuci pe călcâie și plecă. Ferestrele cu arcade înalte de pe coridorul de afară ofereau o priveliște magnifică asupra orașului. Privirea lui Nicolas se plimbă peste labirintul de turnuri, biserici și piețe, apoi se opri asupra golfului prin care șase nave de război templiere, înconjurate de o suită de vase mai mici, se îndreptau spre port.

Falcon, golful orașului Acra
18 ianuarie 1268

Punțile celor treisprezece nave erau pline cu oameni: sergenți, cavaleri, pelerini, negustori, cu toții încercând să zărească primii orașul care căpăta încet formă la orizont. Înspre nord și sud se vedeau munți și cerul întunecat de nori. De la zidurile înalte ale cetății și până spre dealurile îndepărtate se zărea o zonă pustie, gălbui-alburie. Pe măsură ce navele se apropiau și detaliile ținutului deveneau mai clare, oamenii de la bordul ambarcațiunilor începură să discearnă oaze verzi care marcau câmpiile propriu-zise: terenuri cultivate, livezi și dealuri udate de ape albastre. Unii căzură în genunchi văzând priveliștea. Aceasta era Palestina: Țara Sfântă și locul de naștere al lui Hristos.

La bordul lui *Falcon,* cea mai lungă navă din flotă cu cei patruzeci și cinci de metri ai ei de la prora la pupa, Will stătea sprijinit de parapet. Sub el, flancurile navei plonjau ameţitor în apă, iar în faţa lui pintenul de fier înconjura prora ca un pumn. Platforma pe două niveluri

construită la prora ascundea și catapulta navei: era o armă similară unei catapulte de asalt, dar mai precisă și care folosea un arcan în loc de o bârnă scobită pentru a lansa pietre. Acum, că se găseau în ape prietenoase, catapulta stătea descărcată, cu arcanul atârnând liber. Când trecuseră prin strâmtoarea Gibraltar, arma fusese încărcată și pregătită de acţiune, un adevărat bastion de încredere atunci când văzuseră primele nave ale sarazinilor în largul coastei lângă Granada. În cele din urmă însă, catapulta nu trăsese nici măcar o dată. Ușor de recunoscut după crucile roșii pictate pe velele principale, cele șase nave templiere de război reprezentaseră prin ele însele o amenințare suficientă pentru orice inamic.

Când se auzi clopotul care-i chema pe vâslași la posturi, Will își luă privirea de la peticul de pământ care se tot lățea la orizont și se uită în jos spre puntea aglomerată a navei, căminul lui în ultimele opt luni.

Alături de celelalte cinci corăbii-surori, *Falcon* plecase din La Rochelle la începutul lunii iunie a anului anterior. Împreună cu navele de război zvelte plecaseră patru cargouri – ambarcaţiuni greoaie și mătăhăloase încărcate cu cai, căruțe și mașini de luptă – și o ambarcaţiune templieră de transport plină cu baloturi de lână și pânzeturi menite negoțului în Outremer. Marea și cerul deveniseră treptat tot mai întunecate pe măsură ce avansau prin golful Biscaya, iar navele ajunseseră să înainteze ca niște beţivi peste valurile mari și verzi până când, prins între două furtuni, unul dintre cargourile care transportau cai cedase. Zgâlțâit bine pe priciul lui de sub punte, Will fusese trezit de un pârâit îngrozitor. Fugise pe punte, împreună cu Simon și cu o mulţime de alți oameni ameţiți de somn, ca să vadă cum catargul principal al cargoului se frânsese în două și zdrobise puntea de dedesubt. Ținându-se bine de parapeţii navei de război, care la rândul ei scârțâia din toate încheieturile, cu ploaia și apa sărată de mare spălându-le chipurile, oamenii urmăriseră, neajutoraţi, cum cargoul se scufundase cu prora înainte, aruncând deopotrivă oameni și cai în brațele valurilor imense.

Furtunile nu le dăduseră deloc pace până în Regatul Portugaliei, unde acostaseră, cu navele bine zdruncinate, în Lisabona. Patru ambarcaţiuni erau afectate, două dintre ele destul de grav. Acolo fuseseră obligați să rămână timp de trei luni pentru reparații.

Majoritatea cavalerilor și a sergenților plecaseră cu bărcile de-a lungul fluviului Tomar către orașul cu același nume care aparținea Templului.

Pentru Will asta însemnase cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla.

Ceva mai devreme în cursul acelui an, în vreme ce Will zăcea bolnav în Orleans, Robert de Paris se dusese la unul dintre preceptoriile din Regatul Castiliei, cu niște treburi pentru Inspector. Când se aflase că flota templieră acostase în Lisabona pentru reparații, Robert și alți câțiva cavaleri îi trimiseseră o scrisoare maestrului ca să le îngăduie să se alăture echipajului de pe nave. Odată cererea lor aprobată, traversaseră călare țara întreagă pentru a ajunge în Tomar. Robert fusese repartizat împreună cu Will.

Diminețile se antrenau împreună pe terenul din exteriorul castelului templier care domina localitatea. Cu mușchii topiți de boală și cu plămânii arzând după urcarea câtorva trepte, Will abia dacă mai putea sălta în șaua unui cal, darămite să țină o lance în mână. Treptat însă exercițiile și soarele Portugaliei îi dăduseră nouă viață trupului său, așa că, pe măsură ce mușchii se întăreau și pielea i se bronza, mintea începuse să se așeze la locul ei. Într-o seară, în vreme ce el și Robert ședeau pe meterezele castelului, admirând priveliștea dealurilor scăldate de razele soarelui la apus, cu șopârle furișându-se de-a lungul zidurilor de piatră din jurul lor, Will îi povestise lui Robert despre prostituată. Îi vorbise și despre rolul jucat de Garin, fără să-i dezvăluie și motivele din spatele trădării acestuia, făcând doar o mențiune vagă legată de manuscrisul furat de la Everard. Robert îl ascultase în tăcere, apoi îi dăduse lui Will o ploscă plină cu vin de Burgundia pe care o confiscase de la un sergent.

După confesiune, lucrurile se schimbaseră pentru Will. Nu-l părăsise dorința de a se răzbuna pe Garin pentru ceea ce făcuse, dar reușise să o închidă undeva în interiorul lui, într-un loc în care să nu-l mai macine cu atâta persistență.

Avea deja un alt loc special pentru Elwen.

În cursul zilei, când se antrena cu Robert, pescuia în apele fluviului sau discuta cu Everard și cu Simon, reușea să țină amintirea lui Elwen ferecată bine în acel loc. Noaptea însă, când nimic nu-i mai ocupa mintea, Elwen i se strecura adesea în gânduri. De multe ori se trezise în

zori cu o imagine estompată a chipului ei și cu un imens gol în suflet. Atunci se gândea să se întoarcă acasă, dar îl împiedica să treacă la acțiune frica de a nu fi iertat de ea și, în egală măsură, dorința de a merge mai departe spre Orient pentru a vedea locul unde fusese înmormântat tatăl lui.

Două galere de negoț și o navă cu pelerini se alăturaseră flotei la plecarea din Lisabona, după ce căpitanii respectivelor ambarcațiuni plătiseră o taxă pentru escortă armată până în Acra. Cu cât înaintau spre sud, cu atât apele își schimbau culoarea, de la cenușiul de ardezie din largul coastelor Franței și albastrul profund al mărilor spaniole la smaraldul apelor portugheze și, în cele din urmă, la azurul Mediteranei.

— La asta te așteptai? întrebă Robert, apropiindu-se de Will dinspre furchet. Îi dădu acestuia o ploscă din piele, apoi se cățără cu pricepere peste parapetul navei. Bea-o pe toată. E ultima rezervă de vin de Burgundia.

— La ce mă așteptam?

— Acra, explică Robert, arătând spre oraș, care acum era mult mai aproape de ei.

Vâslașii începuseră să slăbească ritmul pe măsură ce nava se apropia de un dig lung care conducea spre cel mai mare și mai aglomerat port văzut vreodată de Will.

Cavalerul luă o gură de vin, apoi îi dădu înapoi plosca lui Robert.

— Arată ca Parisul. Doar că e mai galben.

— Cred că ăia or să fie dezamăgiți, zise Robert golind recipientul cu vin și arătând din cap înspre un grup de sergenți adunați pe puntea din spate. Oamenii își lustruiau săbiile și se uitau spre oraș cu chipuri sumbre.

— Un membru al echipajului tocmai mi-a povestit despre niște cavaleri care acum câțiva ani au refuzat să părăsească nava întrucât au crezut că văd sarazini așteptându-i pe țărm. Au început să se certe în privința modului de apropiere cu nava astfel încât să tragă cu catapulta în inamic fără ca ei să ajungă în raza de acțiune a armelor dușmane.

— Și erau sarazini? întrebă Will, deja zâmbind.

— Nu. Era un grup de sergenți templieri care așteptau pentru a ajuta la descărcarea mărfurilor de pe navă. Omul spune că asistă la așa ceva

de fiecare dată când vine aici. Jumătate dintre cei de la bord cred că vor debarca pentru a intra direct în război.

O oră mai târziu, Will, Robert și ceilalți cavaleri și ofițeri de pe *Falcon* se găseau într-una din cele două bărci mari și erau conduși de vâslași spre țărm. Simon și Everard se aflau în cea de-a doua. Navele de război, cargourile și corabia de transport templieră fuseseră ancorate lângă dig, alături de alte galere prea mari ca să pătrundă în portul interior al orașului, și-așa plin cu vase de comerț. Will stătea alături de Robert la prora bărcii și urmărea cum unul din cele mai vechi orașe de pe Pământ i se dezvăluie treptat privirilor.

Era după-amiaza târziu, așa că lumina aruncată asupra orașului era aurie. Dublate de turnuri, zidurile cetății păreau să absoarbă soarele și strălucirea acestuia. Clădiri din lemn, piatră și chirpici se aliniau în port, iar dincolo de piața aglomerată din spatele porților orașului, dinspre care se auzeau deja zgomotele specifice târgurilor, se înălțau biserici, turnuri impozante și turle elegante. Restul orașului era invizibil din pricina zidurilor care îl înconjurau, dar Will avea deja o senzație de opulență și forță.

— Ce e ăla? îl întrebă el pe unul dintre ofițerii de pe *Falcon* care se născuse în Acra.

Arătă înspre un zid imens care se alinia cu țărmul mării înainte de a vira brusc înspre orașul din spatele lui. Din zid se desprindeau turnuri gigantice. Unul dintre acestea, pe partea dinspre oraș, avea în vârf patru foișoare ale căror capete păreau făcute din aur. În spatele zidului se vedeau turla unei biserici și acoperișurile mai multor clădiri grandioase, din piatră albă.

— Ăla, rosti ofițerul, privind în direcția în care se uita Will, este preceptoriul nostru.

Will tăcu. Preceptoriul părea o versiune în miniatură a orașului: imaculat, imperial și magnific.

Barca ajunse la țărm, iar vâslașii săriră în apă ca să tragă ambarcațiunea pe nisip. Piața zărită de Will din golf era într-adevăr aglomerată și zgomotoasă. Ofițerul îi spusese că aparținea pisanilor. Mai existau și alte piețe, conduse de venețieni, lombarzi și germani, cu toții având cartiere proprii în oraș, care erau administrate ca niște state independente, cu legi, biserici și guverne proprii. Era, conform

spuselor ofițerului, ca și cum oamenii își aduseseră cu ei o bucățică din patria natală pe care să o lipească la acele teritorii nisipoase. În total, erau douăzeci și șapte de cartiere diferite: Montmusart dincolo de ziduri spre nord, unde trăia și muncea populația fără o apartenență anume; St Andrew, unde locuia nobilimea franceză locală, mulți membri ai acesteia refugiindu-se în Acra din Ierusalim după căderea cetății sfinte; cartierul evreiesc; cartierul patriarhului și așa mai departe.

Will încercă să asculte cu atenție tot ce îi povestea ofițerul în vreme ce străbăteau plaja în spatele căpitanului, dar privirea lui descoperea o cu totul altă poveste, astfel că îi venea extrem de greu să se concentreze.

— Will! Simon grăbise pasul pe întinderea de nisip. Avea obrajii roșii ca focul. Era urmat de sergenții și de membrii echipajului din a doua barcă. Le-ai văzut? Uită-te!

Will privi în direcția degetului lui Simon, îndreptat spre piață, și văzu un șir de animale ciudate. Erau mai mari decât caii, de culoare bej, cu gâturi lungi și niște cocoașe ca niște movile pe spate. Pe zidul orașului deja începeau să se adune grupuri de oameni care părăsiseră piața ca să urmărească sosirea cavalerilor. Câțiva stătură așa o vreme, uitându-se la templieri cu o curiozitate moderată, după care reveniră la tarabele din piață, mai interesați de mărfurile de acolo.

Primul lucru care-i atrase atenția lui Will la acei oameni fu îmbrăcămintea lor. Hainele aveau o croială mai elegantă decât cele apusene; erau rochii lungi și tunici cu multe broderii pentru femei; pantaloni mulați bine croiți și tunici brodate pentru bărbați. În plus, materialele din care erau făcute erau somptuoase. Nu se vedeau nicăieri confecții din lână sau încălțăminte din lemn, ci doar mătăsuri, damascuri sau țesături fine din in. Toți, inclusiv copiii, păreau regi și regine la încoronare.

Pe măsură ce se apropia de mulțime și anumite particularități ale ei deveneau vizibile, Will se trezi că nu-și mai poate desprinde privirea de acolo. Inițial, crezuse că sunt cu toții străini după chipurile arse de soare, croiala ciudată a hainelor, turbanele pe care le purtau pe cap și accentele mai puțin familiare. Curând însă ajunse să-și dea seama că unii oameni vorbeau latina, alții, engleza și franceza. Erau occidentali.

Însă tot ei intrau lejer în vorbă și chiar râdeau și glumeau cu indivizi înalți și grațioși cu pielea de culoarea mahonului, ai căror dinți se dezvăluiau incredibil de albi atunci când râdeau, sau cu alții cu piele măslinie, ochi migdalați și chipuri rotunde, precum și cu oameni care arătau ca Hasan.

— Sarazini! îl auzi Will șuierând pe un cavaler.

Câțiva cavaleri își duseră mâinile la arme și se uitară la căpitanul lor, dar acesta trecea netulburat chiar prin mijlocul mulțimii. Will îl zări și pe Everard, șchiopătând la mică distanță în spatele lor. Preotul zâmbea.

Cavalerii își urmară căpitanul ca printr-o ceață, trecând pe lângă tarabe unde venețieni cu ochii negri se tocmeau cu negustori musulmani pentru lemn și fier, iar beduinii, îmbrăcați în hainele lor care le acopereau tot trupul, își strigau în gura mare oferta de recipiente cu lapte de iapă contra bizanți[1]. Se găseau acolo lămâi dulci și curmale, stivuite pe platforme de căruțe alături de tarabe cu rubine, vopseluri, săbii, mătăsuri, porțelanuri și săpunuri. Un evreu care purta un soi de ochelari râdea cu un negustor grec în vreme ce cântărea niște safire pe talerele balanței sale. Aerul era sufocant din pricina mirosurilor de dejecții animale, sudoare, mirodenii și mentă. Mulțimile se întrepătrundeau, vorbind în atât de multe limbi și cu atât de multe accente, încât latina nu se mai distingea de ebraică, iar franceza de arabă. După ce cavalerii lăsară piața în urmă și porniră pe străzile înguste și șerpuitoare către preceptoriu, privelișteа care li se oferea se schimba la fiecare colț de stradă. Sticla din ferestrele rotunde ale unei biserici reflecta soarele după-amiezii, orbindu-i. Femei îmbrăcate cu rochii indecent de scurte adăstau pe ulițele laterale întunecoase și încercau să-i ademenească. Bătrâni ședeau pe prispele caselor, învăluiți în fum de tămâie, iar alții stăteau la mese, jucând șah pe table confecționate din piatră și sticlă egipteană.

Când ajunseră la preceptoriu, cavalerii erau deja atât de copleșiți de cele văzute pe drum, încât mulți nici nu observară cei patru lei din aur din vârfurile turlelor turnului care străjuia porțile masive ale Templului. Cavalerii care stăteau de pază la intrare îi salutară pe nou-veniți și îi îndemnară să intre printr-o ușă mai mică decupată în porțile masive. Cavalerii se treziră într-un dreptunghi interior mărginit de clădiri mari din piatră. Will se opri imediat după prag. Privirea lui îi

mătură pe oamenii din interiorul dreptunghiului, căutându-i pe cavaleri. Însă niciunul dintre ei nu avea păr auriu.

Robert îl bătu ușor pe umăr pe Will.

— Unul dintre ofițeri mi-a cerut să întocmesc o listă cu numele noastre pe care să i-o dau aprodului. O să te caut după ce-mi termin treaba.

Robert fu condus către o clădire cu un catarg fixat pe acoperiș, din care se vedea steagul Templului fluturând ușor. În spatele lui Will, oamenii care veniseră pe celelalte nave de război se revărsau prin poarta de intrare, cei mai mulți cu aceleași expresii de uluială întipărite pe chipuri. Simon ajunse și el lângă Will, exact atunci când din clădirea în care intrase Robert se iviră funcționarii Templului, care imediat începură să împartă mulțimea de oameni care se tot aduna.

— Tatăl meu n-ar crede niciodată așa ceva. Nici eu nu știu dacă să cred. Chiar am văzut sarazini în piață?

Înainte ca Will să-i răspundă, Everard veni lângă ei.

— William, vreau să afli dacă Nicolas de Navarra este la sediul ospitalierilor din oraș.

Vocea lui Everard era mai răgușită ca oricând. Tusea lui persistentă, care se accentuase după moartea lui Hasan, fusese exacerbată de lunga călătorie pe mare, iar în unele zile preotul se chinuia să vorbească.

— Acum?

Chiar dacă știa cât de obsedat fusese preotul de acest moment încă de la plecarea din La Rochelle, Will era surprins de obstinația lui Everard.

Preotul privi în jur în vreme ce un funcționar se apropia de ei.

— Trebuie să văd niște oameni. Mă bazez pe tine, William.

— Pe aici, fraților, rosti funcționarul, făcându-le semn să-l urmeze.

— Și ce-o să faci când vei da de Nicolas? șopti Simon în vreme ce porniră în spatele funcționarului.

Will clătină din cap, cu atenția distrasă de zidurile enorme pe care cavalerii își făceau rondurile de pază, marcate de despicături pentru lansare de săgeți și pline cu catapulte mari și mici. Preceptoriul de aici nu semăna deloc cu cele din Londra, Paris sau La Rochelle. Acum Will își dădea seama și de ce. Nu era un preceptoriu, ci o fortăreață.

— Nu știu, răspunse el, în vreme ce treceau pe lângă o armurerie în care se vedeau oameni lucrând pe niște bancuri la ascuțirea unor săbii.

Aruncând peste umăr priviri îngrijorate înspre Will, Simon se lăsă condus alături de ceilalți sergenți către un șir de clădiri din spatele incintei dreptunghiulare. Will fu dus împreună cu ceilalți cavaleri dincolo de grajduri, ateliere de lucru, o biserică magnifică pe lângă care capela din Paris părea un biet șopron și o structură ca un mic palat despre care funcționarul le spuse că era reședința Marelui Maestru Berard. Ajunseră într-un final la un set de clădiri care înconjurau o curte cu un bazin în centru. Will fu condus într-o încăpere cu alți șapte cavaleri. Paturi cu aspect confortabil se înșirau de-a lungul pereților și fiecare om dispunea de un cufăr de lemn pentru obiectele personale. Existau un cuier pentru mantii și un loc de care să-și atârne săbiile. Păturile erau confecționate din lână de miel, iar la capul fiecărui pat se vedeau perne adevărate, făcute din pânză de in umplută cu pene, nu ca sacii plini cu paie din preceptoriile pe unde mai fusese Will. Podeaua de piatră era curată și acoperită cu o rogojină țesută. După lunile petrecute la bordul navei, acel loc părea un adevărat palat, dar, în loc să folosească ocazia pentru a se odihni într-un astfel de interior princiar, după ce își lăsă sacul pe pat, Will ieși imediat din cameră.

Sergenții și servitorii îl salutau respectuoși în vreme ce el se plimba prin preceptoriu. Cavalerii mai vârstnici decât el, cu chipuri bronzate și duritate în priviri, îl ignorară. Will bănuia că acei oameni știau dacă Garin venise cu adevărat acolo pe urmele lui Nicolas, dar ceva îl împiedică să întrebe. Acum, că sosise clipa așteptată, nu mai avea nicio dorință să-l vadă pe omul care îl trădase și îl dezonorase. După cum nu nutrea nicio dorință să iasă singur pe străzile orașului necunoscut ca să-l caute pe Nicolas.

După o vreme, Will se trezi pe meterezele care dădeau înspre oraș. Priveliștea era absolut fascinantă. Dincolo de zidurile principale din Acra se găsea o așezare aglomerată mărginită de un alt zid și de un șanț. Dincolo de acestea se vedeau livezi, grădini și pâlcuri de măslini, întinzându-se către zarea acoperită de o ceață auriu-chihlimbarie.

— Frumos, nu-i așa?

Will întoarse privirea și văzu un cavaler cu părul alb stând pe metereze lângă el.

— Urc aici în fiecare seară înainte de vecernie. Întotdeauna mă simt mișcat. Cavalerul zâmbi. Ai venit din Franța, frate?

Will dădu din cap. Își zise că acel cavaler putea avea răspuns la întrebarea care îl măcina. Privi spre orașul de dedesubt și zise:

— Unde e Safed?

Cavalerul îi indică estul.

— La aproximativ patruzeci și cinci de kilometri peste câmpie.

— L-aș putea găsi cu ușurință?

Cavalerul păru surprins.

— Din oraș pleacă un drum încolo, dar oamenii lui Baybars controlează cea mai mare parte a lui. Știi că Safedul a căzut în mâinile sarazinilor?

— Da. Tatăl meu a murit acolo.

— Îmi pare rău. Dar eu te-aș sfătui să nu încerci să-i vezi mormântul, căci ar putea deveni și al tău. Anul trecut, baronii din Acra au trimis un mesager ca să încerce să găsească o cale de înțelegere cu sultanul. Au găsit însă fortăreața înconjurată de capetele creștinilor omorâți.

Will se gândi la trupul tatălui său, pe vremuri un exemplu de forță și demnitate, lăsat neîngropat și devenit o mână de oase. Ar fi vrut să adune acele rămășițe și să le ducă într-un loc unde să-și găsească liniștea. Îl deranja cumplit gândul la sufletul tatălui său împrăștiat în cele patru vânturi și bântuind acele ținuturi străine. Acolo nu era Scoția. Nu era acasă.

— Te voi lăsa acum, rosti cavalerul cu blândețe.

— Cunoști un cavaler pe nume Garin de Lyon?

Omul cu părul alb clătină încet din cap.

— Nu cred.

— Trebuia să fi ajuns aici anul trecut. E de vârsta mea.

Will i-l descrise pe Garin.

Cavalerul își desfăcu larg mâinile.

— Mulți vin pe aici.

— Poate că a venit singur. Nu la bordul unei nave templiere.

— Singur? Un tânăr a venit într-adevăr pe cont propriu chiar înainte de Crăciun. De Lyon? Cavalerul ridică din umeri în chip de scuze. Poate că așa îl chema. Nu pot fi sigur. A venit pe uscat dinspre Tyr.

Portul era închis, așa că nava cu care trebuie să fi ajuns aici a fost îndrumată acolo. Pe atunci statele comerciale erau în război, explică omul.

— Și nu mai e aici?

— Dacă îmi amintesc bine, a fost alocat unei companii de cavaleri care se îndrepta spre Jaffa.

— Jaffa?

— Un oraș de coastă în apropiere de Ierusalim, cam la o sută douăzeci de kilometri de aici. Cavalerul arătă spre munții îndepărtați din sud. Avem o garnizoană acolo.

— Mulțumesc.

Lăsându-l pe cavaler cu apusul lui de soare, Will își reluă plimbarea prin incintă. Se trezi din nou la porți. Tocmai voia să se îndrepte spre dormitor când își auzi numele. Îl văzu pe Simon alergând spre el.

— Te-am căutat peste tot! rosti gâfâind sergentul. Trebuie să-l găsești pe Everard.

— De ce?

— Am fost repartizați, explică Simon pe un ton iritat. *Amândoi.*

— Repartizați? Dar nu suntem aici pentru...

— În dormitorul nostru a venit un cavaler cu o listă, i-o reteză Simon. Imediat ce ne așezaserăm. Mi-a spus că sunt repartizat unei companii. Am aflat că și tu, și Robert ați fost alocați tot acolo.

— Alocați unde anume?

— Într-un loc căruia îi spune Antiohia, răspunse Simon cu năduf.

Capitolul 37

Templul din Antiohia
1 mai 1268

Deși devenită mai puțin importantă din punct de vedere comercial, cetatea Antiohiei continua să fie socotită una dintre minunile lumii. Oamenii care vedeau pentru prima dată cetatea lungă de cinci și lată de doi kilometri rămâneau fără grai, incapabili să creadă că nu Dumnezeu, ci omul o construise. Ridicate de împăratul roman Iustinian, zidurile care o înconjurau se întindeau pe o lungime de treizeci de kilometri și erau împodobite cu patru sute cincizeci de turnuri. Pe o latură, zidurile se învecinau cu râul Orontes – cunoscut de arabi sub numele de Rebel iar pe cealaltă înconjurau pantele abrupte ale muntelui Silpius, în vârful căruia se ridica o citadelă colosală, la trei sute de metri deasupra așezării. Orașul din interiorul acestei împrejmuiri de piatră era la fel de impresionant. Se găseau acolo vile și palate unde palmieri și arcade romane se ridicau din curți cu marmură, piețe pline cu mărfuri, grădini bogate, numeroase biserici și mănăstiri. Așa cum spuneau creștinii din partea locului, care formau majoritatea populației, era un oraș fără seamăn în lume.

Stând pe meterezele preceptoriului Templului, Will avea o priveliște clară asupra văii râului, unde apa curgea peste praguri de calcar ca să se verse mai departe peste câmpurile roditoare. Spre nord se înșirau munții Amanus, ale căror vârfuri înalte erau permanent acoperite de zăpadă. Pe acele creste stâncoase Templul deținea două fortărețe, una păzind Porțile siriene – trecătoarea înaltă care ducea spre Regatul Ciliciei. Înspre sud, dincolo de câmpie, se găseau munții Jabal Bahra. Undeva pe crestele acelea era ascunsă fortăreața Ordinului Asasinilor.

— Ai văzut ceva?

Will întoarse privirea și îl zări pe Robert ivindu-se pe metereze.

— Oi, stânci, iarbă, alte oi.

Robert ridică din sprâncene și îi dădu lui Will o ploscă plină cu apă.

— Știi la ce mă refer.

— Mulţumesc, rosti Will, luând plosca. Era o dimineaţă caldă, deși nu la fel de fierbinte precum avea să fie în toiul verii. Will, Robert și ceilalţi oameni care sosiseră în Outremer de la începutul anului nu trecuseră încă prin căldura sufocantă a verii din acele ţinuturi. Nu, n-am zărit nici urmă din iscoade. Will bău cu sete, apoi îi dădu plosca înapoi lui Robert. Dar le-ar putea lua o săptămână sau chiar mai mult ca să adune informaţii utile.

Will se sprijini de parapet, cu priveliștea muntelui Silpius umplându-i întreg orizontul. Ciobanii își mânau turmele de-a lungul pășunilor abrupte. Cu două zile înainte, Will, Robert și alţi câţiva cavaleri călăriseră de-a lungul zidurilor către acele pante cu ordinul de a se asigura că tunelele de retragere erau încă practicabile. Descoperiseră muntele împănat de tunele și peșteri, dintre care unele fuseseră folosite de primii creștini pentru slujbe, așa cum le spusese călăuza lor armeană. Acum, toate păreau mai degrabă să servească drept ascunzișuri pentru copiii care se jucau.

— Un cavaler pe care l-am cunoscut în Londra vorbea despre acest oraș, zise Will zâmbind. Cu toţii obișnuiam să râdem de el când ne spunea că orașul atinge norii. Credeam că e nebun.

Robert se feri de strălucirea soarelui.

— Totul pe aici pare prea mare, nu-i așa? Ridică din umeri. Mă rog, totul e bine câtă vreme mamelucii nu sunt niște giganţi.

— Cred că asta depinde de ce povești asculţi. Will se aplecă pentru a-și potrivi cămașa de zale, ale cărei inele de prindere erau legate de centura de care atârna sabia. Cămașa de zale îi fusese dată în Acra, împreună cu o mantie nouă, pe măsura lui. Însă eu cred că sunt de talie normală, asta dacă nu crezi că aruncă flăcări pe nări sau sug sângele unui om doar uitându-se la el.

— Mă bucur. Am avut coșmaruri că mă lupt cu ei cocoţat pe o cutie ca să le ajung la nas.

— Te luptai cu cine anume?

Își întoarseră amândoi privirile și îl văzură pe Simon apărând în spatele lor, cu un chip pe care se citea tulburarea.

— Cu nimeni, răspunse Will.

Sergentul veni ezitând până la parapet și evită să privească în gol înspre curtea de dedesubt.

— Iscoadele alea nu s-au întors încă?

— Nu, răspunseră Will și Robert la unison.

Izbucniră amândoi în râs.

Simon nu avea chef de râs.

— Încă nu știm nimic, explică Will, încercând să-l liniștească pe sergent. Doar zvonuri. De aceea am trimis iscoadele.

— Și dacă e adevărat? Dacă armata lui Baybars vine încoace?

Will oftă. Se întrebă ce ar fi putut răspunde. Știa la fel de multe ca oricine altcineva, adică nu cine știe ce. În ultima săptămână, în Antiohia apăruseră zvonuri legate de lupte în sud, dar detaliile erau extrem de diferite. Un negustor din Damasc spusese că auzise cum că armata lui Baybars se îndreaptă în marș spre Acra; un fermier – că mamelucii veneau să atace Antiohia; trei preoți copți spuneau că musulmanii fuseseră respinși de franci. După ce auzise astfel de zvonuri, conetabilul orașului, Simon Mansel, convocase un consiliu al liderilor militari. Deoarece conducătorul Antiohiei, prințul Bohemond, vizita orașul Tripoli, Mansel preluase destinele cetății. Conetabilul ordonase trimiterea unei patrule ca să verifice zvonurile, iar garnizoana maestrului Templului oferise cinci cavaleri care să îndeplinească misiunea. Oamenii plecaseră cu patru zile în urmă.

— Dacă apare armata lui Baybars, îi vom face față când ajunge la noi.

— Cum poți fi așa de calm?

— Pentru că încă nu știu nimic. Știu că e greu, dar tot ce putem face este să așteptăm și să încercăm să rămânem calmi.

Robert încuviință în vreme ce Simon îl privi fix.

— Are dreptate, spuse cavalerul.

— Pentru voi doi totul e în regulă, mormăi grăjdarul. Aveți săbii și știți să le folosiți.

— Primii cruciați au avut nevoie de șapte luni ca să cucerească Antiohia de la turci.

Imediat ce rosti cuvintele, Will își dădu seama că făcuse o greșeală.

— Dar au *cucerit-o!* exclamă Simon. În plus, v-am auzit pe tine și pe Robert discutând după consiliu. Spuneați că nu știți cum ar putea fi apărat orașul cu atât de puțini oameni.

Robert și Will își aruncară o privire.

— Vorbeam și noi, replică Will.

— Nu mă lua peste picior, rosti Simon cu arțag.

Will ridică mâinile.

— Atunci nu te mai comporta ca și cum ai vrea să fii luat peste picior! Aruncă o privire spre Robert, apoi îl luă pe Simon de cot și îl duse mai departe de-a lungul meterezelor. Ce s-a întâmplat? întrebă el în șoaptă.

— Sunt la fel ca toți ceilalți. Mă tem să nu primesc o sabie în burtă.

— Nu-i vorba doar de asta. Ești nervos de când am plecat din Acra.

— Ce vrei, Will? Credeam că îl vom găsi pe Nicolas, tu vei face ceea ce trebuie să faci, Everard își va primi cartea și după aia ne vom întoarce cu toții acasă.

— Everard s-a străduit să ne schimbe misiunea.

— Ar fi trebuit să se străduiască mai mult, răspunse Simon cu încăpățânare.

— A făcut tot ce i-a stat în puteri, replică Will, gândindu-se la înfrângerea suferită de Everard în fața Mareșalului neclintit.

În Acra, după ce aflase de locul în care erau trimiși, Will se dusese direct la preot, care ceruse imediat ca Mareșalul să schimbe alocarea.

— Am nevoie de el aici, insistase preotul. A fost sergentul meu în Paris.

— E cavaler acum, răspunsese Mareșalul, uitându-se la Will. Iar în Paris nu există război. Este puțin probabil ca la noi să ajungă în timp util cruciada regelui Ludovic. Trebuie să ne bazăm pe noi înșine ca să apărăm puținul care ne-a mai rămas de forțele lui Baybars.

— Dar eu am venit aici special ca să mă asigur că o lucrare rară și extrem de importantă despre medicină este în siguranță pentru a fi studiată. Trebuie să găsesc textul. Everard își îndreptase ținuta și se uitase sfidător la Mareșal. Am fost trimis în această misiune de către Inspectorul Regatului Franței, domnule Mareșal. William este escorta mea, iar grăjdarul este scutierul nostru.

Mareșalul rămăsese pe poziții.

— După ce câștigăm acest război, frate, îți dau un batalion de cavaleri ca escortă pentru a-ți găsi prețioasa lucrare, dar până atunci voi folosi fiecare om pe care îl am la dispoziție așa cum socotesc de cuviință. Nu manuscrisele ne vor salva. Mareșalul se dusese la ușă și o

deschisese. Doar săbiile o vor face. Și acum, vă rog să mă scuzați, dar am treburi importante de îndeplinit.

— Voi face apel împotriva acestei decizii, domnule Mareșal, rostise Everard cu voce stăpânită în vreme ce părăsea încăperea.

— Poţi face ce vrei la următoarea întrunire a capitulului.

Spumegând de furie, Everard ieșise în goană din clădire și se oprise în curte.

— Ce vei face în privința cărții? îl întrebase Will.

— Lasă asta în grija mea. Om fi doar noi trei rămași aici, dar încă dispunem de resurse. Încetinind pasul, Everard se întorsese spre Will. O să vă scot pe tine și pe Simon din Antiohia cât de repede o să pot.

Până în acel moment însă, Will nu primise nicio veste din Acra.

— Chiar ai făcut tot ce ai putut ca să-l convingi pe Everard?

Will se uită urât la Simon.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu pari deloc tulburat de perspectiva ca armata lui Baybars să fie dincolo de dealul ăla. Încruntarea lui Simon se accentuă. Ca și cum ai vrea să fie acolo. Vrei să te lupți?

Will privi dincolo de valea râului ca să evite uitătura insistentă a lui Simon. Nu *voia* ca mamelucii să atace, dar nici nu-l deranja eventualitatea. Nu-și dorise să vină în Antiohia ca să apere un oraș străin sau ca să se bată cu sarazinii. Însă faptul că ajunsese acolo îi modificase perspectiva. Era un templier, un războinic. Știa de optsprezece luni care sunt idealurile Anima Templi, dar idealurile Templului îi pătrunseseră în suflet de o viață. Încercase să-și amintească vorbele lui Everard, cum că pacea era benefică pentru toată lumea. Însă când se gândea la agonia pe care tatăl său o îndurase atunci când simțise apropierea sabiei mameluce de gât, în mintea lui Will nu mai exista niciun steag alb, ci doar dorința de a vărsa sânge, de a simți răceala oțelului în propriile mâini.

— Călăreți! anunță Robert.

Părăsindu-l pe Simon, Will se duse la cavaler.

— Unde?

— Acolo jos. Robert privea fix spre valea râului. Sunt prea departe ca să-mi dau seama cine ar putea fi.

Will urmări direcţia degetului celuilalt și zări mișcare în lunca râului: călăreţi deplasându-se rapid pe lângă drumul spre poarta Sfântul Gheorghe, intrarea dinspre nord-vest în oraș. Panta stâncoasă care se ridica înspre dreapta lor îi ascundea momentan vederii, dar imediat ce călăreții o depășiră și ieșiră în câmp deschis li se văzură mantiile albe strălucind. Will zări o mică lucire roșie pe spatele unuia din călăreţi, care pentru o clipă se aplecase în faţă în șa.

— Templieri.

— Trebuie să fie iscoadele.

Will clătină din cap.

— Am trimis doar cinci. Eu număr nouă oameni.

Garin rămase în spatele celorlalţi călăreţi pentru a-și prinde mai bine șaua, apoi dădu pinteni calului pentru a recupera distanţa. Pe parcursul ultimilor kilometri, Antiohia crescuse constant în dimensiuni și cu cât se apropia de acele ziduri imense, cu atât se simţea mai mic. Antiohia semăna cu mâna lui Dumnezeu lipită de câmpie, cu palma în sus, ordonându-le tuturor celor care se apropiau de ea să se oprească. Pentru câteva clipe, Garin se întrebă cum ar fi putut cuceri o armată așa ceva. Apoi se gândi la Baybars și nu mai fu deloc sigur pe el.

Baybars.

Garin auzise adesea acel nume în ultimele luni, dar își dăduse seama că prea puțini oameni chiar știau despre ce vorbesc atunci când se refereau la sultanul mameluc. Unii credeau că Baybars era Satana, iar Dumnezeu îl trimisese ca să-i pedepsească pe creștinii din Outremer pentru dragostea lor pentru haine fine și haremuri, uitând de calea umilinţei și a sărăciei propovăduite de Hristos. Astfel de oameni susţineau că singura cale de a-l înfrânge pe Baybars era prin rugăciune și penitenţă. Alţii îl socoteau un sălbatic a cărui mare abilitate se regăsea în forţa brută și nu în inteligenţă sau curaj și că, de aceea, el putea fi oprit prin mituire. Garin îl văzuse însă pe Baybars luptând și știa prea bine că sultanului nu-i lipseau nici curajul, nici viclenia. Conducătorul mameluc era o forţă a naturii: o forţă brută, furioasă, teribilă și extraordinară. Sultanul îi schimbase viaţa.

Garin se îmbarcase în La Rochelle la bordul unei nave genoveze, intenţionând să se ducă după cavalerul ospitalier, așa cum îi ordonase

Rook, care se întorsese în Anglia ca să-i povestească lui Edward tot ce se întâmplase. Însă aproape imediat ce se dăduse jos de pe navă în Tyr, simţise că se rupe un lanţ invizibil care îl ţinuse până atunci legat. Pentru prima dată în viaţa lui se simţise liber. Uitând de orice tentativă de a urmări cartea, aşa cum îi ceruse Rook să procedeze sub ameninţarea pedepsei cu moartea, acceptase cu o inimă surprinzător de uşoară misiunea de a se duce la post în Jaffa. Acolo avusese prima întâlnire cu sultanul cu ochi albaştri.

În Jaffa, lui Garin nu i se ceruse decât să lupte şi să rămână în viaţă. Nu fusese obligat să mintă, să se furişeze sau să trăiască mereu cu teama de a nu-l nemulţumi sau mânia pe Rook. Viaţa era brutal şi minunat de simplă. Împotriva lui Baybars, Garin simţise pentru prima dată mândrie şi cum este să fii lăudat pentru faptele tale. Împotriva lui Baybars, el devenise un erou.

Când gărzile cetăţii deschiseră porţile pentru grupul de cavaleri, Garin, care ştia prea bine ce se apropie în spatele lor, nu se putu împiedica să nu zâmbească la gândul că era posibil ca el să fie omul care va salva acel oraş dumnezeiesc.

După intrarea celor nouă călăreţi în cetate, Will şi Robert rămaseră la posturi până ce, puţin mai târziu, se convocă un capitul urgent. Abia atunci văzură cine venise în oraş.

— Chestia asta nu arată bine, îi şopti Robert lui Will, în vreme ce intrau, alături de ceilalţi cincizeci de cavaleri ai garnizoanei, în sala de întruniri.

Robert făcu discret semn înspre un ofiţer cu chipul grav, care discuta cu un cavaler pe veranda de la intrarea în clădire.

— Aşa e, fu de acord Will. Dar cel puţin vom afla ceva cu exactitate.

Se duseră spre o bancă din spatele încăperii, întrucât cele din faţă fuseseră deja ocupate. Pe estradă, maestrul garnizoanei şi doi ofiţeri erau înconjuraţi de cinci cavaleri. Oamenii terminară de vorbit imediat ce Will, Robert şi ultimii veniţi îşi ocupară locurile. Maestrul făcu semn ca uşile să fie închise, iar cavalerii din spatele lui se aliniară. Will simţi că i se opreşte răsuflarea când Garin se întoarse cu faţa spre adunare. Vru să se ridice în picioare, dar ceva îl opri pe loc. Privind în jos, îşi dădu seama că Robert îl prinsese de braţ. Cavalerul clătină din

cap. Tremurând din tot corpul, Will se așeză la loc pe marginea băncii, în vreme ce maestrul începu să vorbească.

— Îmi cer scuze pentru convocarea bruscă a acestui consiliu, dar graba este esențială. Iscoadele trimise de noi s-au întâlnit pe drum cu patru dintre frații noștri, care aduc vești grave de la fortăreața din Beaufort. Îl invit pe unul dintre ei, Garin de Lyon, să vi se adreseze.

Maestrul se dădu la o parte.

Privirea lui Will îl fixă pe Garin, care se duse în fața estradei. Părea obosit, murdar și bronzat. Pe mantia lui se vedeau pete de sânge, iar părul era ciufulit și mai degrabă blond decât auriu. Părea stingherit, frământându-și mâinile.

— Așa cum a spus și maestrul, abia am venit din Beaufort, care a fost asediat de armata sultanului Baybars.

Câteva murmure se auziră din rândurile cavalerilor.

— Fortăreața era atacată în forță de aproape opt zile când am plecat noi de acolo. Cred că a fost cucerită între timp. Mamelucii vin încoace, anihilând pe drum orice fortăreață care le-ar putea amenința ariergarda.

Murmurul de voci deveni un cor de exclamații și întrebări.

— De unde știi asta? întrebă un cavaler.

— Când vor ajunge aici? se auzi un altul.

Maestrul se agită ușor pe loc, în vreme ce Garin se uita nesigur spre el. Își ridică mâinile, cerând să se facă liniște.

— Vă rog! Lăsați-l pe fratele de Lyon să termine. Poate că ar fi bine să o iei de la început, frate.

— Bineînțeles.

Garin inspectă adunarea cu privirea. Atunci întâlni căutătura dură a lui Will. Deschise gura, dar niciun cuvânt nu-i ieși de pe buze. După câteva clipe, închise gura și privi în altă parte.

— Eram în Jaffa în martie. Mamelucii ne-au atacat și orașul le-a căzut pradă într-o singură zi. Garin continuă, în ciuda murmurelor, evitând privirea lui Will. Strânsese pumnii. Era imposibil să ghicești planurile sultanului pentru fiecare bătălie, ca și pentru întreaga campanie, pentru că este total imprevizibil. Uneori, promite libertate garnizoanelor care se predau, apoi își încalcă imediat cuvântul, așa cum s-a întâmplat la Arsuf și Safed. Privirea lui Garin se furișă înspre

Will, apoi se mută repede în altă parte. Uneori îi lasă pe femei și pe copii să plece și-i transformă pe bărbați în sclavi, alteori procedează exact invers. În Jaffa, i-a ucis pe majoritatea locuitorilor, dar i-a lăsat pe cei din garnizoană să plece liberi. În vreme ce ne îndepărtam, am văzut cum sclavii începuseră să dărâme castelul nostru. Se zvonește că sultanul construiește o nouă moschee în Cairo. Se spune că vrea s-o ridice cu materialele tuturor fortărețelor france rămase intacte în Palestina. Noi ne-am retras în Acra.

Câteva săptămâni mai târziu, făceam parte dintr-o companie trimisă să întărească Beaufortul, după ce am primit rapoarte că Baybars se îndrepta într-acolo. Mamelucii au ajuns sub zidurile noastre în aprilie. În cea de-a șaptea noapte de asediu, eram de pază când am zărit un om furișându-se printr-un șanț către un post de veghe de pe zidul de sub mine. Am coborât acolo cu gândul să-l prind ca să aflu cu ce planuri fusese trimis. Era un dezertor. Când încercase să-și abandoneze postul, fusese prins și condamnat la moarte. Evadase și fugise spre fortăreața noastră, sperând ca noi să-l putem trece drept unul dintre servitorii noștri în schimbul informațiilor. Prin el am putut afla că ţinta principală a actualei campanii a lui Baybars este Antiohia. Garin făcu semn înspre cei trei cavaleri din spatele lui. Comandantul din Beaufort ne-a ajutat pe noi patru să fugim ca să vă putem avertiza. Se uită la maestru. Asta e tot.

— Mulţumesc, frate de Lyon, rosti maestrul, pășind în față. Iuțeala ta în gândire și acțiunile lipsite de egoism au contribuit fără îndoială la creșterea șanselor noastre de supraviețuire.

Mulţi dintre cavaleri își arătară aprecierea în mod zgomotos sau dădură din cap, deși lauda lor era estompată de seriozitatea veștilor primite. Robert căscă, iar Will strânse marginea băncii până ce i se albiră încheieturile.

— Frate, pot să te întreb dacă Marele Maestru Berard a fost informat în privinţa aceasta? rosti tare unul dintre cavaleri.

Maestrul se uită la Garin, care clătină din cap.

— N-a fost timp. Am venit direct aici.

— Atunci ar trebui să trimitem imediat de veste la Acra.

— Orice mesaj ar ajunge prea târziu, rosti maestrul. Baybars va fi aici înaintea oricăror întăriri care ne-ar putea fi trimise. Nu putem

căuta ajutor din afară, dar putem strânge tot ce avem aici pentru apărare. Un oraș care se așteaptă la bătălie este o țintă mult mai greu de cucerit decât unul care așteaptă doar, sperând că nu va exista nicio luptă. Îl voi informa imediat pe conetabilul Mansel. Fără îndoială că el va convoca un consiliu orășenesc de urgență.

Câțiva cavaleri își făcură auzite glasurile, cerând mobilizarea generală și oferind sugestii în acest sens. Dincolo de asta însă, și de o rugăciune scurtă pentru cavalerii rămași în Beaufort, întrunirea se terminase. Maestrul își strânse în jurul lui ofițerii, în vreme ce era adus un grămătic care să trimită un mesaj către conetabilul din Antiohia.

Will se ridică văzându-l pe Garin cum coboară de pe estradă. Cavalerul se uită scurt la el, apoi grăbi pasul spre ușă. Will se luă după el.

— Will! strigă Robert, ieșind în fugă pe ușă în curtea luminată de soare.

Auzind strigătul, Garin, care ajunsese deja la jumătatea curții, se întoarse. Se uită temător cum Will se apropie de el, dar rămase drept. Will nu-și încetini pasul, ci îl prinse pe Garin și îl propti de zidul armurăriei. Cavalerul icni când se trezi izbit de piatra dură. Will îl prinse bine de umeri, pironindu-l locului.

— Will!

— Nu te amesteca, Robert! i-o reteză Will, întorcându-se spre el.

— Bine, rosti Robert, ridicând mâinile și oprindu-se. Din sala de întrunire ieșiră doi cavaleri, care se opriră văzându-l pe Will cum îl ține pe Garin de zid. Robert le zâmbi. Frați, explică el, înclinându-și capul înspre Will și Garin. Nu s-au văzut de ceva vreme. O reîntâlnire plină de emoții.

Cavalerii plecară în drumul lor.

— Nu am cartea, dacă asta cauți, îi spuse repede Garin lui Will. Nici n-am încercat să o iau de la ospitalier. Nu știu unde e.

— Cartea? Will vorbea cu o voce joasă, aproape în șoaptă, dar ochii lui aruncau văpăi. Crezi că dau doi bani pe chestia aia?

Garin țipă când degetele lui Will i se înfipseră în carne.

— Bordelul, zise Will, rostind cuvintele ca o șuierătură printre dinți. Otrava pe care mi-ai dat-o.

— Îmi pare rău pentru aia! exclamă Garin, încercând să-l împingă pe Will. Dar trebuia să fac ceva. Rook voia să te omoare! Ar fi făcut-o dacă nu te-aș fi drogat.

Will îl prinse pe Garin de mantie.

— Fata, mârâi el în fața cavalerului. Ce a fost cu ea? O să-mi spui că-ți pare rău pentru că m-ai lăsat în pat cu o curvă?

Garin încetă să se mai zbată.

— Cum?

— Să nu încerci să negi!

— Dar nu știu ce tot spui tu acolo!

Will vru să apuce sabia, dar Robert țâșni înainte și îl prinse de braț. Will se zbătu, dar Robert îl ținu bine.

— *Te voi ucide!* strigă Will înspre Garin.

Garin reuși să se strecoare afară din spațiul îngust dintre Will și zid, apoi se îndepărtă.

— Jur că nu te-am lăsat în pat cu nimeni!

— Și te aștepți să cred asta când m-ai chemat într-un bordel?

Garin ezită.

— Adela, rosti el într-un târziu. De-asta te-am chemat acolo. Mergeam la ea de câteva luni. Rook voia doar să te scoată din preceptoriu.

— Te culcai cu ea?

Garin rămase nemișcat.

— O iubeam.

Will începu să râdă. Era un sunet strident care îl făcu pe Garin să se strâmbe, ca și cum l-ar fi lovit în plin. Râsul se transformă repede într-un plâns înecat.

— Să nu *îndrăznești* să-mi vorbești mie despre iubire!

Robert fu obligat să folosească întreaga lui forță ca să-l împiedice pe Will să scoată sabia scurtă de la brâu.

— Elwen m-a văzut cu fata aia. Am pierdut-o din cauza ta, *nenorocitule!*

— Nu știu nimic despre nicio fată. Ți-o jur! Garin ridică mâinile. Will, nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina mea. N-am vrut să fac așa ceva. Rook m-a obligat. Vorbi din ce în ce mai precipitat. Nu eu, ci Rook voia cartea. Nu știu cum a aflat de ea, dar cumva a descoperit că

unchiul meu era implicat alături de Everard. A venit la mine în Paris și m-a obligat să-i spun tot ce știu, tot ce îmi spusese unchiul meu. A zis că urma să folosească acea carte împotriva Templului. Will, a amenințat că o violează și o omoară pe mama dacă nu fac ce spune. Chipul lui Garin se crispă și ochii i se umplură de lacrimi. Habar n-ai ce e în stare să facă. Însă acum l-am părăsit. Nu mă mai poate amenința. O să fac tot ce vrei ca să îndrept lucrurile! Spune-mi și fac!

Will se uită lung la Garin: petele de sânge de pe mantie; mâinile lui ridicate; ochii plini de lacrimi. Se uită lung la omul care îi stârnise atâta ură și îl zări doar pe băiețelul speriat care obișnuia să mintă în legătură cu vânătăile de pe față. Tensiunea acumulată îl părăsi, lăsându-l slăbit și tremurând.

— Nu vreau nimic de la tine.

Dând mâinile lui Robert în lături, Will se îndepărtă fără să se uite în urmă.

Capitolul 38

Zidurile cetății Antiohia
14 mai 1268

Nu se mai puteau uita în altă parte. În ultimele două ore priviseră cum se apropie; o priveliște îngrozitoare, incredibilă, ca un val care crește departe în mare, astfel că oamenii de pe țărm pot doar să stea și să aștepte ca el să le inunde casele, recoltele, să le înece copiii. Speranța lor se regăsea undeva în spatele lor, în castelele și armurăriile cavalerilor, unde oamenii își puneau căști de protecție, își încheiau cămășile de zale și își prindeau bine săbiile la centuri. Armaghedonul acestor oameni se vedea în față, mărșăluind prin valea râului ca o linie unduitoare aurie, ca un nou râu paralel cu Orontesul. Pentru locuitorii Antiohiei, unul dintre cele mai sfinte cinci locuri ale creștinătății, apropierea armatei mameluce reprezenta de departe cea mai terifiantă priveliște văzută vreodată.

— Ce naiba fac acolo sus?

Ajutând la fixarea catapultei mici pe poziție, Will privi în jur și îl văzu pe Lambert, tânărul ofițer aflat la comanda companiei lor, arătând spre un grup de oameni de pe turnul învecinat. După hainele lor, Will își dădu seama că nu erau soldați. Probabil episcopi sau nobili.

— Probabil că se roagă, replică el, ducându-se la Lambert în vreme ce sergenții așezau mașina de luptă pe poziție.

Lambert se întoarse către Will.

— De dimineață am văzut copii pe ziduri, aruncând pietre în vale ca să lovească dușmanul. O să sfârșească morți sau în cătarea armelor noastre. Cineva ar trebui să-i ia de acolo, să-i bage în casele lor sau să-i urce în citadelă.

— De acord, zise Will, dar nu sunt suficienți soldați pentru ziduri, darămite pentru menținerea ordinii. Privi spre vale, prin care se apropia constant armata mamelucă, apoi înapoi la nobilii adunați în turn. Să știi că povestea asta ar putea lucra în avantajul nostru. Mamelucii vor crede că avem mai multe trupe decât în realitate.

— Nu le va da decât mai multe ţinte de doborât. Lambert își făcu mâinile pâlnie la gură. Hei! strigă el spre nobili. Câţiva priviră în direcţia lui. Daţi-vă jos, neghiobilor!

Înjură când oamenii îi întoarseră spatele.

— Or să se pună repede în mișcare când or să vadă săgeţile zburând spre ei, zise Robert, apropiindu-se de ei.

— Unde e Simon? se interesă Will.

— Liniștește caii. Acum, că aud tobele, animalele au început să se agite.

— Știu cum se simt, murmură Lambert.

Cu toţii știau. Sunetul, care debutase ca o vibraţie slabă a pământului, crescuse în intensitate, odată cu apropierea mamelucilor, până la un tunet ritmic, asurzitor care te răscolea pe dinăuntru. Armata mamelucă dispunea de treizeci de formaţii de tobosari, fiecare dintre ele condusă de un ofiţer denumit Lordul Tobelor. Acum cavalerii de pe ziduri puteau discerne aceste companii de tobosari: omuleţi bătând în niște tobe mici, care împreună făceau însă un zgomot îngrozitor.

— Cum se simte Simon? îl întrebă Will pe Robert.

— Nu întreba. De fiecare dată când încerc să-l liniștesc cumva, fuge afară să facă pipi. Cred că, dacă mai continuă mult așa, putem face un șanţ de scurgere în parapet ca să-i înecăm pe nemernici. Robert se sprijini de zid. Și totuși nu pot spune că îl învinuiesc.

Urmăriră toţi trei cum avangarda armatei inamice iese pe la gurile râului și se revarsă pe câmpie. În frunte înainta cavaleria grea: soldaţi cu armuri pe cai cu armuri, înarmaţi cu lănci și săbii. Fiecare regiment se identifica prin culoarea tunicii: albastru, verde, roșu-aprins, purpuriu, iar înaintea tuturor galben-auriul regimentului Bahri, ale căror mantii luceau în soarele dimineţii.

Cavaleria grea era flancată de companii de arcași călare, iar în spatele lor venea o masă compactă de infanteriști: oameni cu scuturile atârnate de umeri, nakkabun cu uneltele lor de săpat tuneluri, soldaţi cu butoaie cu amestec combustibil letal. În mijlocul liniilor de infanteriști, cămile încărcate cu provizii medicale, arme, alimente și apă erau mânate de conducători de caravane împreună cu care de luptă ale căror roţi erau rostogolite de companiile care aveau să le mânuiască în bătălie. Un cavaler în vârstă le spusese lui Will și celorlalţi că

mamelucii le dădeau nume unor astfel de arme, precum Victoriosul, Nivelatorul sau Taurul. Auzind așa ceva, compania de zece cavaleri și șapte sergenți de sub comanda lui Lambert își botezase cele două mașini de luptă – o catapultă de apărare și un lansator de proiectile, mai mic decât o catapultă și care trăgea mai degrabă cu săgeți groase aprinse decât cu pietre. Una fusese numită Neînvinsa, cealaltă – Ucigașa de sultani.

— Cred că își vor așeza tabăra principală acolo, zise Lambert, arătând spre o bucată plată de teren către care se îndreptau, mândre ca niște lei, gărzile Bahri. În afara razei de acțiune a catapultelor, adăugă el.

Will se uită cum nobilii de pe turnul opus începură să plece, mergând de-a lungul potecii către meterezele care înconjurau muntele Silpius înspre citadelă. De câteva ore, de când sunase alarma, mici grupuri de oameni începuseră să urce muntele către fortăreață. Însă, așa cum se plânsese Lambert, mulți locuitori continuau să stea în oraș, adunându-se pe la colțurile caselor ca să discute temători cu vecinii, mergând la ziduri ca să vadă sosirea soldaților sau stând în case ca să bată lemne peste uși și să ascundă bani și alte bunuri în gropi săpate în grădini. Singurii care păreau să aibă un scop și un simț al pericolului erau oamenii din companiile de soldați care se îndreptau spre posturile lor.

Pe turnurile înșirate de-a lungul zidurilor se adunaseră mici grupuri de soldați asemănătoare cu al lor: ospitalieri, cavaleri teutoni din Regatul Germaniei, soldați armeni și sirieni, gărzi ale orașului sub comanda conetabilului Simon Mansel. Însă doar jumătate din turnuri erau ocupate, iar perimetrul lung de treizeci de kilometri părea dezolant de pustiu. În cea mai mare parte a lor, zidurile fuseseră reparate, iar acolo unde fusese posibil, părțile mai vulnerabile fuseseră întărite cu forțe umane.

La ultimul consiliu de război, care se desfășurase cu o zi în urmă, maeștrii templier și ospitalier, dând o rară dovadă de unitate, își exprimaseră preocuparea pentru o zonă din apropierea Turnului celor Două Surori, acolo unde zidul începea urcușul abrupt spre panta muntelui. Conetabilul Mansel declarase însă că deja își repartizase toți

oamenii disponibili și refuzase să mai aloce pe cineva pentru o asemenea sarcină.

Mansel nutrea convingerea că Baybars putea fi convins să asculte de vocea raţiunii. În definitiv, după cum le reamintise el comandanţilor sceptici, mamelucii fuseseră convinși să plece o dată cu doar câteva căruţe pline cu comori. În vreme ce conetabilul întocmise un plan de negocieri, maestrul templier își asumase sarcina de a trimite compania lui Lambert de la poarta Sfântul Gheorghe spre zona considerată vulnerabilă. Studiind porţiunea de zid care pornea de la Turnul celor Două Surori spre vârful muntelui Silpius, Will nu-și putuse da seama cum ar fi reușit mamelucii să dărâme zidurile de pe solul înșelător de dedesubt. Însă, în definitiv, el nu participase niciodată la un asediu.

Odată cu apariţia armatei inamice, Will descoperise șocat că toţi anii lui de instruire păreau a nu folosi la nimic. Când sunase alarma, el și ceilalţi membri ai companiei fuseseră nevoiţi să-și întrerupă postul de meditaţie într-una din încăperile goale, pline cu pânze de păianjen și dejecţii de lilieci ale turnului. Urcaseră în fugă scara în spirală către posturile de luptă, cu mâinile pe mânerele săbiilor. Odată ajunși sus, se opriseră. Puteau lupta unu la unu, faţă în faţă cu dușmanul, dar din vârful turnului nu aveau altceva de făcut decât să aștepte și să urmărească înaintarea mamelucilor.

Cavalerii mai vârstnici, care luptaseră în cea mai mare parte a vieţilor lor în cadrul campaniilor militare din Outremer, erau calmi și își pregăteau sufletele și armele pentru bătălie. Tinerii erau mai agitaţi. Acum glumeau nervoși, iar în clipa următoare reacţionau violent la cel mai mic motiv de iritare, fremătând precum caii lor, care fuseseră adăpostiţi într-un atelier de olărie rechiziţionat de Lambert în afara turnului și care avea să devină căminul lor în următoarele zile, săptămâni și poate chiar luni.

Will luă o gură de apă din ploscă și își potrivi mai bine centura de care era prinsă sabia. Simţea nevoia să ţină arma în mână, să lovească în ceva tangibil. Adrenalina reverbera în interiorul lui precum zgomotul tobelor mamelucilor, întinzându-i nervii la maximum. Patru cavaleri se iviră pe metereze, aducând săgeţile speciale pentru catapultă. Printre ei se afla și Garin. După ce se zăriră, Garin rămase

câteva clipe pironit locului, apoi își continuă drumul de-a lungul potecii de acces către celălalt turn, unde se găsea catapulta cu săgeți.

Robert clătină din cap.

— Treizeci de kilometri de zid și el ajunge aici?

Strângând mânerul sabiei sale scurte, Will se întoarse către Lambert.

— Pot face ceva?

Cavalerul dădu din cap.

— Poți face același lucru ca noi toți. Poți aștepta.

Tabăra mamelucă, Antiohia
14 mai 1268

Soarele cobora deja spre apus când eunucii terminară cu spălatul picioarelor lui Baybars și se apucară să-i șteargă pielea cu cârpe curate de in. După ce încheiară și această treabă, sultanul se ridică și coborî de pe platforma tronului, înălțată în interiorul cortului regal. Marginile acestuia fuseseră trase înapoi și în afara lor fusese curățat de pietre un spațiu măricel. Acum guvernatorii așteptau, în picioarele goale, pe un petic de sol stâncos unde fuseseră întinse rogojini pentru rugăciune.

Baybars se întoarse cu fața spre Mecca. Înaintea lui se înălțau zidurile Antiohiei. În vreme ce stătea alături de oameni și psalmodia cuvintele primei sure a Coranului, zidurile cetății părură să se estompeze și să se transforme în pietre și nisip.

În numele Domnului, preamilostivul și preacucernicul. Toată lauda este pentru Domnul, stăpânul și susținătorul tuturor lumilor!

După încheierea rugăciunilor, mamelucii se ridicară și își continuară treburile: descărcarea proviziilor de pe cămile; ridicarea corturilor; întreținerea mașinilor de luptă; aprinderea focurilor de veghe; pregătirea mesei festive de seară. A doua zi marca începutul lunii sfinte a Ramadanului, adică patru săptămâni în cursul cărora cu toții aveau să postească până la apusul soarelui.

— Stăpâne!

Baybars se întoarse și îl văzu pe Omar venind spre el și ocolindu-i pe servitorii care strângeau rogojinile de rugăciune.

— Ai transmis ordinele mele comandanților?

— Da, stăpâne. Toată lumea își cunoaște poziția. Omar făcu o pauză. Cu excepția mea.

— Vreau să stai în spate, cu mașinile de luptă.

— În spate?

— M-ai auzit, replică Baybars, ignorând privirea rănită a celuilalt.

În ultimele campanii militare îl pusese pe Omar pe poziții tot mai retrase. Chiar dacă nu punea preț pe propria siguranță, Baybars devenise în ultimii ani tot mai preocupat de securitatea prietenilor lui. Poate pentru că avea prea puțini.

— Sadeek, protestă Omar cu ton scăzut. Dacă insiști să conduci bătălia, vreau să stau alături de tine. Nu l-ai ascultat pe Khadir?

Baybars se încruntă.

— Credeam că tu ești cel care nu-l ascultă niciodată pe Khadir.

— O fac atunci când spune că se teme că viața ta e amenințată. O amenințare din interiorul orașului.

— Khadir nu a putut preciza natura exactă a acestei amenințări, așa că tind să cred că nu e vorba decât de dorința generală a francilor de a scăpa de mine. Însă era sigur că semnele bătăliei îmi sunt favorabile. O să iau în calcul prezicerea mai optimistă. Khadir este mereu neliniștit când se află atât de aproape de casă, adăugă Baybars, referindu-se la fortăreața Ordinului Asasinilor din Masyaf, în munții Jabal Bahra – locul și ordinul din care fusese expulzat ghicitorul.

— Și totuși trebuie să conduci lupta, stăpâne?

Baybars își încleștă maxilarul.

— Când i-am lăsat pe alții să conducă un atac împotriva acestui oraș, au fost deturnați de o ofertă nenorocită. Noi nu acceptăm daruri de la franci, Omar.

— Stăpâne sultan!

Baybars întoarse privirea și îl văzu pe Kalawun apropiindu-se. Alături de el mergea comandantul unuia dintre regimente.

Kalawun se înclină în fața lui Baybars.

— Vă pot vorbi?

— Da, rosti Baybars. Noi doi am terminat, nu-i așa, Omar?

După o pauză, Omar dădu din cap.

— Da, stăpâne!

Baybars așteptă ca Omar să plece, apoi se întoarse spre cei doi.

— Sunteți pregătiți?

— Da, stăpâne, răspunse Kalawun.

— Bine. Vreau să fiți pe poziții până dimineață.

— Atunci, cu permisiunea voastră, acum vom pleca, stăpâne, rosti comandantul de regiment.

— Ai permisiunea. Când cei doi vrură să se îndepărteze, Baybars îi făcu semn lui Kalawun să aștepte. Allah să te însoțească, rosti el încetișor.

Pe chipul colțuros al lui Kalawun apăru umbra unui zâmbet.

— Mă tem că tu ești cel care va avea nevoie de protecția Domnului, stăpâne. Mă aștept ca, prin comparație, sarcina mea să fie mai ușoară.

— Asta va depinde de rezistența pe care o întâmpini, iar cu cât rămâi mai mult timp, cu atât ea va fi mai mare, fie din partea templierilor din Baghras și La Roche Guillaume, fie din Cilicia.

— I-am lovit tare pe armeni anul trecut, rosti Kalawun. Mă îndoiesc că vor opune o rezistență prea mare.

— Să nu te îndoiești de nimic, Kalawun. Când nu ne-am atins de Tripoli, fără îndoială că prințul Bohemond s-a gândit că ne vom îndrepta spre Antiohia. E posibil să reușească să ajungă la timp în marș cu o armată importantă strânsă din ce a mai rămas din regat, deși eu nu intenționez să zăbovesc prea mult pe aici ca să îi ofer această ocazie.

În acea clipă se auziră niște zgomote și din umbră răsări o formă umană mică și întunecată, care se apropie în fugă de ei. Kalawun vru să se posteze în fața lui Baybars, dar văzu imediat că era fiul sultanului. În urma lui Baraka Khan venea gâfâind și icnind tutorele lui, un comandant retras din serviciul activ, pe nume Sinjar, despre care Kalawun spusese că era mentorul potrivit pentru băiat. Pe partea din față a tunicii albe a lui Sinjar se vedea o pată mare roșie. O clipă, Baybars crezu că omul fusese rănit, dar își dădu seama că roșul era prea deschis ca să fie sânge. Baraka se opri în fața lui, respirând cu greutate.

— De ce nu ești la studiu? îl întrebă sultanul pe puștiul de șapte ani.

Se uită întrebător la Sinjar, care se înclină, încercând să-și recapete suflul.

— Îmi cer scuze, stăpâne, tocmai ne apucaserăm de o problemă simplă de algebră. Când a văzut că nu poate s-o rezolve, Baraka s-a

înfuriat și a aruncat cu o călimară plină în mine. Sinjar arătă spre tunica lui. Am vrut să-l pedepsesc și a fugit de mine.

Baraka se uită urât la tutorele lui.

— Sinjar voia să mă bată, tată.

— Așa și trebuie, răspunse Baybars, legănându-și fiul. Nu vreau să mai aud că provoci necazuri, ai priceput?

Baraka se bosumflă.

— Da, tată, mormăi el.

Baybars dădu din cap înspre Sinjar.

— Lasă-l cu mine.

— Stăpâne!

— Dacă refuzi să studiezi, îi zise Baybars fiului său, după plecarea lui Sinjar, atunci poate că mă ajuți pe mine. Schiță un zâmbet înspre Kalawun. Poate că ar trebui să-l punem la muncă la una din catapulte?

Kalawun îi întoarse zâmbetul.

— Poate că da. Ciufuli părul băiatului. Deși nu sunt sigur că e o muncă potrivită pentru moștenitorul tronului și viitorul meu ginere.

Baraka se bosumflă și mai tare. Baybars îi spusese că peste câțiva ani, când va fi suficient de mare, avea să se însoare cu fata lui Kalawun. Baraka spera ca tatăl lui să o pună pe *ea* la muncă la una din catapulte. Poate că suferea un accident și sfârșea strivită de zidurile vreunui oraș. Zâmbi în sinea lui gândindu-se la asta, în vreme ce Kalawun se înclină în fața lui Baybars și porni spre cealaltă parte a taberei, unde aștepta un batalion.

— Unde se duce Amir Kalawun, tată?

— În munți, răspunse Baybars, intrând cu fiul lui în cort.

De când Baraka părăsise haremul și fustele soțiilor sultanului, Baybars începuse să-l considere tot mai mult pe copil ca pe o diversiune plăcută față de treburile stresante ale conducerii.

— De ce?

Ignorând eunucii, gărzile de corp și consilierii din pavilion, Baybars își puse fiul pe o rogojină și luă o tavă de argint cu smochine.

— Să-ți arăt, zise el, așezându-se turcește și punând o curmală în pumnul micuț al lui Baraka. Plasă trei fructe în triunghi pe rogojină. Asta e Antiohia, zise el, arătând spre smochina din colțul din dreapta jos al figurii geometrice. Colțul de deasupra sunt Porțile Siriene, acolo

unde se duce Kalawun. Arătă spre vârful triunghiului. Kalawun îi va împiedica pe creștini să primească întăriri dinspre nord. Își deplasă degetul spre smochina din stânga jos. Asta este portul Sfântul Simion. Am trimis un al doilea batalion ca să-l cucerească. Așa o să tăiem accesul trupelor creștine dinspre coastă.

— Și tu ce vei face, tată?

Baybars zâmbi. Luă smochina care reprezenta Antiohia și o băgă în gură. Baraka râse.

— Prealuminate stăpâne!

Sultanul se ridică atunci când un războinic Bahri intră în pavilion.

Omul se înclină.

— Vine cineva dinspre oraș.

— Cine? întrebă Baybars, aruncând o privire spre copil, care zdrobea cu pumnul smochinele rămase.

— O companie, condusă de conetabilul lor. Au ieșit prin poarta de nord-vest.

Baybars și consilierii lui îl urmară pe războinic în afara cortului. Lumina firavă a unei făclii începea deja să risipească întunericul care se lăsa, alături de focurile care se aprindeau.

— Du-te să-i întâmpini, îi ordonă Baybars războinicului. Dezarmează-i și adu-i la mine. Cred că vor să negocieze.

— Am venit să negociez! insistă Simon Mansel în vreme ce era condus cu forța în pavilionul regal de către doi războinici mameluci, după ce trupa lui de gărzi fusese înconjurată și dezarmată. Eliberați-mă imediat dacă vreți să aflați care sunt termenii mei!

Repetă ultima cerere într-o arabă stricată.

— Termenii tăi! se miră Baybars.

Vocea lui profundă îl făcu pe Mansel să tacă și să arunce o privire îngrijorată spre tron. Baybars îl studie pe individul corpolent care era adus în fața estradei. Omul era îmbrăcat cu haine somptuoase de mătase, turban și avea tot felul de bijuterii pe el.

— Nu cred că ești în poziția de a emite pretenții, rosti Baybars. Văzând că Mansel se uită nedumerit la el, sultanul îi făcu semn unui tălmaci. Tradu cuvintele mele conetabilului.

Translatorul făcu un pas în față și se conformă.

— Și acum spune-i să îngenuncheze, adăugă Baybars.

Mansel păru extrem de deranjat de cerere, dar nu avu de ales decât să se supună, căci cei doi mameluci care îi ţineau braţele îl împinseră în jos. Cu colţul ochiului zări un băieţel care stătea ghemuit în spatele unui paravan într-o parte a pavilionului. Când răsuci capul, băiatul scoase limba și chicoti. Ignorându-l, Mansel se uită la translator.

— Spune-i sultanului tău că am aranjat să i se livreze căruţe cu aur și bijuterii dacă ridică tabăra și pleacă împreună cu armata de sub zidurile noastre. Are timp până mâine ca să accepte aceste condiţii. Va fi singura mea ofertă.

Expresia de pe chipul lui Baybars nu se schimbă defel în vreme ce îl asculta pe translator.

— Aur? Te gândești să mă păcălești cu o asemenea ofertă lipsită de valoare?

— Lipsită de valoare? ripostă Mansel după ce auzi traducerea. Te asigur că...

— Aurul nu înseamnă nimic pentru mine, continuă Baybars, fără să mai aștepte traducerea. Un singur lucru va evita atacul armatei mele și vă va asigura viaţa ţie și tuturor bărbaţilor, femeilor și copiilor din oraș: capitularea. Spune cavalerilor tăi să deschidă porţile orașului, orașul pe care francii l-au luat pentru ei înșiși acum o sută șaptezeci de ani. Spune-le să lase armele jos și să ne dea drumul înăuntru. Odată ce ocupăm orașul, veţi pleca toţi și nu vă veţi mai întoarce niciodată. Antiohia e pierdută pentru voi, pentru toţi creștinii.

— Nu pot accepta asemenea condiţii! începu Mansel pe un ton ultragiat. Sunt mii de oameni în oraș. Unde să se ducă? Nu le pot cere pur și simplu să-și părăsească animalele și casele! Și cum rămâne cu bolnavii? Cu cei mici și cu infirmii? Ia ce am oferit și fii satisfăcut cu...

Cuvintele îi muriră pe buze când Baybars se ridică de pe tron și făcu semn unui războinic Bahri care stătea la intrare. Mansel nu înţelese ce spunea sultanul, dar încremeni atunci când Baybars scoase una dintre săbiile de la brâu și coborî treptele estradei către el.

— Nu obţii nimic dacă îmi faci rău! Nimic, spune-i asta! strigă el spre translator. *Spune-i!*

Se auziră zgomote în spatele lui. Mansel întoarse privirea și își văzu gărzile împinse de la spate în pavilion de șapte războinici Bahri.

— Du-l pe fiul meu de aici! ordonă Baybars unuia dintre eunuci.

Baraka țipă și lovi cu picioarele când servitorul îl ridică pe sus și îl scoase din cort.

Temători, oamenii lui Mansel fuseră aliniați în fața estradei și aruncară priviri nedumerite spre șeful lor. Războinicii Bahri îi forțară să îngenuncheze.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Mansel pe Baybars.

Sultanul nu răspunse, ci se duse la primul om, un tânăr cu ochi mari, căprui și o față plină de pistrui. Apucându-i cu o mână părul, Baybars îi dădu capul pe spate și-i trecu lama ascuțită a sabiei peste gât. Sângele țâșni pe dată într-un arc mare roșiatic, împroșcând treptele estradei.

— Doamne Dumnezeule! țipă Mansel în vreme ce tânărul se prăbușea într-o parte, sângele continuând să-i țâșnească din gât.

Omul nu avusese nici măcar ocazia să țipe. Ceilalți membri ai gărzii orășenești începură să urle la sultan și la războinicii Bahri. Îngroziți, doi dintre ei încercară să fugă, dar fuseră imediat împinși înapoi la locurile lor de către soldații care se apropiară cu săbiile întinse de ei.

Baybars se întoarse către Mansel, cu sabia din care picura sânge. O parte din lichid îi împroșcase haina galben-aurie, acoperind inscripțiile din Coran.

— Accepți cererile mele? Sau or să moară și alți oameni de-ai tăi? De tine depinde. Viețile oamenilor tăi pentru orașul tău. Asta îți ofer.

Mansel nu mai avea nevoie de translator ca să înțeleagă ce se spusese.

— Nemernic lipsit de inimă! rosti el pe ton jos, plin de amărăciune.

Translatorul vru să traducă, dar se uită la Baybars și se răzgândi.

Sultanul se duse la alt om al lui Mansel. Acesta țipă când sultanul îi trase capul pe spate, expunând gâtul atacului lamei. Omul se agită, încercând să se ferească din calea sabiei, dar doi războinici veniră imediat ca să-l țină nemișcat.

— Omul tău sau orașul? tună Baybars, uitându-se la Mansel. Care e mai important pentru tine? Decide!

Translatorul îi traduse repede.

— Nu mă las amenințat! insistă Mansel.

— *Căpitane!* strigă omul lui.

Când translatorul îi comunică răspunsul, Baybars își miji ochii și își încleștă maxilarele. Trecu lama sabiei peste gâtul omului. Dură mai mult ca acesta să moară, zvârcolindu-se pe sol alături de camaradul lui căzut, cu sângele țâșnind ca din fântână și apăsându-și în van mâinile pe gâtul tăiat.

Mansel evită privirea omului.

— Terminați-l! rosti Baybars, arătând spre omul care deja agoniza.

Unul dintre războinici făcu un pas în față și îl străpunse pe nefericit cu sabia.

— O să am grijă să arzi în iad pentru asta! rosti Mansel cu voce răgușită înspre Baybars.

— Acceptați condițiile mele?

— *Nu!* tună conetabilul.

Răspunsul lui provocă moartea unui al treilea om.

— Destul! exclamă Baybars.

Se duse la Mansel cu sabia plină de sânge.

Conetabilul încercă să se ridice în picioare, dar războinicii săriră imediat pe el.

— *Nu!* strigă conetabilul când Baybars îl prinse de păr. Soția mea este verișoară cu soția prințului Bohemond! rosti el în arabă. Răscumpărarea mea valorează mai mult decât moartea pentru tine!

— Doar orașul tău valorează ceva pentru mine. Predă-l acum sau îți tai capul de pe umeri și îl arunc peste zidurile Antiohiei ca să le arăt locuitorilor care este prețul refuzului capitulării. Baybars apăsă lama de gâtul conetabilului care se zbătea. *Predă-l!*

— *Accept!* țipă Mansel când simți lama tăindu-l. Pe gât începu să i se scurgă un pârâiaș fierbinte de sânge. Accept condițiile tale! Predau orașul!

— Duceți-l la ziduri! mârâi Baybars, îndepărtându-se de conetabil și adresându-se războinicilor săi. Puneți-l să transmită ordinul garnizoanei. Pregătiți-i pe oameni. Vom intra în oraș la noapte.

Odată cu aceste cuvinte, Simon Mansel, conetabil al Antiohiei, fu dus până la poarta Sfântul Gheorghe, unde, cu voce tremurândă, ordonă garnizoanei orașului și celor ale ordinelor militare să se predea.

Puțin mai târziu, în vreme ce Baybars își spăla mâinile într-un lighean, în cort intră unul din războinicii Bahri trimiși ca escortă.

Cadavrele celor uciși fuseseră luate și eunucii stăteau în genunchi și ștergeau sângele de pe treptele estradei.

— Prealuminate sultan!

Baybars întinse mâna după o cârpă ca să se șteargă.

— S-a făcut?

— Mansel a dat ordinul, așa cum i s-a cerut.

— Au deschis porţile?

— Nu, stăpâne, răspunse războinicul. Garnizoana Antiohiei a refuzat să se supună ordinului lui Mansel. Nu vor preda orașul.

Capitolul 39

Zidurile cetății Antiohia
18 mai 1268

Simon culese o portocală maronie și uscată din rațiile întinse în fața lui.

— Cât o să mai dureze chestia asta? întrebă el brusc, răsucindu-se spre Will.

Tânărul fu surprins de duritatea tonului.

— Dacă Mansel reușește să-i convingă pe comandanți să se predea, atunci s-ar putea termina în curând.

Se așeză pe un butoi. Tocmai i se terminase cartul și era epuizat. Afară se crăpa de ziuă. O lumină palidă începea să se vadă în pragul ușii, dar încăperea circulară și lipsită de ferestre de la baza turnului avea să rămână în penumbră tot restul zilei.

— Dar nu sunt deloc sigur că va reuși, adăugă el, căscând.

Conetabilul Mansel fusese adus de două ori în dreptul porților și de tot atâtea ori garnizoana refuzase să predea orașul. Cu o seară în urmă, oamenii de veghe de pe ziduri urmăriseră cu neliniște cum armata mamelucă începuse să înconjoare orașul, unele batalioane deplasându-se în nord, către râu, altele în sud, către pantele muntelui. Un regiment își așezase mașinile de luptă cu fața spre cele două turnuri în care se afla compania lui Lambert.

Simon lăsă portocala pe masă.

— Eu nu mă refer la bătălie, rosti el cu vocea îngroșată. Mă refer la tine și la mine.

Will se încruntă.

— Cum adică?

— Nimic, murmură Simon. Uită că am zis ceva.

— Nu, rosti Will, venind spre Simon. Dacă ai ceva de spus, spune.

Sergentul își plecă privirea.

— Zău. Nu-i nimic.

— Ba da, este, rosti Will cu asprime. Nu-mi vorbești de zile întregi. De fiecare dată când mă apropii de tine, găsești un pretext ca să pleci.

Încă dai vina pe mine, nu-i așa? Că am ajuns aici?

— Nu, zise Simon, clătinând din cap. Nu vreau să lupt.

— Nu ți-am cerut niciodată să vii cu mine, Simon.

— Nu, am fost repartizat, îți aduci aminte?

— Nu în Antiohia și nu în Outremer. În Orleans ți-am spus să rămâi acolo dacă nu vrei să vii, că eu unul m-am decis.

— Ca să-l prindem pe Nicolas, replică Simon, dând cu putere din cap. Ca să recuperăm cartea lui Everard. Pentru asta te-ai hotărât. N-ai venit aici ca să lupți!

— Ei bine, acum o fac. Și tu la fel. Will arătă cu degetul înspre zidul în spatele căruia se întindea tabăra mamelucă. Oamenii ăia l-au omorât pe tatăl meu. Poate că acolo e chiar acela care i-a despărțit capul de trunchi.

— Ești așa de rece, zise Simon încetișor. Nu mai vorbim și nu mai râdem ca înainte.

— Nu prea îmi arde de râs.

— Dar o faci cu Robert și cu ceilalți! Mă simt ca și cum aș fi aici de unul singur. Habar n-ai cât de înfricoșător e să știi ce e afară și să mai știi că nu te poți bate. Habar n-ai cum e să nu-i poți apăra pe oamenii la care... Simon își lăsă capul în piept... oamenii la care ții.

— Și atunci de ce mă eviți dacă te simți așa de singur?

Sergentul privi în altă parte, apoi din nou spre Will.

— Vreau ca lucrurile să fie așa cum erau înainte. Încercă să zâmbească. La fel ca atunci când mă învățai să mânuiesc sabia în Paris.

— Nu mă pot întoarce în timp.

— De ce?

— Pentru că nu mai am ce aveam atunci.

— Și ce aveai atunci? replică Simon cu voce stinsă.

— Îl aveam pe tata sau cel puțin șansa de a-l revedea. O aveam pe Elwen. Nu aveam ura asta în mine, fie îndreptată asupra unui om care pe vremuri mi-a fost cel mai bun prieten, fie împotriva unor necunoscuți. Nu știam nimic despre război sau despre... Will ezită, aplecându-se în față pe butoi. Nu aveam habar de nimic, încheie el, uitându-se la Simon. Aveam speranțe.

— Pe care încă le mai poți avea, insistă sergentul, apropiindu-se de Will.

— Legate de ce anume? Am dat greș ca frate și ca fiu. Nu mă pot întoarce la ce eram înainte. Acolo nu mai există nimic pentru mine.

— Dar ce vei face? Vei sta aici ca să te baţi și să mori?

Will nu-i răspunse. Imediat după întrebarea lui Simon se auzi un ţipăt prelung, ca un plânset. Altele urmară imediat, transformându-se într-un sunet ritmic și strident, care spărgea zorii și timpanele lor.

— Ce e? întrebă Simon, pălind.

— Nu știu. Will porni în fugă spre scară imediat ce auzi pași alergând și strigăte de deasupra. Or fi chemări la luptă sau gărzile?

Întrebarea lui primi imediat răspuns printr-o serie de urlete incoerente. Apoi ceva lovi zidurile. Întregul turn se zgudui din pricina impactului și o ploaie de mortar căzu pe strada din afara turnului. Will începu să urce scările.

— Eu ce fac? strigă Simon în urma lui.

— Du-te la cai.

— Will!

Cavalerul se opri și privi înapoi.

— Ce e?

Simon se uită fix la el, apoi înghiţi în gol și clătină din cap.

— Nimic.

Rămase câteva clipe pe loc după ce Will se făcu nevăzut, până ce zidurile se cutremurară din nou violent în urma unei lovituri, după care se grăbi să ajungă la atelierul de olărie în vreme ce alte bucăţi de mortar și pietre dislocate cădeau peste stradă.

Will urcă scările în fugă.

— Ce se întâmplă? îl întrebă el pe un sergent care cobora. Atacă sectorul nostru?

— Toate sectoarele, domnule, răspunse în grabă omul, grăbindu-se să coboare. Atacă toate sectoarele!

Will ajunse pe metereze, unde Robert, îmbrăcat doar pe jumătate, îi ajuta pe Lambert și pe alţi doi cavaleri să încarce catapulta cu una dintre pietrele din grămezile strânse în partea laterală a turnului. Gemeau cu toţii din cauza efortului. Will vru să li se alăture, dar se opri zărind ce era dincolo de metereze. Mamelucii, care-și ocupaseră pozițiile de asalt la adăpostul nopții, acopereau câmpia și pantele

muntoase cu o perdea unduitoare de haine strălucitoare, turbane, cai, lănci, scări de asalt, berbeci și catapulte.

Will urmări cum cele trei catapulte aflate în apropierea sectorului lor fuseră acționate. Bârnele loviră opritoarele și aruncară trei pietre imense către zidul dintre cele două turnuri. Pietrele se zdrobiră de zidărie, zguduind turnurile din temelii și trimițând mii de așchii de piatră în aer. Se auzi un țipăt din turnul alăturat și Will îl văzu pe unul din cavaleri căzând, lovit de resturile mortale. Garin se găsea acolo, alimentând catapulta cu săgeți. Will ieși din starea de șoc și se grăbi să vină în ajutorul lui Robert și al lui Lambert. Garin trase și trimise o săgeată imensă chiar în inima forțelor mameluce. Will nu mai așteptă să vadă dacă săgeata lovise ceva, ci apucă una din frânghiile catapultei și trase de bârna de lansare.

Asaltul începuse pe toată lungimea zidurilor, cu excepția zonei abrupte de vârf montan și a malurilor înșelătoare ale râului Orontes, unde terenul era de netrecut. Loviturile pietrelor aruncate de catapulte erau ritmice și rezonante ca un răpăit de tobe, generând ecouri în întreaga vale a râului, unele după altele, ca niște tunete gigantice. Peste marginile zidurilor erau aruncate oale cu păcură, care la impact aprindeau deopotrivă oameni și mașini de luptă. Alte companii de mameluci aruncau butoaie de smoală aprinsă care zburau de pe sol ca niște comete și explodau în vârful turnurilor ca niște ciuperci uriașe de foc ce aprindeau întreg cerul zorilor. Săgeți înmuiate în păcură și sulf negru se transformau în limbi de foc în vreme ce străpungeau aerul. Loviți de astfel de proiectile, oamenii cădeau în genunchi sau se prăbușeau urlând de pe ziduri, cu părul și carnea arzând. Într-unul dintre sectoare, o întreagă companie de ospitalieri fu zdrobită de o stâncă imensă.

Forțele de apărare ale Antiohiei opuneau o rezistență disperată: tăiau scările așezate de mameluci pe ziduri, aruncau o ploaie de săgeți în infanteria de atac, care le răspundea cu gloanțe de lut trase din praștii de mare putere, aruncau cu bolovani în rândurile cavaleriei ca să sfarme oasele cailor și ale oamenilor.

Deși de proporții impresionante, zidurile lui Iustinian nu puteau, singure, să oprească o forță de atac hotărâtă să le dărâme. De-a lungul secolelor, zidurile cedaseră în fața persanilor, a arabilor, a bizantinilor, a

turcilor și a francilor. Era inevitabil ca ele să cedeze din nou. Nu era decât o chestiune de timp.

— Avem nevoie de oameni acolo sus! urlă Lambert, arătând spre pantele muntelui, către o porțiune de zid aflată la aproximativ opt sute de metri distanță, pe care nu se vedea niciun soldat.

Mamelucii concentrau deja șapte catapulte asupra sectorului și în centrul zidului apăruse deja o gaură destul de mare, deși înălțimea nu permitea infanteriei să treacă prin ea. Sesizând oportunitatea, tot mai mulți mameluci se îndreptau în acea direcție, conduși de un grup de cavaleriști îmbrăcați în haine galben-aurii.

— Bahri! strigă unul dintre cavalerii mai vârstnici din turnul alăturat, arătând spre oamenii călare.

— Doamne Dumnezeule, el e, murmură Lambert, apropiindu-se de parapet.

Privirea lui se oprise asupra unui bărbat masiv, îmbrăcat cu straie aurii și cu o armură strălucitoare, care călărea pe un armăsar negru în fruntea gărzii regale.

— Cine? icni Will, ajutând la așezarea unei alte pietre în scobitura bârnei catapultei și apoi sărind înapoi când doi cavaleri acționară arma.

— Arbaleta, răspunse Lambert. Unde naiba sunt trupele noastre? tună el privind peste partea dinspre oraș a meterezelor, acolo unde oamenii urmăreau neliniștiți luptele de la ferestrele caselor lor.

Undeva jos, îl zări pe Simon în ușa atelierului de olărie.

— Înșeuează caii! strigă el înspre grăjdar.

Simon dispăru imediat înăuntru.

Will se duse la marginea meterezelor și îl urmări pe Baybars cum urcă panta muntoasă către spărtura din zid. Îl străbătu un fior ciudat uitându-se la sultanul mameluc. Nu-și dădea seama dacă era unul de teamă sau de anticipație. Câțiva oameni de pe meterezele care duceau spre citadelă sesizaseră pericolul și săreau în sus și în jos, agitându-și brațele și strigând înspre compania lui Lambert.

Lambert înjură printre dinți.

O altă gaură imensă apăru în zid când o piatră îl străpunse și căzu pe izlazul din spatele lui.

— Ce facem? strigă Will, ghemuindu-se când un nor de săgeți trecură vâjâind pe deasupra capului său.

Lambert privea neajutorat în jurul lui.

— La naiba!

Will îl prinse de umeri.

— Lambert! Ce facem?

— Mergem acolo sus, rosti o voce din spatele lor.

Will se întoarse și îl văzu pe Garin. Părul i se lipise de țeastă din pricina transpirației, iar mantia îi era murdară. Garin ținea sabia în mână.

— Luăm caii, le spuse cavalerul lui Will și lui Lambert, și urcăm acolo ca să luptăm până când primim întăriri.

— Prea târziu! rosti Robert. Priviți!

Se întoarseră toți trei și văzură zidul dărâmându-se, cu un zgomot ca un tunet îndepărtat. Fu urmat de două turnuri, care se transformară în niște mormane imense de moloz și praf.

— Maică Precistă! zise Lambert cu voce stinsă, în vreme ce mamelucii, conduși de Baybars Bundukdari, se avântară prin norii de praf.

— Au intrat! Au intrat! începu să strige un cavaler de pe parapeți.

Imediat se auzi o trompetă dinspre o companie de ospitalieri care văzuseră și ei zidul prăbușindu-se. Alții preluară semnalul și îl purtară mai departe de-a lungul zidurilor. Veneau mamelucii. Orașul căzuse.

Lambert își veni în fire.

— Jos! strigă el spre cavaleri și sergenți. La cai!

Părăsind mașinile de luptă, compania coborî în goană scările turnului, oprindu-se doar ca să-și ia căștile și scuturile dintr-una din încăperi. Ieșiră în strada plină de moloz unde Simon aducea deja trei dintre caii pe care reușise să-i înșeueze. Sergentul era palid, dar vorbea blând cu animalele care își scuturau capetele și fornăiau. Patru sergenți alergară în atelier ca să ajute la înșeuarea celorlalți. Înăuntru se găseau olarul, soția lui și cele trei fete înghesuite de spaimă în spatele bărbatului.

— Ce se petrece? ceru olarul să afle.

Lambert se răţoi la el.

— Du-te într-un loc sigur, neghiobule!

— Vin! anunţă unul dintre cavaleri, arătând spre panta muntelui.

Uitându-se spre locul indicat de templier, grupul de cavaleri, ca și olarul și familia acestuia văzură cavaleria grea a mamelucilor cum coboară în goană pantele. Aveau să atace orașul din mai multe direcţii. Cu hainele lor aurii, stacojii și purpurii, semănau cu niște râuri de lavă care curgeau dintr-un vulcan. Unii duceau torțe și arcuri, dar cei mai mulţi aveau cu ei iataganele lor lungi și sclipitoare, incrustate cu aur și acoperite de inscripţii în arabă.

Olarul își duse familia îngrozită în sus pe scări către o trapă din spatele atelierului, pe care o trânti cu putere în urma lui. Alţi oameni, care ieșiseră pe străzi, începură să alerge ca bezmeticii. Se auzeau tot mai multe urlete de groază, pe măsură ce cei strânși la ferestrele caselor vedeau cum mamelucii se apropie vijelios de oraș, ucigând în calea lor oi și familii întregi care își croiau drum în sus, spre citadelă.

Will realiză că îi tremurau mâinile. Prinse bine cu una dintre ele mânerul sabiei scurte și tremurăturile încetară.

— Haideţi! strigă el, practic în direcţia nimănui.

Alergă spre un cal și se aruncă în șa. Un cavaler îi dădu un scut. Garin și Lambert îl urmară, la fel ca alţi doi cavaleri care obţinuseră alţi doi cai înșeuaţi de la sergenţi.

— Unde mergem? strigă un cavaler înspre Lambert. Care e prima linie?

Alb la faţă și cu buzele strânse, tânărul ofiţer se răsuci în șa.

— Noi suntem prima linie! Își ridică sabia când primii mameluci apărură pe străzile din faţa lor. *Deus vuit!*

Dădu pinteni calului și se năpusti asupra mamelucilor, cu sabia deasupra capului.

Will îl auzi pe Simon strigându-i numele în timp ce el, Garin și ceilalţi doi cavaleri porneau după Lambert. Își dădu seama că nu purta cască, dar era prea târziu ca să mai facă ceva. Își ridică sabia și prinse în lama ei prima rază a soarelui care răsărea. Era o sabie scoţiană, zămislită în ţinutul lacurilor, ploilor și zăpezilor, departe de acei munţi prăfuiţi și scăldaţi în soare. Era o sabie de clan, purtată de tatăl și bunicul lui. În ochi îi apărură lacrimi în vreme ce își mâna calul înainte. Se trezi urlând când unul dintre războinicii Bahri, cu hainele aurii fluturând în jurul lui, veni în goană ca să-l atace.

— *Pentru Campbell! Pentru Campbell!*

Impactul fu extrem de dur. Nimic din anii de instruire pe terenul de antrenament nu-l pregătise pentru așa ceva. O lovitură controlată, menită să dea jos de pe cal un adversar nu putea fi niciodată la fel cu una menită să omoare. Dat pe spate, Will ar fi fost aruncat din șa dacă genunchii lui nu s-ar fi ținut bine de animal. Când își reveni, ameţit și lovit, observă că mamelucul dispăruse, avea o spărtură mare în scut și un alt războinic Bahri se repezea spre el. Își roti sabia, se aplecă înainte și lovi. Sabia, cu plăselele ei ruginite, în cruce, îl izbi pe mameluc în partea de sus a mâinii, între apărătoarea pentru braţ și cămașa de zale. Omul țipă când sângele țâșni din rană, după care pierdu controlul calului și fu târât de șuvoiul de oameni care goneau pe lângă Will, Garin și ceilalţi templieri, repezindu-se spre oraș.

Printre ei se găsea un bărbat masiv pe un armăsar negru. Will îi zări ochii albaștri și dinţii rânjiţi când Baybars trecu la doar câţiva metri în stânga lui, după care văzu o altă sabie atacându-l. Oţelul ricoșă de scut și se înfipse în grumazul calului. Când animalul sări pe picioarele din spate, un cal cu armură al mamelucilor se ciocni de el, aruncându-l într-o parte și răsturnându-l pe Will din șa. Cavalerul își răsuci piciorul și țipă de durere când calul căzu peste el. Undeva, deasupra lui, Lambert scoase un urlet.

Simon se găsea în ușa atelierului olarului când îi văzu pe Will și pe Lambert prăbușindu-se. Robert și ceilalţi cavaleri și sergenţi care nu avuseseră timp să înșeueze alţi cai se grăbiseră la adăpostul clădirilor când primii mameluci pătrunseseră în iureș pe străzi. Strigaseră la oamenii care încercau să părăsească zona ca să se adăpostească și ei. Câţiva ascultaseră și se furișaseră în turnuri sau se lipiseră de ziduri. Cuprinși de o panică oarbă, alţii continuaseră să fugă. Fuseseră uciși de primii soldaţi apăruţi, ale căror săbii le tăiaseră capetele sau le spintecaseră spinările, după care fuseseră călcaţi în picioare de următoarele rânduri de mameluci. Robert își scosese sabia și stătea în faţa lui Simon. Un călăreţ mameluc se repezise la ei, dar cei mai mulţi îi ignorau pe cavalerii și locuitorii răzleţi pentru a se avânta cu restul soldaţilor în interiorul orașului. Strigătele de *Allahu akbar* acopereau zgomotele de copite și urletele de spaimă ale localnicilor.

Urmărind prostit cum strada din fața lui se umple de mameluci, Simon strigă atunci când îl zări pe Will aruncat din șa. Îl împinse pe Robert și ieși pe stradă. Robert strigă un avertisment văzându-i pe cei doi călăreți care se repeziră spre grăjdar. Simon căzu în genunchi și își acoperi capul cu mâinile, astfel că săbiile călăreților despicară doar aerul în locul unde fusese capul sergentului, ratându-l cu câțiva centimetri. După trecerea arabilor, Robert se furișă și îl trase pe Simon înapoi în ușă. Grăjdarul se zbătu să scape, strigând numele lui Will.

— Nu-l poți ajuta! Robert era uluit de violența grăjdarului. Îl țintui pe Simon de cadrul ușii. O să fii despicat ca un dovleac, idiotule!

— Nu poate să moară! țipă Simon, încercând să-l împingă pe Robert. Ochii lui căprui erau imenși acum și aveau o căutătură sălbatică. Pe obraji îi curgeau lacrimi. Din vina mea e aici! *Din vina mea!*

Mamelucii continuau să gonească pe lângă ei. Aerul era plin de urlete, apropiate sau depărtate, precum și de fumul primelor incendii provocate de torțele pe care soldații le aruncaseră peste acoperișuri.

— Ce naiba vrei să spui? îl repezi Robert pe Simon.

— Elwen n-ar fi plecat dacă ar fi știut de drog. Am mințit pentru ca ea să-l părăsească. Am mințit pentru ca relația lor să se termine. El și-ar fi pierdut mantia dacă se căsătorea cu ea! Dar n-am avut nicio clipă intenția să ajungem aici! Glasul lui Simon se pierdu printre suspine. Știam că el niciodată... Dar eu...! Lovi pieptul lui Robert cu pumnii, dar în el nu mai exista niciun pic de forță. Îl iubeam de mai multă vreme decât *ea!*

Robert se uită năucit la Simon. Din spatele lor se auzi un strigăt.

Recunoscând vocea, sergentul își înălță capul. Printre lacrimi, zări silueta încețoșată a unui călăreț alb venind spre ei. Privirea i se limpezi și Simon își dădu seama că erau doi cavaleri care călăreau același cal. Garin era în față, cu sabia plină de sânge, iar Will stătea în spatele lui. Robert scoase un strigăt de surpriză și bucurie. Împreună cu ei veneau unul dintre cei doi templieri care se despărțiseră de compania lor și zece cavaleri teutoni în tunicile lor albe cu cruci negre, dintre care câțiva erau răniți. Strada se golise între timp de călăreți mameluci, cu excepția câtorva leșuri rămase printre cadavrele locuitorilor care încercaseră să scape cu fuga.

— Lambert? întrebă Robert, luând hăţurile de la Garin după ce acesta opri calul.

— Mort, replică acesta, sărind din șa.

Cavalerii teutoni descălecară, iar unii se apucară imediat să-și ajute camarazii răniți. Câţiva dintre templierii din compania lui Lambert, care rămăseseră alături de Robert, săriră să-i ajute.

— Au venit în sprijinul nostru, zise Garin, arătând cu capul înspre cavalerii germani.

— Unde sunt mamelucii? întrebă Robert, privind în lungul străzii ciudat de liniștite.

— Cavaleria și-a continuat atacul înspre centrul orașului, replică unul dintre teutoni, venind spre ei. N-avem prea mult timp. Curând o să doboare porţile pentru ca restul armatei să intre. Nu putem face nimic.

— Ce vrei să spui? ripostă Will, alunecând jos din șa. Să ne predăm?

— Nu cred că sarazinii vor accepta predarea noastră. Eram pe deal, la mică distanţă de aici. Nu e o bătălie: e un masacru. Măcelăresc pe oricine întâlnesc în cale.

Teutonul își șterse sângele care îi curgea în ochi de la o tăietură de pe cap. Will observă că îi tremura mâna.

— Ar trebui să încercăm să ajungem la preceptoriu, propuse Robert. Sau la citadelă.

— E prea târziu pentru așa ceva, replică teutonul.

Arătă în susul străzii, înspre câmpurile pe unde pătrunseseră mamelucii; era singura cale înspre citadelă din zona lor de oraș. Sute de infanteriști arabi se înghesuiau acum prin spărtura din zid și veneau în fugă în josul dealului.

— N-o să reușim niciodată.

— Și atunci ce facem? întrebă, îngrozit, unul dintre sergenți.

— Fugim, răspunse teutonul.

— Are dreptate, fu Garin de acord. N-avem nicio șansă dacă rămânem. O să folosim unul din tunele.

— Într-acolo ne îndreptăm și noi, zise teutonul. E unul nu departe de aici. Merge pe sub ziduri și iese într-o peșteră de sub pantele muntelui Silpius. Putem ajunge acolo pe lângă metereze. O să așteptăm în tunel până la căderea nopţii, apoi fugim prin valea râului.

— Sau am putea s-o luăm spre nord, către Baghras, sau... interveni un alt sergent.

— Baybars a trimis trupe acolo, i-o reteză Robert.

— Să mergem! anunță unul din teutoni, lovind crupa cailor cu latul sabiei.

— Veniți dacă vreți să veniți, rosti cavalerul înspre Will, Garin și Robert.

Alăturându-se fraților lui, alergă spre ziduri.

— Dacă plecăm noi, nimeni nu-i va mai ajuta pe acești oameni, zise Will înspre Robert. Nu putem fugi.

— Și ce altceva să facem? replică acesta cu asprime. Trezește-te, rosti el, înghiontindu-l pe Simon, care se sprijinea șocat de cadrul ușii atelierului. Haideți! le strigă el celorlalți.

Cu săbiile scoase, ieșiră pe stradă în spatele teutonilor care dispăruseră în interiorul turnului din fața lor. Un sergent îi dădu lui Simon un ciocan, pe care grăjdarul îl luă cu un gest mecanic.

— Vrei să trăiești, Will? strigă Robert. Îndreptă sabia în direcția mulțimii de mameluci care se apropia cu repeziciune. E timpul să te hotărăști!

Will privi spre Robert, apoi spre sabia plină de sânge din mâna lui. La Safed, tatăl lui și cavalerii aleseseră moartea, însă Will știa că nu-și va găsi odihna într-un mormânt. Se simțea neterminat. Everard, Owein, tatăl lui, Templul, Anima Templi – toate acestea îl împinseseră care încotro. Însă el obosise să i se mai spună pentru ce să lupte, după ce reguli să trăiască, mai ales că văzuse cum aceste reguli se schimbă de la un om sau de la un grup la altul, și cum jurămintele și promisiunile puteau fi încălcate fără niciun fel de consecințe. Pace sau război, iertare sau răzbunare, orice ar fi ales nu însemna nimic dacă nu alegea pentru el. Iar Will își dorea să aleagă. Voia să trăiască.

— Haide! îi strigă Robert.

Will o luă la fugă.

După ce primii cruciați avuseseră nevoie de șapte luni ca să captureze cetatea de la turci, Antiohia căzu acum pradă lui Baybars în doar patru zile. Locuitorii se baricadaseră în case, ascunzându-i pe copii în pivnițe și pe sub paturi. Văzând norii de fum ai incendiilor, alții

își părăsiseră casele pentru adăpostul citadelei de pe munte. Doar câțiva se strecuraseră printre liniile inamice. Câțiva reușiră să ajungă la grota Sfântului Petru, o peșteră pe coasta muntelui unde primii creștini își ținuseră slujbele în secret, iar mai târziu se ascunseseră de persecuții. Înăuntru se înghesuiseră unii în alții: preoți, soldați, fermieri, negustori, prostituate și bebeluși. Respirația și sudoarea lor umpleau întunericul peșterii, în vreme ce porțile cetății cădeau pe rând pradă mamelucilor. Baybars ordonase închiderea porților în spatele trupelor pentru ca nimeni să nu fugă din oraș.

Cavalerii și gărzile orașului își abandonară posturile pe măsură ce speranța și curajul îi părăseau. Unii încercară să se predea, dar mamelucii aveau ordinele lor și toți cei găsiți pe străzi fuseră trecuți prin sabie. Copii rămași orfani sau abandonați plângeau pe pragurile caselor în vreme ce călăreții veneau în goană pe străzi, cu săbiile de pe care se scurgea sângele gata de acțiune. Musulmani care trăiau de generații alături de vecinii lor creștini implorară în arabă să le fie cruțate viețile, dar soldații erau surzi la orice rugăminte. Înnebuniți de lupta dusă, mânjiți deopotrivă de sângele inamicilor și al prietenilor, cu urechile răsunând de strigăte de război, mamelucii puseră stăpânire pe Antiohia. După care începură să o transforme în praf și pulbere.

După ce măcelul inițial goli străzile de lume, soldații luară cu asalt bisericile și palatele, omorându-i pe preoți și pe servitori, vandalizând încăperi în căutare de comori, urinând pe altare, zdrobind crucifixuri, arzând evangheliii. Iar pe lângă omoruri și incendieri, avură loc nenumărate violuri și torturi. În catedrala Sfântului Petru, mormintele patriarhilor fuseră deschise și rămășițele umane dinăuntru scoase. Inele grele din aur și bijuterii se rostogoliră cu zgomot pe podele odată cu oasele sfărâmate și transformate în pulbere de călcâiele soldaților. Un arhidiacon care se ascundea în catacombe fu țintuit de podea în vreme ce mamelucii îl zdrobiră ca să ajungă la un alt mormânt. Omul se atârnă de piciorul unui războinic, implorându-l ca rămășițele tatălui său să nu fie profanate. Soldații râseră, scoaseră osemintele din mormânt și le împrăștiară prin încăpere. Apoi un mameluc îl bătu pe arhidiacon cu craniul putrezit al tatălui acestuia până ce bietul om își dădu duhul.

În centrul cetății lovite de moarte, Baybars își instalase cartierul general într-o vilă romană. În vreme ce se apleca deasupra unei fântâni din curtea plină cu cadavre pe care oamenii lui le strângeau în grămezi, unul dintre guvernatori veni la el. Pe Baybars îl durea brațul cu care mânuia sabia, iar coapsa îl ardea în locul unde sabia unui templier îl împunsese. Aerul era plin de fum, iar gâtul îl ustura.

Guvernatorul așteptă ca sultanul să termine să se spele înainte de a vorbi.

— Creștinii din citadelă s-au predat, stăpâne.

— Spune-le că acceptăm. Trebuie să depună armele și să ne lase să intrăm.

Guvernatorul se înclină.

— Îi lăsăm să plece liberi, stăpâne?

— Nu, răspunse Baybars, făcându-și palmele căuș în apa fântânii și bând din ele. Toți cei rămași în viață vor deveni sclavi. Mâine oamenii pot alege dintre ei pe care îi vor. Pe restul îi vindem. Privi în jos când piciorul lui călcă pe ceva moale. Era o păpușă de cârpe. Baybars se aplecă să o ia, întrebându-se dacă i-ar fi plăcut lui Baraka. Și comorile? îl întrebă el pe guvernator.

— Am luat atât de multe, încât cred că o să avem nevoie de mai multe căruțe, răspunse guvernatorul.

Baybars răsuci păpușa în mâna lui mare. Părea mai degrabă o jucărie de fetiță. În vreme ce se gândea la asta, zări trupul unei fetițe în mormanul de cadavre. Părul negru al copilei era plin de sânge. Părea ceva mai mică decât fiul lui. Baybars își dădu seama că guvernatorul se uita fix la el.

— Ce e?

— Tocmai spuneam, stăpâne, rosti acesta, cu prudență, că sunt prea multe bogății pentru a fi cărate, dar ne descurcăm noi cumva.

— Bine. Baybars păru să se scuture ca dintr-un vis. Mâine o să împărțim comorile și sclavii oamenilor noștri.

Imediat ce guvernatorul se înclină și plecă, apăru Khadir. Ghicitorul avea roba cenușie pătată de sânge.

— Stăpâne, rosti el, aplecându-se și atingând genunchiul lui Baybars. Vreau un sclav.

Sultanul îl prinse pe ghicitor de bărbie și i-o ridică.

— Unde este amenințarea despre care mi-ai vorbit? Arătă înspre orașul care ardea. Se pare că te-ai înșelat.

Ochii lăptoși ai lui Khadir luciră în lumina soarelui care apăru printre palele de fum.

— Viitorul se dezvăluie cum vrea el, stăpâne, rosti el îmbufnat.

Baybars se opri, apoi îi aruncă păpușa.

— Atunci ține. Distrează-te cu un sclav.

Khadir lovi păpușa așa cum pisica face cu un șoarece. Se lăsă pe spate, strângând jucăria în brațe și scoase niște gângureli în vreme ce o ducea la nas ca s-o adulmece.

Baybars făcu semn unui războinic Bahri care stătea de pază în fața intrării principale în vilă.

— Adu-mi un scrib și pe Mansel. Conetabilul poate trimite un mesaj pentru noi. Cred că prințul Bohemond va dori să afle soarta orașului său. Războinicul dispăru în vilă, iar Baybars le făcu semn oamenilor care așteptau lângă grămada de cadavre. Ardeți leșurile alea, le ordonă el, înainte să apară muștele!

Capitolul 40

Templul din Acra
15 iunie 1268

Când îl zări pe Will, Simon se afla în curtea grajdului și umplea adăpătorile cailor cu apă proaspătă. Grăjdarul își lăsă jos găleata și își șterse mâinile de tunică. Inima îi bătea cu putere și tot ce-și mai putea dori era să se furișeze în interiorul grajdului până când Will avea să plece. Însă astăzi nu putea face așa ceva.

Will întoarse privirea când se auzi strigat de Simon. Zâmbi și își ridică pe jumătate mâna în chip de salut, dar nu înainte ca sergentul să-i vadă ușoara urmă de iritare. Simon simți un junghi în stomac. Cunoștea senzația; o avea de fiecare dată când îl vedea pe Will, încă din vremurile când erau doi băieți în Templul Nou, doar că acum, amestecată cu frică, nu mai era atât de plăcută.

— Ce e? întrebă Will, în vreme ce Simon traversa curtea spre el.

— Cum te mai simți? Sergentul continuă să zâmbească. Nu te-am văzut de câteva zile. De când ne-am întors.

— Sunt bine. Will aruncă o privire soarelui, aflat jos, spre linia orizontului. Fusese încă o zi fierbinte, iar aerul era stătut. Mirosea puternic a fân și dejecții de animale dinspre grajd. Voiai ceva?

Will nu avea un ton neprietenos, dar cuvintele lui – atât de formale – îl înfiorară pe Simon.

— Everard a trecut pe aici mai devreme. Te căuta. Mi-a cerut să-ți spun să te duci la el.

— O voi face.

Will se întoarse ca să-și continue drumul.

— Spunea că e important, rosti cu disperare Simon în direcția spatelui lui Will.

— Sunt sigur că poate aștepta câteva ore.

Sergentul își mușcă buza.

— De ce? Unde te duci? E aproape ora vecerniei.

— Am ceva de făcut.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu.

Simon urmări cum Will își continuă drumul.

Lucrurile nu mergeau bine între ei de ceva vreme, dar de la întoarcerea din Antiohia situația se agravase. Simon se temea de motivul care generase asta, dar Robert îl asigurase că era vorba de cu totul altceva.

Fuseseră cu toții afectați de bătălie și de călătoria care urmase, dar în vreme ce majoritatea celor care fugiseră din Antiohia se înveseleau pe măsură ce se apropiau de Acra, Will devenise tot mai tăcut și mai retras în sine. Grupul lor pestriț mersese spre sud traversând câmpii stâncoase, în vreme ce în spatele lor ziua era întunecată de vălătucii de fum. După apusul soarelui, întunericul îi învăluia ca un giulgiu gros. În unele nopți, printre țipetele răniților și murmurele oamenilor care încercau să-și liniștească tovarășii, Simon îl auzise pe Will vorbind în somn. Putea jura că îl auzise rostind „Elwen", încet ca un suspin.

Elwen.

Acel nume era ca o piatră de moară în jurul gâtului lui Simon, îngreunată de sentimentul de vinovăție, de teamă și de invidie. Acum sergentul se duse înapoi la găleată, dar se îndreptă imediat de spate.

— Știi ce ai de făcut, rosti el pentru sine. Fă-o și gata!

Îl rugă pe un alt sergent să termine treburile în locul lui și se duse să-l vadă pe Robert, după ce se opri pe la clădirea oficialităților.

Robert era în dormitorul lui și se spăla pe mâini pentru slujbă. Se încruntă când deschise ușa și îl văzu pe Simon cu un pergament și o pană de scris.

— Ce e? întrebă el, în vreme ce grăjdarul intră fără să mai aștepte să fie invitat.

— Ai vorbit cu Will? întrebă Simon, privind în jur ca să vadă dacă încăperea era pustie.

— L-am văzut mai devreme, răspunse Robert, închizând ușa.

— Nu, ripostă Simon, întorcându-se cu fața spre el. Mă refer la... își lăsă capul în jos, apoi se forță să-l ridice din nou. N-avea sens să se mai prefacă acum; lucrul pe care îl ținuse ascuns atâția ani scăpase deja din cușcă. Nu putea decât să spere că mărturisirea pe care i-o făcuse lui Robert nu avea să se întoarcă împotriva lui... ce am spus în Antiohia.

— A! făcu Robert, părând stânjenit. Ți-am dat cuvântul că nu o voi face.

— Mă expediază mereu așa de repede...

— E de așteptat. Will a pierdut enorm de multe în ultimii ani. Tatăl lui, Elwen, apoi trădarea lui Garin. Are nevoie de timp ca să se împace cu situația.

— Îmi dau seama că are nevoie de mai mult decât atât. Simon ezită, apoi întinse pergamentul și pana de scris înspre Robert. De aceea am nevoie să faci ceva pentru mine.

Biserica Sfânta Maria, Acra
15 iunie 1268

Will traversă cartierul pisanilor, de-a lungul străzii Celor Trei Magi. Păsările se avântau pe cerul roz-trandafiriu, zburând de pe turla bisericii Sfântul Andrei, ale cărei clopote băteau chemarea la vecernie. Alte biserici preluară imediat apelul și în curând întregul oraș răsuna de dangătul clopotelor care, așa cum aflase Will, puteau fi auzite de la un kilometru și jumătate depărtare în largul mării. Clădirile aliniate de-a lungul străzilor înguste sclipeau în lumina serii și orice bucată de geam reflecta razele aurii ale soarelui cu prea multă putere ca să fie privite. Will continuă să meargă în vreme ce bătăile clopotelor deveneau tot mai rare. Piața era pustie la acea oră, dar pe jos rămăseseră excremente de animale, coji de fructe și chiar un șal de mătase pierdut de cineva, care flutura ușor în bătaia brizei fierbinți și sărate dinspre port.

Era aproape miezul verii. În Paris avea să înceapă în curând festivalul. Probabil că acum se întocmeau deja listele pentru turniruri. Fetele aveau să poarte panglici în păr.

Will traversă o piață deschisă, umbrită de un baldachin din material textil verde și albastru, și intră în cartierul veneţienilor. Ca templier, nu întâmpina nicio problemă să treacă prin porțile care separau suburbiile mărginite de ziduri. Când gărzile îi făcură, indiferente, semn să meargă mai departe, Will se îndreptă repede spre biserica Sfânta Maria. Când ajunse, slujba aproape se terminase și preoții împărtășeau. Se furișă în interior, spuse Tatăl Nostru alături de ceilalți oameni, apoi așteptă ca

mulțimea să iasă. Câțiva credincioși rămaseră îngenuncheați ca să se roage, în vreme ce preotul începu să curețe tabernaculul potirului de comuniune și vasul în care se aflaseră ostiile. Privirea lui Will se opri asupra unui cap plecat din primele rânduri. Porni de-a lungul coridorului lateral, trecând de un altar dedicat Fecioarei și înconjurat de zeci de lumânări aprinse. Aceste ofrande votive luminau orașul de când prințul Bohemond anunțase căderea Antiohiei. Vestea ajunsese în Acra chiar înainte de sosirea lui Will și a celorlalți cavaleri, astfel că intraseră într-un oraș aflat în doliu. Will luă o lumânare din grămada de pe podea și o aprinse de la flacăra alteia. După ce o puse în fața statuii din marmură a Fecioarei, care privea cu blândețe în jos spre muritori, se duse în primul rând de bănci și se așeză alături de silueta plecată.

— Pentru cine te-ai rugat? întrebă Garin, ridicându-și capul.

Will ignoră întrebarea.

— E totul pregătit?

Garin ezită, apoi dădu din cap.

— E în vestibul. Preotul ne va lăsa să trecem.

— Putem avea încredere în el?

— L-am întâlnit pentru prima dată în seara asta. Informatorul meu a vrut să-l folosim. Garin își coborî vocea și se uită cum preotul se îndreaptă spre o ușă de pe coridorul corului. Dar omul pare destul de dornic să ajute. Templul i-a sprijinit pe venețieni în cursul războiului civil cu genovezii, care au fost ajutați de ospitalieri. Se pare că am salvat viața unui frate al lui în cursul unei lupte de stradă.

— Chiar crezi că povestea asta o să meargă?

Garin se încruntă.

— Doar nu vrei să dai înapoi?

— Nu, am pierdut prea multe de dragul acestei cărți blestemate. Vreau să se termine odată. Vreau doar să mă asigur că știi ce faci. Ce e cu servitorul ăsta? De unde știi că nu ne va conduce direct într-o capcană?

— Și-a oferit de bunăvoie sprijinul. Mi-a povestit cum a cerut să devină sergent la ospitalieri, dar a fost refuzat și cât de supărat a fost din această pricină, pentru că lucrase pentru Marele Maestru timp de douăzeci de ani. E bătrân, amărât și sărac. Pur și simplu i-am oferit o

cale de a-și manifesta frustrările. Garin ridică din umeri. Asta și ceva aur. Toată lumea are dorințe, Will. Trebuie doar să știi ce sfori să tragi ca să-i faci pe oameni să acționeze.

— Ăsta e vreun truc pe care l-ai învățat cât ai lucrat cu Rook?

Garin oftă din rărunchi.

— Tu de fapt te întrebi dacă poți să ai încredere în mine, nu-i așa?

— Nu, Garin, răspunse Will, uitându-se în ochii celuilalt. N-o să am niciodată încredere în tine. Dar vreau să mă asigur că povestea asta va decurge fără probleme. Dacă servitorul are dreptate și cartea va fi în curând mutată într-o locație mai sigură, atunci asta este singura noastră șansă ca s-o luăm.

Garin își privi mâinile.

— Nu crezi că m-am schimbat?

Will se lăsă pe spate cu un oftat de nerăbdare.

Garin se apropie de el.

— Amintește-ți că eu sunt cel care a venit acum la tine.

— Everard avea propriul plan de a pune mâna pe carte.

— Păi, din ce ai spus, primul lui plan n-a mers deloc bine.

Will nu răspunse. Se întorsese din Antiohia ca să descopere că în absența lui Anima Templi trimisese doi mercenari în preceptoriul ospitalier ca să ia cartea. Bărbații nu se întorseseră și, după o săptămână, în cursul unei întruniri a conducătorilor orașului, Hugues de Revel îi avertizase pe ceilalți că niște hoți încercaseră să-i spargă seiful. Le mai spusese că hoții fuseseră prinși și urmau să fie interogați, dar încercaseră să evadeze și atunci fuseseră uciși. Dorind cu disperare să recupereze cartea, dar știind că nu mai putea trimite alți oameni în reședința ospitalierilor atât de repede după tentativa eșuată, Everard se văzuse nevoit să aștepte.

— Măcar planul meu are o șansă de a funcționa, adăugă Garin. Îi aruncă o privire lui Will. Și, oricum, dacă aș fi încercat să iau cartea pentru mine, crezi că ți-aș fi spus ceva? Aș fi făcut totul singur, nu crezi?

— Cum rămâne cu Rook? N-o să turbeze când o să afle că m-ai ajutat pe mine să iau cartea pentru Everard în loc să-l ajuți pe el?

Garin evită privirea acuzatoare a lui Will.

— Ți-am spus că am fost obligat să lucrez pentru el.

— Dacă te amenința, puteai vorbi cu cineva din ordin. Ei ar fi pus capăt poveștii.

— Nu înainte ca el să o omoare pe maică-mea! Garin își coborî vocea. Ascultă, Will, ți-am spus că am terminat cu el. Nu știu ce altceva aș mai putea adăuga.

— Ai putea începe prin a-mi spune adevărul. Nu cred că nu știi nimic despre el. În primul rând cum a aflat de carte?

— Nu știu! insistă Garin. Își băgă mâna în punga care îi atârna de centură. Uite, zise el, scoțând un disc mic. Îți amintești de asta?

Will luă obiectul întins de Garin. Se uită la el oarecum surprins. Era sigiliul ordinului; o insignă care înfățișa doi cavaleri pe un singur cal.

— Mi-ai dat-o după turnir. Tu ai câștigat și eu am pierdut, dar tu mi-ai dat premiul tău mie. Garin se uită nervos la Will, sperând că acesta nu va observa că nu era aceeași insignă. Pe cea pe care i-o dăduse Will o aruncase în apele Tamisei cu ani de zile în urmă. Am vrut să ți-o dau înapoi. Ca să-ți dovedesc că m-am schimbat.

Will ezită câteva clipe, apoi îi dădu insigna înapoi lui Garin.

— Mi-ai salvat viața în Antiohia și îți sunt recunoscător pentru asta, dar noi nu vom fi niciodată prieteni, Garin, și nu te pot ierta pentru... Maxilarele i se încleștară și privirea îi alunecă în altă parte. Pentru ce s-a întâmplat în Paris.

Garin strânse buzele, apoi băgă insigna înapoi în pungă.

— Înțeleg, rosti el încetișor, în clipa în care se deschise ușa vestibulului și preotul le făcu semn să vină.

Înăuntrul camerei, plină de fum de tămâie, clericul îi duse spre un cufăr mare.

— Aici, rosti el, făcându-le semn să se apropie. Avea un accent puternic. Omul a venit de dimineață și mi-a lăsat asta. A spus că tot ce aveți nevoie este aici.

— Mulțumesc, rosti Garin.

Preotul dădu din cap.

— Vă las să vă schimbați. Vă puteți ține hainele aici. Voi lăsa aia deschisă în noaptea asta. Arătă spre o ușă mică. Puteți ieși și pe aici. Mergeți pe stradă până la zid. Acolo veți intra în cartierul evreiesc și de acolo veți trece pe lângă băile publice. Veți vedea zidurile ospitalierilor.

Preotul părăsi încăperea și Garin deschise cufărul. Scoase de acolo două tunici negre frumos împăturite, cu cruci albe pe piept și pe spate. Îi dădu una lui Will, iar pe a doua o opri pentru sine. Will își dădu jos mantia albă, iar Garin mai scoase un pergament rulat de la fundul cufărului. Când desfăcu învelitoarea, un obiect mic alunecă și căzu cu zgomot pe podea. Garin se aplecă să-l ridice. Era o cheie. O băgă în pungă, apoi începu să studieze schița prost desenată, dar suficient de clară a așezământului ospitalierilor, pe care erau marcate clar camera Marelui Maestru de Revel și seiful din oțel.

Lăsându-și mantiile albe în cufăr, Will și Garin porniră la drum pe străzile întunecate. Îndrumările preotului erau simplu de urmat, astfel că nu avură nevoie de prea mult timp ca să ajungă la țintă. Will își ținu răsuflarea când fuseră opriți la poartă, dar gărzile îi lăsară să treacă fără probleme după ce își ridicară făcliile și văzură cu ce haine erau îmbrăcați.

Cina tocmai se încheiase, așa că locul era aglomerat. Will și Garin își croiră intenționat drum prin mulțimea de servitori, curieri și sergenți. Dădură politicos din cap în direcția oricărui cavaler pe lângă care treceau și care îi saluta ca răspuns. La fel ca și preceptoriul Templului, așezământul ospitalierilor era o bază majoră și, cu atâta lume intrând și ieșind permanent de acolo, oamenii nu prea se cunoșteau între ei.

După ce intrară în clădirile principale, fuseră obligați să se oprească pe un coridor luminat ca să verifice pergamentul, dar nu le fu prea greu să descopere care scări duceau în spre turnul cel mai înalt, în vârful căruia se găsea camera Marelui Maestru. Pe drum, Will și Garin căzuseră de acord ca, dacă găseau pe cineva în camera vizată, să spună că veniseră ca să-i solicite Marelui Maestru o întrevedere pe chestiuni personale. Urcară scările fără să ezite, ca să nu trezească suspiciunea nimănui cu care s-ar fi putut întâlni pe drum. Până în acel moment, planul lor părea să meargă ceas. Singurul lucru care îl neliniștea pe Will era ce anume aveau să facă dacă se întâlneau cu Nicolas de Navarra.

În capătul scărilor, dădură într-un coridor arcuit care ducea în stânga și în dreapta spre câte un șir de uși duble. După ce consultară încă o dată schița, o luară în dreapta. Zidul avea în el ferestre arcuite care ofereau o priveliște uluitoare asupra orașului luminat de focurile torțelor și de o semilună palidă.

Pe sub ușile închise se vedea o dâră slabă de lumină de la lumânările dinăuntru. Garin îi făcu semn lui Will, care bătu cu încheietura mâinii în lemn. Așteptară. După câteva secunde, Will bătu din nou. Iarăși niciun răspuns. Împinse cu grijă una din uși, care se întredeschise. Încăperea era luminată de cele două lumânări așezate pe masa mare din centru. Will zări imediat seiful încastrat în zidul din spatele mesei. Tavanul camerei era susținut de stâlpi de marmură așezați în colțuri, iar dincolo de aceștia se vedeau ferestre arcuite, precum cele de pe coridor. Zona de dincolo de lumânări era cufundată în penumbră.

Will intră și Garin îl urmă, dar se opri imediat ce primul încremeni locului.

— Ce e?

Will arătă spre birou. Documentele și penele de scris de pe el erau răvășite, iar unele căzuseră pe podea.

— Poate că așa e mereu, șopti Garin peste umăr. Sunt ospitalieri. Haide.

Trecând de Will, se duse repede la seif și scoase cheia din pungă.

Will se încruntă pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu semiîntunericul din încăpere. Erau acolo mai multe scrinuri și un dulap. Toate acestea fuseseră deschise și conținutul lor răscolit. În cameră se simțea un iz de umezeală și de sudoare acră.

— Garin! îl avertiză Will.

Garin întinse mâna spre seif, cu cheia în palmă, apoi se opri, fără să atingă obiectul.

— E deschis, rosti el, încruntându-se. Băgă cheia în punga de la centură și trase de ușa seifului, care scoase un scârțâit din pricina balamalelor ruginite. La naiba! Se uită la Will. Nu e aici.

În dreapta lui, o umbră se desprinse din spatele unui stâlp. Garin țipă de groază când o siluetă încovoiată se repezi la el, cu haina ponosită fluturând, cu dinții stricați dezveliți într-un rânjet sinistru și cu pumnalul scos.

Înainte ca Garin să poată face vreo mișcare, Rook îl prinse, îl răsuci pe călcâie și îi lipi lama pumnalului de gât.

— Nu e, pentru că e la mine, rahat mic și idiot ce ești!

Will zări o carte legată în piele, cu titlul scris cu litere aurii în relief, înghesuită la centura omului care îl torturase în bordel. Știa că e Rook

după ochi și după voce. Vru să-și scoată sabia de la centură.

— Lasă aia jos, zise Rook, uitându-se la Will, dacă nu vrei să-i tai gâtul!

Will ezită și Garin țipă când Rook îi zgârie pielea, făcând sângele să curgă.

— Știi că o s-o fac!

— Bine, rosti Will.

Puse sabia pe podea.

— Nu acolo, mârâi Rook. Împinge-o lângă cuferele alea. Nu am chef să ajungi ușor la ea.

Will se conformă.

— Întoarce-te unde erai!

Will se întoarse, continuând să se uite la Rook. Îl urmări cum scoate sabia lui Garin și o aruncă pe covorul din spatele lui.

— Măi să fie, ce tablou drăguț, îi zise Rook lui Garin. Știam eu că o să mă trădezi.

— Nu te-am trădat! Gâfâind de teamă, Garin se uită la Will. L-am folosit pe Campbell ca să ajung la carte, după care voiam s-o duc înapoi la Londra, așa cum am stabilit.

Will își miji ochii. Făcu un pas înainte.

— Stai pe loc! exclamă Rook, trăgându-l pe Garin înapoi. Oricum e un mincinos. Nu te-ai priceput niciodată la asta, nu-i așa, de Lyon? N-ai suficient curaj.

Will rămase nemișcat, dar observă mâna lui Garin deplasându-se aproape insesizabil spre punga de la centură.

— Pe de altă parte, eu, continuă Rook, fără să remarce ce făcea Garin, mă pricep foarte bine la asta. S-ar putea spune că e unul din talentele mele. Chicoti. Ca și spargerea încuietorilor.

— Ce vrei să spui? întrebă Garin pe un ton coborât.

— Oh, o să-mi placă foarte mult chestia asta! Poți să-i spui plată pentru că am fost nevoit să străbat atâta drum ca să pun în ordine ce ai stricat tu. Iar după ce ți-am zis toate astea, tu și prietenul tău o să intrați frumușel în seiful ăla, iar eu o să-mi văd de drum. Râse ceva mai tare. Mi-aș dori să văd mutra Marelui Maestru când vă va găsi cuibăriți împreună în seiful lui! Cred că veți sta într-una din celulele lor multă vreme de acum înainte. Tonul îi deveni mai dur. Mulțumește-te că te

las să trăiești. Cel puțin deocamdată, șopti el la urechea lui Garin. Ce spuneam? A, da. Îți amintești noaptea când am plecat din Paris? Aveam sânge pe mine și când m-ai întrebat de unde e, ți-am zis că m-am tăiat.

Cu coada ochiului, Will îl văzu pe Garin strecurându-și mâna în pungă.

Rook își lipi obrazul neras de cel al lui Garin.

— Am mințit. Nu era sângele meu. Era al târfei ăleia, Adela.

— Cum? făcu Garin, încremenind.

— Am înjunghiat-o ca pe o scroafă. Rook rânji. Doar că de data aia cu propriul meu pumnal.

— Nu te cred, șopti Garin, deși expresia de pe chipul lui spunea altceva.

Rook își lipi gura de urechea cavalerului.

— Iar în vreme ce tu te gândești la chestia asta, imaginează-ți ce o să-i fac maică-ti când mă întorc în Anglia. Respirația lui fierbinte umezi obrazul lui Garin. Cred că o să mă distrez de minune cu ea.

Garin scoase cu putere mâna din pungă.

Will zări o sclipire metalică în vreme ce mâna lui Garin se ridica. Își dădu seama că era insigna de turnir când templierul o înfipse drept în ochiul lui Rook.

Sângele țâșni cu violență. Rook începu să urle.

Scăpând pumnalul din mână, se împletici în spate, ținându-se de față. Garin lăsă insigna să cadă pe covor, apoi înșfăcă pumnalul curbat. Se aruncă asupra lui Rook ca un nebun, înjunghiindu-l pe oriunde zărea o bucată de piele descoperită. Rook se prăbuși urlând amarnic și începu să se zvârcolească pe podea, cu o mână dusă la ochi și cu cealaltă încercând să se apere de loviturile care îl ardeau. Sângele începu să se scurgă pe covorul de mătase în dâre prelungi către zid, în vreme ce Garin se urcă pe Rook, înfigând și scoțând pumnalul la nesfârșit.

— Nemernicule! strigă el. *Nemernic nenorocit!*

Urletele lor combinate stârneau ecouri în încăpere.

— Garin! țipă Will, pornind în fugă spre el.

Cavalerul tresări, ridicând pumnalul în aer spre Will.

Privirea i se limpezi și umerii îi căzură.

— Trebuie să termin treaba.

Will ezită, apoi încuviință. Garin ridică pumnalul și îl mai înfipse o singură dată.

Aproape inconștient, Rook nu mai simți lama pătrunzându-i în inimă.

Will trase cartea pătată de sânge de la centura lui Rook, apoi îl ridică pe Garin în picioare.

— Ia-ți sabia.

Will își luă sabia lui scurtă și alergă spre ușă, dar se opri văzând că Garin nu-l urmează. Cavalerul se holba la cadavrul lui Rook. Will se repezi înapoi spre el, îl prinse de braț și îl trase de acolo, pe ușă, de-a lungul coridorului și apoi pe scări. Când ajunseră jos, auziră pași apropiindu-se în fugă de ei. Will deschise repede o ușă către o încăpere pustie, în care intrară amândoi, apoi o închise. O întredeschise din nou când sunetul de pași se estompă și zări spatele unui cavaler dispărând în sus pe trepte.

— Haide! îl îndemnă el pe Garin, care îl urmă, complet amorțit, afară în noaptea caldă.

Nicolas de Acra se găsea în clădirea principală când auzi niște țipete îndepărtate venind dinspre turn. Chemă în ajutor doi cavaleri și porni în fugă pe scări către încăperile Marelui Maestru. La intrarea în cameră, unul din cavaleri strigă când zări cadavrul cu pumnalul ieșind din piept. Omul se gândi imediat că victima era Marele Maestru.

Cu sabia scoasă, Nicolas inspectă încăperea, în vreme ce ceilalți doi studiară leșul.

— Cine e? întrebă Nicolas, punându-și sabia la loc în teacă și ducându-se la ceilalți doi când nu găsi pe nimeni în încăpere.

— Nu-i dintre ai noștri, răspunse unul din cavaleri.

Nicolas se încruntă și se aplecă asupra cadavrului. Fața și partea de sus a trupului erau pline de sânge și mutilate oribil.

— Dați alarma, îi ceru Nicolas unuia din camarazi, în vreme ce se ducea la seif. Oricine l-ar fi ucis ar putea să mai fie încă aici.

Deschise seiful și înjură când văzu că era gol. Când sosi Marele Maestru, Nicolas continua să caute cartea.

— Ce s-a întâmplat? ceru de Revel să afle, intrând în încăpere și oprindu-se imediat la vederea leșului însângerat.

Nicolas se îndreptă de spate.

— Domnule, a fost furată Cartea Graalului.

— Lasă-ne singuri, ordonă Marele Maestru cavalerului rămas în cameră. Cine a luat-o? îl întrebă el pe Nicolas după ce omul dispăru. Și cine mai e și ăla? arătă el înspre cadavru.

Nicolas se întoarse spre Marele Maestru.

— S-ar putea să fie un alt mercenar trimis de Templu.

— Nu știm sigur că Templul a trimis pe cineva, frate.

— Și atunci cine să fie, domnule? insistă Nicolas. Everard e în oraș. L-am văzut. Știe că avem cartea lui. E logic să încerce să o recupereze.

Nicolas se duse spre ușă.

— Unde pleci?

— Dacă plec acum, poate îl prind pe cel care a fost împreună cu omul ăsta. E imposibil să fi ajuns departe.

— Nu.

— Domnule?

— Nu-ţi pot permite să mergi mai departe cu această chestiune. Dacă indivizii erau templieri sau lucrau pentru Templu, atunci au venit ca să-și recapete ceva ce e de drept în proprietatea ordinului lor; un bun pe care noi l-am furat. De Revel se duse la biroul lui și se aplecă pentru a lua de pe jos câteva documente. Nu putem risca o încordare a relaţiilor cu Templul. Nu când situaţia noastră este atât de precară și nu după ceea ce s-a petrecut în Antiohia. Baybars nu se va opri până ce fie moare el, fie dispărem noi. Se îndreptă de spate și puse documentele pe masă. Eu mi-am ţinut promisiunea faţă de Chateauneuf. Am dat greș. Singurul lucru care ne rămâne acum este să ne concentrăm pe ceea ce trebuie făcut.

De Revel se întoarse spre Nicolas, care îl urmărea în tăcere.

— Dușmănia dintre ordinele noastre trebuie să înceteze. Trebuie să încercăm să lăsăm trecutul în urma noastră, de dragul viitorului.

Capitolul 41

Templul din Acra
15 iunie 1268

— Trebuie să ne continuăm drumul, insistă Will, alergând înapoi la Garin, care mergea împiedicat în urma lui.

— Stai! îl imploră Garin, aplecându-se, cu mâinile pe coapse. O să mi se facă rău.

Încercă să vomite, dar nu ieși nimic. După o clipă, se îndreptă de spate, cu ochii și nasul curgând. Arăta cu adevărat jalnic.

— Probabil că au dat deja alarma. Trebuie să ajungem la biserică și să ne schimbăm hainele. Ieșim prea mult în evidență în astea.

Will arătă înspre hainele lor furate. Tunica lui Garin era plină de sânge și licărea umedă în lumina lunii.

Garin se aplecă înainte. Încercă din nou să vomite, apoi începu să suspine adânc, suspine care îi zguduiau trupul.

Will privi în jur când doi bărbați ieșiră din clădirea învecinată. Reveni la Garin, în vreme ce oamenii se uitară curioși la ei.

— Haide! șuieră el, prinzându-l pe cavaler de umeri.

Garin își înălță capul. Pe chipul lui mânjit de sânge se citea furia.

— Din vina mea a murit Adela! Din vina *mea!*

— N-avem timp pentru așa ceva.

— Timp? Ce înseamnă asta? Nimic, Will, asta înseamnă timpul! E doar o înșiruire de momente goale dacă nu-l umpli cu lucruri care să însemne ceva. Mama mea, unchiul meu, toată lumea din Templu, cu toții ați vrut să fiu ceva ce nu sunt. Adela era singura care voia să fiu eu!

— Și o s-o plângi și o să treacă, rosti Will cu asprime, ștergând o pată de sânge de pe obrazul lui Garin.

— Așa cum a trecut pentru tine? ripostă Garin. Sprâncenele i se ridicară imediat. N-am vrut să spun asta. Îmi pare rău. Doamne, cât de rău îmi pare.

— Să nu-ți pară rău. Mișcă-te mai repede.

Garin răspunse în sfârșit la îndemn și cei doi porniră în grabă prin noapte din cartier în cartier, mergând printre case, prăvălii, biserici și

moschei.

După ce-și dezbrăcară tunicile mânjite de sânge și își luară mantiile din biserica venețiană, își croiră drum înapoi spre Templu, alergând să intre în complexul de clădiri prin tunelul subteran care făcea legătura cu portul, și nu pe porțile principale.

— Ar trebui să te speli înainte să te vadă cineva, îi spuse Will lui Garin.

Garin dădu mecanic din cap, apoi se întoarse și porni să străbată curtea. Will îl urmări cum se îndepărtează cuprins de emoții nedeslușite, apoi o luă și el spre camera lui Everard. Ca și la Paris, preotul dispunea de propria încăpere în cadrul preceptoriului, oferită de Seneșal, unul dintre cei trei membri Anima Templi rămași în viață. Pe sub ușă se vedea lumină. Will se uită la cartea din mâinile lui. Cuvintele aurii de pe copertă licăreau sub degetele lui. Din cine știe ce motiv îi venea să plângă. Bătu în ușă, așteptă să audă vocea răgușită a lui Everard, apoi intră.

Preotul ședea la masă și ținea o pană de scris deasupra unui pergament. Avea o pătură în jurul umerilor – în ciuda nopții calde –, iar într-un colț fumega o sobă de fier plină cu cărbuni aprinși. Obrajii i se scofâlciseră din pricina vârstei, iar cele câteva fire de păr rămase se răzlețeau pe obraji. În câteva luni, părea să fi îmbătrânit cu zece ani.

— William, cârâi Everard cu arțag. În sfârșit catadicsești să mă onorezi cu prezența ta. Își îndreptă atenția spre pergamentul pe care îl scria. Am vorbit cu Simon acum câteva ore. Să înțeleg că ți-a transmis mesajul meu?

— Da, mi-a spus că vrei să mă vezi.

Everard se încruntă.

— Și atunci de ce ți-a luat atât timp ca să...? Se opri când privirea îi căzu pe cartea din mâinile lui Will. Ce e aia?

Will se apropie și puse Cartea Graalului peste pergament.

Everard se holbă la ea. Mâinile începură să-i tremure, făcându-l să scape pana de scris, care se lovi de colțul mesei și căzu pe podeaua de piatră. Își puse mâinile, cu palmele în jos, de o parte și de alta a cărții. Mâinile continuau să-i tremure ca două frunze în bătaia vântului. Ridică privirea spre Will și rosti un singur cuvânt, cu voce spartă.

— Cum?

Will se așeză și îi povesti preotului cele petrecute.

— Te-a ajutat de Lyon? rosti Everard după ce Will își încheie relatarea.

— Da, a vrut să-și spele o parte din păcate.

— Are multe de spălat, ripostă Everard cu asprime. Spui că omul care voia cartea – Rook – e mort?

Will dădu din cap.

— Crezi că era singur?

— Garin spune că da, dar nu putem fi siguri de asta și, chiar dacă lucra cu altcineva, poate că Garin nu avea... habar de asta. Însă tot Garin mi-a zis că Rook a amenințat că-i va face rău maică-si dacă nu se supune și, din ce am văzut în seara asta, nu cred că m-a mințit.

Preotul oftă, apoi se ridică încet, cu cartea în mână.

— Poate că totul a făcut parte din planul grandios și indescifrabil al Domnului, rosti el, ducându-se la sobă. Cel puțin sunt acum aici, unde e cea mai mare nevoie de mine.

— Ce faci? țipă Will, sărind imediat ce îl văzu pe Everard ținând cartea deasupra cărbunilor încinși.

Preotul nici nu se uită la el.

— În primul rând, n-ar fi trebuit să fie niciodată scrisă. Ți-am mai spus asta.

— Atunci totul a fost în zadar? zise Will, urmărind cum flăcările începeau să se prelingă pe paginile groase, înnegrind pielea și ștergând scrisul auriu.

— În zadar? Everard lăsă cartea să cadă în soba de metal. Focul se înteți și preotul se dădu înapoi văzând cum pergamentele uscate se aprind ca o iască. Am protejat Sufletul Templului de cei care voiau să-l distrugă. Eu n-aș spune că asta a fost în zadar. Își întinse mâinile înspre flăcări. Cartea Graalului a fost obsesia lui Armand. Țelurile noastre continuă să trăiască și fără ea.

Will se așeză la loc pe scaun în vreme ce Everard se apropie șchiopătând de el.

— Așadar s-a terminat?

Preotul chicoti.

— Din contră, William, abia a început. Se așeză și el și se aplecă în față, punându-și mâinile deformate pe masă. Părea brusc extrem de

animat, treaz și nerăbdător, ca un om care abia a aflat că a primit un diagnostic greșit după ce i se spusese că mai are doar câteva zile de trăit. Acum mă pot concentra asupra reînvierii Anima Templi. Cred că în ultimele luni, în vreme ce încercam să-l construiesc din nou, așteptam în realitate să fie dărâmat. Sufletul meu nu se regăsea în toată povestea asta. Se încruntă. Mi-ar fi plăcut ca Hasan să fie acum aici.

— Să scăpăm de Baybars trebuie să fie prioritatea noastră.

— Baybars? Everard clătină din cap. În niciun caz.

— Cineva trebuie să facă asta.

— Atunci trebuie să ne asigurăm că nu se va întâmpla, replică Everard cu asprime în glas.

— Cum adică?

— A scăpa de Baybars, așa cum ai spus tu foarte plastic, înseamnă contrariul a tot ce a încercat să construiască Anima Templi de la începuturi. Everard oftă zărind expresia de nedumerire a lui Will. Intenția inițială a lui Robert de Sable a fost aceea de a proteja Templul de cei care voiau să-i folosească puterea în scopuri personale și de a promova pacea pentru accelerarea schimbului de mărfuri și de cunoștințe între rase. Al doilea țel, țelul suprem, este o extindere a celuilalt. Ce este Graalul, William?

— Graalul? Will ridică din umeri. Cupa în care s-a strâns sângele lui Hristos de pe cruce sau poate un pocal folosit la Cina cea de Taină. Poveștile diferă în privința originii.

— O cupă sau un pocal?

— Așa e scris. Dar ce are asta de-a face cu...?

— În primele versiuni ale poveștii, da, așa a fost, dar în lucrările ulterioare Graalul este o sabie, o carte, o piatră și chiar un copil. În cartea mea apare în trei ipostaze diferite: o cruce aurie, un sfeșnic argintiu și semilună făcută din plumb. Care presupui tu că ar fi adevărata sa formă?

Will clătină din cap.

— Nu cred că Graalul există. Cred că este un simbol, nu un obiect.

— Atunci, dacă povestea vorbește despre căutarea Graalului de către Perceval, ce anume caută el, mai exact, dacă nu un obiect?

Will ridică din umeri.

— Mântuirea! Căutările lui Perceval înseamnă căutarea mântuirii. Graalul, obiectul căutărilor, nu e ceva care poate fi ţinut în mână. Nu poate fi cumpărat și vândut și nu va fi găsit prin căutare fizică, ci doar prin deschiderea sufletului către esența lui. Acolo există el. Everard își atinse pieptul. În cuibul unde se adăpostește inima. Cei care văd Graalul ca pe o sabie cred că mântuirea poate fi găsită doar prin război. Cei care îl socotesc o carte cred că înţelepciunea va fi cea care va aduce rezultate căutărilor lor.

Will nu-l mai văzuse niciodată pe preot atât de înflăcărat. Pupilele i se dilataseră și obrajii lui palizi se coloraseră intens.

— La sfârșitul ritualului de inițiere, postulantul, care joacă rolul lui Perceval, este îndrumat de un membru al Frăţiei către un vas plin cu ulei încins, simbolizat în poveste de un lac de foc. Acolo i se dau cele trei comori: cele trei Graaluri. I se spune că în cruce se regăsește sufletul creștinătăţii, în semilună – spiritul islamului, iar în sfeșnic, în menora, esența credinţei evreiești. Apoi i se cere să arunce cele trei comori în vas, unde se vor topi și vor deveni una. Ca atare, pentru ca Perceval să ajungă la mântuire sau, în cazul unui postulant, la inițiere, el trebuie să accepte o reconciliere ritualică a celor trei credinţe. În realitate, exact asta este ceea ce noi, ca ordin, trebuie să facem.

— Doamne! Will căscă gura. Cum *e posibil* ca ăsta să fie scopul tău? Ești preot! Cum poţi tu, ca preot, sau oricare alt creștin, să propovăduiești așa ceva? Să uităm de ereziile din unele cărţi. *Chestia asta* este un sacrilegiu!

— Mă dezamăgești, rosti Everard pe ton de reproș. Credeam că tu, mai mult ca oricine altcineva, înţelegi că nu suntem chiar atât de diferiţi de evrei sau musulmani. În definitiv, ai citit destule texte de-ale lor.

— Știu că există similitudini între rasele noastre, Everard, dar ce propui tu încalcă toate principiile pe care este construită societatea noastră! Și nu doar a noastră, ci și a lor. Chiar crezi că musulmanii sau evreii ar fi interesaţi de reconciliere? Este împotriva legilor credinţelor noastre. Cum să funcţioneze asta când evreii și musulmanii îl văd pe Hristos doar ca pe un profet și îi neagă divinitatea? Îmi și imaginez cum ar râde Baybars dacă ar ști ce propui tu. E un fanatic.

— Da, este, fu Everard de acord, dar la fel este și regele Ludovic.

Will aproape că izbucni în râs.

— Ludovic? Cel mai pios rege care a trăit vreodată?

Everard ripostă imediat:

— Pios pentru noi, da. Fără îndoială că pentru musulmani Baybars este la fel de pios, iar Ludovic, un fanatic sălbatic. Acest cerc vicios al urii se va sparge doar atunci când una din părți va ieși din el, va vedea imaginea în întregul ei și o va arăta restului lumii. Cele trei religii ale noastre sunt inextricabil legate prin credință, tradiții și origine. Suntem rude, fiecare cu o identitate și o personalitate proprii, dar care ne-am născut din același pântece și am crescut în același leagăn. Everard își desfăcu mâinile larg. Suntem ca niște frați care se ceartă pentru afecțiunea tatălui comun. Vocea i se înmuie. Nu e o idee chiar așa de ciudată, William. Trebuie doar să te plimbi pe străzile din Acra ca să vezi că putem trăi împreună foarte bine dacă ni se dă ocazia. Anima Templi nu vrea să schimbe convingerile religioase ca să se potrivească între ele. Propune în schimb un armistițiu reciproc prin care toți copiii Domnului să beneficieze de cunoștințele și experiențele celorlalți. Iar acest loc, zise el, arătând spre fereastra dincolo de care orașul dormea, este locul de unde vom începe. Este Camelotul nostru.

— Habar n-aveam că ești un așa de mare idealist.

Everard își miji ochii.

— Tatăl tău a crezut în acest țel. Iar dacă ne realizam visul, poate că el mai trăia și acum. Să ignorăm soluția ideală pentru că e un țel prea bun? Sau pentru că ne temem de munca pe care trebuie să o depunem ca să ajungem la ea?

— Tu nu vezi lumea așa cum e ea în realitate, Everard, rosti Will, impresionat de menționarea tatălui său. Stai închis în cămăruța ta și îți imaginezi lucruri care n-ar putea exista niciodată. O fi Acra un oraș pașnic, dar privește dincolo de zidurile lui și vei da doar peste moarte și ură. Dacă țelurile Anima Templi ar fi fost realizabile, oamenii ar fi încetat de mult să se mai războiască între ei. Nu poate exista împăcare între religiile noastre. Sunt prea diferite.

— În general religia n-are nimic de-a face cu războiul. Când oamenii invadează o altă țară pentru pământuri mai bune, resurse mai multe sau putere mai mare, religia reprezintă un pretext în spatele căruia se ascund ca să-și mascheze cauza lor jalnică. A spune că e voința

Domnului conferă legitimitate acțiunilor lor. Am fi cu toții mai vinovați dacă am spune *așa vreau eu,* nu? Atunci n-am mai fi văzuți ca oameni raționali, ci ca niște brute dornice de înavuțire. Rareori oamenii pornesc la război pentru că așa cred. Oameni precum Baybars și Ludovic cred. Iar asta îi face periculoși.

— Deci ești de acord? Baybars ar trebui oprit.

— Omoară omul și creezi un martir. Baybars face doar ceea ce crede. Își protejează oamenii de cei pe care îi consideră dușmani. Și are dreptate aici. Everard ridică mâna când Will vru să riposteze. Țelurile noastre sunt mai presus de Baybars. Mă îndoiesc că vor fi atinse cât trăiesc eu, dar poate că se va întâmpla în timpul vieții tale. Oftă. Sau poate că nu vor fi atinse niciodată. Dar trebuie să sperăm, William. Trebuie să credem că putem fi cu toții mai buni decât suntem.

— Așadar intenționezi să reconstruiești Anima Templi și să mergi mai departe cu acest plan?

— Da. Plănuiam să aleg membri noi, aici și în Apus, și să numesc un Gardian. Everard își țuguie buzele. De fapt, de-asta am vrut să te văd în seara asta. Am vrut să-ți spun că te-am ales pentru inițiere în Anima Templi. Asta dacă nu crezi că e o neghiobie.

— Eu?

— De ce nu? Știai deja de Anima Templi și cred că am învățat să lucrăm împreună destul de bine. Nu te-am mai biciuit de multă vreme.

— Nu știu, rosti Will încet. Pur și simplu nu știu.

— Ce anume nu știi?

— În primul rând dacă să fiu de acord cu tine.

— Mă bucur să aud asta. Dacă toți cei din Anima Templi ar fi de acord unii cu alții, am adopta orice idee proastă emisă. Lipsa acordului nu înseamnă întotdeauna ceva rău. Hasan avea dreptate; am ținut idealurile noastre prea mult ascunse. Avem nevoie de oameni tineri ca tine care să ne anime.

Will tăcu o vreme. În cele din urmă încuviință.

Everard zâmbi.

— Tatăl tău ar fi fost mândru.

Will nu răspunse. Se simțea înșelat. Trecuse prin atâtea, își pierduse tatăl, o pierduse pe Elwen, doar ca Everard să distrugă lucrul pe care el încercase să-l salveze. Nu simțea nici ușurare și nici mândrie pentru că

ajutase la salvarea Anima Templi. Se gândea că țelul grupului, la împlinirea căruia ajutase timp de opt ani, din care șase fără voie, era imposibil de atins. Confruntată cu sultanul cu ochi albaștri, orice reconciliere părea ridicolă; mai mult, părea o greșeală. Când se gândea la Baybars, Will nu putea vedea decât craniul putrezit al tatălui său, unul din cele peste o sută înfipte în câte o țeapă în jurul zidurilor Safedului. Cum se putea încheia o pace cu așa ceva în spate?

Ignorând nemulțumirea lui Will, Everard se ridică în picioare.

— Trebuie să discut imediat cu Seneșalul. Trebuie să mai fac un lucru ca să închei cu această chestiune. Se îndreptă șchiopătând spre ușă. După aia putem bea împreună ceva.

Garin stătea în picioare în fața mesei din dormitorul lui, pe care se găsea un vas cu apă. În spatele lui, cavalerii cu care împărțea camera sforăiau în paturile lor. Garin își trecu mâna prin apă, urmărind-o la lumina lumânării cum se tulbură și se vălurește. Mișcarea era lină, dar nu ajuta mai deloc la curățarea sângelui. Habar n-avea cât timp trecuse de când intrase în cameră. Poate doar câteva minute, dar Garin credea că era vorba de mai mult. Își făcu palmele căuș în apă și se aplecă pentru a se spăla pe față. În acea clipă se deschise ușa. Garin se îndreptă și privi într-acolo. Câțiva oameni se întoarseră pe cealaltă parte în somn. În încăpere intrară trei cavaleri.

— Garin de Lyon? întrebă unul dintre ei. Templierul dădu din cap, simțind cum i se scurge apa printre degete.

— Din ordinul Seneșalului, ești acuzat de dezertare. Cavalerii de pe paturi începură să se agite și să se trezească.

— Dezertare? murmură Garin.

— Seneșalul a aflat că ai dezertat de la postul care ți-a fost desemnat de preceptoriul din Paris și ai venit aici fără permisiunea Inspectorului Regatului Franței. Această crimă se pedepsește prin închisoare pe viață.

Garin vru să se apere, dar cuvintele refuzară să-i iasă pe gură. N-avea nicio îndoială că i se aducea acea acuzație din pricina rolului jucat de el în tentativa lui Rook de a fura cartea. Dar ce putea spune? Acuzația în sine era suficient de motivată.

— Acum vei fi dus în celulele de sub acest preceptoriu. Nu ți se va acorda ocazia de a face apel împotriva acestei decizii înainte de a fi

efectuat cel puţin cinci ani de pedeapsă.

Cavalerul făcu un pas înainte. Garin văzu că omul avea o pereche de cătușe. Ceilalţi doi cavaleri își scoseseră săbiile și păreau gata să acționeze dacă Garin ar fi încercat să se împotrivească.

Nu aveau de ce să-și facă griji.

Garin urmări în tăcere cum îi sunt puse cătușele de fier. Parcă totul se întâmpla altcuiva. Când se împiedică la ieșirea din încăpere, cel care îl încătușase îl prinse ca să nu cadă.

— Mulţumesc, îi zise Garin.

Capitolul 42

Cartierul pisan, Acra
4 iunie 1271

Will privi în jur când se deschise ușa tavernei. Văzu cum intră un bărbat înalt și subțire, îmbrăcat cu haine azurii, pline de podoabe. Omul se uită scurt la Will, fără a arăta că l-ar recunoaște, după care se duse la o masă unde erau adunați mai mulți negustori. Trăgându-și un scaun, individul rosti ceva care îi făcu pe ceilalți să râdă, după care se așeză și își turnă vin dintr-o carafă. Will se întoarse la băutura lui. Razele soarelui pătrundeau prin spărturile din jaluzele, desenând linii albe pe masa la care ședea el. Era foarte cald și Will se săturase de așteptat. În astfel de zile se simțea adesea nerăbdător. Dormea prost, ba chiar mai prost de când vremea devenise umedă, iar de curând începuse să simtă că nu își mai poate umple plămânii cu suficient aer, oricât de puternic inspira.

Ceva mai târziu ușa se deschise din nou și prin ea pătrunse un bărbat cu ten măsliniu, îndesat, îmbrăcat cu pantaloni maronii și o capă țesută în casă. Omul privi în jur, îl văzu pe Will șezând singur la masă și se duse la el.

— Ce zi frumoasă, rosti el, cu un accent nedefinit.

— Domnul milostiv ne binecuvântează, replică Will în arabă.

— Așa e, fu omul de acord, chicotind. Will Campbell, da?

Will dădu din cap și întinse mâna. Omul o privi, apoi păru să recunoască gestul. Luă mâna lui Will și o strânse. Avea o strângere puternică de mână.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebă Will.

— Apă, rosti omul, zâmbind.

Alungă o viespe cu o mișcare rapidă a palmei.

Will făcu semn fetei care servea și care ședea la una dintre mese ștergându-și fața umedă cu o frunză mare și uscată.

— Vrem două carafe cu apă, comandă el după ce ea veni alene la masa lor.

Fata se încruntă.

— Va trebui să plătiți.

— Foarte bine.

— Nu puteți sta aici ca să beți toată ziua gratis băutura lui Adam, mormăi ea.

— Am spus că plătesc! ripostă Will cu asprime.

— Nu-i nevoie să-mi vorbiți așa, răspunse fata la rândul ei, întorcându-se pe călcâie și ducându-se spre bucătărie.

Bărbatul cu ten măsliniu se aplecă peste masă.

— Un om înțelept ar spune mereu că nu e bine să fii dur cu cineva care e pe cale să-ți aducă de mâncare sau de băut. Se lăsă din nou pe spate. Mă voi asigura că nu iau carafa pe care ți-o aduce ție. Sunt convins că o să scuipe în ea.

— Îmi asum riscurile.

Cât așteptară comanda, Will îl cântări pe individ din priviri. Omul nu avea nimic special. Cu trupul lui îndesat și mâinile mari, părea un meșteșugar care avea de-a face cu produse solide, grele – un potcovar, un tăbăcar sau poate un negustor de categorie inferioară, poate de la minele de fier din Beirut. Nu arăta deloc așa cum își imaginase Will. Negustorul pisan care aranjase întâlnirea nu-i spusese deloc la ce să se aștepte.

Fata se întoarse cu carafele cu apă. Puse una în fața bărbatului cu ten măsliniu, iar pe cealaltă o trânti în fața lui Will, vărsând un pic de apă pe masă. Will îi dădu, mormăind, câțiva bănuți. Se apucă să studieze apa după plecarea ei. Celălalt chicoti.

— Hai să trecem la subiect, bine? rosti Will, iritat, dând carafa deoparte.

— Bineînțeles, bineînțeles. Ai banii?

Will îi arătă punga care atârna de centura lui și care strângea cămașa de in pe care o purta peste izmene.

Celălalt bărbat se lăsă pe spătarul scaunului și sorbi din apă.

— Atunci să discutăm mai exact ce poate face ordinul meu pentru tine.

Templul din Acra
4 iunie 1271

După terminarea întrevederii, Will se întoarse la preceptoriu. În fortăreață atmosfera era sumbră, la fel ca și în restul orașului; aproape la fel de sumbră cum fusese în toamna precedentă când primiseră vestea morții regelui Ludovic. După ce urmase sfatul fratelui său, Carol de Anjou, regele pornise împotriva Tunisului, dar, după cucerirea Cartaginei, o molimă îi decimase armata. În cele din urmă, Ludovic căzuse pradă febrei și astfel marea lui cruciadă, cea de-a opta de când papa Urban al II-lea mobilizase oamenii sub semnul Crucii cu aproape două sute de ani în urmă, se sfârșise înainte să înceapă. Corpul regelui fusese dus înapoi în Franța pentru a fi îngropat la abația Saint-Denis.

Acum majoritatea locuitorilor orașului erau afectați de căderea Krak des Chevaliers în mâinile lui Baybars. Considerată cea mai nesupusă fortăreață din spațiul creștinătății orientale, Krak fusese cea mai mare cetate a ospitalierilor. Garnizoana capitulase după cinci săptămâni de lupte intense și odată cu distrugerea ei dispăruse și ultima piesă de rezistență a francilor de pe teritoriul palestinian. În ultimii trei ani, Baybars îi împinsese treptat și inexorabil pe franci înapoi, până ce ajunseseră să mai controleze doar câteva orașe și așezări mai mici de-a lungul coastei.

Trecând prin complexul de clădiri, Will studie chipurile oamenilor. Văzu epuizare și frică. Cândva, Templul deținea aproape patruzeci de baze importante în Outremer. Când Baybars ajunsese la putere, numărul lor se redusese la douăzeci și două, iar acum templierii mai dețineau doar zece.

În ultimele săptămâni, Will fusese muncit de îndoieli legate de planurile lui, dar îl ajuta enorm să vadă înfrângerea și resemnarea în ochii semenilor lui. Asta îi spunea că ceea ce făcea el era un lucru bun. Cel mai bun. Câțiva cavaleri îl salutară în trecere în vreme ce el se îndrepta spre turnul din colțul de nord-vest, care dădea spre mare. Construit de Saladin, turnul era cea mai veche zonă a preceptoriului. Pietrele nisipoase erau acum crăpate și prin fisurile lor crescuseră smocuri de iarbă. Doi sergenți stăteau de pază de o parte și de cealaltă a intrării. Amândoi aveau săbii în mâini.

— Bună dimineața, domnule! rosti unul, vesel, la apropierea lui Will. Nu v-am văzut de ceva vreme.

— Am fost ocupat, Thomas.

Will se aplecă pentru a trece pe sub arcada joasă de la intrare.

— Ca să știți, îl avertiză Thomas. Nu e o priveliște prea plăcută.

Will se opri.

— E leonită, explică Thomas. A făcut-o săptămâna trecută.

— Leonită? Cât e de grav?

— N-aș putea spune. Nu arată prea bine.

Will intră în turn, trecând din căldura verii în frigul iernii. Un coridor scurt se curba înspre un șir de trepte care duceau spre nivelurile superioare, unde se afla trezoreria preceptoriului. Trei sergenți înarmați păzeau scara. Will coti la dreapta înainte de a ajunge la trepte, către o încăpere circulară și aerisită ocupată de doi cavaleri. Unul ședea la o masă și studia un registru. Celălalt stătea de pază lângă un grilaj în pardoseală, acoperit cu o poartă de fier.

Cavalerul de la masă își înălță privirea la intrarea lui Will.

— Frate Campbell, rosti el fără entuziasm. Să înțeleg că ai venit să-l vezi pe prizonier?

— Unul din paznici mi-a spus că e bolnav. Se simte confortabil?

Cavalerul ridică o sprânceană.

— Nu este treaba noastră să-i facem pe prizonieri să se simtă confortabil. Noi doar îi ținem aici până la ispășirea pedepsei. Dar, adăugă el sec, ridicându-se, sunt convins că vizita ta îi va aduce destul confort.

Dădu din cap înspre tovarășul lui, care trase de drugul ce ținea poarta de fier închisă, apoi o ridică. Din pardoseală, scările coborau în întuneric.

Treptele erau inegale, așa că Will se sprijini cu mâinile de ziduri ca să-și mențină echilibrul. Un curent ușor de aer care mirosea a apă de mare, mucegai și igrasie îi sufla părul de pe ceafă. Pe alocuri zidurile erau moi și fărâmicioase ca niște biscuiți mucegăiți. Pe măsură ce Will cobora, se auzea tot mai tare un sunet ritmic care făcea pietrele să vibreze. Turnul trezoreriei se găsea atât de aproape de mare, că valurile îl izbeau permanent cu forța lor. Apropiindu-se de fund, Will zări lumini de torțe. După ce trecu de ultimele trepte, ajunse într-un coridor îngust care fusese săpat chiar în stâncă. Podeaua era plină de băltoace întunecate. Zona se afla sub nivelul mării și zidurile atrăgeau umezeala care se acumula încet și se scurgea printr-un șanț tăiat prin

podea. Pe o latură a coridorului se găseau zece uși, fiecare dintre ele întărită cu drugi de fier și bârne de lemn. Pe cealaltă latură se aflau o capră de lemn pe post de masă și o bancă unde trei sergenți jucau dame.

— Bună dimineața! rosti Will.

— Așa să fie? întrebă unul dintre paznici. Omul clătină din cap în vreme ce se ridica în picioare. Jur că timpul se mișcă altfel aici jos. Lăsându-și colegii să-și continue jocul, se duse la o ușă din capătul coridorului. Acolo omul ridică bârna de lemn care se sprijinea pe două console de ambele părți ale ușii. Lovi în ușă de două ori, apoi o deschise. Puteți lua torța aia de colo, domnule.

Will luă torța din suport și intră în celulă. Fu imediat izbit de un miros de putreziciune, pe care îl simțise și în timp ce cobora. Paznicul împinse ușa în urma lui. Se auzi un zgomot înfundat când bârna de lemn fu fixată pe suporți. După trei ani de când venea acolo, Will continua să tresară auzind acel zgomot și să se simtă cuprins imediat de claustrofobie. Torța pâlpâi ușor în curentul de aer generat de închiderea ușii, apoi se liniști. Lumina aruncată de ea abia dacă reușea să străpungă ceva din întunericul umed. Pe podea se vedea un vas umplut cu o bucată de carne cu aspect uleios, deasupra căreia se formase o crustă zbârcită. Dincolo de vas, cu spatele la zid, cu un braț ridicat peste ochi ca să se protejeze de lumină și cu celălalt prins de încheietură de un inel de fier încastrat în zid, stătea Garin.

La început, Will nu văzu nimic neobișnuit la Garin. Omul arăta la fel ca întotdeauna. Părul lui, pe vremuri auriu, devenise cenușiu din pricina mizeriei și a lipsei de soare, și cădea în șuvițe prelungi până la piept, îngemănându-se cu barba la fel de lungă și de murdară. Cămașa de corp și izmenele – singurele piese de îmbrăcăminte care i se îngăduiseră lui Garin după întemnițare – erau acum roase și putrezite din cauza umezelii. Pieptul i se scofâlcise, oasele ieșindu-i prin pielea palidă. Unghiile de la mâna liberă erau roase până în carne, dar cele de la mâna prinsă de zid la o asemenea înălțime încât Garin să se poată doar ghemui deasupra găleții pentru nevoi erau lungi ca niște gheare. Abia când Garin își luă mâna de pe față, clipind dureros în lumina torței, Will înțelese despre ce-i vorbise paznicul.

Will auzise de leonită – boala de care suferise pe vremuri Richard Inimă-de-Leu în campania sa militară –, dar nu văzuse niciun asemenea bolnav. Pe lângă slăbirea până la epuizare a suferindului, maladia vătăma cumplit anumite zone ale pielii. Fața lui Garin fusese distrusă. Obrajii și fruntea erau doar pete de carne acolo unde pielea crăpase, se descuamase, apoi se jupuise. Buzele erau crăpate și sângerânde, iar unul din ochi era închis din pricina pleoapei care se rupsese, sângerase, apoi formase o crustă imensă. Se vedeau semne ale bolii și pe mâini și brațe.

— Doamne! murmură Will, fixând torța în suportul de pe zid și lăsându-se pe vine în fața lui Garin.

Încercă să ignore miasma cumplită emanată de găleata pentru nevoi.

Garin se uită acuzator la Will prin ochii întredeschiși și urduroși.

— N-ai mai trecut de zile întregi.

Will nu-i spuse că trecuseră mai bine de două săptămâni de la ultima lui vizită.

— Îmi pare rău.

— Ești singurul care îmi spune ce se mai întâmplă. Vocea lui Garin părea o șoaptă, iar gura abia dacă i se mișca, însă Will vedea clar cât era de agitat. Ai spus că a venit prințul Edward. Ce se petrece? Trebuie să știu, Will. Trebuie să...

Scoase un țipăt de frustrare când buza îi crăpă din pricină că deschisese gura prea mult. Imediat țâșni sângele.

— Acum sunt aici, rosti iute Will. Îți spun tot ce vrei. Luă de jos vasul cu bucata de carne. Dar mai întâi trebuie să mănânci ceva.

— Mor, Will, zise încet Garin.

— Nu dispera. Regele Richard a avut aceeași boală și nu a murit. Will se apropie de Garin și încercă să-i pună vasul în mână. Ai nevoie doar de mâncare și odihnă.

Garin respinse vasul.

— Mă doare prea tare.

Will se uită la rănile deschise din jurul gurii lui Garin, apoi la vasul cu margini late. Se așeză turcește în fața prizonierului și luă o bucată de carne unsuroasă din vas. Cu grijă, ca să nu atingă colțurile gurii, împinse carnea printre buzele deshidratate ale lui Garin.

După ce Garin fusese întemnițat, Will venise rareori în celula lui, și atunci doar la rugăminţile repetate ale lui Garin adresate paznicilor de a-l vedea. Însă acea parte a lui Will care continua să-l învinuiască pe Garin pentru cele întâmplate în bordel se estompase treptat în fața preţului imens pe care cavalerul îl plătea pentru o greșeală care nu-i aparţinea în întregime.

Cu timpul, vizitele deveniseră mai frecvente, până ce ajunseseră să facă parte dintr-o rutină săptămânală; mai mult chiar, el însuși ajunsese adesea să aștepte aceste vizite. Nu reușise să discute cu Everard sau cu vreun alt membru al Frăţiei despre sentimentele și gândurile lui și nici cu altcineva din afara acelui cerc. Garin, care știa despre existența Anima Templi, dar nu-i împărtășea idealurile, devenise singurul căruia Will îi putea mărturisi unele lucruri. Will ajunsese să preţuiască tot mai mult opinia lui Garin în ultimele luni.

Uneori discutau despre fantome. Jacques, Owein, James, Adela, Elwen: suma pierderilor lor colective. Despre Elwen vorbeau cel mai rar. Garin îi sugerase odată să o contacteze pe Elwen, dar acesta se opusese ideii cu atâta vehemenţă, că subiectul nu mai fusese niciodată adus în discuţie. Will renunţase de mult timp la Elwen ca la o entitate fizică și o păstra doar ca amintire, spunându-și că probabil ea era acum fericită și măritată cu vreun duce bogat. Numai că Elwen însemna o rană care nu se vindecase niciodată pe deplin și continua să doară. Din când în când, Will invidia pustietatea întunecată a existenţei lui Garin, o existenţă în care săptămânile treceau ca niște zile.

— Așa, rosti Will morocănos, împingând o altă bucată de carne printre buzele lui Garin și știind cât de cumplită trebuia să fie durerea. Nu știu de ce te mai plângi.

Garin mestecă încet carnea tare, apoi înghiţi cu efort. Arăta de șaizeci de ani, nu de douăzeci și nouă.

— Vorbește-mi, șopti el cu insistenţă.

— Nu sunt multe de spus. Toată lumea a fost șocată de căderea Krakului. Prinţul Edward a trimis ambasadori la mongoli ca să le ceară ajutorul, dar Marele Maestru Berard și majoritatea conducătorilor din Acra nu se așteaptă la vreun răspuns. Prinţul s-a întâlnit de câteva ori cu nobilii și a încercat să și-i facă aliaţi, dar până acum a reușit doar să încingă spiritele.

— Cum adică? întrebă Garin, mestecând o altă bucată dată de Will.

— La fel ca toată lumea care vine aici pentru prima dată, Edward încă nu înțelege cum merg lucrurile, oftă Will.

Făcuse parte din compania care îl întâmpinase pe prințul englez în vârstă de treizeci și doi de ani și care venise însoțit de o mie de cavaleri. Invocând sănătatea precară, regele Henric nu ridicase Crucea. Conducătorii din Acra se bucuraseră de trupele suplimentare și de entuziasmul prințului. Cel puțin pentru câteva zile.

— Credea că războiul este o chestiune simplă de „noi împotriva lor", continuă Will. S-a înfuriat când a aflat că veneţienii îi vând arme lui Baybars, genovezii îi furnizează sclavi, iar nobilii din Acra sprijină toate astea, în vreme ce se ceartă între ei în privința celui care ar trebui să obțină partea leului. Și mai au tupeul să se plângă atunci când sultanul le ia pământurile și proprietățile cu ajutorul noilor lui arme și al sclavilor transformați în soldați. Will oftă adânc și mai luă o bucată de carne din blid. Dar în curând nimic din toate astea nu va mai conta.

Garin îi îndepărtă mâna.

— Ai mers până la capăt?

Will lăsă vasul jos și linse grăsimea de pe degete.

— Da, m-am întâlnit cu el astăzi.

Garin îl privi cu atenție.

— Ei bine, în mod sigur îți place pericolul.

— Credeam că ești de acord cu planul meu.

— Știi că sunt. Întotdeauna am fost. Dar dacă Marele Maestru Berard descoperă ce ai făcut în numele ordinului? Garin clătină din cap. Să spunem că aș vrea să te mai văd. Ca să nu mai vorbim ce ar face Everard și Anima Templi dacă ar afla.

— Am încercat să rezolv lucrurile în felul lor, răspunse, înfierbântat, Will. Am făcut tot ce m-a rugat Everard: am încheiat alianțe cu cavaleri din alte ordine; am obținut favoruri la înalta Curte; m-am prezentat unor cărturari evrei cu influență; am luat legătura cu informatori musulmani. Sunt de acord că, aparent, Frăția a înregistrat progrese importante în ultimii ani. Marele Maestru al ospitalierilor a început chiar să discute cu Marele Maestru Berard în timpul unor evenimente oficiale. Dar am sentimentul că nu ajung la niciun rezultat concret. Nobilii sunt prea obsedați de interesele proprii și își urmăresc doar

politica personală ca să mai vadă ce se petrece dincolo de ograda lor. Câte fortăreţe mai trebuie să cadă în ghearele lui Baybars? Anima Templi nu-şi va atinge niciodată ţelurile dacă nu mai avem o Ţară Sfântă. De ce nu înţelege Everard acest lucru?

— Ai încercat să-l întrebi?

— Îl întreb mereu ce intenţionează să facă şi cum îşi imaginează că vom supravieţui acestui război suficient de mult ca să încheiem o pace, însă nu vrea să vorbească. Continuă să aibă secrete faţă de mine. Ştiu că are un contact undeva sus în ierarhia mamelucilor, un contact realizat de propriul meu *tată!* Dar nu vrea să-mi spună despre cine e vorba. Will clătină frustrat din cap. Nu mi-a dat de ales!

— Încerci cumva să justifici ce mi-ai făcut mie sau ce ţi-ai făcut ţie? murmură Garin.

Will aruncă o privire cavalerului. Planul pe care îl concepuse cu aproape optsprezece luni în urmă necesitase un timp îndelungat de punere în aplicare câtă vreme Will îşi făcuse în secret contacte şi furase treptat bani din cuferele secrete ale Anima Templi. În toată această perioadă, purtase singur mai multe războaie cu propria conştiinţă.

— Am luat decizia, îi spuse el lui Garin într-un târziu. În sufletul meu, cred că este singura cale. N-am vrut să vin aici ca să mă trezesc implicat în acest război, dar acum sunt implicat şi singurul lucru pe care îl pot face este acela pe care îl consider corect.

— Dacă te ajută cu ceva, cred că faci ceea ce trebuie. Am spus întotdeauna că ţelurile Anima Templi nu au niciodată o şansă de reuşită. Din prima zi când mi-ai vorbit despre ele.

— Sunt sigur că lucrurile se vor schimba după ce se termină şi treaba asta. Nobilii vor fi mai entuziasmaţi în privinţa luptelor, şi atunci prinţul Edward poate va reuşi să şi-i facă aliaţi. După aceea, adăugă repede Will, poate că ne vom lua înapoi pământurile şi proprietăţile.

De luni de zile, avea un vis în care se întâlnea cu spiritul tatălui său în încăperile abandonate din Safed. Will se ducea să-l îngroape, dar trupurile decapitate erau într-un asemenea hal de descompunere, încât James nu mai ştia care fusese al lui.

Visul îl bântuia.

Curând însă coşmarul avea să se încheie. Curând el avea să-şi poată îngropa tatăl şi poate că atunci se va ivi şi o şansă de pace.

— Trebuie să plec, zise Will, ridicându-se. O să vin din nou mâine cu o pomadă pentru rănile alea.

— Nu te încrede în nimeni ca să te ajute să schimbi lucrurile, Will. Nu te încrede în Everard sau în nobili. Încrede-te doar în tine însuți.

Will dădu din cap. Bătu în ușă și câteva clipe mai târziu paznicul îl lăsă să iasă. Cavalerul părăsi turnul în lumina orbitoare a după-amiezii.

Acolo se întâlni cu Everard.

Will fu surprins să-l vadă pe bătrânul preot, care rareori mai ieșea din camera lui, șchiopătând acum prin curte. Vru să ridice mâna, dar se opri când zări expresia de pe chipul lui Everard. Aproape că se dădu cu un pas înapoi când văzu furia din ochii celuilalt.

Everard nu se opri din dizgrațiosul lui șchiopătat, ci veni și mai repede către Will. Îl prinse de mantie cu mâinile lui deformate.

— Neghiobule! șuieră el, împroșcându-l cu salivă pe Will. Ce-ai făcut, *neghiob* nenorocit?

Will prinse încheieturile preotului și încercă să se desprindă.

— Ce vrei să spui?

— Nu mă lua cu d-astea! Una dintre gărzile Seneșalului te-a văzut în tavernă!

— M-ai urmărit?

— Te urmăresc de câteva săptămâni, ripostă Everard. Ai fost tare ocupat, nu, cu întâlnirile și planurile tale secrete? Știu totul!

— Cum? murmură Will, renunțând la masca de nevinovăție.

— Am scos totul cu forța de la negustorul ăla pisan la care te-ai dus. Mi-a spus cu cine te întâlnești. Te poți întoarce ca să le spui că înțelegerea încheiată a căzut.

— Nu.

Ochii injectați de sânge ai lui Everard aruncară văpăi.

— *Nu?*

— E prea târziu pentru asta, cu excepția cazului că îl ajungeți din urmă.

Văzând că Everard nu răspunde, Will își dădu seama că omul scăpase. Probabil că părăsise deja orașul.

— Atunci ia un blestemat de cal și du-te după el!

— Nu, repetă Will, smulgându-se cu brutalitate din strânsoarea lui Everard. N-aș pleca nici dacă aș ști încotro să mă îndrept. Am făcut

lucrurile așa cum vrei tu timp de trei ani, Everard. N-a mers. Pe Baybars nu-l interesează pacea. Am trimis aproape o duzină de oameni să negocieze cu el. Câți s-au întors?

Everard își strânse buzele. Cicatricea i se vedea roșie și umflată pe față.

— Trebuie să încercăm în continuare.

— E prea târziu pentru asta.

Will vru să se răsucească pe călcâie.

— N-o să reușească, rosti Everard, prinzându-l de umăr. Lucrează împreună cu el, neghiobule! Le plătește bani grei. De ce ar mușca ei mâna stăpânului care le dă de mâncare?

— Nu toți au încredere în el. Baybars a început să-și pună propriii locotenenți pe poziții de forță în cadrul ordinului lor. Se tem că sultanul încearcă să le preia ordinul.

Everard respira repede și superficial.

— De unde ai luat banii pentru contract, pentru numele lui Dumnezeu? Văzând că Will nu răspunde, Everard căscă gura de uimire. Din cuferele mele, nu-i așa? O, *șarpe* ce ești!

— Ai vrut ajutorul meu, Everard. Ai vrut să fiu sincer și să iau singur decizii. Ei bine, asta ai primit. Calea ta n-a dat roade. Acum procedăm așa cum vreau eu.

Capitolul 43

Alep, Siria
8 august 1271

— Nu arată splendid, stăpâne? șopti Kalawun.

Zâmbi când fata lui ridică o pisicuță cu ochi migdalați care intrase prin ușile deschise ale sălii tronului. Aerul era fierbinte și stătut, iar servitorii se agitau să răcorească adunarea de guvernatori, comandanți și curteni cu șerbeturi răcite. Sclavii trudeau la ventilatoarele imense suspendate de tavan, trăgând de frânghii ca să rotească palele.

— Potrivită pentru un sultan, fu de acord Baybars, urmărindu-și viitoarea noră cum își croiește drum printre oaspeți ca să ducă pisica spre masa de banchet unde servitorii îndepărtau resturile festinului.

Femeile se apucară să laude copila drăguță care puse niște carne de ied rămasă pe o farfurie de argint și se apucă să hrănească animalul. Printre ele se găsea soția lui Baybars, Fatima, care ținea în brațe un bebeluș – al doilea fiu al sultanului – după ce Nizam nu-i mai dăruise niciun alt copil.

Baraka Khan stătea lungit într-o parte a încăperii alături de câțiva prieteni. În ultimii trei ani, copilul crescuse mult și pe chipul lui se vedeau deja semne ale bărbatului care avea să devină. Până acum nu manifestase niciun fel de interes față de viitoarea lui mireasă, dar Baybars știa că era suficient timp pentru asta. Banchetul de logodnă era doar un spectacol de imagine. Căsătoria avea să producă roadele adevărate ale acelei uniuni.

Mișcându-se printre dansatorii care se unduiau pe melodiile meșteșugite ale muzicanților și în ritmul tamburinelor și al tobelor, Omar urcă pe estradă și se înclină în fața lui Baybars.

— Artiștii au sosit, stăpâne. Vrei să fie aduși înăuntru?

— Da. Dar stai și tu, Omar, rosti sultanul, când ofițerul vru să plece. Șezi alături de mine.

Omar zâmbi.

— Va fi o mare onoare, stăpâne.

Baybars făcu semn unui servitor.

— Adu-i pe artiști și fă-le loc. Și adu-mi și niște kumiz.

În vreme ce servitorul alerga să îndeplinească porunca, Kalawun se întoarse spre Baybars.

— Mă duc să mă asigur că mireasa și mirele nostru vor sta alături pentru spectacol.

După plecarea lui Kalawun, Baybars îi făcu semn lui Omar să ia loc pe una din pernele mari așezate pe ultima treaptă a estradei – locul rezervat guvernatorilor de cel mai înalt rang. După ce Omar se așeză, luând o mână de smochine de pe una dintre tăvile puse alături pe o măsuță, Baybars chicoti.

— Ai grijă cu alea, prietene. În curând n-o să mai încapi în uniformă. Mă tem că am pierdut cu toţii prea mult timp cu mâncatul în loc să luptăm.

— Meriți să te mai odihnești, replică Omar. Folosește ocazia asta ca să te relaxezi. Acum francii nu ne mai pot provoca mari necazuri, iar pe mongoli îi ţinem sub control.

— Mă voi odihni altă dată.

Uitându-se la Baybars, Omar zări o expresie de durere pe chipul sultanului. Din unghiul în care se uita el, liniile sprâncenelor și ale obrajilor erau mai pronunţate. Furia necontenită cu care îi atacase pe franci și îi forţase să se retragă înspre mare era ca un foc mocnit care pe el îl consuma din interior, în vreme ce pe ceilalţi îi ardea cu intensitate. Câtă vreme ţelurile lui rămâneau neîndeplinite, Baybars nu se putea bucura niciodată cu adevărat de ceva, iar asta îl chinuia și îi alimenta insatisfacţia. Omar se întreba ce rost mai aveau toate dacă lucrurile stăteau așa.

— Au ajuns, rosti Baybars, aplecându-se pentru a lua carafa cu kumiz întinsă de servitor.

În sala tronului intraseră doi bărbați, care trăgeau un cărucior acoperit cu o bucată de catifea neagră brodată cu stele și luni argintii. Dansatorii încetară dansul și mulţimea fu condusă de servitori spre părţile laterale ale încăperii și spre pernele așezate acolo. Baraka și viitoarea lui mireasă ședeau pe divan, cu faţa spre o porţiune din zidul aflat în apropierea estradei, pregătiți pentru spectacol. Ușile dinspre grădină fuseră închise și peste ferestre, trase draperii brodate, astfel încât ziua se transformă brusc în noapte. Un servitor sări imediat în sus

când o siluetă încovoiată țâșni din spatele uneia din draperii. Oamenii se dădură speriați înapoi când ghicitorul urcă în fugă, cu ochii măriți, treptele estradei până la divanul regal, pentru a se ghemui, gâfâind, la picioarele lui Baybars. Bătrânul strângea în pumn mica păpușă de cârpe pe care sultanul i-o dăduse în Antiohia.

Omar se îndepărtă puțin, dar Baybars își puse mâna pe țeasta arsă de soare și plină de pete de vârstă a lui Khadir.

— Ți-a tulburat visele?

— Vise tulburate, izbucni Khadir.

Începu brusc să tremure și îi dădu păpușa lui Baybars.

Sultanul zâmbi și așeză păpușa pe genunchi.

Omar se încruntă. Ar fi vrut ca Baybars să nu-l mai încurajeze atâta pe bătrân, care părea să fi devenit și mai nebun după cucerirea Antiohiei.

— Prealuminate sultan!

Baybars privi de la înălțimea tronului cum unul din bărbații care intraseră trăgând de cărucior îl salută, așezându-se într-un genunchi în fața estradei. Omul avea piele maronie, ochi negri și păr roșcat, vopsit – la fel ca și barba și mustața – cu henna.

— Suntem onorați să vă distrăm pe dumneavoastră și pe oaspeții dumneavoastră cu această ocazie fericită, stăpâne.

Omul își îndreptă mâna înspre tovarășul lui, un tânăr subțiratic care, ca și celălalt, era îmbrăcat cu haine peticite confecționate din mătăsuri în multe nuanțe de albastru: azuriu, indigo, turcoaz, bleumarin. Hainele sclipeau la fiecare mișcare, ca o apă care face valuri din pricina unor curenți nevăzuți.

— Puteți începe, rosti Baybars, indicând spațiul care fusese eliberat în fața tânărului cuplu regal.

Baraka părea deja plictisit și stătea cât putea de departe de fata lui Kalawun pe divanul îngust.

Omul se ridică grațios și se întoarse spre tovarășul lui, care între timp scosese un felinar din cărucior. Aerul devenise albăstriu din pricina fumului care plutea straturi-straturi în dârele de lumină care treceau prin crăpăturile draperiilor. În vreme ce ultimii oaspeți se grăbeau spre locurile lor din părțile laterale ale încăperii, bărbatul cu părul roșcat se întoarse cu fața spre audiență.

— Vă vom prezenta o poveste de iubire și trădare. Arătă înspre tovarășul lui, care așează felinarul în partea de sus a căruciorului, de unde lumina zidul alb de lângă estradă. O poveste executată de umbre.

Izbucniră aplauze. Cei doi artiști păpușari erau renumiți pentru spectacolele lor.

— Odată, în Arabia, începu omul cu păr roșu, trăia o femeie atât de frumoasă încât până și luna pălea în fiecare seară când ea se ducea la râu să se îmbăieze.

Fata lui Kalawun râse și bătu din palme când tânărul subțiratic își plimbă mâinile prin fața felinarului și degetele lui se transformară în umbra unei femei care se furișa de-a lungul zidului. Curtenii țină isonul prințesei pe măsură ce povestea continua și mâinile păpușarului închipuiau femei care iubeau, bărbați care se războiau și animale sălbatice care mârâiau.

Baybars începu să se simtă neliniștit. Artiștii nu erau atât de captivanți precum se așteptase el; formele de pe perete nu erau la fel de convingătoare pentru un războinic de patruzeci și opt de ani precum erau pentru un copil de nouă ani. Khadir ședea ghemuit la picioarele lui, urmărindu-i pe cei doi bărbați pe sub pleoapele coborâte. Din când în când, ghicitorul tresărea când bărbatul cu păr roșu își ridica vocea, apoi se liniștea când omul revenea la nivelul unei șoapte.

Păpușarul cu păr roșu scoase un pai și o ulcică din cărucior. Se apropie de estradă.

— În cele din urmă, șopti el în liniștea lăsată, frumoasa ajunse la un palat, atrasă de cântecul unei bătrâne a cărei voce era purtată de vânt ca aroma unei flori.

Înmuie paiul în ulcică, apoi îl duse la buze și scoase un șir de baloane de săpun. Ghemuindu-se, puse paiul și ulcica pe treptele de marmură. Unul din baloane pluti până când ateriză pe mâna lui Omar. Zâmbind, Omar întinse mâna spre Baybars. În acea clipă balonul pocni. Tăcerea fu spartă de un țipăt isteric. Sultanul se ridică brusc în picioare. Sunetul venea dinspre Khadir, care se lipise de picioarele lui Baybars, cu ochii lăptoși fixați pe păpușarul care stătea acum în picioare. Haina lui sclipitoare îi căzu de pe umeri ca un val lichid și păpușarul apăru în fața tuturor ținând în mână un pumnal cu mâner auriu și cu plăselele incrustate cu un rubin sângeriu.

— *Asasinii!* striga Khadir. *Asasinii!*

Asasinul cu păr roșu sări pe treptele de marmură și se aruncă asupra lui Baybars. Sultanul nu avea nicio șansă. În vreme ce se îndrepta, asasinul îl atacă, ridicând arma în aer ca să lovească. Omar se aruncă înainte. Asasinul scoase un urlet sălbatic în vreme ce arma se înfipse în pieptul lui Omar, trimițându-l pe ofițer drept în poala lui Baybars. Încăperea se umplu de țipete. Văzând că tovarășul lui eșuase, celălalt păpușar scosese și el un pumnal și acum alerga spre tron, dar Kalawun, care se grăbise să-l protejeze pe Baraka, îl doborî cu o lovitură de sabie.

— Prindeți-i! tună Baybars, susținându-l pe Omar, care căuta cu disperare aerul. Vreau să știu cine i-a trimis!

Rămas fără armă, asasinul cu păr roșu căzuse de pe treptele tronului și acum stătea calm și nemișcat în așteptarea războinicilor Bahri care se apropiau de el. Se auzi un strigăt din spatele tronului. Ghicitorul sărise în picioare și acum se repezea la asasin, cu pumnalul pe care îl scosese de la brâu.

— Nu! strigă Baybars, luptându-se cu Omar, care începuse să alunece spre podea cu pumnalul înfipt în piept.

Khadir nu auzi strigătul. Se aruncă asupra asasinului, care căzu sub loviturile năucitoare ale pumnalului ghicitorului rostind o rugăciune. În vreme ce războinicii Bahri încercau să-l îndepărteze pe bătrân, Baybars îl lăsă pe Omar să cadă ușor pe perne.

— Rezistă, rosti el, mângâind obrazul alb al ofițerului. *Felceri!* urlă el înspre mulțime, punându-i în mișcare instantaneu pe servitori.

Omar își umezi buzele uscate și se uită la Baybars, cu ochii lui căprui plini de durere. Schiță un zâmbet.

— Pari obosit, sadeek.

Își ridică mâna spre chipul lui Baybars. Aceasta îi căzu inertă înainte de a-și atinge ținta.

Sultanul scoase un urlet cumplit când Omar se prăbuși complet și rămase nemișcat. Se aplecă deasupra cadavrului și strânse în mâini chipul ofițerului.

— Nu pentru mine, Omar, șopti el. Nu așa ceva pentru mine. Se îndreptă după câteva clipe și îl scutură pe Omar de umeri. Ridică-te! Îți ordon!

Însă puterea sultanului nu mai însemna nimic în fața destinului implacabil.

Sosiră și felcerii, dar, când văzură că ajunseseră prea târziu, refuzară să se apropie. Rămăsese un singur lucru de făcut. Baybars se aplecă și își lipi buzele de urechea lui Omar. Începu să rostească vorbele de final:

— *Ashadu an la ilaha illa-llah. Wa ashhadu anna Muhammadan rasul-Ullah.*

Nu există alt zeu decât Dumnezeu, iar Mahomed este profetul Său.

Capitolul 44

Templul din Acra
19 septembrie 1271

— Ai dat greș.

Will privi în jurul lui. Everard stătea pe metereze în spatele lui. Fața preotului lucea de sudoare din pricina efortului de a urca până acolo, iar respirația îi trăda efortul.

— Știu, răspunse Will, revenind la priveliștea din afara zidurilor.

Câmpurile deveniseră aurii în lumina serii. Se întindeau spre est, către Galileea, unde solul se unea cu cerul și ajungea să nu se mai vadă din pricina distanței. Nu ajunsese niciodată să vadă ce se află dincolo de acele dealuri cețoase, deși ele îi apăreau adesea în gânduri.

— Baybars trăiește și se simte foarte bine, adăugă Everard.

— Am spus că știu.

— Deși, continuă preotul, unul dintre ofițerii lui a fost ucis în tentativa de asasinat. Mi s-a spus că un bun prieten al lui. Sultanul a trimis trupe împotriva Ordinului Asasinilor. Se duse la parapet și își umflă obrajii albi ca hârtia. Nu-i invidiez deloc. Răzbunarea lui va fi cumplită.

— Ei au luat decizia să accepte contractul.

— Dar tu ai fost cel care le-a făcut propunerea.

— Știu că nu mă vei ierta niciodată pentru asta, Everard, rosti Will, uitându-se la preot, dar cineva trebuia să facă ceva. Țelul tău de pace este lăudabil, dar dacă cealaltă parte nu vrea să adere la el, rămâne doar o dorință.

— Țelul *meu?* ripostă imediat Everard. Cât te repede te delimitezi de el! Ca membru al Frăției, faci parte dintr-un întreg. Da, avem cu toții idei și păreri diferite, dar în cele din urmă, când vorbim, vorbim toți ca unul. Recentul tău comportament a fost cel al unui răzbunător. Vocea lui răgușită deveni mai dură. N-ai ascultat nimic din ce ți-am povestit despre Ridefort și Armand? Acesta este exact genul de acțiune pentru prevenirea căreia a fost înființat Anima Templi!

— Nu poți să mă compari cu ei.

— Nu? Au folosit puterea Anima Templi în scopuri personale, pentru câștiguri personale. Tu ce ai făcut când ai semnat înțelegerea ta personală cu asasinii și le-ai dat aurul nostru? Pe cine credeai că serveai?

— Pe noi toți, replică, sfidător, Will. Templul, creștinătatea.

Everard îndreptă un deget acuzator spre el.

— Omoară-l pe om și vei crea un martir, asta ți-am spus în noaptea când mi-ai adus cartea. Cel mai bun lucru pentru noi? Pentru creștinătate? Nu te amăgi singur! Ai făcut-o pentru tine însuți. Răzbunare pentru moartea tatălui tău, nu-i așa? Preotul se opri, gâfâind. Tuși și scuipă peste parapet. Nu mi-ai dat ocazia să-ți prezint planurile mele, William, rosti el, încă furios, dar ceva mai potolit, obosit de ieșirea de dinainte. Dar poate că și eu sunt de vină că nu am venit la tine când am văzut că ești tot mai deziluzionat de încetineala muncii noastre.

Will era surprins de cuvintele preotului legate de propria vinovăție.

— Ce planuri?

Everard adulmecă aerul și privi spre livezile unde greutatea lămâilor dulci apleca ramurile pomilor.

— E frumos în perioada asta a anului, nu-i așa? Când Will nu-i răspunse, Everard se întoarse spre el. Sunt de ceva timp în contact cu omul cu care discuta tatăl tău aici; un om care, spre deosebire de Baybars, pare înclinat spre negociere.

— Contactul tatălui meu din armata mamelucă?

— Da.

Will așteptă ca preotul să continue. După o pauză, acesta o făcu.

— Contactul tatălui tău se numește Amir Kalawun.

— Kalawun? repetă Will, șocat. Dar nu e principalul ofițer al lui Baybars? El a condus invazia din Cilicia, care a provocat moartea a mii de armeni. Cum e posibil ca el să lucreze pentru noi?

— În sufletul lui, Kalawun este un om pașnic. Vrea ce e mai bun pentru poporul lui și înțelege că războiul nu aduce întotdeauna așa ceva. Și-a dat de mult timp seama că Baybars va ajunge să dețină puterea. Inițial, a intrat în grațiile sultanului ca să acceadă la poziția înaltă pe care o ocupă acum. Dar cu timpul a ajuns să-și dea seama că sultanul acționa din pură ură personală față de noi, o ură pe care

Kalawun o vedea ca distrugându-ne și pe noi, și pe semenii lui. Nu-i iubește nici el prea mult pe franci, dar susține țelurile Anima Templi și știe că poporul lui ar putea beneficia la fel de mult ca și noi de pe urma continuării comerțului între națiunile noastre. Tatăl tău i-a făcut o impresie extraordinară, din câte mi s-a spus. Ca să își mențină poziția de influență în interiorul cercului de apropiați ai lui Baybars, Kalawun a fost nevoit să execute ordinele primite, chiar dacă aceste ordine erau împotriva credințelor personale. Ca om al păcii nu ar fi putut să își mențină poziția, așa că a fost nevoit să se dovedească un războinic bun. Uneori pacea trebuie cumpărată cu sânge.

— Dar dacă toate astea sunt adevărate, ce poate face Kalawun împotriva lui Baybars? O fi el pe o poziție de putere, dar nu e sultan. Cum poate el schimba ceva?

— Treptat, răspunse Everard. Așa trebuie procedat. Kalawun nu i se va opune pe față lui Baybars, dar se pregătește deja să aibă o influență și mai mare asupra tronului după moartea sultanului. Moștenitorul acestuia, Baraka Khan, a devenit recent ginerele lui, iar Kalawun caută să-l influențeze pe băiat. Dacă planul tău ar fi reușit și Baybars ar fi fost asasinat din ordinul francilor, mamelucii ne-ar fi lovit cu tot ce au. Am fi avut un alt Hattin. Din cauza poziției noastre precare actuale, mai mult ca sigur am fi pierdut și puținul care ne-a mai rămas în fața furiei musulmanilor, iar odată cu asta, și orice șansă de prietenie sau de pace. Calea păcii ia mai mult timp, dar în final este mai sigură și duce la vărsare mai puțină de sânge în viitor. Dacă Baybars moare din cauze naturale, în bătălie sau de bătrânețe, și dacă Kalawun va putea exercita o influență suficient de mare asupra fiului lui, următorul sultan ne-ar putea deveni aliat. Imaginează-ți, William, ce putem realiza dacă ne folosim limbile în loc de săbii.

Will îl privi fix pe preot.

— De ce nu mi-ai spus toate astea mai devreme? Dacă aș fi știut ce faci, n-aș fi... Nu știu. Clătină din cap și umerii îi căzură. N-am vrut să știu.

— Te-am mai văzut aici sus, privind în zare. Everard făcu cu mâna înspre câmpie. Nu vei găsi nimic acolo, mi-ai spus tu odată, în afară de moarte și ură. Asta cauți?

— Nu văd nimic, șopti Will. Ce caut eu nu se găsește acolo.

— Tatăl tău, rosti Everard, dând din cap. Nu sunt atât de orb ca să nu mi dau seama de asta. Te uiți la Safed așa cum un musulman se uită la Mecca. Trebuie să-i dai drumul din sufletul tău. Durerea asta te va distruge complet pe dinăuntru.

— Mi-e dor de el, Everard, rosti Will cu voce îngroșată. Mi-e atât de dor de el.

Preotul nu spuse nimic. Will își prinse capul în mâini. După câteva clipe, Everard îl apucă blând pe tânăr de umeri.

— Uită-te la mine, William. Nu ți-l pot aduce înapoi pe tatăl tău. Nimeni nu poate. Dar îți pot spune că moartea lui nu a fost în zadar. Datorită a ceea ce a reușit el cu Kalawun, este posibil să avem încă parte de pace între popoarele acestei lumi.

— N-am avut niciodată ocazia să-i spun că-mi pare rău.

— Nu știu ce s-a întâmplat între tine și tatăl tău. Dar știu că te-a iubit. L-am întâlnit o singură dată, dar mai mult decât orice altceva, iubirea lui pentru tine era vizibilă. Nu a venit aici ca să te părăsească, ci pentru a face ceva ce foarte puțini oameni de pe acest Pământ jalnic au făcut vreodată sau au avut curajul să încerce. Nu a venit aici pentru el însuși, pentru bani, putere sau Dumnezeu. A venit aici pentru că a crezut într-o lume mai bună, o lume pe care el voia să o aducă la viață, iar pentru asta îl laud. Așa cum ar trebui s-o faci și tu.

— Nu m-a iertat niciodată.

— Te-ai gândit că singura persoană de la care ai nevoie de iertare ești tu însuți? Cu orice i-ai fi greșit tatălui tău, oricare ar fi păcatele pe care crezi că le-ai comis, chiar dacă el te-ar fi iertat, te-ai fi eliberat cu adevărat de ele? Everard clătină din cap. Sunt preot, William. Îl pot ierta pe un om în ochii lui Dumnezeu, dar dacă el nu se iartă pe sine va trăi cu păcatele lui pentru tot restul vieții, chiar dacă Dumnezeu îl va ierta în viața viitoare.

— Nu știu cum să mă iert singur. Nu știu cum să mă schimb. Prietenii mei, oamenii cu care vorbesc, cu toții știu ce vor. Se potrivesc aici. Simon e fericit cu munca la grajd. Robert face pe nebunul, dar în ultimă instanță e mulțumit să respecte regulile și să se conformeze ca restul lumii. Chiar și Garin pare mai împăcat în celula lui decât a fost vreodată în libertate. Aveai dreptate cu ce ai spus odată, despre faptul că eu vreau să devin cavaler pentru tatăl meu. Am petrecut atâția ani

așteptând ca el să mă vadă îmbrăcat cu mantia, încât atunci când a murit mi-am dat seama că n-am știut niciodată ce vreau pentru mine. Apoi a fost Elwen, dar... Când mă uit la ziua de mâine, Everard, nu văd nimic.

— Nu trebuie să știi ce te așteaptă mâine ca să trăiești azi, răspunse preotul. Și nu trebuie să vezi viitorul ca să pășești spre el.

— Dar ce am eu astăzi?

— O șansă de a schimba viitorul. Everard făcu o pauză. Nu-ți pot spune cum să te ierți singur sau cum să îți îngropi sentimentul de vinovăție. Dar îți pot oferi un scop pentru care să muncești. Nu am urcat până aici doar ca să-ți țin o predică. Am venit să-ți ofer posibilitatea de a face o alegere. Va fi o întâlnire a Frăției. Urăm bun-venit noului nostru Gardian.

— Gardian? Ați găsit pe cineva?

— Da, în sfârșit. Poți veni cu mine acum ca să ni te alături sau te pot dezlega de jurăminte.

— Adică de Frăție?

— Și de Templu, dacă asta vrei. Everard ridică din umeri. Știu că m-ai ajutat să recuperez Cartea Graalului pentru că voiai să devii cavaler și, așa cum ai recunoscut singur, îți doreai asta pentru tatăl tău.

— Nu te-am ajutat doar pentru asta, Everard.

Preotul îi respinse protestul cu un gest al mâinii.

— Și nu te învinuiesc că ai vrut să scapi de ucenicie. Știu că am jucat un rol important în frustrările tale. Dar a trecut de mult vremea ca tu să alegi ceva pentru tine însuți. De preferat ceva ce nu ne va omorî pe noi toți, adăugă preotul cu un umor sec. În Cartea Graalului, cavalerii îl îndrumă pe Perceval de-a lungul căutărilor lui, dar în final el singur trebuie să decidă cursul acțiunii care va aduce reconciliere între cele trei credințe sau va distruge pacea pe vecie. Iar el alege reconcilierea. Everard își țuguie buzele. Dar nu înainte de a comite câteva greșeli. Las totul la latitudinea ta, William. Lucrezi împreună cu noi pentru viitor sau îți găsești drumul în altă parte. Orice ai alege însă mergi înainte.

Will privi spre est, către dealuri. În vreme ce ei doi vorbeau, soarele apusese și pe cer se ivise prima stea, undeva departe, strălucitoare pe cerul nordic. Vântul adia cald și aducea miros de măslini, sare, fân și piele. Dedesubt, în complexul de clădiri, Will auzi oameni strigându-se

și nechezat de cai. Ceva mai slab, dinspre oraș, veni zgomot de vite în piață, dangătul unui clopot, un râs de copil. De jur împrejurul lui, viața mergea mai departe. Iar tiparele ei erau cunoscute, liniștitoare.

Everard avea dreptate: motivele venirii tatălui lui acolo erau lipsite de egoism. Însă Will știuse asta încă din Paris, din ziua în care Ludovic acceptase să înceapă cruciada. Din acel moment, claritatea și puritatea dragostei simțite față de tatăl lui fuseseră pătate de amărăciune și de dorința de răzbunare. Motivele pentru care ajunsese în Țara Sfântă fuseseră în ultimă instanță egoiste și urmându-le aproape că distrusese tot ceea ce încercase tatăl lui să construiască. Însă acum se oferea șansa să îndrepte lucrurile. *Voia* să le îndrepte. Nu mai voia ca oamenii să moară și alți fii să-și piardă tații. Dorința lui de răzbunare, de sânge, de război fusese produsul propriei vinovății, iar el pătase idealurile Anima Templi, nu pentru că nu credea în ele, ci pentru că nu voise să creadă, nu voise să renunțe la acea ocazie de răzbunare. Știa însă prea bine că drumul spre mântuire nu urma o asemenea direcție. Drumul spre mântuire însemna să-l ajute pe Everard și să ajute Anima Templi să realizeze ceea ce fusese dorința tatălui său, o dorință care era și a lui, așa cum realiza acum, privind peste orașul liniștit.

— Vreau să rămân.

— Atunci avem de lucru, rosti Everard, fără să pară surprins de răspunsul lui. Vino.

Will îl lăsă pe preot să îl conducă jos de pe metereze. Când ajunse în curtea interioară, momentul de limpezime se disipase, dar conștientizarea lui rămăsese intactă, ca o perlă închisă în miezul ființei sale, o perlă născută de nisipurile pe care pășea și din durere. Mergând alături de preot, pe Will îl încercă un nou sentiment al scopului în viață. Trebuia să trăiască. Asta era tot. Pur și simplu trebuia să trăiască.

Frăția ținea rareori o întrunire cu toți membrii, iar când se întâmpla, locurile de adunare erau mereu altele, astfel încât să nu atragă atenția nimănui. Acum întrunirea se ținea în camerele Seneșalului. Everard reușise să aleagă patru membri noi, dar cum unul din cei inițiali murise cu un an în urmă, în total erau doar șase. Când Will și Everard ajunseră, erau cu toții adunați acolo.

Bărbat cu o constituție puternică, rămas chel de timpuriu, cu un temperament vulcanic, Seneșalul fu cel care le deschise ușa. Își înclină

respectuos capul în fața lui Everard și se uită urât la Will. Când preotul informase Frăţia despre contractul încheiat de Will cu Ordinul Asasinilor, Seneșalul insistase pentru întemniţarea imediată a cavalerului. În mod evident nu era deloc mulţumit acum că se sfârșise perioada de suspendare de două luni dictată împotriva lui Will, o pedeapsă pe care el o considerase o indulgenţă sentimentală.

Alţi trei bărbați ședeau pe scaune în camera sărăcăcios mobilată. Era acolo un tânăr preot templier din Regatul Portugaliei pe care Everard îl alesese personal după ce observase interesul său pentru studierea similitudinilor dintre credinţele musulmană, iudaică și creștină. Peisajul era întregit de un cavaler cu o față proaspăt bărbierită, născut și crescut în cadrul comunităţii pestriţe din Acra, și de un cavaler mai vârstnic care, alături de Everard și de Seneșal, amintea de zilele lui Armand de Perigord.

Intrând în încăpere, Will își dădu seama că acolo se mai găsea un personaj: un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat în mantie neagră tivită cu blană de iepure. Individul stătea în picioare lângă cămin și studia o hartă a lumii de pe perete, pe care Ierusalimul era trecut în centru.

— William, rosti Everard. Vreau să-l cunoști pe noul Gardian Anima Templi. Un om care, sunt sigur, va aduce la fel de multă valoare cercului nostru precum străunchiul lui înaintea sa. Maiestate, continuă el, îndreptându-se spre cămin. Acesta este tânărul despre care v-am vorbit.

Bărbatul se întoarse. Era prinţul Edward, fiul regelui Henric al III-lea și moștenitorul tronului Angliei.

Will își reveni suficient de repede ca să se încline scurt.

— Alteță!

Edward întinse mâna.

— E o onoare pentru mine!

Will strânse mâna prinţului. Edward avea o strângere puternică, plină de încredere în sine.

— Onoarea este de partea mea să vă întâlnesc din nou, Alteță!

— Din nou? Nu-mi amintesc să ne fi întâlnit vreodată.

— S-a întâmplat acum unsprezece ani, la Templul Nou. Aţi venit cu Maiestatea Sa, regele Henric, la o întâlnire cu Humbert de Pairaud. Eu purtam scutul maestrului meu, Owein ap Gwyn.

— Tu erai? Edward zâmbi. Mă tem că nu-mi amintesc prea bine chipurile, dar presupun că aveam alte lucruri la care să mă gândesc în acea zi.

Zâmbetul prințului se estompă și Will zări o străfulgerare asemănătoare cu o scurtă iritare traversându-i chipul.

De aproape, prințul era complet diferit față de imaginea pe care o avusese Will despre el. Cu unsprezece ani înainte păruse un tip cu o ținută aparte, dar rafinamentul tinereții se transformase într-o atitudine de viclenie și o foarte mare încredere în sine. Avea același defect al pleoapei căzute ca și tatăl lui, dar părea să compenseze ținând ochiul un pic mai deschis decât regele. Acest fapt făcea ca sprânceana să-i stea permanent arcuită, ceea ce îi conferea o expresie de ușoară ironizare a celorlalți. Stând acolo, cu capul sus, cu privirea rece și neclintită, prințul arăta deja ca un rege. Când vorbi, se adresă tuturor.

— Tatăl meu nu a mai avut în ultimii ani o relație cu Templul așa cum și-ar fi dorit. Spre deosebire de unchiul lui, Richard, el n-a acceptat prea ușor autonomia ordinului în propria lui țară. Mă bucur că mi s-a oferit ocazia de a păși pe urmele primului Gardian al acestui consiliu și sper ca relațiile dintre ordin și Coroana britanică să devină la fel de civilizate precum au fost sub domnia lui.

— Devotamentul vostru față de cauza noastră este bine-venit, Alteță Regală, rosti Seneșalul, în vreme ce Will își trase un scaun și se așeză lângă preotul portughez, care îi adresă un zâmbet chinuit. Seneșalul îi privi pe toți cei aflați în încăpere. Trecem la ordinea de zi?

— Da, frate, replică Everard. Avem multe de discutat. Deși cred că Gardianul nostru are un anunț de făcut înainte de a intra în detalii. Maiestate?

Edward dădu din cap.

— Când părintele Everard mi-a povestit țelurile grupului vostru, mi-am zis că vă pot ajuta să le atingeți. Baybars nu demonstrează prin nimic că ar vrea să oprească această campanie împotriva forțelor noastre, iar dacă vom continua să pierdem teritorii în ritmul din ultima vreme nu veți mai dispune în curând de o bază de unde să vă continuați lucrarea. Ca atare, trebuie să acționăm cu șiretenie. Prințul făcu o pauză pentru ca vorbele sale să fie bine înțelese. Pacea, continuă el, nu este pur și simplu un ideal: este singura noastră speranță de

supraviețuire. Săptămâna aceasta am început discuțiile cu mai mulți nobili, inclusiv cu Marele Maestru templier și cu Maestrul ospitalierilor, și am reușit să-i conving să-mi sprijine propunerea. Bineînțeles că ei nu știu nimic despre înțelegerile mele cu voi. Intenționez să-l abordez pe Baybars oferindu-i un armistițiu. Prințul ridică mâna. Evident, chiar dacă el va accepta un armistițiu nu va însemna neapărat și sfârșitul luptelor, dar astfel Anima Templi va dispune de un fundament mai solid de pe care să-și continue planurile de reconciliere, iar noi vom putea să ne păstrăm teritoriile pe care le mai avem aici.

— Un armistițiu? Cu Baybars? întrebă Seneșalul. Nu mi-l imaginez acceptându-l.

— O forță care l-ar putea determina să-l accepte este Imperiul Mongol. După sosirea mea aici am trimis ambasadori la ilhanul Persiei, Abagha, și i-am cerut ajutorul la contracararea amenințării reprezentate de Baybars. Ambasadorii mei s-au întors de la Curtea sa cu vestea că mongolii sunt interesați de o alianță între națiunile noastre. Ei ar putea întări garnizoanele pe care încă le deținem, descurajându-l pe Baybars să mai inițieze noi atacuri dacă va vedea un front unit în fața lui. Acum intenționez să-l conving pe ilhan să trimită o forță mică din Anatolia ca să amenințe fortărețele nordice ale mamelucilor. Eu însumi voi merge spre sud ca să atac câteva poziții de acolo. Știu că nu vă doriți războiul, dar, pe termen scurt, o asemenea acțiune poate însemna singura noastră speranță. Vor exista puține victime, în cazul în care vor exista. Atacurile trebuie astfel concepute încât să-i dovedească lui Baybars faptul că noi, ca forță combinată, putem reprezenta o problemă pentru el. Cred că așa poate fi convins să accepte armistițiul propus de noi.

Urmărindu-l pe prinț, Will era impresionat de energia pe care o degaja. Nu mai cunoscuse pe nimeni atât de încrezător în sine. Când Edward vorbea, ceilalți ascultau. Era o persoană dinamică. Will mai observă că un zâmbet viclean juca pe buzele subțiri ale lui Everard. Era clar că preotul era convins că făcuse alegerea corectă. Ceilalți păreau să creadă și ei asta, căci își rosteau în șoaptă aprobarea. „Și atunci, se întrebă Will, eu de ce nu am încredere în acest prinț?“

Pe măsură ce întrunirea continua și ceilalți își prezentau opiniile și îi cereau lui Edward detalii despre propunerea lui, Will îl urmări pe prinț în căutarea oricărui indiciu care să-i explice neîncrederea. Nu găsi niciunul; prințul se comporta civilizat și răbdător, dar acea străfulgerare de iritare zărită pe chipul lui îi rămăsese în minte. Nu era vorba de expresia în sine, ci mai degrabă de faptul că Will simțea că Edward poartă o mască. Iar acea mască se destrămase pentru o clipă, suficient însă ca Will să întrezărească adevăratul chip al prințului.

După ce întâlnirea se încheie, cei doi cavaleri mai tineri și preotul portughez plecară. Seneșalul și cavalerii mai vârstnici rămaseră pe loc. Rămase și Will, care îl văzu pe prinț îndreptându-se spre Everard.

— Sunt mulţumit că ai venit la mine cu o asemenea ofertă, frate Everard, rosti Edward.

— Și eu sunt, replică preotul. Cred că putem face multe unii pentru ceilalţi.

— Rămâne o singură chestiune de rezolvat. Am discutat-o pe scurt alaltăieri. Mă întrebam dacă ai ajuns la vreo concluzie.

— A, bineînţeles. Răspunsul meu este afirmativ.

Edward zâmbi.

— Mulţumesc. N-ai habar cât de mulţumit va fi tatăl meu de asta. Își desfăcu mantia și scoase o pungă de piele de la centură, pe care i-o dădu lui Everard. Asta va acoperi o parte din datorie. Așa cum am promis, voi da restul după ce mă întorc în Anglia.

— Îi voi scrie Inspectorului din Paris. El va aranja totul.

— Ţi-aș fi recunoscător dacă aș primi o chitanță pentru această tranzacţie.

— Evident, replică Everard. Voi trimite pe cineva să-ţi aducă una.

— Nu-i nevoie, frate, interveni Seneșalul, ridicându-se în picioare. În această după-amiază trebuie să inspectez celulele. Îl pot eu escorta pe prinț în drum spre turnul trezoreriei.

— Celule? se miră Edward. Aveţi mulţi prizonieri pe aici?

— Acum doar trei. Seneșalul deschise ușa. E mare păcat că trebuie să ne pedepsim fraţii, dar disciplina este coloana vertebrală a ordinului nostru. Fără ea am fi mutilaţi.

Seneșalul îl privi urât pe Will în timp ce ieșea din încăpere, urmat îndeaproape de prinț. Edward își pusese gluga pentru a nu fi

recunoscut.

— Ai luat decizia corectă.

Will se întoarse auzind vocea lui Everard.

— Cum?

— Rămânând. Cred sincer că avem o șansă să schimbăm lucrurile. Preotul zâmbi. Ochii îi scânteiau. Ce crezi despre planul lui?

— Eficient, dacă va funcţiona. Ce ţi-a dat?

Will arătă spre punga din mâna lui Everard.

— O parte a datoriei regelui Henric faţă de noi. Preotul se uită la pungă. E o parte mică, asta e clar, dar e un început. Ascunse punga în sutană. Am nevoie de tine ca să-i scrii Inspectorului de Pairaud din Paris.

— Lui Hugues? Și ce vrei să-i spun?

Will nu-l mai văzuse pe Hugues de Pairaud de la plecarea din Paris, deși știa că Robert menţinea un soi de corespondenţă cu vechiul lor camarad, care devenise Inspector al Regatului Franţei după moartea predecesorului său.

— Vreau să-i transmiţi un ordin de a trimite bijuteriile Coroanei engleze regelui Henric în Londra.

— Sub a cui autoritate? întrebă Will, uluit.

— Vei semna ca Marele Maestru Berard, replică Everard, îndreptându-se spre ușă.

Will clătină din cap.

— Disciplină? mormăi el printre dinţi.

— Fă totul azi, William, mai rosti preotul înainte de a dispărea. Ne așteaptă lucruri mai importante de realizat.

Garin duse castronul la buze și bău ceea ce mai rămăsese din supă, o zeamă chioară în care pluteau câteva boabe de orez crud. Dădu castronul paznicului.

— Mulţumesc, Thomas.

Acesta dădu din cap și luă blidul.

— Îmi pare rău că nu e prea bună, domnule, dar știţi că nu ne trimit decât resturile.

— Am fost și eu sergent pe vremuri. Și atunci mâncam tot resturi. Garin ridică din umeri. Nu e chiar așa de rea. Zâmbi. Dar poate că o

picătură din vinul ăla m-ar ajuta să o înghit mai bine.

Thomas aruncă o privire îngrijorată spre ușa celulei.

— Îmi pare rău, domnule, șopti el, clătinând din cap. Astăzi nu pot face asta pentru dumneavoastră. Vine Seneșalul, înțelegeți, pentru o inspecție. Dacă ar ști că vă dau din rațiile mele, ar...

— E-n regulă, i-o reteză Garin. Nu voi spune nimic. Îl beau repede.

Thomas se ridică în picioare, continuând să clatine din cap.

— Nu astăzi, domnule.

Plecă în grabă și închise ușa.

Garin își lăsă capul să se sprijine de zid, în vreme ce drugul de lemn se închidea cu zgomot. Înjură, obosit. Fără vin, clipele erau mult mai greu de îndurat. Se întrebă dacă nu putea face rost de ceva vin mai târziu, după încheierea inspecției, dar asta depindea de cine făcea de pază. Unii paznici, așa cum era Thomas, erau sensibili față de situația lui, ba chiar îi spuneau „domnule", deși lui Garin nu-i plăcea deloc apelativul. Din unele puncte de vedere era mai batjocoritor decât *nenorocitule* sau *mizerabilule,* apelativele favorite ale altora, care se arătau încântați de posibilitatea de a umili un superior decăzut, ei înșiși fiind sergenți de condiție modestă care n-aveau să ajungă niciodată la rangul de cavaler.

Garin învățase repede să-și mascheze demnitatea și mândria, nu doar față de cei care voiau să-l despoaie de amândouă, ci și față de sine însuși. Dacă paznicii deschideau ușa în vreme ce el își făcea nevoile, nici măcar nu clipea, ci se străduia să continue. Când îi aruncau mâncarea pe jos și îi spuneau că poate să o mănânce ca un câine, el le mulțumea și o mânca asemenea unui câine. Își spusese de mult că se poate descurca atâta vreme cât ajungea s-o creadă și el. După somn însă, atunci când visa lucruri aflate dincolo de acele ziduri și se trezea cu amintiri de culori și locuri pe care le uitase, ajungea adesea în pragul colapsului și uneori cădea în genunea cu care se confrunta în fiecare zi.

Garin își înălță capul când auzi voci înfundate dincolo de ușă. Își propti repede bărbia în piept și închise ochii. Seneșalului îi plăceau predicile și merita să se prefacă adormit în timpul vizitelor lui. Atunci se deschise ușa celulei.

— Ciocăniți când terminați, domnule, îl auzi Garin pe Thomas rostind.

Paznicul părea speriat. Când ușa se închise, Garin simți cum i se spulberă orice speranță; în mod clar Seneșalul nu avea de gând să se mai lase prostit în acea zi de pretinsul somn al deținutului. Garin aproape că simțea cealaltă prezență în celulă: moliciunea aproape imperceptibilă a respirației; adierea vagă a ceva dulce, poate vin sau fructe consumate de individ la masa de prânz. Așteptă ca Seneșalul să-l trezească imediat cu o lovitură, dar vizitatorul părea să se fi oprit pur și simplu în loc. Garin întredeschise ochii și fu surprins să zărească tivul unei mantii negre în fața lui. Pentru o clipă, crezu că era vorba de o sutană preoțească, dar imediat văzu că haina nu era confecționată din lână netoarsă, ci din catifea neagră. În plus, era tivită cu o fâșie îngustă de blană de iepure. Garin ridică nedumerit privirea, fără a se mai obosi să pretindă că se trezește din somn. Inima îi sări din piept când ochii lui întâlniră privirea rece a prințului Edward.

— Doamne! exclamă el fără să vrea.

— Nu chiar, rosti Edward. Se lăsă pe vine în fața cavalerului murdar și înlănțuit, a cărui față era marcată de efectele bolii și ai cărui ochi erau măriți de groază. Deși se știe că am trimis oameni în iad atunci când mi-au căzut în dizgrație, așa cum poate îți amintești, Garin.

— Cum ați...?

Garin nu fu în stare să termine întrebarea.

Edward înțelese.

— Agenților mei le-a fost ușor să descopere unde te afli. Știi și tu cât de vorbăreți sunt servitorii. Am așteptat pur și simplu o ocazie ca să fiu invitat aici.

— Ce vreți? șopti Garin, privind dincolo de Edward, spre ușă, și întrebându-se dacă Thomas ar fi intrat dacă ar fi început să țipe.

Edward îi urmări privirea.

— Nu vom fi deranjați. Seneșalul s-a arătat foarte amabil față de dorința mea de a coborî până aici ca să-i inspectez pe deținuți. Prințul râse. Poate ca să le zic câteva cuvinte înțelepte, să le înșir beneficiile căinței sincere, chestii dintr-astea. Râsul i se estompă. Cât despre ce vreau, ei bine, vreau să știu ce s-a întâmplat cu cartea pe care ai fost trimis aici ca s-o recuperezi, dar cum de atunci am fost informat că a fost distrusă, aș vrea să aflu unde este slujitorul meu, Rook.

Garin simți un fior de ură la auzul numelui, un nume pe care îl îngropase atât de adânc în străfundurile ființei lui, încât aproape îl uitase. Sentimentul renăscut îl făcu să uite parțial de teamă.

— L-am omorât pe nemernic! izbucni el. L-am găurit de atâtea ori, că nici maică-sa nu l-ar mai fi recunoscut!

Ochii lui Edward se îngustară de mânie, dar își alungă emoțiile aproape imediat, recăpătându-și stăpânirea de sine.

— Da, mi-am zis eu că i s-a întâmplat ceva cumplit când am văzut că nu se mai întoarce. Era un om foarte ascultător.

— Era un nemernic periculos, mârâi Garin. A amenințat că o omoară pe mama. Mi-a ucis...

Se opri brusc și închise ochii.

— Recunosc că metodele lui Rook erau uneori brutale, dar își făcea mereu treaba. Asta-i tot ce le cer slujitorilor mei. Știi bine asta, Garin.

Garin își înghiți amărăciunea și ce-i mai rămăsese din teamă și se uită drept în ochii lui Edward.

— Da, v-am trădat și v-am ucis slujitorul. Dar nu mai rămăsesem cu nimic după ce am încetat să mai lucrez pentru dumneavoastră. Acum ce mai vreți să mai luați de la mine?

— Când erai în slujba mea ai fost bine recompensat. A fost alegerea ta să renunți la tot în favoarea... Edward indică interiorul celulei... chestiei ăsteia.

— Nu. Am rămas fără nimic *din pricină* că am ales să lucrez pentru dumneavoastră. Unchiul meu, prietenii mei din Templu, Adela, libertatea mea. Am pierdut totul. Nu mi-a mai rămas nimic. Așa că, dacă ați venit să mă ucideți, faceți-o. Dacă nu, plecați de aici.

Edward păru ușor surprins de tonul belicos al lui Garin.

— Dacă nu mai ai nimic de pierdut, zise el după o pauză, atunci eu aș zice că ai totul de câștigat.

— Cum adică?

— Anima Templi, replică Edward cu un ton tăios. Grupul din care făcea parte unchiul tău; tocmai am fost numit Gardian.

— Cum?

Garin simți cum micul lui univers, deja zguduit de sosirea prințului, se face țăndări.

— Acum câteva săptămâni a venit la mine Everard de Troyes cu invitația. Simțea că-mi poate obține sprijinul pentru cauza lui. Edward râse. Bijuteriile Coroanei vor fi înapoiate familiei mele, iar eu voi fi încoronat cu ele când voi ajunge rege. Acum am influență în cadrul Templului, influență de care mă pot folosi ca să mă asigur că ordinul nu va încerca niciodată să mă controleze așa cum l-a controlat pe neghiobul fără minte de taică-meu.

Ochii lui Edward erau reci ca niște bucăți de gheață, și sclipeau de dispreț. Avea o expresie hotărâtă, implacabilă. Edward avea multe fețe, dar în acel moment prințul o afișa pe cea adevărată. Și cea mai terifiantă. Din el se revărsa o ambiție pură ca un val de căldură cotropitoare.

Când lucrase pentru prinț în Londra, Garin zărise aceeași lipsă de scrupule în ochii lui. Acum însă expresia era și mai dură, mai bine definită.

— Deci ați obținut ce voiați? șopti el. V-au înapoiat ce ați vrut de la început?

— Când mă voi urca pe tron, acesta va fi al meu, nu al Templului, continuă Edward, abia auzindu-l pe Garin. În anii care vin intenționez să-mi extind regatul. Datorită poziției mele de putere din Anima Templi voi putea folosi imensele resurse ale Templului ca să-mi ating scopurile. Nu ei mă vor folosi *pe mine*. Privirea se concentră din nou asupra lui Garin. În afară de asta, nu mă interesează deloc planurile Anima Templi. Țelurile lor sunt necreștine și nerealiste. Se încruntă. Într-adevăr, ei merg împotriva tuturor fundamentelor societății noastre, împotriva lui Dumnezeu. Cu timpul, după ce o să iau ce am nevoie de la ei, voi avea grijă să dispară. Deocamdată însă îi voi lăsa să continue cu prostiile lor, căci nu vor izbândi și, în plus, așa vor avea o ocupație și nu-mi vor sta în cale. După ce am să obțin armistițiul cu Baybars, îi voi lăsa pe Everard și pe jalnicii lui ucenici să se zbată inutil cu utopiile lor, în vreme ce eu le voi folosi banii și oamenii în interesul meu. Mă îndoiesc că vor protesta. În definitiv, acum le cunosc secretele. Secrete pe care, așa cum știm amândoi, ei nu le vor divulga restului lumii.

— Încheiați un armistițiu cu Baybars? îngăimă Garin, simțind cum i se face rău de la stomac.

— Bineînțeles. Asta va oferi forțelor noastre răgazul de a se regrupa și de a reporni războiul împotriva infidelului. Nu am venit aici ca să închei pace. Am venit aici ca să împlinesc visul creștinătății. Armistițiul va fi doar temporar. După ce forțele noastre se vor reuni, îi vom lovi din nou pe sarazini cu toată puterea. Pe chipul lui Edward se citea acum triumful. Vom lua înapoi Ierusalimul și vom face curățenie generală pe străzile lui așa cum am procedat prima dată când am pus piciorul pe aceste meleaguri. Vom fi, din nou, păzitorii Sfântului Oraș pe un teritoriu care ne aparține de drept.

Garin închise ochii.

— Atunci nu trebuia decât să așteptați și oricum totul vă cădea în poală. Ce am făcut eu a fost inutil?

— Niciunul dintre noi nu știa asta, replică Edward cu solemnitate. Nu atunci. Făcu o pauză și vocea i se înmuie. Întotdeauna oamenii ca tine, Garin, îmi sunt de folos.

— Nu, murmură Garin, simțind cum se cască abisul sub el. Vă rog. Plecați.

— Te pot scoate de aici, îți pot obține grațierea. Te-ai putea întoarce în Anglia ca să-ți revezi mama.

Garin deschise iarăși ochii.

— Mama?

— Nu s-a simțit prea bine în ultimii ani.

— Ați... ați văzut-o?

Edward dădu cu gravitate din cap.

— Continuă să trăiască în căsuța aia plină de igrasie din Rochester. I-ai putea oferi viața pe care și-a dorit-o mereu.

— Și de ce ați face asta?

— Pentru că te cunosc mai bine decât te cunoști tu însuți.

Garin încercă să-și stăpânească lacrimile.

— Nu-i adevărat. M-am schimbat.

— Garin, tu și cu mine semănăm foarte mult. Am văzut asta încă de când te-am cunoscut. Știm amândoi ce vrem: putere, avere, pământ, statut. Spre deosebire de alți oameni, care tânjesc doar după astfel de lucruri, noi acționăm și le luăm singuri în loc să ne plecăm și să ne ascundem dorințele. Cred că suntem cei mai cinstiți oameni din acest punct de vedere.

Garin clătină din cap.

— Templul nu mă va primi niciodată înapoi. Seneșalul face parte din Frăție. Ar prefera mai degrabă să mă vadă mort decât să-mi dea iarăși mantia. Ei știu că am încercat să fur Cartea Graalului.

— Nu e nevoie să fii templier ca să mă ajuți. Cum am mai spus, când mă voi urca pe tron vreau să-mi extind regatul. Voi avea nevoie de ajutor în alte zone în viitor și, ca să fiu sincer, talentele tale se irosesc în celula asta. Edward se ridică, părând și mai înalt în ochii lui Garin, care ședea ghemuit pe podea. Îmi dau seama că ești epuizat. Te las să te gândești. Voi rămâne în Acra până la semnarea armistițiului cu Baybars, după care mă întorc în Occident ca să caut sprijin pentru o nouă cruciadă. Sunt sigur că îmi vei putea transmite un mesaj după ce te hotărăști. Se duse la ușă și ciocăni. În vreme ce de cealaltă parte se ridica drugul, Edward aruncă o privire spre găleata de nevoi de lângă Garin. Și poate că i-ai putea ruga să curețe mizeria aia. Mirosul este destul de pătrunzător.

Garin reuși să aștepte până la închiderea ușii înainte de a se prăbuși definitiv.

Capitolul 45

Alep, Siria
10 februarie 1272

Baybars se lăsă pe spătarul tronului, urmărindu-l pe Baraka Khan cum studiază hârtiile întinse în fața lui pe masă. Sprâncenele fiului său erau încruntate de concentrare, iar maxilarele încleștate. Colțurile hârtiilor se mișcau ușor în bătaia brizei care se făcea simțită prin ferestrele arcuite. Baybars întinse mâna după cupa cu kumiz și o goli. Când o lăsă jos, un servitor se ivi din umbră ca s-o umple din nou, după care se făcu iarăși nevăzut. Prin ferestre se auzeau sunetele scoase de oamenii care trudeau la porțile citadelei, afectate, cu patru luni înainte, de atacul mongolilor asupra orașului.

Un tuman trimis de ilhanul Persiei coborâse în octombrie din Anatolia și pătrunsese în oraș, învingând garnizoana pe care Baybars o lăsase acolo după ce el plecase cu cea mai mare parte a armatei spre Damasc, pentru a conduce câteva raiduri împotriva fortărețelor din sud ale francilor. Mongolii cuceriseră citadela, iscând o panică imensă în oraș, deși călărețiі asiatici nu provocaseră prea multe pagube și uciseseră foarte puțini oameni. Însă când cei zece mii de călăreți mongoli își continuaseră înaintarea la sud de Alep și panica în rândul populației musulmane locale atinsese cote înalte, Baybars își trimisese armata spre nord pentru a contracara atacurile. Depășiți numeric, mongolii se retrăseseră în Anatolia.

În vreme ce mongolii atacau dinspre nord, o companie de franci, în fruntea căreia se afla prințul englez Edward, un om despre care Baybars auzise foarte multe în ultimele luni, condusese un raid în sud, în jurul Câmpiei lui Sharon. Raidul nu avusese rezultate spectaculoase, dar Baybars se convinsese că prințul nu trebuia subestimat. Cruciada regelui Ludovic nu însemnase nimic, dar fratele regelui, Carol de Anjou, era unchiul lui Edward și, deși Baybars avusese în trecut legături cordiale cu regele Siciliei, în acești doi oameni el întrezărise amenințarea unei noi cruciade. Și Khadir întrevăzuse pericolul, așa că îl avertizase pe Baybars să-l trateze pe prințul englez cu mare prudență.

— O fi el tânăr, spusese ghicitorul, dar în el zace un leu. Văd asta.

— Sau auzi asta la Curtea mea, replicase Baybars, amuzat.

— E ca tine, stăpâne, insistase Khadir cu subtilitate. Așa cum erai mai tânăr.

Acum Baybars termină noua cupă de kumiz și își ridică privirea când Baraka oftă din rărunchi.

— Ai terminat?

— N-o pot face! izbucni Baraka, aruncând pana de scris pe podea și murdărind lespezile cu cerneală. Sinjar îmi dă probleme pe care știe că nu le voi putea rezolva.

— Face asta ca tu să înveți, replică Baybars cu greutate.

— O pot termina mâine, tată? propuse Baraka, răsucindu-se pe scaun spre Baybars. Voiam să mă duc la vânătoare în această după-amiază. Kalawun a spus că mă ia cu el.

— Te poți duce după ce îți termini lecțiile.

— Dar, tată...

— M-ai auzit! tună Baybars, lovind masa cu cupa.

Baraka tresări la auzul violenței din glasul părintelui, apoi se întoarse la hârtiile pline cu probleme de algebră, răsfrângându-și buzele a îmbufnare.

— Te deranjez, stăpâne?

Baraka și Baybars se întoarseră amândoi la auzul vocii și îl văzură pe Kalawun în prag. Kalawun era aproape la fel de înalt precum cadrul ușii. Părul lui negru, care devenea argintiu pe la sprâncene, era prins în spate în coadă, ceea ce îi ascuțea și mai mult trăsăturile. Ofițerul purta o mantie de un albastru regal – culoarea regimentului pe care îl comanda.

— Amir Kalawun! exclamă Baraka, sărind în picioare. Se duse și prinse mâna mare a comandantului. Hai, vino să stai cu mine. Ajută-mă la lecții.

Kalawun îi zâmbi băiatului.

— Sunt sigur că te descurci foarte bine și singur.

— Nu, replică Baraka, îmbufnându-se din nou. Dar asta doar pentru că lecțiile lui Sinjar sunt idioate.

— Este un profesor bun, replică Kalawun cu blândețe. Ar trebui să-l apreciezi. El m-a învățat araba atunci când m-am înrolat în armata

mamelucă.

Baraka dădu drumul mâinii lui Kalawun și privi supărat în podea. Brusc, se înseninã.

— Mă iei la vânătoare așa cum ai promis?

— Dacă e de acord tatăl tău, răspunse Kalawun, aruncând o privire spre Baybars.

— Te rog, tată, zise Baraka.

— Du-te cu lecţiile la Sinjar și termină-le cu el. Vreau să vorbesc singur cu Kalawun.

Baraka vru să protesteze, dar se răzgândi și se îndreptă spre masă, de unde își luă lucrurile. Se răsuci pe călcâie și porni spre ușă.

— Pana de scris, strigă Kalawun după el.

— Servitorii îmi pot aduce alta, replică Baraka cu îmbufnare. De-asta sunt aici.

Kalawun îl urmări pe băiat plecând, după care se întoarse spre Baybars.

— M-ai chemat, stăpâne?

Sultanul se ridică anevoios de pe tron și se duse la un cufăr mare.

— Mi se pare că de la o vreme fiul meu te place pe tine mai mult decât pe mine, rosti el, aruncând o privire spre Kalawun în vreme ce deschidea cufărul și scotea o cutie de argint pentru pergamente.

— Îi vine mai ușor să mă placă pe mine, stăpâne. Nu eu trebuie să-l disciplinez.

Baybars îi dădu cutia, apoi se așeză la loc.

Kalawun o deschise și scoase un sul de pergament.

— Francii vor să încheie un armistiţiu cu tine, murmură el, citind documentul. Își ridică privirea. Când ai primit asta?

— Ieri.

— Ai spus cuiva?

Baybars clătină din cap.

— Ești primul.

— Este semnat de regele Siciliei.

— Da, așa cum scrie în mesaj, Carol de Anjou s-a oferit să medieze între mine și franci când a aflat de intenţiile prinţului Edward. Presupun că e de părere că fostele noastre relaţii amiabile vor ajuta la îndulcirea propunerii.

— Nu vor multe, zise Kalawun, cercetând iarăși scrisoarea cu privirea. Doar să păstreze ce au deja.

— Fără îndoială pentru că au intenția ca acest armistițiu să fie doar temporar. Dacă francii voiau să pună capăt acestui război ar fi plecat acasă. Nu ar fi stat să cadă la învoială cu mine.

După o pauză, Kalawun replică:

— Mongolii reprezintă pentru noi o amenințare mai mare decât francii. Am cucerit o mare parte din ceea ce dețineau francii pe vremuri și, în plus, ei sunt incapabili să strângă o forță armată suficient de mare ca să ni se opună în viitorul apropiat. Chiar dacă intenția lor este ca pacea să fie temporară, poate că ar fi în interesul nostru să acceptăm.

— Pacea, ripostă Baybars pe un ton jos, n-a stat niciodată în intențiile mele legate de franci. I-am spus lui Omar că nu vom fi niciodată feriți de influența apuseană dacă le arătăm francilor milostenia pe care le-a arătat-o pe vremuri Saladin și dacă suntem deschiși la negocieri cu ei.

Baybars se ridică și se duse la fereastră.

— Uneori este nevoie de compromisuri pentru binele poporului, rosti Kalawun cu prudență. Nu ar fi bine să ne împărțim efectivele împotriva a două armate aliate, chiar dacă una este slăbită; nu atunci când ni s-a oferit această perioadă de pauză.

— Binele? murmură Baybars. Nu îmi dau seama care este acest bine. Nu de când Omar... închise ochii. Nu de când a murit.

Trecuseră șase luni de când Baybars își îngropase ofițerul. Cei doi asasini fuseseră arși fără niciun fel de ceremonie, împreună cu căruciorul lor. Adevărații păpușari care ar fi trebuit să participe la spectacol fuseseră găsiți într-o casă de oaspeți din oraș. După gradul de descompunere a trupurilor, oamenii fuseseră omorâți de ceva vreme, suficient cât asasinii să fi învățat să le practice meseria. De atunci Baybars aproape că anihilase Ordinul Asasinilor, dar, în ciuda răzbunării, golul lăsat de moartea lui Omar nu fusese umplut; era un vid care devenise tot mai apăsător cu trecerea timpului. Uneori, Baybars îl chema cu voce tare pe Omar, doar ca servitorii să-i aducă tulburați aminte că ofițerul nu mai exista.

— Nu mi-am dat seama cât îl apreciam. Cred că nu i-am spus-o niciodată. Baybars deschise ochii. Îmi lipsesc sfaturile lui.

— Ce crezi că ar fi propus Omar dacă ar fi fost aici, stăpâne? întrebă Kalawun.

Baybars schiță un zâmbet.

— M-ar fi sfătuit să accept. Era un războinic, dar în sufletul lui nu suferea războiul. Încerca să ascundă asta de mine, dar i se citea totul pe chip. Zâmbetul pieri de pe buzele lui Baybars. Și tu, Kalawun? Ai propune același lucru?

— Da, stăpâne.

Baybars tăcu o vreme. În cele din urmă, se întoarse din fața ferestrei.

— Atunci așa să fie, rosti el pe un ton dur. Trimite acordul meu francilor din Acra. Le voi oferi pacea dorită. Deocamdată.

În acea seară, Baybars părăsi citadela și se plimbă prin oraș, îmbrăcat cu haine închise la culoare și turban. Doi războinici Bahri îl urmau la o distanță care să asigure discreția. Fiecare dintre ei ducea o torță.

Când ajunse la hambar, Baybars le ordonă celor doi paznici să rămână afară, iar el intră singur. În ultimele dăți când venise acolo, descoperise semne de activitate înăuntru. Își zisese că era vorba de copii, după desenele în cărbune de pe jos. Petalele de hibiscus adunate într-o grămadă prăfuită la fiecare dintre vizitele lui fuseseră împrăștiate. Acum nu mai aducea nicio floare pentru ea. Îngenunche cu mâinile goale pe pământul uscat. Închise ochii și o văzu așa cum era cu treizeci de ani în urmă. Vârsta și războaiele n-o atinseseră. Avea tot șaisprezece ani, așa cum avea să rămână pe vecie, cu pielea moale și catifelată, cu părul des și negru. Râdea, aruncând apă dintr-o găleată pe pieptul lui gol, marcat de urme recente de bici, în vreme ce el tăia lemne în hambar. Și el râsese, până ce zărise umbra din cadrul ușii. Habar n-avea de când stăpânul lor îi urmărea de acolo.

Baybars deschise ochii și imaginea rămase vie; crucea roșie de pe mantia albă a cavalerului imprimată ca un marcaj peste vederea lui. Își duse degetele la buze, apoi le lipi de sol.

— Trebuie să mă odihnesc o vreme, iubito, înainte de a termina ce am început. Sunt obosit. Atât de obosit.

Baybars mai rămase pe loc o vreme, după care se ridică și ieși.

— Ardeți totul, le zise el celor doi Bahri care așteptau la intrare.

Se opri ca să desprindă o floare din tufișul de hibiscus de afară, apoi se îndepărtă. În urma lui, cerul se aprinse din pricina flăcărilor.

Capitolul 46

Templul din Acra
15 mai 1272

Everard ședea la masa de lucru și ascuțea capătul unei pene de scris cu un cuțitaș. Era încruntat și-și concentrase privirea asupra sarcinii delicate pe care o îndeplinea. Nici măcar nu se uită spre ușă atunci când Will intră în încăpere.

— Le-ai luat?

Will puse punga de piele pe care o adusese pe masă. Preotul efectuă tăietura finală cu un cuțit, apoi lăsă pana jos. Trase de șnurul pungii și împinse pielea moale, de culoare închisă, în jos. Razele de soare care pătrundeau prin fereastră prinseră în lumina lor mâna de pietre semiprețioase dinăuntru: cinabru, agate, malahit, lapislazuli.

— Minunat! Ne vor ajunge să preparăm cerneală pentru o mie de ani. Everard se uită la Will în vreme ce închidea punga la loc. Le pisez mâine. Mulţumesc. M-aș fi dus eu însumi la piață, doar că... Se ridică rigid în picioare și duse punga la dulapul lui personal. Acum cu greu mai găsesc energie ca să mă ridic din pat.

— Vreau să mă duc în Cezarea, Everard.

— Cum?

Preotul se întoarse.

— Vreau să duc tratatul.

Everard puse punga pe un raft și închise dulapul.

— Cum ai aflat de asta? Încă nu s-a anunţat oficial.

— I s-a cerut lui Robert de Paris să meargă.

Everard clătină din cap.

— În fine, indiferent de unde ai auzit, nici nu se pune problema.

— De ce? întrebă Will cu voce calmă, dar ușor falsă din pricina încercării de a-și masca dorința.

Everard ridică o sprânceană.

— Cred că știi de ce. Ai angajat asasini care să-l omoare pe individ, pentru numele lui Dumnezeu!

— Tocmai de-aia vreau să mă duc.

— Pentru că ai dat greș prima dată? Tonul lui Everard era plin de sarcasm, dar pe chipul lui se citea clar îngrijorarea. Făcu un gest de alungare cu mâna, ca și cum ar fi vrut să încheie chestiunea sau să-l trimită pe Will de acolo. Și, oricum, a fost deja ales grupul care va duce tratatul de pace lui Baybars.

— Știu că poți discuta cu Edward și să-l faci să mă ceară în această misiune. Îi poţi spune că vrei să meargă și un membru Anima Templi. În plus, sunt unul din puținii oameni de aici care pot vorbi araba. Will continuă iute, văzând că preotul începe să clatine din cap. Vreau să fac totul bine, Everard. Vreau să-ţi dovedesc că am vorbit serios în acea zi pe metereze când mi-ai povestit despre Kalawun. Vreau să rămân, să fac parte din această lucrare, lucrarea începută de tatăl meu.

— Știu, știu, rosti Everard, ca și cum nu mai era nevoie de acele cuvinte.

— Și atunci de ce mă pui să fac treburi de curier în loc să lucrez la sarcinile pe care le-ai dat celorlalţi membri ai Frăţiei?

Everard îi aruncă o privire lui Will, dar nu-i răspunse.

— Pentru că n-ai încredere în mine, răspunse cavalerul în locul lui.

— Nu e adevărat!

— Ba este, ripostă Will. Și nu te învinuiesc. Dar au trecut șase luni, Everard! Vreau să ajut și în schimb stau pe aici și pierd timpul. Dacă nu mă vrei ca membru al Frăţiei, atunci concediază-mă, dar dacă mă vrei, atunci dă-mi voie să dovedesc ce pot. Dă-mi voie să îndrept ce am făcut.

După câteva clipe, Everard încuviinţă ușor.

Speranţele lui Will se intensificară, apoi se spulberară din nou când preotul rosti:

— Ai dreptate, te-am oprit de la anumite sarcini din pricina celor făcute de tine, dar nu ca să te pedepsesc. Am fost doar prudent. Dar această misiune nu numai că te-ar pune faţă în faţă cu omul pe care îl voiai mort cu atâta disperare încât să trădezi totul și pe toţi faţă de care ai depus un jurământ de loialitate ca să-ți atingi scopul, ci te-ar pune în mare pericol. Știi bine câţi oameni am trimis ca să negocieze cu Baybars de-a lungul timpului și câţi dintre ei s-au întors. E foarte posibil ca sultanul să folosească această oportunitate pentru a demonstra cât de puțin înseamnă oferta noastră pentru el, tăind

capetele tuturor și trimițându-le înapoi într-un coș! Everard se așează înapoi pe scaun. Și oricât de mult mi-ai grăbit de-a lungul acestor ani momentul în care am să intru în mormânt, îmi place să-ți văd capul acolo unde este acum, William.

— Nu cred că sultanul va face asta, replică Will. Ar fi o meschinărie. Și oricum ar fi Baybars, meschin nu e. Însă, indiferent de situație, vreau să fac asta. Will continua să vorbească destul de calm, dar începea deja să-și trădeze dorința presantă. Nu te-am rugat niciodată nimic, Everard, cel puțin nu pentru mine. Însă acum te rog să mă lași să plec în misiunea asta.

Preotul apucă pana de scris și cuțitașul, apoi le lăsă înapoi jos cu un oftat de iritare.

— Juri că nu o să comiți nicio neghiobie? Clătină repede din cap înainte ca Will să răspundă. Nu, jură-mi, jură pe numele tatălui tău!

— Jur, Everard! Will privi drept în ochii preotului. Nu te voi dezamăgi din nou.

După câteva clipe care părură să dureze o eternitate, Everard încuviință.

Aerul închis din grajd era fierbinte și încărcat de mirosul de bălegar. Simon se chinuia să ducă niște saci grei cu ovăz în șura pentru nutreț. Din când în când, alunga cu mâna muștele care i se învârteau în jurul capului, făcându-i sudoarea să cadă de pe nas și sprâncene. Îl dureau mușchii, iar obrajii, deja înroșiți de la soare, își accentuaseră culoarea din pricina efortului. Lăsând jos un sac, se aplecă să ia un urcior cu apă de pe podea.

— Simon?

Vocea îl făcu să se îndrepte de spate atât de repede, că se lovi cu capul de un lemn. Înjurând, scăpă urciorul, care se sparse, și se răsuci pe călcâie, cu o mână dusă la cap.

La intrare se profila silueta unei femei pe fondul alb al luminii de afară. O femeie înaltă, cu păr auriu-arămiu. Simon îi recunoscuse vocea dinainte de a se răsuci pe călcâie, dar șocul de a o vedea acolo, în carne și oase, îmbrăcată cu o rochie de culoare trandafirie, era imens. Era o priveliște la care el tânjise și de care se temuse în egală măsură în fiecare zi din ultimii patru ani.

— Am primit scrisoarea ta, zise Elwen.

Părea mai în vârstă și mai calmă.

— Nu credeam că ai să vii.

— Nici eu. Multă vreme n-am crezut. Dar dintotdeauna am vrut să văd Țara Sfântă.

Ștergându-și mâinile de tunică, Simon se apropie ezitând de ea.

— Cum ai ajuns aici?

— Pe un vas comercial.

— Te-a lăsat regina să pleci?

— Am plecat chiar la sugestia reginei Marguerite. După ce trupul regelui Ludovic a fost adus la Paris și a fost îngropat la Saint-Denis, palatul a devenit un loc al durerii. Mulți servitori au plecat pentru că nu suportau ideea de a trăi fără el. Eu am decis să rămân. Când am primit scrisoarea ta, am rupt-o. Elwen ridică din umeri. Însă am păstrat bucățile. Nu știu de ce. Regina le-a găsit într-o zi și m-a rugat să-i spun ce înțeles aveau.

Simon roși gândindu-se că suverana îi cunoștea acum secretul.

— Ea mi-a spus că ar trebui să plec, continuă Elwen. Mi-a spus că n-ar trebui să irosesc ocazia de a găsi iubirea, pentru că sunt atât de puține asemenea ocazii în viață. Habar n-am dacă de asta am parte aici; Will e cavaler și știu că nu poate... Elwen ezită. Am vrut doar să-ți spun că am primit mesajul tău. Ochii ei verzi îl studiară pe sergent câteva clipe prelungi. Și că înțeleg de ce ai făcut ceea ce ai făcut.

Simon privi în altă parte.

— Vrei să-l vezi pe Will? întrebă el încetișor.

— E aici? Nu știam dacă... Elwen inspiră adânc și dădu din cap. Cred că da. Da, adăugă ea cu mai multă convingere. Da, vreau. Privi peste umăr înspre poarta principală, unde câțiva sergenți stăteau de pază. Dar cel mai bine ar fi să nu atrag prea multă atenție asupra mea. Paznicii m-au lăsat să intru doar pentru că le-am spus că sunt nepoata Marelui Maestru.

Brusc, zâmbi și Simon își aduse imediat aminte de fetița pusă pe șotii care se furișase la bordul *Endurance* cu atâția ani în urmă.

— Bine. Simon privi prin grajdul pustiu. Cei mai mulți sergenți se găseau în sala mare pentru masa de prânz, deși era posibil să termine oricând de mâncat. Porni spre magazia unde erau ținute șeile și

harnașamentele. Te poți ascunde aici dacă vrei. Deschise ușa. Mă duc eu ca să-l găsesc pe Will pentru... Vocea i se stinse și fu nevoit să tușească pentru a-și drege glasul. Ți-l pot aduce eu.

În vreme ce Simon vorbea, Elwen îl urmărea cum se bâțâie stingherit, cu brațele lui groase, musculoase, atârnând rigide pe lângă trup, cu ochii plecați, incapabili să se uite într-ai ei. Pe chipul lui văzu lupta dintre cuvinte și sentimente. Se simțea ca o hoață.

— Mulțumesc, rosti ea încet, sperând ca asta să fie îndeajuns.

Will venea dinspre camerele cavalerilor când îl zări pe Simon traversând curtea în fugă. Grăjdarul privi în direcția lui, se opri, apoi ridică un pic mâna. Patru sergenți tineri trecură în fugă, râzând, prin spațiul care îi separa. După ce ei se îndepărtară, Will zări expresia grăjdarului. Traversă curtea, care treptat se umplea cu bărbați și băieți, după ce masa de prânz luase sfârșit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse iute Simon, relaxându-se.

Will ridică o sprânceană.

— După expresia ta, aș spune că tocmai a murit cineva.

Simon încercă în van să schițeze un zâmbet.

— Nu. Totul e bine. E... în fine, am avut un soi de surpriză. Asta-i tot.

— O surpriză?

— Will.

Se întoarseră amândoi și îl văzură pe Robert venind spre ei. Prins pe spate în coadă, părul lui blond ajunsese aproape la fel de alb ca și mantia cu care era îmbrăcat.

Robert îl salută pe Simon, după care îl prinse pe Will de umăr.

— Ai vorbit cu Everard?

— Da.

— Și?

— A fost de acord să discute cu Edward.

— Bine, zise Robert, zâmbind. Atunci mergem împreună la Arbaletă.

— Will, șopti Simon. Trebuie să plecăm.

Will se uită distrat la el.

— Spune-mi despre ce e vorba.

Sergentul vru să vorbească, apoi clătină din cap.

— Cred că ar fi mai bine să vezi singur. Răsucindu-se pe călcâie, porni înapoi spre locul de unde venise

Will zâmbi amuzat în direcția lui Robert.

— Cred că a muncit prea mult în soare. Vorbesc cu tine în câteva minute.

Robert dădu din cap.

— O să fiu în armurerie.

— Așteptă-mă, zise Will, pornind după grăjdar.

Simon nu-și încetini pasul, ci continuă să meargă ferm înspre grajd.

Când se apropiară de clădire, Will se opri.

— Simon, rosti el, cu voce calmă, dar fermă, văzând că grăjdarul vrea să intre.

Simon se întoarse.

— N-am timp de jocuri. Spune-mi despre ce e vorba. Am multe de făcut.

— Intră doar câteva clipe, insistă Simon, dispărând înăuntru.

Will oftă iritat, dar îl urmă. Simon se postase lângă magazie, cu o expresie impenetrabilă pe chipul umbrit de lumina slabă dinăuntru. Grăjdarul deschise ușa, după care se dădu la o parte. De-a dreptul supărat acum din pricina comportamentului ciudat al prietenului său, Will înaintă. Încremeni în pragul ușii când femeia dinăuntru se întoarse cu fața spre el. Dâre subțiri de lumină pătrundeau în magazie prin crăpăturile zidului exterior al grajdului, cuprinzând-o pe Elwen într-o pânză fragilă de dungi aurii. Gura lui Will se uscă instantaneu, iar odată cu asta pieriră miile de cuvinte care îi năvăliseră în cap, bulucindu-se să-i iasă de pe buze. După valul inițial de exclamații și gânduri învolburate, în minte îi rămase un singur cuvânt. Îl rosti cu un ton calm, ciudat, o voce care părea a altcuiva.

— Elwen.

Ea schiță un zâmbet.

— Bună, Will Campbell!

Will făcu un pas înspre ea, fără să-l observe pe Simon cum închide cu discreție ușa magaziei în spatele lui.

Se lăsă tăcerea, tot mai învăluitoare cu fiecare secundă care trecea. Încăperea închisă, luminată de soare și mirosind puternic a piele și bălegar, părea să se extindă și să devină o întreagă lume. Senzaţia era atât de intensă, că Will începu să se simtă ameţit. Își dădu seama că încetase să mai respire și nu-și desprinsese privirea de pe chipul lui Elwen de când intrase în magazie. Făcu un pas și reuși să se uite în altă parte, și atunci ceea ce-l înconjura păru să revină la dimensiunile normale.

— Cum te simți? întrebă Elwen, urmărindu-l.

Will clătină din cap.

— Bine. Clătină iarăși din cap, apoi se uită la ea. Și tu?

— Sunt bine.

Will păși brusc în față, cu ochii fixaţi asupra ei.

— Elwen, n-am vrut niciodată să plec așa cum am făcut-o. N-am vrut niciodată să se schimbe lucrurile așa cum s-au schimbat sau să se fi întâmplat ceva din ce s-a întâmplat. Nimic, repetă el cu fermitate.

— Atunci de ce ai plecat? răspunse ea, cu un ton schimbat, devenit serios și acuzator. De ce ai fost cu...? Se opri, privi în altă parte, apoi din nou la el. De ce ai fost cu fata aceea?

Will oftă. Își frecă fruntea.

— Îţi aduci aminte despre cartea de care Everard te-a rugat să ai grijă?

— Cea pe care am luat-o de la trubadur? Bineînţeles.

— Și îți aduci aminte că trebuia să mă duc după cineva care ne-o furase?

— Da, șopti ea. Mi-ai spus toate astea când ne-am întâlnit în palat. Când mi-ai cerut să fiu soţia ta.

Will începu să studieze podeaua.

— În acea seară, când Everard și cu mine ne pregăteam de plecare, Garin de Lyon mi-a trimis un bilet, pretinzând că e de la tine. În el îmi cerea să vin la tavernă. Will ridică neajutorat din umeri. M-am dus acolo gândindu-mă că o să mă întâlnesc cu tine. Am fost prins de un individ care voia cartea pentru el însuși. M-au făcut să spun unde e și Garin m-a drogat, m-a așezat pe patul din acea cameră și m-a lăsat acolo.

— Garin? se miră Elwen, ridicând sprâncenele a nedumerire și mânie. Simon îi spusese foarte puține lucruri în scrisoare, doar că o minţise și că știuse că Will fusese drogat. De ce să fi făcut el asta?

— A fost obligat de individul care m-a prins și pe mine. Will clătină din cap. Nu contează cu adevărat; acel om e mort și Garin e la închisoare, dar ce am nevoie ca tu să știi este că nu eram acolo din voinţa mea.

— Și fata? Cum ai lăsat-o să-ți facă tot ce ți-a făcut? Trebuie să fi fost capabil să o oprești. Era doar o puștoaică și tu erai...

— Să o las să-mi facă? interveni Will. N-am *lăsat-o* să facă nimic. Avea un ton dur și rece. Se opri, se luptă să se stăpânească, apoi vorbi din nou: Eram drogat. Habar n-aveam ce se petrecea. Îmi amintesc doar parţial unele lucruri. Se încruntă, fie ca și cum ar fi încercat să-și amintească, fie ca și cum s-ar fi străduit să oprească amintirile să revină. Cred că pentru o vreme am crezut că ești tu. Somniferul și faptul că venisem acolo ca să mă întâlnesc cu tine m-au făcut să cred asta. Apoi, când mi-am dat seama că nu ești tu, m-am simţit de-a dreptul paralizat. Nu mai puteam nici măcar să vorbesc.

Elwen dădu încet din cap.

— Dacă toate astea sunt adevărate, de ce nu mi-ai explicat? De ce ai plecai fără să mă mai vezi?

Ochii ei se umplură de lacrimi și Elwen se întoarse brusc cu spatele.

Will vru să se ducă la ea, dar nu fu în stare.

— A doua zi, imediat după ce am aflat ce s-a întâmplat, am vrut să te văd, dar m-a oprit Everard. Eu... nu știu de ce l-am ascultat. Nu-mi amintesc. Cred că eram încă într-o stare de confuzie. Mi-a spus despre Garin și eu...

— Ți-ai dorit răzbunarea mai mult decât m-ai dorit pe mine, rosti ea, întorcându-se din nou cu fața spre el.

Acum tonul ei era simplu și precis, fără nuanţe acuzatoare.

— Nu pot descrie cum a fost, rosti încet Will. Cum m-am simţit pentru că mi-a fost răpită posibilitatea de a alege. Cum m-am simţit să rămân fără grai și neajutorat. M-am simţit mânjit... ca și cum înăuntrul meu se strecurase ceva rău și bolnav. Nu aș fi putut trăi așa, Elwen. Când am plecat după Garin, m-am îmbolnăvit de-a binelea. Am stat în Orleans timp de trei luni. A fost cât pe-aci să mor. Când m-am făcut

bine, Garin și cartea dispăruseră în Țara Sfântă. Simon ne-a găsit o navă cu care să plecăm, iar eu știam că, oricât aș fi vrut să mă întorc la tine, trebuia să termin ce începusem. Trebuia să-mi recapăt dreptul de a alege.

— De ce nu mi-ai scris? întrebă ea după câteva clipe.

— Am încercat. Am început o sută de scrisori. N-am putut termina niciuna. Apoi timpul a trecut și m-am gândit că te-ai măritat și ai o familie, că ești fericită. Nu voiam să te rănesc sau să mă amestec într-o viață despre care nu știam nimic. Și eram speriat, încheie el jalnic. Am fost un neghiob.

— Da, ai fost. Elwen strânse buzele, apoi zâmbi. Expresia îl surprinse pe Will. Îți aduci aminte cum obișnuiam să vorbim despre Țara Sfântă când eram mici?

Will dădu morocănos din cap.

Elwen zâmbi și mai tare.

— Când eram mai tânără și locuiam în palatul din Paris, visam că vom merge acolo împreună. Când se lăsa ceața în zilele de iarnă, închideam ochii și ne vedeam pe amândoi stând pe o terasă caldă din marmură a unui palat din aur, cu zidurile și podelele împodobite cu bijuterii și cu marea cea mai albastră cu putință întinzându-se în fața noastră. Elwen își mijise ochii. Tu purtai mantia de cavaler și armură strălucitoare, iar eu eram îmbrăcată cu o rochie albă de mătase. Mă luai în brațe și îmi spuneai că mă iubești. Ani de zile am adormit visând la asta.

Elwen își deschise brațele ca și cum ar fi vrut să cuprindă magazia înghesuită și urât mirositoare, cu podeaua ei plină de paie și pereții crăpați și acoperiți de pânze de păianjen. Izbucni în râs. Era un sunet vesel, nu unul batjocoritor sau amarnic.

Will se uită la ea, simțind cum pe buze îi înflorește un zâmbet. Încercă să-l reprime, dar nu reuși. Începu să râdă împreună cu Elwen. Apoi, fără ca vreunul să pară că făcuse o mișcare, se treziră unul în brațele celuilalt. Chicoteau, suspinau și se strângeau tare. Într-un târziu, se despărțiră, fiecare stingherit de explozia emoțională.

— Nici măcar nu știu cum ai ajuns aici, zise Will.

— E o poveste lungă, răspunse ea, ștergându-și ochii cu dosul palmei. O poveste pentru altă dată. Pe scurt, am venit cu un negustor.

Un veneţian.

— Ai unde să stai?

— Da, cu el. Elwen surprinse expresia lui Will și zâmbi. Este furnizor al Casei Regale din Paris. La cererea reginei Marguerite, mi-a oferit de lucru și mă găzduiește aici. Are o croitorie în cartierul veneţian. E un om bun, iar soţia lui, o femeie de treabă. Au trei fete cu care mă înţeleg bine.

Will zâmbi. Un clopot se auzi de afară. Privi în jurul lui.

— Aș vrea să vorbim mai mult, dar...

— Știu, i-o reteză ea. Trebuie să plec. Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi. Elwen, ascultă, s-ar putea să fiu nevoit să plec departe. Sper să fie doar pentru câteva zile. Dar trebuie să fac asta. Îmi pare rău.

Elwen încuviinţă.

— După aceea, continuă Will, putem vorbi. Privi în jos spre mantia lui. Nu știu ce am putea... sau dacă...

Elwen îl opri cu un deget la buze.

— Nu-i nevoie să mai spui ceva. Nu trebuie să ne gândim la asta acum. Încă mă simt ciudat că mă aflu aici. Și eu am nevoie de timp. Vru să treacă pe lângă el, apoi se opri, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Ne vedem când te întorci.

Will rămase singur o vreme după plecarea ei, simţind că-i arde obrazul acolo unde îl atinsese ea.

Capitolul 47

Templul din Acra
20 mai 1272

— Ai grijă cu el. Semnătura mea abia s-a uscat. Will luă cutia de piele întinsă de prinţul Edward.

O băgă în sacul de la șa și strânse bine șnurul, simţind din plin greutatea misiunii. Everard făcuse mai mult decât să ceară prezenţa lui Will în grupul de cavaleri; îl rugase pe prinţ ca Will să conducă grupul.

— Sunteţi sigur că trimitem oameni suficienţi, Alteţă Regală?

Edward se întoarse către Marele Maestru al ospitalierilor.

— Nu ne așteptăm la o bătălie, Maestre de Revel.

— Nu știm asta, Alteţă. Și chiar dacă Baybars își va onora acordul, este cale de două zile până în Cezarea. Drumul e folosit de beduini. E posibil ca ei să vrea să atace un grup atât de mic pentru a-l jefui.

— Mă îndoiesc, se auzi vocea profundă a lui Thomas Berard, Marele Maestru al templierilor. Edward și Hugues de Revel se întoarseră spre el. În plus, frate, adăugă el, adresându-se conducătorului ospitalierilor, nu vrem să părem prea războinici. În definitiv, este un tratat de pace.

Hugues de Revel își ţuguie buzele, dar dădu scurt din cap.

— Eram doar prudent, frate. Nu vrem să meargă ceva rău.

Cei trei bărbaţi se uitară la Will.

Cavalerul își înclină capul.

— Totul va merge bine, domnilor.

Marii Maeștri templier și ospitalier părură mulţumiţi și se întoarseră ca să discute cu ceilalţi demnitari din conducerea orașului, care veniseră ca să asiste la plecarea grupului de cavaleri.

Edward rămase încă un moment pe loc.

— Mult noroc, Campbell! rosti el după câteva clipe.

Will îl urmări pe prinţ îndreptându-se către cei trei cavaleri din garda personală, care își pregăteau caii.

Planul lui Edward de a asigura pacea în Ţara Sfântă mersese până atunci mai bine decât s-ar fi așteptat oricine. Tot el era, după cum știa Will, responsabil de eliberarea lui Garin din închisoare. După patru ani

petrecuți în celulă, cavalerul fusese eliberat fără niciun avertisment cu trei zile în urmă. Venise la Will ca să-și ia la revedere înainte de a ieși pe poarta servitorilor, palid, supus și izgonit din Templu pentru totdeauna. Când Will îl întrebase pe Everard ce îl determinase să se răzgândească, preotul îi răspunsese că fusese vorba despre intervenția Gardianului. Din câte se părea, atunci când îl vizitase pe cavaler în celulă, Edward fusese impresionat de suferința tânărului. La câteva luni după vizită, vorbise cu Seneșalul și, când descoperise motivele întemnițării lui Garin, se oferise să-l ia pe tânăr înapoi în Anglia, cu el. Prințul le spusese că tânărul cavaler avea să-i fie de ajutor, pe post de simplu secretar, cu munca lui pentru Anima Templi. Va avea mult de lucru, astfel că nu va putea să se bucure de prea multă libertate, dar cel puțin i se va da ocazia de a-și folosi cunoștințele în beneficiul Frăției în loc să putrezească fără sens într-o celulă de închisoare. Ca urmare a rugăminții prințului, Everard, care de ceva vreme era implorat de Will să reconsidere dura pedeapsă acordată, cedase în cele din urmă.

Însă, deși Will nu avea niciun motiv să se îndoiască de spusele prințului, ceva din atitudinea lui Edward îl făcea să se simtă în continuare neliniștit, ca un vag miros de fum într-o pădure sau ca o umbră nedefinită pe un zid.

— William.

Will își roti privirea și îl văzu pe Everard șchiopătând spre el, cu gluga trasă peste cap, în ciuda căldurii de afară.

— Protejează-l bine, șopti preotul, arătând spre șaua calului.

— O s-o fac.

— În tine sunt toate speranțele noastre.

Will fu surprins să zărească lacrimi în ochii injectați de sânge ai preotului. Pe chipul lui ridat se citea îngrijorarea.

— Poate că ar trebui să vin cu tine? rosti Everard, aruncând o privire spre cavalerii strânși în curte, care își legau ploști cu apă de centuri, își ajustau căștile și își potriveau săbiile. Alături de oamenii lui Edward se adunaseră șase templieri, patru ospitalieri și trei cavaleri teutoni care formau grupul care urma să-l însoțească pe Will pe drumul spre Cezarea: o demonstrație de forță și unitate prin care voiau să arate că vorbeau în numele întregii creștinătăți.

— Everard, replică Will cu fermitate. Mă voi asigura că ajunge întreg acolo. Îți promit.

Pe chipul preotului apăru un zâmbet.

— Știu, William. Știu.

Se dădu înapoi astfel încât Will să se urce în șa. Cavalerul porni cu calul spre Robert de Paris și ceilalți templieri. Robert discuta cu Simon.

Simon zâmbi văzându-l pe Will cum se apropie.

— Ți-am găsit și ție una, rosti el, ridicând o ploscă pentru apă.

— Am deja una, rosti Will, bătând cu palma plosca legată de șa.

— Corect, zise Simon, dând din cap. Normal că ai.

— Dar nu văd niciun rău să iau două, reveni Will, în vreme ce grăjdarul se răsucea pe călcâie. Uite, zise el, întinzând mâna. Arunc-o încoace.

În vreme ce Will lega plosca alături de cealaltă, Simon își umflă obrajii și își înfipse degetele mari la centură.

— Păi, atunci mult noroc!

Will râse și își dădu ochii peste cap.

— De ce se comportă toată lumea ca și cum nu ne-am mai întoarce? Se uită la Robert. Nu prea ne inspiră încredere, nu-i așa?

— N-am vrut să sune așa, protestă Simon.

Will zâmbi.

— Ne vedem peste câteva zile.

Cezarea
22 mai 1272

Orașul Cezarea ajunsese o ruină. Molozul de la clădirile distruse zăcea pretutindeni, iar arcadele înalte ale catedralei se ridicau spre cer și se opreau brusc, după ce acoperișul boltit pe care îl sprijineau odinioară dispăruse. Praful, nisipul și cenușa erau împrăștiate de vânt pe străzile pustii, printre coloane și în interiorul caselor, acoperind totul cu un strat de pudră cenușie.

Uitându-se de pe deal la rezultatul uneia dintre campaniile sale militare, Baybars resimțea pustietatea din oraș ca pe o presiune în interiorul trupului său. Se întoarse către Kalawun, care stătea în șa alături de el.

— Vom ridica tabăra în interiorul orașului. Trimite iscoadele ca să se asigure că noi ajungem primii, apoi postează gărzi la intrare. Cum sosesc, îi flancăm.

— Da, stăpâne.

— Kalawun!

Baybars se opri, cu privirea atrasă iar de Cezarea.

— Stăpâne?

Privirea lui Baybars se întoarse spre el.

— Când ajung, tu o să-i întâmpini. Pune gărzile să-i păzească pe ceilalți și adu-l pe conducător la mine, singur. Tonul i se înăspri. Trebuie să fim prudenți, Kalawun. Francii sunt aproape terminați în aceste teritorii. Încă un efort, și vor dispărea pentru totdeauna. Dar grijile cele mai mari trebuie să ți le faci pentru bestia încolțită din toate părțile. Poate că văd în această întâlnire o nouă ocazie de a mă lovi direct. Privirea lui deveni dură când își aminti de tentativa asasinilor de a-i curma viața. Asigură-te că așa ceva nu se va întâmpla.

— Bineînțeles, stăpâne.

Se înserа când Will și ceilalți cavaleri se apropiară de orașul în ruine. Soarele colorase acoperișurile distruse și arcadele în chihlimbariu, iar dincolo de acestea, marea se spărgea de țărm cu zgomote constante ca niște oftaturi. Pescărușii se roteau pe deasupra lor, agitați de trecerea cavalerilor. Oamenii intrară tăcuți pe lângă zidurile dărâmate ale orașului. Copitele cailor răsunau în tăcerea din jur. Will avea senzația că pătrundeau într-un mormânt sau într-o biserică, oricum într-un loc în care vocea omului reprezenta o impietate.

— Aici semnăm noi un tratat de pace? șopti Robert.

Will nu răspunse. Pentru el, Cezarea însemna cel mai bun loc de semnare a unui tratat. Locul povestea fără vorbe despre ceea ce se întâmplase. Iar acordul pe care îl aducea răspundea orașului cu un viitor posibil, diferit.

— Nu suntem singuri, zise unul din oamenii lui Edward cu voce joasă.

Chiar în acea clipă, privirea lui Will fu atrasă de un licăr auriu. Un războinic mameluc stătea călare pe un cal de război în spațiul căscat între două clădiri distruse. Purta uniforma regimentului Bahri, garda

personală a lui Baybars. Cavalerii își continuară prudenți drumul pe lângă războinic, care se uită la ei fără nicio urmă de interes. După câteva momente, Will aruncă o privire peste umăr și văzu că mamelucul ieșise la lumină dintre clădiri. Will simți un fior de teamă când alți patru soldați călare se iviră de pe o altă stradă ca să se alăture războinicului.

— Acolo sus, murmură Robert, dând din cap înspre un acoperiș care se înălța deasupra străzii din fața lor.

Un alt mameluc stătea în picioare acolo, cu un arc cu săgeata potrivită. Arcul soldatului se mișcă după cavaleri pe măsură ce ei treceau pe sub acoperiș. Alți doi soldați călare se iviră de pe o alee lăturalnică în zgomot de copite.

— Ce fac? mârâi unul dintre ospitalieri.

Omul își ținea mâna strâns pe mânerul sabiei.

— Ne mână de la spate, mormăi un templier, în timp ce alți patru mameluci apărură în fața lor, blocându-le calea.

Cavalerii se apropiară unii de alții, cei mai mulți cu armele scoase, dar cei patru mameluci din fața lor nu încercară să-i oprească, ci se mulțumiră să-i privească apropiindu-se.

— Cred că vor să o luăm pe aici, spuse Will când grupul ajunse la o răscruce.

În stânga lor se întindea o stradă mai largă, plină de moloz și resturi de clădiri, înspre catedrala ale cărei coloane rupte luceau roșietice în lumina soarelui la asfințit care se cufunda în marea întunecată de la orizont. Restul armatei mameluce își ridicase tabăra în interiorul scheletului catedralei. Will deslușI cai, căruțe și mulți oameni, poate mai bine de o sută, care se mișcau în jurul petelor vii de culoare ale torțelor aprinse.

— Haideți, le spuse el celorlalți, mânându-și calul de-a lungul străzii pustii, cu mamelucii din spate pe urmele lor.

Will se simțise încordat și agitat când Everard îl anunțase că va conduce grupul de cavaleri, iar senzația persistase până când părăsiseră siguranța zidurilor din Acra. Ciudat însă, pe măsură ce pătrunseseră tot mai adânc în teritoriul inamicului nervozitatea îi dispăruse, iar el se simțise tot mai calm. Îi plăcea să călărească, să se îndrepte către ceva atât de important și de definitiv. Totodată, avusese timp să se

gândească la Elwen, iar acele momente intime de meditație pe care și le îngăduise îl făcuseră să uite de destinația lor. Acum însă, prins în atmosfera ostilă a acelui oraș mort, auzind cântecul sporadic al păsărilor și resimțind acut tăcerea soldaților care veneau după ei, Will simțea tot mai acut cum groaza împresoară micul lor grup.

Se gândi la soarta tatălui său în mâinile acestor oameni și la avertismentele lui Everard pe care el le respinsese atât de sigur pe sine. Se gândi la Elwen. Imaginea chipului ei îi umplu mintea și atunci luă decizia ca, orice s-ar întâmpla în acea seară, să supraviețuiască. Însă pe măsură ce soldații mameluci se apropiau din spatele lor, iar distanța dintre grupul lor și cei aflați în interiorul catedralei se micșora, o voce din interiorul lui începu să-și bată joc de el spunându-i că fusese un neghiob.

Cavalerii se apropiară de catedrală, de unde ieșiră șapte mameluci călare ca să-i întâmpine. În fruntea lor se găsea un om înalt, îmbrăcat cu hainele și armura unui ofițer de rang superior. Arabii se opriră la mică distanță de cavaleri și bărbatul din frunte descălecă. Grupul lui Will se opri și el. Ofițerul mameluc veni spre ei.

— Prinși în capcană, rosti unul dintre templieri, privind în jur la linia de mameluci care blocau strada la doar zece-doisprezece metri în spatele lor.

Will sări din șa și deschise sacul prins de aceasta. Robert descălecă și el, în vreme ce bărbatul înalt se opri la mică distanță de ei.

— *Assalaamu aleikum,* zise Will, cu fața spre individ, sperând ca anii lui de traduceri din arabă să-i facă vocabularul inteligibil. Numele meu este William Campbell și am venit ca să mă întâlnesc cu sultanul Baybars în numele prințului Edward al Angliei și al autorităților din Acra.

Bărbatul zâmbi auzind pronunția stângace a lui Will, dar zâmbetul său părea mai degrabă binevoitor decât batjocoritor.

— *Wa-aleikum assalaam,* William Campbell, replică el, vorbind rar pentru ca Will să-l poată înțelege. Eu sunt Amir Kalawun. Ai tratatul?

Se încruntă când cavalerul nu răspunse și repetă întrebarea.

— Îl am, răspunse Will, studiindu-l pe individ cu mare atenție.

— Vino cu mine. Oamenii tăi pot aștepta aici.

— Ce spune? îl întrebă pe Will unul dintre cavalerii lui Edward.

Când Will le traduse, Robert clătină din cap.

— Nu. Spune-i că așa ceva este inacceptabil. Trebuie să venim cu tine.

Will nu-și desprinse privirea de la Kalawun. Deși impozant ca fizic, comandantul mameluc emana calm, iar în ochii lui căprui se citea o inteligență aparte. „Un diplomat, își zise Will, în trupul unui războinic." Găsea combinația extrem de interesantă.

— E-n regulă, îi zise el lui Robert. Mă duc singur. Nu cred că avem de ales.

Kalawun ridică palma la apropierea lui Will.

— Trebuie să-ți lași sabia aici.

Cavalerul ezită, apoi își desfăcu centura și puse sabia jos, în colb.

— Vino spre mine, rosti Kalawun cu calm. Ridică brațele.

Pipăi trupul și șoldurile lui Will, căutând o eventuală armă ascunsă.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu, rosti Will încetișor, în vreme ce Kalawun îi verifica interiorul mânecii mantiei. James Campbell. Everard de Troyes mi-a povestit de tine.

Kalawun se opri, cu mâinile în jurul încheieturii lui Will. Aruncă o privire spre războinicii Bahri din spatele lui, însă oamenii erau suficient de departe ca să nu audă nimic.

— Nu pot spune că l-am cunoscut, rosti el, verificând cealaltă mânecă a lui Will. Nu ne-am întâlnit niciodată față în față. Ar fi fost prea periculos pentru mine. Dar am simțit că îl cunosc bine.

— Eu continui lucrarea tatălui meu, rosti Will printre dinți.

— Atunci poate că ne mai întâlnim, William Campbell. Kalawun se dădu înapoi. Deocamdată, hai să ducem tratatul sultanului. Vru să se întoarcă, dar se opri. Fii atent, șopti el. Sultanul Baybars nu-i iubește pe semenii tăi, și în special ordinul tău, și e arțăgos după recenta tentativă de asasinat eșuată, o tentativă despre care el crede că a fost pusă la cale de franci. Nu face mișcări bruște și vorbește doar dacă ți se vorbește. Gărzile lui au ordin să te ucidă dacă suspectează că îi vrei răul.

Will simți cum i se strânge stomacul în vreme ce mergea alături de Kalawun de-a lungul străzii către tabăra militară luminată de torțe, trecând pe lângă grupuri mari de oameni și steaguri cu semiluni și stele. Crucea roșie de pe mantia lui părea să ardă ca un far, atrăgând

privirile tuturor asupra lui și făcându-l să se simtă îngrozitor, ca un hoț care se furișează.

În interiorul catedralei, acolo unde ar fi trebuit să stea corul, un loc devenit o aglomerare de pietre crăpate, fusese montat un tron, cu brațele împodobite cu doi lei din aur. Câteva trepte fisurate conduceau într-acolo, iar cei doi pereți rămași în picioare și care încadrau tronul erau pe alocuri fisurați. Prin crăpături, Will putea vedea marea. Pe tron, drept și strălucitor în hainele lui de brocart auriu și armura lucitoare, ședea Baybars Bundukdari, Arbaleta, sultanul Egiptului și al Siriei, ucigașul tatălui său.

Se auziră șoapte când Will și Kalawun se apropiară de trepte. Cavalerul zări o siluetă gheboșată, în haine cenușii, stând ghemuită lângă trepte în partea laterală a corului și urmărindu-l cu ochi albi și lăptoși plini de mânie și cu dinții dezgoliți. În spatele individului erau cinci războinici Bahri, cu toții având în mâini arbalete îndreptate spre Will.

— Te poți apropia de sultan, rosti Kalawun de lângă el și împingându-l ușor de la spate.

Will se conformă, prudent, cu ochii ușor plecați. Inima îi bătea cu putere în piept. Când ajunse pe treapta de sus se înclină respectuos, apoi își înălță capul.

Întâlni tresărind ca ars ochii de un albastru intens ai lui Baybars. Unul avea un licăr ciudat, provocat de o pată albă, în formă de stea. În vreme ce privea fix acei ochi, în mintea lui începu să cânte o voce: *Omul ăsta ți-a ucis tatăl, tu ai încercat să-l omori pe acest om.* Cuvintele răsunau atât de limpezi și de puternice, încât pentru o fracțiune de secundă Will se temu să nu le fi rostit cu voce tare.

Se găsea la doar câțiva pași de omul care ordonase moartea tatălui său și pe care asasinii nu reușiseră să-l omoare. Will se văzu întinzând mâinile și cuprinzând cu ele gâtul lui Baybars. Strângând tare acea carne. Știa că ar fi fost mort înainte de a-l atinge pe sultan, străpuns de săgețile trase de arbalete. Dar nu asta îl opri. Imaginea îi provocă dezgust. O imagine pe care cu doar un an în urmă o visa des și intens acum părea total deplasată, meschină chiar. Nevoia lui de răzbunare dispăruse. Iar conștientizarea acestui fapt îl surprindea.

Toate acestea trecură prin mintea lui Will timp de câteva secunde, după care se aplecă înainte, ținând în mână cutia cu tratatul de pace.

Baybars nu făcu nicio mișcare. Will ezită, apoi își retrase ușor brațul.

După o pauză îndelungată, în timpul căreia îl studie cu atenție pe Will cu privirea, Baybars vorbi, într-o arabă bogată în intonații și pe un ton profund.

— Cum te cheamă, creștine?

— William Campbell.

Trecură alte câteva momente, umplute de zgomotele mării din apropiere, după care Baybars vorbi din nou.

— Ai un tratat pentru mine, William Campbell?

Will înmână cutia, simțind toate privirile din catedrală ațintite asupra lui. Când Baybars o luă, degetele li se atinseră scurt. Sultanul o deschise și scoase cele două pergamente făcute sul dinăuntru. Studie cu atenție fiecare document, apoi făcu semn unui om îmbrăcat cu haine verzi de mătase și turban incrustat cu bijuterii, care stătea într-o parte a tronului împreună cu un grup de oameni îmbrăcați la fel. Will își spuse că erau consilieri. Omul veni, luă pergamentele, le citi, apoi i le dădu înapoi lui Baybars cu o încuviințare scurtă din cap. Un alt om păși în față, ținând în mâini o tavă de cristal pe care se găseau o călimară mică și o pană de scris. Will așteptă ca sultanul să semneze tratatul, după care Baybars îi dădu un pergament și cutia înapoi.

Gata, se semnase un tratat de pace pentru zece ani, zece luni, zece zile și zece ore, prin care francilor li se garanta posesia teritoriilor pe care încă le dețineau și folosirea drumului pelerinilor până la Nazaret.

Toată lumea păru să se relaxeze când Baybars se lăsă pe spatele tronului și Will strecură pergamentul înapoi în cutie.

Cavalerul auzi o voce în spatele lui.

— Vino, rosti Kalawun, care urcase treptele. Te voi escorta înapoi la oamenii tăi.

Will nu se mișcă, ci rămase înțepenit locului, uitându-se fix la sultan. Soldații cu arbaletele se încordară. Cavalerul îl simți pe Kalawun punându-și o mână pe umărul lui ca avertisment.

Baybars se încruntă și se aplecă în față. Ochii i se îngustară din pricina iritării.

Will i se adresă repede:

— Luminăția Ta, aș dori să mi se acorde permisiunea de a călători în siguranță până la fortăreața Safed. Tatăl meu a fost omorât acolo în cursul asediului și vreau să-l îngrop și să-l cinstesc cum se cuvine. Știu că nu am niciun drept să cer asta și că nu aveți niciun motiv să-mi acordați permisiunea, dar... Se opri, simțind cum încrederea i se topește și cum începe să se bâlbâie din pricina limbii străine. Dar trebuia să cer asta.

Cu colțul ochiului, Will observă gărzile și consilierii schimbând un amestec de priviri surprinse, amuzate și chiorâșe. Alături de el, Kalawun părea să fi încremenit.

Pentru câteva clipe, Baybars păru să-l studieze pe Will cu un interes reînnoit. Apoi dădu din cap.

— Îți voi acorda permisiunea, rosti el în tăcerea care se lăsase. Dar vei merge fără oamenii tăi și vei fi escortat de oamenii mei. Fără să-și desprindă privirea din ochii lui Will, sultanul făcu un semn înspre doi soldați cu arbaletă, care își plecară armele și păși în față. Duceți-l la Safed, rosti el. Apoi escortați-l înapoi până la Acra.

— Mulțumesc, murmură Will.

— Am terminat aici, replică Baybars, lăsându-se din nou pe spatele tronului și apucând capetele de leu de pe brațe. Poți pleca.

Răsucindu-se pe călcâie, Will se îndepărtă de tron, coborî treptele și ieși din catedrală. Întreg trupul îi tremura de emoție.

Afară se lăsase întunericul. Deasupra orașului se ivise luna argintie.

— A fost o neghiobie din partea ta, rosti Kalawun încetișor, în vreme ce se apropiau de grupul de cavaleri, cu cei doi soldați Bahri aleși ca escortă pentru Will pe urmele lor.

— Trebuia să o fac, răspunse Will, oprindu-se ca să-și ia sabia din locul unde o lăsase.

— Înțeleg. Kalawun își înclină capul. Pacea să te însoțească, William Campbell!

— Și pe tine!

Kalawun porni înapoi spre tabără.

— L-a semnat?

Will se întoarse când Robert apăru în spatele lui.

— Da. Vreau ca tu să te asiguri că tratatul ajunge cu bine în Acra.

— Cum adică? se miră Robert, încruntându-se. Tu unde te duci?
Will zâmbi dând cavalerului cutia cu pergamentul.
— Să îngrop o fantomă.

NOTA AUTORULUI

Încă de la conceptul inițial al acestui roman, acum cinci ani, am fost conștientă că vreau să istorisesc povestea cruciadelor atât din punctul de vedere al Occidentului, cât și din cel al Orientului. M-au fascinat oamenii în carne și oase atașați legendarilor templieri, dar m-a fascinat în aceeași măsură și extraordinara ascensiune a războinicului mameluc Baybars, care, în Orientul Apropiat, este și astăzi un erou.

În scrierea acestui roman am încercat să respect evenimentele, personajele și perioadele de timp reale, fără să afectez ritmul sau intriga, iar rezultatul este că uneori romanul este ancorat în fapte, alteori este doar imaginație și, din când în când, un amestec al celor două. De pildă, bătăliile de la Ayn Jalut, Safed și Antiohia s-au petrecut în mare parte așa cum le-am descris eu. Anima Templi este invenția mea, deși am fundamentat în mare parte Cartea Graalului scrisă de Everard pe o poveste romantică a Graalului din secolul al XIII-lea, *Perlesvaus,* o operă anonimă plină de imagini neortodoxe, despre care unii cred că ar fi fost creația unui templier. În aceeași manieră, atacul asupra companiei de templieri de la Honfleur reprezintă o ficțiune, dar regele Henric al III-lea chiar a fost obligat să dea bijuteriile Coroanei Angliei templierilor în contul datoriilor neachitate.

Pentru datarea evenimentelor m-am bazat pe mai bine de o sută de surse, cele mai multe faptice, unele ușor fantasmagorice, altele contradictorii, dar toate având un rol lămuritor. Sursele pe care le-am utilizat cel mai mult merită menționate aici, căci sunt neprețuite și cu siguranță merită citite de oricine vrea să afle mai multe despre această epocă istorică incredibilă, pe care eu abia dacă am reușit să o prezint superficial. Lucrările la care mă refer sunt: *A History of the Crusades* (Cambridge University Press), o uluitoare trilogie semnată de Steven Runciman, *The Templars* (Weidenfeld & Nicholson), de Piers Paul Read, *The Knights Templar: A New History* (Sutton Publishing), de Helen Nicholson, *The Wars of the Crusades* (Osprey Publishing Ltd.), de Terence Wise, *The Cross and the Crescent: A History of the Crusades* (BBC Publications), de Malcolm Billings, *The Trial of the Templars* (Cambridge University Press), de Malcolm Barber și *History of*

Medieval Life: A Guide to Life from 1000 to 1500AD (Chancellor Press), de David Nicolle.

Sunt recunoscătoare pentru că mi s-a permis să reproduc două versuri din *Cântecul lui Roland,* în traducerea lui Dorothy L. Sayers apărută la Penguin Books în 1957. Totodată, trebuie să acord creditul cuvenit istoricului Malcolm Barber, autorul lucrării *The Trial of the Templars,* din care am extras două citate din Bernard de Clairvaux, și în care apare o traducere după o relatare a unui martor ocular la o inițiere templieră, traducere care s-a dovedit nepreţuită pentru propria mea portretizare a ceremoniilor de iniţiere din cadrul ordinului.

Robyn Young
August 2005

GLOSAR

A lua Crucea: A pleca în cruciadă, o sintagmă derivată din crucile de cârpe înmânate celor care voiau să devină cruciați.

Acra: Oraș pe coasta Palestinei, cucerit de arabi în anul 640. A fost recucerit de cruciați la începutul secolului al XII-lea și a devenit principalul port al noului Regat Latin al Ierusalimului. Acra era condus de un rege, dar pe la mijlocul secolului al XIII-lea autoritatea regală a fost contestată de nobilii franci locali și de la această dată orașul, cu cele douăzeci și șapte de cartiere ale sale, a fost guvernat de o oligarhie.

Amir: Termen arab pentru comandant, folosit, de asemenea, ca titlu pentru unii conducători.

Asasini: Sectă extremistă înființată în Persia în secolul al XI-lea. Asasinii erau adepți ai credinței musulmane șiite și, în decursul timpului, s-au răspândit în mai multe țări, inclusiv în Siria. Aici, sub conducerea faimosului lor lider, Sinan, Bătrânul de pe Munte, au format un stat independent, pe care l-au controlat până când acesta a fost înglobat în teritoriile mameluce aflate sub conducerea lui Baybars.

Ayyubiți: Conducători dinastici ai Egiptului și Siriei în secolele al XII-lea și al XIII-lea, cei care au format armata de mameluci (sclavi). Saladin a aparținut acestei dinastii și în cursul domniei sale ayyubiții au ajuns la apogeul puterii lor. Ultimul ayyubit a fost Turanshah, care a fost ucis de Baybars la ordinele comandantului mameluc Aibek, astfel punându-se capăt dinastiei ayyubiților și începând cea a mamelucilor.

Bernard de Clarivaux, Sf. (1090-1153): Abate și fondator al mănăstirii cisterciene din Clairvaux, Franța. Adept timpuriu al templierilor, Bernard este autorul Legii care guvernează ordinul.

Calif: Titlu acordat conducătorilor civili sau religioși ai comunității musulmane, considerați a fi succesorii profetului Mahomed. Califatul a

fost abolit în 1924 de către turci.

Cavalerii Sfântului Ioan: Ordin înființat la sfârșitul secolului al XI-lea, care își trage numele de la azilul Sfântului Ioan Botezătorul din Ierusalim, unde a și avut primul sediu. Cunoscut și sub numele de ordinul ospitalierilor. Scopul inițial al ordinului a fost acela de a avea grijă de pelerinii creștini, dar după prima cruciadă obiectivele s-au schimbat dramatic. Membrii ordinului au rămas cu spitalele, dar principala lor preocupare a devenit construcția și apărarea castelelor lor din Țara Sfântă, recrutarea de cavaleri și achiziția de pământuri și proprietăți. Se bucurau de o putere și un statut similare cu templierii și cele două ordine erau adesea rivale. După ce cruciadele au încetat, cavalerii Sfântului Ioan și-au mutat sediul în insula Rhodos, apoi în Malta, unde au devenit cunoscuți sub numele de cavalerii de Malta.

Cavaleri templieri: Ordin de cavaleri înființat la începutul secolului al XII-lea după prima cruciadă. Fondat de Hugues de Payns, care a călătorit până la Ierusalim alături de alți opt cavaleri francezi, ordinul a fost astfel botezat după Templul lui Solomon, unde și-au stabilit primul lor cartier general. Recunoscuți oficial la Conciliul de la Troyes în 1128, templierii s-au ghidat atât după reguli religioase, cât și după un cod strict de conduită militară. Inițial, motivul existenței lor a fost acela de a-i proteja pe pelerinii creștini din Țara Sfântă, însă, cu timpul, și-au depășit cu mult atribuțiile prin comportamente militare și mercantile, manifestate atât în Orientul Mijlociu, cât și în Europa, unde au reușit să devină una dintre cele mai puternice și mai bogate organizații din perioada respectivă. În cadrul ordinului existau trei clase distincte: sergenți, preoți și cavaleri, însă doar cavalerii care depuneau trei jurăminte monastice de castitate, sărăcie și supunere puteau purta celebrele lor mantii albe cu o cruce roșie mare.

Cavaleri teutoni: Ordin militar de cavaleri, similar templierilor și ospitalierilor, cu originea în Germania. Ordinul teutonilor a fost fondat în 1198, iar în Țara Sfântă erau responsabili cu păzirea zonei aflate la nord-est de Acra. La mijlocul secolului al XIII-lea au cucerit Prusia, unde și-au stabilit ulterior cartierul general.

Cotiere: Armuri pentru protejarea antebraţelor.

Cruciade: Mișcare europeană din perioada medievală, generată de idealuri economice, religioase și politice. Prima cruciadă a fost inițiată de papa Urban al II-lea în Clermont, Franța. Mobilizarea pentru cruciadă a apărut inițial ca răspuns la apelurile împăratului grec din Bizanț, ale cărui teritorii fuseseră invadate de turcii selgiucizi, cei care cuceriseră Ierusalimul în 1071. Bisericile Romano-Catolică și Ortodoxă Greacă se despărțiseră în 1054 și Urban a văzut în acest apel șansa de a reuni cele două Biserici și, prin asta, de a oferi catolicismului un fundament mai solid în Orient. Ţelul lui Urban a fost atins doar pentru scurt timp și parțial în ajunul celei de-a patra cruciade din 1204. În decurs de două secole, peste unsprezece cruciade către Ţara Sfântă au fost lansate de pe țărmurile Europei.

Dominicani: Ordinul dominicanilor, bazat pe regula Sfântului Augustin, a fost înființat în 1215 de către Dominic de Guzman în Franța. Guzman, care propovăduia un stil auster și evanghelic de catolicism, a folosit noul ordin pentru a ajuta Biserica în eradicarea ereticilor catari. În Anglia erau cunoscuți drept Călugării Negri, iar în Franța, drept iacobini. Continuând să se dezvolte rapid după moartea lui Guzman, dominicanii respingeau viața luxoasă dusă de mulți preoți și aveau o educație aleasă. În 1233, au fost aleși de papă ca să îi distrugă pe eretici și au fost numiți inchizitori oficiali. În 1252, inchizitorii aveau permisiunea de a folosi tortura pentru a obține mărturisiri și mulți dominicani au devenit membri activi ai nou-înființatei instituții care ulterior avea să devină faimoasă sub numele de Inchiziție.

Foc grecesc: Inventat în Bizanț în secolul al VII-lea, focul grecesc era un amestec de smoală, sulf și păcură care era folosit în războaie pentru a da foc navelor și fortificațiilor.

Franci: În Orientul Apropiat, termenul *al-Firinjah* se referea la creștinii din Apus. În Occident, el reprezenta numele tribului germanic

care i-a cucerit pe gali în secolul al VI-lea pe teritoriul care ulterior a devenit cunoscut sub numele de Franța.

Incintă: Fortificații care înconjurau un castel.

Inspector: Poziție în ierarhia Templului creată în secolul al XIII-lea. Al doilea după Marele Maestru, Inspectorul era stăpânul absolut al tuturor posesiunilor Templului din Apus.

Jihad: Cu sensul „a purta o luptă", *Jihad-ul* poate fi interpretat atât în sens fizic, cât și în sens spiritual. În sens fizic, înseamnă războiul sfânt pentru apărarea și răspândirea islamului, iar în sens spiritual, lupta interioară a musulmanilor ca indivizi împotriva tentațiilor lumești.

Leonită: Boală necunoscută cu simptome similare scorbutului, incluzând stare extremă de letargie, descuamarea sau crăparea pielii și căderea părului. Se spune că Richard Inimă-de-Leu ar fi suferit de această maladie.

Mameluci: Provenind din arabă, cu sensul de „sclav", termenul a fost folosit pentru soldații, în principal de descendență turcă, folosiți ca gărzi regale și cumpărați și crescuți de sultanii ayyubiți ai Egiptului, ulterior deveniți o armată importantă de luptători musulmani devotați. Numiți în era lor „Templieri ai islamului", mamelucii au cunoscut momentele de glorie maximă după ce l-au asasinat pe sultanul Turanshah, un nepot al lui Saladin, și după ce au preluat controlul asupra Egiptului. Sub conducerea lui Baybars, imperiul mameluc a ajuns să cuprindă Egiptul și Siria. Tot mamelucii au fost responsabili pentru micșorarea influenței francilor din Orientul Apropiat. După încheierea cruciadelor, în 1291, domnia mamelucilor a continuat până la răsturnarea lor de la putere de către turcii otomani în 1517.

Mare Maestru: Conducătorul unui ordin militar. Marele Maestru al templierilor era ales pe viață de un consiliu de conducători templieri și

până la sfârșitul epocii cruciadelor locul unde își desfășura activitatea a fost sediul ordinului din Palestina.

Mareșal: În cadrul ierarhiei templiere, conducătorul militar.

Mașină de asediu: Orice mașinărie folosită la atacarea fortificațiilor în timpul asediilor.

Medresă: Școală religioasă dedicată studiului legii islamice.

Mongoli: Populații nomade tribale care au trăit în jurul stepelor din estul Asiei până spre sfârșitul secolului al XII-lea când au fost unificate sub conducerea lui Genghis Han, cel care și-a stabilit capitala la Karakorum și a pornit o serie de campanii masive de cuceriri. La moartea lui, Imperiul Mongol cuprindea Asia, Persia, sudul Rusiei și China. Prima mare înfrângere a mongolilor a fost provocată de Baybars și Kutuz la Ayn Jalut în 1260, iar în secolul al XIV-lea imperiul lor a intrat în declin.

Musulmani șiiți și sunniți: Două ramuri ale islamului formate în urma schismei apărute după moartea lui Mahomed în privința succesorului său. Reprezentând majoritatea, sunniții credeau că nimeni nu poate să-i succeadă cu adevărat profetului și atunci au numit un calif ca lider al comunității musulmane. Sunniții îi respectă pe primii patru califi numiți după moartea lui Mahomed, al căror exemplu îl urmează ca pe o cutumă (*sunna*) pe care toți musulmanii ar trebui să o respecte. Pentru șiiți, autoritatea supremă este *imamul,* pe care ei îl consideră moștenitor al profetului, descinzând din linia de sânge a lui Ali, ginerele lui Mahomed, cel de-al patrulea calif și singurul pe care ei îl respectă, respingând astfel primii trei califi și tradițiile credinței sunnite.

Navă de transport: Ambarcațiune care transporta cai, de obicei cu două punți. Pe una dintre punți încăpeau până la o sută de cai, iar cealaltă era folosită pentru transportul mașinilor de asediu și al căruțelor.

Outremer: Termen francez cu sensul de „peste mări“, cu referire la Ţara Sfântă.

Piele: Pergament folosit la scris, cel mai adesea confecţionat din piele de viţel.

Poveștile Graalului: Ciclu popular de povestiri din secolele al XII-lea și al XIII-lea. Prima povestire a fost *Joseph d'Arimathie,* scrisă de Robert de Borron la sfârșitul secolului al XII-lea. Din acest moment, Graalul, un concept despre care se crede că derivă din mitologia precreștină, a fost creștinizat și adoptat în legenda lui Arthur, făcută celebră de poetul francez de secol XII Chretien de Troyes, ale cărui opere au influenţat ulterior scriitori precum Malory și Tennyson. Secolul următor a fost martorul multor reluări ale temei Graalului, incluzând aici *Parzival* de Wolfram von Eschenbach, care a inspirat opera muzicală a lui Wagner. Lucrările erau povești de spus la Curţile regale, de obicei în versuri, în care se combinau teme istorice, mitologice și religioase.

Preceptoriu: Nume latin pentru clădirile administrative ale ordinelor militare, în care de regulă se includeau reședinţele de dormit, atelierele de lucru, grajduri și, de obicei, o capelă.

Quintain (în orig.): Un dispozitiv precis de antrenament folosit pentru practicarea loviturilor și constând dintr-un cadru de lemn montat pe un stâlp, în care cavalerul lovea cu lancea, sau un inel atârnat de o frânghie, pe care cavalerul trebuia să îl smulgă cu vârful lăncii.

Regatul Ierusalimului: Regatul Latin al Ierusalimului a fost înființat în 1099, după cucerirea Orașului Sfânt de către primii cruciați. Primul conducător a fost Godefroy de Bouillon, un conte franc. Ierusalimul în sine a devenit noua capitală a cruciaţilor, dar a fost pierdut și recâștigat de câteva ori pe parcursul următoarelor două secole până ce musulmanii l-au cucerit definitiv în 1244, moment în

care orașul Acra a devenit capitala cruciaților. În timpul primelor cruciade, invadatorii apuseni au înființat alte trei state: Principatul Antiohiei și Comitatele Edessa și Tripoli. Edessa a fost pierdută în 1144 după ce a fost cucerită de conducătorul selgiucid Zengi. Principatul Antiohiei a căzut în mâinile lui Baybars în 1268, Tripoli, în 1289, iar Acra, ultimul oraș important deținut de cruciați, a fost cucerit în 1291, asta însemnând sfârșitul Regatului Ierusalimului și al puterii Occidentului în Orientul Mijlociu.

[1] Monedă de largă răspândire în Evul Mediu, caracteristică Imperiului Bizantin (n. tr.).